

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

НОВАТА МИСЪЛЪ

ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

НОВАТА МИСЪЛЪ

**ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
XII ГОДИНА
1932 - 1933**

СОФИЯ 2008

ОБИКНОВЕНИ И НЕОБИКНОВЕНИ ПРОЯВИ НА ПРИРОДАТА*

Добрата Молитва

Всички вие живѣте въ обикновенитѣ прояви на живота и животътъ тогава става прозаиченъ. Въ всички обикновени прояви на природата съществуватъ контрасти и противоречия. Обикновено е човѣкъ да се радва и скърби; да се ражда и да умира; да забогатява и осиромашава; да оглупява и поумнява. Смени сж, които навѣкъже съществуватъ. Задава се въпроса. Кой е изходния пжтъ? - Да дойде необикновеното! Обикновено е да бждешъ сиромашъ, а необикновено е да се освободишъ отъ сиромашията. Ще бждешъ уменъ, не да бждешъ богатъ. Да станешъ богатъ е обикновено. Уменъ трѣбва да станешъ. Щомъ си уменъ, ти си богатъ. Ще каже нѣкой, ти страдашъ отъ нѣкоя болестъ: „Какво трѣбва да се прави?“ Казвашъ: „Трѣбва да бжде здравъ.“ Човѣкъ по-рано е билъ здравъ, после станалъ боленъ. Така нищо не се постига. Това сж резултати. При обикновенитѣ условия, хората искатъ да използватъ резултатитѣ на миналото. Не искайте да бждете творци на своята сждба, но да проявите това, което Богъ е вложилъ вътре.

Нѣкой пжтъ вие се опасявате отъ нѣкоя болестъ. То е резултата. Вие искате да бждете добри, то е резултатъ. Всѣки единъ човѣкъ наследява резултати. За да се избавишъ отъ обикновенитѣ работи, ти не трѣбва да вървишъ по пжтя на баща си. Това е законъ на самоотричането. Самоотричането е да не вървишъ по една линия, по която си вървѣлъ. Ще се върнешъ назадъ. Ти казвашъ: „Кжде ще вървя?“ Представете си, че единъ ученъ човѣкъ е започналъ съ васъ първото отдѣление. Представете си положението на едно млѣкопи-

* Беседата е издадена съ заглавие „Новата мисль“ въ първото издание София 1948г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

тающе, което е правило всичките усилия да стане човѣкъ. Като стане човѣкъ, то ще бѣде незнаеще дете. Ти научавашъ буквите: т, ф, н, г и т.н. Всичките букви научавашъ, но не знаешъ какъ да ги съединишъ. Която буква видишъ, познавашъ я. Но отношенията, които съществуватъ между буквите, слоговетъ, думитъ и изреченията, не познавашъ. Тогава какво ви ползватъ буквите? Или да кажемъ, опознавате числата отъ 1 до 10, но не знаете отношенията какви сж между числата, тѣхните съчетания. Напримѣръ, като съчетае 1 и 2, образува се отношение. Ако съчетае 2 и 3, образува се друго отношение.

Ще ви приведа онзи примѣръ: Има единъ модеренъ разказъ. Въ 20-ти вѣкъ слѣзълъ единъ ангелъ да види сегашната култура, да види колко сж прогресирали ученитъ хора, понеже достигнало до ухото, до тѣхното радио, че хората станали много учени. Среща той единъ съвремененъ ученъ, съвремененъ капацитетъ, който е свършилъ 4 факултета. Пита го учениятъ: „Кѣде отивашъ?“ Онзи казалъ: „Слѣзълъ съмъ по нѣкои научни работи.“ Учениятъ го пита съ какво се занимава. Ангелътъ казалъ, че се занимава съ прости работи, едва сега учи. Онзи почналъ да му говори за постиженията на астрономията, на математиката, за съвременнитъ открития, за градежитъ. Пита го ангелътъ: „Какво носишъ въ торбата си?“ - „Провизии, срѣдства за пътъ. Всичко съмъ приготвилъ. А ти нищо не носишъ.“ Онзи казва: „Моитъ инструменти не сж дошли още.“ Сядатъ. Следъ като закусили, по едно време ангелътъ казалъ: „Искамъ да видя какво има въ твоята чанта.“ Отваря чантата, нѣма нищо. Отварятъ торбата съ провизиитъ, нѣма нищо. Ангелътъ пита: „Защо ти е праздна чантата?“ - „Обрали сж ме.“ - „Какъ сж те обрали?“ - „У насъ има и тази наука, да обиратъ.“ Ангелътъ попиталъ: „Че какви сж тия хора?“ Учениятъ казалъ: „Особена е тази наука.“ Ангелътъ казалъ: „Азъ зная едно изкуство. Ще отидешъ въ гората и като произнесешъ само една дума, ще дойдатъ нѣщата.“ Учениятъ казалъ: „Сериозно ли говоришъ или ме изпитвашъ?“ Отива въ гората и казва думитъ: „Каквото си взелъ, да го върнешъ.“ Като отваря следъ това чантата,

инструментитѣ сѣ тамъ и хлѣбътъ е тамъ. Учениятъ му казалъ: „Пази се и ти.“ - „Азъ, както виждашъ, торба не нося.“ Тръгватъ пакъ и учениятъ разправя своитѣ научни работи. Сядатъ и лѣгатъ да спятъ. Като се събуждатъ отъ сънъ, учениятъ вижда, че е окованъ въ букаи. - „Какво стана“, му казалъ ангелътъ. Учениятъ казалъ: „Като спѣхъ ме оковаха.“ Ангелътъ му казалъ: „Ще се обърнешъ съ лице срещу земята, азъ ще отида въ гората и ще повикамъ онзи, който те е вързалъ, да те развърже.“ Ангелътъ отива въ гората, духва и букаитѣ падатъ.

И вашето познание за буквитѣ е достигнало до положението на този учениятъ, който свършилъ 4-тѣ факултета. Вие още не знаете какво да направите, за да се върнатъ нѣщата въ торбата. Първата буква, това е зародишъ. Първата буква е зародишъ, отъ който много работи може да станатъ, ако знаешъ този зародишъ кжде да го туришъ. Ако ти не знаешъ кжде да посѣешъ едно семе, ако едно тропическо растение го посѣешъ на северния поясъ или въ умѣрения поясъ, ще имашъ различни резултати. Ако една твоя мисль не знаешъ кжде да я внесешъ, каквъ резултатъ може да има? Често говорятъ за музиката. Музиката не е произведение на чувствата. Тя е умственъ резултатъ. Чрезъ музиката искатъ хората да чувствуватъ. Щомъ искашъ да чувствувашъ чрезъ музиката, ти ще станешъ на каша. Музиката е на ума. Способността за музика се намира отпреде. Нѣкой казва, че като пѣешъ, трѣбва да се изплачатъ хората. Нѣма какво да плачатъ. Като почнешъ да пѣешъ, ти трѣбва да мислишъ. Защото самата мисль носи известни чувствувания. Но, ако въ едно чувство, ти влагашъ смисль, това не е чувство, както обикновено. Щомъ една мисль има контрасти, това не е мисль. Лошото произтича отъ човѣшкото сърдце. Калъта не се образува горе - въ облацитѣ, на небето, а долу - на Земята. Калъта не иде отъ Слънцето. Да не мислимъ, че калъта слиза отгоре. Тя се е образувала тукъ, на Земята. И лошитѣ мисли не идватъ отъ Бога, отъ природата. Тѣ се образуватъ вътре въ насъ. Това е единъ простъ фактъ.

Нѣкой казва: „Защо грѣшишъ?“ Казва се, следъ първата хапка, която приема човѣкъ, като не знае онзи законъ, влиза грѣхътъ. Казано е: Ева яла и влѣзълъ грѣхътъ въ нея. Ти казвашъ: „Безъ храна не мога.“ Утре ти ще хванешъ една кокошка, ще я изядешъ. Другъ день агне ще хванешъ. После ще се намѣришъ натѣсно - ще изядешъ единъ човѣкъ. Защо? Не е само този начинътъ на хранене, който ние имаме. Този е начинъ на хранене на грѣшнитѣ хора. Има единъ другъ начинъ. Оставете този въпросъ неразрешенъ. Както ученитѣ хора сѣ оставили въпроса за квадратурата на кръга.

Има известни въпроси, които и да ги разрешимъ, тѣ нищо не допринасятъ. Ако въ една тъмна нощъ ви доказватъ, че има Слънце, а Слънцето не изгрѣва, какво ви ползува това доказателство? А пъкъ и безъ да ви доказватъ, Слънцето пакъ ще изгрѣе. Ако турите единъ ученъ човѣкъ и другъ - невежа човѣкъ да посрещатъ Слънцето, какво ще ги ползува? Учениятъ човѣкъ ще изгуби нѣкой пътъ повече време отколкото невежия. Съвременниятъ ученъ човѣкъ прилича на единъ бирникъ, на единъ митничаръ, който ще ви отвори куфара, да види какво има въ него. Ще ви обърне всичкитѣ ви дрехи. Ако намѣри нѣщо, което законътъ не ти позволява да носишъ, ще го вземе. Простиятъ човѣкъ ще ти каже: „Взemi си куфара и си върви.“ Презъ кѣде е по-добре да минешъ? Презъ една граница, дето има митничаръ, или презъ една граница, дето е свободно да минавашъ. По-практично е да не ти преглеждатъ куфара, щомъ ти преглеждатъ куфара, това показва, че ти не си честенъ човѣкъ. И тѣзи, които преглеждатъ и тѣ не сѣж честни хора. Азъ митничаритѣ ги считамъ като разбойници. Тѣ взематъ паритѣ и казватъ: „Тѣзи пари, не е позволено да ги носишъ. Трѣбва да имашъ праздна кесия.“ Не мислете сега, че не трѣбва да има редъ и порядъкъ, редъ и порядъкъ трѣбва да има за глупавитѣ хора, а не за умнитѣ хора. Нека да отварятъ куфаритѣ на глупавитѣ хора, а не на умнитѣ. Не е ли срамно да отваряшъ куфара на човѣка?

Ние имаме съвсемъ материалистични възгледи за Небето. Ние Небето сме го направили като Земята. Считаме, че този животъ, който сега имаме, е предговоръ на единъ ве-

ликъ животъ, който ви предстои. Както животътъ на слона е предговоръ на живота на единъ човѣкъ, така и животътъ на единъ човѣкъ е предговоръ на единъ светия, на единъ ангелъ. Вие не мислете какъ ще станете ангели. На червея не е работа да мисли какъ ще стане пеперуда. Не е работа на детето да знае какъ ще го облѣче бащата. Бащата е пратиля нѣкого, да му вземе мѣрката. Ще му премѣри ржката, ще премѣри около врата. Какво ще разбере детето, на което никога не е вземана мѣрка. Онзи, учениятъ дрехаръ, ще му вземе мѣрки и на Великденъ, като му прати дрехата, детето ще разбере. Като ви облѣкатъ новитѣ дрехи, като ги видите, тогава може да ви се говори. Трѣбва да имате едно ново положение. По старому ако мислите, вие имате известни отношения.

Казвате: „Да се обичаме.“ Но тази любовъ, която имате, е любовъ на контрасти. Онзи, който ви обича, утре ще ви намрази. За тази любовъ нѣма какво да се говори. Тази любовъ съществува и между растенията и между животнитѣ. И тамъ има любовъ и омраза. Защото онзи, когото ти обичашъ, следъ като го привлѣчешъ, ти въ него ще събудишъ една алчностъ и той ще иска да вземе повече, отколкото ти искашъ да му дадешъ. И следъ това въ онзи ще се зароди желание да го отхвърли настрана. Виждали ли сте онзи паякъ, който хваналъ мухата, смуче я и после я изхвърля, че то е любовъ. Разлюбилъ я после. Когато вие изтеглите сокъ отъ едно зрънце грозде, другото ще го изхвърлите. Когато възлюбите, на Земята го отхвърлятъ. И който ви люби, ще ви отхвърли. Защо? То е [за] ваше добро. Този, който ви е възлюбилъ, следъ като изтегли соковетѣ, той ще ви хвърли, ще ви посѣе на земята и ще трѣбва да останете... *израстете отново*. * И вие мислите, че като ви възлюби нѣкой, ще бъдете щастливи. - Не. Като ви възлюби нѣкой, ще бъдете нещастни, защото законътъ е такъвъ. Ако една женена жена я възлюби другъ мъжъ, тя е престѣпница по отношение на първия си мъжъ. Същото е и по отношение на Бога. Богъ ви е

* Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

възлюбилъ. Вие не приличате ли на една жена, която Богъ обича и вие търсите единъ мъжъ.

Защо искате да се обичате, разбирайте ме право. Вашата любовъ на Земята не е любовъ. Между вашата любовъ на Земята и Божията Любовъ нѣма съотношение. Какво нѣщо е любовта? Любовъ. Тази любовъ тукъ, имате единъ незавършенъ процесъ. Въ тази любовъ нѣма никаква любовъ. То е все едно да ви кажа: „Слушайте, идущата година, азъ ще ви дамъ 10 лева.“ Цѣла година 10-тѣ лева седятъ въ ума ви. Следъ една година вие казвате: „Извинете, търговски работи, това-онова, нѣма ги паритѣ.“ Любовта трѣбва да започне съ даването. Ти онзи, когото обичашъ, ще го туришъ на същото положение, както себе си. И този човѣкъ ще го пазишъ като свещень. Щомъ го залюбишъ, ти ще го пазишъ така чистъ и свѣтъ въ ума си, въ съзнанието си, както себе си. То е любовъ. Ще мислишъ въ съзнанието си, че е като тебе. Ако мислишъ, че е нѣщо отдѣлно отъ тебе и криешъ нѣщо отъ него... Онзи, който те обича, всичко трѣбва да знаешъ, каквото той знае и ти, когото обичашъ и той трѣбва да знае всичко, което ти знаешъ. И ти всичко трѣбва да знаешъ, което знае онзи, който те обича. Ако той крие богатството си, има съображения и азъ крия нѣщо отъ него.

Сега азъ навеждамъ тия примѣри, не да ви разколебая. Учителтъ въ първо отдѣление преподава едно знание. Той не иска да се разколебае (*ученика*) въ знанието, което има отъ майка си. Ако му кажа: „Не вѣрвай въ майка си и баща си“, това не е никаква наука. И вие, за Бога имате една такава представа, която не е вѣрна. Най-първо Богъ не е това, което вие мислите. Богъ създаде свѣта и ни държи въ своето съзнание като себе си. Но Той не иска да ни направи като Него. То е неразбиране на живота. Ти си слабъ по единствената причина, че искашъ да станешъ като Бога. Законъ е: Всѣки единъ листъ, който иска да стане като цѣлото дърво, той ще стане слабъ. Той тогава трѣбва да слѣзе отъ дървото, ще изгуби отношението. Той ще каже: „Азъ дърво ще стана, като листъ бѣше лошо“, но обаче, следъ като слѣзешъ отъ дървото, ще станешъ на посмѣшище. Той ще мисли, че е

свободенъ. Не, вѣтърътъ го дига насамъ-натамъ. Този листъ трѣбва да седи горе на дървото. Има си единъ законъ: Ако този листъ има търпение, следъ години, следъ вѣкове, листътъ ще стане като дърво. Както ангелътъ правѣше да излизатъ вещитѣ отъ торбата и да влизатъ, магически като махне, ще стане всичко.

Рекохъ сега, вие очаквате да умрете и да отидете на онзи свѣтъ. Това е голѣмо заблуждение. Азъ [съмъ] ви далъ примѣра: На Настрадаинъ ходжа казали, че следъ 3 дни ще умре. Той седѣлъ три дена подъ крушата и ялъ круши, казалъ: „Следъ три дена, никакво умиране не стана, ядохъ круши.“ Казватъ: „Предаде Богу духъ.“ Да се предаде мисълта на Бога, трѣбва да се разбира думата „предаване“. Ако разбирате материално, то никакво предаване нѣма. Учителътъ преподава нѣкой предметъ. Всичката наука, която сегашнитѣ хора иматъ, то е хубаво, но не сме дошли до сжщественото положение, да каже човѣкъ една формула и да изчезнатъ бръчкитѣ, да стане младъ. Болень си, да кажешъ една формула и да оздравѣешъ веднага. Азъ бихъ желалъ, като дойдете, да се измените, да не могатъ да ви познаятъ кой сте. Напримѣръ Олга, като срещнатъ втори пжтъ, да не я познаятъ. Да стане едно момиче на десетъ години и сестрата Мара да не я познаятъ. Казвате: „Опредѣлени черти да има човѣкъ.“ Определени черти наричамъ тѣзи, които сж въ постоянни промени. Ние искаме да бждемъ постоянно добри. Свещеникътъ иска да бжде постоянно добъръ и затова свещеникътъ има еврейски типъ. Отъ памти вѣка всички свещеници си приличатъ. Владиката мисли, че служи на Бога. И всички владици си приличатъ. Свещеникътъ мисли, че служи на Бога и всички свещеници си приличатъ. И затова иматъ опредѣленъ типъ. Единъ привиденъ изгледъ. Кой каквото си мисли, такъвъ става. Той е обикновения животъ. Азъ мога да турямъ мустаци на когото и да е, и може да махна мустацитъ на когото и да е. Когато сж се придобили мустацитъ, условията на живота сж били други. Кога сж изчезнали мустацитъ отъ жената? Едно време и жената е била мустаката. Я, вижте у животнитѣ, тамъ всички сж мустакати. Израснали сж [отъ] козина. Както у

шарана, у сома, тѣзи мустаци сж били като тѣхнитѣ мустаци. Мустакътъ е служилъ само да се усѣти откъде ще дойде храната му. Нѣкой момъкъ, като види нѣкоя мома, засучи мустака, то е атавизъмъ. То е единъ старъ инстинктъ у тебе. Ти трѣбва да се освободишъ отъ него.

Да се върнемъ къмъ онова познание на новото, което е потребно. Човѣкъ трѣбва да израства, трѣбва да превъзмогва тѣзи противоречия, които сега съществуватъ. Общество е това, въ което се намираме ние сега. Ние сме турени предъ една задача, която трѣбва да разрешимъ. Непременно трѣбва да разрешимъ тази задача. Както сега сме създадени, трѣбва да изменимъ условията на живота, но тѣзи условия на живота отвѣнъ нѣма да се изменятъ, и отвѣтре нѣма да се изменятъ. Тѣзи условия ще се изменятъ само съ едно разбиране на нѣщата. Азъ трѣбва да разбирамъ какво е отношението вътре въ природата. Не само по отношение на хората, отношение имаме и къмъ цѣлото. Азъ съмъ закаченъ за цѣлото дърво, като листъ. Моитѣ отношения къмъ другитѣ листа се дължатъ на тази вътрешна връзка. Съществува въ природата една вътрешна връзка и тая връзка ние наричаме любовъ.

Въ любовта има единъ стремежъ къмъ Бога. Ако дойде сега една друга мома, тя дели вече мегданъ. Нѣкоя мома, като се ожени за религиозенъ човѣкъ, казва му: „Ти нѣма да ходишъ тамъ, да си губишъ времето.“ Заражда се едно съревнование. Мжжътъ казва на жена си: „Какво ще търсишъ тамъ. Христа, и азъ съмъ Христосъ.“ Ти едновременно не може да любишъ двама мжже. Въ свѣта съществува само едно начало. Само Богъ е, Когото любимъ. Ние къмъ хора на Земята имаме само отношение. Любовъ имаме само къмъ Бога. Единъ къмъ другъ имаме само отношение. Отношения може да имамъ, да дамъ нѣщо. Щомъ мога да обичамъ двама, то непременно ще се роди злото, ще има ревностъ.

Ревността какъ се ражда? Понеже, въ ума ви седятъ двама души, вие казвате, [че] вашиятъ мжжъ не ви обича. Считате, че той обича нѣкоя друга. Най-после казвате, че Богъ ви е забравилъ. Защо не ви обича Господъ? Ако вашиятъ мжжъ ви е разлюбилъ, коя е причината за това? Или, че

не сте красива, или, че не сте умна, или, че не сте сръчна, или не знаете добре да готвите. Правъ е човѣкътъ. Сега азъ не защищавамъ ничия страна. Ако той бѣше единъ инвалидъ и му прислужвамъ, милвамъ го и му казвамъ: „Моето пиленце, хайде, ще оздравѣешъ“, и му дамъ нѣщо въ една чаша. Той ме обича. Ще ме хване за ръцетѣ, той пъкъ трепери да не би да го разлюбя азъ. Ако моятъ мъжъ е на кревата, има нужда отъ мене, мога ли азъ да го разлюбя? Опасността е азъ да го разлюбя. А пъкъ азъ, като жена, съмъ инвалидъ, той е здравъ. Тогава има опасностъ, той да ме разлюби. Щомъ те разлюбватъ, ти си инвалидъ. Тогава какъ е разрешението?

Вземете тѣзи думи въ този смисълъ. Че всѣки иска да вземе отъ другия, никой не иска да даде. Щомъ давашъ, трѣбва да съзнавашъ само едно начало въ света. Не свързвайте моитѣ думи съ сегашния строй. Има една каша, забъркана у хората. Тѣзи два милиарда хора, какъ ще ги направите щастливи? Всѣки трѣбва да дойде, да си вземе своя дѣлъ. По този начинъ, както мислятъ хората, свѣтътъ не може да се оправи. Гжсеницата никога не може да оправи своя животъ. Ще дойде една птица, ще я изяде. Онова, което може да спаси гжсеницата, това сж пеперудитѣ. Пеперудата може да снесе яйца, гжсеницата не може да снесе. Вие решавате единъ социаленъ въпросъ, който вътре въ васъ не сте го разрешили. Вие казвате: „Да се дадатъ условия.“ Добре. Отивамъ, но хората не ми даватъ условия. Осемъ хиляди години хората се биятъ. И какви резултати имаме? За нѣкои хора свѣтътъ се е поправилъ, а за други свѣтътъ не се е поправилъ. Източнитѣ народи проповѣдваха кармата, за да покажатъ, че сегашнитѣ богати ще бждатъ сиромаси, а сегашнитѣ сиромаси - богати. Сегашнитѣ хора, понеже бързатъ, сегашнитѣ сиромаси искатъ да станатъ богати сега. Сиромаситѣ, като станатъ управляващи, тѣ ще иматъ данъци, ще бесятъ и пр.

Трѣбва много умни хора. Ние имаме повече хора на Земята, отколкото трѣбва. За да се оправи свѣтътъ, трѣбва да има на Земята 100 милиона. Сега имаме 1 милиардъ и 900 милиона повече. За да станатъ хората щастливи, отъ Земята трѣбва да ги изхвърлишъ на други планети. Има свѣтове не-

населени, дето трѣбва да се разпрѣснатъ, за да станатъ щастливи. Двама, трима души ще ги пратятъ на Месечината, за да бждатъ щастливи и нѣма да има каране. Азъ зная какъ може да се поправи света. Помнете едно нѣщо: Както разсѣждавате, всичко това е едно разсѣждане, което не може да даде никакво разрешение. Но има едно разрешение, което всѣки единъ [отъ] васъ може да го приложи.

Ако вие съсрѣдоточите вашия умъ при нѣкой банкеръ, ако знаете какъ този банкеръ ще дойде, той ще ви донесе колкото пари искате. Вие всички може да се изредите и да му хлопате и той ще ви каже: „Работете!“ То е сѣщия законъ. Нѣкъде въ планината има реки вода. Умниятъ човѣкъ може да тури единъ бентъ, да направи каналъ и тя ще влѣзе въ другата долина. Ако не знаете, водата ще си върви по своя пѣтъ. Човѣшкитѣ сили сега сѣ отбити отъ правия пѣтъ. Безъ мисль, безъ морални чувства, безъ обществени чувства, безъ инстинкти, не може да напредващъ. Ти трѣбва да ги имашъ на Земята, тѣхното съчетание трѣбва.

Нѣкой казва: „Азъ искамъ да се освободя отъ грѣха.“ Грѣхътъ въ тебе произтича отъ неразбирането въ живота. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да се освободя отъ своята слабостъ.“ Слабостта седи или произтича отъ неразбирането на живота. Младата мома, като срещне нѣкой красивъ момъкъ, тя иска този момъкъ да я обича. На какво основание? Тя си тури това на ума, трѣгне подире му, пише му писма. Този момъкъ казва: „Азъ не искамъ.“ Това е неразбиране на самия животъ. Въ нея има едно желание, което е право, но има погрѣшно разбиране. Има хиляди момци, той може би не е за нея. Следъ като я обикне момъкътъ, ще стане ли тя щастлива? - Ще стане нещастна, ще остарѣе. И като стане баба, той ще се чуди, ще казва: „Каква красива бѣше тя.“ И двамата ще кажатъ: „Остарѣхме, остарѣхме, съ тояга ходимъ.“ Какъ могатъ да се обичатъ, като не разбиратъ живота. Тази, неговата възлюблена, трѣбваше да знае закона винаги да бжде млада и когато умира, да бжде млада. Но това сѣ думи неразбрани. За да се обясни непонятното, истинския животъ, трѣбватъ идеи, трѣбватъ чувствування. Тази лю-

бовъ, земната любовъ трѣбва да се обясни.

Въ свѣта, по моитѣ схващания, съществува опакото на любовта. Ти казвашъ: „Онзи ме мрази.“ Всѣщностъ омраза нѣма въ свѣта. Ти казвашъ: „Когато човѣкъ съгрѣши, Богъ го наказва.“ Съ какво го наказва Богъ? Богъ, понеже е благъ, Той винаги те награждава, каквото и да направишъ. Но, понеже онзи е съгрѣшилъ, изменилъ е своитѣ чувства и мисли, то Богъ, каквото и да му тури, пръстени, гривни, човѣкътъ почва да го боли на мѣстото. Напримѣръ имашъ наранени пръсти. Или, ако твоятъ стомахъ има язва, може онзи да ти е приготвилъ най-хубавото ядене, ти като го ядешъ, ще имашъ болка. Та ние страдаме отъ едно болезнено чувство. Нѣкои иматъ болезнени чувства. Казвате: „Онзи не ме погледна.“ Вие трѣбва да правите разлика между сегашната ваша любовъ и истинската любовъ въ природата. До известно време ще бждете гжсеница, ще ядете листа. Като дойдете до последния день, ще почнете да мислите, ще си направите пашкулъ и ще станете пеперуда. Човѣкъ не може да обича дотогава, докато не се тури до най-неблагоприятнитѣ условия на живота.

И страданията въ природата сж дадени. Тѣ сж едно ограничение, за да се повдигнатъ хората, за да се родятъ въ тѣхъ възвишени чувства. Всички онѣзи велики души, които помагатъ на човѣчеството, сж минали презъ такава дисциплина. И тѣзи нещастия сж били за тѣхъ, за да познаятъ тѣ, какво е било тѣхното предназначение. Инакъ щѣха да бждатъ обикновени хора. Христосъ бѣше поставенъ при най-неблагоприятнитѣ условия, за да върви въ пѣтя си. Тѣ му бѣха подтикъ, за да ги превъзмогне. И ги превъзмогна. Той каза: „Който ме е качилъ на кръста, Той ще ме смене.“ Обаче видя, че не стана така. Каза най-после: „Имамъ властъ да положа душата си, имамъ властъ и да я взема.“ И каза още: „Азъ съмъ повече отъ цѣлата Римска империя, азъ съмъ повече отъ самата смъртъ“ и сне всичкитѣ тѣзи връзки, окови. Сега виждаме 500 милиона хора вървятъ по Неговия пѣтъ, обаче нѣматъ Неговитѣ разбирания. Докато не излѣзете изъ гроба, християни не можете да бждете. Християнинъ всѣки

може да стане. Ще го обвиняватъ въ сжда, ще го разпънатъ, ще го турятъ въ гроба и следъ три деня, ако възкръсне, той е християнинъ. Колко християни има такива? Нито владицитѣ сж християни, по човѣшки говоря. Всички тѣзи владици, като влѣзатъ въ гроба и излѣзатъ, който излѣзе, той е християнинъ.

Ако ние мислимъ като хората въ свѣта, ние ще имаме тѣхнитѣ резултати. Резултатитѣ ще бждатъ такива, че единъ день човѣкъ ще изгуби всичкитѣ условия на Земята. Азъ, като ви проповѣдвамъ тѣзи нѣща, искамъ да ви свържа съ онѣзи разумни сжщества, съ онѣзи разумни ваши братя. Азъ го считамъ за светотатство. Като отидете при тѣхъ, трѣбва да бждете облѣчени, непременно трѣбва да хвърлите вашитѣ теории, вашитѣ стари възгледи. Като дойде нѣкой при мене, азъ говоря една истина. Той иска отъ мене пари на заемъ. Азъ му влизамъ въ положението и всичкитѣ му копнежи и казвамъ, ако азъ съмъ на неговото положение, при неговото разбирање, какво трѣбва да направя? Като отида въ единъ домъ, не искамъ да ми дадатъ първото мѣсто. Искамъ да ми дадатъ последното мѣсто. Да искамъ първото мѣсто е неестествено. То е користолюбива любовъ. Искамъ да бжда на последното мѣсто, за да имъ бжда полезенъ, за да видя какъвъ е тѣхниятъ редъ въ кжщи. А като отида въ тѣхната кжща, и кажа, че мога да направя много за тѣхъ, а нищо не направя... Не трѣбва да си дадемъ никакви лъжливи тенденции. Има една истинска наука, която трѣбва тепърва да учимъ.

Вие казвате: „Вѣра трѣбва да има човѣкъ.“ Умъ трѣбва да има човѣкъ. Сърдце трѣбва да има човѣкъ. Воля трѣбва да има човѣкъ. Привеждалъ съмъ ви примѣра за онзи 80 годишенъ калугеръ, който си изгубилъ живота и слушалъ какво говорятъ хората за него. Молил се, ималъ сила да се повърне. Повърналъ се на Земята и пакъ станалъ калугеръ. Живѣлъ въ манастиръ. Ако вие имате силата да се повърнете отъ смъртта въ живота, ще живѣете животъ много по-добъръ отъ сегашния. Въ васъ има известни заложби, способности, които досега не сте ги още разработили. Всички вие приличате на една мома, която се чеши, върти се, стои на прозоре-

ца. Не седи тази мома да преде, да тъче, да се учи, а само се разхожда със чантата си. Тя трѣбва да учи. Разбирайте какво нѣщо е учението. Ако азъ съмъ боленъ, да премахна своята болестъ. Ако съмъ невежа, да премахна своето невежество. И като придобия нѣщо, и като го разработя, да внасямъ, да се съберемъ и хората да внасятъ и азъ да внасямъ.

Вие сте се привлѣкли тукъ и искате да бждете спасени. Казвате: „Тукъ е правото учение.“ Кждето и да сте, ако сте съ този умъ, нѣма да напреднете. Момата трѣбва да се впрегне, да работи, ако тя мисли, че ще има слугини отъ нейния възлюбленъ, тя се лъже. И ако слугата отиде при господаря, и мисли, че господарьтъ е много добъръ, той се лъже. И ако господарьтъ мисли, че слугата е много добъръ и нѣма да го краде и той се лъже. Ако господарьтъ е уменъ, слугата нѣма да го краде. Господарьтъ нѣма да му дава възможность, да го краде.

Сега отношението ви. Трѣбва да си създадете отношение къмъ Бога. Този Богъ вие трѣбва да Го виждате навсѣкжде, не само въ себе си да го виждате, но навсѣкжде. И да изпълнявате Неговата Воля. Да бждете готови да направите всичко заради Него. Каквата жертва иска отъ васъ, да я направите. И малки жертви и голѣми жертви. Защото за Бога и малкитѣ жертви и голѣмитѣ жертви сж еднакви. Всички наши предприятия въ свѣта въ какво седятъ? Вие казвате: „Много добре говори той.“ Това казвате вие заради* мене. Но представете си, че вие сте слуга и азъ ви говоря, вие не разбирате. Азъ мога да говоря, но има известни препятствия. Вие имате съвсемъ други схващания. Отива нѣкой при нѣкоя мома. Нѣкой му казва: „Ти не трѣбва да се женишъ.“ Този човѣкъ въ никакъвъ Господъ не вѣрва. Той сега търси Господа. Тази мома е единъ Господъ за него. Азъ му казвамъ: „Ожени се за нея.“ Ти му казвашъ: „Ти не трѣбва да се женишъ,“ но той те пита: „Ти оженилъ ли си се?“ - „Да.“ Той ти казва: „Какъ тогава, ти се ожени, азъ да не се жения.“ - „Не се съвпрѣгай съ единъ човѣкъ, съ когото нѣма да се разберешъ. Да се ожени-

* заради - за (бел.ред.)

шъ, но за онзи, съ когото можешъ да се разбирашъ.“ Два ума, като се събератъ на едно мѣсто, да направятъ нѣщо хубаво. Не се съвпрѣгай тамъ, дето ще дойдатъ страдания.

Азъ зачеквамъ много въпроси, които едновременно не могатъ да се разрешатъ. Вие имате желание, като че имате лотариенъ билетъ. И вие очаквате тегленето. Всички мислятъ за първия билетъ, за най-голѣмата печалба, като се изтегли най-голѣмата печалба, всички мислятъ за втората печалба и най-после казватъ: „Поне да взема толкозъ пари, колкото съмъ далъ.“ Какво се разрешава при такава мисль? Нищо не се разрешава.

Азъ не съмъ за еднократната любовъ въ свѣта. Въ свѣта сжществува една любовъ, извънъ нашето съзнание и самосъзнание. Понеже всичкото нещастие въ свѣта произтича отъ съзнанието и самосъзнанието. Ние трѣбва да внесемъ любовта въ подсъзнанието и въ сврѣхсъзнанието. Съзнателниятъ и самосъзнателниятъ животъ сж ограничени. Ти се самосъзнавашъ, че си слабъ, че нѣмашъ толкозъ знание, че обществото не живѣе така, както трѣбва и пр. Какво те ползува това съзнание? Нищо не те ползува. Съвременниятъ свѣтъ се намира въ болестъ. Нѣкой почаква да се подобрятъ болницитѣ, но тѣзи хора сж въ болницата. Не тѣ ще поправятъ болницата, нѣкои други ще дойдатъ, ще поправятъ болницата. Ще дойдатъ лѣкари, милосердни сестри.

Като съмъ говорилъ нѣкой пѣтъ, нѣкой ме е слушалъ и казва: „Ти ми кажи нѣщо по-сжществено.“ Доиде при мене единъ ученъ братъ и ми казва: „Кажи ми нѣщо сжществено.“ Рекохъ му: „Ти имашъ нужда отъ една материална помощъ. Не, че азъ не съмъ готовъ да ти помогна, но въ тебе има една лоша черта. Ти си човѣкъ безъ редъ и порядъкъ, ще вземешъ паритѣ, ще ги похарчишъ и ще дойдешъ пакъ да искашъ. Не съмъ длъженъ азъ пакъ да ти дамъ, но ти като вземешъ пари отъ мене, трѣбва да се изправишъ, да се оправятъ твоитѣ способности.“ Милосърдието може да се развие само като дава човѣкъ. Ако ти не подхранвашъ своето милосърдие, ти ще станешъ инвалидъ. Ако не подхранвашъ своитѣ мисли, ти ще станешъ инвалидъ. Добриятъ човѣкъ, за да бжде до-

бъръ, трѣбва да дава. Всѣки, който дава, е добъръ, благороденъ, а и който взема. Ние казваме, че има милосърдие у хората. Хубаво. Кои сж тѣзи, милосърдниѣ хора? Всички трѣбва да сме милосърдни, всички трѣбва да подхранваме милосърдието. Ако не подхранваме милосърдието, ще станемъ груби. Щомъ човѣкъ е грубъ, той не е подхранилъ милосърдието. Това не го вземайте за упрѣкъ. Това е едно криво разбиране на живота.

Но кой може да ви докаже, че ѣ на мѣстото си. Може да ви предскажа, нѣкой пжтъ може да ви кажа какво има да стане въ бждещето. Не обичамъ да говоря за тѣзи нѣща, защото хората не могатъ да носятъ. Веднажъ правихъ изследване въ България, единъ ми каза: „Кажи ми нѣщо сжщественно. Ние сме учени хора.“ Рекохъ му: „Може ли да носишъ това, което ще ти кажа.“ Насаме му говорихъ. Като му говорихъ единъ часъ, изнесохъ му всичко каквото е направилъ отъ детинството си. Всичкото му изнесохъ, както азъ зная. Той си излѣзе и досега не съмъ го видѣлъ. Отиде му знание-то, излѣзе си клюмналъ. Рекохъ му: „Мислишъ ли, че си ученъ човѣкъ, съ такъвъ умъ, какъвто имашъ?“ Излѣзе си и досега не съмъ го видѣлъ. Рекохъ му: „Ако искашъ да се поправишъ, въ бждеще така трѣбва да правишъ, така трѣбва да постъпвашъ. И следъ толкозъ години, такъвъ ще бждешъ. Ако не стане това, намѣри ме и ме изобличи.“

Животътъ на човѣка е опредѣленъ, точно е опредѣленъ. Нѣкои нѣща азъ предсказвамъ. Кои? Които мога да изменя. Нѣща, които не мога да изменя, не ги предсказвамъ никакъ. Азъ на този човѣкъ му предсказахъ нѣща, които не бѣха предопредѣлени. Говорихъ му нѣща, които могатъ да се изменятъ. Това още не е решението по Божия законъ. Затова се предсказва на човѣка. Може да те сполети нѣкое голѣмо нещастие, но сжщевременно имашъ възможность да избѣгнешъ това нѣщо. Има нещастие, което ще дойде, но ако не изпълнишъ нѣщо, а може и да не дойде. Не всичко механически е опредѣлено. Нѣкоя мома може да се ожени за единъ княжески синъ, а може и да не се ожени. Днесъ се разрешава. Тѣзи моменти трѣбва да се знаятъ. При тази нова наука, вие вече

имате друго състояние. Като дойде нѣкой, нѣма да мисли какъ ще се обхождатъ съ него. Той трѣбва да бжде крайно търпеливъ, поне толкозь умни трѣбва да бждете.

Имахъ въ Търново едно голѣмо старо куче и едно малко куче. Малкото куче взе една костъ, голѣмото куче искаше да се нахвърли на него, малкото куче започна да го глади и голѣмото куче се примири. Ето едно умно куче. Голѣмото куче го погледна малко. Това е единъ вътрешенъ процесъ. Въ васъ има едно естество, съ което трѣбва да се справите. Голѣмото куче е вътре. Сега не можете да се справите само като му кажешъ. Това куче ще го погладишъ, ще му кажешъ: „Ще се уреди тази работа.“ Този е мърморко, той нищо добро не може да види, туй е стариятъ човѣкъ. Той казва: „Всичкитъ хора сж лоши.“ И той е между тѣхъ. Махмурлия е. На единъ скжперникъ сждията казва: „Кой те обра?“ - “Всички, целиятъ свѣтъ ме ограби. Всички сж виновни.“

Помислете си, кой ви изпрати на Земята. Вие ще кажете: „Баща ми и майка ми.“ Баща ти и майка ти, кой ги изпрати? „Тѣ се обичали.“ Кой ги застави да се обичатъ? Така ние не можемъ да разрешимъ въпроситѣ. Ако ти се уединишъ въ себе си, да знаешъ, че има Единъ въ света, Който те обича, да влѣзешъ въ връзка съ Него. Единъ е, който ржководи сждбинитѣ на цѣлото битие. Ти казвашъ: „Господъ да обръща внимание на мене, малката мушица!“ Това е едно обикновено разсжждение. Не сж голѣмитѣ нѣща, които обръщатъ внимание, онѣзи, малкитѣ писци, въ ржката на единъ професоръ, на единъ поетъ, съ което пише, той нѣма да вземе скжпоцененъ камъкъ да пише. Това перце ще свърши много повелика работа, отколкото единъ герданъ или прѣстенъ. Хората, които носятъ прѣстени, гердани или колани, това си има свои причини.

Трѣбва да знаете, че има въ свѣта Единъ, Който ви обича. На този, Единия, вие дължите сегашния си животъ. Той ви е далъ този умъ и това тѣло, Той трепери надъ васъ. И при хилядитѣ погрѣшки, които правите, Той само изглажда, изглажда. Казва: „Стани и върви! Нѣма нищо.“ Нѣма по-своенравно сжщество отъ човѣка на Земята. Дяволтъ е нищо

предъ човѣка, своенравенъ е. И Писанието казва: „Разкая се Богъ, че направи човѣка.“ Азъ говоря за всичкитѣ хора, за цѣлокупността, за цѣлото човѣчество. И същевременно, по-благородно същество отъ човѣка нѣма. Две противоположности. Ангелитѣ сж пакъ като хората.

Та, първото положение сега е: На онѣзи отъ васъ, които искатъ да се подигнатъ, азъ ще пристѣпя да приказвамъ за нѣкои работи. И като ви казвамъ, трѣбва да разбирате нѣщата. Когато азъ говоря за Бога, да съзнавашъ, че има Единъ, Който те обича. Ако ти направишъ пълна връзка съ Този, Който те обича, ако ти си боленъ, ще оздравѣешъ. Щомъ образувашъ връзката съ това Разумно начало, ти ще се изменишъ, но не изведнажъ. Нѣщата ще започватъ да се оправятъ и не искайте да станете царь. Това, което ще придобиете въ този животъ - познанието на любовта Божия, е най-великото нѣщо на земята. Ще влѣзете тогава въ връзка съ всички души, които ви обичатъ. Когато те обичатъ, то е Богъ, Който те обича чрезъ тѣхъ. Дали сте жена, дете, слуга и т.н., безразлично. Ти имашъ единъ слуга, въ този слуга се крие нѣщо благородно. Той познава господаря и господарьтъ познава слугата си, и господарьтъ казва: „Отъ какъ дойде този слуга въ дома ми, добре ми трѣгна. И той, като си замина, душата ми е стегната.“ Като е билъ тамъ, всички сж били радостни. Да бждемъ като разумнитѣ слуги.

Нѣкой пжтъ казваме: „Обществото спрямо насъ е неразположено.“ Отъ насъ зависи. Всичкитѣ блага на България, ние ги даваме. Всичкото благо на свѣта ние го носимъ. Какво ще ни разправятъ! Отъ насъ зависи. Благото е за насъ, но не да го разправяме това на хората. Съ толкозъ наши приятели правихъ опити. Искаха доказателства и все оставаха на своето. Азъ правѣхъ опитъ, какво можемъ да направимъ. Тѣ очакватъ голѣми чудеса. Най-голѣмитѣ чудеса вие сега ще ги видите. Най-голѣмитѣ чудеса сж на онази баба. Като ходилъ дѣдото по брега, бабата искала корито и коритото дошло. После станала царица и най-после искала да стане като Бога, разгнѣвила се рибката и бабата дошла пакъ на сжщото старо положение. Сегашнитѣ хора ще станатъ до-

волни, като имъ се вземе всичко и да започнатъ отъ АБъ, като се приравнятъ. Всички трѣбва да станатъ деца. Ако ние не дойдемъ на първото положение на децата, да имаме желание да учимъ, нѣма да влѣземъ въ Царството Божие. Ако вие мислите, съ сегашното знание да влѣзете въ Царството Божие, то е невъзможно. Въ сегашния свѣтъ има много учени хора. Но нито единъ нѣма да влѣзе въ Царството Божие. Който има разположението на едно разумно дете, безъ никакъвъ багажъ, той ще влѣзе въ Царството Божие. Той напълно трѣбва да се освободи отъ сегашния си багажъ. Ще го остави на другитѣ хора, да се радватъ. Ние ще вземемъ само това, което носимъ. Който остане на Земята, нека яде и пие.

Та първата формула, която трѣбва да знаете, е следната: Всички сте отъ разочарованитѣ въ свѣта. Нито единъ не е добилъ това, което иска. И още хиляди години да живѣете по този начинъ, пакъ нѣма да го добиете. Въ васъ има една затворена стая и всичкитѣ ви скжпоценности, всичкото ви благо е вътре. На тази стая ще гледаме да намѣримъ ключа, да я отворимъ. Не сме намѣрили още ключа. Има една стая въ васъ, въ която сж събрани всичкитѣ скжпоценности. И като ви отворятъ, ще блесне нѣщо. Човѣшката душа е като цѣлата вселена. Като говоря за човѣшката душа, азъ подразбирамъ нѣщо велико. Не подразбирамъ само временното това тѣло. Сегашната любовъ не е никаква любовъ. Тази любовъ трѣбва да се превърне въ нѣщо. Трѣбва да запалишъ кибритената клечка, да направишъ ядене, тогава ще дойде любовта. Въ тази, скритата ваша стая седи вашето щастие. Ключътъ сега, за това трѣбва да имате единъ умъ, съвършено чистъ и благороденъ.

На мнозина, които сж ме обикаляли, азъ съмъ пооткривалъ нѣкои тайни и после той казва: „Азъ отъ Учителя вече нѣмамъ нужда.“ Вие не сте разбрали. Малкото клонче винаги ще има нужда отъ голѣмия клонъ. И голѣмиятъ клонъ, ще има нужда отъ дървото. Ако азъ мисля, че самостоятелно трѣбва да живея, азъ се мамя. Азъ не казвамъ, че нѣмамъ нужда отъ хората, азъ не разсждавамъ така. Азъ казвамъ: Всички ние зависимъ отъ цѣлото и после имаме отношение единъ

къмъ другъ. Ако държимъ връзките си съ цѣлото, то нашитѣ връзки единъ къмъ другъ ще бждатъ правилни. Ако Богъ живѣе въ насъ, ще се разберемъ. Ако не се разбираме, Богъ не живѣе въ насъ. Има едно мѣсто, дето Богъ не живѣе. Въ неразбранщината. Тамъ, дето сж любовта, кротостта, въздържанието, разумността, тамъ е Богъ.

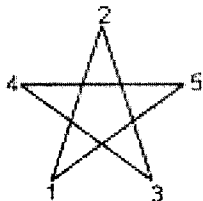
Вие сте пратени за различна работа. Младата булка защо я взематъ вкжщи? За да гледатъ нейния вѣнецъ или булските ѝ дрехи? Щомъ влѣзе въ кжщата, ще си закачи дрехата и ще облѣче обикновенитѣ дрехи, ще изчисти кжщата, ще сготви, ще нареди кжщата. Това сж символи на доброто. Ако ти нѣмашъ умъ, ти не си жененъ. Щомъ нѣмашъ никаква добродетель, не си жененъ. Щомъ имашъ добродетель, ти си жененъ. Да се оженишъ въ света, значи да направишъ това, което Богъ прави. Тогава си ожененъ за целия свѣтъ. Ожененъ си за Бога. Въ Писанието се казва: „Богъ е нашия възлюбленъ.“ Ще се женимъ сега всички. Вие да бждете женени хора: да бждете умни, добри, морални, съ достоинство, да имате обществени чувства.

Отче нашъ

*12 година
1-ва беседа на Общия Окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 21.IX.1932г.
София*

РАЗУМНИТЪ СИЛИ ВЪ ПРИРОДАТА

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Предназначението на свѣтлината“.

Това е една емблема - човѣкъ въ движение. Опредѣляне на разумнитѣ сили въ човѣка. Какъ трѣбва да се започне? Разнитѣ животни, разнo сж започвали. Човѣкъ, въ разнитѣ степени на своето развитие, по различенъ начинъ е започвалъ своята работа. Всѣка форма има особенъ начинъ за това. При сегашното ваше развитие, всѣки единъ отъ васъ има особено разбиране за нѣщата. Това е частично разбиране. Вие не можете да намѣрите хора, които иматъ еднакво разбиране, еднакъвъ начинъ на движение, на чувствувание, на мислене, на приложение. Всичкитѣ хора крайно се различаватъ. И ако хората мислѣха, чувствуваха и постѣпваха еднакво, тѣ щѣха да бждатъ еднообразни. Разнообразието между тѣхъ се дължи на вътрешно разнообразие. Разнообразието на животнитѣ се дължи на сжщото.

Важенъ е онзи първоначаленъ импулсъ, който е далъ подтикъ на известни движения. Камъкътъ, като пада, може да нѣма въ съзнанието си падането си и не знае предназначението на падането. Водата, като слиза, може да не съзнава какво е предназначението на слизането. Ако почва съ посоката 1:2, въ каква посока трѣбва да тръгнешъ? Всѣко движение трѣбва да тръгне по посока, дето има отворенъ пѣтъ. Ти не може да се движишъ по една посока, дето пѣтя не е отворенъ. Или трѣбва да имашъ обектъ, или трѣбва да обичашъ нѣкого. Любовта е първия зовъ, първото освобождение. Ти трѣбва да се освободишъ отъ затвора. Отварятъ ти вратата. Казватъ ти: „Отъ този затворъ може да излѣзешъ презъ тази врата.“ Любовта е единствената врата, презъ която може

да излѣзешъ изъ затвора. Любовьта е процесъ на освобождение. Защо този процесъ на освобождение се нарича Истина? Следователно всѣко едно движение въ свѣта трѣбва да започне съ пѣтя на любовьта.

Любовьта се прекръстосва съ разумността. Или ще има пресичане въ физическо отношение, ще има срѣда. Пѣтьтъ отъ 1 до 2 е пѣть на Истината. Ти не може да вървишъ по крива линия. Числото 2 е свѣтъ на свободата, която истината ти е дала. Ти ще изменишъ материала, който трѣбва да обработишъ, и ще влѣзешъ въ свѣта, но ще имашъ различни отношения, ще имашъ свобода. Свобода значи да правишъ каквото искашъ и ще правишъ разумното. Като те пуснатъ отъ затвора, даватъ ти свобода. Никой за тебе не се грижи, нѣма кой да те варди, но сжщевременно ти си влѣзълъ въ свѣта на свободата, дето самъ трѣбва да си приготвилъ-вашъ храна, трѣбва да си намѣришъ подслонъ и мѣсто да си починешъ.

Тѣзи процеси постоянно ставатъ у васъ. Нѣкой пѣть вие се намирате въ едно безизходно положение. Ти казвашъ: „Азъ съмъ въ едно безизходно положение.“ Рекохъ, наскоро сж те пуснали отъ затвора. Ти казвашъ: „Не знамъ да мисля.“ Този човѣкъ е пуснатъ отъ затвора и се намира въ тягостно положение. На онѣзи страдания, които сега ви се случватъ, вие не може да имъ дадете едно разумно тълкувание и казвате: „Защо Господъ е направилъ свѣта такъвъ?“ На яйцето не му ли бѣше добре въ черупката? Тамъ нѣмаше никакво страдание. Но това яйце постоянно хлопа въ майката и казва: „Освободи ме, азъ искамъ да бжда като тебе.“ Майката казва: „Още не е дошло времето.“ Яйцето казва: „И азъ искамъ да бжда като тебе.“ То мисли, че като излѣзе, ще бжде така свободно, както майка си. Много се лъже. Това пиле, като излѣзе отъ черупката, намира се въ голѣмо противоречие. Колкото едно сжщество е по-близо до една разумна форма, толкозъ противоречията му ще бждатъ по-голѣми. На човѣка страданията сж най-голѣми на Земята, понеже той е най-разумната форма на Земята. Нашиятъ свѣтъ не е като свѣта

на ангелитѣ, а пъкъ, като дойдемъ до свѣта на ангелитѣ, тамъ работата е още по-опасна. Ти, като сгрѣшишъ, има изкупление, а въ ангелския свѣтъ нѣма изкупление. Тамъ напавената погрѣшка, ти не може да я поправишъ, по сѣщия начинъ, по който ние може да я поправимъ.

Това сѣ такива разсѣждения, както следнитѣ: когато една жена разсѣждава върху любовта на единъ мъжъ, и единъ мъжъ разсѣждава върху любовта на една жена, мъжътъ никога не може да разбере любовта на една жена. Това е толкозъ право, колкото може да разбере външния свѣтъ. Вие мислите, че разбирате неговото сърдце. Ти си предполагашъ, но дали всъщностъ разбирашъ, това е въпросъ. Като казвамъ, че не разбираме, това не показва, че имамъ невежество. Ти може да разбирашъ, но трѣбва да вземешъ същото това положение. Единъ мъжъ, за да разбере жената, той трѣбва да стане жена. Ти ще кажешъ: „Какъ може това?“ Ти ще се намѣришъ въ същото положение, както Никодимъ, когато Христосъ му е казалъ: „Ако не се родишъ изново“, а Никодимъ казва: „Какъ може това?“ Христосъ му казва: „Това сѣ елементарни работи. Ти, като учителъ Израилѣвъ, не знаешъ ли тѣзи нѣща? Плътта не може да разбере това, което е родено отъ духа.“

Този пентограмъ - човѣкъ съ разпрострени рѣще, казвашъ: „Какво трѣбва да се прави, като се разпростратъ рѣцетѣ настрана?“ Този човѣкъ е вече въ движение. При правенето на упражненията, забелязвамъ краенъ мързелъ. Вие не сте разбрали смисъла на упражненията. При тѣзи 6 упражнения, ако ги правите, ако разбирате смисъла, всѣки единъ отъ васъ не щѣше да гладува. Както сега ги правите, не можете да се ползвате. Не мислите, че азъ ще ви ги обясня. Сега ще ми бѣде приятно да ги правите правилно. Защото всѣко едно упражнение не е едно упражнение глупаво. Всѣко едно движение е единъ вътрешенъ резултатъ на една разумна сила. Съ всѣко помръдване на главата, на една или друга страна, съ движенията на краката, съ движенията си хората си създаватъ и щастие и нещастие. Ти може да не знаешъ

това. Представете си, че си въ грънчарска работилница, бутнеш крака си малко, счупиш едно гърне. Какво трѣбва да направиш най-първо? Преди да направиш движението, трѣбва да погледнеш наоколо си, а пък ти, безъ да гледаш, си движиш краката и счупиш гърнето. Обаче грънчарът ти казва: „Азъ съмъ работилъ тукъ, това гърне струва 2000 лева.“ Ти казваш: „Не съмъ ли свободенъ да се движа?“ Ти си свободенъ да се движиш, но не си свободенъ да чупиш гърнето.

Вие си простирате ръцетѣ и искате да хванете нѣкого и да го цѣлунете. Държиш го нѣколко време и следъ това го пуснеш. Прегръщането, цѣлуването сж обезсмислени работи, по традиция, но защо и за какво, не знаете. Вземамъ една чаша, пълна съ вода. Прегръщамъ я, стискамъ я, вдигамъ я и я поднасямъ до устата си, цѣлувамъ я. Тя тогазъ ме обиква и ми дава. Ако не я цѣлуна, не ми дава [да] я пия. Азъ ѝ казвамъ: „Азъ съмъ жаденъ, пжтникъ съмъ.“ Дигамъ я, и я изпразвамъ. Тръгвамъ си и пакъ я погледна, казвамъ: „Праздна е чашата.“ Ако следъ време се върна и я видя, че е праздна, ще я взема ли, ще я цѣлуна ли? Ако се напълни, тази чаша има съдържание. Ако всѣка ваша мисълъ не е пълна съ известно съдържание, ако всѣко ваше чувство не е пълно съ известно съдържание, ако всѣка постѣпка не е пълна съ известно съдържание, кой ще се спре при васъ? За да бжде красивъ животътъ ви, непременно трѣбва да се спре нѣкой пжтникъ при васъ. Нали въ свѣта сме поставени, за да изпълнимъ волята Божия. Ако ти се подвижишъ въ пжтя на истината, кой е пжтя, по който трѣбва да тръгнешъ?

Вие трѣбва да идете при златаря. Като идете при златаря, вие му говорите за пръстена, какъвъ трѣбва да бжде, но не може да го направите. Много пжти казвате на момата да се направи пръстенъ. Но онзи, който поржчва, какъвъ трѣбва да бжде пръстенътъ? „Не зная какъ трѣбва да се направи и точно какъвъ да бжде.“ Напримѣръ колко широкъ трѣбва да бжде? Нѣкой пжтъ пръстенътъ на нѣкоя мома е тѣсенъ или широкъ. Може би малко злато сж имали, затова е

тѣсенъ прѣстенътъ имъ. А пѣкъ нѣкой пѣтъ е богатъ човѣкътъ, пѣкъ има тѣсенъ прѣстенъ. Ако ти туришъ въ кладенеца дебело вѣже и пуснешъ кофата, ти имашъ за целъ да извадишъ голѣмо количество вода. Ако е тѣнко това вѣже, следователно малко вода ще извадишъ. И тогава азъ разсѣждавамъ: Ако прѣстенътъ на една млада булка е широкъ и дебелъ, то отъ нея много чакатъ; ако е тѣсенъ, тѣ малко чакатъ. Въ природата, като кажешъ нѣщо, ако не говоришъ разумно, ще има своитѣ послѣдствия. Ти казвашъ: „Азъ да оздравея, ще направя за Господа това и онова.“ Но тѣ държатъ на думата ти. Ти обещаваешъ, но като оздравѣешъ, не правишъ това. Въ природата те държатъ отговоренъ, ти не можешъ да се освободишъ. Ти си обещахъ волъ да заколишъ. Ако не го заколишъ, ще те държатъ отговоренъ. Ти си обещахъ себе си да заколишъ, ще се принесешъ въ жертва. Онзи въ Библията казалъ: „Когото срещна на пѣтя си, ще го принесе въ жертва.“ Но се случва, че го среща дъщеря му и той трѣбвало да я принесе въ жертва, понеже обещахъ.

Ще се върнете, по кой пѣтъ? Ще се върнете по закона на Правдата. Туришъ вече основа на живота си: Числото 1 и 3. Въ каква посока ще се движите? Ще се движите въ посоката на любовта, въ посоката 3 и 4. Ако се движишъ въ друга посока, ще се измени хода на живота ти. Отъ 1 може да идешъ къмъ 2 или къмъ 5. Но съотношенията ще бѣдатъ различни. При всѣки единъ връхъ вие имате постижения. Ако започнете съ върха на Доброто или съ върха на Правдата, опредѣля се какво е вашето отношение. Ако започнете по пѣтя на Любовта, Мѣдростта и Доброто, Доброто вече е единъ завършенъ резултатъ. Това е единъ вътрешенъ процесъ, който трѣбва да стане въ чувствата и въ мислите ви. Допуснете, че вие се дразните. Нѣкой пѣтъ човѣкъ се сърди. Давали ли сте си нѣкой пѣтъ единъ отчетъ защо се сърдите? Като има сръдня, значи нѣщата не ставатъ както трѣбва. Много хора, като направятъ една погрѣшка, направятъ други, по-голѣми погрѣшки.

Ние сега имаме единъ примѣръ много хубавъ. Тукъ се прави салонъ. Имаме двама братя майстори. Азъ ги наблюда-

давамъ сега и виждамъ, че като мѣрятъ, правятъ една погрѣшка малка. Не искамъ да се меся въ работата имъ. Мѣрятъ дюшето. Почватъ дюшето отъ източната страна. Другиятъ майсторъ изважда всичкитѣ дъски и казва: „Криво ще бжде.“ Започватъ дюшето отъ срѣдата къмъ дветѣ страни и вижда, че погрѣшкитѣ не сж оправени. Рекохъ, тази работа не може така да стане. Ако ще изправяте погрѣшкитѣ, изправете ги. Азъ рекохъ: българска работа. Всичкитѣ така постѣпватъ.

Въ всички ви има погрѣшки, които приличатъ на дюшето. Законътъ е такъвъ: Който направи погрѣшката, той трѣбва да я поправи. Азъ не искамъ да изправямъ вашитѣ погрѣшки и да искамъ, не мога да ги изправа. Да се занимавамъ презъ цѣлото време, да изправямъ вашитѣ погрѣшки, то е най-голѣмото нещастие. Нѣкой човѣкъ се разгнѣвилъ, че материалътъ е изразходванъ. Много хубаво, че направихте погрѣшно дюшето и после извадихте дъскитѣ, защото така се дава единъ хубавъ примѣръ. Бащата направи дюшето, майката го извади, синътъ казва: „Баща ми не разбира. Азъ разбирамъ.“ Той казва: „Баща ми не ме е възпиталъ.“ Бащата казва: „Добре. Ти, като родишъ, ще видимъ какъ ще ги възпиташъ.“ Синътъ реди дъскитѣ, неговото дюшето е по-лошо. Синътъ искалъ да се жени, той е младъ човѣкъ. Бащата казва: „Уреди си работитѣ, че тогава се жени.“ Синътъ казва: „Ти едно време, като се женѣше, ти питаше ли ме, и азъ ще направа така.“ И бащата млѣква. Синътъ се оженилъ, завежда възлюблената въ Америка. Много добре тръгнало. Но при тази голѣмата криза, вложилъ 250 долара въ една банка и тѣзи 250 долара отиватъ, защото фалирала банката. Синътъ казва на баща си: „Прати ми пари, да се върна.“ Бащата му пише: „Не е твоя работа, дали трѣбва да ти пратя пари или не.“ Казва му да седи тамъ, да си издържи изпита, да не се връща.

Едного питали: „Защо ти се женишъ?“ Той казва: „Но да се не женя ли?“ Въпросътъ не е въ това. Ако се женишъ или ако [не] се женишъ, ти трѣбва да разбирашъ тѣзи две

отношения. Ти не мисли, че като се оженишъ, ще бждешъ жененъ. Женитбата е само едно отношение, единъ моментъ. Ти ще се женишъ и ще те развѣнчаватъ. Твоятъ възлюбленъ ще види, че ти си единъ човѣкъ, на който нито умътъ, нито сърдцето струватъ. Ти тогава вече си се поляризирай, нищо повече. Тя те изхвърля отъ сърдцето си и мисли да намѣри другъ нѣкой. Ти мислишъ, че имашъ жена. Отъ Невидимиятъ свѣтъ си развѣнчанъ, а тукъ на Земята ти си влѣчешъ още букайтъ, синджиритъ. Ти мислишъ, че си вѣнчанъ, не си свободенъ. Азъ говоря сега безлично. Какво значи личността въ дадения случай? Личнитъ нѣща могатъ да бждатъ въ даденъ моментъ, когато два интереса могатъ да се срещнатъ на едно мѣсто. Като се заселватъ на едно мѣсто, тогава ще имаме лични отношения. Никакви лични отношения не можеме да имаме, когато азъ се заселя на единия край на Земята, а той на другия край.

Пентограмътъ е пѣтъ за твоя животъ. Ако ти се оженишъ на мѣстото 1 въ пентограма, а поставишъ на друго мѣсто жена си, напримѣръ - 3, тогава ще трѣгне въ точно противоположно направление. Но представете си, че тя не трѣгва, [т]и трѣгвашъ отъ 1:2, но представете си, че жена ти, по закона на Любовта трѣгва въ 4. Тогава тя отива въ съвсемъ друга посока. Не, че е крива, и тя е права, тя хваща пѣтя на Любовта, а ти хващашъ пѣтя на Истината. Въ дадения случай, между тебе и жена ти нѣма да има никакво съотношение. Ако ти се движишъ по пѣтя на Истината, а жена ти по пѣтя на Правдата, тогава вие имате съотношения. Щомъ жена ти вземе посоката отъ 3:4, а ти вземешъ посоката отъ 1:2, после ще следвате пѣтя на Мѣдростта. Ако жената взела пѣтя на Любовта, а мъжътъ взема пѣтя на Доброто, пѣтьтъ на Любовта и пѣтьтъ на Доброто, това сж крайнитъ граници на разумния животъ, въ който тѣ трѣбва да влѣзатъ.

Азъ дигамъ рѣцетъ за молитва, какво означава? Лѣвата рѣка означава Любовта, а дѣсната - Мѣдростта. Човѣкъ ще разреши всичкитъ въпроси, колкото едно същество и да е разумно, то нѣма да разреши твоя въпросъ, то само ще

ти каже де е погрѣшката. Ще остави ти самъ да си изправяшъ погрѣшката. Да измѣстишъ дюшемето. И гледамъ постоянно вие си мѣстите дюшемето. Това сж упражнения. На мене ми донасятъ единъ сандѣкъ съ грозде и като извадили капака, пиронитѣ стърчатъ нагоре. Една сестра си натъкна крака по гвоздеа, благодарение, че не се натъкна много дълбоко. Не изваждай чуждо дюшеме. Сигуренъ ли си, че твое-то убеждение ще направи по-хубаво душеме. Мѣрки трѣбва да имаме.

Често ми разправятъ какво нѣщо е любовта, какво нѣщо е добриятъ животъ. Добриятъ животъ е да дойда да ви оберa, вие да станете сиромаси, азъ - богатъ. А не е добъръ животъ, азъ да осиромашея, а вие да забогатѣте. Това сж сегашнитѣ ваши частични разбирания. Ако ви срещна съ раница, 50 килограма тежестъ, а азъ съмъ на праздна каруца и ви взема багажа, да нося, тогава какво зло съмъ ви направилъ? Азъ препусна колата и ви оставямъ да тичате, после, като дойдете при мене, и ви давамъ багажа. Колко отъ нашитѣ предположения сж вѣрни въ свѣта? Нѣкой казва: „Той криво ме гледа.“ - Това е предположение. Нѣкой казва: „Той не иска да ме среща.“ - Този човѣкъ има добра воля, да си изплати дълга, но нѣма пари. Щомъ не иска да те среща, боли го крака или ржката.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да начертае единъ пентограмъ. Трѣбва да знаете кой пжтъ да хванете. По кой пжтъ трѣбва да тръгнете. Ако правишъ лоши движения, трошишъ грънци отъ едната или другата страна. Ще ги блъснешъ. Ти ще се движишъ правилно. Ти имашъ право на грънци-тѣ и тѣ иматъ своето право. И въ лѣво и въ дѣсно, и отзадъ и отпредъ си ограниченъ. Единственото свободно мѣсто е правата линия. Като правишъ първото упражнение, ти слизашъ. Казвашъ: „Господи, слѣзохъ въ дъното, сега искамъ да излѣза“, и се издигашъ. Като излизашъ отъ кладенеца, си свободенъ и ти е приятно.

Не се спирай въ себе си върху погрѣшкитѣ на хората, да ги държишъ дълго време въ ума си, понеже тѣзи погрѣшки оставатъ отпечатыци върху тебе. Ти може на фотография

да фотографирашъ всичкитѣ безобразия, които хората правятъ, това значи да се окаляшъ. Човѣшкиятъ мозъкъ прилича на фотография. Най-първо вие всички искате да ви харесватъ. Нѣкой пжтъ се спирате и не харесвате поведението на младата мома. Но азъ я харесвамъ. Тя е много внимателна. Тя седи нѣколко часа предъ огледалото. Момъкътъ сжщо така седи предъ огледалото, глади мустацитѣ си. Ако е дѣдо, той си чеши брадата. Но азъ зная защо си чеши брадата. Човѣкъ има право да прави всичко, но трѣбва да бжде разуменъ. Всичко му е позволено да прави, нѣма нѣщо въ природата, което ще ти се забрани, но за онова, което правишъ, ти си отговоренъ. И добро, и зло може да правишъ, но после си отговоренъ. Това трѣбва да знаете, като вътрешна аксиома. После казва: „Защо ме сполетия това?“ Сполетия тѣ, защото си си позволили нѣщо. Сега ти се връща.

Следователно, постъпвай разумно. Всичко правете, но правете го разумно. Отъ магическо гледище, азъ не искамъ да се спирамъ върху погрѣшкитѣ, защото това нищо не допринася. Това е все едно да разбъркамъ нечистотата. Защото ще се дигне миризма. По-добре тури запушалка и го хвърли нѣкъде далече. Вие отивате нѣкой пжтъ при Бога и ми разправяте погрѣшкитѣ на другитѣ. Ти иди при Бога и му кажи: „Азъ какво трѣбва да направя, за да се освободя, за да се избавя отъ това положение?“

Азъ желая, като правите упражненията, да ги правите съзнателно. Та, като дигашъ ржцетѣ си, значи въ живота си трѣбва да разрешишъ задачата на Правдата и Истината. Като нѣмашъ Правдата и Истината, каквото правишъ въ свѣта, нѣма да се постигне. Въ България, нѣкой скулпторъ или нѣкой живописецъ нарисува една жена и после ще каже, че това е Свѣта Богородица. Азъ рекохъ: „Това е наша Мара.“ Или казва: „Това не е ли Христосъ?“ Рекохъ, той е Иванъ, Стоянь. Какви заблуждения има, отъ които трѣбва да се освобождавате? Казвате: „Това е свети Никола.“ Всѣки единъ човѣкъ на Земята, сега минава за Христосъ. Христосъ не се рисува. Единъ Христосъ трѣбва да съдържа Истината, Правдата, Лю-

бовъта, Мъдростъта, Добродетелта. Петъ нѣща трѣбва да съдържа. Това сж петъ велики свята, събрани въ една мощна сила, съ която могат да се разрешатъ, въ дадения случай, всичкитѣ мъжнотии. Когато говоришъ, че Христосъ е въ тебе, ти можешъ да разрешишъ всичкитѣ мъжнотии. И ако не ги разрешишъ, значи, Христосъ не е дошълъ въ тебе. Христосъ може да е дошълъ въ единъ моментъ и въ следуюция моментъ, понеже ти си въ закона на свободата, направишъ нѣщо лошо, и Христа го нѣма тамъ. Представете си единъ пентаграмъ съ върха надолу. Ако не постъпвашъ както трѣбва, тогава адътъ може да се прояви въ тебе. Въ човѣка сж адътъ и рай. Ако постъпвашъ разумно, тогава давашъ проява на рай въ тебе.

Мнозина искатъ пѣнтограмъ. Ако дамъ на една жена пѣнтограмъ и ако тя не знае какъ да постъпва съ мъжа си, тя ще се разведе съ него. Всѣки човѣкъ е единъ петожгълникъ. Отъ лѣвиятъ кракъ къмъ главата е Истината, после къмъ другия кракъ е Правдата. После отъ тамъ къмъ лѣвата ржка, после къмъ дѣсната ржка и т.н. Всички тѣзи движения при гимнастическитѣ упражнения сж обосновани на единъ великъ вътрешенъ законъ. При правенето на първото упражнение, напредъ ржцетѣ се движатъ по лѣвия кракъ, и после по дѣсния кракъ. Това е петожгълникъ въ движение. Ако въ единъ ритмусъ вие изпълните закона и ако присѣтствуватъ вашитѣ мисли чувства и воля, вие ще имате единъ резултатъ, защото въ петожгълника пжтъ ви ще бжде оправенъ. Всичкитѣ въпроси все съ петожгълника ще се разрешатъ. Ти отъ петожгълника не може да се освободишъ. Той е пжтъ на всичкитѣ ви движения.

Първото нѣщо, сега обичате истината, понеже всички сте подъ закона. Когато човѣкъ не разбира нѣщата, пакъ е подъ законъ. Тепърва има да учите. Трѣбва да се спра единъ денъ да ви разправа, какво значатъ числата 1,2,3,4,5. Всѣко едно число е една формула. Ако вие съчетаете 1 съ 4, 1 съ 2, 1 съ 3 и 1 съ 5 ще имате различни постижения. Ако вие съчетаете 1 съ 3, числото 13 е едно фатално число. Вие не може-

те да си представите защо то е фатално. То съдържа една купчина съ барутъ, детето се приближава, да види какво ще стане съ него. Това е числото 13. Ще се дигне цѣлата кѣща, ето числото 13. То е динамично число, взривно вещество. Когато една бомба се пукне, човѣкъ нѣма да чака да се пукне бомбата, а ще се отстрани. Като се каже числото 13, тогава и по-голѣмъ герой ще се отстрани. Когато приближавашъ да се разсърдишъ, то е числото 13. Почватъ да се мърдатъ устнитѣ ти, безъ да искашъ, може да избухнешъ. Ти, като видишъ, че нѣкой човѣкъ има барутъ, ти се приближишъ съ една клечка. Вие се смѣете сега. Но следъ всѣки смѣхъ има плачъ.

Онази, младата мома, като види момъка, пише му писма и мисли, че ще бѣде щастлива съ него. Той, като я вземе, туря ѝ букаи на краката. Казва ѝ: „Ти нѣма да гледашъ другитѣ.“ Тя се облѣкла хубаво, момъкътъ отива и я намира. Хвърля ѝ шапката. Азъ съмъ виждалъ, това е ревността. Рекохъ, ето числото 13. Тогава тя казва: „Азъ не искамъ да те виждамъ вече. Азъ ще те убия тебе, азъ ще ти дамъ да се разберешъ.“ Има религиозни контета и духовни контета. Какво разбирате подъ думата „конте“? Който се препорѣчва съ шапката си, съ дрехитѣ си. Момата мисли, че като е облѣчена хубаво, като нея човѣкъ нѣма. Ти се обличашъ съ известно вѣрую и мислишъ, че като това вѣрую нѣма. Умъ трѣбва да имашъ, добродетель трѣбва да имашъ. Любовь трѣбва да имашъ. Ти трѣбва да разчиташъ на тѣхъ. Ако не ме слушате, ще ви наложа това. Ще ви приведа примѣри какъвъ е българскиятъ характеръ. Единъ казва: „Не давамъ нито петъ пари.“ Казватъ му: „Стояне, тѣзи юзбашии* биятъ, съсипаха Ивана.“ Тогава Стоянь казва: „Ще дадемъ.“ Нѣкой ти казва: „Ти имашъ да давашъ на Ивана.“ Онзи казва: „Не давамъ.“ Не давашъ на юзбашиитѣ пари. Щомъ си сбъркалъ къмъ нѣкого, иди, извини се, прости му. Инакъ идатъ дезорганизирани сили, каквито има въ природата, и ще постѣпятъ спрямо тебе по закона на петожгълника, обърнатъ съ върха надолу.

* юзбашия - (тур.) капитанъ въ армията или полицейски началникъ

Това въ една лекция не може да се обясни напълно. Когато нѣкой човѣкъ казва да се отрече отъ семейството си или да раздаде богатствата си, азъ не разбирамъ да го раздаде на сиромаситѣ. Трѣбва въ себе си да мисли, че го е раздалъ. Той чака тѣзи хора да ги прати Господъ и като дойдатъ, да го раздаде. Христосъ казва: „Иди и го раздай на сиромаситѣ.“ Но подъ думата „сиромаси“ разбира най-разумнитѣ, най-добритѣ хора. Най-разумнитѣ, най-добритѣ хора сж сиромаситѣ. Защо престѣпникътъ не е сиромасъ. Който ходи да краде и обира, може ли да бжде сиромасъ. Най-добриятъ човѣкъ може да бжде сиромасъ.

Сега какво разбрахте? Вие можете да кажете: „Това е наша работа.“ Прави сте. Ако тази ваша работа я свършите, както азъ ви казвамъ, глава нѣма да ви боли. Но ако вашата работа я свършите, както вие я разбирате, и дветѣ глави ще ви болятъ. Или казано другояче: Трѣбва да свършимъ нѣщата, както Богъ ги е създалъ. Има единъ Разуменъ свѣтъ, къмъ който се стремимъ. Има единъ красивъ свѣтъ. Ако си свързанъ съ него, ще дойде една нова свѣтлина въ насъ. Писанието казва: „Всички нѣма да умремъ, но всички ще се изменимъ.“

(Произнесохме следната формула три пѣти:) „Само пѣтятъ на Вѣчната Свѣтлина води къмъ Истината.“

*12 година на ООК,
2-ра лекция отъ Учителя
държана на 28.IX.1932г.
София*

ПО ТОЗИ ПЪТЪ

Добрата молитва

„Духътъ Божи“

Ще прочета 5 глава отъ Евангелие на Йоана.

„Ще се развеселя“

Човѣкъ трѣбва да знае, да използва благата, които Богъ му дава. Животътъ въ едно отношение е благо, а въ друго отношение не е благо, страдание. Любовта въ едно отношение е благо, въ друго отношение не е благо. Доброто въ едно отношение е благо, въ друго отношение не е благо. Знанието въ едно отношение е благо, въ друго отношение не е благо. Следователно трѣбва да знаете, при какви отношения нѣщата сж блага и при какви не сж. Самовъзпитанието не е така само единъ простъ процесъ, сжщо и самопознанието на човѣка. Въ древността се е говорило, и сега говорятъ. Онзи процесъ е правиленъ, който върви, но хората не сж разбрали. Ако ви се даде тема „Самовъзпитанието“, всѣки ще каже нѣщо за възпитанието. Ако ви се даде тема за доброто, всѣки ще каже нѣщо за доброто. Ако ви се даде тема за любовта, ще пише, цѣло съчинение ще направи. Всичко това е хубаво, красиво. Но отъ казано до казано има голѣма разлика.

Да кажемъ, че сте се научили да смѣтате. Имате единицата. Ако ви попитатъ, какво значи единица? Или имате числото 1, 2, 3, тѣзи числа сж ви станали обикновени. Но знаете ли вие колко време е взѣло на природата, за да се прояви единицата, да се прояви въ вашето съзнание? Какъвъ процесъ ще стане? Тази единица не е изникнала така. Вие вземате единъ орѣхъ като единица и казвате: „Единъ орѣхъ.“ Но никога не се спирате върху онзи, сложния процесъ за образуването на орѣха. И при това може да разгледате орѣха въ неговата ядка, въ неговата черупка или въ неговата скрита

сила. Може да имашъ орѣхи и ще ги ядешъ, но отъ ядене до ядене има разлика. Ако ти не знаешъ кога да ядешъ, яденето не е произволенъ процесъ, то е разуменъ процесъ. Яденето е единъ отъ най-разумнитѣ процеси и понеже природата не ни счита, че сме много разумни, затова яденето не ни го дава на наше разположение. Желание имаме да ядемъ, ние ще ѝ помогнемъ, ще подсѣвчемъ храната, но влѣзе ли вътре, тя казва: „Не се меси въ тази работа.“ Ти ще мълчишъ, инакъ ще прилича на неопечена тиква. На неопечена тиква прилича или на несварена. Неопечената тиква прилича на несваренъ бобъ, даже и свинята не го яде.

Въ вашия умъ стои идеята, че човѣкъ трѣбва да разбира нѣщата. Хубаво е, но разбирането не е единъ затворенъ процесъ. Запримѣрь мислишъ, че си богатъ човѣкъ. Каква полза ще изкарате отъ това съзнание, че си богатъ човѣкъ. Богатството подразбира, че имашъ уважението и почитанието на хората. Каквото искате всѣкога ще бѣде. Значи богатството има известни блага, то е благо за човѣка. Да кажемъ, че имате богатство, въ единъ свѣтъ имате блага. Ще имате уважението на всичкитѣ хора. Но богатството може да не бѣде едно благо. Ако вие сте богатъ въ единъ свѣтъ на крадци и разбойници, то тѣ на всѣки пѣтъ ще ви спиратъ и ще ви глобяватъ, че сте богати. Ще ви глобяватъ, докато взематъ и последната парица въ джоба ви. Като ви взематъ всичко, вие ще бѣдете сиромашъ въ тази държава. И тогава сиромашията ще бѣде едно благо за васъ, че сте [се] отървали отъ тѣхъ. Ако дълго време вие живѣете въ такъвъ единъ свѣтъ, ще кажете: „Не си струва човѣкъ да бѣде богатъ.“ Но, като влѣзете въ другия свѣтъ, въ който нѣма безправие, тогава ще имате желание да бѣдете богатъ. Въ тази държава сиромашията минава за леностъ. Така че, сиромашията въ едно отнoшение е добра, въ друго - не.

Азъ искамъ да ви внесе една мисль, която за природата е нова. Вие четете какво е казалъ Христосъ преди 2000 години. Много работи е казалъ Христосъ. Понѣкоя пѣтъ се интересувате какво е казалъ Господъ за въ бѣдеще, и то е хубаво. Но има нѣщо, което Господъ сега казва. Кое е важно

за насъ въ дадения случай: това, което Богъ говори, Богъ е говорилъ въ миналото; това, което говори сега; или това, което ще говори за въ бъдеще? - Сегашното говорене е най-важното. Понеже отъ сегашното говорене ще се образува миналото и бъдещето. Миналото и бъдещето сж относителни нѣща. Миналото за одного е бъдеще за друго. Това, което за насъ е едно настояще, за нѣкой е минало вече. Стариятъ човѣкъ, който е преминалъ възрастта на 10-тъ години, за него детинството е минало. Но едно дете, което е на 10 години, то живѣе съ тѣзи въжделения, които стария човѣкъ е ималъ. Той казва: „Тѣ сж детински работи.“ Защо той мисли, че сж детински работи? Защото той не е разбиралъ въ детинството това, което трѣбваше да разбере. И сега казва: „Да умремъ, да се освободимъ.“ Той и старостта не е разбралъ. Той казва: „Като отида на другиятъ свѣтъ.“ Добре, като отидешъ въ другия свѣтъ и разберешъ нѣщата, тогава онзи свѣтъ ще бжде благословение за тебе. Но, ако отидешъ въ оня свѣтъ и тамъ не може да разбирашъ това, което търсишъ, тогава ще се намѣришъ въ едно противоречие.

За тѣзи противоречия сж превождали много примѣри, но всѣки примѣръ може да ви затъже. Единъ примѣръ прилича на едно бонбонче. Ти го близнешъ сегизъ-тогизъ, но съ сладки работи животътъ не се подкрепя. Необходими сж сладкитѣ думи. Но освенъ сладки думи, трѣбва храна на човѣка. Ако на васъ ви зададатъ единъ въпросъ какво нѣщо е топлината, какво ще отговорите? За топлината има друго едно понятие, за което ученитъ хора едва сега трѣбва да мислятъ. Топлината е единъ процесъ въ природата, който ни освобождава отъ негодитѣ. Всички твърди тѣла, които се разлагатъ, образуватъ топлина. Всички твърди тѣла, които се освобождаватъ отъ своята твърдостъ, образуватъ свѣтлина. Следователно свѣтлината и топлината сж процеси на освобождение. Та има една топлина и една свѣтлина, които освобождаватъ. Но има една топлина и една свѣтлина, които заробватъ.

Вие сега ще се спрете върху тѣзи думи и ще кажете: „Какъ ще бжде това?“ Христосъ казва на Никодима: „Ако се

не родите изново, не може да влѣзете въ Царството Божие.“ Никодимъ бѣше ученъ човѣкъ, адептъ, съ голѣми познания на времето си. Той казва: „Може ли да влѣзе човѣкъ втори пѣтъ въ утробата на майка си?“ И Христосъ му казва: „Роденото отъ Духа, духъ е, а роденото отъ плѣтъта, плѣтъ е.“ Никодимъ му казва: „Какъ може да бѣде това?“ Христосъ му казва: „Ти си учитель Израилевъ и тѣзи елементарни работи какъ да не знаешъ?“

Ако запитате какъ може да бѣде това, рекохъ, вие тѣзи работи трѣбва да знаете. Ако влѣзете въ класъ и питате какво нѣщо е единицата, двойката, тройката и т.н., рекохъ, тѣзи нѣща трѣбва да ги знаете отдавна. $\bar{3}, \bar{5}, \bar{6}, \bar{5}, \bar{6}$ Въ природата тия числа съществуватъ. Въ природата има единъ вжтрешенъ процесъ, какво ще разберете отъ това? Това може да се предаде въ една геометрическа форма. Да допуснемъ, че тукъ сж 35 хиляди ябълки събрани. Но всичкитѣ тѣзи ябълки по форма не сж еднакво голѣми. Ако сж 35 656 наполеона, тогава цената и тежестъта сж почти еднакви. Но да кажемъ, че имаме толкозъ орѣхи или толкозъ ябълки, въ дадения случай вие не можете да предполагате, че сж избрани по голѣмина. Въ природата нѣщата сж строго опредѣлени. Да кажемъ, че това число искате да го увеличите. Увеличавамъ го така, съ горнитѣ цифри: 23.416

-+ -+-

35.656

Ако това число се увеличава, какво ще спечелите вие? 3 бѣше минусъ, значи това е слуга. Ако увеличишъ това число, ще стане по-голѣмо. При обикновеното смѣтане, вие казвате: „Имамъ да давамъ 50 хиляди, имамъ да вземамъ 15 000.“ Или казвате: „Имамъ да давамъ 24 000. Имамъ да вземамъ 5 000.“ Или: „Имамъ да давамъ 36 000.“ Но това сж механически процеси. Да кажемъ, че имате 60 000 хора противъ васъ и 15 000 съ васъ, после имате 24 000 противъ васъ и 5 000 съ васъ.

Допуснете, че става единъ отрицателенъ процесъ въ стомаха. Единъ положителенъ процесъ става въ гърдитѣ ви.

Единъ отрицателенъ процесъ става въ ума ви. Какво ще спечелите, ако съ васъ сж стомахътъ и дробоветъ, а главата е противъ васъ? Ако нѣмате една здрава мисль въ главата си и една здрава храна въ стомаха си, какво ще ви помогне чистиятъ въздухъ отвънъ. Сега онѣзи отъ васъ, които не сте навикнали да мислите по новъ начинъ, ще кажете: „Седемъ ката нагоре, седемъ ката надолу. Какво ще ми трѣбва това? Какво ще си блъскаме ума върху това.“ На онзи волъ, който престана да мисли, му израснаха рога. Като престанешъ да мислишъ, ще ти израснатъ рога. Престанаха животнитъ да мислятъ и имъ израснаха опашки. Престанаха животнитъ да мислятъ и имъ израснаха копита, козина имъ изникна. Като престанешъ да мислишъ, копита ще изникнатъ, косми, рога. Като изникнатъ, ти прогресиралъ ли си? Сега козината, рогата и копитата трѣбва да се снематъ. Това сж ограничителнитъ условия. Искашъ да станешъ силенъ човѣкъ въ свѣта, мислишъ ли, че ако станешъ силенъ, това е едно благо? Конетъ, воловетъ сж по-силни отъ човѣка. Но сега оратъ, работятъ. Слонътъ и той е силенъ, но и той работи за човѣка. Човѣкъ не е толкозъ силенъ, но ги е хваналъ всичкитъ, тѣзи силни сжщества и ги е впрегналъ на работа. Ние казваме понѣкой пжтъ: „Ние сме синове Божии, Богъ живѣе въ насъ.“ Синове Божии сме, а при това боледуваме; синове Божии сме, а не може да се справимъ съ условията. Синове Божии сме, а се тревожимъ, гнѣвимъ се; синове Божии сме, а единъ тонъ не можемъ да вземемъ правилно; синове Божии сме, а не разбираме цифритъ, числата. Мислимъ, че имаме царска кръвь. Подъ думата „кръвъ“ се разбира винаги „животътъ“. И Мойсей казва: „Нѣма да ядете кръвта на животнитъ, а само месото.“ Подъ „кръвъ“ се разбира животътъ. А животътъ носи интелигентността въ себе си.

Ти може да имашъ онзи великъ животъ въ себе си, да мислишъ. Ако не се е събудилъ въ тебе великиятъ животъ да мислишъ, това показва, че въ тебе не тече царска кръвь. Какъ ще се справите съ мжчнотиитъ въ свѣта. Досега сте се справили съ мжчнотиитъ на въшкитъ по много механиченъ начинъ. Гребена въшкитъ създадоха. Въшкитъ заставиха

човѣка да създаде гребена. Ако нѣмаше въшки, гребенъ не щѣше да има. Паразититѣ сж образували гребена. Донѣкжде това е вѣрно, но има другъ гребенъ. Въшкитѣ могатъ да се заставятъ отъ главата и безъ гребенъ. Учениитѣ хора мажатъ главата съ живачна масъ. Но ние се отклоняваме. Подъ въшки азъ разбирамъ една низша мисль, една неразбрана мисль. Въ тебе много пжти се затвърди известна мисль въ ума ти. Ти искашъ да станешъ богатъ, когато предназначението ти въ свѣта не е да станешъ богатъ, а да станешъ добъръ. Но и това не е смисльтъ на живота. Това е временно. За предпочитане е, при всичкитѣ блага, които имашъ на Земята, предпочително е, да имашъ това, като цель на живота си, но и това не е смисльтъ на живота. Това е единъ резултатъ. Това число трѣбва да го разложишъ, да намѣришъ вътрешния смисль.

Доброто се отличава по своитѣ качества. Ти казвашъ: „Той е добъръ човѣкъ.“ Но той е добъръ спрямо тебе, но той не е добъръ спрямо другитѣ. Азъ, понѣкой пжтъ, разглеждамъ природата отъ това становище. Вземете онази лъвица, тигрица, едно отъ свирепитѣ животни, ти казвашъ, че тигрицата е лишена отъ любовъ. Този тигъръ е лишенъ отъ любовъ по отношение на тебе. Той може да те разкъса, но като отиде при малкитѣ си, каква нѣжностъ проявява, какво близане, какво гладене. Като докара едно агне, ще каже: „Хайде, хапнете си.“ Тигърътъ има такава любовъ, както въ твое-то сърдце. Какъ ще обясните това противоречие, че спрямо едного проявява любовъ, а спрямо другиго - не? Това различие сжществува. Нѣкого ние обичаме повече, нѣкого - по-малко. Нѣкои свои чувствувания обичаме повече, а нѣкои - по-малко. Всѣко едно чувство си има свой обектъ. Ти не може да проявишъ едно чувство, което не може да има обектъ. И мисльта си има своя външна форма. Чистата мисль сама по себе си, въ нашия животъ е непонятна. Тя всѣкога е свързана съ нѣкакъвъ материаленъ предметъ.

Да дойдемъ до разумната страна. Вие седите въ едно противоречие въ живота. Вашиятъ животъ е брънки отъ про-

тиворечия. Противоречията сж повече отколкото хармонията. Всички се мъчат със един въпрос - какво ще стане със вас. Връщаш се от университета, от гимназията, от прогимназията и мислиш, че сж уредени работитѣ. Но заставащ и казващ: „Моитѣ работи не сж уредени, какво ще стане със мене, като остарея?“ Генералъ си, учителъ си, ученикъ си, казващ: „Какво ще стане със мене?“ Ти казващ: „Азъ познавамъ Бога.“ Христосъ е казалъ: „Това е Животъ Веченъ, да позная тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.“ Ти познавашъ Бога, но това нѣма резултатъ. Подъ познание се разбира да имашъ интимно, вътрешно общение. То само гледашъ орѣха, това не е познание. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Подъ плътъ и кръвъ той разбира вътрешния животъ. Ако моя животъ не влѣзе въ васъ и не стане едно съ васъ, вие не можете да имате животъ въ себе си. Това е идеята на Христа. Това е вътрешната страна.

Вие ще кажете: „Какъ може да бжде това?“ Азъ ще ви кажа така: „Това е елементаренъ въпросъ, какъ да не знаете това?“ Въ васъ може да е зароди една мисль, която може да отвлѣче ума ви отъ истинското познание. Вие ще кажете: „Колко много знае Учителя, и азъ да съмъ ученъ като него.“ Ти така се отдалѣчавашъ отъ въпроса на истината. Вашата работа ще прилича на това. Вие имате единъ приятелъ, искате да знаете какво мисли вашия приятелъ. Да допуснемъ, че знаешъ това. Какво ще спечелишъ? Вие мислите едновременно... *Има две нѣща, за които мислите едновременно**. Туряте минусъ или плюсъ. Искате да знаете, дали ви обича Учителътъ или не. И намираме, да кажемъ, минусъ. Казвате: „Защо не ме обича? Колко съмъ се лъгалъ. Азъ досега мислѣхъ, че той ме обича, а то каква била работата.“ Вие мислите, че сте открили една военна тайна въ свѣта. Нищо не сте открили. Защото, ако откриете, че той ви обича, и тамъ се открива една опасностъ. Ако обясня нѣщата, то вие ще изва-

* Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

дите не това заключение, което трѣбва, но съвсемъ ваше заключение. Понѣкой пжтъ гледамъ, вие ме подражавате и мислите като мене. Каквото сравнение направя и тѣ го правятъ, по го турятъ тамъ, дето не трѣбва. Единъ ученикъ отишълъ въ топлитѣ мѣста и тамъ имало единъ учителъ. Неговиятъ учителъ носѣлъ бѣла дреха. Ученикътъ се връща въ студентѣ мѣста и си турилъ такава дреха. Ако бѣше дошълъ неговиятъ учителъ въ студентѣ мѣста, не щѣше да носи бѣла тънка дреха, но съвсемъ дебела, вълнена дреха. Той иска да носи въ студентѣ мѣста, както учителътъ носи.

За мене знанието е единъ процесъ за постижение на една истина. Дали това знание не води къмъ истината, дали освобождава човѣшката душа, това е важното. Всѣко знание, което не води къмъ истината, къмъ освобождение, то нѣма голѣмо значение. Трѣбва да мислите правилно. Вие сте били ученици да кажемъ, че имате понятие за себе си, че знаете, но излѣзете на таблата и учителътъ ви скѣса и ви тури единица или двойка. Вие се връщате униженъ. Изменя се вашето отношение. Мислите си, какъ учителътъ да ви тури две. Това е една система много механическа. Сегашната система за възпитание и самовъзпитание е много механическа. Ако азъ бѣхъ учителъ, на най-способнитѣ ученици щѣхъ да тура единица, а на най-неспособнитѣ - 6. На най-неспособнитѣ щѣхъ да имъ давамъ голѣми златни кръстове. А на способнитѣ нищо не щѣхъ да имъ давамъ. На болнитѣ щѣхъ да давамъ по единъ сомунъ хлѣбъ, а на здравитѣ ще кажа: „Вие сами ще си намѣрите хлѣбъ.“ Азъ предпочитамъ да не ми донасятъ сомунъ и да съмъ здравъ, отколкото да съмъ на легло и да ми донасятъ сомунъ.

Вие се възхищавате отъ сегашниятъ животъ. Прави сте. Но въ моя умъ азъ разглеждамъ целия свѣтъ като една болница, въ която повече хора сж болни, а по-малкото здрави. И тѣзи, здравитѣ хора сж ангажирани да гледатъ болнитѣ. Болнитѣ казватъ: „Дай това, дай онова.“ Болнитѣ иматъ желания и той казва: „Това ме боли, онова ме боли. Езикътъ ми е бѣлъ. Остарѣхъ.“ Казваме: „Много хубаво, свѣтътъ тамъ е уре-

денъ.“ Щомъ болниятъ го изпждятъ, щомъ му издадатъ дипломъ, че е оздравѣлъ, нѣма да има отвѣнъ нѣкой да му слугува. Нѣма сестри братя милосърдни, а му даватъ една мотика или мистрия или лопата, или друга нѣкаква работа. Или ще дадатъ единъ чифтъ волове съ рало. Той седи и казва: „Какъвъ opakъ е свѣтътъ! Колко благородни бѣха онѣзи хора, тѣзи сестри! Колко внимателно ме пипаха!“ Сега вие си представяте Небето като мѣсто на болнитѣ хора. Казвате: „Дали е както тукъ на Земята?“ Не. Тамъ, като влѣзете въ рая, ще ви дадатъ работа. Ти казвашъ: „Тамъ като ида, да си почина.“ Това е криво тълкувание. Въ онзи свѣтъ, подъ почивка разбиратъ да си починешъ отъ грѣха. Грѣхътъ, това е голѣмото мжчение. Да си починешъ отъ грѣха. Тукъ на Земята човѣкъ работи. Събира всичкото, после го обератъ и го изпращатъ при баща му. Следъ като събере тамъ, пакъ го пращатъ тукъ. Злото и доброто въ свѣта - единъ човѣкъ може да вземе една или друга форма, той може да е единъ ангелъ спрямо себе си, а демонъ спрямо своитѣ ближни. Той може да е ангелъ спрямо другитѣ, а демонъ спрямо себе си. Запримѣрь има хора, които се самоубиватъ. Хвърлятъ се отъ канарата или се самоубиватъ съ револверъ. Човѣкъ не е самостоятеленъ спрямо себе си и спрямо другитѣ. Къде се крие първата причина? То е неразбирането на този вътрешенъ процесъ въ природата. И най-хубавото ядене, ако ти го сготвишъ и го оставишъ, то ще се развали. И най-хубавиятъ плодъ, ако го сготвишъ и го оставишъ, ще се развали. Следователно, това благо, което ти е дадено отъ Бога, ако ти не го употребишъ, то ще се превърне следъ време въ твое зло.

Сега въ васъ искамъ да остане мисльта, не да си кажете: „Колко сме грѣшни.“ Тази мисль за грѣшността произтича отъ вашето отклонение. Най-първо да остане въ васъ мисльта, че Богъ ви е далъ всички блага първоначално. Дали разбирате или не, то е другъ въпросъ.

Новата мисль е, че имате всичкитѣ блага дадени, и тѣзи блага трѣбва да се развиятъ. Трѣбва да работишъ надъ себе си, да работишъ надъ онзи материалъ, който ти е даденъ, да работишъ за развитието на онѣзи добродетели и

способности, въ това е различието. Всичкитѣ хора сж работили въ различни направления и отъ резултатитѣ на тѣхния животъ, разбираме по какъвъ пѣтъ сж вървѣли. Вървѣли сж по една много крива линия и много малко добри резултати иматъ.

Та рекохъ, какъвъ трѣбва да бжде процесътъ? Ние казваме, че всичкитѣ хора ще бждатъ спасени единъ день. Това е идея. Ако ние предполагаме, че хората ще грѣшатъ, тогава животътъ нѣма смисълъ. Свѣтътъ е създаденъ, за да се прояви Божията Сила, Божията Благость. Да се прояви Богъ въ величието си, въ онѣзи хубави работи, които хората трѣбва да възприематъ и да станатъ подобни на Бога. Не да иматъ желание да управляватъ свѣта. Има две нѣща, които човѣкъ трѣбва да разбира. Едното отъ тѣхъ ще разбере, а другото никога нѣма да разбере. Вѣчното или крайно голѣмото и крайно малкото. Великото, голѣмото въ свѣта, той ще разбере, но великото малко въ свѣта, то никога нѣма да го разбере. Великото малко въ свѣта ще остане една отъ великитѣ тайни, неразбрани. Всички се стремятъ къмъ великото голѣмо. Всички искате да станете все голѣми. Целта е къмъ голѣмото, но никой отъ васъ не иска да стане малкъ. Христосъ казва: Понѣкой пѣтъ имайте желание да станете малки, понеже малкото въ свѣта е, което освобождава хората. Голѣмото въ свѣта заробва, а малкото освобождава. Голѣмото осмисля живота, а малкото го обезсмисля. Въ това сжществува противоречие. Малкото освобождава, голѣмото заробва. Голѣмото обезсмисля живота, а малкото го заробва. Малко хлѣбъ имашъ и ти се заробвашъ. Много хлѣбъ имашъ и ти си свободенъ. Голѣмото богатство, турено на гърба ти въ водата, е робство. А крайната сиромашия въ водата е твоео спасение. Защото, ако те хвърлятъ въ водата и нѣмашъ нищо на гърба си, ти си спасенъ, може да изплавашъ. При даденитѣ условия, това сж само отношения. Щомъ излѣзете отъ водата, други сж отношенията.

Азъ съмъ изследвалъ една наука по единъ новъ начинъ. Азъ съмъ разглеждалъ ржката, известни хиромантици иматъ известни правила, то е знание. Най-първо, когато азъ видя

една ржка, най-голѣмата мжчнотия е да намѣря кой прѣстъ е положителенъ и кой отрицателенъ. На лѣвата и на дѣсната ржка кой прѣстъ е положителенъ и кой отрицателенъ. Твоятъ палець какво отношение има: положителенъ ли е или отрицателенъ? Най-първо ти трѣбва да знаешъ какъвъ е палецьтъ ти, положителенъ или отрицателенъ? Положителенъ ли е въ дѣсната ржка или отрицателенъ въ лѣвата ржка. И обратно. Или пъкъ и двата палеца сж положителни и отрицателни. Палецьтъ е резултатъ на известни сили, които работятъ. Всѣка Божествена сила, която иска да се прояви въ тебе, тя ще се прояви чрезъ палеца. Това сж геометрически форми. Отъ нѣкого искатъ пари, азъ му гледамъ палеца. Азъ зная дали той ще даде пари или не. Това е за обяснение. Той си движи палеца нагоре и надолу. Има си нѣкаква причина въ това. Тогава вземамъ, че измѣрвамъ тѣзи разстояния, на членчетата отвжтрѣ до долната частъ на прѣста. Въ прѣста горното членче е Божествения свѣтъ, срѣдното членче е умствения свѣтъ, а долното членче е материалния свѣтъ. По тѣзи размѣри, природата ни дава какъвъ е човѣкътъ въ сегашното си проявление.

Това сж много сложни работи. На васъ ви трѣбватъ 20 години, за да разберете елементарнитѣ работи. И най-виднитѣ хиромантици много малко разбиратъ тѣзи работи. Ако показалецьтъ е дълъгъ, човѣкъ е Юпитеровъ типъ. Ако срѣдниятъ прѣстъ е много дълъгъ, човѣкъ е Сатурновъ типъ, ако безименниятъ прѣстъ е дълъгъ, човѣкъ е Слънчевъ типъ. Ако малкиятъ прѣстъ е много дълъгъ, човѣкъ е Меркуриански типъ. Това е общо казано. Всѣки единъ типъ има известни форми. Когато Юпитеръ дойде въ свѣта, най-първо го посреща стомахътъ и му дава всичкитѣ подаръци. Тогава Юпитеръ ги туря долу, въ долното членче на Юпитеровия прѣстъ и прѣстътъ става дебелъ. После идватъ гърдитѣ и тѣ ще го посрещнатъ и ще му дадатъ подаръци и той ще ги тури въ срѣдното членче. После иде главата и тя ще му подари нѣкои нѣща и той ще ги тури въ горното членче. Ако Юпитеровиятъ прѣстъ е конически, това е нормално. Всички тѣзи хора,

които сж пълни по тѣло, по лице, тѣ сж добре разположени, иматъ добро разположение. Тѣзи, които сж сухи, тѣ приличатъ на човѣкъ, който е на върха на единъ ножъ, като акробатъ. Този човѣкъ трѣбва да пази равновесие. Той седи съ върлина на вжжето и си казва: „Осжденъ е животътъ ми.“ Другиятъ, който е пъленъ, казва: „Азъ и съ върлина мога да се смѣя.“ А пъкъ онзи, на когото стомахътъ му не е благообразенъ, той не може да се смѣе съ върлина.

Да приведа: ако ти разбирашъ Божиитѣ блага, които Богъ ти е далъ, ти ще приличашъ на единъ човѣкъ, на когото стомахътъ е благообразенъ, ако не ги разбирашъ, ще приличашъ на човѣкъ, който стои съ върлина на върха на вжжето. Не се върви по вжже, а по земята като вървишъ, ти всѣкога може да разполагашъ съ онѣзи блага, които Богъ е вложилъ въ насъ. И ние на тѣхъ трѣбва да се осланяме, не на онова, което ти си придобилъ, не на богатството, което ти си придобилъ. Иначе се самоизлъгвашъ. Ако ти уповавашъ на това, което си придобилъ, ти ще приличашъ на онзи, който казва: „О, Ваале!“ А като си спечелилъ 50 - 60 хиляди лева, казвашъ: „О, Ваале“. Като свършишъ университетъ, пакъ казвашъ: „О, Ваале“. Щомъ ти вѣрвашъ въ тѣзи 4 години, ти туряшъ една преграда на своето развитие. Ти се радвашъ, че си свършилъ университетъ, не полагай твоята сила върху това знание. Ти не си още ученъ. Нѣкой ще дойде по-ученъ, по-силенъ отъ тебе, ти има да придобивашъ още много повече. Това може да стане една спънка за тебе. Ти се радвай, че си свършилъ. Не казвай, че е нищо. Но се радвай на най-малкитѣ способности: че знаешъ да пѣешъ малко, че знаешъ да пишешъ, да рисувашъ.

Минавамъ нѣкой пжтъ, лаятъ ме кучетата. Ако млъкнатъ кучетата, тогазъ пѣенето ми било добро. Рекохъ, достигналъ съмъ въ пѣенето до известна степенъ. Отивамъ при нѣкои хора и почвамъ да имъ говоря. Ако мога да ги накарамъ да ме слушатъ, тогава виждатъ, че съмъ нѣщо. Дигна нѣкой човѣкъ на въздуха и хората казватъ, че съмъ силенъ. Но нѣкой другъ дигне мене. Така нищо не се разрешава. Си-

лата, съ която разполагаме, не е въ състояние да ни спаси.

Докога мене ще ме обиратъ? - Докато съмъ слабъ. Подъ слабостъ, разбирамъ следното: докато не разбирамъ Божиитѣ закони, любовта, като Божие благо. Любовта е едно Божие благо. Знанието е Божие благо. Силата е Божие благо. Като почнемъ да разбираме, че това съ Божии блага, ние сме вече въ пѣтя на онова освобождение.

Та сега азъ се радвамъ. Посѣхъ, замесихъ, втория пѣтъ нека покисне малко и този хлѣбъ, следъ нѣколко седмици, нека се опече, и ще го близнете. Ще го опечемъ, нѣма да го ядете много топълъ и сухъ нѣма да го оставяте. Ще се съберемъ на единъ обѣдъ.

Забележете числото 35 656. Три е Божественъ свѣтъ. При сегашното състояние, Божественото е отрицателно. Ние не разбираме благата, които Богъ ни е далъ, следствие на това ние искаме да заставимъ природата, да правимъ така както ние мислимъ. Ако мислишъ право, да си платишъ, ще се намали дългътъ. Ако не платишъ, ще се увеличи дългътъ. Казвашъ: „Толкозъ време съмъ училъ.“ Какво си училъ толкозъ време? Най-ученитѣ отъ васъ, искамъ да ми кажете какво сте научили, какво е? Не, което не сте учили. Ти казвашъ: „Свършилъ съмъ гимназия, университетъ.“ Кое е най-сжщественото въ гимназията и въ университета? Ти казвашъ: „Азъ съмъ християнинъ.“ Кое е най-сжщественото въ християнството? Азъ съмъ за сжщественото. Азъ, като видя единъ човѣкъ, който знае, той ме радва. И като видя единъ невежа и той ме радва. Като срещна единъ богатъ човѣкъ, азъ се радвамъ, че мога да взема нѣщо отъ него. Като срещна единъ сиромасъ човѣкъ, азъ се радвамъ, че мога да му дамъ нѣщо. Срещамъ азъ богатия, азъ го считамъ като едно благо отъ Бога и безъ да му казвамъ, той ми дава. Като видя бедень, азъ му давамъ.

Едновременно трѣбва да имате желание да обичате и да ви обичатъ. Да ви даватъ и да давате. Защото законътъ е таквъ. Като давате, ще ви даватъ, като се изпразните, Богъ, като ви срещне, ще ви даде. Богъ дава на онѣзи, които дава-

тъ. Не дава на онѣзи, които не даватъ. Ще каже нѣкой: „Тѣзи хора сж богати.“ Вие се мамите за богатитѣ. Тѣ сж натоварени. Да си натоваренъ сж богатство и да ядешъ хубаво на трапезата, това сж две нѣща различни.

Та рекохъ сега, въ онѣзи вжтрешнитѣ процеси трѣбва да намираме сжщественото, защото, ако не намираме сжщественото, животътъ ни ще се обезсмисли. Мнозина срещамъ, които казватъ: „Остарѣхме.“ Братя или сестри казватъ: „Остарѣхме.“ Ученикътъ казва: „Не мога вече.“ Вие сте остарѣли и не сте се подмладили. Има спирание. Вие сте спрѣли на едно мѣсто и добритѣ, и ученитѣ, и богатитѣ, не знаете какво да правите. Какво е предназначението на единъ учителъ въ свѣта? Да каже на всичкитѣ тѣзи хора: „Отварямъ вратата.“ Рекохъ, по този пжтъ! Да влѣзете въ този, Новия свѣтъ. Всичкитѣ блага сж въ този, Новиятъ свѣтъ. Овчарьтъ, като закара овцетѣ на нова паша, всичкитѣ тѣзи овци, пасатъ, пасатъ. Тѣ не питатъ тамъ какво да правятъ. Ще пасатъ. Сега азъ искамъ да ви покажа пжтътъ. Дали ще имаме тамъ удобства на болницата? Всичкитѣ тѣзи дрехи на болницата, ще ги оставите както сж и ще излѣзете като единъ здравъ човѣкъ. Болнитѣ сж на мѣсто само за болния свѣтъ. А пжкъ здравитѣ сж за здравия свѣтъ.

Та, ще оставя въ васъ мисълта: Излѣзли ли сте отъ болницата или сте още въ болницата? После, болни ли сте въ болницата или сте служачи въ нея? Ако сте служачи, ще ви похваля. Ако сте болни, пакъ ще ви похваля. И въ единия, и въ другия случай за мене е приятно. Болниятъ е много нѣженъ, мекъ, светия. Ако искате едно хубаво състояние на човѣка, намѣрете го когато страда. Виждали ли сте вие нѣкоя разочарована мома или разочарованъ момъкъ? Той казва: „Не съмъ богатъ, не съмъ здравъ, простъ съмъ, не съмъ облѣченъ и затова тя не ме обича.“ Това сж състояния, презъ които всѣки единъ отъ васъ, всѣки день минава. Азъ вземамъ това въ много широкъ смисълъ. Азъ нѣкой пжтъ вземамъ живота като красива мома: не те обича, но ти пише любовни писма, гледа те строго. Седнешъ и очаквашъ едно благоволение.

Ще очакваш. Животът е една много красива мома. Момитъ заповѣдватъ на свѣта. Животът е една красива мома, която заповѣдва на всички и всички я слушатъ и царе, и патриарси.

Та рекохъ, същественото благо, което трѣбва да разбираме, животътъ какво носи скрито въ себе си. Животътъ е единъ разуменъ резултатъ, който се извява и трѣбва отъ този разуменъ резултатъ да се приближаваме къмъ онази велика истина, която седи задъ живота. Христосъ казва: „Това е Животъ Веченъ, да познаемъ Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.“ Ние не можемъ да се откажемъ отъ живота. Това е наука. Ние сме за живота, за знанието, за любовта, за силата. Ние сме за силата въ пълния смисълъ на думата. Ние сме за доброто, за мекотата. Ние сме за всички тѣзи нѣща и къмъ тѣхъ трѣбва да бжде нашия идеалъ. Но всѣки, който е придобилъ тѣзи блага, трѣбва да ги принесе на Божествения олтаръ, за да бжде всичко за Слава Божия. Това трѣбва да бжде и новото съзнание сега въ свѣта.

Само Вѣчниятъ Пѣстъ на Свѣтлината води къмъ Истината. (Три пѣсти)

12 година,
3-та лекция на Общия Окултенъ класъ
5.X.1932г.,
Изгрѣвъ, София

МАЛКАТА ИСТИНА

5 часа сутринта

Добрата молитва

Пишете за следният път темата: „Сжществена разлика между физическия и духовния живот.“

Ще прочета I-во Послание Петрово, глава 5. Да се намъри сжществень отговоръ.

Единъ човѣкъ очаква нѣщо и мисли дали ще се сбжде. Всѣки иска да знае дали ще сполучи или не. Нѣкой път тѣзи очаквания се случватъ, а нѣкой път се случва това, което човѣкъ не е очаквалъ. Резултатътъ е положителенъ или отрицателенъ. Нѣкой път дойде известна скръбъ, нѣкой път - известна радостъ. Напримѣръ вземете у човѣка простото чувство за богатство. Богатството може да му причини известна радостъ. Кое е онова, което причинява радостъ на човѣка? Зависи какъвъ е богатиятъ човѣкъ. Въ ума на богатия човѣкъ изпъкватъ известни области, това или онова и той се зарадва. Онзи, който е добилъ богатство, мисли, че е добилъ всичко. Но това богатство едновременно носи и нещастие. Не, че богатството му носи нещастие, но човѣкъ въ себе си създава своето нещастие. Човѣкъ никога не трѣбва да държи богатството въ ума си.

Ума има нѣкое хранилище - паметта. Но, ако рече той да задържи всичкитѣ работи, той ще обремени ума си. Запримѣръ, нѣкой иска да знае всичко. Да знаешъ колко хиляди стомни си счупилъ въ живота си, да знаешъ колко хиляди яденета си изѣлъ, колко миди, колко раци си изѣлъ, колко круши, колко праскови, колко хапки, колко плюнки си изплюлъ, колко горчиви чувства си казалъ, колко обувки и дрехи си скжсалъ, какво ще ползувашъ отъ това? Представи си,

че имашъ такава една паметъ, единъ битъ пазаръ. Като нѣкой на гости, започвашъ да му разправяшъ. Запримѣрь ние имаме паметъ за грѣховетѣ. Отъ онова, което Богъ е изчистилъ, все ще остане нѣщо. И грѣхътъ, който причинява толкозъ страдания на хората, хората пакъ го обичатъ. Онзи, черниятъ грѣхъ - не, но има единъ кавалеръ на голѣмъ орденъ.

Като ви говоря сега, вие искате да проникнете каква ще бѣде моята мисль. Вие не можете да проникнете каква е моята мисль. Азъ да ви дамъ единъ начинъ на мислене. Когато единъ човѣкъ ви поднася вода, не е важенъ произхода, не е важно да знаете откъде е дошла водата, но е важно въ дадения случай тази вода дали ви пренася полза. Отъ кѣде иде водата, този въпросъ е послешенъ. Какво е моето намѣрение, какво съмъ азъ, това сж второстепенни нѣща. Важно е каква е водата, дали е такава каквато очаквате. Нѣмамъ нужда да питамъ дали тази вода е хубава или не. Вие имате възможность да я опитате веднага. А пъкъ откъде съмъ я взелъ и отъ кѣде е дошла, тѣзи чувства въ васъ не сж пробудени, за да знаете това. Сжщественото знаете.

Сега се спрете върху мисльта: Пазете сжщественитѣ нѣща. Не обременявайте ума съ несжществени нѣща. Напримѣрь несжществено нѣщо е следното: среща ви нѣкой човѣкъ и ви поглежда. Вие искате да знаете защо ви е погледналъ. Това не е сжществено. Погледналъ ви е, той е нѣмалъ работа. Затова ви е погледналъ. Ако бѣше занятъ съ нѣкоя мисль, не щѣше да ви погледне. Умътъ му не е билъ занятъ съ сериозна мисль. Какво сжществено има въ погледа, това е важното. Защо ви е погледналъ, това не е сжществено. Този човѣкъ ви поглежда и веднага казва: „Чакай!“ Спира ви. Вие съ години сте имали нѣкоя болестъ и той казва: „Въ вашето лице виждамъ една болестъ. Толкозъ години сте страдали отъ нѣщо.“ Вие можете да кажете: „Защо ме гледате? Да не търсите нѣкого?“ Това сж обикновени развлѣчения, съ които хората се забавляватъ.

При сегашнитѣ условия, при които се намирате, съ какво трѣбва да се занимавате? Ако отивате на ядене, трѣбва да се занимавате съ ядене, трѣбва да се занимавате съ хлѣба.

Ако отивате на чешмата - съ водата. Ако влѣзете въ салонъ, въ който избухналъ пожаръ, трѣбва да се занимавате съ излизане отъ салона и то колкото се може по-скоро. Защо? Защото отъ това зависи да избегнете живота си. Мнозина нѣматъ желание да влѣзете въ първото небе. Понѣкой пѣтъ ви гледамъ, мислите дали има онзи свѣтъ или не. Мнозина отъ васъ не знаете дали има онзи свѣтъ или не. Мнозина отъ васъ на опитъ не могатъ да го докажатъ, че има онзи свѣтъ. Нѣкои отъ васъ могатъ, а нѣкои не могатъ. Младата булка излиза отъ бащиния си домъ въ странство и следъ 4 - 5 години се връща да направи визита на баща си. Това е първо онзи свѣтъ, отъ който сте излѣзли. Вие, които сте излѣзли отъ небето, още не ви е дошло на умъ да мислите за онзи свѣтъ. Понеже вашиятъ възлюбленъ нѣма сръдства, да ви прати за пѣтъ. Младата мома, следъ като излѣзе отъ къщата, прави посещения на майка си и баща си. Ако не може да отиде, какво трѣбва да направи тогазъ, ще мисли за баща си и майка си. Ще има копнежъ.

Нѣкой отъ васъ, които не сте ходили, сръдства не сте имали, бедни сте. Нѣкой ще ви каже, че сънувалъ това или онова. На сънъ работитѣ азъ ги оподобявамъ на следното: когато виждашъ своя възлюбленъ на портретъ. Всичкитѣ работи, които на сънъ виждашъ, това е портретъ. Не смесвайте сѣнкитѣ на живота съ реалността. Всѣка реалность, която човѣкъ е опиталъ веднажъ, тя ще остави въ него неизгладими отпечатащи. Вие мислите по старъ начинъ. Нѣкои отъ васъ седите и не сте доволни отъ живота. Виждамъ по лицата ви, че мнозина отъ васъ не сте доволни. Кой е кривъ? Когато излизахте отъ Небето, всичкитѣ ангели и светии сж ви казвали: „Не отивайте, този момъкъ не е за васъ.“ Но сега казвате: „Азъ да знаехъ!“ Тогава не знаехте и бѣхте запалени отъ 4-тѣхъ страни. За да слѣзете, вие търсихте нѣкого на Земята, все любовни работи. Избѣгахте отъ Небето, за да дойдете на Земята. Това направихте отъ любовъ. Всички сте дошли на Земята и сте се оженили, не по законни пѣтища, но сте избѣгали отъ Небето. Това е само фигура на речъта. Иде нѣкой човѣкъ на Земята и се вплотява. Дойде ви нѣкоя

неприятностъ въ живота и се чудите защо сж тия неприятности.

Има три схващания: едно обикновено, едно срѣдно и едно за великитѣ хора въ свѣта. Животътъ, страданията си иматъ свой смисълъ. Едно страдание, което може да ви сполети, то е опредѣлено. Това страдание е като една четка въ ржцетѣ на единъ художникъ. Това страдание чертае нѣкои линии. Ако това страдание не мине, вие нищо нѣма да придобиете. Животъ безъ страдание, много пжти не може. Онѣзи, Божественитѣ страдания, никой не може да ги избѣгне. Христосъ, когото считаха Синъ Божи, и Той имаше да страда. Не можеше ли да мине безъ страдания въ свѣта. Можеше, но трѣбваше да мине презъ най-голѣмитѣ страдания, но страдания разумни. Той се опита да премахне тѣзи страдания. Казва: „Ако е възможно да се отменятъ.“ Но казва после: „Нека стане както е опредѣлено.“ И разбра, че е опредѣлено да дойдатъ страданията. Мнозина отъ васъ казвате, че сж голѣми вашитѣ страдания. Колко сж голѣми вашитѣ страдания? Подъ голѣми страдания разбирамъ следното: да излиза потъ отъ тѣлото, отъ кръвта, както при Христа. Страданията на Христа сж образецъ на голѣмитѣ страдания. Колцина отъ васъ сте имали такива страдания? Считайте привилегия, когато човѣкъ страда по Божественому, Считайте за привилегия, когато се изпитвате. Запримѣрь изпитвате се въ вашитѣ чувства, въ вашата мисль, въ вашитѣ постжпки. Ти си представенъ предъ една комисия, която наблюдава това, което става въ душата ти. Щомъ нѣщо възприемешъ въ своитѣ мисли, въ своитѣ чувства и реализирашъ въ своитѣ постжпки, турятъ ти вече известна бележка. Вие си мислите сега: „Дали съмъ издържалъ или не?“ Има ли нужда азъ да питамъ хората, азъ красивъ ли съмъ или не?

Трѣбва да знаете сжщественото. Да ви приведа единъ примѣрь. Единъ богатъ милионеръ се нуждаелъ да има едно довѣрено лице. Започнали да се извѣрвяватъ всички, добре облѣчени хора. Сжщевременно той оставилъ на вратата две праздни стомни и излѣзълъ. На посетителитѣ казвалъ: „Ще ви имамъ предвидъ.“ Най-сетне иде единъ младъ момъкъ, той

като вижда стомнитѣ, отива на чешмата, вижда ги, напълва ги и ги туря на мѣсто, той останалъ последенъ. Милионерѣтъ му казалъ: „Вие можете да останете при мене.“ Всички гледали да взематъ нѣщо, а не да дадатъ нѣщо. Когато нѣкой човѣкъ влѣзе, за да вземе нѣщо - не, но той трѣбва да изпълни нѣщо. Това е документъ. Това е единъ документъ за морала. За обикновения човѣкъ това е една тайна, неразгадана, а за умния - това е една тайна разгадана. Той трѣбва да вземе стомнитѣ, да ги изпълни и да ги тури на мѣстото.

Имате линията АВ. Ако тази линия азъ я умножа 4 пѣти на себе си, какво ще даде? Азъ мога да продължа тази линия 4 пѣти въ една посока. А пъкъ мога да я продължа въ 4 различни посоки. Четири пѣти като продължа тази линия, образува се една геометрическа форма, квадратътъ. За единъ ученъ човѣкъ тази площъ служи като единъ образецъ, той може да се ползува отъ нея. Единъ обикновенъ човѣкъ, който не разбира законитѣ, той ще се чуди какви сж били намѣренията, защо е направенъ този квадратъ. Защо е направенъ по такъвъ начинъ, а не е направенъ по другъ начинъ. Най-първо растенията слизаха въ една посока, по права линия АВ. Това е положението на растенията. Животнитѣ, които дойдоха следъ растенията, като не знаеха какво да правятъ, теглиха втората линия - ВС. Човѣкъ е образувалъ линията СД. Този квадратъ остава сега да се завърши. Когато АВ се завърши, какво ще стане? Човѣкъ трѣбва да затвори този квадратъ съ една нова форма. И тази форма, която се затваря съ АВ, можемъ да кажемъ, че е човѣшкиятъ умъ. Ако ти не знаешъ правилно да мислишъ, главата ти ще бѣде надолу, къмъ земята. Ако не знаешъ правилно да мислишъ, може да станешъ хоризонталенъ, докато започнешъ да мислишъ. Човѣкъ, като затвори квадрата, ще познае, че този свѣтъ, въ който той живѣе, не е единъственъ свѣтъ, че има нѣщо повече. Човѣкъ започва да мисли за другия свѣтъ, започва да се движи въ друго направление. Между 4 точки може да турите единъ квадратъ. Той

може да ви бжде една мѣрка. Азъ наричамъ мѣрка това, което разрешава една мъжнотия. Това, което разрешава една мъжнотия, е мѣрка. Въ мѣрката има известна разумность.

Вие Бога не сте виждали, понеже Той не прилича на насъ. Вие на какво разчитате? Вие разчитате пакъ на хората. Разчитате на баща си, на майка си и на сестра си, на дома си и на обществото. На всичкитѣ тѣзи хора. Ходите въ училището, пишете нѣкоя книга, имате известно желание. Тѣзи хора, които сж около васъ, като листа окапватъ отъ тукъ - оттамъ. Но вие мислите, че съ васъ все ще стане нѣщо. И какво става? Става това, което съ всички става. Отивате въ банката и вземате пари. Вие казвате: „Сполучихъ!“ И после изгубвате това. Казвате: „Младѣ бѣхъ и остарѣхъ. И сега се готвя за онзи свѣтъ.“ Младитѣ ни най-малко не се готвятъ за онзи свѣтъ, а все старитѣ. Стариятъ винаги се готви за онзи свѣтъ, а младиятъ за какво се готви? Той все се готви да се жени. Стариятъ ни най-малко не иска да се жени. Стариятъ се готви за онзи свѣтъ, ще отиде при своитѣ си. Дава наставления какъ да го погребватъ. Вие казвате, че това е опредѣлено. Азъ го считамъ, че това не е опредѣлено. Азъ се чудя защо младиятъ все иска да се жени, а стариятъ се готви да иде въ оня свѣтъ. Мене ме интересува защо иска да се жени и защо стариятъ се готви за онзи свѣтъ. Защо стариятъ иска да умре? - Стариятъ иска да намѣри своето щастие въ другия свѣтъ. Стариятъ е на 80 - 90 години. Това, което е вѣрно за стария, е вѣрно и за младия. Той въ дома си не е щастливъ, че като се ожени, ще бжде щастливъ? Тамъ е сжщиятъ законъ. Ако младиятъ се жени, за да стане щастливъ, той ще опита това. Но, ако стариятъ отива въ онзи свѣтъ, за да стане щастливъ, и той ще опита това.

Животътъ въ своята цѣлокупность има своя изразъ. Къмъ този изразъ се стремете. Много други второстепенни въпроси могат да се правятъ за разрешение. Нѣкой пжтъ въ речта се засѣга личния животъ. Когато ораторътъ привежда примѣръ и тѣзи примѣри допадатъ на нѣкой и нѣкой се чувствуватъ засегнати. Американскиятъ проповѣдникъ Муди проповѣдвалъ единъ пжтъ. Той обичалъ да привежда

примѣри. Мжжъ и жена ходели на събранието. Единъ мжжъ е недоволенъ отъ жена си и като се връща вкъщи, казва ѝ: „Не те е срамъ, да излагашъ какво става въ дома ми и предъ цѣлото събрание проповѣдникътъ да говори за мене!“ Той мислилъ, че жената е съобщила тѣзи нѣща на проповѣдника, а пкъ жената хаберь нѣма. Когато се говори за единъ примѣрь, той не се отнася за васъ.

Нѣкой пжтъ може да се говори за другия свѣтъ, може да се говори за нѣкой адептъ, вие може да мислите, че единъ день може да станете единъ адептъ, вие много си представяте за единъ адептъ. Знаете ли що е адептъ? Адептъ въ негативния смисълъ на думата е единъ човѣкъ, който поддържа едно учение, а пкъ нѣкой пжтъ значи, този, който е запознатъ съ потѣнноститѣ на едно учение, съ силитѣ и законитѣ на това учение. Нѣкой пжтъ даватъ високъ смисълъ на понятието адептъ, но въ обикновения смисълъ на думата „адептъ“ е този, който добре разбира единъ предметъ, едно учение. Ако сега бихъ ви запиталъ, адептъ ли трѣбва да бъдете или посвѣтенъ. Какво ще изберете? Вие можете да кажете: „Ние докѣде сме достигнали въ развитието на духовниятъ животъ?“ Вие сте достигнали до СВ. И сега въ васъ трѣбва да функционира АД.

Нѣкой пжтъ нѣкой сж ми казвали: „Да видимъ нѣщо отъ онзи свѣтъ.“ Азъ бихъ ви представилъ нѣщо, което и мене да интересува. Кажете ми нѣщо, но важно. Вие искате да видите нѣкой ангелъ. Че има ангели тукъ на Земята. Ангели има тукъ, колкото искате. Вие искате да видите нѣкой свѣтия, че и на Земята има светии, колкото искате.

Онзи свѣтъ е една обстановка съвсемъ друга. Съ това разбирање, което хората иматъ за онзи свѣтъ, тѣ всѣки пжтъ го материализиратъ. Така се заблуждаватъ. Стариятъ, който иска да умре, за да намѣри онзи свѣтъ и младиятъ, който иска да се ожени, за да намѣри своето щастие, то и двамата не разбиратъ въпроса. Онзи, който се ожени, ще се намѣри въ положението като оня англичанинъ Иванъ Веслей, който като избиралъ, избиралъ жена, избралъ една много добра жена християнка, англичанка. Следъ като се оженилъ, на третия

денъ казалъ на приятеля си: „Не си струва да се жени човѣкъ.“
Защо? Жена му му казала: „Преди да се оженише ти ходѣше да проповѣдвашъ, но сега нѣма да хойкашъ тукъ и тамъ. Азъ държа контра. Нѣма да ходишъ съ тази сестра или съ онази сестра да говоришъ. Сестри на Христа нѣма. Азъ съмъ сестра сега.“ Иванъ Веслей, отъ много сестри избралъ една сестра и тя му дава уроци. Той ѝ казалъ: „Право е, че не трѣбва да се жени човѣкъ за една сестра, която му казва да има една сестра.“

Съ кое е далъ поводъ Веслей, който минавалъ за реформаторъ, да се усъмни тя въ него и да си позволи да му каже тѣзи думи? Имала ли е нѣкакъвъ поводъ за това? Понѣкой пжтъ ние, като повѣрваме въ Бога и ние отъ Бога изискваме това, което жената на Иванъ Веслей е изисквала отъ Иванъ Веслей. И казваме на Бога само на насъ да обърне внимание и прахъ да не падне върху насъ. Питамъ тогава каква е тази религия? Това е неразбиране на живота. Споредъ мене човѣкъ трѣбва да ходи да работи. Краката имате да Ходите, ржцетъ имате да работятъ, глава имате да мисли. Ако човѣкъ ходи, работи и мисли, непременно неговиятъ животъ ще се уреди. Ако влѣзешъ ти въ единъ театъръ, ще имашъ едно учение на морала, но ако влѣзешъ между банкеритѣ, тамъ моралътъ е другъ. Ако влѣзешъ между политическитѣ партии, тамъ моралътъ е другъ. Ако влѣзешъ между военнитѣ и тамъ има другъ моралъ. Ти не може да му наложишъ своето. Какво ще му разправяшъ на търговеца, че не трѣбва да търгува. Какво ще разправяшъ на политика, че той не трѣбва да политиканствува. Политикътъ за народа не мисли, търговецътъ за народа не мисли. Учениятъ за народа не мисли. Всѣки мисли за себе си. Дето казватъ, че за народа, това е само знаме. Никой не се бие за знамето. Знамето е само привидно. Има хора, които безъ знаме се биятъ. Нѣкой пжтъ, азъ виждамъ нѣкой мжжъ бие жена си безъ знаме. Двама приятели се биятъ безъ знаме. Ти убивашъ нѣкого, но утре другъ убива тебе. Въ всички политически партии нѣма никаква идея, всички сж на кривата страна. Единиятъ умира, малко по-грѣшенъ, другиятъ - малко по-праведенъ, но всич-

ки умиратъ. Ако мършавитъ и мазнитъ свини ги заколятъ, на едно мѣсто ги даватъ и ги продаватъ.

Знаете ли произхода на войната? Защо се биятъ хората? Казватъ всѣкога, че войнитъ ставали за освобождение. Може да се мисли така, но отъ 8 000 години, ако се изчисли колко войни сж станали, може да каже нѣкой, че войната е подтикнала хората напредъ. Върху този въпросъ не искамъ да споря. Войната е служила като едно отрицателно сръдство. Тя е послужила нѣщо, но войната не е подтикнала човѣчеството напредъ. Тя е служила като възпитателно сръдство. Хората, като не могатъ да разрешатъ нѣкои въпроси по разуменъ начинъ, прибѣгватъ до войната, за разрешение съ сила.

Когато се говори за живота, както хората го разбиратъ, това е само за Земята. Жената трѣбва да уважава мъжа си въ единъ домъ, за да има миръ и мъжътъ трѣбва да уважава жена си и децата трѣбва да зачитатъ родителитъ си. Ако живеятъ така, този домъ прогресира. Нѣкой пжтъ се случва, че жената не уважава мъжа си и мъжътъ не уважава жена си. Това става и въ самитъ насъ. Най-силното чувство, което човѣкъ има, то е бащата на човѣка. Най-нежното чувство, което човѣкъ има, е майката на човѣка, а другитъ чувства сж деца. Ако между най-силното и най-нежното чувство се породѣ несъгласие, то хората изгубватъ своята сила. Когато младиятъ търси момата, женитбата не е прицелна точка. Той само се заблуждава. Момъкътъ за една мома никакъ не може да се ожени. Той привидно може да се ожени. Ние може да кажемъ, че нашата Земя е женена за Слънцето. Колко пжти тѣ се срещатъ, да се цѣлунатъ? Женитбата не е цѣлувка и само има излияния на чувство, отдалече. Ние казваме за нѣкого, че той се е оженилъ. Рекохъ, че жена му трѣбва да бжде до него и той трѣбва да знае всичкитъ ѣ постѣпки. Това, което е той, това е жена му. Нѣкой пита каква е жена му. Точно такава, каквато е и той. Жената излиза отъ него. Щомъ човѣкъ навлѣзе въ тѣзи неестествени отношения, той мисли неправилно. Той, преди да се ожени, мисли едно. Вие мислите, че сте женени, но се лъжете. Вие не сте женени. Отъ мо-

ето гледище, вие нѣмате тапия, че сте женени. Апостолъ Павелъ казва: „Сгодихъ ви за единъ човѣкъ.“ Отъ 2000 години има хора, които сж сгодени и още не сж женени. Щомъ има годежъ, отъ това гледище има и вѣнчавка.

Нѣкои мислятъ, че като умратъ, сж оженени. Умрелиятъ не може да се жени. И който се ражда, и той не може да се жени. Ако умре жената, мжжътъ си търси друга. Когато господарътъ го напусне единъ слуга, взема си втори слуга, трети слуга, отношението е пакъ сжщото. Трѣбва да [се] разбира сжщественото, сжщността, а не както се проявява животътъ сега. Животътъ не се е проявилъ. Съ това разбирање, което имаме, то е много малко разбирање сега. Азъ разбирамъ живота, когато мога да разреша известни въпроси, които ме смущаватъ. Съ това ни най-малко не искамъ да разреша известни социални въпроси. Всички сегашни социални въпроси не могатъ да се разрешатъ.

Ако азъ съмъ, ето какво трѣбва да правя. Александъръ Велики, като отишълъ при Гордевия вжзелъ, разрѣзалъ го. Той по кривъ начинъ постъпилъ. Азъ, ако бѣхъ, щѣхъ да прекрача вжзела и да си вървя, щѣхъ да считамъ за ненуждно да го разреша. Какво спечели Александъръ Велики като го разрѣза. Следъ неговата смъртъ, империята му се развали. Азъ не зная въ какво е великъ Александъръ Велики. Вие сте велики като Александъръ Велики. Има една страна, която прави Александъръ великъ. Кое е онова, което го прави великъ? Не това, което той направи. Не сме ние велики за онова, което ние направихме. Азъ ви задавамъ тогава единъ въпросъ. Кое е най-сжщественото въ единъ ученикъ? Вие ще кажете: „Да учи.“ Но и това не е най-сжщественото. Той не може да не учи. Той ще учи известно време и най-после той ще помисли, че той не е ученикъ, че е станалъ учителъ. Питамъ сега: разреши ли той право въпроса? Той ще стане учителъ и при това, има си мжчнотии, които има ученикътъ. Той има сжщитѣ неразрешени задачи въ други области, които има ученикътъ.

Ние казваме, че сме свободни. Въ какво именно ние сме свободни, даже въ своитѣ възгледи ние не сме свободни.

Ти мислишъ, че си свободенъ, но питашъ дали твоята теория ще се съвпадне съ мнението на този или на онзи. Има едно право, при което нѣма нужда да ви казватъ дали сте прави или не. Ако вие се намѣрите на единъ обѣдъ, и ядете, прави ли сте да ядете или не? Мислите ли, че като дадете право на нѣкой да яде, мислите ли, че това е право? Това е изкуствено ядене съ вилици, ножове, лъжици. Може да ги имашъ, а може и да ги нѣмашъ. Ако си въ гората и ядешъ, гледашъ, нѣмашъ нито ножъ, нито вилица и лъжица. Тогава какво ще правишъ? Съ вода ще умиешъ този плодъ и ще го ядешъ. Това е естествениятъ начинъ на ядене. Естествениятъ начинъ е, който изхарчва най-малко енергия. Ние седимъ и си приготвяме яденето, изгубваме голѣма частъ отъ времето, само за ядене. Цѣлото домакинство губи по 3 - 4 часа само за ядене. То си има своето възпитателно значение. Но въ бъдеще трѣбва да се опростотвори яденето. И спестеното време трѣбва да се използва въ друго направление. Когато домакинята готви и е недоволна отъ това - отъ онова, мислите ли, че това готвене е хубаво? Това сж социалнитѣ несгоди, които имаме. Какво трѣбва да се прави? Онова същественото и за млади, и за стари? Младиятъ се жени, безъ да знае защо. И стариятъ умира, безъ да знае защо. Стариятъ казва, че е инвалидъ и казва, че трѣбва да умре. Младиятъ въ къщи го ограничаватъ и следъ като се ожени, иска да стане самостоятеленъ.

Да дойдемъ сега до заключението. Не, че сега ще ви се даде едно разрешение. Когато човѣкъ вземе единъ обѣдъ или една закуска, той разрешава временно този въпросъ. У всинца ви има едно натегнато състояние. Вие сте недоволни отъ нѣщо. Всѣки единъ е недоволенъ. Азъ ви питамъ защо? Защо сте недоволни? Слънцето свѣти, водата тече, въздухътъ се движи. Защо сте недоволни? Нѣкой отъ васъ може да кажатъ: „Азъ съмъ доволенъ.“ Въпросътъ тогава се слага така: вие, доволнитѣ трѣбва да помагате на тѣзи, които сж недоволни и да помогнете на последния недоволенъ. Щомъ сте доволни, питамъ: вие кого сте направили доволенъ? Кой е пжтя да станете доволенъ. Но, ти, който си доволенъ, сле-

дъ 3 - 4 часа ставашъ недоволенъ. Главата ви заболи и т.н., трѣбва да знаете кои нѣща сж реални. Кое е реалността.

Сега заключението. Какво искатъ да кажатъ растенията? Пжтя на растенията кой е? Кой е пжтя на животнитѣ? Какво показватъ тѣ? И отъ тѣхъ има човѣкъ да се учи. Неговиятъ пжтъ е пжтъ на неговия умъ. Тѣ сж 4 посоки, които човѣкъ трѣбва да има предвидъ. Когато човѣкъ се намѣри въ трудно положение, той нѣкога е въ положението на едно растение. Щомъ си въ тягостно положение, главата ти е заровена. Тогава мжчнотиитѣ, които растенията имаха, животнитѣ ги разрешиха. Мжчнотиитѣ, които животнитѣ ги имаха, човѣкъ ги разреши. Но човѣкъ има специфични свои мжчнотии. Божественото въ него ще разреши неговитѣ мжчнотии. Въ васъ ще останатъ известни въпроси неразрешени - всички тѣзи съвременни теории. Ако старитѣ хора умиратъ и отиватъ въ онзи свѣтъ, каква нужда има да се пререждатъ втори пжтъ? Ако онзи свѣтъ е мѣсто на блаженство, защо трѣбва да напуснатъ онзи свѣтъ? Значи свѣтътъ, въ който е билъ, не е билъ онзи, който е търсилъ, пкъ идва на Земята да го търси. Щомъ се преражда, той не е влѣзълъ тамъ, дето трѣбва, не е намѣрилъ ключа на живота. Ако тукъ не можете да разберете смисъла на живота, вие и следъ като умрете, не можете да го разберете. Старитѣ не трѣбва да умиратъ сега. И младитѣ не трѣбва да умиратъ. Старитѣ трѣбва да живеятъ. Какво ще кажете вие сега на това? Почти е така сега. Старитѣ се прераждатъ и ставатъ млади, и младитѣ остаряватъ. И едниѣ, и другитѣ не разбиратъ смисъла на живота. Младиятъ не е разбралъ смисъла на живота, понеже е остарѣлъ. Стариятъ не разбира смисъла на живота, понеже пакъ се преражда.

Стариятъ, като дойде и се подмлади, ще иска да се ожени, а като стане старъ и иска да умре. Едно колело се върти: умирање, прераждане, умирање. Турцитѣ казватъ: „Края на това нѣщо какъвъ е?“ Краятъ е: младиятъ да не се жени и стариятъ да не умира. Когато хората дойдатъ до тази точка, ние ще бждемъ вече въ новата епоха на живота. Младитѣ да не се женятъ и старитѣ да не умиратъ. Ако старитѣ умиратъ,

непременно младитѣ ще се женятъ. Докато младитѣ се женятъ, това показва, че старитѣ умиратъ. Нѣкой казва: „Азъ нѣма да умра.“ Единъ ми казваше: „Че азъ 200 години ще живея“, а следъ две години той умря. То е неговото предположение, че ще живѣе. Той можеше да живѣе и повече.

Разбирайте сега изводътъ, азъ не засѣгамъ сегашната форма на живота. Азъ даже не засѣгамъ сегашния характеръ на човѣка. Споредъ мене, то е една малка отсѣчка. За мене даже е губене на време да гледамъ хората. Отъ всичкитѣ хора, азъ виждамъ едно и сѣщо нѣщо. Срецамъ нѣкого и виждамъ, че е изгубилъ паритѣ си или че е изгубилъ баща си, или че работитѣ му не вървятъ. Все има една тѣга, една несрета. Срецамъ това и въ една красива мома, и въ нея срецамъ една неувѣреностъ, дали ще намѣри единъ такъвъ, какъвто търси.

Та рекохъ, Онзи Който ви е пратилъ на Земята, Той иска да ви освободи отъ актьорскитѣ ви дрехи, понеже сте започнали едно изкуство и не по Негово желание сте станали актьори. Обличате се и Той ви е търпѣлъ. Той казва: „Има и друго изкуство въ живота, а не само да се обличате и събличате.“ Въ източнитѣ народи го наричатъ Майя, значи - омагьосване. Правишъ това, което не искашъ. Ядешъ, недоволенъ си отъ това и казвашъ: „Трѣбва да се яде.“ Най-първо трѣбва да се освободите отъ илюзиитѣ на живота и да станешъ господарь. Не да се усѣщашъ, че си победителъ, но да се усѣщашъ свободенъ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, когато вършишъ нѣщо, да се усѣщашъ, че си свободенъ. Нѣкои ще кажатъ: „Това е апостолъ Павелъ, това е еди-кой си. А ние сме обикновени хора.“ Апостолъ Павелъ бѣше единъ обикновенъ човѣкъ, ходѣше да гони християнитѣ, но падна отъ коня и си контузи главата, чу гласъ: „Защо ме гонишъ? Този пжтъ, по който вървишъ, не е правиленъ.“ И всѣки единъ [отъ] васъ ще се качи на този конъ и отива нѣкъде. Рекохъ, този пжтъ, по който вървишъ, е пжтъ на апостолъ Павелъ. Като паднешъ, ще си пукнешъ главата, ще отидешъ на еди-кое си мѣсто. Вие казвате: „Не съмъ ли тръгналъ на пжтъ?“ Тръгнали сте, на конъ сте, като апостолъ Павелъ. Понѣкой

пътъ разрешавате въпроситѣ съ мирѣ, а нѣкой пътъ, като Александъръ Велики, разрѣзвате Гордевия вѣзелъ съ ножъ.

Сега всичко има, но любовъ нѣма. Азъ се учудвамъ на голѣмото подозрение, което съществува у хората. Голѣмо подозрение въ най-добритѣ хора въ свѣта има. То е единъ вътрешенъ страхъ. Но има два вида страхъ. Човѣкъ никога не трѣбва да се натрапва нито на себе си, нито на хората. Човѣкъ никога не трѣбва да измѣчва нито себе си, нито ближнитѣ. Човѣкъ трѣбва да възпитава себе си. Направимъ погрѣшка - коригираме живитѣ сили на природата. Една погрѣшка трѣбва да се поправи. Нѣкой ще каже: „Това сж слабости.“ Азъ съмъ за малката истина, а не за голѣмитѣ подвизи.

Единъ день пишете върху темата: „Коя е най-малката истина, съ която човѣкъ трѣбва да започне.“ Пишете върху следната тема: „Най-малката истина, съ която човѣкъ трѣбва да започне.“

Най-малката истина е мѣстото, дето любовта може да ви срещне. Най-малката любовъ, която ви среща, е най-малката истина, отъ която започвате. Преди нѣколко дня дойдоха двама при мене, и азъ имъ рекохъ: „Работата ще трѣгне малко напредъ, Слънцето е свидетел.“ И на васъ ви рекохъ: на това, което ви казахъ, Слънцето е свидетел.

Най-малката истина. Не бждете страхливи въ малката истина. Малката истина е най-малката жертва, която може да направитѣ. Ако при най-малката любовъ, ти мислитѣ, че може да се урони твоя престижъ, нека се урони престижътъ, но да не се урони любовта и истината. Тя е, която спасява. Минавашъ нѣкъде, дава ти се случай да направитѣ най-малкото добро. Спри се, направи го. Тази сутринъ азъ направихъ една най-малка услуга. Мухи горе ме безпокоятъ. Чувамъ една муха, която плаче, казва: „Нѣма ли нѣкой, който да ме избави!“ Едно малко паяче я хванало и мухата се моли. Азъ нѣмамъ тояга, хващамъ паяжината и трѣгна. Трѣгна и двамата - паякътъ на една страна, мухата на друга страна. Мухата отъ него 5 - 6 пъти по-голѣма. И като очистихъ, рекохъ: на това мѣсто се молятъ на Бога. Този престѣпникъ иска цѣла муха да хване. Това наричамъ най-малкото добро. Нѣкой мо-

же да каже: „Нека паякът да изсмуче тази муха, вмѣсто менъ да безпокои.“ Нѣкой пѣтъ мухитѣ безпокоятъ човѣка отъ любовъ. Много пѣти се влюбватъ мухитѣ и като се влюби въ носа и цѣлуне го. Много влюбчиви сѣ мухитѣ. Все на сѣщото мѣсто кацатъ.

Колко нѣща трѣбва да останатъ въ ума ви? Най-малката истина, най-малката любовъ и най-малкото добро.

Въ старо време, въ школитѣ като сѣ изследвали ученицитѣ 4 - 5 години, най-после учителътъ имъ е давалъ такава една задача, безъ да знаятъ тѣ. Единъ день ученицитѣ усѣщатъ какъ се подули колѣната имъ и не могатъ да станатъ. Иматъ ужасни болки. Учителътъ си излѣзълъ отъ стаята. Тѣ иматъ задача да излѣзатъ, сами да излѣзатъ. Ако може да махнешъ болката отъ краката си, ти имашъ знание. Но, ако не можешъ да махнешъ, дълго време ще работишъ въ това положение. Сегашнитѣ мѣжнотии сѣ елементарни задачи, които трѣбва да се разрешатъ. Азъ не искамъ да кажа нѣкои нѣща, защото като кажа, ще станатъ. Едно време сѣ се подували краката на ученицитѣ. Ще дойде учителътъ, той да ги освободи. Но тогава тѣ не сѣ издържали изпита си. Учителътъ го освободи, но ученикътъ е скѣсанъ. Щомъ кара учителътъ да го освободи, ученикътъ е скѣсанъ.

Отче нашъ

*12 година на Обиция Окултенъ класъ
4-та беседа отъ Учителя,
държана на 12.X.1932г., срѣда*

ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ

Добрата молитва

Ще прочета 4 глава от Първото Послание Петрово.

За следния път извадете едно резюме от първата беседа на тома: „Пътът на ученика“. Изтъкнете каква е основната идея. Една идея, която не се разбира, е като храна, която се приема без да се асимилира. Приема се просто механически. Нѣкой път ние се занимаваме само по външному. Любовта има единъ външенъ изразъ. Когато човѣкъ се облича 10 пъти, 10 пъти си промѣня шапката, това е любовъ механическа. Може да яде 10 пъти и това е любовъ механическа. Може да се среща 10 пъти съ хората, същото е. И като се срещне съ нѣкой ученъ човѣкъ 10 пъти, ако не се учишъ отъ него, какво отъ това? Разговаряшъ се само. Даже и сега 10 пъти отивашъ при цвѣтята, приемашъ благоуханието на цвѣтята и следъ това си оставашъ такъвъ, какъвто си билъ. Докато хората издаватъ благоуханието на цвѣтята, благоухаятъ много добре, но като остане тѣхната собствена мизма, едвамъ ги търпишъ.

Човѣшкото знание е относително. То е спомагателно за Божественото. Когато азъ говоря за наука, това знание е спомагателно. Нѣкой път хората защищаватъ повече относителното, човѣшкото знание, отколкото Божественото. Има една човѣшка любовъ, спомагателна, относителна, временна. Тѣ сж такива извори, които само презъ пролѣтѣта текатъ, а презъ голѣмата жега пресъхватъ. После пакъ течатъ. Такива хора се въодушевлѣватъ и като ги дигне учительтъ, казватъ нѣща много хубави, но нѣщо съществено - не. Всичко, което човѣкъ е запомнилъ, е хубаво, докато може да го приложи. Не трѣбва да се натрупва вашето съзнание съ непот-

рѣбни нѣща. Може да се говори дълго време върху погрѣш-
китѣ на хората. Могатъ да казватъ, че ние не живѣемъ доб-
ре. Кой сме ние? Като казваме „ние“, имаме предвидъ Петка,
Ивана, Драгана. Като кажемъ, че ние живѣемъ много добре,
все таки имаме предвидъ Ивана, Драгана, Стояна и пр. Ако
разбираме подъ „ние“ всичкитѣ хора, Писанието казва, че
всички съгрѣшиха, нѣма нито единъ праведенъ. Нѣкой из-
важда буквално заключение. Всички, които живеятъ въ плътъ-
та и не познаватъ Бога, сж въ грѣха. Тѣзи, които сж излѣзли
отъ грѣха, не може да ги туримъ подъ еднакъвъ знаменателъ
съ другитѣ.

Казваме, че интелигентността [е] на човѣка, но по-
тенциална интелигентностъ има и волѣтъ. Обаче, има гра-
мадна разлика между вола и човѣка. И волѣтъ не може да
има тѣзи права, които човѣкъ има. Следъ хиляди, милиони
години, може да има тѣзи права, които човѣкъ има. Щомъ не
си волѣ, тогава не ти е позволено да правишъ грѣховетѣ, които
волѣтъ прави. Защото ако ти седишъ хиляди пѣти по-горе
отъ вола и не искашъ да седишъ на неговото равнище, тога-
ва защо ще правишъ неговитѣ погрѣшки?

Онзи, който нѣма дълбока мисль, ще каже: „Кого ви-
зира Учителѣтъ?“ Това е много плитка мисль. Никого не
визирамъ. Кой отъ васъ е видѣлъ Ивана, Драгана, Стояна,
никой не ги е видѣлъ. Вие си различавате автомобилитѣ. Единъ
автомобилъ има черни очи, голѣми уши, а другъ има малки
уши. Единъ автомобилъ има прѣсти, които се махатъ, има
крака и пр. Но това не е човѣкътъ. Тѣлото е единъ автомоби-
лъ, една кѣща, чрезъ която човѣкъ се проявява. Вие още не
знаете какво нѣщо е човѣкътъ. Вие казвате, че го виждате въ
очитѣ. Че какво виждашъ въ очитѣ? Ако видишъ автомоби-
ла, че се приближава съ свѣтлината си, какво си видѣлъ? Ако
се усилва, интелигентността не е въ усилването. Ако удара
нѣкого, вие го тълкувате привидно, по единъ начинъ, ако го
погали, вие го тълкувате привидно по другъ начинъ. Ако на
планината падне канара или дърво върху васъ, вие може ли
да мислите, че нарочно е падналъ този камѣкъ или това дър-

во върху васъ? Онзи, който не разбира отъ обикновенитѣ работи, не може да извади единъ принципъ за себе си, за да си послужи. Нѣкой пжтъ не обръщате внимание на малкитѣ факти, казвате: „Това е възможно.“ Въ дадения случай, твоитѣ гащи сж скжсани, имашъ игла и конецъ. Тази игла и конецъ, ще ти услужатъ повече, отколкото другитѣ нѣща. Но ще кажешъ, че и безъ закърпени гащи можешъ. Времето е горещо, но представете си, че има комари, дойдатъ да те хапятъ. Не е ли по-добре гашитѣ ти да бждатъ закърпени. Тази игла ще те извади отъ неприятнитѣ комари.

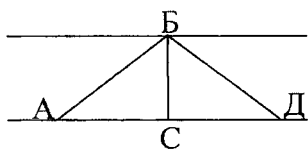
Известни факти има въ природата, на които искамъ да ви наведа. Даже и това човѣшко знание е потрѣбно. Какво седи задъ иглата? Какво седи задъ човѣшкиятъ конецъ? Все седи нѣкоя сила въ природата, на която иглата е символъ. Писанието казва: „По-лесно камила ще мине презъ иглени уши, отколкото богатиятъ да влѣзе въ Царството Небесно.“ Нѣкой човѣкъ всичко знае и при това не му върви. Знае какъ е създаденъ свѣта. Знае на колко разряда сж раздѣлени ангелитѣ, поезия пише, философия пише, но не му върви въ реалнитѣ работи. Представи си, че дойде единъ и ти даде една риза и я облѣчешъ на себе си, после дойде втори и той ти даде риза и ти облѣчешъ и втората риза отгоре. Дойде трети и т.н. На тебе ти става неприятно. [Съ] сегашното знание не се завземайте да разрешавате въпроситѣ, които не могатъ да се разрешатъ. Хората преди хиляди години сж разрешавали нѣщата по единъ начинъ. Следъ хиляди години по другъ начинъ ще ги разрешатъ. Този свѣтъ ще си заминемъ и ние ще си заминемъ. Хората ще се борятъ и ще умратъ. Ние казваме, че ще дойде царството Божие и ще живѣемъ тамъ добре. Въ това сж вѣрвали, но както вѣрвахъ, не стана и като вѣрватъ сега хората, нѣма да стане. Ще стане нѣщо, но обратното. Ще стане това, което никой не е очаквалъ. И като го видите, ще го разберете. Но ви казвамъ това, за да не се обезсърдчите.

Има единъ животъ, който всѣки отъ васъ може да реализира. Има нѣкои нѣща, на които никой не може да препят-

ствува. Единъ славѣй, който стѣква своята положка*, ще чака ли да стане преобразование въ Англия, за да прави своята положка? Този славѣй интересува ли го нѣкоя теория? Най-сетне всички теории, които има въ свѣта, не се отнасятъ до всичкитѣ хора. И учението е потрѣбно за всички. Свѣтлина-та е потрѣбна за всички, въ дадения случай. Но специфичната свѣтлина може да се употрѣби различно. Сега най-първо трѣбва да се освободи съзнанието ви отъ известни натрупани мисли, известно благо отъ мисли, което е непотрѣбно. Най-първо вие не знаете начина, по който да се освободите. Напримѣръ вие не знаете какъ да обичате единъ човѣкъ, нито пъкъ знаете начина какъ любовта ви да бѣде устойчива.

Азъ съмъ изучавалъ, изучавалъ и понѣкой пѣтъ изучавамъ колко посрѣдствени сж човѣшкитѣ думи. Азъ да ви приведа единъ примѣръ. Преди нѣколко дена, дойде отъ свѣта една 30 - 35 годишна жена, една млада сестра, тя бѣше въ ранната възраст на живота си. Тя казва: „Бѣхъ малка, на 12, 13, 16 години, трепна нѣщо въ сърдцето, но въ този трепетъ азъ почувствувахъ, което никога не почувствувахъ, но после въ мене настана такова голѣмо разочарование, следъ този трепетъ, че изгубихъ вѣра въ всичкитѣ хора, такова недоволство, такава скръбъ.“ 17-18 години бушува нѣщо отъ недоволство въ нея. Тя бѣше дошла преди 6 месеца и ми се оплакваше. Тя казва: „Голѣмо нещастие чувствувамъ, не ми се живѣе вече.“ Азъ ѝ рекохъ: „Имамъ една теория, споредъ моитѣ изчисления, 20 години най-късно оттогазъ ще стане единъ превратъ въ тебе и тогава, което си почувствувала тогава, пакъ ще го почувствуващъ. То само по себе си ще дойде.“ Тя дойде въ недѣля на беседа и следъ това ми казва: „Азъ ида при тебе не съ онази скръбъ, както преди 6 месеца. Трепна нѣщо въ мене, но по особенъ начинъ, но въ още по-красива форма и добихъ вѣра въ хората вече.“ Рекохъ ѝ: „Радвамъ се, че това, което ви казахъ, стана.“ Законъ е, нѣкои нѣща следъ 20 години се повтарятъ. Рекохъ ѝ: „Бѣди сега умна, да не би това, което ти е трепнало въ сърдцето, да го

* положка - (рус.) гнездо

изгубишъ, понеже ще се изминатъ още 20 години, докато дойде пакъ. Ако го изгубишъ, на 55 годишна възраст ще се върне.“ Като трепне нѣщо въ васъ, гледайте да не го изгубите, то пакъ ще дойде, но не може произволно. Не мислете, че животътъ е произволенъ. Той върви по известни разумни закони, не механически.

Да ви обясня сега едно положение. Допуснете, че тази точка е едно същество А. Въ една първична форма туй същество иска да се прояви. Досега това същество е живѣло самотно, нѣма познанство съ никое друго същество, но въ него има единъ вътрешенъ напоръ. Това същество иска да се прояви, да има други същества, да мислятъ и да чувствуватъ като него. Това същество иска да се подвижи нѣкъде. То никога не се движило. Въ съзнанието нѣма тази идея. Вие казвате: „На кѣде трѣбва да се подвижи?“ Щомъ у това същество се е проявило желание да се подвижи, нѣкаква мисль отъ нѣкой невидимъ центъръ (Б) е възприета. А възприема мисли отъ Б. Това същество Бъ живѣе нѣкъде въ пространството и то е самотно. Това същество А е възприело, че трѣбва да се подвижи. А най-първо ще се подвижи въ посока С, има нѣщо, което го привлича къмъ С. Щомъ пристигне въ С, донѣкъде е реализирано неговото желание. Въ него се заражда едно друго чувство, че може да се движи въ друга посока, да измени посоката. Но С е ограничено, по-далечъ отъ С не може да отиде, то може да се движи нататкъ, но то не разбира законитѣ, има едно препятствие.

Представете си, че отъ А до С е твърда почва, а отъ С нататъка е въздухъ. С е границата на твърдата почва. Какво трѣбва да прави? Това същество почва да се движи нагоре въ посока къмъ Б. Когато Питагоръ е открилъ, че квадратътъ построенъ върху хипотенузата е равенъ на сумата отъ квадратитѣ, построени на катетитѣ на правоъгълния триъгълникъ, какво е ималъ Питагоръ въ своя умъ? Той е живѣлъ повече отъ 20 години въ Египетъ, повече отъ 10 години въ

Вавилонъ и Палестиня. Той имаше една основна идея, на всичкитѣ тогавашни мистици. Този, правиятъ жгълъ, трижгълникътъ е едната страна на човѣка. Двата трижгълника сж целия човѣкъ. АБД, това е целиятъ човѣкъ, неговото поляризиране. Следователно едната страна на човѣка има едни стремежи, а другата страна - други стремежи. Човѣкъ се стреми въ две противоположни посоки. Когато умътъ на човѣка се стреми надолу, то човѣшкото сърдце се стреми нагоре. Ако умътъ се стреми нагоре, то човѣшкото сърдце се стреми надолу. Ако въ васъ се заражда едно религиозно чувство, следъ време вие трѣбва да знаете, че въ васъ ще се зароди едно религиозно чувство на религиозностъ. Ако вие сте усърдни въ религията, следъ 20 години ще стане единъ процесъ, че вие ще станете краенъ материалистъ, ще вървите въ противоположна посока, ще имате по-нисши чувства, ще стане единъ обратъ въ движението. Само така се обясняватъ нѣкои подхлъзвания. Сжществува единъ законъ въ свѣта, ще стане смяна въ него. Не могатъ да не се сменятъ вашитѣ чувства. Любовта ви ще се смени. Тя не може да бжде така гореща, както първоначално. Това не показва, че любовта ви се е изгубила, не. Но ако, любовта ви така продължи, съ такава горещина, то нервната система, не би могла да издържи. Ще се стопи нервната система.

Религиознитѣ хора, ако у тѣхъ чувствата имъ взематъ голѣмъ дѣлъ, тѣ започватъ да се топятъ, лицето имъ, корема имъ, очитѣ хлѣтватъ, ставатъ сухи, това показва, че неразбирането на Любовта ги топи. Мислите ли, че на Любовта е приятно да види единъ сухъ човѣкъ, само кости? Не. И любовта нѣма разположение нито къмъ сухитѣ хора, нито пъкъ въ натрупването на тѣлото. Тя има една норма, въ която може да се прояви. Любовта има разположение само къмъ онѣзи организми, въ които тя може да се прояви. Азъ говоря за Любовта, като изразъ на една висша интелигентностъ, която иска да се прояви. Любовта има обичъ къмъ насъ до толкозъ, доколкото можемъ да изразимъ нейнитѣ мисли и идеи. Колкото повече изразяваме нейнитѣ мисли и идеи, тол-

козъ и привлѣкателната сила, съ която тя може да ни съдействува, е по-голѣма.

Когато вие искате да бъдете обичани, вие искате да бъдете привлѣчени. За да се образува движение въ васъ да работите, трѣбва да имате нѣкой импулсъ. Много пѣти поетитѣ търсятъ импулсъ въ свѣта, за да ги привлѣче нѣкой центъръ. И човѣкъ, ако е поетъ, като намѣри такъвъ центъръ, вдъхновява се и пише, и пише. Ако е музикантъ - свири, свири. Ако е градинарь, ще копае въ градината. Следъ като изгуби центъра, престава да работи и казва, че е завършилъ своето развитие. Никакво развитие не е завършилъ, но импулсътъ е престаналъ. Нѣма бензинъ. Изгаря бензинътъ, спира автомобилътъ. Вашиятъ автомобилъ трѣбва да има достатъчно бензинъ, за да може да се движи правилно по пѣтя. Не че нѣмате, но трѣбва да имате едно хубаво разбиране, за наредбитѣ, които природата е турила въ живота, които Богъ е турилъ въ живота.

Богъ се отличава съ това, че Той е внимателенъ къмъ дребнитѣ нѣща въ живота. Да кажемъ по характеръ Богъ не се интересува отъ една война, въ която могатъ да измратъ 25 милиона хора. Него го интересува животътъ на единъ праведенъ човѣкъ много повече, отколкото една военна деятелностъ на генерала. Животътъ носи много по-голѣми блага за човѣчеството, отколкото милиони хора, които се избиватъ. Азъ считамъ войната за копане. Не мислете, че е безполезна работа на онзи, който копае или на онзи който оре. Въ сегашниятъ животъ оранта е потрѣбна. Мислите ли, че оранта ще бжде всѣкога необходима? - Не. Мислите ли, че всѣкога чуковетѣ ще бждатъ непотрѣбни? - Не. При сегашнитѣ условия сж потрѣбни. Единъ день условията за градежъ ще се изменятъ и тогава чуковетѣ ще се сменятъ. Оранта е потрѣбна дотолкозъ, доколкото тя може да служи за подтикъ за човѣка. Всѣка една идея, човѣшка или Божествена, ако е Божествена, тя е съществена, а ако е човѣшка, тя е придобита сега.

Ние имаме човѣшка работа. Освѣтвяваме се съ тия 4 лампи, които сж турени отъ преди 4 - 5 години. Следъ 40 - 50 години може да нѣма нужда отъ такива лампи, но сега ни

служи тази свѣтлина, но не можемъ да кажемъ, че Господъ не е промислилъ за насъ. Промислилъ е. Богъ е промислилъ отвънъ, съ слънчевата свѣтлина и ще дойде единъ день, когато свѣтлината нѣма да бжде отвънъ, а отвжтрѣ. Азъ ще нося свѣтлина въ очитѣ си, чрезъ очитѣ си ще виждамъ нѣщата. Ще чета безъ никаква лампа, ще седнете и ще видите, че това малко поле, на което сте концентрирали очитѣ си, ще свѣтне и ще четете. Гледалъ съмъ стари свещеници, които движатъ вощеницата по книгата и четатъ. Тази вощеница му трѣбва дотолкозъ, доколкото може да освѣти книгата.

Сега при тѣзи обяснения има опасностъ. Когато единъ примѣръ не се обясни, може да създаде съвсемъ други чувства. Нѣкой казва: „Учителътъ говори, както азъ мисля.“ Това е криво разбиране. Азъ никога не мога да мисля, както ти мислишъ. Нѣкой казва: „Тази мисль ми прилѣга.“ Нѣма какво да ти прилѣга мисльта. Най-напредъ е важно една мисль дали е ценна, дали е Божествена, а какво мислишъ ти, това сж второстепенни работи. Азъ това искамъ да покажа, като че азъ съмъ го предвидилъ. Азъ като държа беседа, ни най-малко не ме интересува какво мислите вие. А какво мислятъ онѣзи, разумнитѣ същества въ Невидимия свѣтъ.

После нѣкой пжтъ вие сте възприели тази мисль. Дошълъ нѣкой и ми е казалъ нѣкоя новина. Дошълъ сжщиятъ и ви е казалъ и на васъ. Каква новина? - Че Петко, Иванъ Пенджурски го опопили. Други казва: „Това и азъ го знамъ.“ Каква философия има въ това. Че ако той знае и азъ зная. Какво ме интересува, че Иванъ Пенджурски се е опопилъ. Какво ме интересува това? Дотолкозъ, доколкото азъ мога да възприема мислитѣ на онази, живата природа и мога да бжда въ съгласие съ нея, това е важното. Доколкото ти си възприелъ Божията мисль и вървишъ по този пжтъ, ние взаимно можемъ да си помагаме съ Божествениѣ мисли.

Човѣшкитѣ мисли сж отрицатели. Една човѣшка мисль, има всѣкога нѣщо користолюбиво въ себе си. Едно човѣшко чувство или желание всѣкога има нѣщо користолюбиво въ себе си. Азъ често забелязвамъ наследствени черти въ себе си и нѣкой пжтъ по тѣхъ зная каквъ е българинътъ. Бъл-

гаринът много обръща внимание на външността, но психология има въ него. Нѣкой пѣтъ азъ изучавамъ българина по наследственитѣ качества. Нѣкой пѣтъ го изучавамъ и по формата на тѣлото си. Нѣкои форми имамъ въ тѣлото си, въ ржката си, които сж български. Формата на ржката ми е българска. Нѣкои движения има чисто български. Въ речта ми нѣкой пѣтъ, азъ отличавамъ, когато българинътъ говори. Щомъ се отрупа съзнанието на човѣка, става огъване нѣкой пѣтъ. Щомъ стане огъване, разбирането ви ще бжде неясно. Вие ще имате едно ясно схващане върху нѣщата, но огънатитѣ предмети се разбиратъ по единъ начинъ, а изпъкналитѣ - по другъ начинъ. Има хора на които очитѣ имъ сж изпъкнали. Тогава тѣ разбиратъ свѣта по единъ начинъ. Тѣзи, на които очитѣ сж вдлъбнати, тѣ разбиратъ нѣщата по другъ начинъ. Последнитѣ събиратъ малко впечатления и сж съсрѣдоточени много въ себе си, влиза малко свѣтлина въ тѣхъ. Но, като влѣзе нѣщо, което имъ прави впечатление, тѣ съ години съ него се занимаватъ. Всички добри хора иматъ изпъкнали очи, събиратъ много впечатления, разнообразие има въ тѣхъ. Нѣкой пѣтъ може да се натрупатъ много впечатления, може да се прояви алчностъ, но и вдлъбнатитѣ очи иматъ хубави и лоши страни. Изпъкналитѣ очи, иматъ хубави и лоши страни. Има патологически линии, които се образуватъ отгоре и отдолу на очитѣ, неправилни геометрически форми, болезнени линии иматъ. Тѣзи неправилни геометрически форми, които се образуватъ, показватъ, че мозъкътъ не функционира добре, нѣма разбиране на природата. Всичко очаква отъ хората.

Ние напрімѣрь чакаме да се оправи животътъ и хората да станатъ добри. Тѣзи хора могатъ да се оправятъ за единъ день. Ако вие знаете какво е състоянието на днешния човѣкъ, вие ще видите, че тѣзи хора не сж въ състояние да прокаратъ благородни идеи. Сегашнитѣ хора, желанието е много хубаво, но тѣ сж като деца. Детето казва: „Азъ този чувалъ мога да го дигна.“ Азъ се поусмивамъ, рекохъ му: „Я, го дигни.“ Опитва се да го дигне и изведнажъ казва: „Малъкъ съмъ.“ Насъ трѣбва да ни радва, че въ човѣчеството

има една хубава мисъл зародена. Но сега има голѣми препятствия. Ако въ свѣта не може да стане едно голѣмо преобразование, както трѣбва, тогава какво трѣбва да правимъ? Тогава ще кажете: „Следъ 10, 100 години.“ Първитѣ християни вѣрваха въ тѣхнитѣ времена. Ако апостолитѣ биха дошли, тѣ щѣха да бждатъ разочаровани. Ние чакаме да видимъ Царството Божие тамъ, гдето нѣма да дойде никога. Когато се тури 3 000 килограма розовъ цвѣтъ въ казана, ще извадятъ много малко количество розово масло, около 1 килограмъ. Ако цвѣтоветѣ сж много хубави, може отъ 2500 килограма розовъ цвѣтъ да излѣзе 1 килограмъ розово масло. Но какво голѣмо изкуство се изисква, за да се събере това розово масло и да се продава, за да се наваксатъ разходите. Значи 3 хиляди килограма трѣбва да се смелятъ за 1 кило. Ако ние вземемъ да сваримъ нашето знание, колко розово масло ще изкараме?

Азъ искахъ да ви говоря за квадрата. Квадратътъ нѣкой пжтъ го има въ лицето. Азъ изучавамъ геометрията, геометрията на плоскостъта. Но изучавамъ и органическата геометрия. Азъ правя измѣрвания на нѣкой квадратъ или тригълникъ, но задъ органическитѣ отговори се вадятъ много ценни заключения. Мжчно става измѣрването нѣкой пжтъ. Истинското знание ние го носимъ съ себе си. Ако вие знаете кривинитѣ на вашитѣ вежди или ако разглеждате вашитѣ клепачи или другитѣ линии, то вие ще видите по тѣхъ силитѣ, скрити въ васъ, какво ще достигнете въ бъдеще, понеже сте направили отклонение, да направите едно ретуширане. Може да намѣрите тази сила, която е потрѣбна въ живота.

На нѣкои сестри другаритѣ имъ заминаха. Тѣ заминаха за известни погрѣшки. Онѣзи, които страдатъ, страдатъ за известни погрѣшки. Всѣка скръбъ се дължи на известни погрѣшки и страданието е изкупление. Страданието ще дойде и на другитѣ. Нѣкой отъ васъ ще загубятъ и дѣщери, и мжже, и бащи, и майки. Отношенията, които сжществуватъ, като заминe единъ за другия свѣтъ, да се спазватъ сжщитѣ отношения и тогава нѣма смъртъ. Но като заминe нѣкой за другия свѣтъ и се скжсатъ отношенията, тогава е лошо. Тогава

и тукъ като е билъ, пакъ е билъ умрѣлъ. Нека скърби нѣкой, като замине нѣкой, но разумно да скърби. Нека плаче, но разумно да плаче, да оценява сълзитѣ. Преди години бѣхъ ви казалъ да имате шишенца, въ които да събирате сълзитѣ и досега нито единъ отъ васъ нѣма шишенце съ събрани сълзи.

Мнозина братя ми казватъ, отъ 20 години ме питатъ: „Въ коя партия да се запишемъ?“ Рекохъ, не ме питайте. Която партия считате за най-добра. Всички партии сж добри. Всѣка партия е добра за себе си. Какво ще ме пита една жена за какъвъ мъжъ да се ожени. Избери си. Вие, ако имате избранъ въ ума си, точно такъвъ мъжъ, какъвто имате въ ума си, точно за такъвъ да се ожените. Точно за такава жена да се ожените, каквата имате въ ума си. Имате единъ жененъ. Значи, дали е свършилъ университета - щомъ се оженишъ, ти си свършилъ университета. За женитбата азъ имамъ следното мнение: тя е фетъ акомпли.* Ти като се оженишъ, нѣма какво да мислишъ. Най-първо мислишъ, че си намѣрилъ една мазна риба, а после виждашъ, че тази риба не струва нито петъ пари. Това сж разумни души. Вие трѣбва да се учите, вие трѣбва да бждете свободни въ своитѣ отношения. Вие нѣмате елементарни понятия за зачитане. Нѣкоя сестра дойде при мене, азъ различавамъ кое е човѣшко, кое е Божествено въ нея. Къмъ Божественото веднага имамъ всичкото почитане. Желая и той да постигне, както и азъ. Но ако е човѣшко, рекохъ му: „Не си губи времето, може да го направишъ.“

Единъ отишълъ въ едно кабаре и го биятъ. Той разпразвя своята опитностъ. Тамъ млади мъже и жени ядатъ и пиятъ. Мажатъ се съ голѣми мазила, разчорлени, прегръщатъ се, цѣлуватъ се. Азъ не съмъ ходилъ въ кабаре, но като ясно-видецъ понѣкой пжтъ отивамъ да видя. За мене целиятъ свѣтъ е едно кабаре. Когато единъ животъ го намирамъ неестественъ, азъ го считамъ за кабаре. Азъ онѣзи не ги осжждамъ. Ако азъ съмъ на тѣхното мѣсто, ако имамъ такива разбирания и азъ ще бжда като тѣхъ. Ако е писателъ, ако има наследство, той щѣше да бжде въ своя кабинетъ. Той сега ходи

* fait accompli - (фр.) свършенъ фактъ

въ кабарето да търси своето щастие. Това е външната страна на школата. Има нѣщо, отклонение. Като не се отречете, нѣма да разберете живота. Инакъ вие ще се биете, ще си пукате главата. Това не е животътъ още. Нито животътъ, който сега живѣте, е животъ.

Да ви кажа какъ може. Когато човѣкъ има такова чело, който може да бжде въ Царството Божие. Човѣкъ, който има такова грамадно чело, ще бжде ли като сегашнитѣ хора? Ако се яви едно сѣщество въ свѣта, ако се яви въ класа, вие всички ще замръзнете. То е сѣщото, когато единъ говедаръ слѣзе между говедата. Грамадна разлика има между говедаръ и говедата. Умъ трѣбва, сила трѣбва, любовъ трѣбва на човѣка. Азъ мога да ви говоря, но това не може да ви помогне. Една американка ми писа дълго писмо. Тя е нещастна, но тя е способна жена. Минава криза. Тя дошла до такова положение, че казва: „Покажи ми единъ пътъ.“ Какво да ѝ кажа. Тя имала едно съчетание съ единъ мъжъ, свързала се е съ единъ мъжъ, съ когото не е трѣбвало да се свързва. И тя е разчитала на себе си повече, отколкото трѣбваше. Когато трѣбваше да пести своитѣ сили, тя ги е харчила. Може да се смени състоянието, но въ дадения случай свѣтътъ не може да се прояви. Отъ наше гледище не може да се прояви.

Ако ви погнатъ, колцина отъ васъ биха се пожертвували заради мене? Ще се разбѣгате. Ще кажете: „Азъ имамъ толкозъ грижи за мене“, ще се разбѣгате. Нито пъкъ азъ искамъ да се жертвувате за мене. Азъ не съмъ направилъ много заради васъ, не съмъ ви далъ живота, сърдцето. Обаче Богъ, Който ви е далъ, спрямо Него трѣбва да бждемъ вѣрни. Той ще ви кредитира. Оставете партиитѣ. Всичкитѣ партии, които сж въ свѣта, въ тѣхъ има една користолюбива мисль. Като уредятъ своитѣ работи, тогава ще уредятъ работитѣ на народа. Има една партия, но тя е неизвестна. Тѣзи партии, които сж известни, все сж користолюбиви. Една партия не е такава, каквато се представя, отъ една страна и не е така лоша, както се представя отъ другата страна.

Славянството, Русия трѣбва да мине по единъ пѣтъ на развитие, по единъ пѣтъ на голѣмо изпитание. Тепърва за Русия идватъ изпитанията. И ако вие сте живи, ще видите какви сѣ изпитанията, изпитанията за Европа и за цѣлото човѣчество, разумни изпитания. Хората тогава ще се спасятъ и ще кажатъ, че така не трѣбва да се живѣе. Азъ зная, че политиканитѣ въ свѣта нѣма да оправятъ свѣта. Какво е мое-то вѣрване. Тѣ сѣ носители, ще поддържатъ известни нѣща, но не сѣ тѣ, които внасятъ новото въ свѣта. Тѣ поддържатъ старото въ свѣта. И въ тѣхъ виждамъ, че човѣчеството е въ безлюбие и безъ партия еволюира човѣчеството. И партиитѣ сѣ на мѣстото си. Всѣка партия е изразъ на известна идея. Всички лѣви партии сѣ по-демократични. Азъ партиитѣ ги наричамъ мъжки партии и женски партии. Всички демократични партии сѣ женски. Изобщо жените много говорятъ. Тамъ, дето има много говорене, сѣ все женски партии. Жена била ли те е? Тя силно не удря, но много удря. Единъ мъжъ ще те удари два пѣти, но ще те простре на земята, а жената ще те удари 100 пѣти и нагоре и надолу, на едно мѣсто не бие.

Ние се отдалечаваме. Вие искате да знаете истината. Ще говоримъ върху политическия животъ. Политическиятъ животъ е изразъ на вътрешния духовенъ животъ на хората. Този политически животъ, който сега върви въ свѣта, въпрѣки нашето вѣрване въ тази или въ онази политика, ще дойде това, което трѣбва да дойде. Тѣзи партии идватъ и безъ да искаме, както расте трескотътъ. Всички партии сѣ изразъ на човѣшкия духъ, единъ каналъ, чрезъ който човѣшката деятелность се изявява. Нѣкой пѣтъ тѣзи партии сѣ дошли въ едно отклонение вътре. Да ви дамъ единъ примѣръ за религиознитѣ партии. Преди 30 години, въ Америка, между американскитѣ сектанти - методисти, баптисти и прочие, имаше голѣмо разграничение. Баптистъ можеше да проповѣдва само въ баптиска църква, обаче какво правятъ сега тамъ? Тамъ тѣзи партии се посрещатъ братски. Тѣ казватъ: „Ще оставимъ нашитѣ убеждения, за да се прослави Христосъ.“

Това става и въ политическите партии, както тѣ се обединяватъ. Всѣка партия си има известни идеи, не можемъ да я считаме за глупава, но идеитѣ на различнитѣ партии се различаватъ. Нѣкои сж по-тѣсни, нѣкои сж по-широки, въ нѣкои има по-умни хора, по-добри, по-силни хора. Тѣ сж по-добри партии. Дето нѣма по-умни, по-добри и по-силни хора, тѣ сж по-слаби партии. Ние трѣбва да бждемъ носители на новото. Има една партия въ свѣта, на която искамъ да ви направя членове. Има друга партия въ свѣта, която сжествува, да станете членове на нея. Ще ви я кажа. Като станете на тази партия членове, трѣбва да бждете носители на тази партия въ свѣта, на нейния идеалъ. Като кажете: Ние сме отъ Божествената партия, това нищо не значи още. Въ тази партия нѣма беденъ човѣкъ. Въ тази партия нѣма боленъ човѣкъ. Въ тази партия, за която ви говоря, скърбенъ човѣкъ нѣма, всички сж весели и бодри. Въ тази партия нѣма невежи. Въ тази партия всички си помагатъ и се уважаватъ. Никаква разлика не може да намѣришъ между тѣхъ. Всѣки носи каквото костюмъ иска. Онзи, който въ дадения случай може да върши повече, той ще бжде генералъ. Днесъ можешъ да бждешъ генералъ, а можешъ да бждешъ и последенъ редови, но последниятъ редови въ тази партия, завзема капитански чинъ. Простиятъ войникъ е капитанъ, въ степенъта на интелигентността. Най-простиятъ войникъ е офицеръ съ три звезди. Всичките офицери въ тази партия сж редови. И за тѣзи хора, за които азъ говоря, тѣ живеятъ тукъ. Нѣкой пжтъ минаватъ между васъ. Вие се усмихвате. Може да е французинъ, англичанинъ, немецъ, усмихватъ ви се, весели сж и казватъ: „Ще се уреди тази работа“, понеже тѣ иматъ този планъ и знаятъ какъ ще се регулиратъ нѣщата. Преди да стане войната презъ 1914 година, тѣзи, които водиха сждбинитѣ, имаше една направена карта, въ която се показваше какви промени ще заеме Европа следъ войната и стана точно тѣй, както тѣ направиха върху тази карта. Сега и друга карта се проектира.

Единъ zalюбва една мома. Защо я zalюбва? Следъ 2 години я разлюбва. Защо? Ако се смразятъ две парчета ледъ презъ зимата и напълно се раздѣлятъ и не се обичатъ, кой е

виноватъ, че Слънцето ги стопява и се раздѣлятъ? Това е временната любовъ въ твърдата материя. После, като станатъ като две капки вода въ единъ изворъ, пакъ се сливатъ, пакъ се обичатъ. Понеже разсжждаваме, ние не сме автомати. Въ нашитѣ разсжждения ние сме свободни.

Тѣ чертаятъ една карта. Азъ зная тази последна карта. Хората ще се избавятъ отъ сегашнитѣ страдания. Ще дойде и то. Писанието казва: „Една държава, едно стадо, единъ пас-тирь.“ Въ свѣта ще бжде само единъ народъ. А пъкъ пар-тиитѣ въ свѣта другояче разсжждаватъ. Азъ не искамъ да засѣгамъ този въпросъ, понеже вие имате тежнениа къмъ раз-лични партии. Демократи, народняци, земледѣлци, социали-сти, комунисти и като говоришъ, ще се засегне вашето чув-ство. Защо нѣкой да минава за земледѣлецъ? Тѣ сж ваши име-на. Азъ не съмъ се кръстиль, не съмъ се родиль социалистъ, комунистъ, народнякъ, земледѣлецъ и пр. Вие сте свободни по отношение на вашитѣ политически възгледи. Да имате каквито искате възгледи. Тѣ сж временни.

Политическиятъ животъ е външния животъ. Той не представя сжщественно нѣщо. Единъ променчивъ животъ е политическия. Ако идете въ Америка, тамъ може да се зани-мавате съ всичко. Въ научно отношение, въ религиозно от-ношение. Но дойдете ли до политиката, веднага ще се намѣ-рите въ затвора. Така е въ Америка. Свободенъ си, но ако не вървишъ по пѣтя, стражарьтъ ще си дигне ржката, а той е 6 крака високъ. И ако не слушашъ, ще те удари и ще трѣг-нешъ въ участъка. При най-малкото съпротивление, веднага въ участъка. Тѣзи хора се подчиняватъ. Американцитѣ каз-ватъ на европейцитѣ: „Вие, като дойдохте тукъ, разорахте Америка.“ Вие си дръжете вашитѣ политически възгледи. Жи-вотътъ не седи въ политическитѣ възгледи.

Единственото нѣщо, което сжществува и което е важ-но, е вие да имате правилни отношения къмъ Бога. Единст-веното правилно отношение е правилното отношение къмъ Бога. Това е първото нѣщо. Въ Бога има три отношения: Богъ излива всичкото свое богатство, обича да дава. Той първо дава на човѣка и за да познае дали ни дава достатъчно, Богъ

влиза въ човѣка, за да види дали е далъ достатъчно. А пъкъ, за да познае дали съмъ извършилъ Неговата воля, Той ще влѣзе въ ближния, за да види дали азъ ще дамъ толкова, колкото Той е далъ. Богъ влиза въ мене като човѣкъ, а после влиза въ моя ближень, за да види дали азъ достатъчно давамъ. Богъ сега ви изпитва. Той най-първо е въ васъ, за да види дали достатъчно ви е далъ. После второто положение: ще влѣзе въ ближния, за да види, познае дали вие достатъчно сте дали. Ти не си доволенъ отъ живота. Коя е причината? Ако Богъ е причината, ще кажешъ: „Господи, дай ми“, и Той ще ти даде. Ако не е въ Него причината, Богъ ще ти каже: „Причината е въ тебе, ти трѣбва да дадешъ повече.“ Сегашнитѣ хора много малко даватъ, скържави сж. Много сж взели, малко даватъ. Богаташитѣ сж взели всичко, това което Богъ е далъ и не даватъ. Сега се зараждатъ партии, които искатъ да ги заставятъ насила да дадатъ. Но това е неестественъ процесъ. Единъ день богатитѣ ще оставятъ всичко и нѣма да бждатъ господари. Трѣбва да имате това правилно схващане. А пъкъ за другитѣ нѣща, опитай Господа.

Азъ виждамъ нѣкой пѣтъ добра воля у васъ. Имате желание да разбирате. Азъ съмъ разправялъ, разправялъ и виждамъ какво сте приложили. И какво не сте приложили. Отъ това, което съмъ говорилъ, много малко сте приложили, не че у васъ има лоша воля, не. Но понѣкой пѣтъ азъ чакамъ другитѣ да приложатъ, не съмъ проявилъ усърдие. Ако вие минете по моя пѣтъ, по който азъ съмъ миналъ, само тогава ще имате ясна представа за живота. Азъ съмъ миналъ презъ такива противоречия, че другъ човѣкъ би се стопилъ. Азъ взимамъ тогава предвидъ себе си. Богъ, който е създалъ свѣта, Той търпи хората, снизходителенъ е. И рекохъ, и азъ ще ги търпя. Богъ е дълготърпеливъ, и азъ трѣбва да бжда търпеливъ. Нѣкой човѣкъ, не мисли като мене. Мисли като Бога и като своя ближень. Азъ съмъ намѣрилъ закона. Всѣкога, дето съмъ ималъ случаи да постѣпя добре съ нѣкой човѣкъ, никога не съмъ ималъ изключения. Всѣкога съмъ намѣрилъ, че и въ най-лошиятъ човѣкъ, ако намѣришь нѣкоя добра черта въ него, и той почувствува, че ти му мислишь доброто,

понеже той се е затворилъ и мисли, че другитѣ го мислятъ за вагабонтинъ и като види, че ти нѣмашъ задна мисль за него, Богъ се проявява въ него. Той проявява мекота, учтивость, казва: „Ще ме извините.“

Когато ме интернираха въ Варна, единъ стажаръ съ строго лице, кръвнишки изгледъ ме придружаваше. Азъ съмъ спокоенъ. Азъ като се движа, той отподире ми, за да не скоча отъ вагона. После започна да ми дава по-голѣма свобода и каза: „Много лоши хора има. Защо те прашатъ тебе въ Варна?“ Приятели станахме. Той казва: „Лоши хора има.“ Съ това иска да каже: „неразбрани хора има“. Рекохъ му: „Мислятъ, че азъ съмъ опасенъ човѣкъ и че мога да направя нѣщо лошо.“ Той каза: „И да го видя, нѣма да повѣрвамъ.“ Азъ казахъ: „Нѣма нищо, нѣма нищо.“

Сега искамъ да ви наведе само примѣра. Азъ съмъ занятъ съ съвсемъ друга мисль. Азъ мога да му отнема оръжието, ако искамъ, мога да направя всичко. Та има една добра страна въ човѣка. Човѣкъ да знае, че е господаръ на своята сждба. Ти може да бждешъ затворенъ и да си господаръ, може да умирашъ и да си господаръ, а може да си царъ и да си робъ. Свободата на човѣка седи въ положението му. Свободата на човѣка седи въ неговата мисль, въ онова самообладание, въ дадения случай, което ние трѣбва да имаме въ свѣта.

Отче нашъ

*12 година на Общия Окултенъ Класъ
5-та лекция отъ Учителя,
държана на 19.X.1932г.*

ВЪТРЕШНИ СИЛИ ВЪ ЧОВЪКА

5 часа сутринта

Добрата Молитва

Ще прочета 2-ра глава отъ Второто Послание къмъ Тимотея.

Има една вътрешна страна на живота, която трѣбва да се разбира. Външната страна на живота се изменя. Подъ „външенъ животъ“ разбираме такива форми, които сж Божествени. Хиляди форми седятъ въ главата на човѣка. Нѣкой пжтъ човѣкъ може да посвѣти целия си животъ за нѣкой костюмъ, дрехи, за нѣкоя шапка. Иска да се нрави на хората, иска да бжде на хубава служба, иска да има хубави дрехи. Хубавитѣ дрехи какво могатъ да донесатъ? Могатъ да донесатъ едно благо, но тѣ не подобряватъ живота. Отъ друга страна, когато човѣкъ не обръща внимание на външността си, той нѣма разбиране. Когато човѣкъ се стреми да се облѣче хубаво, той иска да обърне внимание по единъ начинъ, а когато не иска да се облѣче хубаво, той иска да обърне внимание по другъ начинъ. Богатиятъ иска да обърне внимание съ богатството. Сиромахътъ - съ сиромашията. Болниятъ, когото и да срещне, все ще му разправи за своята болестъ. Усърдно ще разправя, като нѣкой проповѣдникъ. Въ това отношение, болнитѣ хора проповѣдватъ повече отколкото здравитѣ. Здравитѣ говорятъ широко, а болниятъ е специалистъ. Той, дето се спре, говори само за своята болестъ.

Казваме сега: „Родилъ се е човѣкъ.“ Ние седимъ и вѣрваме. Ще дойде нѣкой и ще те попита: „Ти вѣрвашъ ли въ Исуса Христа“ и ще се свърши въпросътъ. Това прилича, както когато влѣзешъ въ едно музикално училище и тѣ питатъ: „Ти обичашъ ли музиката?“ - „Обичамъ.“ - „Пѣешъ ли?“ - „Пѣя.“

И си заминете. Втори път пакъ пита така. Следъ това, следъ 10 години ще кажешъ: „Азъ държа за музиката.“ Това е една повърхностна страна на живота. Следъ това човѣкъ ще вниша на себе си, че е музикаленъ, че може да пѣе. Но, ако дойде да изпѣе нѣкоя пѣсенъ, самъ нѣма да се хареса. Така и онзи, който не разбира живота. Ние, които живѣемъ на Земята, ние сме подъ контрола на друго едно съзнание. Както ржката ти не е свободна, както кракътъ ти не е свободенъ. Кракътъ и той си има свое съзнание, сжщото и ржката, понеже кракътъ е съграденъ отъ живи клетки, които сж души. Но има една душа, която ги управлява. Следователно като кажешъ на ржката си да се движи, тя се движи. Ние наричаме това механически процесъ. Това не е механически процесъ, но е едно подчинение разумно.

Нѣкой път душата заповѣдва на ржката и тя не се мърда. Така се случва въ убежденията, наслояватъ се известни убеждения. Дойде едно неразположение на душата и човѣкъ не иска да прави нищо. Когато имашъ разположение, ти се молишъ, благодаришъ на Бога. Щомъ нѣмашъ разположение, ти не искашъ да се молишъ. Ти казвашъ: „Не искамъ да се моля, понеже нѣмамъ разположение.“ Но представете си, че вие сте чиновникъ нѣкъде. Трѣбва да работите, но нѣмате разположение. Може ли да не идете да работите? Ти ще кажешъ: „Не съмъ разположенъ.“ Тѣ ще кажатъ: „Насъ не ни интересува това, трѣбва да работишъ.“ Единъ християнинъ казва: „Азъ не мога да се моля, азъ не мога да направя това, понеже не съмъ разположенъ.“ Казвашъ: „Не мога да го разбера.“ И това е извинение. Ако ти не си учишъ уроцитѣ, не може да разберешъ. Това не е извинение. Ти казвашъ: „Не разбирамъ този предметъ.“ Вие не разбирате нѣщата. Всички вие имате една свобода, която не е хубава. Върху този въпросъ сте невежи. Нито единъ, досега както сте, не можете да влѣзете въ Царството Божие. Азъ не искамъ да [ви] губя времето, нито азъ да си губя времето съ васъ. Толкозъ години азъ съмъ търпѣлъ, но не искамъ. Ако ще искате да служите на Бога, добре, ако ли не, на добъръ ви път на всичкитѣ.

Нито уважение имате, нѣмате страхъ отъ Бога, нѣмате почитание къмъ себе си и къмъ ближнитѣ си. Всички, млади и стари, вървите по единъ и сжщи умъ. Искате да изкарате и мене изъ търпение. Единъ день азъ ще ви оставя да се занимавате сами въ школата. Ще дойде единъ и ще каже, че е близъкъ до мене. Никой не е близъкъ до мене, освенъ онзи, който изпълнява волята Божия. Ако другъ може да ви предаде това знание - добре. Всички сте уморени. Вие си имате съвсемъ друга идея. Азъ разбирамъ живота. Умътъ ви е пъленъ съ нѣща непотрѣбни. Нѣкой седи тукъ и е недоволенъ. Азъ знаа защо е недоволенъ. Нѣкой проповѣдва, но отъ тщеславие, а нѣма любовта. Не е за ученостъ сега.

Ето, учени работи. Кажете ми какво ще разберете отъ това? (*Учителътъ показва кубове.*) Следъ като учи 10 години, човѣкъ едва може да разбере този предметъ. Даже има математици, на които е тъменъ този въпросъ. Едвамъ азъ го разбирамъ, пъкъ вие ще го разберете! И следъ това вие ще кажете: „Разбрахме тази работа.“ Вие само го разбирате по вашему и си ходите по вашему.

Ще кажете сега, че моралъ имате. Казвате: „Учителътъ защо така говори?“ Азъ питамъ тогава: Защо така постъпвате? Нито държанието ви, нито очитѣ ви, нито главата ви, нито ржцетѣ ви сж мѣсто. Нито единъ отъ васъ не седи както трѣбва. Ще ме срещне нѣкой и ще направи лице, че е оскърбенъ. Не е вѣрно това. Нѣкой ще каже, че е ученъ, че е радостенъ, че е смиренъ. И това не е вѣрно. Нѣкой ще се покаже, че е доволенъ, и това не е вѣрно. Въ дадениятъ случай, той има нѣщо, което азъ го знаа. Той иска да ме заблуди. Не може да ме заблудите. Тѣзи духове, които сж въ васъ, не могатъ да ме заблудятъ. По този пътъ, по който сега вървите, нищо не можете да постигнете. Никой не е постигналъ. Азъ живея една година свѣтски животъ, че следъ този, порочния животъ... Лъже се. Въ всѣки човѣкъ трѣбва да има едно усилие да служи на Бога. Нѣкой ще каже, че азъ съмъ проповѣдвалъ, проповѣдвалъ. Какво ще придобия, като ви уча? Вие ще набѣзнете, ще се възгордѣте и ще кажете: „И

ние знаемъ тѣзи работи.“ Добре, знаешъ. Я, попѣй! Следъ като съмъ говорилъ, това ще се предава. Всичкиѣ хора единъ день ще поддържатъ [това]. Единъ день ще четете молитва нѣкому, както азъ говоря и ще му кажете: „Ти си невежа.“ Нищо не се постига така.

Рекохъ, вие сте прави, но известни сжщества има, които искатъ да ви заблуждаватъ. Вие си имате съвсемъ други учители. Нѣкой ще каже: „Учителътъ е казалъ това.“ Не, вашитѣ учители сж казали това. Не притуряйте на мене това, което не съмъ казалъ. Нѣкой пжтъ носите обявления на съвсемъ други нѣща, та ще се освободите отъ това. Нѣкой ще дойде и ще ми каже: „Какъ мислите, Учителю, азъ успѣлъ ли съмъ въ духовния животъ?“ Ще извадя единъ термометъръ и ще ви измѣря. Ако топлината ви се е увеличила, добре. Ако се е намалила, не е добре.

Освободете се отъ заблужденията. Какво ще се постигне най-после? Ще остарѣете, ще умрете, ще повикате единъ попъ и ще ви отнесатъ въ другиятъ свѣтъ, ще се молятъ на гроба ви Господъ да ви прости. Следъ това ще ви забравятъ, ще дойдатъ други. Единъ братъ имаме тукъ, замина си и забравиха го хората. Единъ день и васъ ще забравятъ. Какъвъ смисълъ има животътъ? Нѣма връзка между васъ. Връзката е само такава, както при единъ гостилничаръ, дето всичките отиватъ да ядатъ. Докато тенджери има, ядене има, гостилница има. Като нѣма, свършено е. Но това е много външно разбиране. Нѣмате една основа или сами разрушавате основата си. Нѣкой пжтъ може да мислите, казва: „Единъ младъ братъ и една млада сестра се оплакватъ.“ Старитѣ хора не живеятъ така. Привидно живеятъ така, но ние вътрешно трѣбва да живѣемъ като млади. Всички така живеятъ, но криятъ.

Мене ми е безразлично какъ ще живѣете вие. Не искамъ да се занимавате съ това. Мене не ме интересува кой какъ живѣе, но не можете да бждете благоугодни на Бога, ако не изпълнявате Неговата воля. Вие трѣбва да живѣете единъ чистъ животъ. Не да не обичате човѣка. Обичашъ, но

какъ ще обичашъ. Ще се ржкувашъ, но какъ ще се ржкувашъ. Който и да се ржкува, да е доволенъ, че се е ржкувалъ. Ще приказвашъ съ нѣкого, но той да е доволенъ отъ онова, което си приказвалъ. Да е доволенъ отъ това, че си отишълъ въ дома му, но това е едно изкуство.

Години има, единъ старъ братъ има, който като си правятъ упражненията другитѣ, той бѣга, понеже не може да вземе участие въ упражненията. Той прави погрѣшка. Ако съмъ на неговото мѣсто, ще стоя и ще гледамъ. И всички бѣгате, като не можете да направите нѣщо. Нито единъ отъ васъ не е самостоятеленъ. Вие единъ другъ си влияете за зло. Той мене не слуша, но друго го слуша. Разпределили сж се на малки общества и философствуватъ. Ако е за разрушение и азъ мога да разруша. Азъ мога да ви разпрѣсна като пилци. Какво ще се постигне съ това? Всѣки единъ отъ васъ е майсторъ да разруши. Всѣки единъ отъ васъ може да запали едно здание, да пусне единъ фитилъ и да каже: „За тебе този каза така, онзи каза така.“ Какво се постига съ това?

Казвате: „Еди-коя си сестра имала сънъ, но тя не върви по правиятъ пѣтъ.“ Младата не върви по правия пѣтъ. Старата не върви по правия пѣтъ. Нѣкои очакватъ много. Съ такива разбирания, вие ще постигнете толкозъ, колкото постигнаха апостолитѣ. Тѣ очакваха, че ще дойде Царството Божие, че Христосъ ще стане царъ, а тѣ - министри. Но всичко това не стана и единъ день останаха 12-тѣ, ходиха, гониха ги и придобиха нѣщо. Вие не сте готови да направите толкозъ, колкото 12-тѣ апостоли. Надъ тѣхъ слѣзе Духътъ. Вие още не знаете дали Духътъ ще слѣзе върху васъ. Христосъ казва: „Азъ ще изпратя Духътъ си, да пребже съ васъ.“ У васъ трѣбва да има желание да извършите волята Божия. Вие се самозаблуждавате и мислите, че само единъ моментъ, като се помолите малко, отъ тамъ насетне нищо не трѣбва да направите. Вие сте прави до известна степенъ. Умътъ не трѣбва да е съсрѣдоточенъ еднообразно върху едно и сжщо нѣщо. Сега да бже умътъ ви свободенъ. Всѣкога въ една добре организирана мисълъ, щомъ се яви една мисълъ не-

чиста, тя е единъ дисонансъ. Въ музиката, когато се яви единъ невѣренъ звукъ, той нарушава цѣлата хармония. И следователно, този дисонансъ трѣбва да се изхвърли или да се поправи.

Вие правили ли сте си наблюдения върху себе си да живѣте за Бога? Ако не разбирате този пжтъ, ще кажете: „Този не прави, онзи не прави.“ Но какво трѣбва да прави човѣкъ? Нѣкой казва: „Човѣкъ ще яде, ще диша, ще обича, ще мисли.“ Всичкиятъ свѣтъ е създаденъ за човѣка, но трѣбва да знаешъ всѣко нѣщо да го направишъ на неговото мѣсто, и ако ние дойдемъ до отрицателната страна, то ние ще изпълнимъ ума си съ непотрѣбни мисли, които ще ни отдалечатъ отъ Бога. Грѣхътъ седи въ това. Ако азъ мисля за себе си, да ви привлѣча, да ви убедя, че азъ съмъ едно сжщество, пратено отъ Бога, да ме уважавате, да ми давате пари, да се мобелирамъ добре, да имамъ такси или кабриолетъ, да треперите наоколо ми, тази култура сжществува. Ако това правите, това не е нѣщо ново, това го иматъ царетѣ. Ако искахъ това, щѣхъ да бжда царъ, но не между васъ. Целта ми ни най-малко не е тази.

Помислете сега върху степенъта, докъдето сте дошли. Ако се помолите сега на Господа, азъ не казвамъ дали ще ви послуша или не, но питамъ: ако се помолите на Бога, ще ви послуша ли? Ако ви послуша, на правъ пжтъ сте, но ако не ви послуша, имате нѣщо виновно въ вашия животъ. Ако мене не послуша, има нѣщо виновно въ моя животъ. Нѣма да търсите вината отвънъ. Азъ зная причинитѣ защо човѣкъ не успѣва, защо човѣкъ е невежа, защо човѣкъ е лошъ, защо човѣкъ се развращава. Всички тѣзи нѣща ги зная. Нѣма нѣщо, съ което мене дяволътъ може да ме съблазни. Ще дойде нѣкоя млада жена. Зная, че дяволътъ е дошълъ съ нея. Тази сестра ми говори сладко, любезно. Тя казва: „Сърдцето ми е запалено.“ Другъ е запалилъ сърдцето ѝ, но не Богъ. Тя има съвсемъ друго разбиране. На нея ѝ трѣбватъ не пасти, а хубавъ хлѣбъ. Тукъ има една млада сестра, зачервяватъ ѝ се очитѣ. Казахъ ѝ: „Ще вземешъ житенъ режимъ 10 деня да карашъ.“

Като яде жито, очитѣ ѝ не се зачервяватъ, но стана суха, лицето ѝ се изглади, 10 дѣня по 100 грама жито ядеше. Ти казвашъ: „Глупава работа“, но червенината на очитѣ ѝ изчезна, почна да разсждава по-здро, придоби по-свежа мисль.

Тури единъ режимъ на любовта. Не да се прославимъ въ любовта си, но тя да бжде естественото положение въ насъ. Ако ти вложишъ любовта, ти ще бждешъ обичанъ отъ всичкитѣ. Ако искашъ да имашъ сила, ти трѣбва да имашъ любовта въ себе си. Щомъ предадешъ своето сърдце на другитѣ, ти ще станешъ дрипавъ, помнете това. Ако ти предадешъ сърдцето си комуто и да е, ще станешъ дрипавъ. Сърдцето ти принадлежи само на Бога. Никой нѣма право да влиза въ твоето сърдце, нито ти имашъ право да влизашъ въ чужди сърдца. Никой нѣма право да бърка въ твоя умъ и въ твоята воля, нито пъкъ ти имашъ право да бъркашъ въ чуждъ умъ и воля. Въ вашия умъ трѣбва да царува Божествено-то. Вие имате добри желанія. Не мислете, че сте постигнали всичко. Вие мислите запримѣрь, че азъ съмъ тукъ. Мене не ме интересува това. Азъ правя известни изучаванія тукъ. Като постигна това, което азъ имамъ да постигамъ, като си свърша работата, ще отида на друго мѣсто да уча. Като изядешъ това, което е въ паницата, ще напуснешъ паницата и ще гледашъ другата работа. Следъ време пакъ може да отидешъ при паницата.

Нѣкой тогава ще каже: „Учителътъ ще ни остави.“ Щомъ нѣмате любовъ и нѣмате близость. Само Божествената Любовь създава близость. Ако имате любовъ вие сте близки. Ако нѣмате любовъ, нѣмате близость. Ако азъ имамъ любовъ, всичко мога да постигна. Ако нѣмамъ любовъ, не мога да постигна. Ти казвашъ: „Тежко ми е, мжно ми е.“ Ни най-малко не си виновенъ, но има причина. Става натрупване въ мозъка или въ бѣлитѣ дробове или въ стомаха, въ нервната система или специално въ предната частъ на мозъка има натрупана излишна материя, непотрѣбна, която не се поддава на никаква култура. Следователно, ако въ задната частъ на

твоя малък мозък се натрупа излишна материя, непотрѣбна, отъ сутринъ до вечеръ ти ще мислишъ само за жени. И ако азъ изхвърля тази материя, нѣма да мисля за жените, а всички жени ще станатъ сестри.

Ти разбирашъ ли какво е жена и какво е мъжъ. Азъ гледамъ на човѣшкото тѣло като на свещено, свещенъ домъ, въ който Богъ е турилъ човѣшката душа. Като дойдешъ до дома, изчистишъ обущата отдолу, ако си каленъ, тогава влѣзъ въ кжщата, тогазъ ще влѣзешъ, ще оставишъ калта. Онзи ще влѣзе и ще остави калта и после, какво ще стане? Калта влиза чрезъ очитѣ, чрезъ носа, чрезъ ржцетѣ. Нѣкой ще иска да попишне. Добре, но защо искате да попишватъ? Нѣкой пжтъ и на мене ми е приятно да ми цѣлуватъ ржката. Единъ, като ми цѣлуне ржката, приятно ми е; другъ, ако ми цѣлуне ржката, не ми е приятно. Че това е лицепритие. Ако [е] приятно, то е отъ Бога. Който не ти е приятенъ, да ти цѣлуне ржката, единъ день и той ще се очисти и ще ти бжде приятно и той да ти цѣлуне ржката. Душата ви трѣбва да се изчисти отъ тази калъ, която е набрана отъ хиляди години.

Какво ще се постигне съ знанието. (*Учителътъ показва куба.*) Азъ ви говоря съ единъ много високъ тонъ. Защо? Когато единъ музикантъ вземе единъ по-високъ или по-нискъ тонъ, каква е цельта му? Или когато нѣкой [пѣе] тихо, а нѣкой пжтъ форте, каква е цельта му? - Има известна цель и безъ всички тѣзи музикални правила. Когато единъ предметъ е далече, трѣбва да му говорите високо. Ако е близко до тебе, [да] говоришъ високо е неприятно. Колкото е по-близо, ще му говоришъ по-тихо. Когато нѣкои хора иматъ вкусъ къмъ музиката, ще имъ пѣешъ тихо. Ако сж по-некултурни, ще имъ пѣешъ по-високо, за да те разбератъ. Външната, физическата страна, това сж завършенитѣ резултати въ живота. Физическата страна е неподатлива материя, то е складъ, напластена енергия. Когато едно сжщество въ висшия, Божественъ свѣтъ му трѣбва материя, за да създаде нѣкаква форма, каквато и да е, това сжщество трѣбва да слѣзе въ физическия свѣтъ, въ този складъ на Божествена енергия, да

започне да изучава законитѣ на тази енергия и съ своя умъ да изкара нѣщо, да занесе материалъ, за да образува тази форма. Трѣбва му много малко материя, но му трѣбватъ 50 - 60 години да прекара на земята, за да събере отъ тази материя, както единъ търговецъ, който купува нѣщо, за да създаде формата на една мисълъ. Ако една мисълъ не се облѣче въ каквато и да е форма; ако едно чувство не се облѣче въ каквато и да е форма, тази мисълъ и това чувство не сж достѣпни.

Сжществува единъ законъ въ свѣта, който е следния, да кажемъ, че имате тази дълга линия. Какво означаватъ дългитѣ линии? Всѣка плоскостъ, като се разложи на своитѣ части, ще образува права линия. Когато линиитѣ се продължаватъ, това показва, че свѣтътъ на плоскостъта е разложенъ, а когато линиитѣ се скъсяватъ, тогава плоскостъта се увеличава. Когато плоскостъта се увеличава, тѣлата се разлагатъ. Всѣкога, когато едно тѣло се разложи, ще имаме една голѣма площъ. Въ една плоскостъ се съдържа голѣмо количество сили и ако тѣзи сили ги преведемъ въ едноизмѣрния свѣтъ, даваме имъ само една посока, тѣ ще образуватъ една много дълга линия, безконечна дълга линия. Ако скъсимъ тази дълга линия, ние ще образуваме плоскостъта. А пъкъ, ако съкратимъ тази плоскостъ, ако я ограничимъ, ние ще образуваме куба. Ако смалимъ куба още повече, ние ще дойдемъ тогава до тесаракта.

Сега обратенъ е законътъ: Ако смалимъ тесаракта отгоре надолу, ще се увеличи кубътъ. Тукъ имате 8 куба на едно мѣсто. Имате една плоскостъ (*квадратътъ*), тя има 4 линии за граница. Ако тѣзи линии се проектиратъ въ правъ жгълъ нагоре, тѣ ще дадатъ 4 страни, отгоре и отдолу ще има по една страна. Ще се образува кубъ съ шестъ стени. Отъ 4-тѣ страни на тази плоскостъ ще излѣзе кубъ. Ако вие разложите този кубъ на неговитѣ части, то ще се образува плоскостъта. Той ще заеме 6 пѣти по-голѣмо пространство.

Ако го разложите на неговитѣ 6 части, той ще вземе по-голъмо пространство.

Приложението на тази наука седи въ следното: Когато се увеличаватъ силитѣ на ума, смаляватъ се силитѣ на тѣлото. Когато се увеличаватъ силитѣ на чувствата, законътъ е пакъ сжщия и между волята, ума, чувствата, образува сжщитѣ отношения. Ако твоята воля се увеличава, ако ти не разбирашъ закона и ако твоята воля стане чрезмѣрно силна, ще се смалятъ въ тебе и чувствата, и умътъ ти. Ако волята е най-високото проявление на чувствата, тогава заслужава умътъ и чувствата да се смалятъ. Тогава въ волята вече се изявяватъ човѣшкитѣ чувства и умъ, въ разумната проява на волята. Та има пренасяне на енергиитѣ. Ние се хранимъ, за да можемъ да пренесемъ известни енергии въ умствения свѣтъ. Ако нѣмаме достатъчно мисълъ и чувства, то човѣшката душа не може да се изявява и не може да напредва, тя нѣма материалъ, съ който да работи.

Вие искате сега да бждете благоприятни на този или онзи, да ви харесва учителътъ, но вие едновременно искате и друго. Една жена иска сжщевременно да се харесва на мъжа си, на своя приятелъ. Това чувство е правилно, но ако вие не разбирате закона, ще се спънете. Ако онзи, комуто искате да се харесате, седи по-високо отъ васъ, вие ще се повдигнете, но ако той морално или умствено седи по-ниско отъ васъ, вие ще се понижите. Следователно, зависи кому трѣбва да се харесате. Вие всѣкога трѣбва да се харесвате на този, който седи по-високо отъ васъ. Това висше сжщество е Богъ. Той държи една мисълъ. Ние искаме да се харесаме на Бога, а пъкъ Богъ иска всѣкога да бжде справедливъ къмъ насъ. Каквато и постѣпка да направимъ, Той не ни сжди. Веднага ни претегля всичкитѣ условия, при които сме живѣли, за да не би да кажемъ, че единъ день е постѣпилъ спрямо насъ не тъй, както трѣбва, но да разберемъ единъ день, че Богъ е постѣпилъ спрямо насъ абсолютно справедливо. Това е, което ни радва. И всички вие трѣбва да спазвате този законъ, и вие не бързайте да се произнасяте върху нѣкои работи и азъ не бързамъ да се произнасямъ.

Мене сж ми разправяли много работи. Какво ще ми раз-
правя нѣкой за планината, когато азъ съмъ билъ тамъ. Тукъ
нѣкой ми разправя, разправя, мисли, че нищо не знамъ. Нѣкой
ще ми разправя за единъ братъ или сестра, азъ ги познавамъ
по-добре отъ васъ. Единъ казва: „Нѣкой ви е казалъ за мене.“
- Може да е казалъ, но азъ ни най-малко не се влияя отъ каза-
ното на другия. Азъ виждамъ работитѣ какъ стоятъ. Този
братъ, дето се намира въ това положение, дали е добъръ или
лошъ, азъ зная причинитѣ. Азъ съмъ миналъ по този пѣтъ,
вършилъ съмъ тѣзи работи. Той седи на моето мѣсто и оби-
ра хората. Азъ, като бѣхъ на неговото мѣсто, азъ правѣхъ
благодеяние на хората. Тази е разликата. Вие може да седи-
те на едно мѣсто и да изпълнявате длъжността на стажаръ,
или може да седите на едно мѣсто и да показвате пѣтя на
хората. Въ какво седи вашата наука?

Вие сега ще кажете: „Учительтъ всичко може да нап-
рави.“ Това е едно голѣмо заблуждение. Ако остане всичко
сега да направимъ, то отиде вече. Ако каже[мъ], че Богъ всич-
ко може да направи, Той е направилъ вече. Цѣлата вселена
сжществува, това е идея велика, и Той сега поддържа вселе-
ната. Сега сжществува една наука, която вие трѣбва да изу-
чавате. Запримѣрь мнозина сж идвали при мене и питатъ за
хиромантия, за тайни работи. Той иска да надзърне въ ржка-
та ми, да види нѣкои линии. Той си има нѣкои дефекти въ
себе си, иска да види дали тази линия я има въ ржката ми и да
каже: „Той и Учительтъ има това.“ Това сж анормални рабо-
ти. Не се занимавайте съ патологически работи. Ако нѣкой
има слабостъ, това е вметнато вѣтре. Злото е внесено въ човѣ-
ка отвънъ. То е чуждо съзнание. Грѣхътъ не излиза отъ ме-
не, нито азъ имамъ лошо желание, обаче може да ми се нало-
жи една мисль отвънъ, както може да забиете единъ гвоз-
дей въ една дъска, така сжщо и единъ може да набие, една
лоша мисль въ васъ. Трѣбва знание, за да може да извадите
този гвоздей.

Единъ младъ братъ ми разправи своята опитностъ, той
ми казва: „Азъ съмъ срещалъ много красиви моми, нито една

мома не ми обърна внимание. А една сополеста, черна ме безпокои, да е нѣкоя красива, не е и не мога да се справя.“ Той не разбира съвсемъ де е причината. Външна е причината. Този братъ отъ невидимия свѣтъ искать да го спънатъ. Това същество служи като единъ проводникъ на чужди мисли. Въ даденъ случай вие може да носите чужди мисли, мисли на другитѣ.

Азъ се разправяхъ съ единъ братъ и една сестра дойде и ми казва: „Учителю, този братъ много го обичамъ.“ Тя искаше да се жени за него. Тя не казва това, но младиятъ братъ ѝ казва: „Да си вървишъ.“ Тя е носителка на чуждъ духъ. Този братъ ни най-малко не мисли заради* нея, тя мисли заради него. Азъ зная следното: тя мисли, че този братъ мисли заради нея, а той мисли за съвсемъ друга. Тя го е обикнала. Хубаво, да го обича, нѣма нищо лошо въ това. Ако го е обикнала, отъ Бога е. Да желае неговото добро, той да се повдигне, да се учи, да бжде богатъ, силенъ, ученъ да стане, красивъ. Разбирамъ тази любовъ, но да тури единъ гемъ** и каквото каже тя, това да става, азъ не разбирамъ такава любовъ. Азъ съжалявамъ, че съмъ говорилъ толкозъ много за любовта. За менъ любовта е едно отношение на възвишенитѣ, свети нѣща. Като говоря за любовта, опетнява се и рекохъ, трѣбваше да мълча. По-добре да грѣшатъ хората, отколкото да говорятъ за любовта. Азъ му говоря, а той има предвидъ нѣкоя си жена. Или пъкъ, като говоря, той за симпатията си пакъ има една мисълъ.

Помнете това: ти не може да владѣешъ никоя душа. Ти може временно да я обсебишъ, като животно, но единъ день тази душа ще се върне при Бога. Душата излиза отъ Бога и се връща къмъ Бога. Като замине тази душа, ти ще скърбишъ, ще страдашъ, че не си постъпилъ както трѣбва. Азъ не искамъ да се ровя въ вашитѣ грѣхове. Радватъ ме вашитѣ добродетели и вашитѣ грѣхове. Грѣховетѣ ви сж все криви разбирания на любовта. Дошълъ единъ, стисналъ ржката на

* заради - за (бел.ред.)

** гемъ - юзда на конь

една сестра и изкълчилъ ржката отъ любовъ и тя казва: „Много ме стисна.“ Рекохъ ѝ: „Ще претърпишъ за Божията Любовь. Кажи му: Братко, Господъ така не стиска.“ Ако ще търпишъ, търпи. Ако кажешъ истината, кажи я както трѣбва, но не бжди користолюбивъ. Тази сестра не иска никой братъ да я безпокои, но като минава, усмихне му се и му запали чергата. Единъ день мине сериозна. Това е друго лицемѣрие. Трѣбва да имаме едно поведение, помнете това. Азъ вървя по единъ пжтъ, и лошото и доброто може да те осакати. Ако азъ се представя такъвъ, какъвто не съмъ, това е осакатяване, това е лъжа.

Нѣкои други има, които така гледатъ на мене, както азъ гледамъ на васъ. За тѣхъ моитѣ мисли и желания сж явни. Азъ мога да минавамъ, тукъ въ свѣта, като единъ светия, а онѣзи никога нѣма да кажатъ, че азъ съмъ такъвъ или онакъвъ. Тѣ мълчатъ, но азъ, като ги срещна, че има нѣщо въ мене, което не имъ харесва - прави сж. Тѣ нищо не ми казватъ. Тогава азъ търся кое е онова, което не имъ харесва. Поправямъ го. Втори пжтъ, като ги срещна, виждамъ веднага стане промѣна въ тѣхното лице. Това е обръщение. Ако въ насъ не стане онази великата промѣна, понеже Богъ никога нѣма да ни каже, че сме направили това или онова, но ще видимъ нашиятъ животъ се отразява въ лицето на Бога. Той не е доволенъ, въ тебе има нѣщо, което се отразява. Когато ти изправишъ живота си, умътъ ти свѣтне и се яви въ тебе Божествената свѣтлина и умътъ ти започне да функционира правилно. Това пакъ ще се отрази върху лицето на Бога.

Азъ мога да ви кажа какъ да се подмладите, какъ да станете силни, красиви, богати. Но, ако ви кажа, вие всички ще се развалите. Ако направимъ когото и да е отъ васъ красивъ, той ще се развали. Която и сестра да направимъ красива, тя ще хвърли око на този или на онзи и нѣма да бжде въ събранието. Ще каже: „Едно време бѣхъ глупава. Ходихъ да слушамъ тамъ.“ Или можемъ да направимъ когото и да е отъ васъ музикантъ, да има гласа на Аделина Пати, да взема три и половина октави, но нѣма да го видимъ вече въ събранието, той ще се увлѣче отъ свѣта и тогава отнемамъ тази музи-

ка и тази сестра, като обеднѣе, пакъ се връща въ събрание-то, пакъ е смирена, пакъ седи въ салона тукъ. А пъкъ, като тръгне онази, красивата сестра, всички момци да станатъ подобри, сѣщо така и при музиката, като се развие една дарба, тя трѣбва да се употрѣби за славата на Бога.

Сега вие понѣкоѣй пѣтъ искате да опитате какво е търпението. Мене ми е крайно неприятно, на мене ми е неприятно да повиша тона. Мене ми е крайно неприятно да вземамъ примѣри отъ васъ. Азъ като изнасямъ известенъ примѣръ отъ васъ или отъ свѣта, мене ми е неприятно, свива ми се сърдцето. Тѣзи примѣри азъ ги нося въ торбата, толкозъ хиляди години съмъ събиралъ и още много имамъ. Не искамъ да кажа, че азъ не се интересувамъ. Азъ се интересувамъ, но като желая да ви предамъ едно учение, приготвямъ ви да бждете вѣрни на него. Ако пъкъ ви предамъ едно учение и вие го изопачите, тогава нѣма смисълъ. Въ васъ има една опасностъ. Вие, и способни да сте, може да се изопачите.

Рекохъ, каква е сега цельта? Следъ 50 - 60 години кжде ще бждете вие? (*Учителътъ е донесълъ нѣколко куба и показва голѣмия кубъ.*) Ще приличате на единъ голѣмъ кубъ. Като умре човѣкъ, правятъ му единъ паметникъ. Тамъ е заблуждението. Невъзможнитѣ нѣща въ свѣта, ставатъ възможни. Тукъ имате 8 куба. Имате най-хубавитѣ условия за животъ. Тесарактътъ е въ постоянно движение. Всичко това се мени. Това, което е невъзможно за тебе, ако ти знаешъ какъ да подвижишъ, каквато и да е частъ, лошитѣ условия, при които живѣешъ, веднага ще се изменятъ. Онѣзи математици, които сѣ изучавали това, тѣ искатъ да изучатъ какво е четвъртото измѣрение. Това е външната, физическата страна. Нѣща, които не могатъ да се постигнатъ на физическото поле, могатъ да се постигнатъ въ четвъртото измѣрение. Това, което не може да се постигне въ плоскостъта, се постига въ тѣлото. Въ една плоскостъ единъ корабъ не може да плува. Но въ едно пространство, което има дълбочина, въ едно море - може. Невъзможното въ плоскостъта, може да стане въ тѣлото. Въ едно море, дето има дълбочина, корабътъ плува.

Невъзможното за човѣка, за птицитѣ е възможно. Птицата хвърка изъ въздуха, но човѣкъ се отличава. Има една областъ, въ която човѣкъ хвърка, тамъ, дето птицата не може. „Птицата не може да мисли.“ - И птицата мисли. Ние надникваме въ единъ свѣтъ много по-обширенъ, защото едноизмѣрниятъ свѣтъ е една врата за двуизмѣрния. Двуизмѣрниятъ свѣтъ е врата за свѣта на тритѣ измѣрения. Триизмѣрниятъ свѣтъ е врата, презъ която можемъ да влѣземъ въ четириизмѣрния свѣтъ. Четириизмѣрниятъ свѣтъ е врата, за да влѣземъ въ Духовния свѣтъ. Силитѣ на четвъртото измѣрение владеятъ триизмѣрния свѣтъ. Следователно, отъ едно по-висше състояние, въ свѣта ти може да владѣешъ физиката, материята. Това, което отъ физическо гледище е невъзможно, отъ духовно гледище е възможно.

Напримѣръ боли те прѣста, търпишъ, не минава, а пъкъ, ако употребишъ мисълта си, молитвата, може да оздравѣешъ. Беденъ си, гладенъ си, въ пустинята, ако разбирашъ закона, ако разбирашъ молитвата, то хлѣбътъ ще дойде. Има единъ реаленъ начинъ, по който хлѣбътъ ще дойде въ пустинята. Христосъ отъ нищо не можеше да създаде хлѣбъ. Имаше тамъ петъ хлѣба, но трѣбваше тамъ да има петъ хлѣба. Той отъ нищо не може да направи. Той казва: „Дайте ми петтѣ хлѣба“ и тѣзи петъ хлѣба взе, че ги увеличи. Вие може да мислите, че и безъ хлѣбъ може да нахраните хората. Азъ, като отида въ пустинята, ще насея поне едно житено зърно, тогава всичко можете да направите. Ако не нося, нищо не можете да направите. Ако вие носите една мисль въ ума си, въ сърдцето си едно чувство, въ волята една постѣпка - можете да направите. Едно добро имате, но безъ да имате една свещена мисль, безъ да имате едно свещено чувство, безъ да имате една свещена постѣпка, не може да направите нищо.

Азъ не искамъ да разбирате всичко. Това не ми е желанието. Защото, ако разбирате нѣщата, вие ще се спънете. Вие ще се спънете така, както ако ви дамъ една площъ земя, вие ще изгубите време за посевъ, а пъкъ ако ви дамъ малко земя и не знаете какво има въ нея, вие ще посѣете и ще има

резултатъ. Само това е мое, което азъ мога да обработя. Азъ не зная какво е въздухътъ, но отъ онзи въздухъ, който поемамъ, азъ се ползувамъ. Азъ не зная какво нѣщо е свѣтлина-та, но тази свѣтлина, която прониква въ мене, отъ нея се ползувамъ. Ако азъ съмъ въ връзка съ Бога, Богъ владѣе единъ великъ законъ. Когато азъ съмъ благоутоденъ на Бога, тогава Богъ събужда желание въ окръжаващитъ около мене, да иматъ разположение къмъ мене и да ми оказватъ съдействие, едно чувство на любовъ.

Дошла нѣкоя сестра и се оплаква отъ нѣкой братъ. Това е да я изпрати да дойде при мене. Ако тази сестра каже, че онзи братъ е добъръ, тогава Богъ я изпратилъ при мене. Азъ зная, че той не е толкозъ голѣмъ грѣшникъ, както тя мисли. Нейниятъ умъ е такъвъ. Този братъ ѝ постисналъ ржката, да кажемъ. Сега азъ изнасямъ нѣщата, за да ги направя явни. Нѣкой пжтъ и вие не знаете какъ да гледате. Когато азъ гледамъ, нѣкой пжтъ се пазя, въ тѣлото и въ мускулитъ има невѣрни движения, ако ти не се пазишъ, ще дадешъ друго настроение, ти трѣбва да пазишъ движенията на мускулитъ си. Съзнанието ти трѣбва да държи отчетъ за всичкитъ ти движения. Нѣкой пжтъ видишъ една жена, мускулитъ ти треперятъ. Тѣзи движения сж невѣрни. Ти ще се пазишъ да не става това треперене. И като треперишъ, ще се замъгли умътъ ти, ще пиешъ. Пиянството, блудството и престѣплението вървятъ заедно.

Като отишълъ дяволътъ при одного, казалъ му: „Или да убиешъ нѣкого, или да блудствуващъ съ жени или да изпиешъ една чаша съ вино.“ Той казалъ: „Да убия нѣкого не искамъ, нито блудство, но ще изпия една чаша.“ Като изпилъ виното, той направилъ и тритъ. Ти нито ще пиешъ вино, нито ще блудствуващъ, нито ще вършишъ престѣпление. И за доброто е сжщото. Ако дойде единъ ангелъ, и той ще ти влияе съ чашата. Само че, той ще ти даде една чаша съ чиста вода. Ще ти доведе една млада мома и тя, като те погледне, въ тебе ще се зароди едно свещено чувство да ѝ направишъ една услуга и ще я държишъ като светица въ ума

си. Вмѣсто да отидешъ да убиешъ нѣкого, ще отидешъ да съживишъ нѣкой умрѣль. Една форма, може да я употрѣбишъ и за добро, и за зло. Въ една чаша съдържанието е важно. Когато живѣешъ чистъ и свѣтъ животъ, дяволътъ го нѣма, но когато живѣешъ пороченъ животъ, дяволътъ е вътре въ тебе. Като не живѣешъ добре, дяволътъ е отвжтрѣ. А щомъ живѣешъ добре, дяволътъ е отвънъ. Дяволътъ трѣбва да бжде отвънъ, а не отвжтрѣ.

Не искамъ да говоря за дявола, защото като мислимъ за него, ние привличаме всички онѣзи нечистотии, които отъ памти вѣка сѣществуватъ въ свѣта, и колкото по-малко говоримъ, по-добре е. Ние искаме той да си вземе всичката стока и да си отиде. На дявола не му искаме зло, но нека да вземе колкото зло има и да го отнесе съ себе си. Да му кажемъ: „Тази стока не е за насъ. Въ нашиятъ свѣтъ тази стока не може да се продава. Ако можешъ да направишъ нѣщо хубаво, добре.“

Искамъ да ви остане мисълта. Вие всички искате да служите на Бога. Нѣма нито единъ отъ васъ, който да има лошо желание и който съзнателно да иска да направи едно престѣпление. Трѣбва да се държи абсолютно чистъ навсѣкжде. Нѣкой пѣтъ дойде една мисълъ отвънъ, да я контролирате, именно тѣзи чужди мисли трѣбва да се контролиратъ. Та, има единъ начинъ, дето трѣбва да се помага. Онзи день дойде единъ младъ братъ и разправи следното, той казва: „Едно време мислѣхъ: Какво отъ това, че свѣтътъ мисли лошо за насъ, но сега чувствавамъ, че хората въ свѣта, като ни прашатъ лоши мисли, може да ни заставятъ да вършимъ сѣшитѣ престѣпления, които свѣтътъ върши, ако не знаемъ законитѣ.“

Азъ искамъ да изучавате законитѣ на човѣшката мисълъ, сърдце и воля. Всѣка мисълъ, за да се постигне, има известни правила. За да ходишъ въ нормално състояние, има си известни закони и за чувствата, ако не спазвашъ тѣзи закони, това чувство не може да се поддържа. Тогава естественото, здравословно състояние и то изчезва. Здравето под-

разбира тониране на мислите, чувствата и волята. Тогава и външните отправления на тѣлото и тѣ трѣбва да бждат нормални. Ако мисълта, чувствата и волята ти не действуват както трѣбва, ти нищо не може да постигнешъ. А пъкъ всички вие искате да постигнете нѣщо. При сегашните условия, вие имате всичките добри условия дадени, но трѣбва едно малко усилие.

Азъ искамъ за 10 дня, най-малко да се съсрѣдоточите, безъ да сте разсеяни и да разгледате вашия животъ и да не спирате върху грѣховетъ си. Като се спрешъ и като намѣришъ въ себе си една погрѣшка, да благодаришъ и да се зарадвашъ, че си намѣрилъ въ себе си една погрѣшка, гдето да може да работишъ и да я поправишъ. Намѣришъ въ себе си една крива мисълъ, може да я поправишъ. Азъ правя нѣща, но много работи, които едно време съмъ ги разглеждалъ и сега ги разглеждамъ. Виждамъ каква е била тогава свѣтлината. Мене не ме интересува защо така съмъ мислилъ. Кой сж били причините, че съмъ мислилъ така. Ако за мене не сж били предметитъ ясни, значи свѣтлината не е била така силна, за да ми даде тогава ясна представа, а пъкъ днесъ има поголѣма свѣтлина.

Нѣкои кабалисти носятъ кръстове, трижгълници [на] челото. Трижгълникътъ, това е ума, сърдцето и волята. Този трижгълникъ, ако ти съзнавашъ и го туришъ на главата си, тогава всичко ще ти върви. За да могатъ умътъ, сърдцето и волята ти да действуватъ еднакво, ти трѣбва да имашъ една целъ, къмъ която да се стремишъ. Богъ, ако бжде целта, къмъ която се стремишъ, тогава може да имашъ този трижгълникъ. Ако този трижгълникъ го обърнешъ, тогава ще имашъ противоположенъ, обратенъ стремежъ. Да кажемъ, че ти вървишъ къмъ Бога и обръщатъ трижгълника надолу и кажешъ, че Богъ го нѣма горе, казвашъ: „Да се обърна къмъ земята, да си поживея.“ Като обръщашъ трижгълника надолу, какво ще придобиешъ? - Разликата ще бжде въ следното: ако живѣешъ по Бога, ще имашъ 40 - 50 килограма, а ако обърнешъ трижгълника надолу, ще имашъ 120 килограма тежестъ и въ

единия, и въ другия случай ще умрешъ. При втория случай, като дойдатъ онѣзи, които взематъ отъ тебе, ще взематъ повече и ще кажатъ: „Много угоена крава е.“ А пъкъ, като умре светията, казватъ: „Много изпостѣла е“, и казватъ: „Трѣбваше да го хранимъ.“ Тѣ, подъ думата „хранимъ“, разбиратъ следното: Трѣбваше да го направимъ свѣтски, щомъ станешъ свѣтски, ти се угоявашъ.

Мнозина мжже идватъ при мене и казватъ: „Много духовна е станала тя, хлѣтнала е. По-рано имаше какво да прегръщамъ, а сега нѣма какво да прегръщамъ, искамъ да се върне първата ми жена, да е тлъстичка.“ Това е криво разбиране. Ако тя е духовна, нейниятъ мжжъ, като се приближи, ще чувствува, че отъ нея лѣха една свѣтлина, една топлина, а пъкъ тя се е влюбила въ другиго. Нѣкой пжтъ хората се влюбватъ въ духовния свѣтъ и се зароди една ревностъ въ мжжа и той казва: „Христосъ ми я отне.“ Не. Христосъ не се жени. Той иска чрезъ нея да вкара и тебе.

Ще се избавимъ отъ следното заблуждение: Когато дойдемъ до истинската любовъ, ние ще имаме едно тѣло красиво, пластично, нѣма да има тѣзи черти. Нѣкой пжтъ, когато движимъ лицето си, обезобразява се, това не се дължи на духовния животъ. Ако имате духовенъ животъ, вие ще имате едно тѣло чисто, правилно и лицето ви ще бѣде правилно. Първоначално, ще изгубите. Когато преминете първоначално отъ физическия свѣтъ къмъ духовния, първоначално ще ви потънатъ очитѣ, бузитѣ. Когато минете презъ тази зона, ще кажете: „Струва си да мина презъ тѣзи страдания“ и ще бждешъ доволенъ, и другитѣ ще бждатъ доволни. Ние казваме: „Никой да не се допира до мене.“ Че до тебе той се допира съ своята мисль. Цѣла нощъ той те държи въ своитѣ мисли. Тоя казва: „Азъ не мога да спя.“ Съ своята мисль, той те държи въ ума си. Нѣкой пжтъ може да те държи съ сърдцето си, а пъкъ нѣкой пжтъ може да те държи съ волята си. Нѣкой пжтъ и ти може да безпокоишъ хората. Необходимо е да имаме една чиста мисль, за да влияемъ добре на другитѣ. Писанието казва: „Молете се единъ за другъ, за да изцелѣте.“

Много братя и сестри сж тъжни, скръбни, атакувани сж отъ чужди сжщества. Азъ наричамъ като нѣкои тении или трихини. Тѣзи трихини знаете колко сж опасни. Нѣкой пжтъ влѣзе въ тѣлото нѣкоя трихина и става опасно за човѣка. Нѣкой пжтъ сж зальцитѣ влиза и тенията.

Отъ тѣзи сжщества въ другия свѣтъ, за които ви разпавямъ, може би да се изпоплашите. Любовъта, за която ви разпавямъ, ако започнете да я прилагате, всички тѣзи недѣзи ще изчезнатъ. Искамъ да си дадете свобода единъ на другъ, да имате уважение единъ къмъ другъ. Онзи, главния предметъ, за който искамъ да ви говоря, вие, които сте въ състояние да го разберете, защото съвсемъ друго нѣщо занимава умоветѣ ви. Този кубъ е съвсемъ неясна работа за васъ и отъ стъкло можемъ да го направимъ, но непрозрачна е тази материя. Ако вие разгледате куба отъ тази страна, колко страни може да видите? - Три страни, другитѣ ще бждатъ неизвестни. Това, неизвестното е по-висше измѣрение. Ако влѣзете въ единъ по-висшъ свѣтъ, въ свѣта на тесаракта, тогава вие ще го видите отвсѣкжде: и отгоре и отдолу, а сега, понеже сме на физическото поле, ние виждаме куба така, както го виждаме. Единъ кубъ това е страна, едновременно на тесаракта, но този кубъ е сжщевременно единъ малкъ тесарактъ. Отъ този кубъ може да направите 8 по-малки кубове. Единъ тесарактъ е свързанъ съ съзнанието на живи сжщества. Това сж крепости. Като превземешъ крепостъта, ти ще изучишъ крепостъта. Но тази крепостъ е вжтрешна, по-голѣма крепостъ. Онзи неприятель излиза отъ крепостъта и другитѣ бомбардиратъ. Много опасно е. Въ четвъртото измѣрение е много мжчно да се справишъ, въ третото измѣрение е по-лесно. Въ двуизмѣрнитѣ е още по-лесно.

Едно сжщество отъ четириизмѣрното е внушило лошо за тебе въ този - въ онзи, работи противъ тебе. Ти ще скжсашъ най-първо тази мрежа, ще отидешъ при главнитѣ телефони и съ ножицитѣ ще скжсашъ тѣзи жици. Половината отъ тѣзи жици, като ги разрежешъ, ще стане дисхармония въ тѣхъ. Ще се произведе дисхармония между лошитѣ хора и отъ то-

ва и тѣ ще започнатъ да се каратъ помежду си, искатъ да ме обератъ, ако съмъ богатъ. Да кажемъ, че ме обератъ. Азъ ги скарамъ за паритѣ ми и тѣ се биятъ и се скаратъ едни други, наранятъ се. Азъ отивамъ да ги лѣкувамъ. Взема си паритѣ и си замина. Но, ако не мога да направя това, ще пия една студена вода и ще кажа: „За втори пѣтъ, Господъ да ми е на помощъ.“

Вслушвайте се и отъ всѣка лекция гледайте да извадите една поука. Ако нѣкой сказчикъ е по-глупавъ отъ васъ, кажете, че и отъ васъ има по-глупави. Ако пѣкъ е по-уменъ отъ васъ, тогава старайте се да станете по-уменъ. Така че въ първия и въ втория случай да се ползвате. Опитайте се и вие да говорите, за да разберете този въпросъ за куба. Трѣбватъ най-малко 10 години, за да се изложи.

Да изпратитъ една мисль, да се възприеме една мисль, да се предаде нѣкъде, тогава ти вече разбирашъ законитѣ. Въ старо време какъ се е предавало Словото Божие? Ние мислимъ - чрезъ вестниците. Въ времето на апостолитѣ трѣбваше хората да пишатъ, нѣмаше печатъ. Ние казваме, че трѣбва да печатаме книги и да ги издаваме. Вѣрно е така. Туй е по-добъръ методъ, но нѣма по-хубавъ методъ отъ проектирането на една Божествена мисль чрезъ човѣшката мисль. Едно време хората бѣха по-силни въ мисльта си, отколкото сега. Сега сж по-волеви. Тамъ иматъ по-голѣми възможности, но въ мисльта сж по-слаби, [сега] се изисква силна мисль. Ако имате силна мисль, ще избѣгвате и много болести. Много болести у васъ се дължатъ на отслабването на мисльта. Еде ти се нѣщо, не бързай да едешъ. Пие ти се нѣщо, не бързай да пиешъ. Отишълъ си при извора, опетненъ е, почакай половина часъ. Ти казвашъ: „Време нѣмамъ.“ Имашъ време, ще почакашъ 15 минути, половина часъ, поблагодари на Бога. Не бързайте да реализирате вашитѣ желания, които сега имате. Чакайте половина часъ. Мнозина отъ васъ живеятъ при лоши условия, вие трѣбва да се радвате. Молете се день, два, три, четири, цѣла година се молете. Ако следъ една година нѣмате резултатъ, елате и азъ ще ви кажа

къде е препятствието, коя е причината. А пъкъ вие се моли-те, нѣкой път нѣмате резултати, оставите. За Христа нѣма-ше ли препятствия? За апостолитѣ нѣмаше ли препятствия? Кой великъ човѣкъ, коя велика жена е минала безъ препятст-вия. И кой праведенъ е миналъ безъ препятствия?

Не трѣбва да оставяме погрѣшкитѣ така. На Изгрѣва е започнало нѣщо, което, ако не искате да го поправите, азъ ще го поправа. Най-първо ще ви направя всичкитѣ светии. Мога да ви направя светии. Но за предпочитане е вие сами да станете светии. Какъ може да се произведе единъ вой-никъ въ генералъ? Но бихъ желалъ вие да сте роденъ генера-лъ, но безъ да ви направя, вие да отговаряте на генералски чинъ. Желанието ми е следното: Знанието, което сега ви пре-даватъ отъ Невидимия свѣтъ, е да ви промени. Следъ като азъ престана да ви говоря, другъ процесъ има въ свѣта, кой-то иде да работи. Не работя само азъ. Следъ като съмъ про-ектиралъ известни мисли въ васъ, ще дойдатъ други работ-ници и следъ 4 - 5 деня една мисълъ ще започнатъ да я разра-ботватъ въ васъ, ще ви дадатъ нова свѣтлина. Тѣ работятъ за вашия растежъ, за освобождение на свѣта.

Мене ми е желателно, когато дойдатъ тѣзи работници, да възприемете, което тѣ ви носятъ. Мнозина идватъ при ме-не и искатъ да ги запозная съ Невидимия свѣтъ. Азъ толкозъ години имамъ това желание за васъ, но вие искате механи-ческо познаване. Такова запознанство нѣма. И безъ това нѣкои ви познаватъ. Тѣзи, които сж дошли да работятъ вър-ху васъ, сж много учени. Тѣ идатъ да работятъ, идватъ при васъ и като дойдатъ, ще видятъ какво може да излѣзе отъ васъ, съобразно съ това, което намѣрятъ, ще почнатъ да ра-ботятъ. Толкозъ години идватъ да работятъ. Ние сме дали на тѣхъ свободенъ ходъ. Тѣ ще работятъ по методи, които тѣ ще избератъ. Азъ не мога да имъ се наложа, не мога да имъ кажа: „Този братъ е малко слабъ.“ Тѣзи братя идватъ да ра-ботятъ върху васъ. Азъ ги наричамъ „братя, които сж завър-шили своето развитие“. Всѣки единъ отъ тѣзи братя, които идватъ да работятъ върху васъ, си има специфични методи.

Да изменимъ тѣхнитѣ методи, това е престѣпление. Тѣ идватъ да ви освѣтлятъ, да ви избавятъ отъ мочурлящитѣ на този животъ, отъ страданията, отъ неволитѣ и да ви покажатъ по кой начинъ да реализирате Любовта, Мѣдростта и какъ да премахнете препятствията. Всички вие имате препятствия, мѣчнотии. Нѣма нито единъ отъ васъ, който да нѣма такива. Има много трудни въпроси, които тѣ ще разрешатъ. И Писанието казва: „Ще ви изпратя Духа си и Той ще ви освободи.“ Богъ ще изпрати Духа си и ако тѣ не дойдатъ, да ви освободятъ, не може да направите нищо. И Христосъ, като бѣше на Земята, дойдоха ангели да работятъ съ Него. Като възкрѣсна, пакъ му помагаха и на тѣхъ се дължи тази промѣна, която стана. И сега, и въ бѣдеще пакъ всичко ще се дължи на този, Божия Духъ.

Онова, което вие приложите и развиете, това ще ви ползува. Нѣкои мои примѣри, и нѣкои мои думи може да сѣ действували. Нѣкой пѣтъ азъ съмъ привеждалъ нѣкой примѣръ, който на нѣкой не действува добре. Азъ нѣкой пѣтъ говоря, че не трѣбва да раждате такива глупави деца. На нѣкоя майка, като погледнатъ, че нейното дете не е умно, азъ като разправамъ това, ни най-малко нѣмамъ предвидъ да огорчавамъ една майка. За да бѣдете носители на Божественото, не трѣбва да носите въ себе си никакви посторонни нѣща. Една майка може да е майка не само на децата, но майка и на своитѣ мисли и на своитѣ желанія и на своитѣ постѣпки, и бащи трѣбва да бѣдете едновременно.

Не искамъ сега изведнажъ да туря тѣзи нѣща, да ви спѣватъ, нито мога да ви похваля, ако ви похваля и не отговаряте и ако ви коря и ако не заслужавате укора, тогава какво искамъ да кажа? Укора не заслужавате и похвалата не заслужавате, тогава какво заслужавате? Нито искамъ да ви хваля, нито искамъ да ви укорявамъ. Защото знамъ какъвъ е законътъ: Ако ви хваля, ще ме хвалите; ако ви укорявамъ, ще ме укорявате. А пѣкъ азъ, за да се избавя отъ тази беля, нито искамъ да ви хваля, нито искамъ да ви укорявамъ. Пазя себе си. Ако вие ме хвалите, ще искате и азъ да ви хваля. Азъ

влизамъ въ положението ви. Ако азъ съмъ на вашето мѣсто, какво ще направя? Може би, ще направя нѣщо по-умно, ако съмъ на моето гледище, но ако съмъ съ вашето разбиране, ще направя като васъ.

Но има единъ начинъ, по който нѣщата може да се постигнатъ. Този начинъ е следния: Азъ искамъ да гледамъ нѣщата, както Богъ гледа. Азъ виждамъ нѣкой братъ е способенъ по видимому. Рекохъ, Богъ му е далъ способности, чувства, нѣма какво да се безпокоя. Рекохъ му: „Ще стане нѣщо отъ тебе, но какъ ще стане?“ Рекохъ му: „Богъ те има предвидъ, ще стане нѣщо отъ тебе.“ Той казва: „Ти какво мислишъ?“ Ти не желай още моята мисль. Тя не е насърчителна, но Божията мисль е насърчителна, защото и въ единия, и въ другиятъ случай азъ мога да те спъна. Богъ ви е далъ нѣщо, Той има едно специфично разположение къмъ тебе. Азъ какво мисля, следъ като завършишъ работата си, следъ време азъ ще ти кажа тогава, какво е било моето мнение за тебе.

Сега искамъ да бждете свободни. Ще ви кажа на вашъ езикъ: спрямо всички азъ имамъ най-доброто разположение, защото, ако нѣмамъ добро разположение, това значи да влѣза въ стълкновение съ Божия законъ. Като казвамъ, че имамъ добро разположение, съ това казвамъ, че искамъ да изпълня Божия законъ, а ако нѣмамъ добро разположение, тогава не съмъ въ съгласие съ Божия законъ. Ще търпишъ хората съ невежеството имъ, съ погрѣшките имъ. Ако вие бѣхте съвсемъ прости, щѣхъ да имамъ едно особено отношение къмъ васъ, тогава нищо не плащате. Но представете си, че сте царски синове. Тогава колкото и да сте невежи, друго е, ще се оплача на баща ви. Ако бѣхте прости, щѣхъ да употребя тоягата, но понеже сте царски синове, не мога да я употребя. Бащата ще каже за детето: „Той има малки недѣзи, но ще бждешъ снизходителенъ.“ Господъ ми е далъ едно разпореждане да бжда мекъ. Нѣкой пътъ вие мислите, че не съмъ мекъ, лъжете си. Азъ не съмъ мекъ нѣкой пътъ, когато разтривамъ. Хвана ржката, намѣствамъ я, изтеглямъ я, правя масажъ, но за обхода, щомъ е здравъ човѣкъ, азъ съмъ най-мекъ. Щомъ

има нѣкой болна ржка, рана, азъ го хвана и да не иска, казвамъ на нѣкого: „Хвани оттамъ“, и разтривамъ. Ти казвашъ: „Защо правишъ така?“ Рекохъ, за да оздравѣе ржката. Щомъ оздравѣе, азъ стоя на нѣколко метра разстояние. Нѣкой пжтъ ще ме извините за моята нескромность, че си позволявамъ да ви бинтовамъ. Следъ като заздравѣе ржката, азъ извадя и измия. Рекохъ, свърши се работата. Превързвамъ и отвързвамъ, а пкъ щомъ сте здрави, тогава отивате на работа.

Върху силата на човѣшката мисль, чувства и воля, те първа ще се спра върху това. Трѣбва да имате ясна представа за това, за да може да употребите своята мисль, за да работите за Божието дѣло.

Въ свѣтлината на Божията Любовь всичко се постига!
(Три пжсти.)

12 година ООК,
6-та лекция отъ Учителя,
държана на 26.X.1932г., срѣда,
София

ЛЮБИ БОГА

5 часа сутринта

Добрата молитва

(Прочете се една тема.)

Въ тази лодка може ли да плавате. Най-първо трѣбва ви единъ новъ начинъ на разсѣждане. Всички сте специалисти по старитѣ пѣтища, но новъ пѣтъ трѣбва да учите. Това, което знаете, то е минало вече. То не ползува. Всичкото ви знание е заминало. То влиза въ своитѣ резултати. Вие се осланяте на миналото. Вие казвате: „Ние живѣемъ.“ - Хубаво. Това, което сега живѣете, се дължи на вашитѣ минали мисли, на вашитѣ минали разсѣждания, на вашия миналъ пѣтъ и прочие, но бждеще[то] ви ни най-малко нѣма да зависи отъ вашето минало, а отъ това, което вие вършите. Мене една сестра ми наведе единъ аргументъ много силенъ: „Сутринъ рано ставаме, идваме тукъ да слушаеме, нѣмаме ли единъ стремежъ?“ Така е, не отричамъ това. Но да допуснемъ, че единъ ученикъ идва въ училището много рано, но всѣкога иде съ непригответени уроци. Че идва рано е плюсь, така е, другитѣ спятъ, а той едва. Но, че идва съ ненаучени уроци, това е минусъ. Плюсь и минусъ сѣ две величини. Нѣкой пѣтъ тѣ не сѣ равни. Нѣкой пѣтъ минусътъ е по-голѣмъ, а нѣкой пѣтъ плюсьтъ е по-голѣмъ. Всѣкога се счита, че плюсьтъ е по-голѣмъ. Силниятъ е всѣкога по-силенъ отъ слабия. Другояче не може да бжде. Но пѣкъ нѣкой пѣтъ, не може да бжде силниятъ толкозъ уменъ, колкото слабия. И когато слабиятъ ти създаде нѣкоя беля, ти ще се чудишъ отъ кжде е дошла.

После, друго положение. На единъ гостилничаръ може да му е приятно да идватъ клиенти въ гостилницата, но ако идватъ тѣзи, които нищо не плащатъ и все на вересия взематъ, първото мѣсто все взематъ, но претенции иматъ да бжде

всичко постлано, критикуватъ гостилничаря и т.н., и следъ като се наядатъ, запишатъ на тефтера и излизатъ навънъ. Красиво записватъ. Като дойдатъ втория день, пакъ сжщото. Питамъ: на какво ще се радва гостилничарьтъ? На хубавото писано или на ранното идване. Този гостилничарь, ако е хубаво наготвилъ, хубавото е на онѣзи, които ядатъ, които плащатъ, между тѣхъ има отношение. Това сж отношения въ свѣта. Запримѣръ има известни отношения въ школата, които никой отъ васъ не ги спазва, както трѣбва и азъ сега мисля едно, азъ съмъ дошълъ до следното: Или трѣбва да продължа тази гостилница или да я затворя. Въ мене две решения нѣма. Още една постѣпка и ще кажа: Ще затворя гостилницата, защото азъ не се ползувамъ нищо. Азъ не искамъ да си хабя времето въ една гостилница да готвя. Готвилъ съмъ 30 - 40 години и най-сетне гостилничарьтъ трѣбва да има единъ резултатъ. Ако въ тази гостилница вие не се научите, тогава какъвъ смисълъ има. Това не го вземайте лично. Въ природата има гостилници и тѣхъ нѣкой пжтъ ги затварятъ. Вие ще кажете: „Учительтъ ще затвори гостилницата.“ Ето азъ какво разбирамъ: ти си младъ, въ тебе текатъ сили, ти мислишъ, но ще дойде единъ день, природата ще затвори гостилницата и тогава ще почувствуващъ, че ти не си младъ и ще кажешъ, отидоха младинитѣ. Гостилницата е затворена, кредита вече се намалява.

Та трѣбватъ редъ разсждения. Когато казвамъ, че ще затворя гостилницата, мога да я затворя, нѣма нито единъ на когото гостилницата нѣма да се затвори. Вие какво ще правите? Въ дадения случай отъ мене нищо не зависи. Това е вѣрно, но и отъ мене много зависи. И едното е вѣрно, и другото. Какъ така, изтълкувайте го.

Ето азъ какъ разбирамъ. Една свѣщъ, която азъ държа въ ржката си незапалена, но и следъ като запаля свѣщъта си, тя нѣма да ви принесе оттамъ, дето сте вие, съ нѣкое такси до мене. Значи свѣщъта само ще ви даде едно улеснение, а силата е въ васъ. Но тя може много да направи за васъ, ако не свети тя, никжде нѣма да отидете. Въ дадения случай отъ

мене не зависи, отъ васъ зависи. Зависи и отъ мене. И това е вѣрно и другото е вѣрно. Ако азъ не свѣтна, отъ мене зависи, но ако азъ свѣтна, вече отъ мене не зависи, а отъ васъ зависи. Това сж редъ разсждения, които трѣбва да имате.

Сега всички вие вѣрвите по личенъ пѣтъ. За нѣкого казватъ: „Защо този е начумеренъ днесъ?“ Това сж повърхностни разсждения. Когато небето е облачно, когато има вѣтръ, небето отговорно ли е, че дъждъ вали, че вѣтръ има и прочие, ни най-малко. На вѣтрътъ му е скимнало да духа и само духа. Вѣтрътъ казва: „Не съмъ ли свободенъ?“ - Свободенъ е. Дъждътъ казва: „Не съмъ ли свободенъ да падамъ на земята, да си поиграя?“ - Свободенъ е. Какво е отговорно небето за духането на вѣтра. Вие имате философски разсждения, че всичко иде отъ Небето. Това е вѣрно и онова е вѣрно. Тогава азъ ще ви задамъ другъ въпросъ. Богъ даде всичко, нали? Следователно вие виждате като краенъ резултатъ, че грѣхътъ Господъ го създаде. Вѣрно ли е вашето заключение. Не всичко, което е създадено отъ свѣта, е отъ Бога. Това е за менъ така. За васъ какъ е, то е другъ въпросъ. Така че правимъ изводъ: Създаденитѣ отъ Бога нѣща се различаватъ отъ онѣзи, които не сж създадени отъ Бога. Онѣзи нѣща, които сж създадени отъ Бога носятъ животъ. А онѣзи нѣща, които не сж създадени отъ Бога, носятъ смъртъ.

Тогава вие ще цитирате онзи стихъ, който казва: „Азъ съмъ този, Който творя добро и зло.“ Тогава ще ви задамъ друга една загадка. Идва единъ пѣтникъ, който като обиколилъ целия градъ, пристига при една кѣща и пита: „Мога ли да преспя у васъ?“ Казватъ му: „Може, но въ нашата кѣща има едно правило. По себе си нѣма да ходишъ. Ако може да издържишъ, ще те приемемъ.“ Кой е онзи човѣкъ, който би удържалъ своето обещание? Колко души ще издържатъ своето обещание? Това сж неразрешени задачи. Нѣкой пѣтъ вие изисквате нѣкой работи да станатъ, които сж невъзможни по своето естество. Кои нѣща сж възможни и кои невъзможни? Вие казвате, че азъ трѣбва да ви обясня нѣщата. То е ваше разбиране. Кому Господъ досега е говорилъ лично, като чов-

ѣкъ? Нѣкой казва: „Чухъ единъ гласъ.“ На кое мѣсто го чухте? Нѣкой ще каже, че на пѣпа. Нѣкой ще каже, че на друго мѣсто по тѣлото си, горе. Кое е вѣрно тогава? Нѣкой казва: горе при лъжичката. Нѣкой казва: горе; пъкъ нѣкой казва: така ми се стори. Въ колко случая това, което си чулъ, е гласъ на Господа и въ колко случая не е гласъ? Мислите ли всѣкога, когато човѣкъ чуе нѣщо или му дойде нѣщо въ ума, е все отъ Господа?

Товага обяснете: всичкитѣ капки, които обичатъ свободата, и завзематъ въ пространството голѣмъ просторъ, защо, като паднатъ въ долината, има блѣскане и вмѣсто да бждатъ чисти, ставатъ кални. Защо капкитѣ не оставатъ чисти? Рекохъ, ако сте горе въ пространството, ще бждете чисти. Щомъ дойдете въ долината, ще бждете веднага кални. Ако вие влѣзете въ кое и да е общество, помнете това, въ каквато и да е организация, непременно ще се окаляте. Колкото долината е по-голѣма, калъта ще бжде по-малко. Колкото долината е по-стрѣмна, по-тѣсна, толкозъ калъта ще бжде по-голѣма. Въ отношенията, които съществуватъ, има една голѣма опасностъ. Когато хората се сближаватъ едни съ други, въ свѣта, всѣкога има една опасностъ да се окалятъ. Да се окаляшъ значи да възприемешъ нѣкои нѣща въ дадения случай, които не може да използвашъ за нищо. Калъта само ще полепне по тебе, тя само чака да се залепи за тебе и после тя ще каже: „Оцапали ме, дотегна ми да седя тукъ.“ Калъта не иска да седи тамъ.

Дайте сега онова, вътрешното тълкувание на това. Ако вземете само буквално нѣщата само за временния животъ, то нищо не се разрешава. Вземете за примѣръ следното: Въ съвременната музика, диригентитѣ трѣбва да дирижиратъ, да управляватъ единъ хоръ. Казватъ, че този диригентъ е отличенъ. Музикантитѣ сж отлични. Но между диригента и музикантитѣ нѣма никакво съотношение, нѣма никакви естествени правила. Всичко това не почива на единъ великъ законъ. Донѣкъде само почива. На първо мѣсто е музиката, а не диригентътъ. На първо мѣсто не сж свирцитѣ, дириген-

тътъ трѣбва да се слива съ своя талантъ, съ музиката. Диригентството може да се създаде и по другъ начинъ. Твоятъ езикъ, за да изпѣ една пѣсенъ, дава се тактъ на него. Запримѣръ изговорете думата „свобода“ и вижте на колко мѣста вашия езикъ ще се завърти, докато изкаже това слово. Или вземете единъ тонъ на цигулката и ще вземете лжка или отгоре или отдолу. Това сж много механически процеси. Въ музиката нѣкои тонове трѣбва да се взематъ отдолу съ лжка или отгоре. Това е пакъ основано на единъ законъ. Когато теглишъ вжжето и снемешъ кофата долу, или правишъ обратно движение, то тѣзи два процеса не сж ли едни и сжщи. Въ единия случай снемашъ кофата, а въ другия - издигашъ пълната кофа. Ако издигаме праздната кофа, нищо не знаемъ, ако издигаме пълната кофа, има смисълъ. Ако искашъ да изразишъ думата „любовъ“, но ако думата „любовъ“ нѣма никакво съдържание, въ твоето сърдце или въ твоя умъ, ти може да ѝ дадешъ каквото тактъ искашъ, но това ще бжде праздна кофа.

Азъ нѣкой пѣтъ свиря безъ тактъ и безъ диригентъ. Азъ съмъ виждалъ нѣкои оркестри свирятъ безъ никой диригентъ и свирятъ 10 пѣти по-хубаво. Има едно вътрешно съотношение. Диригентътъ не трѣбва да изпѣква, защото главното - хората не искатъ да видятъ какъ той дава тактъ, а искатъ да чуятъ музиката. Онзи, който е композиралъ, и той е условие, както диригента. Важна е музиката, която публиката трѣбва да слуша. Каквото излѣзе отъ насъ, то е важното? Това, което излѣзе, то е, което може да повдигне музиканта.

Нѣкой може да каже: „Тогава безъ диригентъ!“ Не. Диригентътъ въ дадения случай може да го считате за глава. Но, ако той се покланя и маха съ рѣще, обаче нѣма никакви музиканти или ако всичкитѣ тѣзи музиканти сж невежи, тогава колко струва диригентството? Той ще се криви на една или на друга страна, ще прави правилни движения, но публиката нѣма да бжде доволна, а нѣкой пѣтъ може да е обикновенъ диригентъ, но музикантитѣ сж способни и музиката излиза добре. Вие настоявате за отлични диригенти. Не зная

дали диригентът дирижира музикантите или музикантите дирижират диригента? Музиката роди диригента. Музиката стана условие, за да се роди, за да бжде диригентът добър. Та, на първо място вие да имате един музикален талант въ себе си, една музикална гениалност, да сте родени, да сте музикално гениални, както свирците, така и диригентът ще дойдат сами по себе си. Това е първото нещо, което трябва.

Казвате, че здравето се добива като еде човек. Само невежите хора мислят така. Няма животинство, което да не знае как да яде. Каква е скритата ви цел? Ако може да станете светии, аз ще ви кажа: Може ли да помогнете на цял един свят, да престанат всичките страдания? (*Един братъ запитва нещо Учителя. Учителятъ към него казва:*) Ти трябва да питаеш вън, а не тук. Всичките имат право да питат толкоз, колкото и ти. И ако това стане, тогава ще се вдигне скандалъ. Ти си един ученикъ, който не е изпълнил нещата въ класа и аз мога да изнеса колко неща си изпълнил. Аз зная всичко. Ти си един ученикъ, който нищо не си изпълнил почти. Аз съм длъжен, длъжни сте и вие. Какво разбираш под думата „природа“. Един нагон вътре въ човека, това ли разбираш под думата „природа“? И хиляди години може да се говори така, но истината така не се добива. По този път, по който вървите, истината не се добива. Не мислете, че пътят на животните е така свободен. Нито един от вас най-първо не е свободен. Вие, като задавате известен въпрос, вие не сте го определили сами въ себе си. За вас се изисква само една кибритена клечка да драсна. Драсна клечката, но вие нямате свещ, давам свещ, драснете и запалите, но нямате фенеръ и изгасва свещта. Давам фенеръ, вие се прекатуряте и счупите фенера. Аз ли съм кривъ? Аз ви давам свещ, давам фенеръ, а вие само да чупите. Ако разсждавахте като мене, класът щеше да бжде другояче. Ако вие не зачитате себе си, не може да зачитате и другите хора. Ти моята сила не си опитал. Един човек, който си служи неправилно съ зако-

на, той е осъден на смърт. Онзи войникъ, който си служи съ ножа, той правъ ли е? Хората си позволяватъ това, което не е позволено. Единъ войникъ, който и да е отъ васъ, изважда ножа и убие другиго. Това, което Бога не позволява, човѣкъ го позволява. Ако ние сами се разрушаваме, тогава какъ изпълняваме Волята Божия?

Най-първо езикътъ ти е единъ ножъ, вие хубаво питате. Азъ бихъ ви говорилъ, но трѣбва да бъдете свободни, безъ задължения. Тѣзи, които ме слушатъ, иматъ сжщитѣ погрѣшки, като васъ. Въ едно отношение сж по-доблестни отъ тебе. Въ нѣкои отношения си много доблестенъ, но въ нѣкои отношения си много неразуменъ. И ако нѣкой би ти противоречилъ, ти би му ударилъ единъ юмрукъ и би го търкулилъ. Азъ не искамъ никой да ме защитава. Ако азъ не защитавамъ истината, напраздно говоря, но ако защитавамъ истината, то тя ще бжде на моя страна. Азъ виждамъ, че тукъ нѣщата не сж такива, каквито трѣбва да бъдатъ. Зная какъ трѣбва да бъдатъ, но въ дадения случай азъ ви привеждамъ примѣра, както онзи, който приема въ къщи, но казва: „По себе си нѣма да ходишъ и вода нѣма да пускашъ“, и онзи се отказва да живѣе въ тази къща. Питамъ: азъ изисквалъ ли съмъ отъ васъ нѣщо невъзможно? Вие питате: „Какъ да живѣемъ добре?“ Азъ отговарямъ: Люби Бога!

Всичко, което носи раздоръ, смъртъ, страдание въ живота, не е отъ Бога. Ти си причината за всички нещастия въ свѣта. За всички престѣпления въ свѣта ти си причината. Като казвамъ „ти“, не разбирамъ именно ти, а онзи, първия човѣкъ, който живѣе въ тебе, „стария човѣкъ“ го наричамъ. Отивашъ при единъ гостилничаръ и искашъ да ядешъ въ 8 часа. Той казва: „Яденето не е сготвено. Моето ядене става въ 12 часа.“ Гостилничарътъ отговоренъ ли е? Идвате въ моята градина и искате да ви услужа съ плодове. Елате, но по-неже вечерята всичко е раздадено... (*Една птичка влѣзе въ салона.*) Това птиче защо е влѣзло?

Мнозина сж казвали по отношение на школата: „Съжаляваме, дето толкозъ време изгубихме.“ Питамъ: не е ли це-

лиятъ нашъ животъ една загуба? Кой е спечелилъ? Кажете ми единъ човѣкъ, който да е спечелилъ въ свѣта, да има завършенъ резултатъ, да има печалба. Кажете ми единъ човѣкъ, който да не е свършилъ катастрофално. Богатиятъ изгубва богатството, учениятъ изгубва учението, силниятъ изгубва силата, царятъ - положението си. Де е печалбата? И вие нищо не печелите. Има нѣща, които може да ги добиете и безъ да сте тукъ. Даже има работи, които ако не бѣхте въ школата тукъ, по-добре щѣхте да ги добиете, но има нѣщо, което въ школата ще добиете по-добре, отколкото вънъ. Запримѣръ нѣкоя мома, ако имаше шансъ да се ожени за нѣкой богатъ момъкъ, тукъ е изгубила шанса да се ожени за богатия момъкъ. Тукъ ще се ожени за единъ братъ, като нея, който ще каже, че Богъ е промислилъ и тази сестра ще гладува.

Кое е важното сега въ свѣта? Всички сега трѣбва да развиемъ най-важния въпросъ. Всичко онова, което се върши въ свѣта, е важно, но въ дадения случай, кое е най-важното? Ако вие бихте дошли до менъ и ако вие носихте свѣщъ, азъ ще ви запала свѣщъта и нѣщата мога да ви направя много ясни, много ясни, съ две думи. А пъкъ въ една школа, тѣзи разсуждения, както тукъ, нищо не допринасятъ. Тѣ сж гимнастически упражнения. Нищо не се постига съ това. Въ една отъ темитѣ пише: „Онѣзи, които искатъ да влѣзатъ въ пѣтя на ученика, трѣбва да иматъ възвишенъ идеалъ.“ Това е нѣщо много неопредѣлено. Въ тази тема пише още: „Трѣбва да изучаваме вътрешнитѣ ограничения.“ Това е за много учени хора. Тукъ се изисква много учена работа. Тукъ трѣбва да мислишъ. Азъ почти нищо не разбирамъ. Нѣкой има радостъ и я изгубилъ. Ималъ е любовъ и я изгубилъ. Любовта се губи. Приятелътъ е умрѣлъ, изгубишъ любовта си. Майка ти умрѣла, изгубишъ любовта си. Замене учителътъ, изгубишъ любовта си. Замене ученикътъ, загубишъ любовта си. Всичко се губи, но има нѣща, които не се губятъ.

Сега да дойдемъ до обяснението. Ако искате, елате единъ день при мене. Малкото дете, което е въ рѣцетѣ на майка си, не може да ходи въ училище. Като стане на 8 годи-

ни, ще ходи въ първо отдѣление, ще ме извините всички. Нито единъ отъ васъ не е идвалъ при мене. Азъ съмъ идвалъ при васъ, но вие сте били при майка си, но майка ви, какво е казала? - „Видите ли моето дете.“ Азъ искамъ вие да растете. Споредъ мене, растежътъ е единъ отъ най-хубавитѣ органически процеси. Да растешъ добре, безъ да усѣщашъ едно стѣснение. Въ васъ се заражда едно нетърпение. Азъ ви давамъ следното правило, което азъ почти не го спазвамъ, затова отъ васъ не го изисквамъ. Никой отъ васъ нѣма да кашли, нѣма да се секне. Никой отъ васъ нѣма да въздиша и никой отъ васъ нѣма да се мърда, като седне. Като седне, да прилича на една статуя. Като говори, да не прави жестикулации. Никой отъ васъ да не плюе на земята.

Тази, влѣзлата птичка е предметно учение. Това пиленце е влѣзло и казва: „Намирамъ се при специални, социални условия, соколитѣ ме гонятъ. Зима иде сега, какво трѣбва да правя? Подслонъ не може ли да ми дадете?“ Нито единъ отъ васъ не е въ състояние да му послужи. Нѣма достатъчно довѣрие въ насъ. Ако го хванемъ, ще го туримъ въ една малка клетка, ще ограничимъ неговата свобода. Какво мисли това птиченце всъщностъ? Това е моето тълкувание. Защо е дошло то? Кой то васъ може да определи? Кое го е подтикнало да влѣзе тукъ?

Свѣтътъ е създаденъ отъ Нѣкого, Когото не знаемъ. Това, Незнайното хората наричатъ Богъ, Разумностъ, Природа и пр., но истинското Му име не знаемъ. Но все таки ние чувствуваме Неговата воля, Неговата мисль и Неговата сила. Този, който е създалъ свѣта, не го е създалъ заради насъ. Той го е създалъ за една по-висока цель, която не разбираме, но ние участвуваме въ този животъ като условие, за да се проявимъ. Мога да стана философъ, проповѣдникъ, царъ и пр., мога да искамъ това. Ако стана царъ, какво ще постигна? Мога ли да заповѣдвамъ на Слънцето, да изгрѣе или не? И да има царъ на Земята и да нѣма, то Слънцето, звездитѣ, вѣтроветѣ си работятъ, както си знаятъ. Азъ мога да ви говоря привидно, но нѣщата могатъ да станатъ не както азъ го

воя. Запримѣрь азъ мога да говоря за любовѣта и вие може да говорите, както знаете. Когато азъ изучавамъ хората, азъ не ги изучавамъ, както сж събрани, но ги изучавамъ, когато сте сами и споредъ това какво прави самъ, отъ това виждамъ какъвъ е. И ви казвамъ: Неговитѣ подбуждения сж чисти. Хората външно живеѣятъ по единъ начинъ, а вътрешно по другъ начинъ. Сега вътре какви сте? Какви трѣбва да бждете? Всѣки може да каже, че ние трѣбва да живѣемъ добре. И азъ, и вие да го казваме може. Тогава азъ изяснявамъ по следния начинъ: ако азъ драсна една кибритена клечка и не мога да я запала и вие правите същото и не можете. Азъ съмъ ученикъ, а вие простъ. После, драсна една суха кибритена клечка и я запала и простиятъ човѣкъ драсва клечката и я запалва. И учениятъ, като запали клечката, е хубаво, и простиятъ да запали клечката е толкозь добъръ, колкото и учениятъ, ако я запали. Всѣки единъ огъ васъ носи 30 - 40 килограма товаръ на гърба си. Представете си, че нѣкои ученици нищо не носятъ отъ товара. Тѣзи, които носятъ товара, защо да не сж готови да дадатъ половинъ товаръ, защо ще страдатъ? Когато човѣкъ страда, тогава разбира, че трѣбва да даде нѣщо.

На този приятель, азъ сега разбирамъ нуждитѣ му. Въ душата му има събрано чувство, той си има своя болка, има нѣщо незадоволено. Той ходи и се усѣща като самотень и той усѣща, че всички хора около него не го разбиратъ. Това, което той иска да имъ го предаде, не може да имъ го предаде, а пкъ и той не разбира хората. Следователно тѣ гледатъ на него малко странно. Въ него има често характера на апостолъ Петъръ. Петъръ извади ножа и извади ухото на слугата. Христосъ, който бѣше уменъ, му казва: „Тури си ножа въ ножницата, защото съ единъ ножъ работа не става. Тѣзи хора иматъ повече ножове, отколкото ние. Тури си ножа. Мене ще биятъ, а вие ще се разпрѣснете като пилци.“ Петъръ, като тури ножа, офейка, отдалече дойде и той се отрече, каза: „Не съмъ отъ неговитѣ ученици.“ После, като му дойде на умъ, че не си устоя на думата, излѣзе и плака горко. Христосъ го погледна, искаше да каже: „Азъ ще бжда разпнать, но

после пакъ ще се срещнемъ, ще се разговаряме.“ Онова, което бѣше скрито за Петра, Христосъ му го разправи, следъ като възкрѣсна и стана Петъръ радостенъ, и бѣше готовъ за всички страдания.

Вие сте онзи въ онзи Петъръ, въ Гетсиманската градина, тамъ има бой, камшикъ. Тамъ е казано въ Евангелието: „Паднаха онѣзи на лицето си.“ Христосъ искаше да избави ученицитѣ си и каза: „Азъ съмъ, оставете тѣзи!“ Това е сега драмата въ този свѣтъ. Така живѣемъ и не се разбираме. Ако нѣкой каже, че се разбираме, не е вѣрно, не се разбираме. Мога да ви наведа хиляди доказателства, но не искамъ да ги навеждамъ.

Дойде нѣкой въ стаята при мене и казва: „Много ти е добре тебе тука. Леглото ти е тамъ, по-хубаво спишъ, отколкото ние.“ Азъ бихъ замѣнилъ това легло, но готови ли сте, учението, което имамъ въ ума си, да го застъпите по-добре отъ мене? Азъ не съмъ дошълъ за едно легло, за единъ юрганъ, за една паница ядене въ свѣта, не съмъ дошълъ и за една усмивка на хората. За какво съмъ дошълъ въ свѣта? Азъ зная защо съмъ дошълъ, а вие защо сте дошли? И вие сте дошли за нѣщо. Вие не сте дошли менъ да слушате. Азъ, въ дадения случай, съмъ диригентъ. Вие сте свършили музикална академия. Който и да е може да бжде диригентъ. Вие може да свирите и тогава диригентътъ дава тактъ. Ти вървишъ по пѣтя, твоята мисълъ е единъ диригентъ, твоето сърдце е единъ диригентъ, но не е това главното. Ти имашъ единъ импулсъ, но не е главното въ импулса. Задъ импулса седи нѣщо по-велико, това е разумното, изворътъ на живота, великото въ свѣта. И като дойде това великото, ти ще почувствуващъ единството ти съ всичкото битие. Сега всѣки е погълнатъ отъ васъ, всѣки единъ си има желания, но това желание не е, което осмисля живота. Но извънъ това желание има нѣщо по-велико, което човѣкъ трѣбва да схване. Всички тѣзи желания сѣ стѣпки къмъ онова великото, непостижимото въ свѣта. Непостижимо е, понеже не може да се улови, не може да се опетни. И ти, като го зърнешъ, то е единъ идеалъ.

Да ви приведа единъ примѣръ на васъ: Единъ проповѣдникъ, като говорилъ нѣколко часа за Господа, слушателитѣ нищо не разбрали, единъ отъ слушателитѣ само си има своитѣ нужди. Идва при едно мѣсто и сяда при една много красива госпожа. Тя му говори за съвсемъ други работи. Нито за Бога, нито за нѣщо подобно и той цѣлата нощъ, като се върналъ, билъ веселъ и радостенъ. Проповѣдникътъ му разправялъ важни работи, а тази госпожа му разправя обикновени работи, а той се върналъ веселъ. Тя даде нѣщо отъ себе си, а проповѣдникътъ е скържавъ*. Като се връща, този слушател е радостенъ, той самъ разправя въодушевенъ, взема перото и пише, и тази жена е въ ума му. Защо влѣзе въ ума му? Ние казваме: Пазете се отъ красивитѣ жени. То е така, има опасностъ. При огъня като си, може да се запали нѣщо, но въ дадения случай огънятъ произвежда по-голѣма полза.

Ще ви дамъ две правила: Азъ често си позволявамъ да направя едно малко зло. Ако това малко зло, ще произведе едно по-голѣмо добро, тогава заради голѣмото добро, ще направя малкото зло. Защото, ако не го направя, нѣма да дойде голѣмото добро. Често не правя едно малко добро, защото ако го направя, ще дойде голѣмото зло. Рекохъ и на васъ: ако задъ едно малко зло, се крие едно голѣмо добро, направете го; ако задъ едно малко добро, се крие едно голѣмо зло, не го правете. Нѣкой пжтъ ние се отказваме отъ малкото зло и изгубваме голѣмото добро. Нѣкой пжтъ направимъ малкото добро и следъ това правимъ голѣмото зло. Объркваме нѣщата. А пжкъ има и другъ животъ, дето малкото добро върви съ голѣмото добро и малко зло върви съ голѣмото зло. Но въ сегашния животъ има прекръстосване, съпоставяне.

Сега, колко години нѣкои отъ васъ сте слушали беседитѣ? Говорилъ съмъ ви не само азъ, но и други сж ви говорили, отвлѣктѣ сж ви говорили и азъ зная едно нѣщо, че думитѣ, които азъ съмъ ви казалъ, тѣ нѣма да паднатъ напраздно. Обаче, азъ зная, че единъ день, нѣкои отъ васъ, ще идете и онова, което придобиете, нѣма да се върнете. Вие ще при-

* скържавъ - свидливъ, скжперникъ

личате като онѣзи 10 души, които Христосъ е изцерилъ и само единъ отъ тѣхъ се е върналъ. И казалъ Христосъ: „Де сж другитѣ, да отдадатъ Слава на Бога?“ Ще се върне само единъ, ще каже: „Едно време боледувахъ, сега оздравѣхъ, много съмъ благодаренъ“, а другитѣ ще замълчатъ, това е което правимъ ние. Нѣкои отъ васъ въздаватъ слава на Бога, а нѣкои казватъ: „Ще си поживѣемъ въ свѣта“, и си поживяватъ. Не искамъ сега да ви морализирамъ. Нѣма по-благородно нѣщо въ човѣка, отколкото това да бжде съзнателенъ. Ако любовта не е факторъ, ако азъ мога да подозирамъ единъ момъкъ, че е при една мома, и ако азъ подозирамъ една мома, че е при нѣкой момъкъ, то не съмъ разбралъ живота. Оно-ва, което Богъ е допусналъ въ свѣта, вие не го подозирате. И онова, което има да стане, вие не може да го избѣгнете. Една красива мома, която е дошла въ свѣта, тя не може да избѣгне противоречията въ свѣта и онзи момъкъ не може да ги избѣгне. Тя не може да избѣгне противоречието, че е изгубила своята красота и момъкътъ, че е изгубилъ своята сила. Красотата е била въ насъ едно обявление, и силата е едно обявление. Това, което мога да изгубя, какво мога да се радвамъ на него? Азъ вземамъ 100 лева, но следъ 10 години трѣбва да му върна 100-тѣ лева съ лихвата. Ако ми даде сто хиляди лева и ми каже: „Когато искашъ може да ги върнешъ, лихва не искамъ, следъ като забогатѣешъ много и не се нуждаешъ отъ тѣхъ, може да ги върнешъ“, азъ считамъ човѣкъ, който казва така, за благороденъ. Това е единъ моралъ, който азъ поддържамъ.

Не сме единственитѣ хора въ дадения случай. Не съмъ само азъ, който говоря, има хиляди разумни хора, които въ сегашнитѣ времена говорятъ, има хиляди разумни ученици, които говорятъ, и спасението не зависи отъ насъ, зависи отъ цѣлата цѣлокупность. Слънцето изгрѣва точно навреме, това е единъ резултатъ. Задъ този резултатъ виждамъ разумната сила, която работи и задъ всичко това грѣшно, има все таки нѣщо разумно. Въ всичкитѣ тѣзи хора, които говорятъ днесъ, въ всичкитѣ хора, има желание да постигнатъ нѣщо

по-добро. Католическата черква изгаря толкозъ хора. Властта, за да поддържа своята власт, наказва толкозъ хора. Противоречието произтича отъ самитъ насъ.

Преди години имахъ единъ примѣръ, ще ви го приведа. Дойде при мене единъ господинъ и идва и иска пари на заемъ и преди да ги бѣше взелъ, казва: „Азъ ще ви ги върна тѣзи пари, азъ съмъ честенъ човѣкъ. Услужете ми.“ Следъ като му дадохъ паритѣ, той се обърна и казва: „Извинете, могатъ да се случатъ условия, може да не мога да ви ги върна. Какво ще мислите за мене?“ - “Като ми върнешъ паритѣ, ще мисля и като не ми ги върнешъ, пакъ ще мисля.“ Казахъ му: „Нѣма да си изменя много мнението. Ако ми ги върнешъ паритѣ, ще мисля, че си човѣкъ, който каквото кажешъ го правишъ, а пъкъ, ако не ги върнешъ, ще мисля, че си човѣкъ, който не правишъ това, което казвашъ. Азъ мога да те освободя. Считай, че не съмъ ти далъ нищо. Забрави и не връщай нищо. Нищо повече.“ Следъ като си замине той, може да дойде въ мене мисълта: защо да съмъ така глупавъ, далъ си тѣзи пари, защо му казвашъ: забрави ги? Онзи ми казва: „Ти какво ще мислишъ заради менъ?“ - Ако спечелишъ съ моитѣ пари и ми ги върнешъ, азъ ще мисля добре за тебе, ако не спечелишъ и не ми ги върнешъ, ще мисля, че си обикновенъ човѣкъ. Ти може да мислишъ, че Господъ те е пратилъ, но и азъ знаа, че Господъ не те е пратилъ. Дяволътъ те е пратилъ, за да ме изкусишъ. Вземи паритѣ и не искамъ нищо. Считай, че нищо не съмъ ти далъ, защото тѣзи пари за мене сж единъ товаръ и ако не ти ги дамъ, ще мислишъ: „Той въ Бога вѣрва и не дава,“ вземи ги сега и мисли, че нищо не си взелъ. Другъ пжтъ като дойдешъ, ако имамъ, ще ти дамъ. И да не мислишъ, че имамъ пари. Тѣ сж последнитѣ пари, които имамъ, и ти ги давамъ. Но дали азъ ще ги похарча или не, то е безразлично. И ти имашъ душа и ще се порадвашъ. Считамъ, че е все едно, азъ или ти да се радваме. Става една борба въ него. Две мнения. Казва: „Какво ще бжде твоето мнение?“ - Рекохъ, бжди увѣренъ. Ела втори пжтъ и азъ ще ти дамъ двойно, отколкото сега ти давамъ. Той се зарадва и въздъхна.

Когато въздъхна този човѣкъ, дяволътъ излѣзе отъ него. Подъ думата „дяволъ“ разбирамъ човѣкъ, който иска да живѣе изключително за себе си, всѣки човѣкъ, който живѣе изключително за своето право. И азъ често пѣти изисквамъ отъ хората, това за което нѣмамъ право.

Та сега, едно хубаво разсѣждение. За да се образува онази хармония, онова разбиране, истинския моралъ, вие трѣбва да го търсите. Влѣзте въ кое и да е общество, всички общества си приличатъ. Колкото хората сж по-повдигнати, тогава се заражда друго нѣщо, отъ другъ нюансъ. Има нѣкакво грубо прегрѣшение, но следъ като излѣзешъ, единъ братъ ти е казалъ, за него този е малко... Ще се спрете тамъ. Само ще си помръднете рѣцетъ.

Та, въ свѣта сжествува единъ законъ. Всѣки човѣкъ, въ дадения случай, иска да го приематъ. Който и да дойде, той иска да имашъ абсолютно довѣрие въ него, да не мислишъ като другитѣ хора. И като имашъ довѣрие въ него, нему му е приятно. И самитѣ ние, като иматъ хората довѣрие въ насъ, и на насъ ни е приятно. Та въ практическия животъ е необходимо да имаме довѣрие единъ въ другъ и относително е това довѣрие. Азъ имамъ довѣрие въ единъ човѣкъ да носи 50 килограма, но 100 килограма - не може. Ако имамъ повече довѣрие, ще го натоваря съ по-голѣмъ товаръ, относително довѣрие има въ нѣкой човѣкъ. Нѣкой иска абсолютно довѣрие. Азъ не искамъ абсолютно довѣрие. Азъ мога да ви кажа, както и да опитваме въ малкитѣ работи, че нѣма сжщество въ свѣта, по-вѣрно, по устойчиво, не въ голѣмитѣ работи, отъ Бога. Ако искашъ отъ Бога нѣколко милиона, Той нѣма да ти ги даде, но ако искашъ 5 пари, ще ти ги даде. Ако искашъ храна, единъ обѣдъ или жаденъ си, искашъ малко вода, Той ще ти покаже извора, ще намѣри нѣкой да ти покаже водата или ще ти даде нѣкой едно парче хлѣбъ, ще го изядешъ.

Ако искашъ да опиташъ Бога, може да опиташъ Бога, когато си боленъ. Лѣкаритѣ ще кажатъ, свърши се, този човѣкъ е фалиралъ, а ти кажешъ: „Господи, ще те слушамъ,

помогни ми.“ Следъ 24 часа болниятъ се подобрява. Или нѣкъде те гонятъ хората. Мене ми разправяше единъ господинъ, гонили го, потеря, заобиколили го и той казалъ: „Господи, ще ме убиятъ, само Ти може да ме избавишъ.“ Хваща го началникътъ на потерята и го завежда на едно мѣсто въ гората, казва: „Да си вървишъ, ти не си човѣка, когото ние търсимъ. Онзи е другъ.“ Ти ще кажешъ: Това е „1001 и една нощъ“! Има едно Сѣщество и ако всичкитъ хора се обърнатъ къмъ Него, свѣтътъ би се оправилъ. Но хората не искатъ по този начинъ. Тѣ искатъ по свой начинъ да оправятъ и тогава ще има този редъ на нѣщата.

Но вие опитайте по този начинъ и като го опитате, не ходете да разправяте тази своя опитностъ, понеже ако разправяшъ една своя опитностъ въ живота, това понѣкой пѣтъ ще се отрази зле върху васъ. Напримѣръ ако отида при васъ и кажа, че съмъ много ученъ човѣкъ, то каква цель имамъ? Искамъ да си подигна реномето, че съмъ ученъ човѣкъ. Какво ще добия? Ще добия, че ще идватъ мнозина и ще кажатъ - моитѣ лекции сж скжпи. На западъ плащатъ, въ окултната школа на западъ всѣки месецъ плащатъ по 20 долара. Това сж две хиляди лева, но това, което добиешъ, е въпросъ. Не може да го приложишъ. Продава се знанието. Сега имаше курсове по тайнитѣ науки. Отъ Америка имаше преискуранти.* Учишъ ги и пакъ знаешъ толкозъ, колкото си знаелъ порано. Всичко това е повторение. И когато азъ изучавахъ всичкитѣ тѣзи въпроси, азъ дойдохъ до съвсемъ друга система. Тази система, на когото и да е отъ васъ, бихъ му я казалъ само при две условия, много елементарни работи, чрезъ които сами можете да намѣрите пѣтя. Тамъ се изисква учение. Въ природата трѣбва да чоплишъ. Тя обича трудолюбивитѣ. Подъ думата „природа“, разбирамъ следното: ти си въ едно общество на най-разумнитѣ сѣщества и ако ти първата си дума не издържишъ, тѣ се поставятъ къмъ тебе така както трѣбва. Но, ако ти си изправенъ, тѣ сж готови постепенно, не изведнажъ, да ти разкриватъ все повече и повече и на всѣка

* преискурантъ - ценоразписъ, каталогъ съ цени

стъпка ще ти съдействуватъ, каквото и да кажешъ, тѣ ще ти помагатъ. Въ свѣта има една обща идея, на която тѣзи сжщества сж носители и тѣ подкрепятъ едно велико благо. Това благо е Богъ.

Всѣка лоша мисль, всѣко лошо желание, ще остави не само отпечатъкъ, но всѣко лошо желание привлича известни утайки и болеститѣ се дължатъ на известни лоши желания, които и ние самитѣ не знаемъ. Тѣ се наричатъ „тайни желанія“. Дойде при мене единъ човѣкъ, който се показваше много набоженъ, отъ първо качество. Азъ искамъ да го опитамъ. Той казва: „Азъ не искамъ много умъ отъ тебе.“ Той имаше много голѣми претенции, Господъ никого не сжди. По-добре азъ да те сжда, отколкото Господъ да те сжди. Господъ никога нѣма да те сжди. Господъ не сжди никого, но ти самъ си приготвяшъ своята сждба. Рекохъ му: „Азъ не искамъ да те сжда. Я ми кажи защо идвашъ. Тѣзи работи, за които ме питашъ, тѣ не могатъ да се поправятъ.“ Той бѣше направилъ една материална сдѣлка, която не можеше да се поправи. Ималъ да взема отъ нѣкъде и пита да вземе ли да ги сжди или не. Рекохъ му: „Тази работа е непоправима. Отначало трѣбваше да разсждавашъ. Паритѣ си изгубилъ, не го сжди. Пий една чаша студена вода за паритѣ си, Господъ те е осждилъ да изгубишъ паритѣ и да не го сждишъ.“ Най-първо той каза, че не иска азъ умъ да му давамъ. Азъ му казахъ: Умъ не се дава. Колкото Господъ е далъ на мене, азъ се радвамъ и отъ моя умъ никому не давамъ. Всичко, каквото излѣзе отъ ума ми, давамъ, но отъ моя умъ не давамъ, нито пъкъ искамъ да чопля нѣщо отъ ума на нѣкого. Азъ считамъ това за престжпление. Нито пъкъ човѣшкото сърдце искамъ да бутамъ, нѣкой пжтъ. Каквото излѣзе отъ сърдцето му, вземамъ, но да чопля, не. Нито пъкъ моето сърдце искамъ да чоплятъ. Казано е, Господъ казва: „Дай ми сърдцето си“, но преводътъ не е правъ.

Тѣзи сж сега нови разсждения. Освободете се сега отъ личния елементъ, поставете личността на нейното мѣсто, едно правило азъ държа. Най-високиятъ връхъ нѣма защо да

се защитава. Той е най-високъ. Ако си пъкъ на най-ниския връхъ, нѣма да се препоръчвашъ. Ако си най-високия връхъ, е свършено. Но сжщо така, ако си и най-ниския връхъ. Голѣмиятъ връхъ има понѣкой пжтъ желание да се навежда къмъ долините. Казва: „Хайде и азъ да пратя нѣщо долу отъ себе си, да бжда щедъръ.“ Ако си на най-високия връхъ, бжди щедъръ. А пъкъ, ако си въ долината, каквото ти изпращатъ, приемай. Ако нѣкой отъ васъ искате да се посвѣтите, азъ преподавамъ на много богати хора, по-богати хора отъ васъ не съмъ виждалъ. Нито единъ отъ васъ не е сиромасъ. Моето правило е сега: за въ бждеще търся бедни, сиромаси. И понеже сте много богати, то може да намѣрите учителъ, какъвто вие искате. Вие сте богати въ самоуважението, въ тщеславието, въ подозрението, въ безвѣрието, въ съмнението. Това сж богатства - богати въ злото, въ ненавистта, въ дволичие. Тукъ единъ день, една сестра седи, богата и казва: „Като мене нѣма друга. Онова, което азъ съмъ преживѣла, какво е? Вие сте голѣми простаци.“ На друга сестра казва: „Ти си много проста“, и идва тази сестра и иска да минава за бедна, не е бедна.

Когато Христосъ е казалъ на младия момъкъ: „Иди, продай всичкото си имане“, ни най-малко не искаше да продаде материалнитѣ си богатства, но този момъкъ имаше високо мнение за себе си, че е миналъ целия законъ, а Христосъ му казва: „Откажи се отъ своето тщеславие и ела подиръ мене и слушай каквото ще ти кажа.“ Да се откаже отъ себе си, това бѣше много тежко за този момъкъ, но все таки човѣкъ трѣбва да се откаже отъ себе си. Като дойде смъртта, ще му вземе тѣлото и той ще се откаже отъ себе си. Ще те заровятъ въ гроба, ще те поливатъ съ вода и единъ день погледнешъ - главата ти кука и всичкитѣ мертеци* на кжщата разхвърлени. Всичкитѣ пари, знание, уважение въ свѣта сж изчезнали. Ще дойде тогава смирениято и ще кажатъ: „Не сжществувашъ той вече, умря.“ По-добре е да се отречемъ преди да е дошла смъртта, да направимъ както Толстой казва: „Дай

* мертеци - (тур.) греди на кжща или на покривъ на кжща

всичкото си имане. Да се откажемъ отъ сегашния си животъ, иначе ще дойдатъ други порядки въ Русия, ще ви го взематъ насила, което имате сега.“ Жената на Толстой му каза: „Ти казвай това на другитѣ, а не на мене.“ Графиня е тя. И Христосъ казва: „Да бжде Твоята воля“, и дойдоха сега новитѣ порядки въ Русия, да се отречатъ. Тамъ има едно самоотричане.

Отче нашъ

*12 година,
7-ма лекция на Общия Окултенъ класъ,
2.XI.1932 г., сръда,
Изгръвъ, София*

ВСЪКОГА УСЛУЖВАЙ

6 часа сутринта

Отче нашъ

За следния път пишете върху темата: „Какво постига личната опитност?“

Ще прочета първо Послание отъ Иоана, трета глава.

Въ Писанието има тънки работи, които трѣбва да се различаватъ, както музикантътъ трѣбва да различава съ ухото си разнитѣ тонове. Тѣзи нѣща се отнасятъ до външната страна. Запримѣрь, когато единъ оркестъръ свири, диригентътъ, който има тънко ухо, той веднага може да схване кой отъ инструментитѣ прави нѣкаква погрѣшка и въ кой тонъ именно се заключава погрѣшката. Ако нѣкой слуша, да се свири, но нѣма такова чувствително ухо, и десетъ погрѣшки да се направятъ, той чува, че има нѣкакъвъ дисонансъ, но где именно е направена погрѣшката, той не може да различи. Въ това отношение всички вие сте капелмайстори на общитѣ погрѣшки. Вие знаете, че нѣщо не е изсвирено както трѣбва, но где и какъ трѣбва да се свири, не знаете. Казвате: „Еди-кой си не свири добре.“ Да, той не свири добре, но има причини за това. Майсторътъ, който го ржководи, той знае где е причината. Това положение е общо за всѣки човѣкъ. Всѣки човѣкъ все има нѣкъде да куца. Куцането не зависи нѣкога отъ човѣка. Има външно, има и вътрешно куцане. Казвате: „Човѣкъ не трѣбва да куца.“ То значи: Трѣбва да се премахнатъ вътрешнитѣ недѣзи.

Рекохъ, за да се премахнатъ недѣзитѣ, които съществуватъ вътре въ човѣка, това съставя обектъ на самия животъ. Разбира се, опасно е, ако тѣзи недѣзи често се повтарятъ. Въ всички науки има една опасностъ отъ честото повторение на нѣщата. Запримѣрь, ако вземете една селска

мома, ще я видите хубаво облѣчена, спретната, защото има нѣкаква побудителна причина. Тя е облѣчена безъ никакъвъ дефектъ. Това се отнася не само до селскитѣ, но до всички моми. Такива сѣ всички моми. Обаче, щомъ постигне това, което желае, тя вече не обръща внимание на външността си. Докато има побудителни причини въ себе си, тя постоянно носи китка на главата си. Щомъ постигне своята цель, веднага престава да носи китки на главата си. До известно време носенето на киткитѣ съставя едно правило, но следъ това време се счита, че е срамотно да се носятъ китки на главата и момата казва: „Едно време носѣхъ китки на главата, но сега вече не може.“

Това е вѣрно и въ морално отношение. Нѣкои хора се кичатъ като момитѣ, но дойде време и тѣ напушатъ този животъ, казватъ: „Нищо не струва.“ Това е сжщото и въ живота. Когато момата туря китки на главата си, тя ги туря така, че тѣ да иматъ известно отражение върху нейното лице, да ѝ придаватъ красота. Въ това отношение селскитѣ моми разбиратъ закона, тѣ разбиратъ отношението на цвѣтята върху лицето на човѣка. Това е едно правило за тѣхъ. А има нѣкои моми, които по естество, още отъ рождението си, не обичатъ да се кичатъ съ цвѣтя. Тѣ мислятъ, че и безъ китка може. Питамъ: законъ ли е, че всѣка мома трѣбва да носи китка? Не е законъ, това е едно правило, една мода. Та, когато казваме, че трѣбва да се живѣе добъръ животъ, трѣбва да се определи сжщественото, въ какво седи добриятъ животъ. Или, когато се говори, че трѣбва да се обичае, трѣбва да се знае въ какво седи сжщинската любовь.

Понѣкога въ живота си ние употребяваме такива методи, каквито употребявали турскитѣ джерафи*, хирурзи, за лѣкуване на рани. Тѣзи джерафи имаха обичай първо да намажатъ болното мѣсто съ масло. Не, съ масло само не се лѣкуватъ ранитѣ, трѣбва нѣщо сжществено за това. Та, понѣкога ние туряме мазилки, но и съ мазилки работата не върви. Има редъ лѣкарства, които природата сама е създала за лѣкува-

* отъ джерахъ (инъ) - (ар.-тур.) ἰπιοῦδύ; ἰαδῖααίῳ δεδόδαί

не, тя е предвидила, че хората трѣбва да се лѣкуватъ. И лѣкарътъ дава такива лѣкарства. Всѣко лѣкарство има за целъ да извади всички отровни вещества, които се намиратъ въ организма или най-малко да ги неутрализира.

Сега целта не е да се лѣкуватъ болни хора и да се говори за тѣхъ, но трѣбва да се знае, че има и морални, и физически и умствени болести. Всѣка умствена болестъ може да мине презъ две състояния и най-после да се яви презъ тѣлото. Щомъ се яви въ тѣлото, тя вече може да се лѣкува. Цельта е да се локализира нѣкъде и тогава да се лѣкува. Докато не се локализира, тя не може да се лѣкува. Запримѣрь говори се за известенъ неджгъ, но де е този неджгъ? Не знаешъ. Нѣкой напримѣрь обича да отлага. Дойде му една хубава идея и казва: „По-добре да я отложа за по-нататѣкъ.“ И я отлагашъ. Минава следъ това година, две, три, но тѣзи, хубавитѣ времена за нейното реализиране не се връщатъ. Има нѣщо у човѣка, което постоянно отлага. Питамъ: това, което постоянно отлага у човѣка, той самия човѣкъ ли е? Запримѣрь, минавашъ нѣкъде, виждашъ единъ лѣкъ предметъ и веднага го дигашъ. Това лесно става. Обаче, дойдешъ до единъ тежкъ предметъ, искашъ да го дигнешъ, не можешъ. Дохожда ти на умъ, че трѣбва да вземешъ единъ лостъ, да го подигнешъ, но веднага си казвашъ: „Що ми трѣбва да ходя, да търся лостове? Нека дойде другъ нѣкой да го подигне.“ И така го отлагашъ. Така у човѣка има нѣкой неджгъ, наслоенъ отъ редъ поколѣния, и за да се освободи отъ него, той трѣбва да намѣри лостъ, съ който да го подигне. Този неджгъ мяза на дяволския нокътъ - опнешъ го, но той се държи здраво въ месото, не мърда. Ако искашъ да го откъснешъ, ти трѣбва да употребишъ нѣкое лѣкарство, за да го откъснешъ, да премахнешъ коренитѣ му.

Та рекохъ, погрѣшкитѣ, това сж аномални състояния, които се явяватъ у човѣка, и той трѣбва да употреби усилия, да се справи съ тѣхъ. Той трѣбва да изучава законитѣ на своето естество. Понѣкога човѣкъ мисли, че е много добъръ, хубаво е да мисли, че е добъръ. Понѣкога мисли, че е лошъ, и това е хубаво, да мисли. Но лошъ и добъръ, това сж отно-

сителни нѣща. Той прави по такъв начинъ редъ сравнения. Понѣкога човѣкъ може да прави сравнения, че не е толкова красивъ, като еди-кого си или не е толкова силенъ, като еди-кого си, или не е толкова богатъ, или толкова уменъ, или ученъ. Това сж все относителни мѣрки. И за доброто човѣкъ казва, че не е толкова добъръ, колкото трѣбва. Следователно, ние трѣбва да туримъ една мѣрка, една норма, по която да се определи, колко добъръ трѣбва да бѣде човѣкъ. Доброто трѣбва да радва самия мене. Това, което въ даденъ случай не радва самия мене, то не е добро. Азъ нѣмамъ предвидъ човѣшкия егоизъмъ. Човѣшкия егоизъмъ е едно натрупване. Когато ти вземешъ отъ едно благо повече, отколкото ти трѣбва, ти влизашъ въ областта на егоизма. Да допуснемъ, че ти искашъ хиляди хора да те обичатъ и споредъ обичая дето те срещнатъ, да ти цѣлуватъ ржка. Представете си, че те обичатъ 100 - 200 хиляди хора и всѣки, който те срещне, иска да ти цѣлуне ржка. Какво ще бѣде твоето положение, ако всички тия хора, единъ день те срещнатъ и започнатъ единъ следъ другъ да се извървяватъ, да ти цѣлунатъ ржка? Цѣлунатъ ти ржка 10, 20, 30, 40 и повече и продължаватъ тия двеста хиляди хора да се изреждатъ, да ти цѣлуватъ ржка, най-после ти ще се откажешъ отъ тѣхната обичъ. Ако сто хиляди хора се изредятъ да ти цѣлунатъ ржка, какво ще стане съ тебе? Има много писатели и поети, които искатъ да се прославятъ, да ги държатъ хората въ ума си. Знаете ли какво ще стане съ тѣхъ, ако всички хора или поне много хора ги държатъ въ ума си? Да те държи въ ума си единъ светия, разбирамъ, но всѣки да те държи въ ума си, има въ това една голѣма опасностъ.

Ще кажете: „Тогава никой да не мисли за насъ.“ Това е още по-лошо. Да мислятъ всички за тебе, това е опасно, но и никой да не мисли за тебе, това е още по-опасно, по-лошо. Все таки има единъ, който мисли за тебе. Кой е той? - Ти самиятъ. Но връзката въ живота е, когато изхождаме отъ общия принципъ на живота и го свързваме съ самия насъ, съ нашето съзнание. За да обусловимъ едно положение, ние казваме: „Трѣбва да се обичае.“ Това именно е най-мжчното

нѣщо. По кой начинъ трѣбва хората да се обичатъ? Иоанъ е писалъ по това, па и всѣки отъ васъ трѣбва да знае какъ трѣбва да се обича. Всѣки трѣбва да обича така, както той иска да го обичатъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да ви обича въ материално отношение. Отивате при единъ вашъ приятелъ и му искате да ви послужи съ пари. Това е външната, физическата страна на любовта. Въ съзнанието си трѣбва да имате предвидъ следното: да обичате нѣкого, това значи никога въ ума си да нѣмате мисълта да злоупотрѣбите съ неговата добрина. Не само той не трѣбва да ти откаже никога, но и ти да си тѣй изпълнителенъ, че никога да не злоупотрѣбишъ съ него. Това е любовъ. Спазватъ ли се тѣзи правила, и любовта ще издържи. Единиятъ не трѣбва да отказва никога, а другиятъ не трѣбва да злоупотрѣбвява никога. Човѣкъ трѣбва да издържи на тѣзи две правила. Той всѣкога трѣбва да услужва и никога да не злоупотрѣбвява съ услугата на другия.

Преди години азъ изследвахъ причинитѣ за болеститѣ. По едно време при мене дойде единъ господинъ, разправи ми болестта си, но азъ не можахъ да намѣря причината на неговата болестъ. Единъ день той върви на разстояние отъ сто - двеста метра отъ мене, азъ чухъ той да каже една дума. Тази дума веднага хвърли свѣтлина върху мене *и разбрахъ, на какво се дължи болестта му*)*. Отъ тази дума азъ разбрахъ, че болестта му се дължи на нѣкаква анормалностъ въ чувствата му. Сжщо така, тази болестъ се дължи и на неиздържливостъ въ неговитѣ чувства. Тогава азъ му казахъ: „Ако ти изменишъ своитѣ чувства, въ една година отгоре ще има единъ превратъ въ чувствата ти, а това ще донесе едно подобрене въ здравето ти.“ Дадохъ му известни правила за регулиране на чувствата и състоянието му се подобри. Повече той нѣма какво да мисли. Кажешъ ли на единъ човѣкъ да диша чистъ въздухъ, щомъ той изпълни това наставление добре, чистиятъ въздухъ ще укаже своето влияние върху него. Каже ли му се да пие чиста вода, безъ никакви примеси,

* Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

водата ще укаже своето благотворно влияние върху организма. Ако водата е нечиста и съдържа органически примесени вещества, тя ще укаже вредно влияние върху организма на човѣка. Когато хората дестилират водата, тѣ иматъ право за това. Дестилираната вода подобрява здравословното състояние на човѣка. За да се промива организма, човѣкъ трѣбва да пие дневно най-малко кило, кило и половина вода. Нѣкои мислятъ, че достатъчно е човѣкъ да изпива на день по една чаша вода. Не, кило и половина вода трѣбва да се пие и то чиста, дестилирана, безъ никакви примеси. Такава вода трѣбва да употребявате и въ храната, която приемате.

Рекохъ, примѣси има и въ човѣшкитѣ мисли и въ човѣшкитѣ чувства. Нѣкога, колкото и да не иска човѣкъ да чуе нѣщо казано, речено, все пакъ дава ухо. Не трѣбва да го интересува това нѣщо. Това е една калъ. Искашъ да видишъ нѣщо, пакъ не ти трѣбва, и това е калъ. Искашъ да видишъ, че нѣкой убилъ нѣкого. И това не ти трѣбва. Какво те интересува, какъ станало това, убийство? Взелъ ножъ, мушналъ го и това е всичко. Пази се отъ тази калъ, да не се наслоява въ съзнанието ти. Другъ е въпросътъ да се интересува онзи, който отива да помага. Това разбирамъ. Но да любопитствуващъ, да искашъ да знаешъ какво правятъ двама души, това не разбирамъ. Какво ще правятъ? Единиятъ убилъ другия - какво има да се любопитствуващъ отъ това. Нѣкой казва: „Азъ видѣхъ какъ го уби, мушна го човѣкътъ предъ мене.“ И ще отиде да разправя на втори, на трети, на четвърти и т.н. „Азъ видѣхъ, какъ го уби.“ Какво отъ това? Ще разправяшъ тукъ - тамъ, а на другата вечеръ ще сънуващъ, ще преповтаряшъ въ съзнанието си тѣзи образи. Та, вие трѣбва да освободите ума си отъ всички ония силни впечатления, които не можете да асимилирате.

Сега и въ школата само това се чува, да говорятъ едни за други и да си казватъ: „Ние въ това общество не живѣемъ добре.“ Това е много казано. Двама или трима души могатъ да не живѣятъ добре, но останалитѣ живѣятъ добре. Защо не живѣятъ добре? Понеже това общество не се отнасеѣло спрямо тѣхъ добре. Не, като се говори за нѣщо, трѣбва да се

взиматъ въ внимание или предъ видъ само нѣколцина, до които се отнася дадена работа, но не и до всички общо. Ако двама - трима души не се обичатъ, това не показва, че и цѣлото общество не се обичатъ. Писанието казва: „Целиятъ свѣтъ въ лукаваго лежи.“ Питамъ: нима добритъ хора и светиитъ все въ лукаваго лежатъ? Това сж общи твърдения. Има единъ свѣтъ, който лежи въ лукаваго, но не целия свѣтъ. Ако човѣкъ е невнимателенъ, много заразителни болести могатъ да се предадатъ по този начинъ, безъ да се счита, че причината се крие другаде нѣкъде. Запримѣрь нѣкой е лежалъ на студена земя или подъ сѣнчесто дърво или на камениста почва и после казва: „Простудихъ се.“ Следователно ученикътъ трѣбва да изучава живата природа или отношенията на разумнитъ сжщества, между които той се движи.

Има известни сжщества, между които ние се движимъ, безъ да ги виждаме. И слухътъ на тия сжщества е толкова остъръ, че тѣ чуватъ всичко, каквото ние правимъ. Слухътъ и на най-добритъ капелмайстори не е нищо предъ тѣхния. И ако ти отъ сто километра разстояние направишъ една малка погрѣшка, той ще те чуе и ще те хване. Това е, което ние наричаме будно съзнание. Това сжщество, като улови нѣкого въ погрѣшка, веднага идва при него и му посочва погрѣшката. Този капелмайсторъ дохожда при онзи, който свири, и веднага му посочва пасажа, който не е взелъ правилно. Ако музикантътъ, който прави погрѣшки, е внимателенъ, и капелмайсторътъ е много внимателенъ къмъ него. Ако не е внимателенъ музикантътъ, тогава и капелмайсторътъ му се стрѣска, строго му забелязва. Кой отъ васъ не е чувствувалъ този капелмайсторъ? Този капелмайсторъ постоянно ти говори отъжтрѣ, и ти казва: „Ти не живѣешъ добре. Еди коя си постѣпка не е добра.“ Ти се измѣчвашъ, страдашъ. Понѣкога у човѣка се явява едно желание да скрие тази постѣпка, да прикрие по нѣкакъвъ начинъ погрѣшката си. Но следъ това покрай него минава втори капелмайсторъ и му казва: „Не се живѣе така.“ Следъ него минава трети, четвърти и всички казватъ: „Това не е право, тонътъ не е правиленъ и т.н.“ Ти кажешъ една лоша дума и капелмайсторътъ ти казва: „Тази

дума е лоша.“ Каква дума да кажешъ, обаче, той не ти казва. Никой отъ капелмайсторитѣ не ти казва какво да правишъ, какво да говоришъ. Тѣ казватъ: „Има известни правила, тѣ сж написани, нѣма защо да ти се казватъ. Ти трѣбва само да ги прегледашъ.“

Ученикътъ или музикантътъ трѣбва да знае какъ се взиматъ тоноветѣ правилно, тѣ сж написани, нѣма какво да се разправятъ. Нѣкой пжтъ учителътъ ще дойде, ще разправя на ученика какъ трѣбва да взима тоноветѣ. Има известни инструменти, въ които тонътъ е строго опредѣленъ, но има инструменти, въ които самитѣ музиканти трѣбва да намиратъ тоноветѣ и тѣхнитѣ мѣста. Въ това отношение тѣ трѣбва да гледатъ съ остро ухо, да разбиратъ, да чувствуватъ тоноветѣ и да поставятъ прѣститѣ си на мѣстата. Така и въ човѣшкото съзнание, човѣкъ трѣбва да знае, де да бутне тона. Ако се яви една дисхармония, значи ти си бутналъ тамъ, де то не трѣбва, не на мѣсто. Нѣкога се бутне единъ тонъ вмѣсто другъ. Това показва, че въ тази инструментация, каквото представя човѣшкото съзнание, има много клавиши. Можете ли да си представите, какво би било, ако единъ органъ напрімѣрь, имаше повече отъ 250 хиляди клавиши? Вие ще се забъркате, ако ви турятъ предъ единъ такъвъ органъ. Да имате на разположение толкова клавиши, това е една много деликатна работа. Пианото напрімѣрь има само осемъ октави. Та деликатно е положението на човѣка, да изучава себе си. Не е лесна работа да изучава човѣкъ себе си.

Нѣкои наши погрѣшки произтичатъ отъ
 Д С чувството на страхъ, на самоуважение, на честолюбие, на користолюбие. Това сж положенія диаметрално геометрически по отношение на това, което трѣбва да бжде. Нѣкои погрѣшки произтичатъ отъ жгъла А, други отъ жгъла В, трети отъ жгъла Д, а четвърти отъ жгъла С. Следователно за всѣка своя погрѣшка човѣкъ трѣбва да знае отъ коя област произтича тя. Квадратътъ, който представя отвлѣчена област, човѣкъ трѣбва да знае на коя

часть отъ мозъка му съответствува всѣки единъ отъ даденитѣ четири жгъла. Ако се каже само, че отъ жгъла А произтича една погрѣшка, това е много общо казано, много неопредѣлено. Гдѣ е това А? Или ако кажете, че отъ жгъла В или отъ жгъла С, но гдѣ е мѣстото на тѣзи жгли въ човѣшкия мозъкъ? Де се намира този квадратъ въ човѣшкия мозъкъ? Гдѣ е този квадратъ въ човѣшкия животъ? Нѣкой казва, че погрѣшкитѣ въ живота се дължатъ на недоимъкъ. Не, погрѣшкитѣ се дължатъ на чрѣзмѣрното изобилие въ живота. Само активниятъ човѣкъ, който има чрезмѣрно енергия въ себе си, само той може да набие нѣкого. Болниятъ никого не може да набие. Само честолюбивиятъ, гордиятъ може да направи една погрѣшка. Който не е честолюбивъ, той казва: „Не му обръщай внимание.“ Не е въпросътъ въ това, да се обръща или да не се обръща внимание на хората, но въпросътъ е до каква степенъ човѣкъ трѣбва да има честолюбие. Има единъ законъ: като влѣзешъ въ морето, трѣбва да гледашъ водата да бѣде най-много до брадата ти, по никой начинъ да не дойде до устата ти. Устата ти трѣбва непременно да бѣде свободна. Мине ли по-горе отъ брадата ти, ти веднага трѣбва да се връщашъ, назадъ, напредъ не трѣбва да вървишъ. Следователно честолюбието на човѣка може да бѣде до краката му, или до пояса му, до раменетѣ, до брадата му най-много, мине ли обаче брадата, ти веднага трѣбва да се обърнешъ крѣгомъ и полѣка да пѣплишъ назадъ. Тръгнешъ ли напредъ, има вече голѣма опасностъ за живота ти.

Да допуснемъ, че нѣкой те е обидилъ. Ти не казвай нищо. Тамъ е философията. Ако вземешъ да му отговаряшъ, че ти си такъвъ, онакъвъ, това не е нищо друго, освенъ губене [на] време. Ти ще му кажешъ, че е дивакъ, той ще ти каже, че ти си диване; ти ще му кажешъ, че нѣма никакво възпитание, той ще ти каже, че ти си говедо; ти ще му кажешъ, че нѣма никакво образование, той ще ти каже, че ти си голѣмъ патокъ. Какво се постига отъ това? То е зоология. И следъ това ще се върнете и ще почнете да разправяте на този - на онзи, че той ви казалъ, че сте говедо, патокъ и т.н. Ако нѣкой ви ка-

же, че мязате на волъ, добре е това. Важно е, дали имате търпението на вола. Мязашъ на волъ, а нѣмашъ неговото търпение. Какъвъ волъ е този?

Мене ме интересува, когато виждамъ двама души да се каратъ, има едно педагогическо каране. Нѣкой казва нѣкому: „Ти си цѣлъ волъ: глава имашъ, но не мислишъ; рога имашъ, но не знаешъ какъ да ги употребявашъ. Не те е срамъ!“ Азъ привеждамъ тѣзи думи: търпение нѣмашъ ти. Кажатъ ли нѣкому, че мяза на патокъ, това значи, че той не мисли. Патката минава за много глупава. Този човѣкъ не мисли, не разбира законитѣ на природата. Той като патка знае само да плава въ водата и мисли, че всичко знае. Съ плаване само работа не става. Патокътъ, като върви, той се мисли за голѣмъ аристократъ. Патокътъ е символъ. Той всѣкога си назива перцата. Съ това той иска да каже на своя познатъ: „Ако ти, като патока, знаешъ да си мажешъ перата и на сушата, ти цена не би ималъ.“ Ти не можешъ да живѣешъ въ сушата, както въ водата. Що се отнася до водата, тамъ патката е майсторъ, отъ нея може да се вземе урокъ. Обаче, излѣзе ли на сушата, всичкитѣ ѝ погрѣшки сж тамъ.

Сега да ви приведа единъ примѣръ, който се е случилъ въ варненско. Вървя единъ день и виждамъ три деца седятъ, а предъ тѣхъ единъ патокъ седи миренъ, не се мърда. Казвамъ си: какъ ли сж дресирали тия деца патока да седи така предъ тѣхъ, като че му преподаватъ? По едно време, като приближавамъ, какво виждамъ: децата държатъ една връвь, на която има нанизани царевични зрънца, а патокътъ седи предъ тѣхъ. Разбрахъ каква била работата. Тѣ нанизали тия зрънца на патока и той гълталъ, докато най-после не може да се отдалечи отъ тѣхъ. Тѣ държатъ връвта, която е отишла вече въ стомаха му и се смѣятъ. Вие ще кажете: „Това е безобразие, да си играятъ така съ патока.“ Азъ минавамъ, поусмихвамъ се малко и казвамъ: „Какво правите деца?“ Следъ това се обръщамъ къмъ патока и му казвамъ: „Ти защо ядешъ низани царевичи?“ Патокътъ седи съ отворена уста и казва: „За пръвъ пжтъ ми се случва такова нѣщо.“ Питамъ деца-

та, какъ сж го хванали и защо? Тѣ ми казватъ: „Ние искаме да му дадемъ единъ урокъ, какъ сж яде царевица.“ - „Че какъ трѣбва да яде царевица?“ „Да знае, втори пжтъ да не яде низана царевица. Да яде царевици, които не сж низани.“ Прави сж тия деца, втори пжтъ той, като яде царевица, ще я опита, да не е низана. Ако [не] е низана, ще я глътне, ако е низана, ще я спусне и нѣма да я глътне. Тогава взимамъ ножчето си и внимателно отрезвамъ връвчицата, която седи въ устата му. Конецътъ се скжса и патокътъ се обърна назадъ и повече не дойде. Колкото и да е глупавъ този патокъ, втори пжтъ не дойде при децата. Колкото и да го викаха, той по никой начинъ повече не дойде при тѣхъ. Едно правило има у животнитѣ: тѣ следъ като опитатъ нѣщо, колкото и да ги поставятъ при сжщото положение, тѣ рѣдко ще сгрѣшатъ, рѣдко ще повторятъ сжщата погрѣшка.

Единъ мой приятель, ми разправяше за една своя опитность, която ималъ съ охлювитѣ. Той взелъ около 3 - 4 хиляди охлюви и ги заградилъ въ едно пространство, обиколено съ електрическа жица, презъ която минавалъ токъ. Той приспособилъ това нѣщо така, че който охлювъ минавалъ презъ жицата, електрическиятъ токъ непременно го парвалъ. Всѣки опаренъ охлювъ ималъ нѣкакъвъ белегъ на гърба си, направенъ отъ този господинъ, за да следи, дали той втори пжтъ ще мине презъ сжщото мѣсто. Обаче, какво забелязалъ? Всички охлюви, които минавали презъ жицата, нѣмали никакъвъ белегъ. Отъ тукъ той извадилъ заключение, че щомъ охлювътъ веднажъ се опарвалъ отъ жицата, втори пжтъ вече не минавалъ презъ това мѣсто. Тѣй щото и охлювътъ, който минава за толкова глупавъ, като изпита нѣщо неприятно, втори пжтъ не се натѣква на сжщото нѣщо. Той си седи на първото мѣсто, задъ електрическата преграда.

Рекохъ, има изключителни условия въ живота, когато ние правимъ погрѣшки. Тѣ се дължатъ на това, че се измамваме отъ нѣкоя придобивка. Това показва, че въ ума си ние държимъ мисълтая да се подигнемъ предъ обществото, да станемъ знаменити. Така се явява чувството на тщеславие.

Тщеславието и гордостта иматъ различенъ произходъ. Въ гордостта се проявява чувство на самоуважение. Тщеславието произтича отъ едно чувство на общителностъ. Тщеславниятъ човѣкъ иска да има доброто мнение на хората. Горделивиятъ човѣкъ никога не обича да говори за себе си. Тщеславниятъ, като направи едно добро, той иска да се разгласи по всички вестници, всички вестници иска да пишатъ за него. Ако даде за нѣщо десетъ хиляди лева, той иска всички вестници да пишатъ, че еди-кой си Иванъ Стояновъ далъ толкова и толкова хиляди лева. Горделивиятъ ще даде десетъ хиляди лева и нѣма да пише по вестницитѣ. Той счита това за обида. Любезността на тщеславния произтича отъ това, че той иска да говорятъ за него. Горделивиятъ седи съ пренебрежение, като че това не го интересува. Горделивиятъ човѣкъ казва: „Нѣма какво да се меса съ хората, всѣки да се занимава съ себе си.“ Тщеславниятъ се намѣсва въ работата на хората дотолкова, доколкото това е за негова изгода. Тщеславнитѣ хора мислятъ, че безъ тѣхъ не може.

Понѣкога тщеславието е необходимо. Не е въпросътъ да нѣмате тщеславие, Христосъ е казалъ: Търсете слава не отъ хората, но отъ Бога. Търсете го тамъ, дето трѣбва. Бждете благоугодни не само на хората, но на добритѣ, на умнитѣ хора. Ако имате доброто мнение на хората въ свѣта, утре, ако направите една погрѣшка, тѣ веднага ще изменятъ мнението си за васъ. При това неразбиране на живота, понѣкога, като се молимъ на Бога, ние като че Му четемъ нотации. Страдаме и се чудимъ, не знае ли Господъ, че страдаме и защо досега не се е притекълъ да ни помогне. Питамъ: ако вие бѣхте на мѣстото на Господа, щѣхте ли да се притичате?

Една сестра ми разправяше следното нѣщо: „Молихъ се, казва тя, на Господа два - три пѣти, но Той не обърна никакво внимание на молитвата ми, нищо не ми отговори.“ И тя започва да се колебае. „Щомъ е тѣй, казва тя, безполезно е човѣкъ да се моли на Господа.“ Тази сестра забравя едно положение. До тази сестра близо живѣе една бедна сестра, която три пѣти хлопала на вратата ѝ, да ѝ помогне нѣщо,

но тя не се отзовала на нейната молитва. Ето защо сега и Богъ не отговорилъ на нейната молитва, макаръ че тя три пѣти се молила на Бога. Тази сестра, богатата, отлагала да помогне на бедната и следъ това се чуди защо Богъ не ѝ помогналъ, не чулъ молитвата ѝ. Питамъ: какъ е възможно да се молишъ три пѣти на Бога, Който е толкова разуменъ, и Той да не отговори на тази молитва? Като отивамъ, да питамъ Господа, защо не се е отговорило на молитвата на тази сестра, Той казва: „Понеже тя е отказала три пѣти на молитвата на бедната сестра, затова и азъ ще откажа три пѣти на нейната молитва.“ И наистина, молишъ се единъ пѣтъ, Господъ отлага. Молишъ се два пѣти, Той пакъ отлага. Молишъ се трети пѣтъ, Той пакъ отлага. Ако ти не отлагашъ, и Господъ нѣма да отлага. Ако ти отлагашъ, и Господъ ще отлага. Когато нѣкога Господъ не ни слуша, ще знаете, че сте отложили да изпълните нѣщо. Щомъ отидете да направите това, което сте отложили, работата ви ще трѣгне.

Единъ познатъ ми разправяше една своя опитностъ. За убежденията, които ималъ, го затворили дома му и му казали: „Ако излѣзешъ вънъ отъ прага на къщата си, било на нивата, или другаде нѣкъде, ще те претрепимъ.“ Това се продължило цѣла година. Той си мисли: „Да поддържамъ ли убежденията си или не? Ако поддържамъ убежденията си и рѣка да излѣза, ще ме убиятъ. Ако седя тукъ затворенъ, имамъ оризище и ако не го нагледамъ, не зная, какво ще стане съ него.“ Седи той и мисли, намира се предъ една дилема. Той трѣбва да предприеме едно отъ дветѣ. Нѣщо отвѣтрѣ му казва: „Откажи се.“ - „Не мога!“ - „Ама, ще отиде оризътъ.“ - „Да отиде, да става каквото ще. Ако оризътъ не замине, азъ ще замина. Въ този случай предпочитамъ оризътъ да отиде, но азъ да не отида.“ Най-после той решилъ въ себе си да не се отказва отъ убежденията си. Какво става презъ лѣтото? Следъ една дълга суша пада дъждъ точно надъ неговото оризище и напълня дъждътъ неговитѣ квадрати. Не се минава много време, неговото оризище било най-хубаво, дало най-хубавъ оризъ. Всички се чудятъ: този човѣкъ е затворенъ

вжтре, не може да наглежда оризището си, а неговият оризъ е най-хубавъ. Онѣзи, които искали да го убиватъ, казали си: „Праведенъ е този човѣкъ.“ Дъждътъ напои само неговото оризище, а ние, които минаваме за праведни хора, нѣмахме дъждъ, нашитѣ оризища останаха неповети.

Обаче тази опитностъ е една отъ рѣдкитѣ случаи. Тя не става често. Втори пътъ тя не се повтаря. Нѣщата въ природата не се повтарятъ по единъ и сжщъ начинъ. На васъ може да се случи друга една опитностъ, която никога не е ставала. Оризището по сжщия начинъ не може да се полѣе. Едно е важно: когато човѣкъ е увѣренъ дълбоко въ своитѣ убеждения, той ще има особена опитностъ. Но за това трѣбва той да остане самъ, отъ всички изоставенъ.

Единъ познатъ ми разправяше една своя опитностъ. „Седя, казва той, само съ единъ левъ въ джоба си. Намирамъ се на чуждо мѣсто и се чудя, какво ще правя съ този левъ. Най-после си казвамъ: ще купя малко хлѣбъ за децата си, за себе си все ще намѣря нѣкъде работа. Въ това време право къмъ мене иде една просякиня, която ми иска една помощъ. Тя минава и отминава вратата на толкова богати хора, но при мене спира и се моли да ѝ помогна. Нѣщо отвлѣтрѣ ми казва: ако ѝ помогнешъ, и на тебе ще се помогне; ако не ѝ помогнешъ, нѣма да ти се помогне и на тебе. Помислихъ си да разбия лева, че и на мене да остане, и на нея да дамъ. Нѣщо ми казва: ако помогнешъ съ цѣло, на цѣло ще ти се даде; ако помогнешъ съ половина, на половина ще ти се даде. Намѣрихъ се въ борба, но си казахъ: ще ѝ го дамъ. Дадохъ си лева, но си казахъ: когато не върви на човѣка, не върви. Тази жена взе лева и каза: Господъ да те благослови. И наистина, до вечерята още работитѣ ми се оправиха.“ Рекохъ, този човѣкъ си върви, никой не подозира, каква борба става въ него. Той има вѣра, има убеждения, но бори се човѣкътъ и никой не знае какво става въ него. Богатитѣ хора наоколо ядатъ и пиятъ, а той върви и мисли, какъ ще се оправятъ работитѣ му. Убеждения трѣбва да има човѣкъ. На този човѣкъ още до вечерята се оправиха работитѣ му. Може на

нѣкои хора да не се оправятъ до вечерята работитѣ, но все таки ще се оправятъ по нѣкакъвъ начинъ.

Досега азъ не съмъ срещналъ изключение отъ този законъ: човѣкъ, който е постъпилъ съобразно Божиитѣ закони, да не сж се оправили работитѣ му по единъ или по другъ начинъ. Човѣкъ трѣбва да има една вътрешна опитностъ, да разбере разумността на тѣзи закони, които действуватъ въ живота. Целта на всички изпитания въ живота е да създаде характеръ въ човѣка. Всичко, което ни заобикаля въ свѣта, това е една дисциплина. Страданията, неволитѣ, презъ които минавате, не сж нищо друго, освенъ една дисциплина, презъ която неизбежно трѣбва да се мине. И учени, и прости; и богати, и бедни - всички трѣбва да минатъ презъ тази дисциплина. Нѣкой пжтъ на човѣка ще дойде такава болестъ, каквото той никога не е очаквалъ. При това, никой лѣкаръ не ще може да я излѣкува. Ще мине нѣколко дни, а нѣкога и седмици и месеци, докато се излѣкува. Има болести, които вървятъ по свой опредѣленъ пжтъ. Лѣкарътъ дава лѣкарства, но болестта си върви по своя пжтъ. Такива болести носятъ възпитателни въздействия върху болнитѣ. Тѣ сж възпитателно сръдство за болния. Щомъ се постигне това, което тѣ целятъ, болеститѣ веднага си заминаватъ. Среща те единъ юнакъ и ти му дължишъ нѣщо. Той веднага те завързва съ едно здраво вжже. Ти се молишъ, казвашъ му: „Моля ти се, отвържи ме. Ще ти платя и паритѣ, и лихвитѣ, които се падатъ.“ Той веднага те освобождава и ти му плащашъ. Такова нѣщо представятъ и болеститѣ на човѣка.

Отъ човѣка зависи да се освободи частъ по-скоро отъ своитѣ длъжности, отъ болеститѣ. Ние казваме, че има болести. Не, задъ всѣка болестъ седятъ сжщества отъ разни степени на развитие: силни, слаби или добри. Повечето отъ тѣхъ сж лоши. Задъ всички болести седятъ сжщества отъ много слаба култура. Тѣ именно причиняватъ болеститѣ. Това не е научно обяснение. За мнозина това е заблуждение. Въ виделината на сегашната наука, както обяснява болеститѣ, това е едно заблуждение, но духовната причина на болеститѣ е,

че задъ всѣка болестъ седи едно отъ тия неразвити същества. Тѣ разбиратъ отъ химия, отъ физика и когато искатъ да ти създадатъ една болестъ, тѣ ще те накаратъ да ядешъ такава храна, която не е свойствена на твоя организъмъ и по такъвъ начинъ ще ти създаватъ нѣкакво неразположение или нѣкаква болестъ. Нѣкои отъ тѣзи същества ще те накаратъ да ядешъ солень косатъ*, че ще се чудишъ после, какво да правишъ.

Единъ отъ нашитѣ братя отъ Стара Загора отишълъ нѣкъде на гости и ялъ халва съ леблеби, но той гълталъ леблебитѣ, не ги дѣвкалъ. Като се върналъ дома си, започва да вика, да се превива отъ болки въ корема. „Какво ти стана, какво си ялъ?“ - „Нищо не ми е станало, ядохъ малко халва само, но нѣкой ме е урочасалъ.“ - „Каква бѣше тази халва?“ Оказа се, че той не дѣвкалъ леблебитѣ. Какво да се прави? Той вика, превива се: „Умирамъ! Помогнете ми нѣкакъ.“ Да му се помогне, трѣбва първо да му се даде рициново масло, но затова се изисква два часа, докато го пречисти. Най-бързо му направихме една клизма, а после му се даде рициново масло, което го успокои. Но докато се успокои, той окрѣка свѣта. Рекохъ му: „Втори пътъ не трѣбва да ядешъ халва съ леблеби.“

Този законъ е вѣренъ и въ духовния свѣтъ. Ако внесешъ въ ума си една отрицателна мисль и въ сърдцето си едно отрицателно чувство, ти ще предизвикашъ въ себе си единъ дисонансъ. Ти се свързвашъ съ хора, които не сж късметлии. Не се свързвайте съ такива хора или съ хора, които не носятъ щастие. Най-здравословното нѣщо е: Пазете се отъ лошитѣ мисли, чувства и постѣпки на хората. Не правете никакви връзки съ лошитѣ мисли, чувства и постѣпки на хората. Пазете се отъ лоши връзки. Онзи свѣтъ е свѣтъ на вѣчна хармония. Ако вървите съ този свѣтъ, никакви болести нѣма да има. И тогава, ако дойде една болестъ, нѣма да се плашите отъ нея. Човѣкъ не умира така лесно. Когато дойде време да умирашъ, ще ти кажатъ ясно: „Пригответи се да заминешъ.“

* косатъ - видъ рѣчна риба съ много кости

Ако не ти кажатъ това нѣщо ясно, това значи, че тия низши същества искатъ да те уморятъ. Тогава ти ще се отнесешъ до главното мѣсто и ще кажешъ: „Господи, искатъ да ме уморятъ преждевременно.“ Тѣ ще изпратятъ стражари, които да те пазятъ, но затова ти трѣбва усилено да се молишъ.

Засега обаче, единственитѣ помощници при болеститѣ, това сж лѣкаритѣ. Тѣ сж главната армия. Тия лѣкари дохождатъ съ своитѣ ножици, съ своитѣ игли, губерки, съ отровнитѣ си вещества и веднага поставятъ карантина, обсадно положение. Целиятъ домъ се бомбардира. Но, като се дигне карантината, и тѣзи същества се дигатъ. Когато сте остарѣли и дряхли и заминете, това е въ реда на нѣщата, но когато отиватъ здрави, млади, какво ще кажете? Та вие, които вървите по този пѣтъ, трѣбва да имате малко по-особени разбирания, трѣбва да приложите нѣкои работи. Трѣбва да се има предъ видъ общото положение, общитѣ работи. Болеститѣ следователно иматъ свой произходъ, но и тѣ сж на мѣстото си. Тѣ сж на мѣстото си, но нѣкога тия същества, които ги причиняватъ, не могатъ да се изгонятъ. Казва се тамъ, че нѣкои искали да изгонятъ бесоветѣ въ името на Павла, на Христа, но духоветѣ имъ казали: „Познаваме Павла и Христа познаваме, но вие кои сте?“ И тѣ ги набили хубаво. Та нѣкой пѣтъ и насъ трѣбва да ни набиятъ хубаво.

Подъ думата „болести“ азъ взимамъ всички ония изпитни състояния, които идатъ на хората. Нѣкога идатъ известни изпитания, които мъчно се издържатъ. И тогава вие казвате: „На мене ли се даде това нѣщо?“ - На тебе се даде. Ти държишъ сега матура и ще ти се дадатъ най-мъжнитѣ задачи. Защо трѣбва да дигашъ шумъ. Утре съжитѣ мъжни задачи ще се дадатъ и на другитѣ. И тѣхниятъ редъ ще дойде. Сега е дошълъ твоя редъ и ще гледашъ да издържишъ хубаво изпита си. Дали другитѣ ще го издържатъ, то е тѣхна работа. Като издържишъ ти изпита си, тогава и другитѣ ще държатъ своя. Ако ти не издържишъ изпита си, ще искашъ да ти дадатъ нѣкои по-леки задачи. Не, въ духовния свѣтъ нѣма леки задачи. Професоритѣ, които изпитватъ тамъ, не

сж снисходителни. Тѣ сж справедливи, но не сж снисходителни. Тѣ не правятъ отстъпки. Тѣ могатъ и десетъ пѣти да те скжсатъ. Ще кажете: „Ами, нали сме отъ вашитѣ.“ Ваши, наши нѣма, трѣбва да учите, да издържите изпита си. Който знае, той е отъ тѣхнитѣ; който не знае, той не е отъ тѣхнитѣ. Въ този законъ нѣма отстъпки.

Вие казвате: „Господъ е милостивъ.“ Снизхождението на Бога седи въ това, че Той отлага изпита ви. Ако те скжсатъ единъ пѣтъ, Господъ казва: „Изпитайте го още единъ пѣтъ.“ Господъ отлага изпита ви. Може да ви скжсатъ и десетъ, и сто пѣти, и пакъ да се отложи изпита ви, съ право да се явите пакъ на изпитъ. Въ това не седи добрината на Господа, че отлага изпита ви и до сто пѣти. Който мисли, че може и безъ изпитъ, той се лъже. Не, ти ще минешъ изпита по всичкитѣ правила. Не учишъ ли, да минешъ изпита, както трѣбва, ще те скжсатъ. Понѣкога вие мислите, че може така лесно и цвѣтя да носите, и подаръци да носите на учителитѣ си и съ това да прекарате изпита. Не, професоритѣ съ нищо не се подкупватъ. Който отива на училище, той трѣбва да има знания, той трѣбва да учи. Той трѣбва да си носи мολивъ, тетрадка и да си записва всичко, каквото се говори. Който има слаба паметъ, ще си записва говореното, а сжщевременно ще работите за усилване на паметъта. Има начини за усилване на паметъта, на ума и на моралния животъ. Мнозина не живѣятъ добре. Не, ще учите, всички ще учите.

Мнозина сж идвали при мене и сж ми казвали: „Този животъ, въ който вървимъ, може да се продължава, но ако се подобри материалното ни положение.“ Вѣрно е, че материалното положение оказва известно влияние върху живота на човѣка, но при сегашнитѣ условия на животъ, ако материалното положение на единъ духовенъ човѣкъ се подобри, въ едно отношение той ще внесе едно благо, но въ друго отношение то ще внесе известни отрови въ неговия животъ. Той ще изгуби една отъ благороднитѣ си чѣрти въ своя характеръ. Запримѣрь докато единъ човѣкъ не е билъ богатъ, той ималъ добро сърдце, но като забогатѣе, той става кораво-

сърдеченъ. Докато е билъ беденъ, той се е интересувалъ отъ другитѣ хора, но като забогатель, той казва: „Мене не ме интересуватъ другитѣ хора.“

Рекохъ, всичко въ свѣта е създадено за човѣка. Всѣко нѣщо ще дойде на своето време. Ако богатството дойде преждевременно у човѣка, то ще създаде едно особено чувство. У човѣка има само една способностъ, само едно чувство, че той трѣбва да бжде богатъ. Ако богатството дойде въ него преждевременно, то не може да принесе много нѣщо. И ако знанието дойде преждевременно, и то не може да принесе много. Апостолъ Павелъ казва: „Ако имахъ знанието на свѣта, и ако имахъ знанието на ангелитѣ, и ако говорихъ всичкитѣ езици, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ.“ Пжтътъ, по който сега вървите, всички нѣща си идватъ на своето време. И намѣсто да благодарите на Бога за това, у васъ се ражда едно роптание. Какво лошо има въ това напримѣръ че сте бедни? Азъ познавамъ и сиромашията, и богатството, минавалъ съмъ подъ всичкитѣ режими. Азъ съмъ спалъ съ отворени прозорци, да ми тече студъ надъ леглото. При това положение не съмъ се простудявалъ. Нѣкога съмъ се простудявалъ, но лѣтно време. Единъ пжтъ, при най-голѣмата горещина, азъ се простудихъ. При най-голѣмия студъ не съмъ се простудявалъ и съмъ дошълъ до следното положение - докато съзнанието на човѣка е будно, докато то присѣтствува въ него, никаква болестъ не е въ състояние да влѣзе въ човѣка. Обаче, ако стане най-малкото прекъсване, ако ти се поколебашъ, само за единъ моментъ, твоятъ умъ, съзнанието ти не указва влияние върху организма ти и тогава и най-малката причина отвънъ може да наруши равновесието на твоя организъмъ.

Докато умътъ на човѣка присѣтствува въ него, той има известенъ имунитетъ, има нѣщо въ него, което го пази. Този човѣкъ е обкръженъ съ една малка магнетическа ципа, която го пази отъ всѣкакво заболяване и простуда. Тогава никакво чуждо вещество не може да влѣзе въ него. Човѣкъ е запазенъ, филтъръ има той въ себе си. Понѣкога може да има

една малка пукнатина и да влѣзе въ нея нѣкое чуждо вещество. Ако въ ума на човѣка влѣзе, само за единъ моментъ, една лоша мисль, тя може следъ години да даде своя резултатъ. Ако нѣкой човѣкъ отъ младини до старини не е допусналъ нито една лоша мисль, нито едно лошо чувство или нито една лоша постѣпка въ живота си, никаква болестъ не може да го хване. Много бацили могатъ да минатъ презъ него, но той ще бѣде запазенъ отъ тѣхъ, нито единъ бацилъ нѣма да остави отровата си въ него. Човѣкъ не трѣбва да допуска никакви бацили да влѣзатъ въ организма му. Тѣ трѣбва да си седятъ вънъ.

Та първото нѣщо, положението, въ което се намирате, вие още не сте се научили да вѣрвате. Има единъ свѣтъ надъ васъ, но вие още не сте напълно убедени въ него. У васъ даже не е установено такова едно положение. Казвате: „Господь е добъръ.“ Господь е добъръ, но и ти трѣбва да се погрижишъ за себе си. Ако азъ изпълнявамъ волята Божия, азъ се грижа за себе си. Съ това подразбирамъ, че въ този свѣтъ, въ който живея, азъ се грижа и живея не за себе си, но за своя Създателъ. Като ставамъ сутринъ, азъ трѣбва да съзнавамъ, че изпълнявамъ волята Божия. Като сядамъ да ямъ, азъ не ямъ за себе си, но опитвамъ едно Божие благо, което ми се дава. Като сядамъ, азъ казвамъ: „Азъ не трѣбва да ямъ за себе си. Въ този случай азъ имамъ силно желание да [ямъ] и всички хора да ядатъ така сладко, като мене.“ Като седна на обѣдъ, моята молитва е следната: Всички хора да ядатъ, каквото азъ ямъ и така сладко, както и азъ ямъ. Ако азъ ямъ лукъ, и всички хора да ядатъ лукъ. Нѣкой пѣтъ азъ ямъ сухъ хлѣбъ и казвамъ: „Пожелавамъ и на всички хора да ядатъ сухъ хлѣбъ.“ Ако ямъ баница, баница ще пожелавамъ и на хората. Ако ямъ печена кокошка, и печена кокошка ще пожелаю на хората. На всички хора ще пожелавамъ да иматъ това, което азъ опитвамъ въ даденъ случай. Не мога да имъ пожелаю това, което и азъ не съмъ опиталъ. Важно е да иматъ всичко въ изобилие.

Право ли е азъ да давамъ разпорежданията си на Господа, какво да има? Опредѣлено и разпредѣлено е вече, как-

во да има и по колко да се пада всѣкиму. Този въпросъ икономически въ природата е опредѣленъ. Рѣка ли да се произнесе какво да има, азъ употрѣбявамъ едно малко влияние вече. Въ този день, въ който ямъ, никакъвъ дисонансъ не трѣбва да се внася въ това ядене. Ако не сте доволни отъ яденето и казвате: „Лукъ ли намѣриха да ми дадатъ, сухъ хлѣбъ ли намѣриха да ми дадатъ?“ Съ това вие вече внасяте единъ дисонансъ въ яденето. Този хлѣбъ не е сухъ, но така си го представяте. Преди всичко азъ никога не съмъ ялъ сухъ хлѣбъ. Подъ „топлия хлѣбъ“ азъ разбирамъ да взема сто грама жито и да го раздѣля на три пѣти: 30 грама сутринъ, 30 на обѣдъ и 30 вечеръта. Следъ това ще пия една чаша гореща вода или две чаши. Това е, което азъ наричамъ „топълъ хлѣбъ“, естествена погача. Като дѣвчете това жито, то ще даде своята енергия. А вие търсите сухия печенъ хлѣбъ. Въ сухия печенъ хлѣбъ нѣма животъ, както въ житото, което азъ наричамъ Божествена погача. И Христосъ е казалъ: „Хлѣбъ нашъ насъжщни, дай ни го намъ днесъ.“ Това е живиятъ хлѣбъ, който е слѣзълъ отъ Небето. Подъ думата „сухъ, печенъ хлѣбъ“, азъ наричамъ този, който печатъ фурнаджиитѣ въ фурната. Божествената погача, това е житното зърно, което трѣбва да дѣвчете.

И тъй, ние минаваме отъ едно положение въ друго. Чистото слово, чистата мисль, чистата постѣпка, чистото чувство, това е Божествената храна. Другитѣ нѣща въ свѣта сж отражение на този великъ, Божественъ редъ на нѣщата. Та вие трѣбва да турите въ ума си идеята за смиренieto. Мнозина се интересуватъ понѣкой пѣтъ, искатъ да знаятъ колко знае Учителътъ и де се е училъ. Азъ мога да ви разкажа, де съмъ се училъ, но това ще бжде тщеславие отъ моя страна. Ако искамъ да се поддамъ на това чувство, азъ ще започна да разпирямъ, че съмъ билъ преди еди-колко си прераждания въ Индия, въ всичкитѣ краища на свѣта, по всичкитѣ планети, на Сириусъ и навсѣкжде съмъ се училъ. Вие бихте ли повѣрвали на всичко това? Нѣкой ще каже: „Пъкъ, какъ и отде намѣри тѣзи приказки?“ Не, едно нѣщо е вѣрно: азъ уча сега. Презъ най-малкитѣ нѣща, отдето минавамъ, на всичко

обръщамъ внимание, всичко изучавамъ. Сега азъ минавамъ най-хубавата си школа. Като срещамъ нѣкои отъ тия учени професори на тази Божествена школа, азъ ги запитвамъ за всичко, което ме интересува. Този запитамъ, онзи запитамъ, и всички ми обясняватъ нѣщата, даватъ ми знания. Азъ не се налагамъ, да ми кажатъ каквото знаятъ, но ги помолвамъ, съ деликатностъ, да ми кажатъ нѣщо, каквото тѣ намиратъ за добре по този или по онзи въпросъ. Тѣ ми казватъ, че новиятъ порядъкъ на нѣщата е билъ такъвъ или онакъвъ и като направя опитъ, виждамъ, че излиза споредъ тѣхнитѣ думи. Азъ ги запитвамъ все за малки работи.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ. Единъ лѣтень день минавамъ покрай крушитѣ, гледамъ всички круши обрани, нѣма нито една останала на дървото. Въ това време азъ усѣщамъ малко гладъ въ себе си и казвамъ: „Да бѣше останала поне една круша, да си хапна.“ По това време отнѣкъде се яви единъ слабъ вѣтръ, и както вървя, виждамъ предъ себе си отъ една отъ крушитѣ паднаха на земята около 4-5 круши. Рекохъ си: „Отде ли паднаха тѣзи круши?“ При това тѣ не сж отъ голѣмитѣ, по сто или 50 грама, но малки, български круши. Нищо, и тѣ ми бѣха достатѣчни. Сега правя си заключението: възможно е тѣзи круши да сж паднали нѣкъде отгоре, като сж знаели, че ще мина отъ това мѣсто, та като сж брали крушитѣ, останали сж нѣколко необрани, за мене специално. Рекохъ, това може да се случи съ насъ, ако уповаваме на Бога. Пъкъ може и безъ круши да се мине. Може би тѣзи круши паднаха, за да ви разправя този случай. Това не значи, че всѣки може да има сжщата опитностъ. Много време може да гледате подъ крушата и да не падне нито една отъ дървото. Пъкъ и на мене нѣма вече да се случи сжщата опитностъ. Всѣка круша, която тогава падна, имаше цена за мене. Рекохъ, добре е всички да имате възможностъ да ядете отъ тѣзи хубави, Божествени круши. Тѣ ще ви създадатъ едно добро разположение. Тѣ ще създадатъ една хубава хармония у васъ.

Вие казвате: „Трѣбва да се живѣе добре.“ Да, трѣбва да се живѣе добре, но не може да се живѣе добре. Казвате:

„Трѣбва да бждемъ добри.“ Ако остане отсега нататѣкъ да бждете добри, вие сте закжсали много. Да ви приведа още единъ примѣръ. Минавамъ презъ едно мѣсто, виждамъ на пѣтя единъ голѣмъ камѣкъ и не зная защо, яви се у мене желание да дигна този камѣкъ отъ мѣстото му. Защо и за какво, не зная, но у мене се явява такова желание. Най-после премѣствамъ камѣка и какво да видя? Подъ него намирамъ малко прѣстъ и въ нея заровена една малка диня, току що поникнала. Тя се мжчи да изникне. Сега разбрахъ, защо е трѣбвало да дигна този камѣкъ. Семенцето на тази диня е посято нѣкакъ си случайно и нѣкой следъ това е турилъ този камѣкъ отгоре ѝ. Като минавамъ азъ, нѣкой пѣкъ ми обръща вниманието и казва: „Дигни този камѣкъ, да може семето да изникне свободно.“ Ще кажете: „Защо пѣкъ това семенце е изникнало подъ камѣка?“ Не, то е изникнало преди да е билъ камѣкътъ върху него, но нѣкой другъ е турилъ отпосле камѣка. Това показва, че има нѣщо добро въ човѣка. Нѣкой е турилъ камѣка върху посятото семе. Като минешъ, ти дигни този камѣкъ и повече не разсждавай, кой и защо е турилъ камѣка отгоре. Следъ време, като минешъ, тази малка диня ще е дала плодъ и ще ти каже: „Господине, ти единъ день ми направи едно добро. Сега можешъ да вземешъ единъ отъ моитѣ плодове.“ Казвате: „Направи добро, че го хвърли въ морето.“ Не трѣбва да хвърлишъ това добро въ морето, но трѣбва да го оставишъ, да си изникне и следъ време ще видишъ неговия резултатъ. Като направишъ доброто, ти нѣма да гледашъ дали ще има нѣкакво благо за тебе, но трѣбва да дигнешъ камѣка. Помогни, за да ти помогнатъ. Обичай, за да те обичатъ. Ако обичашъ, обичѣта ще дойде къмъ тебе, ако правишъ добро, и доброто ще дойде къмъ тебе. Ако си справедливъ, и справедливостѣта ще дойде къмъ тебе. Този законъ не е механически, той е разуменъ законъ.

Та, не се спирайте на погрѣшкитѣ. За погрѣшкитѣ си не мислете. Ако ме пита нѣкой, колко съмъ добъръ, казвамъ му: „Добъръ съмъ, но не ме питай колко съмъ и лошъ.“ Като съмъ правилъ своитѣ наблюдения, азъ съмъ гледалъ едно нѣщо: има ли добро въ нѣкой човѣкъ. Доброто търся азъ въ

човѣка. Въ всѣки човѣкъ има заровено добро, което той трѣбва да обработи. Казвамъ на нѣкой човѣкъ: „У тебе има заровено добро, което ти трѣбва да обработишъ.“ „Ама, азъ не съмъ добъръ човѣкъ, лошъ човѣкъ съмъ. При това, азъ не съмъ способенъ човѣкъ.“ Ти остави това, но у тебе има дарби, способности заровени, които само трѣбва да обработишъ. „Ама, азъ съмъ остарѣлъ.“ Остави това настрана. „Ама, нѣмамъ условия.“ И това остави настрана. Ти си остарѣлъ, защото не мислишъ. Мисли право и ще се подмладишъ. Писанието казва: „Онѣзи, които очакватъ Господа, тѣхната сила ще се възобнови.“ И старостъта, въ сегашната форма, произтича отъ единъ вътрешенъ тормозъ. Дѣдо ти остарява, баба ти остарява, майка ти, баща ти остаряватъ и ти като тѣхъ, по всички правила ще остарѣешъ. И вие, за да не остарявате, трѣбва да прекъснете връзката съ вашата наследственостъ. Питамъ тогава, ако червеятъ се превърне на пеперуда, той ще остарѣе ли? Като червей той ще остарѣе, но като пеперуда той ще се обнови.

Та, като дойдете до закона на старостъта, вие трѣбва да я напуснете. Като останешъ червей, ти непременно ще остарѣешъ и ще умрешъ. Ако спазишъ закона и си направишъ единъ пашкулъ и после отъ пашкулъ се превърнешъ на пеперуда, ти ще се обновишъ. Ако останешъ съ сегашнитѣ си разбирания на червея, на гжсеницата, ти ще остарѣешъ и нѣма да разберешъ закона. Ако направишъ единъ пашкулъ, по новитѣ закони, които Богъ ви е посочилъ, и станешъ на пеперуда, веднага ще изменишъ закона на остаряването и ще се подмладишъ.

И тѣй, ако бждемъ въ съгласие съ този великъ законъ, което отъ насъ зависи, ще намѣримъ най-благоприятнитѣ условия да се изменимъ. Но, ако ние чакаме Господъ да дойде, Той самъ нѣма да ни направи на пашкули. Той ще ни даде правилата какъ сами да се превърнемъ на пашкулъ. И не само да си направите пашкула, но да си изпредете най-хубавата прежда, каквато и най-опитната мома не може да изпреди. Казвате: „Глупаво нѣщо е гжсеницата.“ Не, какво изкуство, какво инженерство има въ нея, като почне да тѣче. Този чер-

вей не е толкова глупавъ. Той умѣе да тъче, да преде. Той, като влѣзе въ своята лаборатория, започва да работи така, както и алхимицитѣ не сж знаели. Щомъ влѣзне въ своята лаборатория, той цѣлъ се изменя. И като излѣзе вънъ, става една хубава пеперуда, която най-хубавитѣ цвѣта я възнаграждаватъ за нейната работа. Като минава презъ тѣзи учени професори цвѣтята, всѣки ще ѝ каже: „Тѣй ще направишъ, иначе ще направишъ.“ Всѣки цвѣтъ се интересува отъ нейнитѣ лабораторни опити. Ти направи пашкула си и всички професори ще дойдатъ да помагатъ. Не направишъ ли пашкула си, никой нѣма да ти помага. Тогава ти ще бждешъ единъ обикновенъ човѣкъ.

Това значи: Бивайте винаги въ съгласие съ Божественото и никога за нищо не се разколебавайте. Разколебаването подразбира откъсване отъ тѣлото. Не се разколебай, бжди като листъ на дървото. Върти ли те вѣтрѣтъ, и ти се върти, но не се откъсвай отъ дървото, дръжъ се за дървото. Ако вѣтрѣтъ ти каже: „Хайде съ мене“, и ти се откъснешъ и тръгнешъ заедно се него, ти ще загинешъ. Кажи: „На гости можешъ да дойдешъ, може да си поиграемъ съ тебе, но отъ тукъ не се откъсвамъ.“ Вѣтрѣтъ казва: „Ела съ мене, азъ ще те нося на ръцетѣ си.“ -“Не, по-добре на дървото, отколкото въ твоитѣ ръце.“ Рекохъ, вие искате да станете богатъ човѣкъ и се откъсвате отъ дървото. Вие на дървото имате всичкото богатство. Ти си единъ цвѣтъ, искашъ нѣкоя мома да те носи на главата си, но като цвѣтъ по-добре да бждешъ на дървото, отколкото на главата на момата. На главата на момата ти ще увехнешъ, а на дървото ти ще цѣфнешъ, ще завържешъ и ще узрѣешъ. Вие искате всички да ви носятъ на главитѣ си. Братя и сестри все за васъ да мислятъ, но рекохъ, дръжете се на Божественото дърво, на никоя глава не се качвайте. На никакво такси да не ви носятъ. Дръжъ се за Божественото дърво, нищо повече. И като дойде свѣтлина-та и тя като те озари, ще каже: „Ела съ мене.“ Ти ще откажешъ и ще кажешъ: „Много ти благодаря, но сега имамъ една важна работа. Като си свърша работата, ще поискамъ позволение. Като ми даде позволение моя господаръ, тогава са-

мо мога да слѣзна отъ дървото и ще тръгна съ разумно разбиране.“ Сега всѣки отъ васъ е готовъ да напусне дървото, готовъ е да се качи на една глава и да го носятъ. Следъ това ще се запитахъ: „Защо не можахъ да постигна това, което желяехъ?“ Единъ откъснатъ цвѣтъ, той никога не може да постигне своята цель. Единъ откъснатъ листъ отъ дървото, той никога не може да постигне своята цель.

Рекохъ, стойте твърдо на вашитѣ убеждения! И никакви външни условия, колкото и да искатъ да ви мърдатъ, не се подавайте. Нито слана да ви заплашва, нито снѣгъ, нито буря. При всички условия стойте на Божественото дърво и всичко, което желаете [да] имате, ще дойде. Докато сте на дървото, всичко ще имате. Слѣзните ли отъ дървото, никой не отговаря. Тогава никой не може да ви спаси.

Само Божията Любовь носи пълния животъ!

12 година,
8-ма лекция на Общия Окултенъ Класъ,
9 ноемврий 1932г.,
срѣда, 6 часа сутринята
Изгрѣвъ

ЗДРАВА МИСЪЛЪ

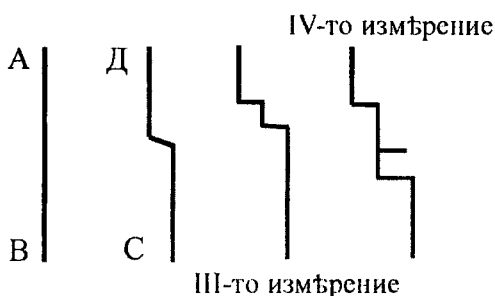
5 часа сутринта

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Произходъ на невежеството“.

Упражнение: Издигане ръцетъ настрани, после нагоре, надъ главата и допиране на пръститъ. Снемане на ръцетъ предъ гърдитъ, после надолу отстрани на тѣлото. Приклѣкване, загребване съ ръцетъ и издигане на тѣлото. Ръцетъ въ страни и поставяне предъ гърдитъ. (6 пѣсти)

Трѣбва да разбираме думата „знание“. Хората иматъ различно схващане за знанието.

Каква е тази линия? АВ, това е една възможност. Въ какво седи възможността? Това е потенциална възможност. Второто измѣрение е ДС. Уменъ човѣкъ е онзи, който е работилъ.

Който не е работилъ, той само пита тази линия защо е и не работи. Обръща я нагоре, надолу, налѣво, надѣсно и най-после казва: „Това не ми трѣбва“, и търси друго. Вие говорите нѣкой пѣтъ за любовта. Любовта е права линия. Тя е една възможност. Какво разбирате вие подъ думата любовъ? Не само да чувствуващъ какво нѣщо е любовта, но да може да проявишъ тази любовъ и като я проявишъ, ти самъ да си доволенъ. Не да търсишъ, другитъ хора да сж доволни, но ти самъ да си доволенъ.

Настрадаинъ Ходжа казва: „Ако умре жена ми, половината свѣтъ ще умре, а пѣкъ ако умра азъ, целиятъ свѣтъ ще умре.“ Ти, като живѣешъ, се готвишъ да умрешъ. И като си

умрѣлъ, се готвишъ да живѣешъ. Сега това сж неразбрани работи. Нѣкой казва: „Азъ като умра, ще живея.“ Умирането е една възможность въ свѣта. Това е най-слабата възможность да живѣешъ. Следователно ти трѣбва да бждешъ нѣкой великъ гений, за да можешъ отъ тѣзи неблагоприятни условия да създадешъ единъ новъ животъ. Той при всичкитѣ условия - богатство, жена, деца, не може да живѣе, че като умре, тогава ще може да живѣе. Че какъ ще живѣешъ тогазъ? Нито жена ти, нито децата ти ще бждатъ при тебе, какъ ще живѣешъ? Той всрѣдъ хората не може да живѣе, че тамъ, като умре, ще може да живѣе. Нѣма смисълъ. Това сж неразумни положения. Това е една неразумна философия. Това е неразумно разбиране на битието, на волята Божия. Следователно цѣла една каша, научна каша, богословска каша, цѣла каша, отъ която е създаденъ сегашния нещастенъ животъ.

Нѣкой казва: „Кажи ми една отъ тайнитѣ.“ - Отъ тази тояга азъ може да направя единъ ножъ и да мушна нѣкого. Отъ тази тояга може да направя да изтича огънь, че когото барна да не смѣ втори пжтъ да се приближи. Отъ тази тояга мога да направя кржгъ и никой отъ духоветѣ не може да проникне кржга и азъ съмъ запазенъ. Нѣкой казва: „Господъ ще ме пази.“ Ще ви пази Господъ. Каква идея имате тукъ? Богъ е Любовь. Щомъ имашъ любовь, Богъ те пази, любовта те пази. Богъ е животъ, щомъ имашъ животъ, Богъ те пази. Богъ е Мждрость, значи свѣтлина. Щомъ свѣтлината е въ тебе, Богъ те пази. Богъ е истина. Щомъ въ тебе има истина, Богъ те пази. Какво подразбирашъ подъ думата „Богъ ме пази“? Тя е една праздна идея, праздна кратуна безъ вода. Кратуна, която има вода въ нея, е нѣщо, но като нѣма вода въ нея, е смѣшно да уподобявашъ. Смѣшно е да се надѣвашъ, че ще излѣешъ вода въ кратуната.

Та, освободете вашето съзнание. Недоволенъ си отъ живота. Защо си недоволенъ? Недоволенъ си отъ нѣкого. Азъ не съмъ противъ недоволството. Когато нѣкой е недоволенъ да каже защо е недоволенъ. Кои сж основитѣ на неговата любовь, на неговото знание. Що е знание? Знание е това, съ

което въ даденъ случай може да помогнешъ на себе си. Ти си вързанъ. Знание е това, съ което можешъ да се развържешъ въ даденъ случай. Ти имашъ нѣкоя голѣма мъжнотия, ако тази мъжнотия може да я развържешъ, въ дадения случай, имашъ знание. Тази мисль може да е въ твоята мисль, въ твоитѣ чувства, въ твоята воля. Азъ трѣбва да зная кжде е тази мъжнотия.

Да зная е едно, а да подозирамъ е друго. Какво нѣщо е подозрението? Следъ като провѣришъ, виждашъ, че нѣщата не сж върни. По пѣтя, по който вървите, сте дошли до едно мѣсто, кждето трѣбва да работите. Досега сте били съ идеята, че сте царски синове, княжески синове. И досега другитѣ сж работили заради васъ - майката, бащата. Дрехитѣ опра-ни, облѣчете и така излизате. Ръцетѣ вънъ отъ джобоветѣ или въ джобоветѣ, оглеждате се въ огледалото, махате си бастуня, показвате си перото на шапката. Една княжеска дъщеря имала, всички блага имала въ свѣта, липсвало ѝ едно кукувиче перо. Всичкото ѝ нещастие е било, че не знаела какво нѣщо е кукувичето перо. Каза̀ла: „Азъ съмъ готова да дамъ всичко за кукувиче перо.“ Донесли ѝ едно кукувиче перо и ѝ взели всичкото богатство, останала само съ кукувичето перо. Ако ви попитамъ отъ де иде вашето нещастие - отъ вашето кукувиче перо. Какво е кукувичето перо? Вашето невежество. Да не знаешъ какво нѣщо е една права линия, да не знаешъ, че тя има пречупване. Всѣка линия има пречупване, линиитѣ се пречупватъ, сгъватъ се. Ако не се пречупи известенъ предметъ, той не може да прояви своитѣ линии. Ако въ единъ кръгъ не прекарашъ известна енергия, никаква окръжностъ не може да се прояви отвънъ. Ако този микроскопически кръгъ, съ който е затворено известно водно течение, ако този кръгъ не го пречупите, то тази вода не може да се прояви. Следователно всичкитѣ мъжнотии въ живота, това сж усилията на природата да пречупи този микроскопически кръгъ.

Да кажемъ, че съмъ вързанъ. Кой ме е вързалъ и какъ ме е вързалъ, не разправамъ. Азъ го вземамъ само като фактъ.

Нѣкой казва: „Какъ стана, че ме вързаха? Мене умниятъ човѣкъ, защо ме вързаха?“ Това не искамъ да зная. Азъ искамъ само да се освободя отъ това, което ме спъва. Нѣкой ме пита защо е злото въ свѣта. Менъ не ми трѣбва това. Но трѣбва да се освободя отъ злото, което е по моитѣ ржце и крака. Трѣбва да се освободя отъ неговитѣ последствия въ моитѣ ржце, които представятъ моята воля. Да се освободя отъ неговитѣ последствия въ моето сърдце, което представя чувствата ми и трѣбва да се освободя отъ неговитѣ последствия въ мозъка, които представя ума ми. Трѣбва да освободя моя умъ, ржцетъ, сърдцето, отъ всички последствия на тази зловеща сила или отъ тази сѣдба на природата. Една задача е това. Природата ни е дала една задача. Тъмнината е спънка на ума, на волята ни, на сърдцето ни. Рекохъ, освободете се. Може да запитате сега: „Абсолютно това, вѣрно ли е?“ Фактитѣ сж вѣрни.

Всѣщность крайнитѣ подбуждения какви сж? Първоначалнитѣ подбуждения, какви сж? Това е единъ въпросъ на бъдещето. Но и досега знаете това, което досега нѣма да ви ползува. Вие сте сиромашъ, имате талантъ, търсите служба и не може да намѣрите. Искате хлѣбъ отъ нѣкой хлѣбаръ и не ви дава. Отивате при нѣкой готвачъ и той не ви дава, навсѣкжде не ви даватъ и вие не разбирате закона. Имате изкуство да рисувате, а пѣкъ тѣзи хора иматъ една слабостъ. Отивате при гостилничаря и ще седите отвънъ. Ще рисувате и давате на гостилничаря рисунката, подписвате се и той ви дава, отивате при хлѣбаря, рисувате и ви дава единъ сомунъ. Отивате при единъ дрехаръ и той си има нѣкаква възлюблена, тъкмотя е тамъ. Вие я рисувате и като му покажешъ рисунката, веднага единъ костюмъ дрехи, всичко върви. Вие сега очаквате Господъ да прати нѣкой ангелъ, да внуши на богатия да даде пари. Вие сте цѣль единъ аристократъ. Господъ да промисли за васъ, нѣкой ангелъ да напусне своята служба, че да убеди богатия да ви даде дрехи. Че то е дълга и широка работа, но вие ще възразите: „Всѣки художникъ ли е?“ - Всѣки е художникъ. Вие може да бъдете художникъ, писателъ,

поетъ, философъ, въ тази линия седятъ всичкитѣ изкуства на свѣта. Азъ, като кажа АВ, всичко мога да направя. Мога ли да напиша тази линия, всичко мога да направя.

Ти искашъ да се молишъ на Бога, казвашъ: „Дали ще ме послуша Господъ, намѣрихъ се въ зло.“ И казвашъ: „Дали ще ме послуша Господъ!“ Не си играй така. Тебе те е срамъ. Какво нѣщо е срамътъ? Срамътъ се проявява само при слабостта. Като видишъ, че не знаешъ, срамъ те е. Най-първо ти отивашъ да се молишъ на Бога, не знаешъ какво да кажешъ. Ако знаешъ езика на Бога, една дума като му кажешъ, Той ще ти даде всичко. Смѣшенъ си ти. Да отидешъ при Баща си и да не знаешъ да говоришъ на Неговия езикъ, не е ли смѣшно това? Това е срамота. Ти езика на баща си и на майка си трѣбва да знаешъ, а пъкъ езикътъ това е знанието. А пъкъ нѣкои отъ васъ сега мислятъ, че сте научили една тайна. Научили сте го, но да я направите е важно. Изкуството е сега да го направите. Да кажемъ, че ви даватъ една трудна задача. Ти си гладувалъ три дѣня, слагатъ яденето, но нѣкой по-гладенъ отъ васъ, идва, вие да се откажете отъ порцията си. Този, който ще дойде следъ васъ, е богаташъ, а вие сте единъ сиромасъ. Вие имате само една паница, ще изядете едно ядене и ще се намѣрите пакъ въ сѣщата мѣнотия. Вие ще се откажете отъ вашето ядене, богатиятъ да се наяде, и той като яде, ще го рисувате, той ще ви осигури за презъ целия животъ. Той ще види, че сте благороденъ човѣкъ и сте даровитъ, а вие ядете, а и той не знае, че рисувате. И той знае другото изкуство - да ви създава мѣнотии.

Този, голѣмиятъ богаташъ е дявола, той дойде - ти остави порцията си, да я изяде, че ти стани, че го рисувай. Да ви обясня яденето. На тази маса нѣкой ще остави една торба съ злато за васъ. Отвѣнъ идватъ 10 души разбойници и ви питатъ: „Тѣзи пари ваши ли сѣ?“ Ти ще кажешъ: не, ако си уменъ. Щомъ кажешъ, че сѣ твои, тѣ ще те вържатъ, ще взематъ паритѣ, ще те измѣчатъ, като мислятъ, че имашъ още пари. Ти ще кажешъ: „Оставилъ е нѣкой тѣзи пари, тѣ сѣ за васъ, може да ги вземете.“ Това е една възможность да се

откажете въ дадения случай. И когато въ Християнството изучавате закона на самоотричането, то е цѣла наука. Отричането въ едно отношение, отъ едни богатства, е същевременно придобиване други богатства въ свѣта. Не да се отречемъ въ живота, да пожертвуваме живота си. Пожертвуването на единъ животъ е за придобиване на другъ животъ. Една мисль, чувство и постѣпка не може да се пожертвуватъ, но възможността за придобиване на известни мисли, чувства и постѣпки може да се пожертвуватъ, за да се отвори другъ пътъ предъ тебе. Вие учите сега музика. Азъ съмъ говорилъ много пъти за музиката, но онази магическа сила, която е скрита въ музиката, вие никога не сте я опитали. Нито единъ отъ васъ не е направилъ опитъ съ музиката. Имате едно лошо състояние. Нито единъ отъ васъ не е направилъ опитъ, да премахне това лошо състояние.

Въ България сж ми разправили само единъ случай. На единъ български кавалджия му се случило голѣмо нещастие. Цѣла нощъ той свирилъ съ кавала си. Нѣкой му казалъ: „Защо свиришъ? Придоби ли нѣщо, отъ дѣдо си наследство ли имашъ? Сватба ли имаше?“ Онзи казалъ: „Голѣма беля ми дойде на главата и цѣла нощъ свирехъ. Слава Богу премахнахъ тази беля.“ Защото страданията въ свѣта сж фиктивни. Има страдания, които можемъ да премахнемъ само съ музика. Тѣ сж за упражнения.

А пъкъ има известни страдания, които ще минатъ и ще оставятъ нѣщо. Тѣ се направляватъ отъ други същества. Ако искате едно обяснение: единъ скулпторъ съ своя чукъ постоянно чука върху нѣкой камъкъ. Този камъкъ не може да се избави отъ тѣзи страдания, които му нанася този скулпторъ. Скулпторътъ си има известни идеи и този камъкъ ще се избави отъ тѣзи страдания, само когато скулпторътъ постигне тази идея. Когато престанатъ твоитѣ страдания, показва, че онова същество е постигнало идеята си, която иска да постигне. Ако не сж престанали страданията, значи не е постигналъ идеята си. Това е само единъ предговоръ, който всичко обяснява. Имашъ известни страдания, които не преставатъ.

Ти ще имашъ идеята, че едно по-висше съзнание работи върху тебе. Ако ти не си съгласенъ, ще си създадешъ цѣло нещастие на себе си, защото съ своето недоволство ти ще развалишъ материала, чрезъ който работи това сжщество и ще станешъ негоденъ за статуя и най-сетне това сжщество ще те хвърли и ще те изхвърлятъ на пѣтя, ще се търкаляшъ по пѣтя на страданията и тѣ ще се увеличатъ. Издръжъ страданията, докато това сжщество работи въ тебе и въ тебе ще проникне нова идея. Тази иде - това име, съ което това сжщество ще кръсти тази статуя.

Та, когато Писанието казва: Всичко онова, което ти се случи, е за добро, вие се чудите защо. Всичко може да се случи, но едното нѣщо, което може да се случи, то е свързано съ тази работа, която това сжщество работи върху тебе. То е най-възвишеното, най-хубавото. Душата ви всѣкога работи. Единъ ангелъ, той е възвишено божествено сжщество. Въ васъ Божественото сжщество работи, Богъ работи - поправя; работи - поправя. Едно висше сжщество е турено въ васъ да работи, за да ви спаси и освенъ, че ще ви спаси, това сжщество работи върху васъ, за да ви подигне. Постижението зависи отъ духа на човѣка, а пъкъ духътъ, това сте вие. Онзи, който страда и онзи, който работи, тѣ сж двама. Ти, който страдашъ, трѣбва да чакашъ, докато се завърши работата върху тебе. Онзи си има други мжчнотии, но той вижда, че ти не се поддавашъ, той те изучава и тъкмо той се загледа на едно мѣсто, ти направишъ една пакостъ, после пакъ така. Целиятъ животъ работи, ти работишъ. Той работи едно, ти друго. Той работи и гради, а ти разваляшъ. Най-после казвашъ: „Какво е това?“ Ти развалишъ работата и после се чудишъ. Не се меси въ работата на скулптора. Наблюдавай какво прави. Наблюдавай и парченцата, но никога не се опитвай да вземешъ едно парченце и да го залепишъ на мѣстото, дето е отчупено.

Азъ не искамъ тази мисль да влѣзе въ васъ като противоречие. Това, за което ви говоря, нѣма да развали вашия животъ. Азъ ви обяснявамъ онѣзи мжчнотии, въ които се на-

мирате. И безъ да ви го обяснявамъ, пакъ ще минете по този пѣтъ. Вие сте взели единъ кривъ пѣтъ, по който вървите, и азъ знаа, че на 100 километра ще се задъните въ планината и трѣбва да се върнете назадъ. Мога да ви кажа: „Нека си вървятъ по този пѣтъ.“ А пъкъ мога да ви кажа: „Извинете, по този пѣтъ, по който вървите, не ще излѣзете, другъ пѣтъ има.“ Вие питате: „Нѣма ли нататкъ изходъ? Вие увѣрени ли сте?“ Рекохъ, ако не вървате, може да отидете до края на този пѣтъ и пакъ ще трѣбва да се върнете назадъ. Сега по пѣтя, по който вървите, трѣбва да направите една малка поправка. Всѣки отъ васъ мисли, че служи на Бога, имате ли тази самоувѣреностъ, че като се молите, като говорите на Господа, че Той ви слуша. Нѣкой пѣтъ много ангели, даже като сж говорили на Господа, съ часове сж седѣли да говорятъ, говорятъ и нѣма отговоръ. Ангелътъ говори, но никой не отговаря. Какво ще кажете? Единъ часъ търпение на единъ ангелъ, знаете ли на какво се равнява? Нѣкой пѣтъ и вие се молите, нѣма за васъ отговоръ. Защо нѣма отговоръ? Това не е една наука, да знаешъ само, че не сж ви послушали. Защо не сж ви послушали? Дали не сж ви послушали или не му е дошло времето. Може би искате нѣщо, за което не му е дошло времето. Или, може би имате едно желание, за което не е сега времето. Вие мислите, че сега трѣбва. Ако стане сега, какво ще придобиете?

Представете си, че искате една копринена рокля за Великденъ. Двама души искатъ копринена рокля за Великденъ. Две категории сжщества може да има. Едни сжщества може да искатъ копринена рокля, а други - копринени гащи. И тогава едниѣ сжщества азъ ги наричамъ Х, а другитѣ сжщества - У. Тѣ сж две Х и две У. Представете си, че на единиятъ Х му даватъ копринена рокля и на единия У му даватъ копринени гащи. На другия Х и У не му даватъ копринени риза или гащи. Съ онзи, на който даватъ копринена риза или гащи, какво ще стане? Тѣ ще се облѣкатъ съ тѣхъ. Какво ще излѣзе сега отъ копринената рокля и гащи. Онзи воененъ, който се е облѣкълъ съ своята униформа, взелъ пушката и

ножа и отиде на бойното поле и победата е на негова страна, тогазъ добре, но следъ като се облѣче съ своята копринена рокля и гащи и удари на бѣгъ, неприятельтъ му ги вземе, тогава какво става съ копринената риза или гащи на Х и У?

Азъ цитирамъ сега онѣзи състояния, които постоянно ставатъ съ васъ. Вие сте се молили на Бога за копринена рокля и сте я получили. Имате едно приятно чувство, че сте разрешили всички въпроси. Целиятъ день махате ножа си навсѣкжде. Казвате: „Знаете ли какво добихъ?“ Но следъ обѣдъ, въ 2 часа, отъ всичкото това състояние не остана нищо. Смѣнява се състоянието ви и вие се чувствувате нещастенъ. Питамъ сега: кѣде отиде вашата копринена рокля? Неприятельтъ ви я задигналъ. Единъ човѣкъ, който е изгубилъ своето щастие, герой ли е? Единъ човѣкъ, който загубилъ своето знание и своето спокойствие, герой ли е? Единъ човѣкъ, който не може да изпълни своята длъжностъ, както трѣбва, герой ли е той? Единъ човѣкъ, който не може да учи, не е герой.

Питамъ: свѣтътъ мѣсто за инвалиди ли е или за герои? Свѣтътъ е мѣсто за здрави. А пѣкъ инвалидността е случайно проявление. Всички хора искатъ удобства. Когато у мене се зароди идеята за удобства, азъ считамъ тази идея за инвалидъ. Когато въ мене се зароди желание да ми служатъ хората, азъ считамъ, че съмъ инвалидъ. Когато у хората се зароди желание да ми служатъ, то е другъ въпросъ. Но и когато въ мене се зароди желание да служа на другитѣ хора, то е другъ въпросъ. А когато въ мене се зароди желание да ми служатъ, и това желание, да ми служатъ, не съществува у другитѣ хора, тогава това желание въ мене ще ми създаде едно нещастие. Напредналитѣ същества сж ни служили въ нашата немощъ. Когато душата се намирала въ своето развитие, много същества сж ѝ служили. Трѣбва да отдѣляте вашитѣ болезнени състояния, отъ онѣзи слабости, които сж въ реда на нѣщата въ вашата еволюция.

Та искамъ сега да ви хвърля свѣтлина върху възможноститѣ, които трѣбва да развивате. Вие нѣкой пѣтъ седите

и се занимавате съ слабоститѣ на хората. Казвате: този не е християнинѣ, онзи не е православенѣ и пр. Всички тѣзи нѣща може да сѣ вѣрни, ако азѣ презѣ целия си животѣ се занимавамѣ съ това, тогава азѣ ще се оцапамѣ съ психологическа калѣ, която ще ме спѣне. Онзи човѣкъ, който не може да впрегне калѣта на работа, той е невежа. Учениятѣ гърнчарѣ е впрегналѣ калѣта и е направилѣ гърнци, а пѣкъ вие, като не разбирате това изкуство, ще полепите калѣта за обувката си и ще я внесете въ нѣкоя кѣща.

Азѣ съмѣ говорилѣ, че трѣбва да държите чистота. Мнозина влизате въ салона съ кални обувки. Толкозѣ години азѣ ви уча, но вие внасяте калѣ тукѣ, въ салона. Защо азѣ да ви уча и да плащамѣ за вашата калѣ? Ако вие не плащате, азѣ ще впрегна вашата калѣ и тази калѣ ще я продамѣ пакѣ на васѣ, по-скѣпо ще ви я продамѣ, по 1000 лева ще платите за едно гърне. Това ще ползува менѣ, но нѣма да ползува васѣ.

Рекохѣ сега, вие не знаете защо азѣ ви събирамѣ, защо ви говоря, вие казвате: „Господѣ го е пратилѣ.“ Това не е никаква философия. Азѣ искамѣ да научите едно изкуство, не да гледате какѣ азѣ правя гърнцитѣ, но ще се опретнете, ще месите калѣта съ рѣцетѣ си, ще мачкате. Ще научите какѣ се замесва калѣта, какѣ се изпича, и какѣ се продава. По колко трѣбва да се плати по продажбата. Това е цѣло изкуство. Нѣкой може да ви представи живота въ друга форма, но тѣзи представи на миналото сѣ ни направили несчастни. Една майка представя на дѣщеря си брачния животѣ, какѣвто не е. Тя казва: „Ще се оженишѣ, ще имашѣ мѣжѣ, жена, деца.“ Хубаво, ще имашѣ мѣжѣ и деца, но знае ли какѣ да избере този мѣжѣ? Че това не е наука да оженишѣ човѣка за когото и да е, тя трѣбва да намѣри този мѣжѣ, който ѣ е опредѣленѣ отѣ природата и трѣбва да има деца, които ѣ сѣ опредѣлени. Не да ѣ дадатѣ деца, които сѣ турени вкѣщи подметнати. Не подметнати деца. Единѣ българинѣ ходилѣ въ Римѣ и тамѣ се влюбилѣ въ нѣкоя си актриса ли, пѣвица ли и тя била много интелигентна. Ражда му се едно дете. Той идвалѣ тукѣ, въ България, оженва се за друга и пакѣ ималѣ деца, но тѣ умрѣ-

ли. Идва онова дете отъ Италия и тѣ узаконяватъ незаконо-
роденото дете. Това дете проявява особени качества. Чудятъ се, нито майката, нито бащата е такъвъ и другитѣ казватъ: „Майката съвсемъ друга, а пъкъ такова дете, но то е отъ друга майка.“

Сега азъ привеждамъ този примѣръ. Не мислете жененето е едновременнонъ процесъ, както става сега. Азъ считамъ, че да говоря за женитбата, това е губене на време, защото като говоря, никой не ме е разбралъ. Азъ влизамъ напълно въ положението ви, защото каквото и да кажешъ, нито на мъжа ще угодишъ, нито на жената. Ако похвалишъ много мъжа, лошо, ако похвалишъ много жената, лошо. Ако ги похулишъ. Нѣкой пжтъ сж ме питали: „Какво мислишъ за този човѣкъ?“ - Нищо не мисля. Пита: „Какъвъ човѣкъ е той?“ Рекохъ, нищо не зная. Въ моята наука не съмъ намѣрилъ още той каква свѣтлина има. Когато въ единъ човѣкъ намѣря известна свѣтлина, тогава казвамъ, че съмъ намѣрилъ нѣщо, а когато виждамъ само погрѣшкитѣ, тогава казвамъ, че нищо не съмъ намѣрилъ въ него още. Човѣкъ, това е добродетелитѣ му.

Престанете всички да се тревожите за работи, които не ви влизатъ въ работа. Ще дойде нѣкой ученикъ и ще каже: „Кажи на жена ми да не ме смущава.“ Тогазъ рекохъ: „Изпроводете жена си при мене.“ Колко души сж изпращали, не зная. Много мъже не сж изпращали жените си. Нѣкой пжтъ трѣбва да напиша нѣкой романъ. Рекохъ ѝ: „Твоятъ възлюбленъ малко се смущава отъ тебе, той е малко нервень, почни да му пѣешъ. Като му готвишъ, като заспива, като се зададе отвънъ, пѣй му и му играй насреща.“ На колкото души съмъ препоръчалъ това, нито единъ мъжъ не е билъ жена си, когато жена му е пѣла и играла. Мъжътъ казва: „Много съмъ доволенъ, пѣе, пѣе, играе насреща ми, цѣлува ме, прегръща ме.“

Азъ вземамъ процеситѣ въ природата. Когато вѣтърътъ [м]е духа, въ вѣтъра има нѣкое сжщество, което ме прегръща и ме цѣлува. И водата, която влиза въ нѣкой изворъ, и тя

ме прегръща. Само когато играта е много силна, рекохъ: „Много е силно, по-слабо.“ Правѝ това, което вѣтърътъ прави. Правѝ това, което свѣтлината прави. Правѝ това, което водата прави. Ако правишъ това, ти ще бждешъ единъ човѣкъ, който върви по Божествения пътъ. Ти имашъ една възвишена идея. Ако имашъ любовъ къмъ Бога, една възвишена идея, тѣзи мъжнотии лесно ще прекарашъ. Трѣбва да имашъ една идея, чрезъ която лесно ще прекарате. Искашъ нѣщо да постигнешъ, даже, ако искашъ да се повдигнешъ, за самия себе си да се повдигнешъ. Азъ искамъ да направя добро. Този, който е въ мене, ми казва: „Много добре, направи го.“ И мене ми е приятно, че има едно същество въ мене, което ми казва: „Много добре го направи.“ И като ми каже това, целиятъ день имамъ разположение. Като не го направя, това същество ми казва: „Тази работа не свърши добре.“ Това същество азъ го наричамъ Божественото, това е ангелъ. Ако ти го слушашъ, то ще те изведе на правия пътъ.

Ти седишъ и мислишъ само за ядене и пиене. Това е само едната страна. Азъ ямъ сладко заради Онзи, който ми е донесълъ яденето. Въ яденето за мене се разкрива Богъ. Въ изгрѣва на Слънцето ми се открива Богъ. Въ вѣненето на вѣтъра ми се открива Бога. Когато живея въ една криза, Богъ се открива на мене. Когато се запозная съ единъ приятелъ, това считамъ като благоволение на Бога. Когато кажете: „Тѣзи братя нищо не струватъ“, съ това вие престѣпвате едно свещено правило. Щомъ кажешъ така, ще ти кажатъ: „И ти нищо не струвашъ.“ Тѣ иматъ свои погрѣшки, свои слабости, но тѣзи погрѣшки сѣ външни, посторонни. Върху този човѣкъ Богъ работи и Той гледа благосклонно на всичкитѣ му слабости. Ти казвашъ: „Азъ се моля, Богъ нищо не ми дава, а пъкъ той е лошъ, Богъ всичко му дава.“ Богъ намира нѣщо добро въ него и му дава. Въ тебе има завистъ за него. Богъ е намислилъ да направи за тебе нѣщо много по-добро, отколкото за него, но чакай.

Единъ казва: „Азъ ще се откажа отъ Братството.“ Ако може да намѣришъ едно общество по-добро отъ това, едно

училище по-добро отъ това, ела и ми кажи. Азъ ще се запиша въ това училище и ще ти бжда благодаренъ. Азъ ще бжда първия, който ще се запиша. Вие си правите илюзии, както младитѣ моми и момци, мислите, че това не е така. Има повече нѣщо, отколкото момъкътъ предполага. Но има нѣщо, за което на момъка не му е дошло времето. Той не може да предизвика въ момата тѣзи думи. Той е съвсемъ на физическо поле. Той иска отъ нея нѣщо друго. Той не разбира музиката, а тя пѣе. Той казва: „Не ми трѣбва пѣене, а работа, работа.“ Да се молишъ, да пѣешъ, това не е занаятъ, това е най-високото положение, което човѣкъ може да има въ свѣта. Ние всѣкога считаме, че да се молишъ на единъ човѣкъ, то е само когато имашъ нужда. Тукъ има единъ великъ цигуларъ, виртуозъ, а пѣкъ тебе ти трепери сърдцето да го чуешъ. Само го погледнешъ мило и той разбира, че искашъ да го чуешъ. Това е една молитва. Но това не е една нужда на тебе. Ти искашъ да чуешъ хубавото и този човѣкъ взема цигулката и свири. Какво лошо има въ такава една молитва. Животътъ седи именно въ това да знаешъ, въ даденъ случай да поискашъ. Да поискашъ и какъ да го поискашъ отъ Господа. Нѣкой казва: „Онзи колко е даровитъ, а пѣкъ на мене Господъ нищо не ми е далъ.“ Така не се говори. Казва нѣкой: „Понеже не съмъ богатъ, Богъ е несправедливъ. Понеже не съмъ справедливъ, Богъ е несправедливъ.“ Когато нѣкой е недоразвитъ, но има желание, то другаритѣ му отиватъ при него, помагатъ му, но ако у него нѣма желание да учи, никой не му помага.

Сега искамъ да имате желание да учите. Вие имате достатъчно дърва, вода и достатъчно калъ. Азъ ще ви уча изкуството само какъ да мачкате калъта и какъ да продавате. Не схващайте сега материално. То е великото, духовното, като научите грънчарството, вие ще добиете свобода и ще влѣзете въ връзка съ хората. Щомъ станешъ грънчаръ, ще започнатъ хората да се нижатъ при васъ, да искатъ грънци. Ще се запознаете съ одного, съ двама, съ трима, ще имате хиляди приятели. Първото нѣщо, ще се спрете сега върху

изкуството, грънчарството. Вие ще мислите: „Какво иска да ми каже?“ Какво искамъ, какво разбирамъ подъ думата грънчарство? То е първото изкуство, което трѣбва да научите въ новия животъ. Ще донесете сами вода, ще месите, следъ това тѣзи гърнета, ще почнатъ да се правятъ, не по фабриченъ начинъ, но ржцетѣ ще играятъ. Виждали ли сте какъ се правятъ грънци? Върти съ едната ржка, а другиятъ кракъ натиска, колелото се върти, а пѣкъ съ другата ржка извива и дава форма.

Трѣбва да работишъ върху една своя мисль и чувство като единъ грънчаръ. Ще въртишъ, ще гледашъ, докато докарашъ една хубава форма. Всѣка една мисль, всѣко чувство и постѣпка трѣбва да ги изработимъ. Като отидемъ въ невидимиятъ свѣтъ, да носимъ съ насъ всичкитѣ тѣзи мисли, чувства и постѣпки. Ако ти сега не ги създадешъ, нѣма да имашъ елементи, материалъ, за да живѣешъ щастливъ животъ, като заминешъ. Христосъ казва: „Сѣбирайте си богатства на земята.“ Сега ще ви покажа въ вашитѣ мѣста, кжде има прѣстъ за грънци. Преди да започнешъ изучаването, грънчарството, най-първо се дава единъ банкетъ на всички онѣзи, които ставатъ грънчари. Следъ това грънчарскитѣ ученици внасятъ известна вноска за курса. Не мислете, че безъ пари ще влѣзете. Не. Тукъ нѣма даромъ. Една сума ще се определи, доста крупна. Ще кажете, че сте бедни хора. Ние съ бедни хора не се занимаваме. Единъ човѣкъ, когото Богъ е пратилъ въ живота да се учи, той не е беденъ. За мене паритѣ не сж една максима или една мѣрка, то е само единъ резултатъ. Казано е, елате и си купете животъ. Съ какво трѣбва да пратишъ тогава. Ще кажешъ: „Прегърни този или онзи братъ“ - и съ това не се плаща. Вие ще приличате на онзи руски, беденъ князь, който се оженилъ за една мома, която мислила, че той е богатъ и тѣ цѣлували се, но тя била гладна, хлѣбъ трѣбва, казва: „Нѣщо по-сжществено трѣбва, отколкото цѣлувката. Съ цѣлувка работа не става.“ Следъ като донесешъ хлѣба, цѣлуни жена си, но ако не си донесълъ, нѣма да я цѣлувашъ. Ако нищо не си донесълъ и тя

нѣма да те цѣлуне. „Азъ не обичамъ да го цѣлувамъ, защото идва при мене и нищо не носи.“ Азъ съмъ реалистъ, азъ не фантазирамъ, нито обещавамъ, че ще бѣда вѣренъ до гроба. Азъ съмъ вѣренъ въ даденъ случай. Азъ съмъ вѣренъ въ даденъ моментъ. Гладенъ си, ще те нахраня. Ами за утре? Утрешния день самъ ще се погрижи за себе си. Утре ще мисля. Отъ мене, отъ изгрѣва на Слънцето до залѣза на Слънцето, това е мѣрката. Като залѣзе Слънцето, азъ приключвамъ всичкитѣ смѣтки. Утрешниятъ день започвамъ работа. Като изгрѣе Слънцето, Богъ е съ мене. Този, целия день свърши си работата и благодари, че си могълъ да свършишъ това, колкото и да е малко. Съ благодарностъ човѣкъ никога не губи нищо.

Вие седите нѣкой день и одумвате нѣкого. Най-първо, като одумвашъ, научи едно изкуство. Научи се да рисувашъ какви сж лошитѣ хора. Казвашъ: „Той е голѣмъ скжперникъ.“ Нарисувай формата на скжперникитѣ. Казвашъ: „Той е много неблагодаренъ.“ Нарисувай формата на неблагодарнитѣ. Казвашъ: „Той е много добъръ, много гениаленъ.“ Нарисувай единъ много добъръ човѣкъ, нарисуй гениалността. Окото на гения е другояче поставено. Сжщо така и на талантливия човѣкъ. Ако може да рисувашъ, ще се ползувашъ. Най-първо нарисуй себе си. Нѣкои отъ васъ носятъ формата на недоволството, други носятъ формата на разочарованата любовъ. Нѣкой отъ васъ носи формата, че очаква да вземе 5000 лева или копринена рокля, но не ги е взелъ. Рѣдко ще срещнете човѣкъ съ свѣтлина, съ нѣкоя идея, повечето съ детински работи се занимаватъ - че нѣмалъ лачени обуча. Той учи, следва университета за лаченитѣ обуча, това не е философия. И следъ като е проповѣдвалъ, той очаква, че ще го похвалятъ, пѣкъ нищо не сж му казали.

Той се излага на следната опасностъ. Единъ американски [проповѣдникъ]* следъ като проповѣдвалъ три месеца и следъ като не му [казали] нито една благодарна дума, проповѣдвалъ, проповѣдвалъ, казалъ: „За пръвъ пѣтъ срещамъ хора, които не сж благодарни“, и напуска черквата. Тръгва

* текста е допълненъ поради липсващо жгълче отъ страницата на оригинала

за парахода. Казва: „Нѣма ли да дойде нѣкой да ми благодари?“ Ето идва клисарѣтъ и му носи единъ листъ. Казва: „Да си платишъ за освѣтлението на салона.“ Мнозина отъ васъ не си плащате за освѣтлението, всички плащатъ за освѣтлението. Когато азъ проповѣдвамъ за тази идея, азъ искамъ да изнеса нѣщо съществено. Давамъ нѣщо, но дали ще бждатъ хората признателни или не, това е второстепененъ въпросъ, азъ да изпълня идеята си. Азъ рисувамъ картина, дали хората ще бждатъ доволни или не, то е тѣхна работа. Тѣ иматъ право да ме критикуватъ. Нѣкой казва, че не е хубава тази картина, тогава рекохъ: „Дай ми единъ образецъ.“ Той казва: „Не мога.“

Искамъ у васъ да събудя една здрава мисль, да имате здрава мисль. Нѣкой пжтъ има нѣкои противоречия. Кои сж причините? Често се връщамъ и изследвамъ въ миналитѣ ви прераждания, изследвамъ защо нѣщата ставатъ така. Защо е така, интересуватъ ме много пжти нѣщата. Следъ това оставамъ много въпроси неразрешени. Хиляди въпроси сме оставили неразрешени. Може би следъ нѣкое време ще се върна тамъ. Турямъ си бележка, ще се върна къмъ този въпросъ по-нататъка. И на васъ давамъ съветъ: не се мъчете да решите всичкитѣ въпроси, бждете благодарни за това, което сте разрешили, имате една възможность да дойдете до краивото.

Сега ще дойдемъ до едно морализиране. Има нѣкои нѣща, които на другъ не мога да ги кажа. Азъ трѣбва да ви дамъ единъ образъ, да ви проповѣдвамъ за доброто, за щедростта. Но трѣбва да ви дамъ единъ образецъ, и азъ го уподобявамъ така: когато единъ човѣкъ съгради гостилница за всичкитѣ добри хора. Който влѣзе тамъ, всички сж добре дошли. Той харчи отъ себе си. Не взема нищо. 10 - 20 години харчи. Като отида при този човѣкъ, азъ може да черпя вдѣхновение. Като отида въ единъ хотелъ и ми дадатъ бележка за плащане, това всички го правятъ. А пкъ, като седя известно време въ този хотелъ, не ми искатъ нищо. Каква е идеята на този човѣкъ? Досега каквото сте правили, все сж

ви плащали. Сега остава да направите единъ хотелъ и да харчите отъ себе си. Когато дойде единъ човѣкъ, веднага нѣма да му заемете нищо. Ти ще очистишъ стаята, въ която живѣе. Това е само единъ образъ, какво нѣщо е да служите въ свѣта безкористно. До време е. До кога? Докато всичко онова определено количество хора, които трѣбва да се срещнатъ съ мене, ги срещна. Като дойде и последниятъ въ моя хотелъ, азъ ще го затворя. Свършено е училището.

Та сега, научете се да чупите линията, да я огъвате, да използвате всичкитѣ най-благоприятни условия, които имате. Считайте, че при най-лошитѣ условия, които имате, вие имате една велика възможность да изучите най-великото изкуство въ свѣта. Сега това е за онѣзи, които разбиратъ. Онѣзи, които не разбиратъ... Онѣзи, които сж разбрали, да разправятъ на онѣзи, които не сж разбрали. Азъ ще разгледамъ този въпросъ по-нататъка, но отъ друго становище.

Отче нашъ

*12 година
9-та лекция на Общия Окултенъ класъ
16. XI. 1932г., сръда,
Изгрѣвъ, София*

ТРИТЪ ТИПА ХОРА - ПОЛОЖИТЕЛЕНЪ, ОТРИЦАТЕЛЕНЪ И НЕУТРАЛЕНЪ

5 часа сутриньта

Добрата молитва

(Учителятъ чете темитъ и върху една отъ тяхъ се спира. Нѣкой е писалъ: „Когато душата е излѣзла от Бога, тя е имала знания, но после, поради отклонението си от този пътъ, тя е изгубила знанията си“.)

Сега азъ ще направя едно малко възражение на тази тема. Питамъ: Децата, които е раждатъ въ единъ домъ, т.е. идватъ на училище, учени ли се раждатъ или не сж учени? Учени ли сж тѣ или невежи? Съ други думи: когато хората излизатъ отъ Бога, учени ли идватъ или невежи? Когато говоримъ за знанието, то е прогресивно, то е въ време и пространство. Вие не смѣсвайте невежеството съ знанието или съ незнанието. Има два вида невежество. Понѣкога невежеството се взима като причина на всички нещастия въ свѣта. Това отчасти е вѣрно. Всъщностъ невежеството не е причина за всичкитѣ нещастия, за всичкитѣ злини. Знанието е причина за нещастията, а не невежеството. Така мислятъ и многу учени. Защо мислятъ така? Когато човѣкъ е сиромашъ, той самъ носи товара на гърба си, а когато забогатѣе, той търси вече хора, които да му го носятъ. Той плаща на други хора да му носятъ товара.

Сега да оставимъ този въпросъ, да дойдемъ до друго едно понятие. Когато правите погрѣшки, вие минавате като деца, поставяте се въ положението на децата, а когато учите, минавате на мѣстото на ученици. На първо мѣсто, ученикътъ трябва да учи. Не, има едно повторение, което е необ-

ходимо, неизбежно повторение е то. Запримѣрь ученикѣтъ никога не може да се освободи от първитѣ уроци, той постоянно трѣбва да ги повтаря. И великѣ философѣ да се родишѣ, пакѣ трѣбва да повтаряшѣ нѣщата. Ти отъ седемтѣ ноти не можешѣ да се освободишѣ. Колкото да ги считаешѣ детински, ти ще ги туряшѣ въ едно отношение, въ друго отношение ще се чудишѣ какѣ да ги комбинирашѣ, за да изкарашѣ нѣщо от тѣхѣ. Това ново комбиниране на седемтѣ ноти съ различни знаци, все даватѣ по нѣщо ново. После, разпредѣлението на тактоветѣ, споредѣ правилата на съвременната музика, споредѣ траенето на нотитѣ, дали сѣ осминки, четвъртинки, шестнадесетинки или 32-ни или 64-ни, все даватѣ нови нѣща. От 64-тинкитѣ нагоре не се знае, какви ноти има. Та какво ще кажете тогава за живота? Какво представя животѣтъ? Въ живота има процеси, но самѣ животѣтъ не е процесѣ. Животѣтъ е едно благо, но самиятѣ животѣ не е благо. Ние казваме, че животѣтъ произтича отъ любовта. Отчасти е вѣрно това. Любовта дава възможностѣ на живота да се прояви. Майката, запримѣрь дава поводѣ на детето да се роди, но детето не дава поводѣ на майката да живѣе.

Някой казва: „Ти не знаешѣ ли, че майка ти те създаде?“ Това отчасти само е вѣрно. Когато единѣ зидарѣ дойде и ми направи една кѣща, отчасти само е вѣрно, че той е направилѣ кѣщата. Той само тури камѣнитѣ, но камѣнитѣ сѣ работени отъ други работници. Той направи кѣщата, но не направи и мене, който живѣя въ тази кѣща. Та тѣлото, което е създадено, е едно нѣщо, но онази сѣщина или реалностѣ, която вие представяте сами по себе си, тя има съвсемѣ другѣ произходѣ. Сега нѣщата трѣбва да бѣдатѣ конкретно дефинирани, за да се освободите отъ временнитѣ ограничения и разбирания: че ви е студено или топло, че сте облѣчени или не, че имате шапка отъ кашмирска вълна, че обувката ви сѣ направени отъ хубава кожа. Всички тия нѣща сѣ външни, върху които нѣма да се спирамѣ. Нѣкой казва: „Ти защо носишѣ тѣзи обувка, знаешѣ ли волѣтъ колко е страдалѣ?“ Нѣкой ще възрази: „Щомѣ волѣтъ не е искалѣ да страда, да не е ставалѣ волѣ. Пѣкъ като е станалѣ волѣ, да не е направилѣ

такава дебела кожа, че да я дератъ. Щомъ е направилъ такава дебела кожа, всеки ще я дере. Я, да си направи една тънка кожа, да видимъ кой ще я дере.“

Тогава рекохъ, площъта, която заема мозъкътъ или неговитѣ възприятия сж причина до известна степенъ за интелигентността на човѣка. Ако имаме два топа платъ: единиятъ - тънъкъ, коприненъ, а другиятъ - дебелъ, който има два милиметра въ диаметръ, питамъ: кой отъ двата топа ще заеме по-голѣмо пространство? - Дебелиятъ платъ, разбира се. Тогава рекохъ, когато кожата е по-дебела, тя заема по-голѣмо пространство, но когато е по-тънка, тя заема по-малко пространство. Следователно когато мозъкътъ възприема повече трептения, той заема по-голѣма площъ. Площъта не е нѣщо статистическо, то е възможность въ даденъ случай. Щомъ нѣщата се опредѣлятъ, съ това опредѣление заедно се изгубва и онази дефиниция, която прави предметитѣ по-ясни.

Запримѣръ вземете числата 1,2,3,4 и т.н. до 10-тѣ сж обикновени работи. Дава ви нѣкой 9 лева, напримѣръ и вие ги употребявате за нѣщо. Но какво представятъ българскитѣ деветъ лева тѣзи години? Какво може да направите съ тѣзи деветъ лева? Ако тѣ сж 9 швейцарски лева, или поне деветъ долари, тѣ все пакъ представятъ една смѣтка надъ хиляда лева. Представете си, че вие въ сжщность не знаете какво представятъ числата 1 и 2. Вие умножавате числото 2, но то никога не може да се умножи. То представя едно абсолютно число въ природата. Това, което изработва двойката, когато се проявява, то е че дава числото три, но и тройката е абсолютно число. Като дойдете до тройката, ако не разбирате абсолютната стойность на това число, вие казвате: „Азъ, първиятъ човѣкъ.“ Първиятъ човѣкъ е билъ Адамъ. И въ послѣдствие всички хора, които сж дошли следъ Адама, мязатъ на него и въ възходящата, и въ низходящата степенъ. Като се казва, че хората мязатъ на Адама, това не значи, че тѣ мязатъ на него по прегрѣшенията си, но по възможноститѣ, които се криятъ въ тѣхъ.

Сега вие трѣбва да събуждате възможноститѣ, които се криятъ въ васъ. Невежеството, това е ограничение, което

произтича отъ външни причини. Напримѣръ боли ви кракътъ, имате ревматизъмъ и по причина на тази болка вие не можете да отидете на лекциитѣ си, ако сте студентъ, или на църква, ако сте религиозенъ човѣкъ. Всичко отдавате на крака си. Обаче има случаи, когато и да не ви боли кракътъ, пакъ не отивате нито на църква, нито посещавате лекции. Значи отчасти е вѣрно, че болниятъ кракъ служи като причина за неотиването ви на църква или другаде нѣкъде. Тѣй щото и невежеството понѣкога е привидно. Опасни сж последиствията, които могатъ да дойдатъ отъ невежеството било или отъ нѣкакъвъ недостатѣкъ или слабостъ у човѣка. Представете си, че пиете малко вино отъ 15 годишното. Първата чашка винце ви действува ободрително, вие изпитвате една приятностъ, едно стопляне на корема. Следъ това пиешъ втора, трета и повече чашки, следъ което ставашъ пияница и постепенно изгубвашъ общественото си положение. Съзнанието на пияницата се разширява толкова, че той изгубва общественото си положение.

Рекохъ, пиянството е последиствие, но не е реалностъ. Реалнитѣ нѣща се дефиниратъ по следния начинъ: реални нѣща сж тия, които сж достояние за всички. Нереални нѣща сж тия, които се отнасятъ специфично до нѣкой, въ даденъ случай тѣ не засѣгатъ всички. Вземете напримѣръ свѣтлината, колкото и да е относителна, нейната реалностъ е достояние на всички. Сѣнката обаче, е специфична, тя е достояние само за нѣкои. Въ даденъ случай само нѣкои могатъ да седятъ подъ сѣнката на една круша или на едно дърво. Това не е нѣщо реално. Малко хора има, които могатъ да се ползватъ отъ сѣнката. Нѣкои хора лѣтно време могатъ да седатъ подъ сѣнка. Сѣнкитѣ, нереалнитѣ нѣща ние сами си ги създаваме. Невежеството ние сами го създаваме. Сѣнката напримѣръ служи за разтуха въ горещитѣ дни, а въ студентитѣ дни и да искаме да си създадемъ такава разтуха и разхлада, не можемъ. Зимно време листата въ нашитѣ мѣста окапватъ, вследствие на което, не може да се създадатъ сѣнки. Сега вие можете да извадите една аналогия. Всички нереални нѣща сж преходни. Такова нѣщо е и невежеството. Когато слуша-

ме нѣкой пѣвецъ да пѣе или нѣкой поетъ да декламира, ние намираме, че всичката пѣсенъ или поезия седи въ съпоставянето на думитѣ. Не е само до външната форма. Всичко седи и въ съдържанието, въ което непременно трѣбва да има нѣкакво знание.

Рекохъ, числото две представя мжчнитѣ процеси въ свѣта. Числото две представя единъ отъ най-красивитѣ процеси, то е процесъ на прогреса. При този процесъ въ окултната наука числото две винаги се разглежда като незавършенъ процесъ. Всички спорове седятъ въ числото две. Когато числото две, което е отрицателно, умножишъ на две, т.е. само на себе си, дава числото четири, което е едно положително число. По какво се отличаватъ отрицателните и положителнитѣ числа? Казватъ за нѣкого: „Той е отрицателенъ човѣкъ.“ Това показва, че онѣзи атоми, които даватъ нѣщо отъ себе си, едновременно изпусчатъ и положителни атоми. Онѣзи атоми, които изпусчатъ електрони отъ себе си, сж положителни, а другитѣ, които взиматъ, сж отрицателни. Следователно когато човѣкъ дава нѣкога отъ себе си, той е положителенъ.

Питамя: каква е разликата да ви обичатъ и да обичате. Когато ти обичашъ, давашъ нѣщо отъ себе си, а когато тебе те обичатъ, ти взимашъ. Следователно тѣзи два процеса сж необходими и съществува въ природата. Богъ е положителенъ. Той дава нѣщо отъ себе си, а ние сме отрицателни и трѣбва да възприемемъ. Всѣки, който не възприема, той иска всѣкога да бжде положителенъ, думата му да се чува, каквото каже, да стане. Това е най-голѣмото нещастие. Нѣма по-голѣмо нещастие отъ това, да стане това, което ти искашъ, а нѣкога е хубаво да стане това, което ти искашъ. Нѣкога пъкъ е нещастие да не стане това, което ти искашъ. Нѣкой казва: „Трѣбва да стане това, което азъ искамъ.“ Това на половина е вѣрно. Въ това седи всичкия споръ. Ти казвашъ: „Най-после азъ нѣма да имъ бжда слуга.“ Въ сегашното положение господарьтъ е плюсь, слугата е минусъ. Това е въ едно отношение, а въ друго отношение слугата е плюсь, а господарьтъ е минусъ.

Когато нѣкой човѣкъ умре, турятъ му кръстъ. Това показва, че той се събралъ съ нѣкого. А когато човѣкъ се роди, какво му турятъ? Човѣкъ не може да бѣде всѣкога господарь, т.е. той не може всѣкога да дава. Ще дойде време, когато той ще бѣде слуга, ще приема. Човѣкъ не може да бѣде и всѣкога слуга, ще дойде време, когато ще бѣде господарь. Процеситѣ едновременно се смѣнятъ. Ти ще бѣдешъ и господарь, и слуга, но и едното, и другото сѣ временни положения. Ако вие не разбирате този законъ, ще кажете: „Моята дума да стане!“ И ако ви се случи и най-малката неприятностъ, ти веднага питашъ Господа: „Защо ми се случи това нѣщо? Азъ ли съмъ най-голѣмиятъ грѣшникъ?“ Въпросътъ не е за грѣховетѣ на човѣка. Ако се случи да умре нѣкой въ дома ви, вие казвате: „Защо умрѣ?“ Ако пъкъ нѣкой се роди въ дома ви, вие се радвате. Това показва, че вие нѣмате ясна представа за свѣта. Като се роди нѣкой, вие се радвате, като умре нѣкой, вие скѣрбите. При раждането на нѣкой човѣкъ, вие се радвате, защото сте получили нѣщо отъ Господа. Господъ казва: „Азъ изпращамъ толкова хора на земята, но ако никой не идва при мене, тогава Небето ще осиромашее.“

Следователно ако двама дойдатъ на Земята, единъ трѣбва да се върне назадъ. Ако хората не се връщатъ назадъ, знаете ли какво зло щѣше да бѣде? Ако вие се намирате въ дома си, като въ класъ сега, да слушате моята лекция, на васъ ще ви е приятно, но ако сѣщо толкова души живѣете въ една кѣща, какво ще бѣде положението ви? Това, което е приятно въ класъ, не е приятно въ дома. Въ кѣщата ви трѣбва да има единъ или двама души най-много. Често и двама души не могатъ да се търпятъ. Ако е студено, както и да е, ще се търпятъ, но ако е топло, нѣма да се търпятъ.

Сега ще пренесете нѣщата къмъ себе си. Сега не е въпросътъ, какъ спите вие. Въпросътъ за съня азъ съмъ го оставилъ, не го засѣгамъ, той е наученъ въпросъ. После, защо хората сѣ невежи, и този въпросъ оставямъ настрана. Знанието трѣбва да дойде. Казвате: „Този човѣкъ е ученъ, а онзи е невежа.“ Това сѣ планински върхове. Като погледнешъ нѣкого, ти го виждашъ като планински връхъ, но това още

не показва, че той има знания. Какво нѣщо е планината? Хората описватъ планината, но това, което тѣ описватъ, то не е планина. Ако ви начѣртая единъ високъ върхъ, това не е планина, то е само една идея за планината. Планината не се характеризира само с височина. Височината е само едно от качествата на планината, тя има и други качества. Въ дадения случай планината е положителна, а долината е отрицателна. Долинитѣ сж мѣста, които само възприематъ, а високитѣ планински върхове сж мѣста, които даватъ. Значи, ако има нѣкъде планини, това е едно благо за хората, и ако тази планина наоколо си има равнище, по-идеално нѣщо от това нѣма. Египтянитѣ, които иначе имаха добри условия, тѣ имаха равнини, но нѣмаха планини. Тѣ създадоха пирамидитѣ, само за да иматъ планини. Това, че в пирамидитѣ тѣ погребвали своитѣ умрѣли, това е било привидно така, всжщностъ пирамидитѣ представяха за тѣхъ планини. Та ако мѣстото е равно, все таки човѣкъ трѣбва да си направи една пирамида нѣкъде. Този стремежъ у хората, да си правятъ високи кѣщи, се дължи на сѣщия законъ. И това, че едни хора сж високи, а други по-ниски, това се дължи пакъ на сѣщия законъ. Едни хора сж по-широки, а други по-тѣсни. Едни сж по-нервни, други по-разположени и това се забелязва и въ темпераментитѣ на хората. Това се дължи пакъ на сѣщитѣ закони. Значи едното течение е положително, другото е отрицателно. [Но щомъ] се дойде до знанието и невежеството, тѣ върватъ заедно. Само невежиятъ може да се учи и само учениятъ може да оцѣни невежеството, и само невежиятъ може да оцѣни знанието. Когато невежиятъ научи нѣщо, той се радва, както когато детето научи нѣкоя буква, то се радва. Като се върне отъ училище, то започва да разправя на майка си, какво е научило в училището и майката го слуша, тя е снизходителна.

Та сега и вие, като сте придобили известни окултни знания, радвате се. Азъ съмъ говорилъ много въ окултната наука, какво нѣщо е любовта, какво нѣщо е истината. После вие дѣлите любовта на Божествена и на свѣтска. Любовта не може да бжде нито Божествена, нито свѣтска. Само Богъ

е Любовъ. Единственото реално нѣщо въ свѣта е Любовта. Може ли любовта да се измѣня. Когато се говори за Божественостена и за свѣтска любовъ, има се предвидъ количеството на любовта. Въ свѣтската любовъ има по-малко количество любовъ, а въ Божествената има по-голъмо количество любовъ. Запримѣрь ако нѣкой те обича, каквото му попадне отъ тебе, той ще го пази, ще го крие въ джоба си, близо до главата си, ще го счита за свето нѣщо. То може да бѣде нѣкой косъмъ отъ тебе или нѣкой листъ или друго нѣщо. Ако пъкъ не те обича, каквото му падне отъ тебе, ще го захвърли настрана. Това е едно общо чувство у всички хора почти. Когато детето на нѣкоя майка умре, тя му запазва пеленичкитѣ и като ги види, легне на тѣхъ и започва да плаче и да нарежда: „Охъ, майка, майка, тѣй ли бѣше майка, това ли очаквахъ?“ Тя е права да си плаче, но не знае, че ако това нейно дете е взето в единъ отъ университетитѣ на онзи свѣтъ, следъ години то ще се върне при нея като ученъ човѣкъ, ще ѝ се усмихне, но тя не може да го познае. То ще бѣде единъ голѣмъ господинъ съ мустаци и съ брада и ще ѝ каже: „Азъ съмъ онзи, за когото ти толкова време плака. Колко пѣти ти си плакала надъ моитѣ пелени? Азъ ти благодаря, че плака толкова, защото ако не бѣше плакала надъ тѣхъ, отъ мене нищо не би излѣзло.“

И сега нѣкой ще каже, че майката не трѣбва да плаче за детето си. Не, трѣбва да плаче, но кога? Докато не се върне благо, което е изгубила, тя има право да скърби. Но когато тя придобие изгубеното си благо, има ли защо да скърби? На една софиянка умрѣло детето. Следъ време ѝ се родило второ дете. Като станало на шестъ години, то виждало, че майка му понѣкога плаче за първото си дете и ѝ казало: „Мамо, ти не трѣбва повече да плачешъ, защото азъ съмъ сжщото дете, което по-рано замина. Азъ се върнахъ отъ онзи свѣтъ, ти нѣма защо да плачешъ.“ Следъ като на тази майка се родило второ дете, което е преродено първото, има ли нужда да ходи тя по гробищата и да търси първото? Ако вие сте изгубили една грамадна сума, десетъ милиона лева и следъ това ви върнатъ тия пари, има ли нужда пакъ да плаче-

те? Нѣма защо повече да плачете. Ако продължавате още да плачете, вие не разбирате законитѣ. Обаче, животътъ има съвсемъ други отношения. Той е цѣла система. Има отношения между синове, дъщери, майки и бащи, които представлятъ една хубава система на животъ. Колкото и да ви се вижда тази система непод[х]одна, основната причина върху която тя почива, е вѣрна.

Слушате нѣкой пжтъ едно музикално парче, което ви се вижда малко нехармонично, но достатъчно е да се направи въ него една малка модулация и то съвсемъ се измѣня. Та и вие трѣбва да изучавате закона на любовта, както проучавате почвата. Ако нѣкой не ви обича, вие трѣбва да знаете защо не ви обича. Въ даденъ случай сте или много положителенъ или много отрицателенъ, т.е. или много давате или много взимате. Има и други причини за това, но главнитѣ сж тѣзи две. При това, туй, което давате, трѣбва да се отличава по качество. Нѣкой казва: „Азъ ви много обичамъ, готовъ съмъ да се пожертвувамъ за васъ“, но това е още въпросъ. Разбирамъ да се пожертвува човѣкъ, но ако за всичко това, за което е готовъ да се пожертвува, е отъ чистъ материалъ, безъ никакви примѣси, безъ никаква фира, разбирамъ обаче ако има повече примѣси, тогава тази жертва нѣма да даде своитѣ резултати. Ако отъ три хиляди килограма гюль изкарате само единъ килограмъ розово масло, знаете ли колко работници и колко време трѣбва да работятъ, за да изкаратъ това малко количество розово масло? При това, знаете ли, колко време ще отнеме, докато тѣзи работници пренесатъ гюля на разстояние отъ единъ километъръ най-малко? Тѣй щото има смисълъ човѣкъ да се жертвува, когато придобитото отъ тази жертва оправдае енергията на работницитѣ, както и срѣдствата, които сж отишли по тази работа. Та нима онзи, когото обичате, не ви товари? Товари ви. Вие носите чувалитѣ му. На онзи, когото обичате, вие му носите даже и безъ пари. Любящитѣ хора се отличаватъ по това, че когото обичатъ, тѣ му носятъ безъ пари. Ако той имъ даде петъ лева или единъ левъ, тѣ и на това сж благодарни. Но когато носишъ чувалитѣ на онзи, когото не обичашъ, на не-

го ще вземеш три - четири пъти повече.

Та сега ние се отвлечаме от въпроса. Вие знаете тѣзи нѣща, че обичате нѣкого, вие знаете. Че не обичате нѣкого, и това знаете, но защо обичате и защо не обичате, това не знаете. Има професори, които знаят много работи, но когато се оплетат въ мръжката на любовта, и тѣзи професори стават като деца. Разправят единъ действителенъ случай за единъ виденъ професоръ нѣкъде въ Европа. Той билъ много съсърдоточенъ въ работата си, но по едно време студентитѣ му го забелязали, че както преподавалъ, изведнѣжъ мисълта му се отклонявала, той се спиралъ, замислялъ се нѣщо и прекъсвалъ връзката на мисълта си. Студентитѣ му забелязали, че това става всѣкога, когато въ аудиторията присѣствувала една млада, красива студентка. Може и да е съвпадение, но студентитѣ проследили и забелязали, че когато тази студентка е въ класъ, професорътъ се борилъ нѣщо въ себе си, разсѣивалъ се, а когато студентката отсъствувала отъ лекция, професорътъ билъ пакъ тѣй съсърдоточенъ, както и по-напредъ. Казвате: „Какво отношение може да има между студентката и този професоръ?“ Студентката възпитава професора си, тя го пита: „Ти можешъ ли да ми кажешъ нѣщо по любовта? Развий ми нѣкаква тема за любовта.“ Професорътъ казва: „Не му е времето сега. Сега има други теми, които трѣбва да се развиятъ.“ Рекохъ, ако професорътъ почне да се занимава съ любовта, веднага ще прекъсне лекцията си и веднага отношенията му къмъ студентитѣ ще се измѣнятъ. Въ първо време професорътъ ходи малко небрежно облѣченъ съ разрошени косми, но щомъ почне да се замисля, да се вглежда въ студентката, той започва да се облича добре, да приглажда космитѣ си, гледа да нѣма нито едно леке на дрехитѣ си, всѣкога да бѣде чистъ и спретнатъ. Това е вътрешната страна на любовта.

Питамя: защо, когато обичаме нѣкого, ние гледаме да бѣдемъ чисти, спретнати, а когато не го обичаме, ходимъ както ни падне? И въ живота съществува същиятъ законъ. Когато праведниятъ се облича добре, това показва, че той се е влюбилъ въ нѣщо, но когато грѣшникътъ ходи небреж-

но облѣченъ, това показва, че той е изгубилъ любовта си и казва: „За мене животътъ нѣма смисълъ, да става каквото ще.“ И двамата сж опитали любовта: единиятъ сега я опитва, а другиятъ я изгубилъ вече. Той е изгубилъ вѣрата си, изгубилъ е Бога, изгубилъ е своята възлюбена - изгубилъ е своя Господъ. Вследствие на това той не може да се примири, и въ него става една вътрешна борба. Кои сж причинитѣ за това? - Господъ е напусналъ човѣка.

Ако Господъ е напусналъ човѣка, има причини за това. Ако мъжътъ напусне жена си, има причини за това. Ако жената напусне мъжа си, и за това си има причини. Ако почвата е съвсемъ изсъхнала, кои сж причинитѣ? - Слънцето. Значи, слънцето, вѣтъра, сушата сж причини почвата да изсъхне. Какво трѣбва да прави лѣтно време умниятъ човѣкъ, за да не изсъхва почвата лесно? Той трѣбва да я полива. Понѣкога човѣкъ мисли, че Господъ го е изоставилъ? Господъ не го е изоставилъ толкова, колкото той самъ се е изоставилъ. Слънцето ще вземе отъ тебе само толкова, колкото е дало. И тогава отъ влагата ще остане само толкова, колкото е необходимо. Значи отъ влагата ще остане само толкова, колкото е прилепнало върху земята. Тѣй щото изпитанията въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ външнитѣ неблагоприятни условия, външната влага, която те спява. Този процесъ трѣбва да се вземе отъ тебе. Но ако не разбирашъ законитѣ, съ които работишъ, когато земята ти стане суха, ти ще кажешъ: „Не се работи съ тази земя.“ Да, така не се работи, но умниятъ човѣкъ и отъ сухата почва може да изкара нѣщо много хубаво. Той ще има вода въ запасъ и ще я полива.

Рекохъ, това не е нищо друго, освѣнъ окултно градинарство, съ което се занимава и окултната наука. Та и при неблагоприятнитѣ условия, когато се намирате, вие пакъ трѣбва да знаете законитѣ. Има въ запасъ влага, която трѣбва да използвате. За тази цѣль вие трѣбва да направите една канализация, презъ която да прекарате тази енергия, която седи въ заспало състояние. Ако вие чакате времето да свърши тази работа, много още ще чакате. Тогава вие ще се намѣрите съ старата философия на разсждения, споредъ която

ще кажете: „Господь е добъръ, Той ще помогне.“ Да, но ако вѣрвате.

Вие съвсемъ криво схващате вѣрата. Знаете ли какво нѣщо е вѣрата? Мислите ли, че е достатъчно само да вѣрвамъ у васъ, че сте добъръ човѣкъ, че това е достатъчно? Ако вие сте единъ господарь и цѣль день седите и хвалите слугата си, че е добъръ, работливъ, послушенъ, че това е достатъчно? Какви ще бждатъ тогава отношенията между господаря и този слуга? Преди всичко нѣма да има никакви отношения. Или какво ще бжде отношението на господаря къмъ слугата, ако слугата цѣль день хвали господаря си, че е добъръ, милостивъ човѣкъ, че прави добрини и т.н., а нищо не работи? И въ този случай между слугата и господаря нѣма да има никакви отношения. Ако слугата съзнава, че господарьтъ му е много добъръ човѣкъ, той непременно трѣбва да направи нѣщо за него. Какво ще се ползвате, ако цѣль день говорите за Бога, че е много великъ, че е направилъ това, че е направилъ онова? Наистина, Господь е великъ, много нѣщо е направилъ, но всжщностъ вие знаете много малко отъ това, което Господь е направилъ. Единственото нѣщо, което съвременнитѣ учени хора знаятъ за Слънцето, напимѣрь, е че то е горящо тѣло. Това пкъ, което знаятъ за Земята, е че тя е отгоре твърдо тѣло, а вътрешността ѝ е въ разтопено състояние. Рекохъ, докажете едното и другото нѣщо. Щомъ не може да се докаже това твърдение, самото знание е относително.

Въ дадения случай вие трѣбва да знаете какво нѣщо е топлината, защото и топлината си има своя положителна и отрицателна страна. Ако вие не знаете положителната и отрицателната страна на Слънцето, на Земята, на вашитѣ мисли, чувства и постѣпки, тогава вие не бихте могли да се справите съ срѣдата, въ която живѣте. Тя винаги би ви оказвала известно влияние. За тази цѣль именно, се изучаватъ окултнитѣ науки, за да могатъ хората да си хармониратъ. Едно валчесто лице не може да се хармонира съ друго валчесто; едно продълговато лице не може да се хармонира съ друго продълговато; едно крушообразно лице не може да се хар-

монира съ друго крушообразно и т.н. Тѣ могатъ да си хармониратъ, но важна е идеята. Хора съ валчести лица лесно се търкалятъ. Тѣ сж бързи, кавалеристи сж тѣ. Бързо пжтуватъ.

Подъ думата „кавалеръ“ какво разбирате? Казвате за нѣкого, че е кавалеръ. Той е кавалеръ, но ходи безъ конь. Всѣки, който е кавалеръ, той непременно трѣбва да ходи съ конь. Сегашнитѣ кавалери ходятъ все безъ конетѣ си. И много хора ходятъ съ любовъ, безъ да иматъ любовъ въ себе си. Казвате за нѣкого: „Кавалеръ е той, отъ почетния орденъ.“ Много хора ходятъ съ истината безъ да иматъ истината въ себе си. Тѣй щото кавалеристътъ всѣкога трѣбва да ездѣ на конь. А сега, безъ да ездѣ на конь, той минава за кавалеристъ. Значи можешъ да бждешъ кавалеристъ, безъ да имашъ конь. Въ сжщностъ не може така. По сжщия начинъ и човѣкъ има едно качество, по което се отличава: ти не можешъ да бждешъ човѣкъ, ако не мислишъ. Въ сжщностъ мисълта отличава човѣка.

Мисълта има нѣщо противоположно, то сж чувствата. Сжщинската мисълъ е положителното, това, което дава; чувството е отрицателното, това, което всѣкога взима. Следователно мислитѣ на човѣка могатъ да се складиратъ само отъ чувствата му. И тогава ние казваме: Ако човѣкъ има само мисли, а нѣма чувства, значи, нѣма нищо складирано въ себе си, той е бѣденъ човѣкъ. Така че щомъ се е образувала човѣшката глава, която е положителна, въ противоположностъ на нея се е образувалъ стомахътъ. Въ стомаха седи другъ единъ мозъкъ, а именно дето е симпатичната нервна система. Та когато казвате, че нѣкой човѣкъ е богатъ, това показва, че благоутробието му е нараснало, той е складиралъ всичкото си богатство въ своята житница. Не е лошо, че стомахътъ на нѣкой човѣкъ е голѣмъ, но ако се трупа чрезмѣрно, стомахътъ нѣма да може да се развива. До колко може стомахътъ да стане голѣмъ? Понѣкога е необходимо човѣкъ да натрупа малко. Стомашната система на човѣка има отношение къмъ мозъка. Между стомашната система на човѣка и мозъка има известно съотношение, както и между двама души, които се обичатъ. Ако стомашната система е въ изп-

равно положение, въ същото положение ще бжде и мозъкътъ. Ако мозъкътъ е въ изправно положение, въ същото положение ще бжде и стомахътъ. Следователно ако човѣкъ страда отъ коремоболие, причината е горе въ главата. Ако пъкъ го боли главата, причината е въ стомаха. Тѣй щото, главата си ще лѣкувашъ чрезъ стомаха, а стомахътъ си чрезъ главата.

Щомъ човѣкъ се излѣкува, веднага въ ума му ще настане едно прозрение. Ако си сиромашъ, сиромашията трѣбва да те застави да мислишъ. Ти трѣбва да знаешъ защо си сиромашъ и защо си богатъ. Сиромашията и богатството сж два полюса на живота. Ти не можешъ да кажешъ на Господа: „Господи, азъ искамъ да бжда само богатъ.“ Това е невъзможно. Щомъ Богъ ви даде богатство, Той ще ви даде и сиромашия. Богатството и сиромашията вървятъ заедно. Щомъ ви дадатъ знание, ще ви дадатъ и невежество. Нѣма нѣкой отъ васъ, който въ дадения случай да не е невежа. Каква представа имате напримѣръ за свѣта? Когато свѣтътъ се е създавалъ преди всичко вие не сте били тамъ. Ученитѣ хора даватъ разни теории за създаването на свѣта обаче каквито теории и да иматъ, тѣ не сж били тамъ, не сж били зрители при създаването на свѣта. Обаче има същества, на които съзнанието участвувало при създаването на свѣта и тѣ знаятъ, какъ е станало това създаване. Единъ день, когато отидете на онзи свѣтъ, тамъ разни професори ще ви разправятъ за създаването на свѣта. Тѣ ще ви показватъ картини за създаването на свѣта, и тогава ще имате ясна представа. Като се качите въ по-високъ свѣтъ, тамъ нѣма да ви държатъ никакви лекции, нѣма да ви показватъ никакви картини, но ще впрегнатъ кабриолета и ще ви заведатъ на разходка, да видите всичко това, което сте слушали въ лекцитѣ на професоритѣ. Всичко това, което отъ милиони години се е създавало, вие ще го видите въ нѣколко часа, като направите тази разходка. Тѣзи нѣколко милиони години ще ви се сторятъ, като единъ - два деня. Вие ще се чудите на всичко това, което ще видите тамъ.

Следователно същиятъ законъ се отнася и за здравия и за болния. Въ едно отношение болестъта е отрицателно

състояние, а здравето е положително състояние. Но човѣкъ не може всѣкога здравъ да бѣде. Ако болеститѣ не идватъ, вие скоро ще свършите. При всѣка болестъ човѣкъ придобива по нѣщо ново, той става по-здравъ. Онѣзи хора, които отъ детинство още сж боледували, тѣ издържатъ болести много повече отъ онѣзи, които никакъ не сж боледували. Онзи, който никакъ не е боледувалъ, като хване болестъта, веднага го завлича. Калениятъ въ болестъта, като го хване нѣкоя болестъ, той скоро се справя съ нея. Не е хубаво болеститѣ да се задържатъ съ дни и мѣсеци, но за два - три деня е добре да поболедува човѣкъ и скоро следъ това да се излѣкува. За умния човѣкъ болестъта е една възможность за постижение на нѣщо. Азъ наричамъ болестъта най-красивата, най-хубавата жена въ свѣта. Когато болестъта дойде при своя възлюбенъ, тя го хване, простре го на леглото, помилва го малко и следъ това си отиде. Това хората наричатъ болестъ. Тя казва на своя възлюбенъ: „Сега малко си почини, цѣль день се въртя на една и на друга страна, изтощи се. Азъ те съжалявамъ, искамъ малко да си починешъ.“

Болестъта е отлично състояние и за прилежния, и за мързеливия човѣкъ. Мързеливиятъ и прилежниятъ сж две състояния въ човѣка, еднакво необходими. Лошото не е въ мързела, но въ това, че понѣкога човѣкъ иска все да бѣде мързеливъ, да не работи. Прилежниятъ пъкъ всѣкога иска да бѣде прилеженъ, да работи. Не, и той трѣбва понѣкога да бѣде мързеливъ. Необходимо е нѣкога човѣкъ да бѣде малко мързеливъ. Красотата и грозотата сжщо така сж две състояния въ човѣка, които постоянно се смѣнятъ и сж потрѣбни.

Злото и доброто сжщо сж два полюса. Какво представлява злото и какво доброто? Злиятъ човѣкъ всѣкога взима, то е отрицателенъ, а добриятъ всѣкога дава, той е положителенъ. Понѣкога и злиятъ човѣкъ дава. Като те срещне, той те удари веднѣжъ или два пѣти по носа и съ това ти предава нѣщо отъ себе си. Въ това време добриятъ приема. Обаче, по отношение на злия, и добриятъ е лошъ. Злиятъ казва на добрия: „Ти си балама.“ Какво значи балама? - Човѣкъ, който нищо не може да даде. Съ това той иска да му каже: „Ти си

много страхливъ човѣкъ, страхъ те е да ударишъ нѣкого. Ти не искашъ да дадешъ нищо отъ себе си. Голѣмъ простакъ си. Ударѣ този човѣкъ, дай му нѣщо отъ себе си.“ Питамъ: приятно ли е да ударишъ човѣка? - Не е приятно. Приятно ли е да дадешъ нѣщо на човѣка? Приятно е. Но всѣкога ли е приятно да се дава на човѣка. Представете си, че азъ имамъ едно огнище пълно съ жарава и ви казвамъ: „елате при мене“, и ви предложи една лопата отъ тази жарава, приятно ли е това даване? На мѣсто ли е това даване? Не, вие веднага ще се откажете и ще кажете: „Не искаме тази жарава.“

Нѣкои хора ни даватъ пари, но ние се отказваме отъ тѣзи пари. Защо? - Защото сж много горещи. Отивате при единъ банкеръ да искате пари, но веднага се отказвате отъ неговитѣ пари? Защо се отказвате? - Защото той иска голѣми лихви, най-малко 50 на сто. Ако вземете отъ него хиляда лева, тѣзи пари, въ една година само, ще се удвоятъ и утроятъ. Но ако ги държите десетъ години, вие цѣлъ животъ нѣма да се изплатите на този банкеръ. Та, никога не взимайте пари съ лихва. Това значи: никога не оставайте една погрѣшка непоправена. Защо? Защото съ една ваша непоправена погрѣшка ще се занимаватъ редъ сжщества и ще я използватъ за свой интересъ, а съ това ще уврѣдятъ на вашия интересъ. Ако ние не поправимъ живота си, други нѣкои разумни сжщества ще го използватъ. Тѣ ще използватъ всички ваши слабости, ще задигнатъ всичкия ви капиталъ и вие ще останете голи.

Сега съ единъ разказъ ще ви разкажа каква опасностъ се крие въ неизправянето на погрѣшкитѣ. Въ Индия имало единъ адептъ, който правилъ редъ опити. Той обичалъ да се заравя въ земята и тамъ да прекарва по нѣколко мѣсеца. Той ималъ единъ голѣмъ противникъ, който постоянно го дебнѣлъ, мислилъ какъ да му напакости. Единъ день, когато правилъ опита си предъ публика, преди да го заровятъ още въ земята, противникътъ му турилъ въ дупката много червени мравки. Това индиецътъ не знаелъ и като го заровили, мравкитѣ го нападнали и той повече не се върналъ дома си. Та и вие ще правите вашитѣ опити, но тѣзи червени мрави, ва-

шитѣ погрѣшки, ще ви нападнатъ и ще ви изядатъ, а вие повече нѣма да се върнете въ живота. Ако ти допуснешъ една погрѣшка въ живота си и не я изправишъ, твоятъ противникъ ще внесе червенитѣ мрави при тебе и тѣ ще те изядатъ. Щомъ у васъ влѣзе една погрѣшка, тя ще ви изяде, жива е погрѣшката. Всички погрѣшки сж живи същества, които постоянно работятъ въ човѣка. Ако твоето съзнание не е будно, тия погрѣшки ще те оглождатъ и всичко, каквото си ималъ, ще изчезне.

Сега азъ не искамъ да оставя у васъ мисълта да се плашите, но казвамъ на кое мѣсто седи опасността въ живота. Азъ не говоря за обикновенитѣ погрѣшки, защото обикновенитѣ погрѣшки сж като единъ стимулъ за човѣка. Нѣма човѣкъ който да не е направилъ една погрѣшка въ живота си, било въ писането или въ смѣтането, все ще направи нѣкъде поне една малка погрѣшка. Когато направишъ една малка погрѣшка въ живота си, не считай това за нещастие, това е една голѣма привилегия за тебе. Който може да направи една погрѣшка и после може да я изправи, той е уменъ човѣкъ. Като направишъ погрѣшката, въ съзнанието ти ще се яви друга мисълъ, че ти можешъ да изправишъ погрѣшката си. Започналъ си да правишъ нѣщо, но не ти върви. Защо? - Ти си допусналъ една погрѣшка, която спѣва цѣлия ходъ на твоя животъ.

Запримѣръ ние казваме, че човѣкъ трѣбва да се моли на Бога. Ти искашъ да се молишъ, но не знаешъ какво да кажешъ на Бога. Защо не знаешъ? Ти отивашъ съ съзнание, че си нѣкой ученъ човѣкъ или че си царъ, имашъ толкова хора на разположение, на които помагашъ и въ това положение, ти не знаешъ, какъ да застанешъ предъ Бога. Въ това положение, ти трѣбва да се съблѣчешъ отъ своитѣ царски дрехи, да си представишъ, че не си царъ и така да се явишъ предъ Бога. Щомъ отивашъ при Бога, ще отидешъ като простъ, обикновенъ човѣкъ. Отивашъ ли като царъ и Богъ ще те приеме съ всички почести, но това, което искашъ, Той нѣма да ти го даде.

Сега ще ви обясня, дѣ седи противорѣчието. Представете си, че една мома се моли на Бога, като че е нѣкакъв царь или царица. Тя иска отъ Бога да ѝ даде единъ красивъ момъкъ, безъ да има предъ видъ, че този красивъ момъкъ е голѣмо нѣщо, той е цѣло царство, на което тя иска да заповѣдва. Тя иска, каквото каже на този момъкъ, той веднага да го изпълни. Тѣй щото, въ това отношение красивата мома иска да има единъ красивъ момъкъ, на когото да заповѣдва. Ако му каже: „Колѣбничи!“ И той веднага да колѣбничи. „Моли се!“ И той веднага да се моли. „Донеси това!“ И той веднага да го донесе. Този е идеалътъ на красивата мома, каквото каже на момъка, да го изпълни той. И Господъ най-после ѝ даде единъ красивъ момъкъ. Обаче, не се минава много време и въ този красивъ момъкъ се заражда едно чувство, той не иска вече да колѣбничи, не иска да изпълнява това, което момата му заповѣдва. Той съзнава, че е красивъ. Докато красотата на този момъкъ е била достояние само на една мома, той е изпълнявалъ всичко, каквото тя му е заповѣждала, но когато красотата му стане достояние на неговия умъ, той вижда вече, че може да влияе на всички моми и тогава си казва: „Свърши се вече.“ Той започва вече да колѣбничи предъ всички моми и да имъ позира.

Казвате: „Защо Господъ направи свѣта такъвъ?“ Господъ направи свѣта такъвъ, за да се каратъ момитѣ за красивия момъкъ. Какво лошо има въ това, че две моми се каратъ за единъ красивъ момъкъ? Какво лошо има въ това, че хиляди хора отиватъ при една чешма съ чиста вода, да си наливатъ отъ нея? Какво лошо има въ това, че една красива мома не е доволна отъ друга, която погледнала красивия момъкъ? Дѣ е неморалното въ това? Казвате: „Нима е добре, когато две моми едновременно гледатъ единъ красивъ момъкъ и се каратъ за него? Красотата е достояние изобщо на всички същества безъ изключение. Позволено е човѣкъ да гледа всички красиви форми въ природата. Но при красотата, въ душата на човѣка се заражда едно кисело чувство. Когато ти си грозенъ, а видишъ единъ красивъ човѣкъ, въ тебе ще се зароди едно недоволство и ще кажешъ: „Защо този човѣкъ е

красивъ, а азъ съмъ грозенъ?“ Ако Богъ те бѣше направилъ красивъ, всички хора щѣха да се каратъ за тебе. Твоята красота щѣше да стане поводъ за скандали и разправии между хората. За красивата мома най-малко десетъ момци ще се каратъ, а за грозната нѣма да се каратъ никой нѣма да ѝ обърне внимание и ще кажатъ: „Тази мома не заслужава човѣкъ да я погледне.“

Сега, азъ изяснявамъ нѣщата, като взимамъ момата и момъкътъ като образи, като символи. Красивиятъ момъкъ е предметъ, поставенъ долу въ долината, а десеттѣ моми, които се каратъ за момъка, сж поставени на планината и отъ тамъ се спусчатъ към долината, тя ги привлича. И като се срещнатъ тия моми отъ две страни, непременно между тѣхъ ще стане едно естествено сблъскване. Ако човѣкъ върви по една гладка площъ, никакво сблъскване нѣма да стане.

Сега, като разглеждамъ нѣщата по този начинъ, въ душата ви се заражда едно кисело чувство и вие казвате: „Защо Господъ е постѣпилъ спрямо насъ така?“ Питамъ: какъ трѣбваше да постѣпни Господъ спрямо васъ? Да допуснемъ, че Господъ постѣпи спрямо васъ така, както вие бихте желали. Какво щѣхте да придобиете отъ това? Какви щѣхте да бждете? Щѣхте да бждете единъ господаръ, който щѣше да заповѣдва на всички. Какво ще ви ползува това, ако можете да заповѣдвате на всички хора? Какво ще придобиете, ако кажете на едного това да направи, на друго да стане, на трети да си легне и т.н.? Отъ сутринъ до вечеръ вие само щѣхте да разполагате. Каква придобивка щѣхте да имате отъ това разполагане съ хората? Отъ сутринъ до вечеръ ще бждете като въ една архива и кой какъ дойде, все ще ви дава отчетъ, дѣ билъ, какво направилъ и т.н. Какво ще се ползвате отъ такъвъ животъ? Въ дадения случай въ ума ви седи идеята, че ако сте господаръ, вие ще бждете съвършено независимъ отъ хората. Не, тъкмо това не може да стане на Земята. Колкото и да си независимъ, ти пакъ си зависимъ, ти си зависимъ отъ почвата, по която ходишъ, ти си зависимъ отъ водата, която пиешъ, ти си зависимъ отъ въздуха, който дишашъ, ти си зависимъ отъ свѣтлината, която възприемашъ.

Ти си напълно зависимъ отъ всичко това и въпреки всичко пакъ искашъ да минешъ за господаръ, да бждешъ независимъ.

Сега нѣкой казва: „Азъ искамъ да бжда слуга.“ И това не е вѣрно. Служенето е еднакво потрѣбно и за слугата, и за господаря. Има положения, които сж еднакви за всички хора. И вие трѣбва да дойдете до известни длѣжности, които сж еднакви за всички хора. Ако вземете числата едно, две и три, едното е положително число; дветѣ е отрицателно число, а третѣ е число на равновесие, равнодействие. Ако искате да турите едно равнодействие въ себе си, вие трѣбва да изучавате числото три. Числото три е единъ отъ принципитѣ, които действуватъ въ човѣка. Волята е тази равнодействаща сила, която работи въ човѣка. Умътъ и сърцето, това сж положителната и отрицателната страна въ човѣка, а волята е числото три. И ако вашата воля не е силна, това значи: ако това, съ което можешъ да регулирашъ своя умъ и своето сърце, не [е] силн[о], ти нищо не можешъ да направишъ. Не мислете, че ако сте положителни или отрицателни, че има нѣкакво преимущество въ това. Нѣкой пжтъ господарътъ е толкова почтенъ, колко и слугата, а нѣкой пжтъ слугата е толкова почтенъ, колкото и господаря. Да бждешъ единъ почтенъ слуга е едно нѣщо, и да бждешъ единъ почтенъ господаръ, това е друго нѣщо. Почетниятъ господаръ и почетниятъ слуга сж еднакво необходими.

Та първото нѣщо, което можете да приложите, е въ преработването на вашия характеръ. Вие се спъвате въ волята си и казвате: „Азъ вѣрвамъ въ Христа.“ Като дойде на Земята, Христосъ каза: „Азъ за това дойдохъ, да работя.“ Казаха Му: „Учителю, седни да ядешъ.“ Той имъ отговори: „Азъ имамъ работа.“ Христосъ представя въ това отношение едно съзнание, което знае защо е дошло. Той е дошълъ да изпълни волята Божия, да проповѣдва отъ градъ на градъ и отъ село въ село Божието Слово. Христосъ имаше малко време на разположение. Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ въ Христа.“ Ако вие вѣрвате въ Христа, трѣбва да имате Неговия характеръ. Вие вѣрвате въ Христа, а сте недоволни. Христосъ богатъ

ли бѣше? Въ едно отношение Той бѣше богатъ, а въ друго отношение не бѣше богатъ. Въ едно отношение Той бѣше единъ отъ най-голѣмитѣ господари, а въ друго отношение Той бѣше единъ отъ най-голѣмитѣ слуги. Въ едно отношение Христосъ бѣше единъ отъ най-праведнитѣ хора, а въ друго отношение Той понесе грѣховѣте на хората. Значи, кой каквито грѣхове е направилъ, Той отговаряше за тѣхъ. И следъ всичко това, този най-голѣмъ господарь бѣше подложенъ на най-голѣми поругания. Римскитѣ войници му туриха на главата единъ тръненъ вѣнецъ. И Той трѣбваше да изтърпи всичко това. Най-после и Христосъ се запита: „Нима онова Начало, на което служа, не намѣри другъ методъ? Съ бой ли само може да се постигне това?“ Питамъ: досега разрѣшихте ли въпроса, защо трѣбваше да биятъ Христа? Христосъ опита върху себе си свободата, която даде на хората. Богъ запита Христа: „Когато ти даде свобода на хората, когато ти стана гарантъ за тѣхъ, запита ли се, пресметна ли това нѣщо въ себе си?“ Хората казаха на Христа: „Ти ни даде свобода, следователно ние имаме право да се биемъ.“ И Христосъ научи едно нѣщо на Земята. Следъ като хората се биятъ, и тѣ ще научатъ нѣщо, а именно: не си струва човѣкъ да се бие. Какво се ползува човѣкътъ, ако при единъ бой си счупи крака или ржката?

Сега не трѣбва да се вадятъ крайни заключения. Рекохъ, боятъ има своето мѣсто. Да биешъ и да знаешъ какъ да биешъ, това е цѣло изкуство. Много деца оставатъ невъзпитани, защото никога не сж опитвали пржчицата. За малкитѣ деца има такива тънки пржчици и съ тѣхъ майкитѣ трѣбва да биятъ децата си по дебелитѣ, меки мѣста. Всѣко удряне трѣбва да е музикално. Най-напредъ ще ударишъ хоризонтално, ще гледашъ пржчицата да не бжде нито наклонена надолу или нагоре, но съвсемъ хоризонтално. Ударътъ трѣбва да бжде такъвъ, че да намѣришъ неговата равнодействуваща. Много майки и бащи не знаятъ какъ да удрятъ и затова всѣки ударъ, не туренъ на мѣсто, той се връща назадъ къмъ майкитѣ и бащитѣ. Ако майката и бащата не биятъ децата си както трѣбва, единъ день синътъ и дъщерята ще биятъ майка си и

баща си. Преди нѣколко дѣня дойде единъ господинъ, да се оплаче отъ сина си и казва: „Видишъ ли, отидохъ въ монастырь, избѣгахъ отъ сина си. Той иска да ме убие. Главата ми е начупена отъ него.“ Та у васъ може да се зароди едно чувство, една мисль и ако вие не знаете какъ да я възпитавате, тя може, като този синъ, да тури край на вашия животъ.

Сега въпросътъ не седи въ това, защо онзи свѣтъ е създаденъ така. Той е създаденъ по известни правила, по известни методи. Всички вие трѣбва да имате отношение къмъ него. Споредъ законитѣ, които азъ разбирамъ, вие тукъ въ класъ не сте наредени както трѣбва, не сте наредени споредъ темпераментитѣ. Вие не сте наредени и споредъ степенъта на развитието на вашия мозъкъ. Който има малко развито благоутробие, трѣбва да седне при нѣкой, който има по-добре развита глава. Единъ нервенъ темпераментъ трѣбва да се постави при единъ сангвиникъ. Който има добре развито благоутробие, трѣбва да седне близо до единъ съ учена глава, нервенъ темпераментъ. Ако се наредятъ по този начинъ, всѣки ще бѣде доволенъ. Обаче, ако се наредятъ единъ дипломатъ до другъ дипломатъ, тѣ ще изпитватъ едно неразположение, което ще довежда до сънъ, до дрѣмка. Понѣкога азъ изучавамъ причинитѣ, защо хората спятъ. Спането се подчинява на единъ законъ. Въ всички събрания, които ставатъ, на сто души най-много единъ трѣбва да спи. Ако сж хиляда души, десетъ трѣбва да спятъ; на две хиляди души - 20 трѣбва да спятъ, на три хиляди души - 30 трѣбва да спятъ и т.н. Това трѣбва да бѣде като правило. Когато хората не сж наредени по закона на хармонията, винаги числото на спещитѣ е повече, отколкото трѣбва.

Въ Америка единъ отъ американскитѣ проповѣдници рѣшилъ да приложи единъ начинъ, по който да събужда слушателитѣ си. Той мислилъ така: да снабди столоветѣ съ електрически жици, че щомъ заспи нѣкой отъ слушателитѣ му, като бутне клавиша на нѣкой отъ органитѣ, органътъ веднага да засвири и по този начинъ да събуди заспалия. Една отъ причинитѣ, по която слушателитѣ заспиватъ, е че се говори на тема, която тѣ знаятъ или по която доста сж запознати. Та

всѣкога човѣкъ не се интересува отъ единъ предметъ, който не е новъ за него. Обаче, ако предметътъ е новъ и интересенъ за него, той се намира въ положението на гладенъ човѣкъ. Който не е гладенъ, каквото ядене и да му сложатъ, той го погледне и казва: „Не ми се яде.“ Трѣбва да е нѣкой специалитетъ, за да заинтересува вниманието на човѣка. Нѣкоя сестра ходила въ града, научила нѣкоя новина и дохожда да го съобщи. Следъ нея иде втора, която знае сжщата новина, и тя я съобщава. Дойде трета, съобщава сжщото нѣщо. Дойде четвърта, пета, все едно и сжщо разправятъ. Ония, които сж принудени да слушатъ все сжщата новина, най-после се отегчаватъ и или излизатъ навънъ, или започватъ единъ следъ другъ да заспиватъ. Онази сестра, която иска да съобщи нѣщо, тя трѣбва да бжде достатъчно умна, че като дойде, първо трѣбва да запита: „Съобщиха ли ви еди-коя си новина?“ Като разбере, че тази новина е вече известна, тя трѣбва да си мълчи. Ако и тя иска да я съобщи, тогава нека не се обижда, когато види какъ единъ по единъ я напушатъ, не искатъ повече да слушатъ.

Нѣкой иматъ нѣкакви възгледи, но сжщевременно такива възгледи иматъ и други нѣкои. Казвате: „Да живѣемъ по братски.“ И други поддържатъ тази идея, че трѣбва да се живѣе братски. Въпросътъ е да се живѣе, а не само да се говори. Единъ ще говори, другъ ще живѣе и т.н.

Та всички трѣбва да се стремите всѣки день да събуждате въ ума си по една нова мисль, върху която да работите. Сега напимѣрь, азъ говорихъ за числата. Трѣбва да ви дамъ да направите единъ опитъ, напимѣрь, върху числото три. Вземете напимѣрь, помежду си да опредѣлите, кои типове между васъ сж положителни и кои отрицателни. Нека всѣки отъ васъ намѣри по петъ души положителни и по петъ отрицателни и после да опредѣли, на какво основание, въз основа на какви белези ги опредѣляте, като положителни и отрицателни типове. Азъ не ви давамъ модели, вие сами ще ги намѣрите.

Хора съ продълговати лица, сж положителни типове, тѣ сж мжжки типове. Има хора съ овални лица, едни отъ ко-

ито сж положителни, а други сж отрицателни. Дебелитѣ вѣжди показватъ единъ положителенъ характеръ, който дава. Тънкитѣ вѣжди, тѣй изписанитѣ, тѣ сж отрицателни типове. Ако мустацитѣ на нѣкой човѣкъ сж дебели, увиснали, кой е положителенъ типъ. Ако мустацитѣ му сж тънки, той е отрицателенъ типъ. Ако ухото на човѣка е голѣмо, той е положителенъ типъ. Човѣкъ съ голѣмъ носъ е положителенъ типъ, но ако носътъ му изгуби отъ своята широчина, той става отрицателенъ типъ. Може ли обаче да се каже, че всѣки човѣкъ, който има дълъгъ носъ, е положителенъ типъ? Не, това сж относителни нѣща. Носътъ трѣбва да има и дължина, и широчина. Когато брадата на човѣка горе е широка, той е положителенъ типъ, ако брадата горе е тѣсна, той е отрицателенъ типъ. Онѣзи хора, на които брадата долу е широка, тѣ въ физическия свѣтъ сж положителни, а въ умствения свѣтъ сж отрицателни. Ако искате човѣкъ за работа на физическия свѣтъ, долу брадата му трѣбва да бѣде широка. Ако търсите човѣкъ за работа въ умствения свѣтъ, долу брадата му трѣбва да бѣде тѣсна, остра.

Каквото и да се прави, човѣкъ устоява на това, за което е роденъ. Въ това отношение азъ съмъ правилъ редъ опити. Тукъ имаме единъ братъ бояджия, той не трѣбва да се обижда, че ще се каже нѣщо за него. Той е умственъ типъ. По едно време той дойде да работи на „Опълченска“ 66. Започна една работа и я изкара до половината. По едно време му дойде на умъ да отиде въ Варна. Напусна работата и отиде. По конфигурация на лицето този човѣкъ не е за голѣма работа. Той обича разнообразието. На него нѣма да му дамъ работа за една година, но за по-кратко време. Ако му се даде голѣма работа, той ще се отегчи. Та и на мнозина отъ васъ, ако имъ се даде една голѣма работа, тѣ ще се отегчатъ, ще ги хване огънь и ще кажатъ: „Дотегна ни тази работа.“ Това показва, че по естество тѣзи хора не сж склонни на голѣма работа, тѣ обичатъ разнообразието. Тѣ ставатъ негативни, искатъ да възприематъ нѣщо. И тогава господарътъ, който ги е ангажиралъ, трѣбва да имъ даде почивка за известно време.

Та когато Мойсей създаде закона, той казваше: „Шест дни ще работите, на седмия ще почивате.“ Законът на Мойсей вече е отживял времето си. Ако азъ създамъ единъ законъ, ще дамъ три дѣня почивка, а четири дѣня работа. Ще дойде време, когато шестъ дни ще почиваме, а единъ дѣнь ще работимъ. Та въ времето на Мойсей хората на физическия свѣтъ трѣбваше да работятъ шестъ дѣня, а само единъ дѣнь да почиватъ, за да асимилиратъ физическата енергия въ себе си. Положителни трѣбва да бждатъ хората. Ще дойде дѣнь, когато хората ще бждатъ толкова положителни, че ще трѣбва шестъ дѣня да почиватъ, а единъ дѣнь да работятъ. Ето защо, сега не ви препоръчвамъ много работа. Като казвамъ, че не ви препоръчвамъ много работа, имамъ предъ видъ вашето състояние. Вие често се оплаквате отъ много работа, оплаквате се, че сте уморени. Щомъ сте уморени, трѣбва да ви се даде почивка, да си починете. Ако чувате, че една сестра се оплаква отъ умора, тогава нека петъ сестри отъ положителнитѣ отидатъ при нея и да ѝ кажатъ нѣколко ободрителни думи. Тя ще се освѣжи. Вие взимате тѣзи правила като незначителни и казвате: „Човѣкъ трѣбва да бжде сериозень, концентриранъ.“ Оставете тѣзи нѣща настрана. Смѣшни ставатъ индуситѣ съ своята концентрация. Когато човѣкъ иска да се концентрира, той не трѣбва да бжде между хора. Или пъкъ така да се концентрира, че и между хора да е, пакъ да не го знаятъ тѣ. Когато дойде страданието и природата даже се концентрира. Дойде ли до човѣкъ едно страдание или нещастие, той се вгълби въ себе си, ходи между хората, но нищо не вижда.

Рекохъ, трѣбва сега да се работи вече. Досега азъ съмъ ви оставялъ свободни, не съмъ се мѣсилъ въ работитѣ ви, искалъ съмъ да видя, какво можете сами да направите. Като наблюдавамъ сестритѣ, виждамъ, че работятъ доста добре, но знания нѣматъ. Най-напредъ се образува една група отъ сестри и братя, а после тѣ се раздѣлиха на аристократическа група, която се състои отъ напреднали братя и сестри. Азъ наричамъ напреднали сестри и братя тия, които могатъ да

превръщатъ желѣзото въ злато. Който не може да направи това, той не е напредналъ братъ. Много работи има казани, но тѣ не сж реализирани. Най-малкото вземете, вие трѣбва да имате едно предвкусване на Божествената Любовь, трѣбва да я разбирате поне малко. Вие имате естествениятъ прояви на любовта, но не зная колко отъ васъ могатъ да кажатъ, че познаватъ онова специфично проявление на Божията Любовь, за която окултиститеъ говорятъ. Имате състояние на по-висока любовь, особено следъ всѣка скръбъ, но и тѣ още не сж онѣзи неизгладими впечатления отъ Божията Любовь. Който е ималъ такова предвкусване на Божията Любовь, той изпитва състояние на човѣкъ, който се намира предъ оазиса на нѣкоя пустиня. Достатъчно е само единъ пжтъ да е изпиталъ човѣкъ тази любовь, за да може при всѣко страдание и изпитание, да си спомни само за нея и веднага всички страдания и изпитания да изчезнатъ. Това значи да носи човѣкъ реалното въ себе си.

Това е подобно на положението, въ което се намира, човѣкъ, който има ключоветѣ на всичкитѣ станции. Той се намира на една станция, но се нуждае отъ нѣщо. Щомъ удари ключа на тази станция и веднага отъ другата станция му отговарятъ. Казано е въ Писанието: „Човѣкъ, който е позналъ Божията Любовь, още преди да е поискалъ нѣщо и ще му се отговори.“ Нѣма ли тази любовь въ себе си, колкото и да иска, ни гласъ, ни услишание. Отъ станцията ви отговарятъ, че сж заети много и ти трѣбва да чакашъ съ мѣсеци и години, докато ти отговорятъ. Понѣкога и съ десетки години трѣбва да чакате да ви се отговори. Едва ли нѣкои отъ васъ можете да получите отговоръ въ продължение на десетъ години. Нѣкой отъ васъ може да иска само единъ обѣдъ и ще го получи, а нѣкой може да иска десетъ милиона лева, но за това ще трѣбва дълго време да чака. На нѣкои отъ васъ може и въ десетъ години да ви се дадатъ тѣзи милиони. Казватъ: „Какъ ще стане тази работа?“ Все може да се намѣри нѣкакъвъ начинъ, разни начини има за това. Все ще се намѣри нѣкой американецъ, който да ви осинови, но за това трѣбва да се постоянствува отъ ваша страна.

Не сж материалнитѣ богатства, които представятъ желаніе на хората. Има и вжтрешни богатства, до които човѣкъ иска да се домогне, но за това човѣкъ все трѣбва да се свърже съ нѣкоя велика душа. Богатството въ свѣта, това сж великитѣ души. Вие не можете да дойдете до никакъвъ прогресъ, ако не влѣзете въ съприкосновение съ нѣкои велики души. Прогресътъ въ свѣта зависи отъ тия велики души, които минаватъ и заминаватъ покрай васъ. Великитѣ души правятъ хората богати по умъ и по сърце. Ако Слънцето въ свѣта не изгрѣваше, всички хора щѣха да измратъ. Казвате: „Има и други нѣща въ свѣта, които изгрѣватъ като Слънцето.“ Тази сутринъ трѣбваше да наблюдавате Слънцето, да видите какви хубави цвѣтове имаше презъ време на изгрѣването си.

Та първото нѣщо, което трѣбва да задържите въ ума си, е мисълта, че вие сте дошли на Земята да научите изкуството да слугувате. Единствената ви мисия на Земята е да се научите какъ да слугувате. Вие можете да свършите университетъ, можете да придобиете голѣма наука, но въ края на краищата ще ви турятъ да слугувате, да видятъ какво сте научили, какво можете да приложите отъ наученото. Слугуването е едно отъ най-красивитѣ нѣща, за които мога да ви говоря. Сега вие се възмущавате отъ слугуването. Даже най-голѣмото нещастие на хората седи въ слугуването, т.е. въ това, че тѣ не сж слугували както трѣбва. Да служишъ, азъ подразбирамъ да служишъ и на другитѣ така, както искашъ и на тебе да слугуватъ.

За следния пѣтъ ви давамъ като задача всѣки отъ васъ да намѣри помежду ви по единъ положителенъ, по единъ отрицателенъ и по единъ неутраленъ типъ. Неутраленъ значи: нито положителенъ, нито отрицателенъ, срѣденъ типъ да бжде, т.е. нито плюсъ, нито минусъ. Има хора, които отъ рождение сж положителни типове, такова е естеството имъ. Има хора, които сж по естество отрицателни, а има такива, които постоянно се смѣнятъ - ту положителни, ту отрицателни. Вие трѣбва да знаете времето, кога даденъ човѣкъ е положителенъ и кога е отрицателенъ. Ако това не знаете, всичко, което знаете, не е истинско знание. Човѣкъ не може

всѣкога да бжде положителенъ или всѣкога отрицателенъ, той трѣбва да смѣня тѣзи две състояния въ себе си. Нѣкога човѣкъ ще заповѣдва, нѣкога ще му заповѣдватъ. Нѣкога човѣкъ ще дава, нѣкога ще взима. Единствениятъ, Който всѣкога е положителенъ, това е Богъ. Той никому не заповѣдва, никого не сѣди. И на доброто, и на злото Той еднакво гледа. Той отъ доброто не се възхищава, нито пъкъ отъ злото се възмущава. При Бога и злото има сжщитѣ отношения, както и доброто. И доброто, и злото иматъ еднакви отношения къмъ Бога. Обаче, когато Божественото добро дойде при насъ, то има вече отношения на зло. Какъ ще разберете това нѣщо? Нѣма защо да го разберете.

*12 година,
10-та школна лекция на Общия класъ,
държана отъ Учителя на 23 ноември 1932г.
Изгрѣвъ*

НОВАТА КАНАЛИЗАЦИЯ

б часа сутринта,
(следъ гимнастикитѣ, мъгливо и звезди горе)

Отче наш

*(На масата предъ Учителя нѣколко теми: „Кои сѣз
положителни типове?“)*

То знанието не идва така лесно. Човѣкъ трѣбва да учи. Даже мъчно е нѣкой пѣтъ да опредѣлишъ, кой е светъ човѣкъ. Писанието казва, нѣкой пѣтъ даже много религиозни хора се показватъ като свети. Като вземете сегашния животъ, богатитѣ хора иматъ повече свѣтлина, отколкото сиромаситѣ. Ако се гледа външно, богатитѣ иматъ повече свѣтлина, а сиромаситѣ нѣматъ и свѣщи. Но тѣ казватъ, че вътрешна свѣтлина иматъ, а богатитѣ казватъ, че външна свѣтлина иматъ. Трѣбва да се измисли единъ новъ начинъ. Науката не е така лѣсна. Човѣкъ трѣбва да развие неговитѣ наблюдателни способности. Човѣкъ трѣбва да наблюдава повече. Въ учения човѣкъ трѣбва да има, въ пълния смисълъ, една вътрешна интуиция, може да се каже интуитивно да схваща нѣщата, по отражението*. И човѣкъ трѣбва да е разуменъ. Разумность трѣбва да има въ него. Да се знаятъ нѣщата. Да разсъждава, да преминава отъ причини къмъ послѣдствия.

Запримѣръ вие имате едно убѣждение, имате радостъ. Ако вземемъ чувството радостъ, но радостъта или веселието на човѣка, то не е едно чувство, то е една способность. За да бжде човѣкъ веселъ, то е способность у човѣка. Но често веселието се замѣства съ чувствуване. Тогава човѣкъ изгубва своята радостъ. Тя е престанала да бжде вече способность у човѣка. Да кажемъ боленъ сте, неразположенъ, тога-

* по закона на отражението - допълнено надъ думата

ва не ви се говори, казвате: „Хората сж лоши, свѣтътъ е неразбранъ.“ Това не е едно качество на ума. Това сж всѣкиго става. После, щомъ човѣкъ стане здравъ, подобрява се неговото икономическо положение, понахрани се малко и веднага казва: „Добъръ е свѣта, всичко е добро.“ Така мислятъ и животнитѣ. Щомъ едно животно не е нахранено добре, то мисли: „Свѣтътъ е лошъ!“ Щомъ го нахранятъ, то мисли: „Свѣтътъ е добъръ!“ Та, ние сждимъ по себе си. Когато нашитѣ условия не сж добри, ние мислимъ, че навсѣкжде е така. Но то е само частично. Защото условията на другитѣ хора може да сж добри. Сжщевременно трѣбва да отличаваме кои сж причинитѣ, че въ дадения случай ние не сме въ добро положение. Учениятъ човѣкъ знае това.

Сега запримѣрь, когато хората станатъ религиозни, има една опасностъ, понеже тѣ почватъ да развиватъ други центрове на главата си. Преди да сж били религиозни, тѣ сж живѣли отзадъ на главата си, на темето си, при ушитѣ. И когато сж живѣли при ушитѣ си (*центроветѣ при ушитѣ*), кого какъ срѣщнатъ, ще го блъснатъ по носа. Когато сж живѣли отзадъ, тогава сж били като птиченцата, направили си една кжщичка и така си живѣятъ съ приятели, ходятъ си на групички, били сж като кученца. Кучето ще си дигне опашката или като единъ пѣтелъ ще застане, всички тѣ живѣятъ на темето тукъ. Когато човѣкъ стане религиозенъ, той се качи горе на главата. Но религиозността още ни най-малко не спасява човѣка. Той може да бжде фанатикъ, кжсогледъ, да мисли, че туй, което той чувствува, то е единъ пжтъ и това чувствование той го нарича религия, вѣрване въ Бога, а то сж все чувствования.

Докато не дойде умътъ на човѣка, той се намира все на кривия пжтъ. Че религиознитѣ хора вѣрватъ въ Бога, но колко хора сж били избити? Вземете и четете историята, колко хора католическата църква е избила, само защото не сж били католици. Всички казватъ, че човѣкъ трѣбва да бжде религиозенъ. Ако едно религиозно чувство може да спаси свѣта, разбирамъ. Но човѣкъ трѣбва да бжде уменъ, да разбира, да

вижда причинитѣ. Като дойде умътъ, спасението е тамъ! Разуменъ трѣбва да бжде човѣкъ. Въ ума има единъ законъ, ти не можешъ да убиешъ единъ човекъ, понеже ще загубишъ своето равновѣсие въ свѣта. Ти, докато дойдешъ да живѣешъ съ ума си, ще забележишъ: нѣкой пѣтъ не си доволенъ отъ своя лѣвъ кракъ, но ако речешъ да го повредишъ, ти ще повредишъ и на себе си и ще нарушишъ законитѣ въ природата. Съ дѣсния кракъ - пакъ сжщото. Каквото и да направишъ, ще видишъ, че еднакво сж важни и двата ти крака.

Та рекохъ туй, което върши най-важната работа, то е умътъ! То е Божественото у човѣка. Наричамъ го Божественото, което ръководи човѣка. А човѣшкитѣ чувствувания може [да] си иматъ свой произходъ въ далечното минало. Тѣ сж една опитностъ завършена, древна опитностъ въ миналото и е останало като една специализация у човѣка, но тя е била потрѣбна на времето си. За сегашнитѣ нови разбирания не е потрѣбна. Да кажемъ ти имашъ известно чувствувание, че трѣбва да имашъ една хубава дреха за Великъ день. Ти я нѣмашъ, а си неразположенъ. Ако ти облѣчешъ новата дреха, свѣтътъ ще се подобри. Но ти даже да се облѣчешъ хубаво, богатъ нѣма да станешъ, нито по-силенъ, нито по-уменъ, по-ученъ, но ти си доволенъ отъ това. Ходишъ и си мислишъ, че е станало една промѣна. Станало е една промѣна вътре въ тебе, но външнитѣ условия ни най-малко не сж се подобрили. Това не значи, че трѣбва да се игнориратъ. Но най-първо трѣбва сжщественото.

Сжщественото е растенето у човѣка, туй, което се развива, което носи свѣтлина, то е неговия умъ. Или вие ще го наречете, това е Божествениятъ Духъ. За да разберемъ думата Духъ, Духъ значи Божествено, съ единъ коментарий, тази дума Духъ отъ после е дошла. Колкото една дума е по-неразбрана, толкова тя има по-далеченъ произходъ. То е основано на единъ законъ въ природата. Колкото единъ предметъ седи по-далечъ отъ насъ, толкова той е по-неясенъ; колкото е по-близо, той е по-ясенъ. Следователно всичкитѣ онѣзи предмети, които сж отдалечени още отъ миналото, тѣ сж

наясни. Напримѣрь, какъвъ е произхода на думата „умъ“? После, какъвъ е произхода на думата „азъ“? Това е цѣла една наука.

У Кръгътъ показва, че още въ най-далечнитѣ времена той представя емблемъ на нещо. Ученитѣ, просветенитѣ хора винаги сж писали вселената съ кръгъ. Кръгътъ включва въ себе си всички възможности за посветения. Тѣ сж го наричали „космическия зародишъ“ или „космическото яйце“, отъ което се е образувала вселената. Сега онѣзи, които не разбиратъ това, ще кажатъ: „Какъ така вселената да се е образувала отъ едно яйце?“ Не, това яйце подразбира окръжността, въ центрътъ на която се е поставилъ кръгътъ. По-после кръгътъ се разпуква. Когато яйцето се разпука, явява се пилето, което е било въ зародиша горе. После се е образувало У-то. Това е така, понеже отъ всѣко едно яйце, излиза пилето навънъ. Туй пиле има два крака. Сжщото се отнася и за човѣка. Значи то, (*У-то*) представя онѣзи сили въ човѣка, които могатъ да го изкаратъ отъ едно ограничено състояние и да му дадатъ потикъ на движение и мисль. Този знакъ сж го турили надолу, който представя вече човѣкътъ на движение[то]. Но човѣкъ трѣбва да излѣзе изъ О-то. Но за да излѣзе, той трѣбва да мисли, той трѣбва да мине презъ известни условия. За тази цѣль има специаленъ начинъ. Животнитѣ напримѣрь, проявяватъ интелигентността си, когато снасятъ яйцата. Тѣ ще си направятъ полочка*, ще взематъ въ съображение свѣтлината, топлината, която имъ е необходима, за да не се изложи яйцето на нѣкои неприятели. Презъ това време умътъ работи въ тѣхъ, а не чувствата. Птичката, за да тури полочката на едно или друго мѣсто е мислила дълго време и следъ това я е поставила, и то на най-безопасното мѣсто. Умътъ е работилъ тамъ. Следъ като свършатъ тази си важна работа, за тѣхното спасение на яйцата, за обикновенитѣ си работи тѣ живѣятъ по своитѣ чувства.

* полочка - (рус.) гнѣздо

Рекохъ, у животнитѣ умѣтъ работи само когато дойде любовѣта за производство, да поддържатъ рода си. Тогава тѣ дълго време мислятъ. Като казвамъ „животни“, тази дума подразбира формата животни, но задъ тази форма ние разбираме една душа или едно същество, което за бждеще постоянно ще прогресира. Начинѣтъ на тѣхното прогресирание не е известенъ, начинѣтъ, по който тѣ се измѣнятъ, не е известенъ, но всѣка форма въ себе си съдържа възможноститѣ за известна интелигентностъ. И чудното е, че ученитѣ хора още не могатъ да направятъ разлика по какво се отличава едно животно отъ друго, тѣ не могатъ да различаватъ типовеѣ. Напримѣръ вълкъ, слонъ или нѣкоя птица, тѣ ги разглеждатъ като животни, но преди всичко тѣхната форма съответствува на степенѣта на тѣхното развитие.

Така отъ животнитѣ ще дойдемъ до човѣка. Човѣшката форма е много сложна. Той изявява много повече способности отколкото у животнитѣ. Въ животното има въ зародишъ туй чувство, у нѣкои, а у нѣкои тѣ едва сж въ спяще състояние. Напримѣръ вземете въ овцата, въ пчелата. Въ пчелата има голѣмо честолубие. Въ работата си тя е много сприхава. Ако нѣкой ѝ се мѣси въ работата, тя веднага си забива жилото. Тя не му мисли, бързо действува. Пчелата не е много отъ умнитѣ, тя понѣкой пжтъ проявява кавалерство. Ще излѣзне веднажъ, ще те бутне, ще ти каже: „Не стой тука, не работи толкова около кошера.“ Каже веднаж и си иде, каже дважъ, пакъ ще те блѣсне, и трети пжтъ ти забие жилото. И тя знае кжде да забие жилото. На най-мекото мѣсто.

Сега това сж смѣни. И сега ние, нѣкой пжтъ се смѣемъ на пчелата, казваме: „Какво жило има!“ Но и ние сме подложени нѣкой пжтъ на такова изпитание. Дойде нѣкой човѣкъ и се спре предъ вашия кошерь. Казвашъ му веднажъ: „Махни се отъ тукъ!“ Кажешъ му два пжти, три пжти, скарашъ се съ него, сбие те и се върнете или ти съ пукната глава, или той съ пукната глава.

Кое е сега кошерьтъ? Ти имашъ желание да постигнешъ нѣкои отъ своитѣ желания, идеи и мислишъ, че нѣкой

ти препятствува на пжтя, като пчелата, и казвашъ: „Не ми препятствувай, защото после ще се разправамъ съ тебе.“ Сега вие постоянно се разправете като пчелитѣ. Речено - казано и следъ туй се считаашъ като авторитетъ. Идвате и казвате кой живѣе по Бога и кой не живѣе по Бога. Нѣкой пжтъ азъ седа и разглеждамъ вашитѣ разсждения: Кой живѣе по Бога и кой не живѣе по Бога. Нерде шамъ, нерде Багдатъ. Че единъ човѣкъ може да се моли по три пжти на день, то ни най-малко не значи, че е уменъ. Той е сироманъ, заставятъ го чувствата. Не е една чиста мисль, която го заставя да се моли, не е нѣщо безкористно, а има нѣщо користолюбиво. Или нѣкой пжтъ човѣкъ е безвѣрникъ, пакъ сжщото чувство го заставя. Молилъ се веднажъ, молилъ се два пжти, молилъ си се три пжти, не ти дадатъ и ти се разсърдишъ, казвашъ: „Азъ не вѣрвамъ!“ Но това е до чувствата, а не е една вѣра на ума. После вѣрва, но само това, което чувствата могатъ да му докажатъ. Такова едно вѣрване мяза на ледъ. И като дойдатъ добритѣ условия, леда ще се стопи и ти ще го търсишъ и нѣма да го намѣришъ. Тогава онзи, който има тази опитность, какво ще каже?

Сега азъ не отричамъ чувствата, но животътъ, който ние живѣемъ, споредъ закона на чувствата, той е законъ на крайна промѣнчивость. Въ чувствата ние претърпяваме всичкитѣ тия промѣни и когато човѣкъ дойде да живѣе единъ религиозенъ животъ, понеже кръвта като минава по грѣбначния стълбъ, минава по малкия мозъкъ и го възбужда и у религиознитѣ хора се заражда една слабость, развива се половата деятельность, развива се една неестествена любовь, понеже той като мисли за Бога, кръвта нахлува нагоре, а тази кръвь трѣбва да мине презъ малкия мозъкъ, тамъ сж всичкитѣ нисши чувства, когато поетитѣ пишатъ, че нѣкой момъкъ умрѣлъ за нѣкоя мома, това е индивидуализация на неговата индивидуална любовь. И тѣй, въ туй нѣма никаква мисль. То е най-нисшето. Той ще колѣнчи предъ нея, тя ще колѣнчи, ще се мачкатъ, ще се цѣлуватъ, ще се прегръщатъ, ще ставатъ, ще сядатъ - е и? То е една работа, отъ коя-

то нищо нѣма да излѣзне. Азъ наричамъ туй положение, както онзи въ кръчмата, който пие. Той вижда - единиятъ пие, другиятъ пие, наздраве за този, наздраве за онзи и той сѣда и пие, а кръчмарьтъ си взима паритѣ. Ти пиешъ, пиешъ, неразположенъ си, докато най-последно осиромашѣешъ. Тази е личната любовъ, която има района си на нейната деятелностъ въ малкия мозъкъ. Казвашъ: „Богатиятъ защо е богатъ?“ То не е по умъ, а по чувство. Ти имашъ нужда да вземешъ паритѣ му. Обичашъ здравия човѣкъ. Защо? - За силата му. Тукъ чувствуванията работятъ, не е още положена тази любовъ на здрава основа тъй безкористно.

Та рекохъ сега, ако се направи така една психологическа анализа, го наричатъ ученитѣ хора и се подложатъ всичкитѣ чувства така, тогава какво внасяме положително? Ще видимъ, че тия нѣща не сж постоянни, промѣнчиви сж тѣ, по един-ствената причина, че всѣкога по-силната вода взема надмощие на по-слабата и всѣкога слабата вода се влива въ силната и всѣкога въ голѣмата вода се вливатъ малкитѣ рѣки. Но тази рѣка, която се влива, то не е човѣшкиятъ умъ. Защото реалността на нѣщата не е както въ твърдата почва, нито въ течното вещество, нито е въ въздуха, нито въ свѣтлината. Това сж само условията. Вие, за да разгледате ума, трѣбва да го разгледате извънъ твърдата почва, твърдата почва е само едно условие, водата е едно условие. И ако разгледашъ ти, чувствата ти - тѣ представляватъ условие въ твоя животъ. А пъкъ силата ти, въ даденъ случай, представлява въздухътъ.

Значи, въздухътъ по какво се отличава отъ водата? Водата е влажна, а въздухътъ е всѣкога сухъ. Сега нѣкои смѣсватъ. Силнитѣ хора сж винаги сухи, тѣ иматъ винаги повече мускули. А дето има по-голѣма сухота, има по-голѣма топлина, по-голѣмо триене се образува. Дето има по-малка сухота, тамъ има повече влага, външната топлина е по-малка. Сега трѣбва да се свържатъ твърдата почва, водата, въздухътъ, свѣтлината въ нѣщо разумно, да видите вътрешната връзка.

Обаче, тия условия за какво служатъ? Запримѣрь, твърдата почва ще се намѣри у човѣка въ неговата твърдостъ. Но твърдостъта у човѣка е чисто едно морално чувство. Да бжде човѣкъ твърдъ, то е въ най-възвишенитѣ му чувства или тамъ се намира най-фината материя. Твърдостъта у човѣка, това е най-твърдата материя, отъ която той може да направи всичко. Тя е областъта на моралнитѣ му чувства. Мжчно е да е свърже всичко. Нѣкой пжтъ, за да бжде човѣкъ устойчивъ, той трѣбва да бжде твърдъ въ своитѣ убѣждения. Сега умътъ трѣбва да дойде на помощъ, за да те избави отъ всичкитѣ лоши условия, въ които ти се намиращъ. Ако си само твърдъ - умътъ не действува, ти ще се забравишъ само на едно мѣсто. Ако нѣмашъ умъ, ти ще забравишъ колцитѣ си всрѣдъ пжтя и ще седнешъ тамъ и кой какъ мине, той ще се сблъска и ти ще го блъскашъ, днесъ блъскашъ, утре блъскашъ и единъ день и тебе изблъскатъ. И тогава, по закона на чувствуванията, пакъ ще дойде известна интелигентностъ, нисша интелигентностъ и ти нѣма да можешъ да дадешъ отчетъ, защо тия хора се блъскатъ. Но ти си се поставилъ на пжтя, дето тия хора вървятъ. Вечерно време е, блъскатъ се тия хора, ти вървишъ, не можешъ да си представишъ защо тия хора се блъскатъ?

А тѣ се блъскатъ по единствената причина, че ти трѣбваше да си направишъ кжщата нѣкъде на високо. А ти наредишъ си кжщата на нѣкоя рѣка, наредишъ си градина и мислишъ, че си щастливъ. Обаче, тамъ нѣкъде валѣло дъждъ, следъ нѣколко години дойде пороенъ дъждъ, залива градината, задигне кжщата ти и всичко. Ти си мислишъ за Господа, казвашъ: „Ако ме обичашъ, защо допусна рѣката да ми задигне всичко и кжщата?“ Така постъпва обикновениятъ човѣкъ, а човѣкътъ, който има умъ, казва на себе си: „Ти защо съгради кжщата си толкова близо до рѣката? Трѣбваше да я съградишъ по-далече, тамъ горе, да не те достига рѣката.“ Умниятъ човѣкъ мисли другояче, а човѣкътъ на чувствата, той казва: „Азъ и до рѣката да съмъ, като дойде рѣката, тя нищо нѣма да ми каже. Господъ ще ме спаси.“

Но вие се намирате въ положението на единъ отъ европейскитѣ крале, той е живѣлъ въ срѣднитѣ вѣкове. Та неговитѣ придворни го залъгвали, лъскали, казватъ му: „Като тебе човѣкъ нѣма, Богъ те обича, каквото кажешъ и то става! И при морето да бѣдешъ и то ще отстъпи, където и да идешъ, предъ тебе всичко отстъпва.“ Това било тамъ къмъ Холандия. Единъ день кралятъ заповѣдва да му построятъ трона при морето, дето идвали приливитѣ. Когато дошълъ приливътъ, той казвалъ: „Азъ заповѣдвамъ на тия вълни!“ Всичкитѣ придворни се раздвижили, казватъ му: „Ваше величество, да дигаме постройката, вълнитѣ идатъ!“ Той казва: „Какъ тъй, азъ заповѣдвамъ! Не може!“ Но вълнитѣ идатъ, приливътъ става силенъ. И царьтъ, и всичкитѣ придворни отстъпватъ.

А и ти мислишъ, че твоятъ възлюбленъ, когото ти обичашъ и той те обича и мислишъ, че каквото му кажешъ, той ще изпълни. Много се лъжешъ. Ти, като този царъ, ще отстъпишъ предъ прилива. Приливътъ като дойде, ти ще се разсърдишъ. Досега младата булка не е виждала разсърден своя възлюбленъ, единъ день, той ще зафучи, тукъ тамъ, после той ще ѝ се извинява, но у ней нѣщо ще се счупи. Тя казва: „Какъ е възможно!“ Този, когото тя обича, да ѝ каже такива думи?

Азъ пъкъ се чудя на друго нѣщо, азъ вземамъ младата булка като едно последствие, туй, което става въ свѣта. Защото не мислете, че млади булки има само между хората, млади булки има и между птицитѣ. На клона има две млади птички, едната е кавалеръ, другата е кавалерка. На клона седятъ, рандеву иматъ, разговарятъ се, че булката иска едно, а нейниятъ възлюбленъ иска друго. Но тѣ си играятъ. Вие мислите, че булки има само между васъ. Има ги навсѣкжде, между пчелитѣ ги има. Вземете напримѣръ царицата между пчелитѣ. И тя е булката между пчелитѣ. Тамъ културата е съвсемъ друга. Какъ ще обясните това. Тамъ има само една жена, а много мъже, всички бръмбари, напримѣръ. Тѣ сж все свирци, навсѣкжде ходятъ и бръмчатъ. Тѣ все за царицата

бръмчатъ. Нѣкой пѣтъ има хиляди бръмбари, а само една млада царица, която седи между тѣхъ като млада мома, като булка, а тѣ сж все кандидати. Всѣки кандидатъ въ този кошерь е дошълъ и чака да се ожени за царицата. Тя ходи, оглежда ги, избира си между тѣхъ. И мога да ви опиша, какво е състоянието имъ. Тия кавалери ходятъ бръмчатъ все за нея, че тя е млада булка, царица е. Сега това е по чувствуване. Като се говори по този начинъ, вие ще останете съ една еротическа мисль.

Какво нѣщо е любовта? Вие не можете да разберете любовта, докато не дойде ума ви. Любовта има съвсѣмъ другъ произходъ, а не това, което хората чувствуватъ. Не така, както тѣ днесъ живѣятъ. Ако хората мислятъ, че това, което тѣ изживѣватъ, е любовъ, нѣма нищо подобно. И ако въ свѣта би съществувала тази Любовь, тѣ трѣбва да знаятъ, че въ Любовьта нѣма никаква отрицателна чѣрта - нито положителни, нито отрицателни. Казано другояче: въ Любовьта нѣма смѣни и промѣни. Какъ си представяте вие Любовьта? Смѣна и промѣна става само при едно приятно и неприятно чувство. Ти смѣняшъ дрехитѣ си. Защо, по коя причина? Обличашъ хубавитѣ си дрехи, но следъ като се окаляшъ, ти казвашъ: „Искамъ да се смѣнятъ убѣжденията ми.“ Какво разбирамъ азъ под това? - Тия дрехи сж станали толкова кални, че искашъ не искашъ трѣбва да ги съблѣчешъ. Ти трѣбва да смѣнишъ старата си риза и да облѣчешъ нова. Това събличане е качество на ума. Умътъ ще ти каже: „Ти трѣбва да смѣнишъ ризата си, защото ако не смѣнишъ ризата си, тя ще ти донесе болезнени състояния.“ Като ти говори умътъ, той още отдалечъ те предупреждава.

Рекохъ сега, да бжде човѣкъ религиозенъ, това ни най-малко не показва, че той е уменъ човѣкъ и разбира Божиитѣ пѣтища. Това е само едно хубаво разположение. Религиозниятъ човѣкъ е най-добриятъ проводникъ на ума, нищо повече. Това е човѣкъ, на когото можешъ да разчиташъ, той си е далъ ума. Но ако въ религиозния човѣкъ нѣма красивъ умъ, такъвъ човѣкъ остава несчастенъ на цѣль животъ. И у него

ще дойде едно чувство за Бога такова, че той ще бжде готовъ да убие човѣка на почва на фанатизъмъ. За Бога той може и да открадне. Ако нѣкой има пари, той ще му каже: „Тѣзи пари сж на Господа.“ Той има друга философия: „Тѣзи пари сж поставени тукъ и азъ имамъ право да ги взема.“ Като мине покрай една градина и оттамъ ще открадне нѣща, като казва: „Тѣ сж Божии дървета.“ Това е сжщото положение.

Хубаво сега. Хване те единъ апашъ, съблѣче ти дрехата и казва: „Тази дреха азъ трѣбва да я нося. Азъ имамъ право да я нося.“ Та и Христосъ е казалъ: „Ако имате две ризи, дайте едната на бѣдния.“ Това значи: ако азъ имамъ на гърба си единъ хубавъ костюмъ, а въ ржцетѣ си нося още единъ, който мисля следъ една година да нося, като ме срещне единъ апашъ, трѣбва ли той да ме убие за него? Азъ ще му го дамъ и ще кажа: „За тебе нося този костюмъ.“ Ще видите, колко добре ще му подействува това. Това показва умъ. Т.е. това значи: спогаждай се съ противника си, докато си още на пжтъ. Не чакай да те турятъ въ затвора, че тогава да се примирявашъ. Ти ще го попитаешъ: „Какво искашъ?“ - „Дрехитѣ.“ - „Заповядай. И ти можешъ да носишъ дрехи като мене.“

Сега религиознитѣ хора още не сж познали този законъ. Тѣ не знаятъ какво Господъ може да направи. Вие се молите по единъ начинъ и получите нѣкакъвъ отговоръ. Вие мислите, че Господъ ви е отговорилъ. Но, за да ти отговори Господъ, следъ като си се молилъ, ти трѣбва да бждешъ най-умниятъ и най-добриятъ човѣкъ. За мене, каквото и да ми казватъ хората, азъ зная едно правило за себе си: за да ми отговори Господъ на молитвата, азъ трѣбва да бжда най-умния и най-добриятъ човѣкъ, нищо повече. Не съмъ ли най-умния, много пжти ще се моля, докато получа отговоръ.

Азъ имамъ една философия, спираль съмъ се и другъ пжтъ върху нея: като тръгна на пжтъ, никога не турямъ въ ума си нѣкакъвъ кабриолетъ или автомобилъ, но си представямъ само едно положение - какво азъ мога да направя въ дадения случай. Пжтувалъ съмъ съ нѣкои религиозни хора, но си мълча. Религиозниятъ казва: „Господъ ще промисли за

насъ. “Този човѣкъ оставя всичко на Господа, има крива представа за Него. Той чака Господъ да промисли за Неговитѣ работи. Той казва: „Господъ да промисли за мене.“ Това е неразумно мислене. Азъ виждамъ, че преди още да съмъ съществувалъ на Земята, Господъ е промислилъ всичко за мене, та като дойда на Земята, азъ трѣбва да бъда уменъ, да намѣря това, което Той е оставилъ за мене и какъ да постѣпя съ него, какъ да се справя. Като намѣря, трѣбва да мисля какъ да използвамъ това, което Господъ е оставилъ за мене. Това не значи, че въ свѣта нѣма промисълъ, но ти трѣбва да бждешъ уменъ.

Вървимъ ние съ религиозния човѣкъ, минава покрай насъ една кола и той казва: „Сега Господъ ще каже на каруцаря да ни вземе.“ Рекохъ: „Възможно е да ни вземе.“ Човѣкътъ минава съ коня си покрай насъ, казва ни добъръ день и си отминава. „Какъвъ дяволъ е влѣзълъ въ него? Не е послушалъ Господа.“ - „Пазарили сж го други хора, затова не се спира.“ Следъ това се зададе друга една кола. Религиозниятъ пакъ казва: „Този вече ще ни вземе.“ Но и този човѣкъ си заминава. - „И въ този човѣкъ е влѣзълъ дяволтъ.“ Минава трети, спира се. Религиозниятъ казва: „За Господа!“ - „Имате ли пари?“ - „Нямаме.“ - „На мене пари ми трѣбватъ сега, не искамъ за Господа да ви кача на колата си. И на мене Господъ така не ми дава.“ - „Ама знаешъ ли въ онзи свѣтъ какво ще има?“ - „Азъ не искамъ да зная какво ще има въ онзи свѣтъ. Азъ мисля за този свѣтъ. Като отида на онзи свѣтъ, тогава ще му мисля. Ако имате пари, ще ви кача. На мене пари ми трѣбватъ, понеже и азъ не съмъ отъ богатитѣ.“ И този човѣкъ ни отминава. Най-после азъ, умниятъ изваждамъ една звонкова монета и казвамъ: „Ето, този, който сега иде, той вече ще изпълни волята Божия.“ Както си върви той, азъ изваждамъ отъ джоба си една златна монета и му я показвамъ. Той вижда това и казва: „Добъръ день, заповѣдайте.“ Спира и ние влизаме вътре. „Е, влѣзълъ е Духътъ въ него“, казва религиозниятъ. Не, азъ вкарахъ този златенъ духъ въ него. Азъ, умниятъ човѣкъ мога да спра който и да е ко-

ларъ въ пѣтя му и да го накарамъ да ни заведе до опредѣленото мѣсто съ колата си.

Вие мислите, че азъ не мога да направя това. Та и последниятъ апашъ и той знае това. Той, като извади кобура, той го качва на колата си. И ще го заведе дето иска. Защо? Той казва: „Отрепвамъ те, ако не ме заведешъ до това мѣсто!“ Добриятъ човѣкъ кара съ ума си, а шофьорътъ, кой[то] се бои да не умре, като види кобура, закарва те дето искашъ. Следъ като слѣзе този апашъ, шофьорътъ казва: „Слава Богу, че не ме уби.“ Тия нѣща ставатъ всѣки день и въ живота.

Та ние сме играчка на нашитѣ чувства. И като разгледаме цѣлия животъ, ние мислимъ, че сме свободни, а то ние сме сжщитѣ играчки, както е играчка шофьора въ ржцетѣ на апаша. Покаже му кобура и той кара дето апашътъ иска, безъ да му заплати даже. И следъ това слиза. Религиозниятъ човѣкъ не може да направи насилие. Той ще те накара да го возишъ за Господа. Обаче, ако религиозниятъ човѣкъ разбираше законитѣ, като види коларя, той ще познае отдалечъ, дали ще го кара или не. Ако той е единъ положителенъ типъ, каквото каже, неговото ще стане. И ако азъ държа неговото положение, той нѣма да ме качи на автомобиля си. Две положителни величини всѣкога се сблъскватъ. Ако този човѣкъ иска да успѣе въ даденъ случай, той трѣбва да вземе женска форма. Представете си, че азъ имамъ изкуството да се преобразявамъ на красива мома. Това е най-естествениятъ начинъ, съ който мога да успѣя. Този шофьоръ не приема никого на колата си безъ пари. Но азъ, красивата мома, застава на пѣтя му, погледна го, усмихна се и той веднага спира колата и казва: „Заповѣдайте, качете се на каруцата ми.“ Защо спре колата? - Защото азъ му дадохъ отъ лицето си нѣщо, което той обича.

Сега онѣзи, които не разбиратъ закона, ще кажатъ: „Виж, какъ Господъ е направилъ този човѣкъ красивъ.“ Питамъ, когато богатиятъ се облече съ хубави, красиви дрехи, съ ново, скжпо бомбе на главата, Господъ ли го е направилъ такъвъ? Онѣзи хора, които сж станали красиви, мислите ли,

че Господь се е занимавалъ съ тѣхъ да имъ тури различни козметични сръдства, да ги направи красиви? Не, неговитѣ дѣди и прадѣди сж имали идеята да бждатъ красиви. Та, когато вие искате да направите вашитѣ кжщи съ хубави, широки, свѣтли прозорци, коя е причината за това? Вие сте искали да имате повече свѣтлина, по-хубаво отопление, вие сте си турили тази инсталация.

Та сега, като разсжждавамъ така, отъ ваше гледище вие ще кажете: „Виж какво безвѣрие проповѣдва, че Господь не промислювалъ за насъ! Ние мислиме, че Богъ всичко нарежда, а то друго излиза.“ Това разсжждение се отнася до вашитѣ чувства. Ако вие мислите, че свѣтътъ е нареденъ както вие разбирате, тогава азъ бихъ ви направилъ едно възражение: Ако свѣтътъ е направенъ отъ Господа, тогава защо единъ човѣкъ има хубава кжща, съ широки, свѣтли прозорци, а другъ е бѣденъ, нѣма нищо? Ще кажете ли, че Господь не е справедливъ? Щомъ Богъ е наредилъ всичко това, ще излѣзе, че Той не е еднакво разположенъ къмъ хората. Не, това сж човѣшки разбирания. Богатиятъ е билъ по-уменъ, наредилъ си е по-добре, сиромасхътъ е билъ по-глупавъ, наредилъ си е по-злѣ. Богъ ни най-малко не се мѣси въ тѣзи работи. Той стои незаинтересованъ отъ това. Богъ е далъ дарби на всѣкиго и всѣки споредъ дарбитѣ си, се е наредилъ. Иначе ще се намѣрите въ друго противорѣчие. Ще кажете: „Защо Богъ допуща да се убиватъ хората?“ Питамъ, кой е виновенъ за това? Всѣки трѣбва предварително да знае, че ще го убиятъ.

Забелязвамъ, вие лѣсно се обиждате, само да ви не бутне нѣкой. Даже, ако нѣкой ви стисне ржката повече, веднага ще се обидите. Ако бутнатъ човѣка на едно мѣсто, той веднага ще се обиди. Ако нѣкой блѣсне другъ и той падне на земята, веднага въ него се заражда чувство на обида. И казва, че този човѣкъ не постжпва добре. Питамъ: ами ти защо се блѣскашъ въ хората?

Та сега ние се намираме въ едно противорѣчие на живота, което произтича отъ факта, че умътъ не работи. Човѣш-

китѣ способности, които Богъ е вложилъ въ него, не сж достатъчно разработени, затова той се натѣква на противорѣчїе. Хората могатъ да си помагатъ, да си улѣснятъ живота, но затова трѣбва да се направи единъ опитъ, да повикатъ своя умъ на помощъ. Ако хората, при сегашнитѣ условия на живота, повикаха на помощъ своя умъ, всичкиятъ културенъ свѣтъ, цѣлото човѣчество щѣше да дойде на помощъ. Но понеже днесъ хората сж разединени, всѣки мисли само за себе си, всѣки мисли че е правъ, иска да внесе своята теория своитѣ чувствувания, своя редъ, но това не е право. Всѣка държава иска да бжде велика, но това не е умътъ. България още хиляди години ще бжде такава, каквато е, по-голѣма не може да стане. Американцитѣ искатъ да бждатъ велики хора, гърцитѣ искатъ да бждатъ велики хора, турцитѣ искатъ да станатъ велики хора и българитѣ сжщо. Но накѣде ще се разширява България? И държавницитѣ съзнаватъ това нѣщо. Това не може да се постигне съ нищо: нито съ сила може да се постигне, нито съ пари, нито съ знание, съ нищо не може да се постигне. Евреитѣ, които сж толкова богатъ народъ, предлагатъ на турцитѣ единъ милиардъ да взематъ на турцитѣ Палестина. Но турцитѣ имъ казватъ: „Тази страна ние сме я взѣли съ ножъ, съ ножъ ще я дадемъ. Пари не приемаме.“

Това е едно чувство. Вие казвате, че всичко въ свѣта съ пари става. Вие казвате, че всичко въ свѣта съ сила става. Това сж вашитѣ чувства. Всичко въ свѣта става съ моралнитѣ чувства. Силата на човѣка сж неговитѣ морални чувства. Вие не сте дошли да работитѣ съ чувствата, но съ ума си. Магическата сила въ човѣка, това е неговиятъ умъ! Човѣшкиятъ умъ, това е свещената палка. Като дойде тази палка, този умъ въ него, това е най-голѣмиятъ помощникъ въ неговия животъ. Той ще използва неговитѣ чувства за работа. Ако човѣкъ нѣма единъ отличенъ умъ, той винаги ще ходи въ тъмнина. Когато дойде красивата мома или красивиятъ момъкъ, умътъ е той, той веднага ще използва своята сила. Разумно трѣбва да използва.

Вземете за примѣръ единъ момъкъ, който е бѣденъ, нѣма богатства, нѣма нищо въ себе си, но той е прозорливъ,

внимателен и като види нѣкоя мома отъ високопоставеното общество, така се случаваше, че падне нѣщо отъ нея, той веднага се навежда, взима внимателно предмета и го подава на момата. Това прави силно впечатление на нейния умъ. Срѣща го тя втори, трети пѣтъ, вижда, че той не е богатъ, не е хубаво облѣченъ, като другитѣ, не носи бомбе на главата си, ходи скромно облѣченъ, но има нѣщо въ него, което той може да направи, а другитѣ не могатъ да правятъ. Единъ день тя върви съ коня си, но случаваше се, че коньтъ се подхлъзва нѣщо, но младиятъ момъкъ веднага го хваща и успокоява. Момата се чуди на неговата сръчностъ и внимание. А онзи, който служи на своитѣ чувства, като види, че коньтъ се подхлъзне и хукне да бѣга, той веднага вика: „Елате, бре, хора! Елате да помогнете, коня хукна!“ Той се страхува. Не е уменъ човѣкъ. Той не смѣе да хване юздитѣ. Не, хванѣи юздитѣ на този конь, нищо повече!

Та сега и у васъ, вашата каруца бѣга. Видишъ ли това, хвани гема на своята каруца и царската дъщеря ще се спре. Коя е царската дъщеря? Тя е твоята разумностъ. Царската дъщеря ти я возишъ. Щомъ е съ тебе, няма какво да стане. Обаче щомъ се предадешъ на чувствата си, конетѣ хукватъ и бѣгатъ. И ти се уплашвашъ, хукнешъ да бѣгашъ, безъ да има причина. Не, дръжъ здраво юздитѣ и конетѣ нѣма да бѣгатъ. Ти фукнешъ да бѣгашъ, безъ нѣкаква причина. Нѣкой ти казва, че ще те убиятъ. Ти хуквашъ да бѣгашъ. Нѣма кой да те убие. Ти трѣбва да разсѣждавашъ по следния начинъ: Азъ нѣмамъ неприятели, защо ще ме убиятъ? Единъ човѣкъ могатъ да го убиятъ само тогава, когато управляващитѣ, които сѣ заинтересовани, мислятъ че той е опасенъ човѣкъ. Но щомъ той не прави никому пакости, защо ще го убиватъ? Не само това, но умнитѣ хора иматъ друга една сила въ себе си. Онѣзи, които разбиратъ и тѣ иматъ едно малко знание въ себе си. Когато нѣкой се намира предъ опасностъ, той не знае какво да прави. Да трѣгне назадъ - опасно, да върви напредъ - пакъ опасно. Като върви десетина крачки, дойде до едно мѣсто, ще се отбие отъ пѣтя. Лъвъ е срѣщналъ. Ка-

то се отбие отъ пѣтя си и лѣвътъ ще мине въ друга посока. Следъ това вече, той ще вика подире му. Казвате: „Това е върха на безумието, да викашъ подиръ лѣва, той ще те разкъса.“ Лѣвътъ, това сѣ лошитѣ условия. Хукай, викай подиръ тѣхъ, тѣ ще избѣгатъ. Тѣй щото, лошитѣ условия това сѣ или лѣвъ, или тигъръ, или леопардъ. Ти трѣбва въ случай да постъпишъ като негритѣ, които разбиратъ закона, знаятъ какъ да се справятъ съ животнитѣ.

А какво правишъ ти въ такъвъ случай? - Искашъ да се самоубиешъ. Ти, умниятъ човѣкъ, каралъ си се съ баща си и искашъ да се самоубиешъ. Защо? Не те искали въ дома ти, не искатъ да знаятъ за тебе. Следъ всичко това, искашъ да се самоубиешъ. Тогава слушай, азъ ще ти дамъ единъ съвѣтъ. Ще отидешъ да цѣлунешъ ржката на майка си, ще прегърнешъ баща си и ще имъ искашъ извинение. Така нѣма защо да се самоубиешъ. Така трѣбва да постъпи умътъ. Какво има отъ това, ако цѣлунешъ ржка на майка си? На него не му дохожда на умъ, да цѣлуне ржка на майка си, да прегърне баща си и да му каже: „Татко, извини ме, ти си по-уменъ отъ мене, направихъ една погрѣшка.“ Веднага сърдцето на бащата ще се отвори. Синътъ мисли, че баща му и майка му по никой начинъ не могатъ да отстъпятъ. По сѣщия начинъ такива чувства влизатъ и въ вашето сърдце. Тогава ти казвашъ: „Господъ нѣма да ме приеме.“ Какво значи да прегърнешъ баща си? Че ти отивашъ съ най-възвишени чувства при баща си, да вършишъ неговата воля. Какъ нѣма да се отвори сърдцето му? Баща ти мисли, че ти си онзи, способния синъ, който можешъ да вършишъ работата му.

Ако ти се приближавашъ при Бога и искашъ да вършишъ Неговата Воля, какъ нѣма да ти обърне внимание, какъ нѣма да те послуша? Но, ако ти отивашъ при Него съ своитѣ долапи,* Той нѣма да ти обърне внимание. Но, ако ти отивашъ при баща си, да колѣничишъ, да искашъ извинение, то, като кажешъ само една дума, бащата ще разбере, че има синъ, който е уменъ. Но не да кажешъ едно, а да вършишъ друго.

* долапи - (разг.) измами

Ако отивате при Бога, съ ума си, той ще ви обърне внимание!

Та сега, нѣкои отъ васъ, вървите по стария пѣтъ, но искате да влѣзете въ Новия пѣтъ. Онѣзи, които вървятъ въ стария пѣтъ, тѣ вървятъ по стария пѣтъ на любовнитѣ писма. Ще ме извините, но съдържанието на тия любовнитѣ писма е следното: „Отъ какъ те видѣхъ, не мога да спя. Отъ катъ те видѣхъ, животътъ изгуби смисълъ за мене.“ Пишете едно, две, три и повече любовни писма на красивата мома и на красивия момъкъ. Красивата мома, това е свѣта. А ние сме красивитѣ момци, които искаме да се оженимъ за красивата мома. Но тя е толкова горда, само като те погледне и ти се смразишъ. Ти можешъ да пишешъ и сто писма, но като те опита, какъвъ е умътъ ти, какво имашъ въ себе си, тя ти даде пѣтя.

Та когато нѣкои сж ме питали, вървамъ ли въ Бога, рекохъ: „Този въпросъ не съмъ го проучилъ още.“ - „Какъ? Нима не се занимавашъ съ този въпросъ?“ - „Не съмъ толкова ученъ, той е много високъ въпросъ.“ - „Ами съ какво се занимавашъ тогава?“ - „Занимавамъ се съ лѣчебнитѣ трѣви, които лѣкуватъ.“ Лекувамъ охтиката и другитѣ болѣсти. А що се отнася за въпроса за Бога, това е далечна работа. Съ малки работи се занимавамъ. По този начинъ той забравя въпроса за Господа. Следъ това отдалечъ азъ започвамъ да му разправямъ за философията на туй лѣчение, какъвъ законъ съществува. Какъ и кога сж добили трѣвитѣ тѣзи лѣчебни сили и т.н. Тогава той казва: „Има нѣщо въ свѣта, но какво е и азъ не зная.“ Азъ зная какво мисли този човѣкъ, но това, съ което азъ го лѣкувамъ, това е Божественото въ мене. Туй, което знае, какъ да употрѣбява нѣщата, то е Божественото въ мене, това е Господъ, Който въ всѣки даденъ случай ми помага, въ Него азъ вървамъ. Досега нѣма нито едно изключение въ живота ми, Богъ да не ме е послушалъ. Но кога? - Всѣкога, когато съмъ вървѣлъ съобразно Божиитѣ закони. Така е било и съ всички велики хора. Тамъ, дето човѣкъ наруши едно правило само, Господъ не го слуша вече. Кога-

то Богъ не ме слуша, азъ преглеждамъ живота си, дали съмъ постъпилъ правилно или съмъ нарушилъ нѣкой Божий законъ.

Рисувамъ нѣкоя картина. Мине нѣкой покрай мене и казва: „Носътъ не е както трѣбва.“ Отивамъ при картината, поправамъ носа. Дойде другъ и казва: „Очитъ не сж както трѣбва.“ Поправямъ ги. Дойде трети, казва: „Веждитъ не сж както трѣбва.“ Поправямъ и тѣхъ. Брадата не била, както трѣбва; ушитъ не били сполучливи. Всичко поправамъ. Следъ това дойде пакъ нѣкой, каже: „Носътъ, очитъ не сж както трѣбва.“ - „Не, повече не поправамъ!“ - „Ама, по-рано бѣше по-добре нарисувано.“ „Не, повече не повтарямъ, азъ не се лъжа!“ Ама по-рано е било по-добре отколкото сега. Не, азъ зная, че сутринната свѣтлина не може да бжде по-силна отъ обѣдната. Щомъ е обѣдъ, никой не може да ми доказва, че обѣдната свѣтлина е по-слаба отъ сутринната. Исканѣкой да ми доказва, че едно време е билъ по-добъръ отъ сега. Не, това е крива философия, криво чувствувание. Ти едно време бѣше по-голѣмъ невѣжа, правеше по-голѣми погрѣшки, отколкото сега, но минаваше за светия. Казвашъ: „Какъвъ чистъ животъ живѣхъ!“ Чистъ, защото не си билъ облѣченъ въ дрехи. Ти бѣше облѣченъ само въ една риза, затова си билъ по-добъръ. А сега ризата, дрехитъ се изцапали. Сега азъ искамъ да те опитамъ, колко си чистъ и колко си здравъ. Сега азъ искамъ да видя, като те изпера, дали ще издържи твоята риза. И дали ще пуснешъ киръта си. Ако пуснешъ киръта си, ти си добъръ човѣкъ. Ако не пуснешъ киръта си, ти си лошъ човѣкъ. За хора, които не искатъ да се поправятъ, азъ казвамъ: „Това е една риза, която не иска да пусне своята киръ навънъ.“ Казвашъ: „Азъ не искамъ да измѣня своитѣ възгледи.“ Та ти още нѣмашъ никакви възгледи. Той казва: „Знаешъ ли какво понятие имамъ азъ за Бога?“ - Какво понятие имашъ? - „Че Той е Абсолютенъ! Че Той изпълва цѣлото пространство! Че всичко въ свѣта е подъ Неговата Воля!“ Питамъ го: „Ами ти, защо си куцъ съ единия кракъ?“ - „Еди кой си ме удари.“ Че какъ е възможно така? Какъ може Господъ

да каже на нѣкого да те удари, че ти да окуцѣешъ? Защо тогава да не бждешъ съобразенъ съ своята философия? Ти казвашъ, че Господь е направилъ всичко, че Той изпѣлва пространството и сжщиятъ този Господь е заповѣдалъ да ти счупятъ крака.

Не, така не се говори. Азъ зная за много работи, че Господь е билъ абсолютенъ. Дали Господь е абсолютенъ, туй азъ не зная. „Ама, Той е безъ начало и безъ край.“ - За мене нѣщата сж безъ начало и безъ край, когато захващатъ безъ скандалъ и свършватъ безъ скандалъ. Обаче, щомъ започватъ съ скандалъ, и свършватъ съ скандалъ, тѣ иматъ начало и иматъ и край. Когато една работа започва съ приятность за мене и се свършва съ приятность, отъ което азъ съмъ благодаренъ, рекохъ, тази работа е безъ начало и безъ край. Или тя има приятно начало и приятенъ край. Какво ще ми разправятъ хората, че всѣко нѣщо имало свое начало и свой край. Азъ не се интересувамъ отъ такива работи. Какво е началото? - Скандалъ. - Какъвъ е краятъ? - Пакъ скандалъ. Тамъ дето нѣма скандалъ, тамъ има разумна проява на нѣщата. Не, че азъ отричамъ нѣщата, но тѣй, както сега виждамъ началото си, вие помните само скандалитѣ, а добритѣ работи забравяте. А нѣкой въ началото си има нѣщо любовно, но като остарѣешъ, казвашъ: „Е-е, стара баба станахъ, изгорѣхъ.“ Начало си ималъ. „Азъ не искахъ да се женя за него, имахъ една изгора, но за другъ се оженихъ, не за този когото обичахъ. На инатъ взѣхъ другия.“ Да, това нѣщо има начало и има и край. Краятъ е недоволството. Азъ тълкувамъ тия нѣща. Нѣкой казва: „Азъ съмъ малко нервенъ.“ Богъ заличава края на нѣщата и казва: „Ще обърнешъ този край и това начало.“ Значи, за бждеще въ вѣкъ и вѣковъ, хората нѣма да иматъ нито начало, нито край. Докато сте въ свѣта на промѣнитѣ и въ него има и начало, има и край. Въ Божествения свѣтъ нѣщата нѣматъ нито начало нито край. Така трѣбва да мислите, за да се освободите отъ терзанията на сегашния животъ.

Животътъ, който сега имате, е щастливъ, но и предъ васъ е имало хора, които сж били щастливи. Въ началото

Богъ е билъ всѣкога щастливъ. Питамъ, било ли е време, когато Богъ да не е билъ нѣкога щастливъ? - Не е било такава време. И ще бжде ли нѣкога такава време, когато Господъ да не бжде щастливъ? Следователно, когато дойдете до Божествения свѣтъ, ще кажете: има нѣща, които нѣматъ нито начало, нито край. Това е Божественото. Та когато въ ума ми дойде идеята за Божественото, азъ всѣкога си го представямъ абсолютното, безъ никакво противорѣчие. Така разсждавамъ азъ.

Рекохъ, тази философия въ сегашния ви животъ нѣма никакво приложение. Сегашнитѣ ви работи иматъ своето начало, иматъ и своя край. Ще се родите, това е начало. Ще умрете, това е край. Ще бждете щасливи - това е начало; ще страдате - това е край. Или обратно: ще страдате - това е начало; ще бждете щастливи - това е край. Тѣй щото животътъ ще се заключава въ следното: или щастието ще бжде начало или край, или страданието ще бжде начало или край. Дали ще бждете или въ едното или въ другото положение, това е единъ преходенъ животъ. Тѣй щото вие живѣете въ единъ животъ, който има начало, има и край.

Следователно азъ имамъ две опредѣления за този животъ: нѣкога вашиятъ животъ е щастливъ въ началото, нещастенъ въ края; нѣкога е нещастенъ въ началото, а щастливъ въ края. Когато се запитате защо е така, ще знаете, че това е така, защото сте въ временния животъ. Това е една неизбѣжна реалностъ. Каквото и да мислите, защо е така, ще знаете, че никой не може да ви даде отговоръ. Може да срещнете нѣкои обяснения въ книгитѣ или нѣкой да ви даде такива обяснения, но каквито и да сж тѣзи обяснения, тѣ не могатъ да ви дадатъ пълненъ отговоръ, защо именно е така. Защо трѣбва да бждешъ нещастенъ? - Така е. Защо трѣбва да бждешъ щастливъ? - Така е, ти трѣбва да бждешъ щастливъ, нищо повече. Вие туряте две кофи на колело, едната се пълни, а другата се празни. Казвате: „Защо е така направено?“ Както и да обърнете колелото, така е, нѣма какво да правите, все сжщиятъ законъ - едното колело се празни, а другото

се пълни. И тъй да се движишъ, и иначе да се движишъ; и тъй да го теглишъ, и иначе да го теглешъ, едната кофа ще теглишъ празна, а другата - пълна. Другояче, въ дадения моментъ, не може. Нѣкой казва: „Не може ли безъ да се тегли водата?“ - Може, но ако си уменъ само. Намѣсто да теглишъ тази вода съ колелото и съ кофитѣ, ще си докарашъ вода от Рила, по канализацията. Тогава ще се има предъ видъ човѣшкия умъ, човешката съобразителностъ. Тогава ние ще искаме да се направи новата канализация.

Сега, както ви говоря, азъ трѣбва да ви говоря тихо и спокойно, да не съмъ заинтересуванъ. Въ тази работа ни най-малко не трѣбва да съмъ заинтересуванъ. Ако съмъ заинтересуванъ, азъ нѣма да кажа истината. Азъ не искамъ да ви убѣдя. Азъ не искамъ да ви заставя да вѣрвате, но рекохъ, следъ като минахте презъ вашия животъ, направете опитъ да влѣзнете въ Новия животъ. Имате една градина, която сте обработили по стария начинъ, а имате една градина, която ще обработвате по Новия начинъ. Въ старата градина днесъ сте радостни, утре плачете. Защо? Майка ви се разболѣла, изгубили сте си имането, това - онова. Азъ ще ви утѣша. Рекохъ, нѣма нищо, това сж обикновени работи. Азъ съмъ умния човѣкъ, ще се усмихна малко и ще кажа: „Може ли да ми дадете адреса си?“ - „Да, еди кой си номеръ, еди коя си улица.“ И сега, като зная адреса ви, ще ви изпратя единъ чекъ от 25 хиляди английски лири. Ще ви пиша: „Това е отъ единъ вашъ благодѣтель.“ Рекохъ, азъ зная защо сте щастливъ тогава. Сега ще вѣрвашъ, какъ не, 25 хиляди английски лири си получилъ, ще вѣрвашъ, че има добри хора по свѣта. Той е радостенъ и азъ зная причината на неговата радостъ. Азъ съмъ причината за това.

Но утре искамъ да му създамъ единъ скандалъ. Той се сгодилъ за една мома, иска да се жени. Намирамъ тази млада мома и ѝ казвамъ: „Този момъкъ не е за тебе, другъ си намѣри. На тебе ще ти побѣлѣе главата, ако се оженишъ за него. Ако слушашъ моя съвѣтъ, по никой начинъ не се жени за него.“ И така доказвамъ на младата мома за какво не трѣбва

да се жени за него. Като ѝ докажа всичко, тя пише на годеника си: „Понеже не ще мога да живѣя съ тебе, пращамъ ти пръстена.“ На другия день той върви замисленъ. Срѣщамъ го на улицата и го питамъ: „Какво има?“ Азъ познавамъ, че е станало нѣщо съ него. Той казва: „Напусна ме тя, остави се.“ Рекохъ: „Ставатъ такива работи.“ Питамъ: какво лошо има, че го е напуснала тази мома? Когато моитѣ дрехи остарѣятъ и ме напуснатъ, какво лошо има въ това? Когато старитѣ ми обуца ме напуснатъ, какво лошо има въ това? Порадвай се, че краката ти могатъ свободно да дишатъ въ скжсанитѣ ти обуца. Не мислете, че обуцата, които носимъ, сж много хигиенични. Ние мислимъ, че е голѣмо щастие, като носимъ тѣзи дрехи, тѣзи обуца. Едно голѣмо нещастие сж тѣ за насъ. Между моитѣ и вашитѣ дрехи има само тази разлика, че съмъ направилъ дрехитѣ си малко по-широки. Защо? За да имамъ повече въздухъ. Като имамъ повече въздухъ, ще поглъща повече влага, влагата, която е у мене. Щомъ се намали влагата, ще настане по-голѣма сухота, но нито голѣмата сухота, нито голѣмата влага, нито голѣмия огънь, нито пъкъ чрезмѣрната твърдостъ... Твърдостъта си има своето мѣсто, сухотата си има своето мѣсто, горещината си има своето мѣсто и най-после и т.н.

Сега до никакво заключение не дойдохме. Азъ не мога да ви убѣдя, вие си останяхте безвѣрници. Азъ съмъ вѣрующъ, вие сте безвѣрници, но рекохъ, стойте на вашето безвѣрие, докато не ви се докаже. Сега азъ мога да ви доказвамъ много нѣща, но вие се дръжте за вашето вѣрую, докато дойдете да установитѣ нѣщата на единъ вжтрешень опитъ. Ще направимъ единъ опитъ споредъ туй, въ което вие сега вѣрвате и споредъ това, въ което ние вѣрваме. Единъ примѣръ ще ви приведа. Отиватъ религиозни хора въ едно събрание и казватъ: „Дайте за Господа, за Господа!“ Събиратъ се около хиляда лева. Другъ единъ виртуозъ изважда цигулката си и свири на това събрание и веднага събира 10 000 лева. Той не иска нито за Господа, нито за себе си, а свири само. Значи за Господа даватъ хиляда лева, а за този цигуларъ даватъ 10

хиляди лева. Де е силата - който е говорилъ и събиралъ въ името на Бога или този, който е свирилъ? Самата музика, този, който свири, той създава тази приятностъ на хората, а то е Божественото. Господъ говори чрезъ красивата мома по-силно, Господъ говори чрезъ учения човѣкъ по-силно и то е правото. Туй, което въ дадения случай те убѣждава, туй е правото. Туй, което въ дадения случай не ти помага, то не е право. Нѣкога една малка дума може да ви произведе по-силно впечатление, отколкото цѣли пасажии.

Това не значи, че вашитѣ вѣрвания, които сега имате, сж криви. Не, ни най-малко! Но това сж вѣрвания на единъ промѣнчивъ свѣтъ, които още утре, като остарѣете, ще си заминатъ. Вашиятъ свѣтъ мяза на красивитѣ пера на пауна, който обърне се на едната страна, разпери крилата си на едната страна: търъ-търъ-търъ, разпери ги на другата страна: търъ-търъ-търъ. Но утре, тѣзи пера на пауна се измѣнатъ, какво ще разбере той отъ тѣхъ? Тѣ отъ день на день все лоши ставатъ. Пъкъ, ако е въпросъ за гласа му, той никакъвъ пѣвецъ не може да бжде. Пъкъ, ако рече да даде нѣкой концертъ и даромъ да рече да го дава, не бихъ отишълъ да го чуя. За едно пауново перо бихъ далъ сто лева, а пъкъ за една нота на пауна - нито грошъ не давамъ.

Та рекохъ, ще се измѣни свѣтътъ на паунитѣ, на петлитѣ, на пуяцитѣ и ще остане въ насъ свѣтътъ на чистата мисль. И тогава ще кажемъ: Всичко онова, което Богъ е създалъ, е разумно. Следователно всичко онова, което не е разумно, то не е Божествено. Всички онѣзи мисли, чувства, постѣпки, въ които нѣма нито измѣна, нито промѣна, тѣ сж Божествени. Всички мисли, чувства и постѣпки, въ които има промѣна, сж човѣшки. Вие трѣбва да знаете какво съдържа Божественото въ себе си и какво - човѣшкото. Не, че човѣшкото е лошо, но на него вие не можете да разчитате. Божественото работи въ всичкитѣ времена. Когато и да е, вие можете да разчитате на Него, а на човѣшкитѣ работи вие можете да разчитате само въ даденъ случай. За известни условия само, за известни услуги вие можете да разчитате

на човѣшкото, но за бждеше не можете. По това се различаватъ човѣшкитѣ нѣща отъ Божественитѣ.

Та рекохъ, ако въ нѣкои нѣща вие сте разочаровани отъ живота си, то е човѣшката страна. Ако пъкъ има нѣкои нѣща, въ които вие сега се насърдчавате, това е Божествената страна. Само въ Божественото има условия за бждеше. Но едновременно, азъ виждамъ въ всѣки едно отъ васъ, то е като едно начало. Божествениятъ гласъ не е грѣмливъ. Когато човѣшкото говори, казва: „Вземи първото мѣсто.“ Божественото казва: „Вземи последното мѣсто.“ Ако влѣзешъ пръвъ, ще видишъ, че нѣма да мине много време, това здание ще се запали и ти ще бждешъ затрупанъ. Бжди последенъ, че като се запали кжщата, да можешъ лѣсно да излѣзешъ, да нѣма тъпкане. Защо трѣбва да бждешъ накрая? За да можешъ по-лѣсно да излѣзешъ навънъ. Ако пъкъ тази кжща не гори, тя е приемната стая, въ която Господъ приема. И тогава, спорѣдъ Божествения редъ на нѣщата, първитѣ ще бждатъ последни, а последнитѣ - първи.

Рекохъ, практично е въ живота да бждете последни, че като ви поканятъ на угощение, на Божествено угощение да бждете първи. Чисто отъ практическо гледище е така. Казвате: „Много голѣмо користолюбие е това.“ Не зная какво е, но така е. Разгледайте въпроса така и ще видите, че отъ Божествено гледище добре е да бждешъ последенъ богатъ човѣкъ, за да бждешъ пръвъ. Бжди последенъ ученъ човѣкъ, за да бждешъ пръвъ. На всинца ви трѣбва тази идея: последенъ да бждешъ, за да се премахнатъ сегашнитѣ противорѣчия, които съществуватъ. И у стари, и у млади така трѣбва да е.

Но стариятъ казва: „Едно време тъй бѣхъ азъ, но сега нищо не ми остана.“ Младиятъ момъкъ казва: „Едно време можахъ да стана министъръ, но глупавъ бѣхъ.“ Питамъ, каква щѣше да бжде разликата между сегашното и минало положение, ако бѣше си уредилъ работитѣ, както искаше? Нѣкой казва: „Азъ съжалявамъ, че ходихъ по този пътъ.“ Разликата ще бжде следната: като умрешъ като бѣденъ, ще те турятъ въ една проста кола и ще те опѣе само единъ попъ. А

като богатъ, ще те турятъ въ хубава кола съ 4 - 5 попа, ще ти турятъ на гроба единъ хубавъ памѣтникъ, съ хубави думи написани. Азъ не искамъ да бжда нито като първия, нито като втория. Благодаря за такова пиршество, за такива почести. Нито съ простата кола искамъ да ме занесатъ на гробищата, нито съ царската. Азъ се отказвамъ и отъ дветѣ нѣща. Азъ бихъ желалъ всѣкога самъ да отивамъ на гробищата и да се връщамъ, но да ме занесатъ на гробищата и да ме оставятъ тамъ и да не мога да се върна, благодаря за такива почести. Азъ се отказвамъ отъ тия почести, отъ тия голѣми тържества. Да ме пази Господъ само отъ едно зло: отъ тия царски погребални коли. Азъ се моля на Бога само за едно: да ме пази отъ тия погребални коли. И на васъ искамъ това. Азъ не го искамъ, но вие сами ще го искате. То е ваша работа.

Добрата молитва

8,25 часа сутриньта

*12 година,
11 школна лекция на Общия Окултенъ класъ
30 ноември 1932г., сръда
Изгрѣвъ*

ИЗПИТИ НА УЧЕНИКА*

Размишление

Какво прави стопанинът, когато гради къща? Той доставя материала на работниците, но какъ ще се направи къщата, не знае. Това е работа на предприемача и на работниците. Въ първо време материалът е разхвърлянъ. Щомъ дойде предприемачътъ, работниците подреждатъ материала и започватъ да градятъ. И човѣшкото тѣло е подобно на къща, съградена отъ великъ майсторъ. Мислитъ и чувствата сж материалътъ, отъ който се гради къщата. Съграждането на човѣшкото тѣло е дълга история. Вие нѣмате представа, какъ е станало това. Понеже човѣкъ се ражда съ готово тѣло, той мисли, че е лесно да се създаде едно тѣло. Въ далечното минало зрението и слухътъ не сж били така развити, както днесъ. Човѣкъ възприемалъ впечатления отъ външния свѣтъ по особенъ начинъ. Както нероденото дете възприема впечатления отъ външния свѣтъ въ утробата на майка си, така и човѣкъ е възприемалъ впечатления отъ външния свѣтъ, когато е билъ още въ утробата на природата. Сегашниятъ човѣкъ счита яденето за най-важното нѣщо въ живота си. Цѣлъ день той мисли какво ще яде и какъ ще приготви яденето си. Готварството заема голѣма частъ отъ деня. Ако е месоядецъ, той мисли отъ де да вземе месо и какъ да го сготви, да направи кюфтета, да напълни чушки. Ако е вегетарианецъ и той мисли, какво ще си сготви. Въ бждеще хората ще се хранятъ по другъ начинъ. Днешното готварство ще остане въ архивата на човѣшкия животъ като утайка.

Сега, като разглеждаме развитието на човѣка, виждаме фазитъ, презъ които е миналъ той. Първата фаза е еле-

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание „Новата мисль“ - София 1947г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

ментарното съзнание. Човѣкъ се отличавалъ съ прости усѣти и възприятия. Всичко се сливало въ едно цѣло. Той не могълъ да диференцира нѣщата. Въ него е имало само една жизнена проява, една мисль и едно чувство. Той мислѣлъ, че и природата е като него. Въ първата фаза на развитието си, човѣкъ е живѣлъ съ съзнанието, че съществува само единъ свѣтъ - външниятъ, обективниятъ свѣтъ. Докато е живѣлъ съ това съзнание, той развивалъ наблюдателнитѣ си способности. Това е продължило хиляди и милиони години. Той се раждалъ, умиралъ, забелязвалъ, че има същества и вънъ отъ него, но защо съществуватъ, не се интересувалъ. Между тогавашния човѣкъ и животното почти нѣмало разлика. Обаче, постепенно съзнанието му се пробуждало и той започналъ да смета, да прави изчисления, да съпоставя фактитѣ. Така той влиза въ областта на самосъзнанието, дето се заражда музикалното чувство. Съ музиката заедно се събужда и мисълта. Човѣкъ влиза вече въ третата фаза на живота и започва да работи съ времето. Той мисли, нарежда работитѣ си споредъ времето, прави изчисления и съзнателно наблюдава промѣнитѣ въ живота и природата.

Често хората изпадатъ въ атавистични състояния и се питатъ отъ де идатъ. Много просто, тѣ сж резултатъ на далечното минало. Атавизмътъ е послѣдствие на наслоявания въ съзнанието на човѣка. Като се пробужда съзнанието му, той неизбежно се натѣква на тѣзи наслоявания, които се отразяватъ въ мислитѣ или въ чувствата му. Казано е въ Писанието, че Богъ е създалъ човѣка. Питате се: „Ако това е така, какъ е възможно, Съвършениятъ да създаде толкова несъвършено същество, пълно съ противоречия.“ Значи и човѣкъ трѣбва да бжде чистъ и съвършенъ като своя Създателъ. Ще излѣзе, че библейскиятъ разказъ за създаването на човѣка е повече за децата, на тѣхъ да бжде понятенъ. Възрастниятъ се пита какъ човѣкъ е придобилъ тѣзи лоши качества да лъже, да краде, да убива, да яде месо? Той се е училъ нѣкъде и тамъ е придобилъ лошитѣ навици. Ако разгърна истинската история на човѣшкото развитие, ще изпаднете въ противоречие. Тя е дълга и широка. Самосъзнанието

на човѣка се явило на границата между втората и третата фаза на развитието му. Щомъ влѣзълъ въ третата фаза, започнало развитието на интуицията. Колкото по-елементарно било съзнанието на човѣка, толкова по-неразвито било неговото чело. Човѣкъ си прави дрехи споредъ формата на тѣлото. Следователно и челото му е резултатъ на неговитѣ мисли и чувства, т.е. на степенъта на неговото развитие. Също така и устройството на човѣшката глава отговаря на съзнанието му.

Съвременнитѣ учени и анатомисти изучаватъ човѣка повърхностно. Тѣ гледатъ на него като съвкупностъ на физически и физиологически прояви, а не и като на духовно същество. Отъ гледището на анатомията, ржката на човѣка е физически удъ; отъ гледището на хиромантията ржката има отношение и къмъ духовния животъ. По нея се чете миналото, настоящето и бъдещето на човѣка. Затова именно ржцетѣ на хората сж различно устройени. У нѣкои прѣститѣ сж къси, у други - дълги; у нѣкои ржцетѣ сж тънки, у други - дебели, месести. Ржката има отношение къмъ волята. Ако искашъ да знаешъ дали даденъ човѣкъ може да прилага нѣщата и доколко ще свърши опредѣлена работа, вижъ ржката му.

По лицето на човѣка се познава, какви чувства го вълнуватъ и доколко е чувствителенъ. По главата се познава мисловната дейностъ на човѣка. По време и пространство сърдцето се явило по-рано отъ ума; по същество обаче умътъ е предшествовалъ явяването на сърдцето. Напримѣръ обичашъ нѣкого. Ти го държишъ въ ума си, като отвлѣчена идея. Тази идея постепенно слиза въ сърдцето и ти казвашъ: „Обичамъ този човѣкъ.“ Значи любовта не е само чувствуване, но мисль, реализирана въ областта на сърдцето. Чувствуванията представятъ коренитѣ на дървото, а мислитѣ - клонитѣ. Когато една мисль се реализира въ живота, тя придобива изразъ. Тогава човѣкъ е отговоренъ за мисльта си. Докато не искажешъ мисльта, не си отговоренъ. Щомъ я искажешъ, ти самъ виждашъ, какво действие произвежда тя. Самъ сравнявашъ действието ѝ съ действието на други думи и поемашъ отговорностъ.

И тъй, да се саморазвивашъ, това е естественъ процесъ въ човѣшкия животъ. Важно е правилно да се развивашъ. Дали ще живѣешъ на Земята или въ задгробния миръ, не е важно, правилно трѣбва да се развивашъ. Дали вѣрвашъ въ задгробния свѣтъ, или не вѣрвашъ и това не е важно. Нѣкои вѣрватъ въ задгробния свѣтъ по особенъ начинъ. Тѣ си представятъ задгробния свѣтъ такъвъ какъвто не съществува. Споредъ тѣхъ, онзи свѣтъ е подобенъ на този, въ който тѣ живѣятъ на Земята. Не, другиятъ свѣтъ не е като физическия. Както водата минава презъ три състояния - твърдо, течено и въздухообразно, така и човѣкъ следъ смъртѣта си минава въ особено състояние - водно, наречено астрално състояние.

Единъ познатъ разказваше единъ свой сънъ. Една вечеръ сънувалъ, че дошълъ при него единъ човѣкъ и го нападналъ. За да се защити, той извадилъ ножа си и започналъ да го мушка. Мушналъ го веднажъ, два, три пѣти, но нападателтъ си останалъ здравъ, капка кръвъ не потекла отъ тѣлото му. Той се чудѣлъ, какъвъ човѣкъ е този, да го мушкашъ съ ножъ и да не умира. Такова нѣщо е астралниятъ човѣкъ. Неговото тѣло се отличава отъ това на физическия човѣкъ. Рекохъ, не се заблуждавайте отъ своето физическо тѣло. То е временно пособие на физическия човѣкъ. Вие се свързвате съ тѣлото си, като нѣщо нераздѣлно отъ васъ. Нѣкои мислятъ, че тѣлото и човѣкътъ сж едно и сжщо нѣщо. Не е така. Можешъ ли да кажешъ, че касата и човѣкътъ сж едно и сжщо нѣщо? Казвашъ: „Не мога да живея безъ касата си. Взематъ ли касата ми, все едно че взиматъ сърдцето ми.“ Ти си свързанъ съ касата си, но тя е нѣщо отдѣлно отъ тебе. Ако се свържешъ за една канара, можешъ ли да кажешъ, че тя е частъ отъ тебе? Не се свързвайте съ нѣща, които се развалятъ. Тѣ сж преходни и могатъ да ви завлѣкатъ въ пропастьта.

Единъ виденъ цигуларъ отишълъ въ Италия да дава концерти. Цигулката му било много хубава - Страдивариусъ. Като свършилъ концертитѣ си, случило се нещастие съ цигулката - разлепилъ се горниятъ капакъ. Той занесълъ цигулката си на поправка при голѣмъ майсторъ и останалъ при

него да чака, докато стане поправката. Майсторът взел ножа си и го прекарал по дължината на цигулката. Щом видял това, цигуларът припаднал, като че ножът минал през неговото тяло. Двойникът му бил в цигулката и като се докоснал ножът до него, цигуларът изгубил съзнание. Тръбвало да извади двойника си от цигулката и тогава да я носи на поправка. Нѣкой се свърже с пръстена си и като го изгуби, страда. Друг изповѣдва известно вѣрую и като го отричат хората, той страда.

Казано е въ Писанието: „Дръжъ името на Бога свято въ душата си.“ Това значи: Каквото вѣрую и да имашъ, не го сподѣляй съ хора, които не сж готови да го разбератъ. Тѣ ще го отрекатъ, а ти ще страдашъ. Нека има нѣщо въ тебе, което хората да не знаятъ. Ако те питатъ, каква е идеята ти за Бога, не бързай да имъ отговоришъ. Нѣкой иска да знае твоего убеждение отъ любопитство, а не отъ искрено желание да чуе истината. Всички хора не сж еднакво набожни и религиозни. Мнозина минаватъ за религиозни, а религията е далечъ отъ тѣхъ. Истински религиозниятъ има особенъ изразъ на лицето си. Религията облагородява човѣка. Докато стане истински религиозенъ, човѣкъ минава презъ много фази на развитие. Нѣма ли нуждната религиозностъ, каквото пипне, все ще го оцапа. Следователно, колкото и да е великъ, Богъ не позволява на малкитѣ нечисти деца да се докосватъ до Неговата дреха. Така постъпва и майката. Като облѣче новата си дреха, тя не позволява на децата си да се докосватъ до нея. Щомъ се приближатъ до дрехата ѝ, тя казва: „Стойте настрана! Не ме пипайте!“ Казвате: „Искаме да знаемъ, де е Господъ и какво представя Той.“

Сега ще прочита 16 глава отъ книгата на Иова.

„Много таквизъ съмъ слушалъ; окаяни утешители сте всинца.“ (2 стихъ) Вие сте окаяни, слаби утешители, понеже не разбирате скърбите на хората.

„Свършватъ ли се празнитѣ думи?“ (3 стихъ) Празнитѣ думи никога не се свършватъ. Това се отнася за неразумния. Когато човѣкъ поумнѣе, празнитѣ думи се свършватъ. Докато има порои, водата всѣкога ще бѣде кална.

„Що ти дава смѣлость да отговаряшъ?“ И васъ питамъ: кое ви дава смѣлость да отговаряте? Като видите, че нѣкой изпада въ противоречие, казвате му: „Какво отъ това, че баща ти или майка ти умрѣла? Казвамъ, ако можете да влѣзете въ положението на онзи, на когото говорите, вашитѣ думи щѣха да бждатъ разумни. Ако не сж разумни, това показва, че сте слаби и окаяни съветници и утешители.

Казвамъ, пренесете се въ времето, когато е живѣлъ Иовъ, да видите, презъ какви изпити е миналъ. Първо, той миналъ презъ областъта на съзнанието, после - на самосъзнанието, т.е. въ областъта на най-голѣмитѣ противоречия. Не е лесно да мислишъ, че си божество и да те поставятъ на изпитъ, да провѣришъ, доколко си такъвъ. Иовъ билъ голѣмъ богаташъ, минава за мждрецъ предъ хората. И поставиха Иова на голѣмъ изпитъ: постепенно изгуби всичко. Камилитѣ и овцетѣ му измрѣха. Дойде голѣмъ циклонъ, който събори къщата му и уби синоветѣ и дъщеритѣ му. Най-после го нападна тежка болестъ, като проказа: кожата му се надупчи, отвори-ха се голѣми гнойни рани - никой не можеше да се приближи до него, отдалечъ миришеше. Какъ ще си обясните това нѣщо? Ако го разглеждате отъ становището на социологията, все ще намѣрите нѣкакъвъ отговоръ. Ако го разглеждате съ погледа на религията, ще кажете, че това е необходимо като пжтъ на ученика, който минава презъ последния изпитъ на самосъзнанието.

„И азъ можехъ да говоря, както вие, ако бѣше вашата душа на мѣстото на моята душа, можехъ да натрупамъ думи противъ васъ, и да кивамъ съ глава противъ васъ.“ (4 стихъ) Това е човѣкътъ на страданието, но не човѣкътъ на бждещата раса. Следъ голѣмитѣ страдания, Иовъ получи всичко отново: богатството си, синоветѣ и дъщеритѣ си. И той влѣзе въ новия животъ.

Като изнасямъ живота на Иова, искамъ да ви предупредя, да знаете, че всички ще минете презъ неговитѣ изпитания. Нѣма да остане човѣкъ въ свѣта, който да не мине презъ тѣхъ. Въпросътъ е, кой по-рано, кой по-късно. Не може да влѣзешъ въ духовния свѣтъ безъ страдания. Който мисли, че

безъ страдания ще влѣзе въ духовния свѣтъ, той е на кривъ пѣтъ Само съ молитва и съ говорене, работитѣ не се нареждатъ. Ако мислите, че само съ молитви може, вие ще изпаднете въ играта, която едно семейство устроило на селянина - маслопродавачъ. Той занесълъ на това семейство нѣколко килограма чисто краве масло и вмѣсто да му платятъ, дали му едно писмо, въ което имало 30 лева и му казали: „Ето пари до Княжево. Вземи трамвай и занеси писмото на свещеника, той ще ти плати и ще поръча да донесешъ и на него масло.“ Селянинътъ повѣрвалъ. Взелъ писмото и го занесълъ на свещеника. Последниятъ отворилъ плика и започналъ да чете: „Този селянинъ е малко побърканъ. Има нужда отъ молитва. Паритѣ въ писмото сж за тебе.“ Свещеникътъ отворилъ молитвеника си и започналъ да чете на селянина. Прочелъ една, две, три молитви, а селянинътъ си мисли: „Какво прави този свещеникъ?“ Най-после казалъ: „Дѣдо попе, тази работа не става съ молитви, пари трѣбватъ за маслото.“

Сега вие се смѣете, но мнозина изпадатъ въ положението на свещеника. Като се натъкнете на една мъжнотия, започвате да се молите. Съ молитви мъжнотията не се разрешава. Ще се молишъ, ще мислишъ, ще работишъ, докато решишъ мъжнотията. Беденъ си. Какъ ще се справишъ съ бедността? „Ще се моля?“ Не, ще се молишъ и ще работишъ. Казано е: „Лозето не ще молитва, а мотика.“ Ето свещеникътъ чете молитва на селянина, но той му казва: „Дѣдо попе, маслото трѣбва да се плати.“ Молитвата не разрешава въпроса. Свещеникътъ трѣбваше да разпита селянина, защо е дошълъ при него и като разбере, че му дължатъ пари за десетъ килограма масло, да плати. Втори пѣтъ да знае, че хората могатъ да го мамятъ. Всѣка мъжнотия се разрешава съ плащане. Ще мислишъ, ще търсишъ начинъ за разрешаването ѝ, и въ края на краищата ще платишъ.

Казвате: „Ние сме възрастни вече, не можемъ да разрешаваме мъжнотиятѣ си.“ Възрастта е външенъ въпросъ. И като възрастни, и като млади, ще мислите и ще решавате задачитѣ си. Ако сте въ първата фаза на съзнанието си, само ще наблюдавате, безъ да вадите заключения. Ако сте въ вто-

рата фаза, ще се радвате и скърбите, ще се смъте и плачете, ще живъте въ свѣта на промѣнитѣ. Ако сте въ третата фаза, ще започнете да мислите върху причинитѣ и последствията на нѣщата, ще изучавате законитѣ на живота и природата. Като не разбира тѣзи закони, бедниятъ се настройва срещу богатия, а богатиятъ се пристрастява къмъ паритѣ. Въ Америка има голѣми милиардери, които намиратъ смисъла на живота въ паритѣ. Единъ день, като фалиратъ банкитѣ, тѣ ставатъ нещастни. Много естествено, тѣ ще бждатъ нещастни, защото сж забогатели отъ труда на беднитѣ. Ще кажете, че волята на Бога е да бждатъ богати. Питамъ: защо не кажете, че волята на Бога е богатитѣ да сподѣлятъ паритѣ си съ беднитѣ? Трѣбва да разсждавате.

Богатиятъ трѣбва да е заслужилъ своето богатство, да го е придобилъ съ собственъ трудъ. Иовъ не заслужаваше богатството, затова му се отне. Като започна да мисли, той дойде до ново разбиране на живота. Той разбра, че богатството му бѣше спечелено отъ труда на беднитѣ и като придоби ново разбиране, пакъ забогатѣ. На сжщото основание, ако и вие използвате своитѣ дарби само за себе си, ще ги изгубите. Ако искате да ги запазите, ще работите съ тѣхъ, както за своето благо, така и за благо на своитѣ близки. Това може да не ви се харесва, може да не е съгласно съ вашитѣ възгледи. Ето и Христосъ говори на хората, но мнозина не бѣха доволни отъ това, което имъ казваше. Въ резултатъ на недоволството отъ Него, евреитѣ Го разпнаха. Нѣмаше ли другъ начинъ за изказване на недоволството?

Христосъ дойде да спаси човѣчеството, да го извади отъ областъта на самосъзнанието. Докато живъте въ самосъзнанието си, ще се радвате и скърбите, ще печелите и губите. Като умре нѣкой отъ близкитѣ ви, ще се почерните, ще плачете, но нито черното ще ви помогне, нито плачътъ. Ще загубите паритѣ си и пакъ ще плачете. Колкото и да ви утешаватъ, нѣма да се утешите. Мжжътъ живѣлъ лошо съ жена си, а следъ смъртъта ѝ плаче за нея, иска да знае, ще я види ли на онзи свѣтъ. Ктазвамъ, ако е въ по-високъ свѣтъ отъ него, тя ще го види, но той нѣма да я види. Христосъ казва

на мнозина, че не ги познава. „Какъ да не ни познавашъ? Ние проповѣдвахме Твоего Слово.“ - „Въпрѣки това, не ви познавамъ.“ Нѣкой търси баща си и майка си, но тѣ не го поглеждатъ, не го познаватъ. Защо? - Хората се познаватъ само при любовта. Ако се обичатъ, ще се познаятъ и на онзи свѣтъ, ако не се обичатъ, нѣма да се познаятъ.

Като четете Евангелието, натъквате се на притчата за блудния синъ. Бащата познаваше сина си, но синътъ не го познаваше. Синътъ напусна баща си и отиде въ чужбина, дето прахоса паритѣ си, разсипа живота си и като видя, че нищо не му остана, върна се при баща си съ желание да остане при него, като единъ отъ последнитѣ слуги. Бащата се зарадва и го прие съ любовъ. Когато го изпращаше любовта му бѣше пълна съ скръбъ, като го посрещна, любовта му бѣше пълна съ радостъ. Бащата прости на сина си и го прие съ любовъ. Той даде примѣръ, какъ се прощава. Ако нѣкой вземе паритѣ ти, не го търси, прости му. „Какъ да простя?“ - Ще простишъ, за да се повдигнешъ. Това е изкушение, съ което самъ трѣбва да се справишъ. Много изкушения има въ свѣта, съ които човѣкъ трѣбва да се справи. Изкушенията идатъ отъ самосъзнанието. Вчера единъ младъ братъ поправѣше цимента около салона. Единъ евангелски проповѣдникъ се спря предъ него и го запита: „Защо поправяшъ цимента, не знаешъ ли, че Христосъ иде и ще изгори Земята?“ Братътъ го погледна, обърна внимание на облѣклото му. Видя, че е добре облѣченъ, съ хубави, нови обувки. Той си помисли: „Нали Земята ще изгори, защо си облѣченъ толкова добре?“ Проповѣдникътъ мисли, че само той живѣе правилно, само той разбира живота.

Често религиознитѣ изпадатъ въ лицемѣрие. Тѣ се страхуватъ отъ истината. Едно лѣто бѣхъ въ Ямболъ, държахъ беседа. Единъ евангелски проповѣдникъ ме слушаше и като се свърши беседата, каза на окръжаващитѣ: „Азъ не съмъ съгласенъ съ това, което чухъ.“ После, като останахме двамата, той се обърна къмъ мене и тихо ми пошепна: „Слушай, всичко, което чухъ, е вѣрно. Азъ съмъ напълно съгласенъ съ думитѣ ти, но ако започна да проповѣдвамъ по сжщия на-

чинъ, скоро ще ми отнематъ службата. Ти, както разбирамъ, предвиждашъ всичко. Кажй ми, ще се оправятъ ли моитѣ работи?“ - Твоитѣ работи ще се оправятъ, когато се справи умътъ ти и започнешъ да говоришъ истината. Време е вече да излѣзешъ отъ областта на самосъзнанието да се повдигнешъ. „Трѣбва ли да минавамъ отъ една черква въ друга?“ - Не е въпросъ до черквитѣ. Ти ще се повдигашъ, ще минавашъ отъ по-ниско въ по-високо състояние на съзнанието, както ученикътъ отъ отдѣленията минава въ прогимназията, гимназията и най-после влиза въ университета.

Нѣкой казва: „По-добре да умра, да се освободя отъ мъжнотиитѣ си.“ - И да умрешъ, пакъ нѣма да се освободишъ. Ето бедниятъ Лазаръ, умря и отиде въ лоното на Аврама. Богатиятъ умря и отиде въ ада. Кой отъ двамата бѣше свободенъ? Богатиятъ запита Аврама, защо бедниятъ Лазаръ е въ лоното на Аврама, защо и той не е при него. Аврамъ отговори: „Лазаръ презъ целия си животъ страда, а ти яде и пи, за никого не помисли. Сега Лазаръ ще яде и пие, а ти ще страдашъ.“ - „Тогава прати Лазаръ, да ми накваси устнитѣ.“ Аврамъ му каза: „Между тебе и него има голѣма пропасть, която не може да се мине. Ти трѣбва да изменишъ възгледитѣ си, да мислишъ по новъ начинъ, за да влѣзешъ въ връзка съ Лазара.“

Да оставимъ този въпросъ настрана. За да се развиватъ правилно, вие се нуждаете отъ ново разбиране, отъ нова свѣтлина. Христосъ донесе тази свѣтлина, но малцина я приеха. Той извади човѣка отъ областта на самосъзнанието и го насочи къмъ Божественото съзнание, дето е радостта. Ако съжалявашъ, че си далъ една чаша или едно шише вода на своя ближень, ти си още въ самосъзнанието. Предъ тебе има цѣлъ изворъ. Колкото и да черпи вода отъ него твоятъ ближень, тя нѣма да се свърши. Въ Божествения свѣтъ водата извира и хлѣбътъ никога не се свършва. Тамъ е живиятъ хлѣбъ. Колкото да ядешъ, за всички ще има изобилно. Тамъ и дрехитѣ не се свършватъ, ще има и за тебе, и за ближния ти. Като влиза въ Божествения свѣтъ, човѣкъ се чувствува ученикъ. Тамъ му се даватъ условия за учене. Като свърши

този университетъ, той се подлага на последния изпитъ - разпятието. Христосъ мина презъ този изпитъ и разреши правилно задачата си. И вие трѣбва да минете презъ сѣщия изпитъ. Кога ще бѣде това? - Не е важно кога. Важно е да бѣдете готови. За нѣкои изпитътъ иде тогава, когато не сѣ готови. Тѣ предварително започватъ да треперятъ и казватъ: „Да ни пази Господъ отъ страдания!“ Нѣкой казва: „Искамъ да замина за другия свѣтъ, по-скоро да се освободя отъ страданията.“ - Много ще теглишъ, докато дойдешъ до освобождаването. Христосъ мина презъ смъртта, но следъ три дѣня възкрѣсна. И вие, като отидете въ другия свѣтъ, ще срещнете своитѣ стари възгледи - вашитѣ деди и прадеди, съ които трѣбва да се справите, следъ това ще продължите пътя си нагоре.

Казвате: „Христосъ е миналъ презъ голѣми страдания.“ Това се знае отчасти. Много отъ страданията на Христа не сѣ познати на човѣчеството, но Той се справилъ добре съ тѣхъ, разрешилъ е всичкитѣ си задачи. Следъ това Той казва: „Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ. Това е животъ веченъ, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Като говори за блаженствата, Христосъ показва пѣтя, презъ който хората трѣбва да минатъ. Всѣки ще мине презъ тѣзи пѣтеки. Казвашъ: „Трѣбва да бѣде бедень.“ - Не, богатъ ще бѣдешъ като Иова. Ще имашъ говеда, овце, камили, ще имашъ кѣщи, ниви синове и дѣщери. И следъ като изгубишъ всичко и придобиешъ ново разбиране, загубеното ще ти се върне отново.

Ще изучавате блаженствата като форми. Напримѣръ, казано е: „Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ Земята.“ Кроткиятъ представя жива форма за изучаване. Който става наследникъ на земята, трѣбва да я изучава, да знае законитѣ ѝ, да познава човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце. За да станешъ кроткъ, ще изгубишъ всичкото си богатство, всичкото си знание. Само така ще придобиешъ истинското знание и богатство, истинската свѣтлина. Следъ като изгубишъ всичко и се примиришъ, тогава ще придобиешъ ново прозрение. Безъ страдания нищо не се постига.

Страданията облагородяват и повдигат човѣкъ. Тѣ събуждат доброто въ него. Казвашъ: „Цигуларь съмъ, какво добро мога да направя?“ - Вземи цигулката и свирите на хората. Ето какво добро можешъ да направишъ. Едно време и вие пѣхте повече. Сега казвате: „Какво ще направимъ съ пѣнето? Съ пѣне работитѣ не се уреждатъ.“ - Напротивъ, днесъ имате най-голѣма нужда отъ пѣне. Ако не пѣте и не свирите, не може да мислите правилно. Когато не можешъ да разрешишъ единъ въпросъ, започни да пѣешъ. Българинътъ казва: „Цигуларь кѣща не храни.“ Едно време е било така. Днесъ обаче, цигуларьтъ и пѣвецътъ хранятъ кѣща.

Сега ще ви дамъ единъ съветъ, какъ да трансформирате състоянията си. Пейте и свирете. Благодарете на Бога за благото, което ви е дадено, за гласа. Като пѣте, вие навлизате въ Божествения свѣтъ. Казано е, че тамъ всички сѣществува пѣятъ и свирятъ. Като пѣте, мислете. Музика безъ мисълъ нищо не представя. Чрезъ музиката се развиватъ дарбитѣ и способноститѣ, които сѣ вложени въ васъ. Много сѣщества сѣ работили върху васъ, за да се ползвате днесъ отъ всичко, което Богъ е вложилъ въ ума и сърдцето ви. Пейте за себе си, за да опитате силата на музиката. Щомъ пѣте за себе си и сами се харесвате, ще задоволите и окръжаващитѣ.

Често хората се запитватъ, обича ли ги Богъ. Обича ви Богъ, но вие още не съзнавате Неговата любовъ. Да съзнавате, че Богъ ви обича, това значи, да сте развили всичко онова, което Той е вложилъ въ васъ. Напримѣръ искашъ да пѣешъ, но не съзнавашъ, че имашъ тази дарба въ себе си и се чудишъ какъ ще я постигнешъ. Ще съзнаешъ, че можешъ да пѣешъ и ще започнешъ да учишъ, да се упражнявашъ въ областта на пѣнето. Щомъ развиешъ тази дарба, ще я приложишъ. Ще отидешъ въ нѣкой домъ, дето бащата е умрѣлъ, и ще започнешъ да пѣешъ. Ако домашнитѣ престанатъ да плачатъ, това значи, че си пѣлъ добре. Изкуство е, като пѣешъ, да изявишъ милосърдието си. Така ти ще познаешъ нуждитѣ на хората. Както дрехарятъ крои хубави дрехи, обу-

щарътъ шие хубави обувки, така и ти ще допринесешъ нѣщо съ твоето пѣене. Защо ученикътъ, който иска да изучава музика, отива при музикантъ? - За да му предаде нѣщо. Като знаете това, ходете тамъ, дето дарбитѣ ви могатъ да се развиватъ. Излагайте се на такава свѣтлина, която може да придаде нѣщо за вашето растене. Като говоря по тѣзи въпроси, не казвайте, че нищо не сте разбрали. Ако си придобилъ нѣщо, ти си разбралъ, какво ти се говори. Въ таквъ случай ти вече разбирашъ, че твоитѣ мисли, чувства и постѣпки сѣ прави. Една мисълъ може да е права, но ако не се е проявила, т.е. не е слѣзла въ свѣта на чувствата и отъ тамъ въ волята, тя остава нереализирана. Всѣка мисълъ трѣбва да слѣзе въ свѣта на чувствата, отъ тамъ - въ свѣта на постѣпките. Само така, тя може да се реализира.

Питаешъ: Какъ мога да се справя съ мжчнотиитѣ, страданията и обидите? Стани философъ. И да те обиждатъ, ти бжди тихъ и спокоенъ, пѣй си и мълчи. Докато си въ областта на самосъзнанието, всѣкога ще давашъ ухо на обидите. Това е животинско състояние. Не подслушвай какво говорятъ хората за тебе. И да чуешъ нѣщо обидно, кажи си: „Ще дойде день, когато умътъ ми ще се развие въ своята пълнота и хората ще престанатъ да говорятъ лошо за мене.“ Когато огньтъ гори добре, всички дохождатъ да се грѣятъ при него. Отблизо огньтъ пари, отдалечъ топли и е приятенъ. Мисълта е огнь, при който и лошитѣ духове иматъ право да дохождатъ. Тѣ не дохождатъ близо до него, но отдалечъ се ползватъ отъ топлината. Тѣ могатъ да взематъ материала за огъня, но самия огнь не могатъ да взематъ. Много хора страдатъ по единствената причина, че огньтъ имъ не се е разгорѣлъ както трѣбва.

Пожелавамъ на всички огньтъ ви да се разгори, а окръжаващитѣ да пламнатъ и горятъ. Това значи, торбитѣ ви да сѣ пълни, дето минавате да давате. Казано е: „Даромъ сте взели, даромъ давайте.“ Нѣкои отъ васъ ще минатъ презъ голѣми изпити. Който иска да влѣзе въ Божествения свѣтъ, трѣбва да бжде готовъ за голѣми изпити. Въ Божествения свѣтъ, всички души сѣ свързани въ едно цѣло. „Каквъ е

този свѣтъ?“ Като влѣзешъ тамъ, ще го видишъ какъвъ е. Времето, когато си излѣзълъ отъ този свѣтъ и сегашното време се различаватъ. Следователно и Божествениятъ свѣтъ не е билъ такъвъ, какъвто е сега. Онзи свѣтъ е свѣтъ на щастие, той има отражението си и на Земята. Онзи свѣтъ се включва въ този; и този свѣтъ се включва въ онзи свѣтъ. Този свѣтъ е изложба на онзи свѣтъ. Искате ли да видите нѣщо отъ старитѣ работи на онзи свѣтъ, идете на изложба на Земята. Тамъ ще видите всичко старо. Трѣбва да живѣете на Земята, за да видите какво е изложилъ онзи свѣтъ отъ своитѣ произведения.

Като ученици, препорѣчвамъ ви да изучавате Библията. Ползувайте се отъ опитността на ония, за които се говори тамъ. Въ житията на свѣтиитѣ има хубави нѣща. Тамъ сж изнесени и свѣтлитѣ, и тъмнитѣ страни на тѣхния животъ. Едно е важно: да се знае тѣхния истински животъ. Първоначално плодътъ е стипчавъ, а като узрѣе, става сладъкъ. Не може плодътъ изведнажъ да узрѣе. Светията е работилъ 20 - 30 години върху себе си, докато придобие нуждната чистота и святостъ. Колко напреднали сжщества сж му помагали! Тѣ работятъ и той работи; тѣ пеятъ, и той пѣе. Като работи върху себе си, човѣкъ става добъръ, праведенъ и святъ. Така и той е доволенъ отъ себе си и другитѣ сж доволни. Какъ ще бждатъ доволни хората отъ зидаря, ако той не е доволенъ отъ работата си? Добъръ е този зидаръ. Ако работи постоянно върху себе си и се усъвършенствува, той е добъръ; ако не се усъвършенствува, той не е добъръ. Шивачъ си, учителъ си - всички трѣбва да бждатъ доволни отъ тебе, а не само нѣколко души. Значи, за добрината на човѣка си служимъ съ една вътрешна мѣрка, която се прилага различно. Всѣки самъ трѣбва да приложи тази мѣрка - първо на себе си, а после на другитѣ. Всѣки самъ трѣбва да си отговори дали живѣе добре и какво е постигналъ, да знае, кои сж добри страни на характера му и кои - лоши. Минавашъ край една кръчма и казвашъ: „Нѣма да пия“, обаче пиешъ. Другъ минава и казва: „Нѣма да пия.“ И наистина, той не пие. Първиятъ е съ слаба воля, а вториятъ - съ силна.

Сжщото се отнася и до месото: нѣма да ядешъ месо, а ядешъ; нѣма да ядешъ и действително не ядешъ. Нѣкой твоя близъкъ заmine за онзи свѣтъ. Какво ще правишъ? Бжди тихъ и спокоенъ, като Епиктета и кажи: „Единъ день и азъ ще отида при него.“ Ти плачешъ и съжбявашъ за заминалия, а не мислишъ за живитѣ. Стремишъ се къмъ Божествения свѣтъ, но този свѣтъ изисква друго разбиране на нѣщата. Имашъ единъ скжпоцененъ камъкъ. Отвѣнъ той е нечистъ, но не губи цената си. Защо? - Защото лесно се изчиства. Обаче простиятъ камъкъ, и чистъ да е, пакъ си е простъ.

Тайна молитва

*12 лекция отъ Учителя,
държана на 7 декемврий 1932г.,
София, Изгрѣвъ*

ЕДНА ПОХВАЛА*

Размишление

Често хората се хвалят и корят. Знаете ли колко струва една похвала? Скъпо нѣщо е похвалата, въпрѣки това, приятно е на човѣка да бѣде похваленъ. Вижте колко е струвала една похвала на Иова. Въ първата глава отъ книгата за Иова се провѣрѣва това. Щомъ се натъкнете на мъжнотии и страдания, ще знаете, че нѣкой ви е похвалилъ. Казвашъ: "Какво искатъ тия хора отъ мене?" - Каквото сж искали отъ Иова. Какво искаха отъ Иова? - Камилитѣ, овцетѣ, кжщитѣ, синоветѣ и дъщеритѣ му.

Казвамъ, въ развитието на човѣка има една реална страна, която трѣбва да се разбира правилно. Не говоря за вашето разбиране, което не може да ви издигне нито на педя. Вашето неразбиране ви кара отъ всѣко страдание да правите Източенъ въпросъ**. Напримѣръ изгубили сте една кокошка или сте скжсали обувкитѣ си, или сте счупили единъ прозорецъ и се чувствувате нещастни. Това сж обикновени страдания на деня. Ще дойдатъ голѣмитѣ страдания, които ще раздвижатъ съзнанието ви. Коя е причината за голѣмитѣ страдания? - Нѣкой ви е похвалилъ. Може и Господъ да ви е похвалилъ. Важно е да чуете съвета на видния професоръ, който казва: "Турете поне огнь, да разтопи всичкото злато, за да се види колко злато се крие въ него." Следъ като мине презъ всички изпити, тогава ще се разбере заслужава ли похвалата или не. Ако заслужава, всичко изгубено ще му се вър-

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание „Нювата мисль“ - София 1947г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

** Източенъ въпросъ - проблемъ на международната политика, водещъ началото си отъ превземането на Константинополъ отъ турцитѣ презъ 1453 г.

не двойно. Ако не ти се върне, казваш: "Защо идатъ страданията?" Докато разсждавашъ така, за дълго време още страданията ще останатъ неизяснени. Защо трѣбва да скърбимъ? Питамъ: Защо трѣбва да се радваме?

Споредъ мене, щомъ скърбимъ, ще се радваме; щомъ се радваме, ще скърбимъ. Скръбта е нѣщо отрицателно. Като скърбишъ, ти давашъ, безъ да придобивашъ нѣщо. Като се радвашъ, ти си положителенъ, давашъ нѣщо отъ себе си. Като забогатявашъ, ти пакъ давашъ. Законъ е: единъ забогатява, другъ осиромашава. Единъ се въплотява на Земята, другъ се обезпѣтява, отива на онзи свѣтъ. Майката всѣкога дава. Като взимашъ, ти си доволенъ. Докато те роди, майка ти била въ положението на Иова. Това е изпитание. Малцина иматъ тази опитностъ. Нѣкои сж минали презъ нея и сж я забравили. Пътътъ на страданията е неизбеженъ. Като те посети една хубава мисль и едно хубаво чувство, пакъ ще минешъ презъ страдания. Този законъ работи въ цѣлокупния животъ. Не можешъ да родишъ една красива мисль или едно красиво чувство безъ страдание. Следъ като минешъ презъ изпитания, тогава започвашъ да разбирашъ и да се радвашъ на това, което се родило отъ тебе. Тогава и ти, като Павелъ, ще кажешъ: "Добре ми стана, че се наскърбихъ."

Какво виждаме въ обикновения човѣшки животъ? - Всички искаме да се радваме, а не да скърбимъ. Който иска да се радва, трѣбва да понася страданията. Нѣкой те хвали. Бжди готовъ, скоро следъ това да дойде укорътъ. Какъ посрещнаха Христа въ Ерусалимъ? Целиятъ народъ стана на кракъ и отиде да Го посрещне съ финикови вейки въ ржце. Всички казваха: "Ето пророкътъ на свѣта. Осанна, нѣма подобенъ на Него!" Едва минаха нѣколко дни и Христосъ опита цената на похвалата. Сжщиятъ този народъ викаше: "Разпни Го!" Между страданията на Иова и на Христа имаше разлика. Иовъ не дойде до крайния пределъ на страданията, имаше нѣщо, което не опита. Взеха му всичкото богатство, взеха му синоветъ и дѣщеритъ. Засегнаха и тѣлото, но до живота му не се докоснаха. Иовъ проклѣнаше сждбата си. Казваме,

че това бѣше слабостъ. Не е слабостъ това, но изразъ на всичко, което го бѣше налегнало. При страданията на Христа, отнѣха Му всичко, отнѣха и живота Му. Разпнаха Го и Го погребяха. Но Богъ е вѣренъ и истиненъ. Той показа, че въ Него нищо не се губи. Христосъ издържа и последния изпитъ. Следъ това дойде възкресението. И до днесъ християнството се крепи благодарение на последния изпитъ на Христа. Ето, сега се връща на Христа всичко, каквото Му бѣше отнето. И вие сте кандидати за страданията на Иова. Следъ това ще бъдете кандидати за страданията на Христа. Щомъ минете презъ този изпитъ, всичко ще ви се върне и ще дойде възкресението.

Искашъ да бъдешъ знатенъ, ученъ човѣкъ. Ако минешъ презъ страданията на Иова, ще бъдешъ знатенъ и ученъ. Коя е причината за тѣзи страдания? Това сега не засѣгамъ. Важно е да се убедите, че човѣкъ може да страда само за една похвала. Не стана ли сжщото съ Иова? Богъ го похвали, а сатаната го изпита. Иовъ прокле деня на своето раждане. Като не знаете това, казвате за нѣкого: "Чудно нѣщо! Защо страда този човѣкъ? Трѣбва да е извършилъ нѣкакво престѣпление, все има крушка опашка." Фактъ е, че човѣкъ страда.

И тѣй това, което говоря, се отнася за силнитѣ. Азъ изнасямъ страданията, като условие за посвещение. Окултната наука ги разглежда като първо и второ посвещение. Страданието на Иова е първото посвещение, а на Христа - второто. Въ Индия и другаде различаватъ нѣколко вида посвещения. Връзватъ човѣка за единъ студенъ камѣкъ, да седи известно време, както Христосъ на кръста. Това считатъ първо посвещение. Следъ него иде второто и третото посвещение. Тамъ посвещенията сж повече изкуствени, като въ театъра. Мушнатъ човѣка съ ножъ, потече кръвъ отъ него, изгубва съзнанието си, а следъ това го осаждатъ на 10 годишенъ затворъ. Това наричамъ посвещение въ театъра. Следъ това посвещение иде друго. Повечето страдания на хората сж фиктивни, като тия въ театъра. Дойде нѣкой при мене и се оплаква, че остарѣлъ, че главата му побелѣла. Погледна

го и се усмихна. Защо? - Гледамъ на него като на актьоръ. Той казва, че главата му побелѣла, а азъ виждамъ, че е деги-зиранъ актьоръ. Той се мъчи, че не може да изиграе ролята си както трѣбва, може да го освиркатъ, могатъ да му направѣтъ бележка, че не играе добре. Азъ пъкъ ще му кажа: "Така не се играе ролята на слуга. Голѣмъ простакъ си билъ." Актьорътъ се връща у дома си сломенъ духомъ и си казва: "Снощи играхъ въ театъра, но никой не ми ржкоплѣска." Това не е посвещение. Първото посвещение е на Иова, то е нѣщо реално. Отнѣха му богатството, кжщитѣ, нивитѣ, синоветѣ и дъщеритѣ му. Казвашъ: "Защо Господъ допусна всичко това?" Защото Той самъ те е похвалилъ. Искаль да знае заслужавашъ ли тази похвала.

Сега азъ изнасямъ външната страна на въпроса. Нѣко-га тази страна е много красива. Напримѣръ една сестра раз-правя, че като чела римско право, намѣрила, че е предадено много поетично. Казвамъ, ако би могълъ нѣкой да опише какъ умира човѣкъ съ пълно спокойствие на духа, ето една поезия. Преди да дойде до това спокойствие, той минава презъ голѣмо вътрешно вълнение и терзание. Въ последнитѣ дни се успокоява и понася смъртъта като герой.

Питамъ, съ спокойствие ли умря Христосъ? Той се обърна къмъ Господа съ думитѣ: "Господи, защо си ме оставилъ?" Това бѣше една неразрешена задача за Него. Като разбра, че не може да я реши, Той каза: "Свърши се всичко. На Тебе, Господи, предавамъ духа си." Иовъ, като дойде до голѣмитѣ страдания, ропта, говори на Господа и най-послед-но каза: "Втори пътъ нѣма да роптая, нѣма да говоря по този начинъ съ Господа." И вие, като се намѣрите въ трудно по-ложение, Туряте отдѣсно страданията на Христа, отлѣво - страданията на Иова и се утешавате. Четете първата глава отъ книгата на Иова и мислете върху нея. Като се объркате съвсемъ въ живота си, четете за страданията и разпятието на Христа. Пакъ нѣма да се оправиишъ, но все-таки една малка утеха, една малка свѣтлинка ще блесне въ съзнанието ти и ще разберешъ, че само ти не страдашъ. Преди тебе имало

другъ, който е миналъ презъ по-голѣми и тежки страдания. Наистина, обикновениятъ човѣкъ не може да страда като великитѣ хора. Споредъ степенѣта на развитието сж и страданията. Обикновенитѣ хора страдатъ като актьоритѣ на сцената.

Истински страдания имаха мъченицитѣ - Иовъ, Христосъ. Когато обикновенитѣ хора страдатъ, съзнанието имъ е въ заспало състояние, докато съзнанието на Иова и Христа бѣше будно. Страданията на обикновенитѣ хора сж естествени, като живота на чиновникъ, който работилъ 40 години. Единъ день го уволняватъ, но го пенсиониратъ, не остава безъ хлѣбъ. Той знае, какво го очаква. Иовъ обаче бѣше изненаданъ. Страданията му дойдоха изневиделица. Случаятъ съ Христа пъкъ е другъ. Той казва, че е синъ Божи, че легионъ ангели могатъ да Му се притекатъ на помощъ, а когато се намѣри въ мъчнотия, нито единъ ангелъ не дойде да Му помогне, нито самъ можа да си помогне. Това е последното посвещение, презъ което трѣбваше да мине Христосъ. Само така душата може да мине презъ истинското прозрение.

Казвамъ, докато не минете презъ духовния свѣтъ, нищо нѣма да ви се открие. Въ бждеще, когато минете презъ страданията на Иова и Христа, ще придобиете новото разбиране на живота. Това се отнася за всички напреднали същества. Ако не минете презъ този изпитъ и не го издържите, не можете да се доберете до тайнитѣ на Битието. Вие искате да придобиете истинското знание. Обаче, казано е: “Жена, кога ражда, на мъки е, като роди, забравя мъкитѣ си.” Следователно за да придобиете това знание, ще минете презъ голѣми мъки. За да придобие знанието и любовта, човѣкъ ще мине презъ голѣми страдания. Само така той ще роди нѣщо.

Сега вие задавате въпроса: “Не можа ли свѣтътъ да бжде създаденъ по другъ начинъ?” Дайте вие своя проектъ. Камънитѣ страдатъ извънредно малко, и камъни си оставатъ. Растенията страдатъ малко повече, но растения си оставатъ. Животнитѣ страдатъ повече, но животни си оставатъ. Човѣкъ

страда още повече, но и той си остава човѣкъ. И той не е дошъл още до крайния предел на страданията, за да излѣзе отъ съзнанието на обикновения човѣкъ, да стане ангелъ. Когато ангелътъ е минавалъ презъ човѣшкото състояние, прекаралъ е голѣми страдания. Днесъ, като ангелъ, той нѣма страдания, нѣма изкушения и съблазни. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се пази отъ съблазните. За да не изпада въ изкушения, Светията не трѣбва да има никаква собственостъ. Даже за иглата той не трѣбва да казва, че е негова. Обсеби ли нѣщо, съблазната непременно ще дойде. Ползувай се отъ всичко като пособие, но като ти взематъ пособията, остани тихъ и спокоенъ - нищо да не те смущава. Обикновениятъ човѣкъ държи здраво въ ржката си ябълката и като му я взематъ, страда. За да го утешатъ, даватъ му две ябълки. Така прави и детето, което наричатъ ангелче. Никакво ангелче не е то. Ангелче безъ криле. Това дете обича да обсебва, да трупва богатства, като търговеца. За него казватъ, че ще излѣзе добъръ човѣкъ. Добъръ, но на чуждото. Другъ е въпросътъ да придобивашъ богатство съ свой собственъ трудъ, безъ ничия помощъ. Този синъ ще каже, че хората не го оценяватъ. За да те оценятъ, трѣбва да минешъ презъ ржцетъ на сатаната. Той ще отнеме всичкитъ ти богатства и следъ това ще те оцени.

Мнозина очакватъ похвалитъ на хората, на своитъ господари. Тѣ не знаятъ колко скъпо струва една похвала. Ако и вие очаквате моята похвала, горко ви. Една моя похвала ще ви създаде голѣмо нещастие. Ако ви похваля, безъ да искамъ, страданиято неизбежно ще дойде. Богъ каза за Иова: "Обърнахте ли внимание на моя вѣренъ рабъ Иова?" Това бѣше достатъчно, за да го сполетятъ голѣмитъ страдания. Като знаете това, не търсете похвалитъ, не желайте хората да ви оценяватъ. Това не сж реални нѣща. Кое е реалното въ свѣта? - Това, презъ което минаха Иовъ и Христосъ. Само реалното носи истинскитъ придобивки.

Сънувашъ, че си богатъ, че навсѣкжде те посрещатъ като царъ. Събудишъ се, нищо нѣмашъ. Мечтаешъ, че си

ученъ, че си светия и се радвашъ, мислишъ, че мечтитѣ ти сж се сбжднали. Освободишъ се отъ мечтитѣ, виждашъ, че си обикновенъ човѣкъ. Слуга си, седишъ и си въобразявашъ, че си жененъ, че си забогателъ, имашъ на разположение слуги, на които заповѣдвашъ. Доволенъ си отъ положението и се усмихвашъ. Изведнажъ влѣзе въ стаята ти господарьтъ и ти казва: “Какво си се замислилъ? Не знаешъ ли, че те чака работа?” Ти се сепвашъ и мечтитѣ ти изчезватъ. Българинътъ като господаръ е доста грубъ. Господарката се обръща къмъ слугинята съ думата “мари”. Това обръщение не е добро. Който е ималъ слуга, знае това. Който нѣма слуга, казва, че ще се отнася добре съ него. Докато не е опиталъ себе си, не може да говори. Слугата е пробния камъкъ за господаря и господарката. Много слуги ще имашъ, докато те изпитатъ.

Богатиятъ има много слуги. Защо единъ човѣкъ е богатъ, а другъ - беденъ? Ще ви обясня. Чрезъ сиромашията Богъ те предпазва отъ голѣмо зло. Ти си спривавъ, нервенъ, егоистъ, мислишъ само за себе си. Ако си богатъ, ще се стълкновишъ съ много хора, ще ги настроишъ срещу себе си и тѣ, като твои врагове, ще търсятъ случай да ти отмъстятъ. Дето те срещнатъ, ще те убиятъ. Като беденъ, ти се принуждавашъ да работишъ, самъ да изкарвашъ прехраната си и се вглеждашъ въ себе си и въ окръжаващитѣ. Въ това положение, ти си недоволенъ отъ себе си и се наричашъ глупакъ, невежа. Защо си невежа? - Защото не можешъ да използвашъ другитѣ, да си създадешъ добро състояние. По-добре ти да бждешъ недоволенъ отъ себе си, отколкото другитѣ да сж недоволни отъ тебе. По-добре е ти да служишъ, отколкото да ти служатъ. Какво ще спечелишъ, ако имашъ слуга или слугиня? Другъ е въпросътъ, ако намѣришъ човѣкъ, който да върви съ тебе въ правия пътъ. Ако слугата ти не следва твоя пътъ, постоянно ще те критикува. Ето защо, ако не си готовъ да използвашъ богатството, не се стреми къмъ него. Богатството е на мѣсто, когато дава добри плодове. Не се ли използва разумно, тогава за предпочитане е бедността.

Казвамъ, всички се нуждате отъ трезва мисль, за да разрешавате задачитѣ си правилно. Вчера дойде една млада

сестра при мене, да иска съветъ, какво да прави съ своя възлюбенъ. Той я наругалъ, казалъ ѝ обидни думи и тя не знае какъ да постъпи съ него. Казахъ ѝ: “Безъ да го морализирашъ, ще му напишешъ едно хубаво писмо. Ще му пишешъ: Представи си, че ти си на моето мѣсто и азъ те наругая. Какъ би постъпилъ ти? Както постъпишъ ти, така и азъ ще постъпя съ тебе. Не давай никакво заключение въ писмото си. Следъ това чакай отговоръ. Не се обиждай, но напиши това писмо заради Господа.” Като слушахъ сестрата да се оплаква отъ своя възлюбенъ, азъ се усмихвахъ, но влизахъ въ положението ѝ. Това не я обиди, защото знае, че я разбирамъ.

Кога се усмихва човѣкъ? Ще ви приведа единъ анекдотъ. Единъ младъ човѣкъ среща свой познатъ, когото не виждалъ нѣколко години и започналъ да му се оплаква: “Знаешъ ли колко съмъ нещастенъ? Отъ два-три деня ме боли кракътъ, навехнахъ го.” Познатиятъ се усмихналъ, безъ да каже нѣщо. “Защо се усмихвашъ?” – “Погледни, моятъ кракъ е отръзанъ. Бихъ желалъ да е само навехнатъ, а не отръзанъ. Иди при нѣкой масажистъ, да го разтрие. Твоята болка лесно ще мине. Единъ - два масажа сж достатѣчни.” И азъ казвамъ: когато страдашъ отъ навехнатъ кракъ, иди при нѣкой съ отръзанъ кракъ. Твоето малко страдание минава лесно при голѣмото страдание на ближния ти.

Често за малки нѣща въ живота, за едно обикновено вѣрване, вие си създавате тежка атмосфера около себе си, неприятна обстановка. Можешъ да вѣрвашъ въ каквото искашъ, но опитай своето вѣрую. Не говори за нѣща, които не си опиталъ. Когато говоришъ за провѣрени и опитани нѣща, бжди смѣлъ. Има нѣща, които сега трѣбва да се провѣрятъ. Казвате за нѣкого, че е сприхавъ, нетърпеливъ. Знаете ли, какво нѣщо е сприхавостъ и нетърпение? Нѣкой по естество е пѣргавъ и енергиченъ. Това не е сприхавостъ. Той е здравъ, живъ човѣкъ. По-добре ли е да бжде тихъ и спокоенъ, но да е мъртъвъ? Ако иска и живиятъ да бжде тихъ и спокоенъ като мъртвия, той трѣбва да употреби голѣмо усилие, за да си наложи спокойствието на умрелия. Когато нищо не те тре-

вожи, лесно е да бждеш тихъ и спокоенъ, но да те удрятъ отъ хиляди мѣста и да не се поклатишъ отъ мѣстото си, това не е лесна работа. Може ли вѣтърътъ да брули дървото, безъ да подвижи листата му? Единственото нѣщо, което се иска отъ дървото, е да не се изгъргне отъ земята. Сжщото се иска и отъ търпеливия човѣкъ: листата и клонитѣ му могатъ да се мърдатъ, но коренътъ му трѣбва да стои на мѣстото си. Че паднали нѣколко листа отъ дървото, това не показва нетърпение. Важно е, като мине вѣтърътъ, човѣкъ пакъ да си остане тихъ и спокоенъ.

Казвашъ: “По-рано вѣрвахъ въ Бога, но сега вече не вѣрвамъ.” Ако вѣрвашъ, ще задоволишъ жаждата си, ако не вѣрвашъ, ще я усилишъ. “Досега правѣхъ добрини, отсега нататъкъ нѣма да правя какво добро.” - Ако правишъ добро, ще имашъ постижения; ако не правишъ добро, до какави постижения нѣма да се домогнешъ. “Досега търпѣхъ, отсега нататъкъ нѣма да търпя.” - Щомъ не искашъ да търпишъ, не очаквай успѣхъ въ живота си. Всѣко нѣщо трѣбва да бжде на своето мѣсто.

Сега вие минавате за окултни ученици, за последователи на Христа. Какъ може да бжде човѣкъ последовател на Христа, ако не решава сжщитѣ задачи, които Христосъ е решавалъ? Всички сте изучавали геометрия, знаете какво нѣщо е кръгътъ. Сега ще начъртая на дъската една окръжностъ. Понеже я начъртахъ съ ржка, не излѣзе правилна. Ако бѣхъ взелъ пергелъ, щѣше да бжде правилна. Кое: да нарисувамъ окръжността съ ржка или съ пергелъ? Да получите едно писмо ржкописно или печатно? Кръгътъ представя хоро, на което се хващатъ моми и момци. Тѣ се въртятъ, движатъ се и съ тѣхъ заедно се върти и кръгътъ. Центърътъ е гайдарджията. Той свири и се стреми напредъ, а периферията се движи, върти и играе. Каква е задачата на това колело, на този кръгъ? - Да стане положителенъ. Като се върти кръгътъ, две частици отъ него излизатъ навънъ, като образуватъ новъ кръгъ, съ свой центъръ. На геометричния кръгъ всички радиуси сж еднакви, обаче на кръга, който се движи,

радиуситѣ не сж еднакви. Въ живия кръгъ всички частици не сж еднакво споени: между едни сцеплението е по-силно, а между други - по-слабо. Въ механичния кръгъ сцеплението между всички частици е еднакво. Въ живия кръгъ частицитѣ сж на различна възраст: тамъ има моми и момци отъ 16 до 25 години. Рѣдко ще срещнете 35 годишна мома и момъкъ, които играятъ на хорото. Давамъ ви задача да изчислите въ кои частици на кръга сцеплението е по-силно и въ кои по-слабо, като имате предъ видъ, че въ нѣкои села половината хоро е отъ моми, а половината отъ момци; въ други села момитѣ и момцитѣ се размесватъ: мома и момъкъ, мома и момъкъ. Тѣ кръстосватъ ржцетѣ си, като се хващатъ за коланитѣ.

Като наблюдавате хорото, казвате, че тукъ се вършатъ любовни работи. Това не е любовъ, но търговски сдѣлки, търговски отношения. Момитѣ и момцитѣ се кичатъ, отиватъ на работа и хорото се върти. Лъснатиятъ чукъ, наострениятъ трионъ не сж ли накичени? Тѣ се впрѣгатъ на работа, както момитѣ и момцитѣ, а хората казватъ, че се любятъ. Никаква любовъ нѣма между тѣхъ. Тѣ сж юнаци и юнакини, готови за работа. Гайдарджията свири и приканва момитѣ и момцитѣ за работници. Тѣ играятъ на хорото, изложени като на пазаръ и казватъ: "Ние сме готови за работа." Господаритѣ ги приканватъ: "Елате тукъ, елате тамъ, да работите." Тѣ ги пазаряватъ по двама: момъкъ и мома. Никой господаръ не взима само единъ работникъ - момъкъ или мома. Той знае, че като сж заедно, тѣ по-добре работятъ. Когато момъкътъ тръгне на работа и момата тръгва съ него. И обратно: когато момата отива на работа и момъкътъ отива съ нея. Вие се смѣте на това, но така се върши работата по-добре. Като плаща господарътъ, момата и момъкътъ се скарватъ, кой да вземе повече. Момъкътъ казва, че е работилъ повече; сжщото казва и момата. Азъ казвамъ: "Нѣма защо да се карате, работата още не е свършена."

И тѣй, това, което става вънъ, става и въ самия човѣкъ. Вънъ се каратъ моми и момци, вънъ се каратъ мъже и жени; сжщото става и въ човѣка - вжтре въ него се каратъ мъжътъ

и жената. Това е неразрешена задача. Сегашната култура ще си замине и съ тази неразрешена задача. За да се реши една задача сто на сто, нуждни сж три условия: участието на самия човѣкъ, на неговия ближенъ и на природата. Човѣкъ внася 25% отъ своя капиталъ, ближниятъ - сжщо внася 25%, а природата - 50%. Следователно ако работите съ участието на природата, вие двамата - ти и твоятъ ближенъ, ще имате пълень успѣхъ въ работата си. Ето защо, като вършишъ работата си успѣшно, ще задържишъ за себе си 25%, на жена си ще дадешъ сжщо 25%, а останалото - 50% ще дадешъ на природата, т.е. на Бога. Ако задържишъ всичко за себе си, безъ да върнешъ частъта на своя ближенъ и на природата, тѣ ще се опълчатъ противъ тебе. Ти постъпвашъ така, защото не разбирашъ законитѣ на природата. Това неразбиране създава твоето нещастие. Заколишъ едно агне и вземешъ вълната, кожата, месото му за себе си. Мислишъ, че само ти имашъ право на него, безъ да подозирашъ, че за това агне сж работили Слънцето, тревата, водата, въздухътъ. И тѣ иматъ право върху него. Обаче, ти заколишъ агнето, опечешъ го и го изядешъ самъ. Споредъ мене, ти имашъ право само на 25% отъ агнето. Останалото принадлежи на ближния ти и на природата. Като не изпълнявашъ дѣлбата правилно, страданията се сипятъ върху главата ти. После се чудишъ защо идатъ страданията въ живота.

Помнете: както и да се оправдавате, не можете да се освободите отъ последствията на вашитѣ дѣла. Всѣко оправдание води въ лабиринтъ, отъ който не може да се излѣзе. При всѣка придобивка - материална, духовна или умствена, вие имате право само на 25%, ближниятъ ви сжщо 25%, а Богъ и природата - 50%. Значи 75% отъ придобивката не е ваша. Професоръ си, искашъ всички студенти да те обичатъ. Не, само 25% отъ студентитѣ ще те обичатъ, 25% нѣма да те обичатъ, а 50% ще бждатъ безразлични къмъ тебе. Проповѣдникъ си. Слушатъ те сто души: 25% отъ тѣхъ ще слушатъ, но нищо нѣма да възприематъ. Тѣ сж твърди като камѣкъ. Каквото да имъ се говори, тѣ нищо не чуватъ; други 25% ще

приематъ учението. А останалитѣ 50% ще кажатъ: “Ще дойдемъ другъ пѣтъ.” Казвашъ: “Ще оставимъ питомното, та да гонимъ дивото.” Сжщиятъ процентъ е и по отношение на вѣрата. Едни вѣрватъ 25%, други, т.е. твоитѣ близни вѣрватъ пакъ 25%, а природата държи за вѣрата 50%.

Българинътъ, който разбира нѣщата, казва: “Предпочитамъ единъ заекъ въ кошарата, отколкото десетъ въ гората.” Значи единиятъ заекъ въ гората струва 50%. Другиятъ заекъ въ гората струва 25%, и твоего малко постижение струва сжщо 25%. Напримѣръ нѣкой се моли на Бога, но като не съзнава цената на молитвата, казва: “Какво съмъ придобилъ съ молитвата?” Много си придобилъ. Ако и толкова не си се молилъ, нищо нѣмаше да излѣзе отъ тебе. “Какво съмъ придобилъ, като съмъ дишалъ толкова много?” Ако не си дишалъ, нищо нѣмаше да придобиешъ. Благодари, че си дишалъ, че си мислилъ, че си се молилъ, че си ялъ и пилъ. Ако не бѣше правилъ всички това, човѣкъ нѣмаше да станешъ. Щѣше да се оплетешъ въ собствената си мрежа. Тогава ще се обезсърдишъ. Погледнешъ се въ огледалото и казвашъ: “Пожълтелъ съмъ нѣщо, бузитѣ ми сж хлътнали, омършавѣлъ съмъ. Искамъ да бжда здравъ, бѣлъ и червенъ, красивъ.” Обаче задъ тази здравина и пълнота се крие една опасностъ, за която ти нищо не знаешъ. И кокошката стои въ курника, безъ да подозира опасността, която я дебне. Господарката я хване, пипне я отъ тукъ - отъ тамъ и казва: “Бива я!” Следъ това туря ножа на гърлото ѝ.

Вчера се чуваше крѣкането на единъ петелъ, готвѣха се да го колятъ. Казвамъ на единъ братъ: “Откупи този петелъ.” - “Нѣмамъ пари. Азъ самъ имамъ толкова дългове, че не мога да се движа свободно изъ града.” - Твоята работа е лесна. Можешъ да отложишъ плащането на дълговетѣ си, а пѣтелътъ не може. Той ще плати съ живота си. Както и да е, откупихме пѣтела. Ще кажете, че животътъ на петела не е важенъ, той е низше животно, нѣма знания, не страда много. Вѣрно е, че животнитѣ страдатъ по-малко отъ хората, но придобивкитѣ и богатата на хората сж голѣми. Положението на животнитѣ е въпросъ, който очаква разрешение отъ хората.

Нѣкои отъ васъ сте млади, а други - стари. Обаче всички имате да разрешавате много въпроси. Трѣбва да ги разрешите правилно. Вие живѣте въ свѣтъ, който изисква голѣма разумностъ. Отъ васъ се иска благородство, чувствата ви да се ръководятъ отъ търпението, отъ васъ се иска воля да прилагате и малкитѣ нѣща, нищо да не отлагате. Кръгътъ, който виждате на дъската, може да стане правиленъ. Азъ имамъ начинъ за опредѣляне квадратурата на кръга. Обикновениятъ животъ обаче не разрешава въпроситѣ на духовния животъ. Квадратътъ е символъ на материалния, т.е. на обикновения животъ. Той не може да разреши духовнитѣ въпроси, затова не може да се определи лесно квадратурата му. Квадратурата е постоянна величина, а кръгътъ е величина въ постоянно движение. Нѣкога кръгътъ е равенъ на квадрата, а въ повечето случаи не е равенъ, защото е въ постоянно движение.

Ученитъ още не сж определили квадратурата на кръга, защото не знаятъ посоката, въ която той се движи. Ако кръгътъ се сплеска и приеме форма на квадратъ, лесно ще се определи неговата квадратура. Това не е научно обясняване, но искамъ да покажа, че всѣки въпросъ може да се реши. Изобщо, квадратътъ се изчислява по-лесно отъ кръга. Той е мѣрка. Има постѣпки въ живота, които се решаватъ по законитѣ на живия кръгъ. Срещашъ едно разумно същество, но въ дадения случай не знаешъ какъ ще постѣпи то. Напри- мѣръ имате длъжности, но не знаете колко отъ тѣхъ ще платятъ и какъвъ размѣръ ще платятъ дълговетѣ си. Човѣкъ трѣбва да знае, колко отъ неговитѣ длъжности сж готови да платятъ, да знае на какво разчита. Мнозина отъ васъ не знаятъ, доколко могатъ да разчитатъ на Бога. Молятъ се, но молитвата имъ не се приема. Защо? - Дошло е време да платятъ дълговетѣ си. Никакво отлагане не може да ги спаси. Ако не платятъ, ще фалиратъ. "Богъ е милостивъ" - Милостивъ е, но дошълъ е вече крайниятъ срокъ. Никакво отлагане. Има по-лици, което може да се отлагатъ, но нѣкога не може да стане никакво отлагане.

Сега, да дойдемъ до въпроса за живота. Нѣкои мислятъ, че животътъ се заключава въ ядене и пиене. Не, животътъ е велико предприятие. Всѣки влиза въ това предприятие като отговорно лице. Който работи добре, предприятието му ще успѣе и господарътъ ще бѣде доволенъ отъ него. Ако ръководишъ работата добре, имашъ право да живѣешъ; ако не я ръководишъ добре, нѣмашъ право да живѣешъ. Тогава ще ти се отнематъ всички условия за животъ. Какво ще правишъ безъ капиталъ? Ще фалирашъ и ще напуснешъ този животъ. “Богъ ще ми помогне.” - Ако си честенъ, ще ти помогне. Предприятието се поддържа само отъ честни хора. То се поддържа, ако всичко въ него е въ редъ и порядъкъ. Съ пари работата не се нарежда. Паритѣ, това сж твоитѣ мисли, чувства и постѣпки. Тѣ трѣбва да бѣдатъ въ пълненъ редъ и порядъкъ. “Богъ ще ми даде капиталъ.” - Той ти е далъ достатъчно. Сега ти трѣбва да давашъ, безъ никакво отлагане. Ще плащашъ като честенъ човѣкъ. Нѣкои отъ васъ казватъ: “Учителътъ ще нареди нашитѣ работи.” - Ако плащате, ще ги наредя. Ако не плащате, никакво продължаване на срока не правя.

И тъй, да остане у васъ идеята за живота, като велико предприятие. Стремете се това предприятие да успѣвате. Ще кажешъ, че си ученъ човѣкъ, че знаешъ много нѣща. Ако си ученъ и не можешъ да платишъ дълговетѣ си, не си ученъ. Истински ученъ е онзи, който плаща редовно задълженията си. Отъ неговото знание се ползватъ всички хора. Не могатъ ли близкитѣ ти да се ползватъ отъ твоето знание, то е безпредметно. Следъ това ще говоришъ на хората за създаването на свѣта. Какъ е създаденъ свѣтътъ, това знае само Богъ и онѣзи около Него, които сж участвували въ създаването. Следъ това ще говоришъ на хората за края на човѣшкия животъ. И това не знаешъ. Трима само знаятъ тази истина. Тѣ сж сключили договоръ за твоя животъ. Това сж майката, бащата и природата.

Единъ младъ българинъ ми разказваше своята опитностъ: “Когато майка ми и баща ми се женѣха, азъ играхъ на

хорото. Сънъ ли бѣше това или действителность, не зная, но помня, че играхъ на хорото. Сега се натѣквамъ на задачи, които не мога самъ да разреши.“ Казвамъ му: “Благодари, че си игралъ на хорото, иначе нѣмаше да говоришъ днесъ съ мене. Твоитѣ родители отвориша вратата си, за да дойдешъ на Земята. Единъ день и ти ще станешъ врата, за да мине нѣкой презъ нея.“ Важно е правилно да отворишъ вратата и правилно да я затворишъ. Правилно да отворишъ вратата на Божествения свѣтъ и да приемешъ онзи твой приятель, който носи писма отъ близкитѣ ти въ Невидимия свѣтъ. Ако любовта не проникне въ душата ти, нищо не можешъ да направишъ. Казвашъ ли само на думи, че обичашъ нѣкого, ти го зальгвашъ. Той те пита: “Ти получи ли писмо отъ Невидимия свѣтъ? Защо още не си отговорилъ?“ Питатъ те, защо не учишъ; защо не посещавашъ редовно училището; защо не плащашъ наема си; де ходишъ съ приятели; защо не се прибирашъ навреме вкъщи. Ти си отговорилъ на тѣзи въпроси, но не си казалъ истината.

Както виждате, вънъ вече се разсвѣтва, време е за работа. Всички трѣбва да отидатъ на работа. Азъ нѣма повече да свира, за да ви освободя. Ако искате да слушате музика, купете си билети за концерта на нѣкой виденъ музикантъ или пѣвецъ. Азъ разглеждамъ музиката като сръдство за уравнивяване на енергиитѣ. Нѣкога ще ви изсвиря арията на блудния синъ. Тя е съставена отъ нѣколко части: напушането на бащиния домъ и заминаването му за чужбина. Животътъ му въ чужбина съ приятели - животъ на веселие, ядене и пиене. Обедняването му, следъ което става свинарь. И най-после връщането му въ бащиния домъ, следъ като огладнява и нѣма даже рожкови, съ каквито се хранятъ свинетѣ. Посрещането на блудния синъ отъ бащата и радостта на последния.

Сега каквото и да ви свира, нѣма да се ползвате. За васъ е важно, какво вие можете да направите. Пѣйте следната пѣсень: “Дръжъ правия пжтъ въ живота. Каквато и да е скръбта ти, дълбоко я зарови. Скръбта си тежка само на Христа кажи. Тя въ бждеще плодъ ще даде. Тогава на всички

я разкажи.“(*Учителят пѣе пѣсенята.*) И вие пѣете, но не сте свободни, не прилагате музиката за тониране. Музиката може да се използва за здраве, за успѣхъ, за лѣкуване. Отивашъ на изпитъ. Ако знаешъ коя пѣсенъ да изпѣешъ и какъ да я изпѣешъ, ще имашъ успѣхъ. Това е съблазнително, нали? Музиката изисква търпение. Ако влѣзешъ въ музикалната академия, ще чуешъ единъ свиря на пиано, другъ на цигулка, трети - на чело, на басъ и на други инструменти. Външно изглежда цѣла галиматия, но и въ това има нѣщо хубаво. Отъ този хаосъ излиза нѣщо добро. Сега и на васъ се дава свобода, да правите каквото искате, но да не вдигате много шумъ. И въ края на краищата, отъ вашия хаосъ трѣбва да излѣзе нѣщо добро. Има професори, които се занимаватъ съ сериозни работи. Като знаете това, ще внимавате, да не вдигате голѣмъ шумъ, за да не ги смущавате.

Като ученици отъ васъ се иска чиста, трезва мисль. Днесъ всички понятия - мома, момъкъ, мжжъ, жена, учителъ, свещеникъ, баща, майка сж оцапани, напрѣскани съ материална калъ, която трѣбва да се очисти. Само чистиятъ може да реши всички задачи, за които е дошълъ на земята. -“Може и безъ тѣхъ да се живѣе.“ - Не, ще решишъ задачите си. Иначе лесно нѣма да се освободишъ отъ Земята. И безъ да решишъ задачите си, пакъ ще отидешъ на другия свѣтъ, но следъ 45 години, отново ще се върнешъ на Земята. Въ онзи свѣтъ оставатъ само тия души, които сж завършили своето земно сжществуване. Останалите ще се качватъ и слизатъ, докато единъ день завършатъ своето развитие. Който завърши развитието си, доброволно ще реши да слѣзе ли на земята, или да остане въ онзи свѣтъ. Казвашъ: “Дотегна ми да живея на Земята, ще отида горе, при Христа.“ Отивашъ горе, но не Го намиращъ. Слизашъ на земята, пакъ не Го намиращъ. Слушашъ нѣкой проповѣдникъ и се питаешъ: този ли е Христосъ или не? Свѣщята се познава по свѣтлината. Сжжпоценниятъ камъкъ се познава по свойството му за пречупва свѣтлината. Който носи знанието, любовта, истината и свободата въ себе си, той е човѣкътъ, изпратенъ отъ Бога. Като

знаете това, търсете знанието, истината, любовта и свѣтли-
ната въ себе си, а не вънъ отъ себе си. Затова е казано: Сила-
та на човѣшката душа се заключава въ изпълняване на Бо-
жията воля. Научете се да разбирате кога Богъ ви говори и
какъ да изпълнявате Неговата воля. Когато Богъ види, че сме
Го послушали и изпълнили добре волята Му, Той е доволенъ
отъ насъ и готовъ да ни похвали. Има една похвала, при ко-
ято човѣкъ минава презъ изпитанията на Иова и Христа. Обаче
има една похвала, при която Богъ изтрива сълзитѣ на човѣка
и страданията му преставатъ.

Главнитѣ мисли отъ днешната лекция, които трѣбва да
задържите въ ума си, сж следнитѣ: Всѣки човѣкъ ще мине
презъ страданията на Иова и Христа. Да служимъ на Госпо-
да съ любовъ! Да изпълняваме волята Му, за да бжде и Той
доволенъ отъ насъ. Какво по-голѣмо благо можемъ да очак-
ваме!

*13 лекция отъ Учителя, държана на
14 декемврий 1932г.,
София, Изгрѣвъ*

ВНУШЕНИЕ И ВДЪХНОВЕНИЕ*

Размишление

Ще прочета молитвата на пророкъ Авакумъ.

За да се произнесе една молитва правилно и да се разбере, човѣкъ трѣбва да има пророчески духъ, да е миналъ презъ страдания. Съвременното човѣчество още не може да схване какво влияние упражняватъ свѣтлината, топлината, въздухътъ, водата и храната върху човѣка. Обичашъ нѣкого, но какво ще стане съ твоя възлюбенъ, ако свѣтлината не мине презъ него, въздухътъ не влѣзе въ дробоветъ му, водата и хлѣбътъ не влѣзатъ въ стомаха му? Странни сж понятията на човѣка за любовта. Казвашъ: „Много обичамъ този човѣкъ, много съмъ далъ за него.“ Какво дава човѣкъ? Обичалъ си го, далъ си му нѣщо. Можешъ ли да претеглишъ това, което си далъ? Казвате, че давате любовъ и си взимате любовта. Единственото нѣщо, което нито се дава, нито се взима, е любовта. Тя не се дели. Това, което се дава и взима, причинява скръбъ.

Сега, като говоримъ за любовта и обичта, трѣбва да имъ дадемъ научно обяснение. Лесно се говори безъ научно обяснение. Казвате: „Ние живѣемъ добре.“ Въ какво се заключава добриятъ животъ? Говори се за нѣкого, че е набоженъ, моли се по три пѣти на день. Той се моли по три пѣти на день, но и яде по три пѣти на день. Ако се моли по три пѣти на день и яде по три пѣти на день, той е свършилъ една работа за себе си: Яде за себе си и се моли за себе си. Какво ще кажете за яденето? Ще кажете, че безъ ядене не може. Като дойдете до молитвата, казвате, че безъ молитва може. Не може безъ молитва. Както не може безъ ядене, така не

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание „Новата мисль“ - София 1947г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

може и безъ молитва. Има хора, които и на сънъ се молятъ. Нѣкой казва, че никога не се е молилъ. Това е въпросъ, който сега нѣма да доказвамъ.

Като говоря за молитвата, трѣбва да я разбирате въ най-простъ смисълъ. Сѣщото се отнася и за яденето. Какво разбирате подъ „ядене“? Защо трѣбва да яде човѣкъ? - За да поддържа живота си. Че въ хранитѣ се съдържатъ известни елементи, това е другъ въпросъ. Ако първо знаемъ какви елементи съдържа известна храна и тогава ядемъ, нашата работа е свършена. Обикновено човѣкъ яде, безъ да знае какви елементи се съдържатъ въ хранитѣ. Нѣкога човѣкъ яде и все не е нахраненъ - липсватъ му нѣкои елементи.

Казвашъ: „Трѣбва да се моля.“ Ако се молишъ и не знаешъ какво е молитвата, твоята работа е свършена. „Трѣбва да живея, за да разбера какво е живота.“ - Ако трѣбва да живѣешъ и не знаешъ какво е живота, твоята работа е свършена. Нѣкои хора нѣматъ съзнание нито за този, нито за онзи свѣтъ. Тѣ смѣтно си спомнятъ за онзи свѣтъ и сж готови да го отрекатъ. Какво е предназначението имъ на Земята, и това не знаятъ. Не само тѣ, но и велики хора не знаятъ това. Казвашъ: „Не трѣбва да бжда скритъ, затворенъ; не трѣбва да бжда и много отворенъ.“ Питамъ: Бихте ли желали вашето сърдце да бжде разкрито, да виждате какъ пулсира, какъ тече кръвта въ него? Бихте ли желали вашиятъ мозъкъ да бжде разкритъ, та кой какъ мине да надникне вътре. Ако нѣкой надникне въ вашата глава, ще се натъкне на голѣмъ хаосъ. Въ нея нѣма нищо красиво. Тамъ е страшилище. И учениятъ, като погледне човѣшката глава, казва: „Ангелско е лицето, но мозъкътъ не е тъй красивъ.“ Мозъкътъ прилича на змийска кожа, когато се нагърчи. Змията не е толкова лоша. Христосъ я взима като символъ и казва: „Бждете умни като змиитѣ и незлобиви като гълъбитѣ.“ Ако змията е толкова лоша, защо ще се препоръчва като символъ на разумность? Значи препоръчва се умътъ на змията, но не и нейнитѣ постѣпки.

Това, което говоря сега, се отнася до разбирането на известни символи. Нѣкои работи тепърва ще изучавате, а отъ

други трѣбва да се отучват. Напримѣръ колко мъчно е нѣкога човѣкъ да не се почесва. Като се намѣри въ трудно положение, той все ще се почеше. Или като зададатъ на човѣка единъ мъченъ въпросъ, той не стои правъ, но веднага си навежда главата. И децата, като не искатъ да кажатъ истината, навеждатъ си главата. Съ това тѣ минаватъ за много умни. Пълните класове сж съ наведени глави, а после се изправятъ. Азъ тълкувамъ, детето иска да каже: „Дано имамъ главата на единъ мъдрець.“ То взима само позата на мъдреца. Като наведе главата си надолу, иска да каже: „Моята глава е пълна.“ Майката го пита: „Ти пипа ли сладкото?“ - „Може ли човѣкъ съ такава пълна глава да пипа сладкото? Ако главата ми бѣше праздна, можеше да кажешъ, че съмъ ялъ сладко. Понеже главата ми е пълна, като на мъдрець, не бихъ желалъ да пипамъ сладкото.“ Детето навежда несъзнателно главата си, съ което иска да каже нѣщо, за да се избави. Майката веднага го пита: „Кажи какво мислишъ сега?“ Защо тя поставя детето на това изпитание? Какво отъ това, че взѣло три лъжички сладко? Защо повдига тя въпроса за сладкото?

Сега, като говоря върху известенъ въпросъ, нѣкои казватъ, че и тѣ сж мислили точно така. Не сж мислили като мене. Допущамъ да сж мислили, но не като мене. Допущамъ да сж мислили, но не сж си дали отговоръ на въпроситѣ. Напримѣръ нѣкой се запитва: „Защо съмъ дошълъ на Земята? Защо не съмъ станалъ ученъ? Защо досега не съмъ забогатель?“ Обаче никакъвъ отговоръ не може да си даде. Единъ день идатъ при мене двама души, мъжътъ на 35 години, а жената - на 29 години. Питатъ ме, могатъ ли да живѣятъ двамата заедно и да бждатъ щастливи. Казахъ имъ, че ако направятъ съдружие, и двамата ще изгубятъ вѣра въ съдружието. Могатъ ли следъ това да бждатъ щастливи? Досега тѣ не сж се подозирали въ нищо, но щомъ направятъ съдружието, ще почнатъ да се подозиратъ и ще изгубятъ вѣра единъ въ другъ. Колко религиозни хора сж изгубили вѣрата си! Защо трѣбва да станешъ религиозенъ, ако ще изгубишъ вѣрата си? Ти започвашъ да се съмнявашъ въ съществуването на Бога,

търсиш Го тук - там и най-после казваш: „Има Богъ въ свѣта, но никой не Го е виждалъ.“ Казано е въ Писанието, че никой никога не е виждалъ Бога. Това е отвлѣченъ въпросъ. Като центъръ на вселената, никое същество не е видѣло Бога, но Неговитѣ прояви всички могатъ да видятъ. Когато дишашъ, ти познавашъ Бога. Когато приемашъ свѣтлината, ти познавашъ Бога. Когато пиешъ водата, ти познавашъ Бога. Всичко това представя живота на Бога. Следователно ако питашъ какво е Богъ, казвамъ: Хлѣбътъ, водата, въздухътъ и свѣтлината сж проява на Бога. Добритѣ и свѣтли мисли, чувства и постѣпки сж проява на Бога. Всичко, за което можешъ да мислишъ, е Богъ. Всичко, за което знаешъ и не знаешъ, е Богъ.

И тъй, отъ казаното не излиза, че човѣкъ нищо не знае. Много нѣща знае човѣкъ, но въ даденъ случай той не може да види Господа. Много естествено. Какъ ще види нѣща, които сж задъ гърба му? Невъзможно е днесъ да виждашъ какво става задъ гърба ти. Може да те убеждаватъ, че има хора, които виждатъ задъ гърба, това не е достатъчно. Вие срещали ли сте такива хора? „Чели сме въ книгитѣ за тѣхъ.“ Важно е вие сами да ги видите. Казватъ, че има хора, които виждатъ и презъ стениѣ. Виждали ли сте такива хора? - „Допущаме, че има такива хора.“ Допущането е едно, а действителността е друго нѣщо.

Казвате, че нѣкой човѣкъ е религиозенъ, набоженъ. Какъ познавате това? Коя е отличителната чѣрта на набожния? Все трѣбва да има една отличителна чѣрта, по която се познава набожността. Като видите вълкъ, мечка, лисица, веднага ги познавате. По какво? Иматъ поне една отличителна чѣрта, по която ги познавате. Коя е отличителната чѣрта на религиозния, на набожния, на светията? Не искамъ да ми отговаряте, нито азъ да ви отговарямъ, но задавамъ този въпросъ, за да мислите. Коя е отличителната чѣрта на гениалния? Има известно съотношение между дължината и широчината на неговото лице. Ако дължината на лицето му е равна на широчината, той не може да бжде гениаленъ. Очитѣ на

гениалния сж устроени по особенъ начинъ, а не както на обикновения човѣкъ. Погледътъ му сжщо е особенъ. Клепачитѣ му, веждитѣ му, сж особенни. Веждитѣ на гениалния не могатъ да бждатъ джгообразни и пречупени. Чъртитѣ на гениалния сж дѣло на неговия умъ. Тѣ коренно се различаватъ отъ чъртитѣ на религиозния. Религиозния живѣе въ най-високитѣ си чувства, а гениалния - въ най-високитѣ си мисли. Религиозниятъ живѣе повече съ чувствата си, а гениалниятъ - повече съ мисълта си. Ето защо религиозниятъ лесно се обижда. За да се справи съ чувството на обида, религиозниятъ трѣбва да работи повече съ ума си, да се обмени съ гениалния.

Това се общи твърдения, а не научни. Като ви говоря, вие не знаете де е гениалността на човѣка, не знаете де е неговата религиозностъ. Азъ наричамъ религиозенъ човѣкъ този, който никога не се е разколебалъ въ вѣрата си, нито се е усъмнилъ, нито се измамилъ. Външни измами има много, важно е човѣкъ вътрешно да не се самоизмамва. Сжщото се отнася и до гениалния. Външно религиозниятъ може да грѣши, но вътрешно, въ разбирането си, никога не прави грѣшки. Умътъ на гениалния действува правилно, въ него нѣма никакви дефекти. Колкото гениалниятъ е изправенъ въ мислитѣ си, толкова религиозниятъ е изправенъ въ чувствата си. Могатъ да се дадатъ и други опредѣления за гениалния и религиозния, но това е норма, отъ която може да се ржководите.

Изобщо въ духовния животъ чувствата взиматъ надмощие, но всѣко чувство трѣбва да има условия да се развива. Не смесвайте чувствата съ любовта. Тя е единствената сила, която никога не се дели. Любовта не може да се внася въ малки количества, както свѣтлината и топлината. Като дойде, тя цѣла влиза и цѣла излиза. Като те посети, любовта, ще ти донесе всичката си радостъ, умътъ ти ще се отвори и ще влѣзе обилно свѣтлина. Щомъ излѣзе любовта, умътъ и сърдцето отново се затварятъ. Кога се затварятъ? Когато любовта види, че не можешъ да издържашъ. Тя е като майката, отваря прозорцитѣ, да влѣзе отвънъ свѣтлина, но като

види, че детето не може да издържа блъска на свѣтлината, веднага затваря прозорцитѣ и казва: „Не е дошло още времето. Отъ силната свѣтлина детето ще се събуди преждевременно.“

И тъй вие трѣбва да имате ясна представа за Любовта. Тя не е предметъ, съ който човѣкъ може да се занимава. Човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце още не сж достойни за любовта. Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ Любовта. Азъ се чудя на хората, когато говорятъ за Любовта като за нѣщо, което познаватъ. Нещастията на хората се дължатъ на факта, че тѣ не мислятъ за Любовта, както трѣбва. Когато човѣкъ мисли за Любовта правилно, тя започва да действа въ него, тогава умътъ се проявява. Щомъ умътъ се прояви, това показва, че Любовта е дошла. Значи между ума и Любовта сжествува тѣсна връзка.

Казвате: „Колко опити сме правили въ областта на любовта!“ Вашитѣ опити сж подобни на тѣзи, които прави детето, когато прохожда, изправи се на краката си и падне, пакъ се изправи, пакъ падне. Има ли нѣкакъвъ недостатъкъ това дете? Нѣма недостатъкъ, но е слабо още, краката му не държатъ. Това дете прави усилия на волята, но още не мисли. То си въобразява, че може изведнажъ да се изправи на краката си, но вижда, че не може - дигне се и падне. Външнитѣ сили се борятъ съ него. Казватъ му: „Слушай, толкова години си лазило, не можешъ изведнажъ да се изправишъ. Тази наука още не е за тебе.“ Животинското царство се бори въ детето, докато най-после то преодолява. Детето погледне нагоре и казва: „Не искамъ вече да ходя по стария начинъ. Има единъ новъ начинъ, сега ще го опитамъ.“ Изправи се нагоре и тупне на земята. „Я, си върви по стария пжтъ!“ - „Не, ще опитамъ новия начинъ.“ Детето настоява, изправя се до стената, хваща се за нея, крепи се. Единъ день то придобива нѣщо въ себе си, постепенно започва да ходи и казва: „Виждате ли, че вече ходя по новия начинъ?“ Онѣзи, които му казваха само да лази, вече мълчатъ.

Сега и вие искате да развивате своето сърдце и своя умъ, но сжщитѣ, които се разговаряха съ детето, казватъ и

на васъ: „Остави това нѣщо, то не е за тебе.“ Не, вземете примѣръ отъ детето. Ако не успѣете изведнажъ да постигнете нѣщо, това се дължи на редъ външни причини. Ако параходътъ се наклонява на една или на друга страна, напредъ или назадъ, това не се дължи на самия него. Външни причини го наклоняватъ. Параходътъ е направенъ така, че каквито сили да му действуватъ, той всѣкога запазва равновесие. Колкото по-голѣмо е клатушкането на парахода, толкова по-голѣма е бурята; колкото по-малко се клатушка, толкова по-слаба е бурята. Ако и вие се клатушкате, това показва, че външни сили действуватъ. Обаче, неизменното положение, въ което оставате, показва, че има нѣщо устойчиво въ васъ, върху което се крепи животътъ. Две нѣща сж нуждни за парахода: капитанъ, който го направлява и устой, равновесие. Каквото и да ви се случи въ живота, знайте, че има Единъ, Който ржководи всичкитѣ работи. Въ всѣки човѣкъ има единъ служител на Великото - това е Духътъ. Хората иматъ смѣтна представа за Духа. За да го разбератъ, тѣ трѣбва да изучаватъ своя умъ. Чрезъ ума могатъ да си съставятъ понятие и за Духа.

Сега да дойдемъ до нѣкои конкретни понятия. Имате на примѣръ една права линия. Тя е символъ на нѣщо. Ще напиша и нѣколко числа: 1,2,3. По какво се отличаватъ тѣзи числа? Азъ разглеждамъ единицата като причина на всички нѣща. Единицата умножена сама на себе си дава пакъ единица. Ако отъ единицата извадите, единица, остава нула. Единица плусъ единица прави две единици. Ония, които сж свършили университетъ, какво ще кажатъ за тѣзи действия? Азъ не искамъ да ви изпитвамъ, но ви припомнямъ тия действия. Казвате, че това сж прости работи. Кой не знае тѣзи действия? Единицата е проста за глупавитѣ хора, но въ нея се крие сила, за която само гениалниятъ човѣкъ знае, Ти можешъ ли да накарашъ единицата да ходи? Ето, азъ мога да я накарамъ да ходи. Всѣки отъ васъ, който не може да накара единицата да ходи, нѣма голѣми познания. Вие можете ли? - Не можете. Който може да я накара да ходи, той има знания. Можете ли

да накарате яйцето да ходи? Като се измжти яйцето, нали ходи?

Казватъ, че яйцето се търкаля. Да, докато не се измжти, то се търкаля, щомъ се измжти, то ходи вече. Следователно който изважда нѣщата, той самъ ги търкаля. Какво прави онзи, който ги събра? Напримѣръ $1+1=2$. Въ случая двойката показва условията, при които яйцето може да проходи. Който не разбира законитѣ на числото 2, т.е. условията при които може да впрегне нѣщата на работа, той нищо не е постигналъ. Това сж велики закони. Само чрезъ законитѣ на числото 2 ти можешъ да накарашъ неразумнитѣ сили, опакитѣ нѣща, лошата сждба, болеститѣ, сиромашията да се премахнатъ.

Като говоря за тия нѣща, вие не знаете, какъ може да се умножи нулата сама на себе си. Ако тя се умножи четири пѣти сама на себе си, дава единица. Цѣлата наука на Питагора се дължи именно на това умножаване. Трѣбва да се знае този начинъ на умножаване. Като разбирашъ единицата, ти разполагашъ вече съ онази мощна сила, чрезъ която можешъ навсѣкжде да се проправишъ пѣтъ. Сега ние навлѣзохме въ една отвлѣчена областъ - на фокуситѣ. Не мислете, че азъ искамъ да ви кажа какъ ставатъ фокуситѣ. Азъ искамъ да ви покажа какъ нѣкои хора боравятъ съ непонятни величини.

Единъ младъ българинъ отишълъ съ странство да се учи. Като се върналъ, той казалъ на баща си: „Татко, азъ мога да ти докажа, че единицата е равна на двойката.“ - “Можешъ, синко, чудни работи има въ свѣта. Азъ съмъ простъ човѣкъ. Докажи ми това на опитъ.“ Следъ това бащата се обръща къмъ жена си и казва: „Нашиятъ синъ ще докаже, че една кокошка е равна на две кокошки. Добре, ще заколя една кокошка, ще я сложа на масата и ще чакамъ, синътъ да докаже това, което е научилъ.“ Бащата казва: „Хайде синко, ако можешъ да докажешъ, че една кокошка е равна на две кокошки, нашата работа ще тръгне напредъ.“ Синътъ започналъ да развива своята философия, но бащата и майката нищо не разбрали. Бащата казалъ: „Много добре, синко, сега

азъ ще направя опита. Половината кокошка ще задържа за себе си, слугата половина - за майка ти, а за тебе ще остане втората кокошка.“

Сега азъ не искамъ да играя ролята на този синъ, да доказвамъ, че една кокошка е равна на две кокошки. Ще кажете, че колкото е вѣрно това, толкова е вѣрно, че нулата, умножена четири пѣти сама на себе си, дава единица. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото. Азъ не твърдя нито едното, нито другото, но само предполагамъ. Ученитѣ твърдятъ, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ клетка. Като минавала презъ различни промени, най-после отъ нея се образувалъ човѣкътъ. Тѣ доказватъ това по закона на еволюцията. Въ едно отношение тѣ сж прави, но трѣбва да се приеме бременността на вселената. Значи клетката има всички условия на живота. Ако отъ една клетка излиза цѣлъ човѣкъ, това показва, че тя съдържа всички външни и вътрешни условия и възможности за живота. Ако приемемъ, че вселената е бременна, ясно е какъ е произлѣзълъ животътъ. Яйцето, което е въ нея, се развива постоянно и така се създаватъ формитѣ на живота. Вънъ отъ яйцето нищо друго не може да се създаде. Когато мъти яйцата, кокошката имъ предава своята топлина, която преустройва вътрешно организма на живото същество. Щомъ яйцето е въ вселената, де е квачката?

Философитѣ се натъкватъ на въпроса: кокошката ли е съществувала преди яйцето, или яйцето преди кокошката? Две мнения съществуватъ по този въпросъ: едни казватъ, че първо е съществувала кокошката, а после яйцето. Други твърдятъ обратното. Отъ дветѣ мнения се създава трето, споредъ което приематъ, че съществува една квачка, която никога не е снасяла яйца, но мъти яйца. Значи яйцето е излѣзло по особенъ начинъ, безъ квачка. Това сж неразбрани работи. То е все едно, като имате организъмъ, усѣщате гладъ, безъ да знаете, произхода на глада, изпитвате жажда, безъ да знаете произхода на жаждата; усѣщате нужда отъ въздухъ и започвате да дишате, безъ да знаете произхода на дишането. Изобщо, вие не знаете произхода на процеситѣ,

които ставатъ въ вашия организъмъ. Значи било е време, когато вселената не е дишала. Това е все едно твоятъ баща да е дишалъ, а неговиятъ да не е дишалъ. Било е време, когато хората не сж били свързани. Обаче, въ свѣта, въ който живѣмъ, всичко хора, всички сжщества сж скачени сждове. Следователно предполагаме, че е било време, когато човѣкъ е произлѣзълъ отъ сжщество, което не е дишало. Детето не може да наследи едно качество вънъ отъ майка си. И тя го е наследила отъ майка си. Ако си недоволенъ отъ него, казвашъ: „Отъ де дойде това качество?“ Проявеното качество е било въ самото яйце. Вътрешнитѣ благоприятни условия сж причина за измѣтване на яйцата. Човѣкъ се ползува отвънъ съ слаби импулси, за да се прояви вложеното въ него.

Сега, като изучавамъ човѣшкия характеръ, имамъ предъ видъ челото му и чъртитѣ на неговото лице, като условия, презъ които е миналъ. Челото на нѣкой е 10 см. широко и 3 - 4 см. високо. Това показва, докжде е дошълъ въ своето развитие. Умътъ въ него не е много развитъ. Челата на повечето хора не сж завършени. Въ умствено отношение тѣ трѣбва да работятъ много. У едни хора въображението е слабо развито, у други - техническитѣ способности, у трети - музикалнитѣ способности и т.н. Казвашъ: „Богъ да ме надари.“ Ти си надаренъ, но трѣбва да работишъ, да развивашъ своитѣ дарби. Мнозина мислятъ, че като станатъ религиозни, не трѣбва да учатъ. Тѣ считатъ, че всичко ще имъ се даде наготово. Това е криво разбиране. Човѣкъ трѣбва да учи, да работи, да мисли, да си създаде чиста, права мисль. Той не трѣбва да допуща въ ума си нито една изопачена мисль, и въ сърдцето си нито едно изопачено чувство. Не поставяя нито една нечиста мисль на твоя свѣтилникъ и нито едно нечисто чувство на твоето огнище.

Какво представя нечистата и изопачена мисль? Напримѣръ ти допущашъ нѣкаква нечистотия на ржката си, но тя не позволява на водата да мине свободно презъ поритѣ на кожата. Първо ще махнешъ нечистотията, която е дошла отвънъ. Нѣкой нечисти мисли идатъ отвънъ и се натрапватъ на

човѣшкия умъ. Минавашъ нѣкъде, затрудненъ си материално и мислишъ какъ да си помогнешъ. Изведнажъ приемашъ мисълта: „Ако имахъ възможность, щѣхъ да открадна от-нѣкъде пари, да си помогна.“ Вървишъ по-нататкъ и тази мисль пакъ ти се натрапва: „Да мога да открадна нѣщо.“ Нѣма защо да крадешъ. Тази мисль е чужда. Не я допускай въ себе си. Само глупавиятъ краде. Има начини, по които човѣкъ може да вземе нѣщо, но не се допускатъ. Всичко трѣбва да става по опредѣленъ пѣтъ, по пѣтя на морала, на разумния животъ. Щомъ не се спазва този пѣтъ, човѣкъ влиза въ областта на безморалието, на неразумния животъ. Ако мислите, че съ кражба може да се живѣе, ще видите, че по този начинъ работите не се оправѣятъ.

На какво се дължи кражбата? На желанието у човѣкъ да събира повече нѣща, отколкото му трѣбватъ. Да събирашъ е естествено чувство, но да събирашъ повече отколкото трѣбва, това наричамъ кражба. Ако туряшъ въ стомаха си повече храна, отколкото той може да смѣли, това е пакъ кражба. Ако за известна работа вложишъ повече мисль, отколкото трѣбва и това е неестествено. Природата държи отчетъ за всичко и пита човѣка: „Защо тури повече храна въ стомаха си? Защо вложи повече мисль въ работата си?“ Идете при воденичаря, да видите какви закони действуватъ при смилането на житото. Тамъ, дето пада житото, е опредѣлено колко жито трѣбва да падне, за да се смѣли. Воденичарьтъ казва: „Воденицата не трѣбва да яде много. Тури ли повече, отколкото е нужно, воденицата не мѣли добре. Ако и вие, като воденичаря, туряте повече храна въ стомаха си, очаква ви фалитъ.

И тъй, първото нѣщо при самовъзпитанието е никога да не допускашъ въ ума си мисълта, че съ кражба ще станешъ човѣкъ. Допуснешъ ли тази мисль въ ума си, тя ще стане въ тебе втора природа и следъ това ще те сполетятъ голѣми нещастия. Допусне ли единъ човѣкъ тази мисль въ ума си, всички хора страдатъ. Щомъ я изпъди вънъ отъ себе си, всички хора се исправятъ. Казвате: „И съ честенъ трудъ

страдат хората. Колко пришки излизат на ржцетѣ имъ!“ По-добре съ пришки на ржцетѣ си, но съ честенъ трудъ да изкарватъ прехраната си, отколкото да бждатъ съ гладки ржце и да минаватъ съ безчестни срѣдства. И съ гладки ржце влизатъ въ гроба и съ груби ржце влизатъ въ гроба, но за предпочитане е да работишъ.

Чудя се на хората, които не обичатъ да работятъ. Силата на човѣка е въ работата. За всѣки човѣкъ трѣбва да се създаде работа. Подъ „работа“ азъ не разбирамъ да работишъ, за да печелишъ. Работа е това, въ което умътъ и сърдцето взиматъ участие. Работата е най-красивото нѣщо въ живота. Не гледай на работата като на унизително нѣщо. Ако считаешъ, че тя унижава човѣка, ти самъ си създаватъ най-лошитѣ условия.

Мнозина говорятъ за молитвата, очакватъ да ги науча да се молятъ. Азъ мога да ви науча, но ще съжалявате. Единъ безвѣрникъ се разговарялъ съ приятеля си: „Глупаво нѣщо е молитвата. Азъ никога не съмъ се молилъ. Само глупавитѣ и проститѣ хора се молятъ. Затова не искамъ да се моля.“ Той излѣзълъ съ приятеля си на разходка изъ гората. Тамъ ги срещналъ единъ апашъ, който хваналъ безвѣрника и започналъ да го бие. „Моля ти се, не ме бий! Каквото искашъ ще ти дамъ, само моля ти се, престани да ме биешъ.“ Далъ на апаша нѣщо и се освободилъ. Следъ това приятелътъ му го запиталъ: „Нали казваше, че никога не си се молилъ? Отъ де знаешъ какъ да се молишъ? Апашътъ те би, за да ти покаже, че можешъ да се молишъ.“

Значи ние се молимъ на онѣзи, които ни биятъ. Защо тогава да не се молимъ на Господа? Че и Той има тояга. Ако се молишъ, нѣма да опиташъ тоягата на Бога. Ако не се молишъ, тояга ще има. Чудно нѣщо, азъ говорихъ работи, за които за пръвъ пжтъ ми се даде такава опитностъ! Казвамъ: всички страдания на хората се дължатъ на нежеланието имъ да се молятъ. Нѣма да се мине много време и тѣ ще се научатъ да се молятъ. Какъ? Бедни ще станатъ, болни ще бждатъ, гладни ще останатъ, богатството си ще изгубятъ, жената

и децата ще забѣгнатъ нѣкѣде и като останатъ сами и нещастни, ще започнатъ да се молятъ на този, на онзи, да имъ помогнатъ. Сега азъ не искамъ да ви убеждавамъ да се молите. Вие мислите, че много се молите. Молите се, но само при тоятата. Трѣбва да ви чукне горния прагъ, за да видите долния. И това не е лошо, но по-добре, да не ви чукне горниятъ прагъ. По-добре е, безъ да ви чукне горниятъ прагъ, да имате вътрешно разположение на духа.

Сега азъ искамъ да ви наведе на другата страна на въпроса. Нѣкога вие не искате да се занимавате съ себе си. Знаете ли, какво нѣщо е самовъзпитанието? Бихъ желалъ да ми покажете какъ вие се самовъзпитавате. Правили ли сте опитъ да си поставите за задача, цѣль день да не намѣрите погрѣшка въ никого? Каквото и да видите, каквото и да ви се случи, да казвате, че всичко е за добро. Считайте, че всичко е въ пълень редъ и порядъкъ. Виждате, че двама души се каратъ. Спрете се предъ тѣхъ и ги поздравете. Кажи му: „Отлична е тази работа!“ Въ всичко виждайте нѣщо красиво. Сега, всѣки отъ васъ, дето мине, въ всичко вижда противоречие. Ако не виждате противоречията, вие съзнателно се възпитавате. Влизате въ едно село и на пѣтя виждате едно умрѣло куче, което отдалечъ още мирише. Не казвайте, че мирише лошо, но намѣрете нѣкоя добра дума или отминете си, безъ да обръщате внимание. Съ когото се срещате, кажете си по една добра дума, та всѣки да пожелае да си я запише. Че нѣкой те нарекълъ будала, не се смущавай. Въ тази дума се крие цѣла речъ.

Буквата „б“ означава нѣщо, което расте - семето. Буквата „у“ означава това, което възприема любовта. Буквата „д“ - плодъ, който е завършилъ своето развитие, увисналъ надолу, „а“ означава бремениенъ човѣкъ, който носи нѣщо въ себе си; „л“ - човѣкъ, който никога не се мѣчи, той има стремежъ нагоре. Значи будалата никога не си чупи главата, съ никого не се кара, никой не го бие, съ никого не спори. Кажатъ му: „Вземи това“, и той го взима, „помѣсти се“ и той се помѣства. Какъ ще биешъ такъвъ будала? Каквото му заповѣ-

да въ той го изпълнява. После пита: „Какво обичате още?“ Кога кой го види, казва: „Какъв е будала! Не разбира живота.“ - Не, той е уменъ човѣкъ, той носи известни елементи въ себе си. „Той е много грубъ човѣкъ.“ - Не, той е добъръ търговецъ, има достатъчно стока. Всѣки може да си купи нѣщо отъ него. Где е лошото на будалата? Лошото въ грубия човѣкъ е, че дето го срещнешъ, той те спира и туря на работа. За да ти говори, нужно е време. Затова казва: „Ела у дома. Имамъ единъ товаръ. Ще го туря на гърба си. Нали ме питашъ кжде отивамъ. Казахъ ти, щомъ се освободя, ще говоря.“ Ти се чудишъ на неговата грубость, а той търси начинъ да се освободи отъ товара си. Много естествено, натоваренъ е човѣкътъ. Като знаешъ това, не го питай, кжде отива. Този човѣкъ е грубъ въ себе си.

Често и вие имате едно грубо чувство въ васъ. И вие ще забележите, че нѣкой ви нашепва подъ лъжичката, въ дѣсната страна. Ако не слушате какво ви казва, изведнажъ ржцетъ и краката ви почватъ да мърдатъ, готови сте да кажете обидна дума, да ударите нѣкого. Контролирайте енергията си. И вие сте недоволни отъ своята грубость, самоосжждате се, но причината не е въ васъ. Нѣмате право да се самоосжждате. Да се оставяте други да ви осжждатъ, и то не е право. Виждате, че работата се усложнява. Ти можешъ само да признаешъ, че постѣпката ти не е правилна. Това вече е другъ въпросъ. Често хората си служатъ съ внушението, безъ да подозиратъ каква сила се крие въ него. Нѣкой внушава една престѣпна мисль на човѣка. Той става отъ сънь, мжчи се, не може да се освободи отъ тази мисль. Той счита, че е извършилъ нѣкое престѣпление. Дръжете съзнанието си будно и не се поддавайте на чуждитъ мисли. Напримѣръ нѣкой казва, че хората на Изгрѣва не живѣятъ добре. Той дава за примѣръ живота на външнитъ хора. Това е чужда мисль. Не вървайте на нея. На мене ли ще разправяте какъ живѣятъ хората отъ свѣта? „Ние не сме светии.“ - Светии не сте, но и грѣшници не сте. Мждреци не сте, но и глупци не сте. Освободете се отъ закона на внушението.

Наблюдавамъ какъ хората си внушаватъ. Казвашъ за нѣкого: „Какъ се криви този, като ходи.“ Не му внушавай тази мисль. Кажи: „Колко хубаво ходи този човѣкъ!“ „Колко се е прегърбилъ този!“ - Остави тѣзи нѣща. Това не е възпитание. Не е ваша работа, кой какъ ходи. То е външната страна на живота. Че единъ билъ веселъ, другъ сериозенъ, то е тѣхна работа. Привидно човѣкъ може да бжде веселъ или скърбенъ. Той се упражнява, актьоръ е на сцената. Смѣе ли се или плаче, той се старае да изиграе добре ролята си. Не питайте защо плаче, нека си плаче.

Единъ братъ разправяше опитността си съ едно малко дете. Майката оставила детето при него и отишла на работа. По едно време детето започнало да плаче. Братътъ искалъ да го успокои, но като не могълъ, почналъ да го подражава: детето плаче и той плаче. Детето погледнало къмъ братъ, засмѣло се и казало: „Много плачешъ, бе!“ Така то утихнало. По-добре да плачешъ съ човѣка, отколкото да го утешавашъ. Щомъ видишъ единъ скърбенъ човѣкъ, влѣзъ въ положението му. Остави го спокоенъ, не бързай да го утешавашъ. Ако го утешишъ товарътъ му ще дойде на твоя грѣбъ. Не мисли, че страданията сж произволно нѣщо. Щомъ той е тъженъ, стани и ти тъженъ. Ти искашъ, като си веселъ, всички хора да бждатъ весели. И тѣ искатъ сжщото. Като знаешъ това, пази се отъ внушения. Не казвай, че внушението е праздна работа. Не казвай, че нищо не си свършилъ. Свършилъ си университетъ, а казвашъ: „Какво отъ това, че съмъ свършилъ?“ Радвай се, че си свършилъ университетъ. „Не съмъ още на служба.“ - Радвай се и за това. „Назначиха ме на служба.“ Радвай се, че си впрегнатъ на работа. Щомъ мислишъ така, ти живѣешъ въ разумния свѣтъ. Щомъ си на работа, единъ човѣкъ по-разуменъ отъ тебе има съображение защо те е впрегналъ. Той ти е далъ една задача, която трѣбва да решишъ.

Отъ всички се иска нова философия на живота. Външно една задача изглежда решена по единъ начинъ, но като я приложишъ въ живота си, тогава ще имашъ резултатъ. Това

сж елементарни нѣща, но азъ мога да ви дамъ редъ формули за самовъзпитание. Не е достатъчно да казвашъ, че трѣбва да се живѣе добре. Сто пѣти на день може да кажешъ на кокошката, че трѣбва да живѣе добре, но тя пакъ ще си кара по своему. Колкото и да казвашъ на котката да не бута млѣкото, тя си знае своето. При самовъзпитанието, човѣкъ е дошълъ до положение да си служи съ закона на положителното отношение. Първо той трѣбва да бѣде здравъ. Кажи си: „Имамъ всички условия да бѣда здравъ, имамъ всички условия да бѣда богатъ.“ - „Кога?“ Остави този въпросъ настрана. Мисълта за здравето и богатството ще те успокои и ти ще имашъ всички условия да бѣдешъ здравъ и богатъ. Не питай кога ще стане това, днесъ или утре. Колкото богатство ти е нужно, то ще дойде. Не взимайте за образецъ богатитѣ американци, милиардери. Това богатство не е въ реда на нѣщата. Една идея е дотолкова реална и осъществима, доколкото може да се разбере. Доколкото може да се радвашъ на богатството, дотолкова то е за тебе. Само това богатство може да ти даде подтикъ. Единъ американски милиардеръ казалъ: „Първитѣ три долара, които спечелихъ съ честенъ трудъ, ми причиниха по-голъма радостъ отъ всичкитѣ останали милиони.“ Това богатство е истинското. Защо ви е такова богатство, на което не можете да се радвате? Защо ви е такова ядене, на което не можете да се радвате? Защо ви е такава мисълъ, на която не можете да се радвате? Защо ви е такава постъпка? За васъ е ценно вашето съзнание да взима участие въ всичко, което вършите.

Сега наблюдавамъ, какъ сами се спѣвате въ школата. Като се свърши лекцията, все ще има нѣщо речено - казано, което ви смущава. Другъ е въпросътъ, ако не дадете никаква важностъ на това „речено- казано“. Никога не говорете нѣща, които не сте провѣрили. Ще кажешъ, че нѣкой не те обича. Какво разбирашъ, ако нѣкой каже, че те обича или че не те обича? Азъ харесахъ една сестра, която всѣкога си казваше истината. Единъ день, следъ като се разговаряхме, тя каза: „Учителю, азъ съмъ влюбчива, лесно се влюбвамъ.“ - Права

си. „Обаче, това нищо полезно не ми е допринесло. Какъ да се избавя отъ това? Нѣкога си кажа: нѣма да обичамъ. Щомъ кажа така, изпитвамъ голѣма празднота въ сърдцето си. Като дамъ подтикъ на сърдцето си, страдамъ. Какъвъ съветъ ще ми дадешъ?“ Казахъ ѝ: Не е лошо, че се влюбвашъ, но твоето влюбване е само за моментъ. Втория моментъ се разколебавашъ, започвашъ да съжалявашъ, че си се влюбила. Като се влюбишъ въ нѣкого, ти виждашъ една добра чѣрта въ него, която ти дава подтикъ. Следъ това започвашъ да изисквашъ отъ него повече, отколкото той има. Щомъ не получишъ исканото, разлюбвашъ го.“

Единъ познатъ ми разказваше своята опитностъ. Върви той единъ день въ гората. Среща го единъ апашъ и му казва: „Стой, дай кесията си!“ Апаштъ мислѣлъ, че попадналъ на богаташъ. Моятъ познатъ не се уплашилъ. Извадилъ кесията си и започналъ да отваря всички преградки - нѣмало нищо. Апаштъ го погледналъ и казалъ: „Хайде, върви си. Другъ пжтъ да носишъ пълна кесия.“ Какво ще му иска? Бедень е човѣкътъ, нищо нѣма. Трѣбваше ли да се спре, да морализира и възпитава апаша? Отваря кесията си, показва му я и си заминава.

Казвамъ, не се подпушвай. Имамъ едно желание, не го подпушвай. Не реагирай въ себе си. Не мисли, че съ сила можешъ да изменишъ нѣщата. Бжди готовъ повече да отстъпвашъ, отколкото да воювашъ съ себе си. Не си противодѣйствуй. Това е законъ, който Христосъ изказалъ съ стиха: „Не се противи на злото!“ Има нѣкакво зло въ тебе, дай му мѣсто да излѣзе навънъ. Не взимай участие съ него, но дай му пжтъ да се изяви.

И тъй, първото нѣщо, което се иска отъ васъ, е да не смесвате гениалността съ религиозността. Тѣ сж две различни нѣща. Гениалността работи съ човѣшкия умъ, а религиозността - съ човѣшкото сърдце. За да облагородите сърдцето си, трѣбва да имате отличенъ умъ. Умътъ пкъ се нуждае отъ отлично сърдце. Човѣкъ се нуждае отъ отличенъ умъ, отлично сърдце и отлична воля. Не мислете, че отсега

нататък ще станете светии. Ако светийството не е вложено във вас отначало, вие сте изгубени. Всъщност има възможност да стане светия, но трябва да извоюва нещо. Напримър, някой има нужда от търпение, друг - от кротост, трети - от смирение. Ще работите върху това, което ви липсва, както ученикът работи върху дадени задачи. Изучаваш рисуване - ще се упражняваш. Напримър като рисуващ устата, трябва да предадеш нещо от характера на човъка. Когато похвалят някого, устата му особено се отваря. Той казва: „Моля, не ме хвалете!“ - Остави човъка, нека те похвали. Ти си мълчи, не прави никаква бележка. Слушай какво ти разправят. Казват: „Ти си учен човък.“ Кажи си: „Амин, тъй да бъде!“ Казват, че си много щедър. „Не съм още щедър, но както казвате, тъй да бъде.“ У вас има една скритност. Пред хората казвате едно, пред себе си мислите друго. Това е само да не се изложите пред хората. Питат те: „Ти ли направи това?“ - „Аз го направих.“ Какво ще направиш, ако по твой адрес се говори лошо? Не се оправдавай, но кажи: „Щом нося лошото във себе си, ще нося и доброто.“

И тъй човък трябва да разбира процесите, които стават във природата. Когато втърят духа, не му се сърди. Или измени път си или го забрави и продължи своя път. Защо да не ти е приятно, че втърят те духа? Ти казваш: „Днес ли се намъри този втър да ме духа?“ По-добре кажи: „Колко хубаво се развява косата ми! Колко е приятен този втър!“ Ако ти падне шапката, ти се сърдиш на втъра. Удариш се на някой камък, сърдиш му се. Защо не се извиниш на камъка, че не си го видял? Това е цъла философия. Това са методи за самовъзпитание. Вие мислите, че като отидете на Небето, ще бъдете между ангелите и ще се учите от тях. Там има голем оркестър от различни инструменти. На едного ще дадат цигулка, на друг мандолина, китара, пиано и вие трябва да свирите. Какво ще правите, ако не знаете да свирите? Мислите ли, че ангелите ще ви свирят, а вие само ще слушате. На небето и слушате-

литѣ взиматъ участие. Тамъ не е като на Земята. Цѣлата публика взима участие. Сега вие слушате моята лекция, но ако сте на небето и слушате една лекция, нѣма да останете само слушатели, но веднага ще вземете участие - ще започнете да проповѣдвате.

Казвате: „Тази работа не е за насъ. Ние не сме дошли още до това развитие.“ Всѣки ще направи това, за което е готовъ. Детето, като постъпи въ първо отдѣление, учи това, което е за него, а не каквото баща му може да учи. Бащата може да отиде за вода съ голѣми стомни, а детето не може да направи това.

Освободете се отъ внушението, че не сте такива, каквито трѣбва да бждете. Не, вие сте точно такива, каквито трѣбва да бждете. Нѣма по-добри хора отъ васъ въ България. Ако има такива, нека дойдатъ да ми докажатъ, че сж по-добри отъ васъ. Азъ ще ги опитамъ. Азъ нося 20 килограма вода. Нѣкой казва: „Азъ пъкъ мога да нося 40 килограма.“ Добре, ще опитамъ. Ако наистина носи 40 килограма и въ мене ще се яви желанието да бжда силенъ като него. Не е важно количеството, важно е и азъ, и той да носимъ водата съ радостъ, съ добро чувство. Този законъ работи въ човѣка. Ако дамъ на единъ човѣкъ парче хлѣбъ или цѣлъ хлѣбъ, целиятъ хлѣбъ нѣма да го ползува. При възпитанието, малкото, дадено съ любовъ, ползува повече, отколкото голѣмото безъ любовъ. Станешъ сутринъ рано, вдълбочи се въ себе си, да приемешъ една малка мисль. Кажи си: Днесъ нѣма да се сърдя, нѣма да търся лошитѣ чѣрти въ братята и сестритѣ.“ Сега вие заемате положението на пророкъ, предсказвате кой е добъръ, кой е лошъ. Ти не се пророкъ. Богъ не те е пратилъ, като Натана, да казвашъ на хората да се покаятъ, да изнасяшъ грѣшкитѣ имъ. Станешъ ли отъ сънъ, иди при сестра си, при брата си и кажи една добра дума. „Братко, изглеждашъ много добре. Лицето ти е свѣтло, виждамъ, че нѣщо хубаво преживявашъ. Отъ нѣколко време забелязвамъ, че нѣщо хубаво се събужда въ тебе.“ Кажи това и си замини. Можете ли да го приложите? Това се формули. Безъ форму-

ли не може. Всѣка дума е формула, всѣки погледъ е формула, всѣко движение е формула. Всичко, което съзнаваме, мислимъ, чувствуваме, сѣж все формули. Това сѣж сили.

Сегашнитѣ хора очакватъ да дойде Христосъ на земята, да оправѣ свѣта. Тѣ го очакватъ като свѣтлина. Наистина, Христосъ ще дойде по пѣтя на свѣтлината. Но по този пѣтъ вървятъ и човѣшкитѣ мисли и чувства. За да дойде Христосъ на земята, всички хора трѣбва да иматъ гениални умове и свѣтли сърдца. Тогава, като срещнешъ една сестра или единъ братъ, ще видишъ първо доброто въ тѣхъ. Ще знаешъ, че въ тѣхъ Богъ е работилъ и продължава да работи. Видишъ ли нѣкакъвъ недостатѣкъ, ще знаешъ, че това е нѣщо външно, което лесно се изчиства. Вземи тази картина и я измий. Тогава ще се любувашъ само на онова, което Богъ е създалъ. Въ всѣки човѣкъ имъ нѣщо, създадено отъ Бога и нѣщо - отъ човѣка. Спирайте се върху това, което Богъ е създалъ, а не върху човѣшкото. Щомъ видите нѣщо хубаво, красиво въ човѣка, това е Божественото, което работи въ него. Ако си кисель, това е човѣшко, ако съжальявашъ за това, Божественото работи въ тебе и те насърчава да бждешъ другъ. Работете върху красивото въ васъ. Казано е въ Писанието: „Ако вие не пребждвате въ Мене, и азъ въ васъ, нѣмате животъ въ себе си.“ Направете преводъ на тѣзи думи.

И тѣй, мислете върху това, което вие разбирате, а не върху това, което другитѣ разбиратъ. Важно е, какво вие сте разбрали. Казано е още: „Ако думитѣ ми пребждватъ въ васъ и вие пребждвате въ мене, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ.“ Това да бжде тема на вашия животъ. Работете върху нея. Пазете се отъ закона на самовнушението. Следъ закона на внушението иде законътъ на вдъхновението. То иде отъ Божествения свѣтъ. Като приемете вдъхновението, вие влизате въ другъ свѣтъ. Нѣма да напуснете Земята, но съ мисълъта си ще живѣете въ другъ свѣтъ. Да живѣешъ въ свѣта на вдъхновението, това значи да изменишъ начина на мисленето и на чувствуването си. Та, първо регулирайте закона на самовнушението. Какъ? Чре-

зъ противодействие. Внушите ли си мисълта, че сте лоши, че нищо не можете да направите, кажете си: „Не съмъ толкова лошъ. Ще бжда добъръ, ще излѣзе нѣщо отъ мене.“ Непостояненъ си. - „Постояненъ съмъ! Въ бждеще ще съмъ още по-постояненъ.“ Ти си безвѣрникъ, не можешъ да се молишъ, не можешъ да правишъ добро. - „Мога да се моля, мога да правя добро.“ Не можешъ да учишъ, нищо не разбирашъ. - „Мога да уча, мога да разбирамъ.“ Като си внушавашъ по този начинъ, ще придобиешъ свѣтлина, която ще ти помага. Това е единъ отъ великитѣ методи за успѣха на човѣка. Работи съ този методъ година, две, три.

И тѣй на всѣка лоша мисълъ, противопоставяй добра, положителна мисълъ. Дойде ли въ ума ти положителна мисълъ, тури я на мѣстото ѝ. Това значи: всѣка добра мисълъ трѣбва да се реализира.

*14 лекция отъ Учителя,
държана на 21 декемврий 1932г.
София, Изгрѣвъ*

ВЪТРЕШНИ ОПИТИ

Размишление

Ще прочета 10 стихъ отъ 21 глава на Притчитѣ: „Душата на нечестивия желае зло; ближниятъ му не намира милостъ предъ очитѣ му.“ Тема за следния пѣтъ: „Отношение между твърдата почва, водата, въздуха и свѣтлината.“

Въ пѣтя на развитието си хората достигатъ до класическата мисль. Какво нѣщо е класическата мисль? Всѣка мисль, която се повтаря, е класическа. Казватъ за нѣкои музикални парчета, че сж класически. Класическата музика се нуждае отъ малко соль. Значи, тя трѣбва да се осоли. Има нѣща, въ които присѣтствува класическиятъ елементъ. Тѣ сж нѣщо завършено. Нѣкога и човѣкъ става класически. Кога? Когато мисли, че знае всичко. Като му разказватъ нѣщо, той мисли, че и това знае. Той е станалъ класически. Казватъ му: „Вижъ какъ изгрѣва слънцето!“ - „Зная, много пѣти съмъ го виждалъ.“ - „Вижъ какъ свѣтятъ звездитѣ.“ - „Зная, виждалъ съмъ ги.“ Каквото види около себе си и каквото му казватъ, той мисли, че всичко знае. Какво знае младиятъ за младостта, която носи въ себе си? Той знае само, че е младъ, но какво нѣщо е младостта не знае. Нѣкога и той е недоволенъ отъ положението си, иска да бжде като дѣдо си. Като остарѣе, самъ не знае какво представя старостта и е недоволенъ отъ нея. Младиятъ не е доволенъ отъ младостта си, възрастниятъ не е доволенъ отъ възрастта си, а стариятъ - отъ своята старостъ. Защо, като си желалъ да станешъ старъ, не си доволенъ отъ старостта си? Значи човѣкъ никога не е доволенъ отъ това, което има. Имашъ знание и отъ него не

* Поради липс на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание „Новата мисль“ - София 1947г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

си доволенъ. Тогава какво търсишъ въ живота си! Знание имашъ, не си доволенъ, богатство имашъ, не си доволенъ. Казвашъ, че любовъ ти трѣбва. И любовъ имашъ, но пакъ не си доволенъ.

Сега азъ говоря за земния човѣкъ. Защо е недоволенъ? Защото не разбира промѣнитѣ въ живота. Като минава отъ младостъ въ старостъ, той не разбира защо става тази промѣна. Младиятъ нѣма знания и казва: „Младъ съмъ, но нѣмамъ знание.“ Следователно задачата ти като младъ е да напуснешъ младостта си и да търсишъ знанието. Стариятъ пътъ нѣма младостъ, но знание има. Стариятъ е изгубилъ и младостта, и любовта си, затова е недоволенъ. За да се задоволи, стариятъ търси любовта. Ще кажете, че младиятъ търси любовта. Не, стариятъ търси любовта, а младиятъ - развлѣчението. Нѣкои обвиняватъ младитѣ, че се занимаватъ съ любовъ. Споредъ мене, младитѣ търсятъ развлѣчение, а старитѣ - любовъ и като не я намѣрятъ, умиратъ. Като се предаватъ на развлѣчения, младитѣ правятъ много грѣшки и започватъ да страдатъ. Младиятъ остарява, а стариятъ умира. За стария се казва, че заминава за Небето, т.е. влиза въ рая. Какво прави тамъ? - Новоражда се. Тамъ той е между разумни души. Единъ день, като му дотегне, той отново ще слѣзе на Земята. Много хора живѣятъ временно въ рая, следъ което го напускатъ и слизатъ на Земята. Нѣкога и вие сте напуснали рая, но и до днесъ продължавате да го търсите.

Сега, като казвамъ „вие“, разбирамъ Иванъ, Стоянъ, Драганъ, но това сж псевдоними. Когато си тури единъ псевдонимъ, човѣкъ иска да скрие нѣщо, да не се знае името му. Псевдонимътъ не е реалностъ. Всѣки има по единъ псевдонимъ. Въ него се крие нѣщо, както въ лотарийния билетъ се крие щастieto на човѣка. Казвате, че този билетъ печели единъ милионъ. Понѣкога паритѣ изгубватъ стойността си и се равняватъ на германскитѣ марки следъ общоевропейската война. Въ това време и американскитѣ долари бѣха изгубили стойността си. Какво щастие може да се гради върху такива пари? Като не мислишъ върху това, казвашъ: „Може да ми се падне една голѣма сума.“ Ти си представяшъ

бждещата печалба и върху нея градишъ живота си. Въпросъ е дали ще ти се падне голѣмата печалба. Въпрѣки това, допущашъ, че ще спечелишъ нѣщо. Какво струва днесъ единъ милионъ лева? Ти си мечтаешъ за тѣзи пари, но най-после казвашъ: „Каквото дойде.“ Ти не разсѣждавашъ, защото не си опиталъ, какво означава милионъ. Казвашъ: „Праздна работа е лотарията, но да си опитамъ щастieto.“

Такова нѣщо е и онзи свѣтъ за съзнанието на човѣка. Мислишъ, че като отидешъ на онзи свѣтъ, ще те приематъ направо въ рая, дето ще стоишъ 200 - 300 години. Най-после казвашъ: „Онзи човѣкъ и въ рая е недоволенъ, търси нѣщо.“ Когато е недоволенъ човѣкъ, търси само белята си. Тя съдържа велика истина. Който не е дошълъ до белята, той не може да дойде до тайнитѣ на живота. Който намѣри белята той е дошълъ до известни открития, той иска да се освободи отъ мжнотиитѣ си. Освободи ли се, той е вече доволенъ.

Сегашниятъ човѣкъ се нуждае отъ знания. Той ще придобие знания по пътя на възможното, а не на невъзможното. Щомъ е на Земята, той трѣбва да търси възможното. Обаче, има нѣща на Земята, които сж невъзможни. Напримѣръ вие опредѣляте какво нѣщо е истината. Нито единъ отъ васъ нѣма още ясна представа за истината. Нея ще я намѣрите въ конкретнитѣ прояви. Често се говори за знание, за мждростъ, за музика. Всѣки знае какво е музиката; всѣки може да вземе единъ инструментъ и да свири. Но това подразбира системно знание и техника. Нѣкой говори върху хармонията и мелодията, но какво е отношението между тѣхъ, какъвъ е вътрешниятъ имъ смисълъ? „Не зная какво е музиката. Не зная какво е и любовта. Не зная какво е животътъ.“ Обаче казвашъ: „Азъ живея.“ Това, че ти живѣешъ, то не е още животътъ. То е само предисловие на живота, на това което търсишъ.

Сега азъ ще начъртая една наклонена линия на дъската. Защо е наклонена тя? Все има нѣкаква идея въ нея. Тази идея е мѣрка на нѣщата. Тя е наклонена по отношение на друга нѣкоя първична линия. Вие държите ржката си изпра-

вена нагоре. Какво е било първото положение на вашата ржка? Какво е било първото положение на вашия организъм? Като човѣкъ, който ходи изправенъ на краката си, вие заемате перпендикулярно положение къмъ Земята: главата има отношение къмъ центъра на Слънцето, а краката - къмъ центъра на Земята. Следователно човѣкъ има два центъра: като мисли, той се отправя къмъ центъра на Слънцето, а като чувства - къмъ центъра на Земята. Щомъ повдигнешъ ржката си нагоре, ти имашъ вече нѣкаква мисълъ. Сама по себе си произволна, тя не се повдига. Каквото движение да правите - назадъ или напредъ, нагоре или надолу, вие имате отношение къмъ вашия вътрешенъ животъ. Дали ще мръднете очитѣ си нагоре или надолу, надѣсно или налѣво, това движение изразява известна идея. Въ всѣко движение има смисълъ.

Човѣкъ иска да знае защо една мисълъ го заставя да се движи или да не се движи. Нѣкога той се смѣе, а нѣкога е сериозенъ. Дава ли си отчетъ, защо е така? Всѣки трѣбва да си два отчетъ за всичко. Всѣки даденъ отчетъ за нѣщо може да бѣде обикновенъ или класически. Казва се за човѣкъ, че може да бѣде лѣкъ, може да бѣде и тежъкъ, да се държи съ тежестъ. Тежитѣ работи потъватъ въ водата, а лекитѣ плуватъ надъ водата. Следователно ако си въ водата, трѣбва да бждешъ лѣкъ, да плувашъ на повърхността ѝ. Подъ „тежъкъ човѣкъ“ разбирамъ уменъ. Лекиятъ не е толкова уменъ. Безъ вътрешно съдържание, думитѣ нѣматъ никакъвъ смисълъ. Азъ бихъ предпочелъ да нося лѣкъ човѣкъ на гърба си, отколкото тежъкъ. Бихъ желалъ да нося лека торба на гърба си, отколкото тежка. Ако подъ „лѣкъ човѣкъ“ разбирамъ човѣкъ безъ знания, а подъ „тежъкъ“ човѣкъ съ знания, думитѣ се осмислятъ, ставатъ положителни.

Въ какво се заключава знанието на човѣка? Казвашъ: „Азъ искамъ да зная. Да знаешъ нѣщо, не подразбира всичко да знаешъ. Ако искашъ всичко да знаешъ, ти си търсишъ белята. Това е невъзможно, това е и непоносимо. Какъ ще се справишъ съ една голѣма енциклопедия отъ знания? Да познаватъ всички отрасли на науката, затова сж нуждни най-малко 2000 години и да работите по 8 часа на день и всѣки

животъ отъ 40 - 80 години. Понеже всички сте обикновени хора, едва ли ще се намѣри единъ, който да е мислилъ право цѣли 80 - 120 години, да е работилъ и да е училъ. Какво ще научи човѣкъ отъ единъ краткъ животъ? За да придобие много знания човѣкъ трѣбва да спи малко и да работи много. Сегашниятъ човѣкъ спи седемъ - осемъ часа, два часа яде и едва ли му оставатъ три - четири часа за учене. Ако живѣе 80 години и всѣки день работи по три - четири часа, какво може да научи? Важно е знанието да се приложи. Има учени въ свѣта, но тѣ повече говорятъ за знанието си, а по-малко прилагатъ. Време е да се внесатъ нови теории въ знанието и да се приложатъ. Старитѣ теории изживѣха своето време.

Защо свѣтътъ още не се е оправилъ? Много естествено, свѣтътъ е пълненъ съ идеи, които хвърлятъ сѣнка въ човѣшкитѣ умове и сърдца, а съ това прѣчатъ на свѣтлината да ги озари. „Кога ще се изправимъ?“ Когато изхвърлите старитѣ идеи отъ умоветѣ си и приемете новитѣ идеи. Тѣ хлопатъ вече на умоветѣ ви, но вие не ги приемате. Казвате: „Ако приемемъ новитѣ идеи, свѣтътъ ще се обърне съ главата надолу.“ Свѣтътъ сега е обърнатъ съ главата надолу. Новитѣ идеи именно ще го обърнатъ съ главата нагоре. Всѣко пълно шише ще обърнешъ съ главата надолу, за да излѣешъ отъ него водата. Щомъ се излѣе водата, ще го обърнешъ съ главата нагоре. Нѣкои хора ще обърнешъ съ главата надолу, за да изтече всичко, което е въ тѣхъ. Така тѣ ще дойдатъ въ нормалното съ положение и ще бждатъ готови да възприематъ

Нѣкой казва: „Искамъ да стѣпя на краката си.“ Ако водата отъ дробовѣтъ ти е излѣзла навънъ, ще стѣпишъ на краката си, ако не е излѣзла, по-добре е още да не стѣпвашъ. Такова е положението на удавения. Ти си попадналъ въ едно мочурливо мѣсто, пълно съ калъ. Който попадне въ това мѣсто, ще загази въ калъта. Положението на рибата въ това мѣсто е пагубно. Хрилѣтъ ѝ се напълватъ съ калъ и тя умира.

И свѣтътъ, въ който живѣемъ, нѣкога запушва нашата дихателна система и ние умираме. Щомъ дихателната система се запуши, човѣкъ престава да мисли. Щомъ не мисли, той умира. Следователно ако питате защо умира човѣкъ, каз-

вамъ: Човѣкъ умира, защото престава да мисли. Да мислишъ, значи да дишашъ. Щомъ престанешъ да мислишъ, и дишането престава. Мисълта е на мѣсто, докато държишъ ума си отправенъ къмъ Бога. Той е изворъ на живота. Щомъ мислишъ за Бога, ти имашъ отношение къмъ непреривния животъ. Ще мислишъ постоянно за Бога. Защо? За да живѣешъ. Ако започнешъ да човъркашъ мисълта си, ти ще изгубишъ своя животъ. Тури Бога въ себе си и слушай какво ти говори. Все ще умрешъ нѣкога, но поне ще разрешишъ задачитѣ си. Иначе, пакъ ще умрешъ, но нѣма да разрешишъ задачитѣ си. Ако искашъ да намѣришъ правия пѣтъ, първо мисли, какво си ти. Обективната проява на Бога е човѣкътъ, а субективната проява - ближниятъ на човѣка. Ако не познавашъ себе си, какъ ще познаешъ вътрешното, отъ което си излѣзълъ?

И тъй, хората се спъватъ въ живота си, защото вмѣсто да изучаватъ себе си, тѣ се занимаватъ съ въпроса, какво представя Богъ. И това не е лошо, но за този въпросъ се иска голѣмъ умъ. Този въпросъ може да се разреши едва следъ хиляди години. Сегашниятъ човѣкъ не е въ състояние да го разреши. Казано е, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие на Бога. Въ какво се вижда това подобие? Въ възвишенитѣ мисли и благородни чувства на човѣка. Тѣ сѣ образъ и подобие на Божественото начало въ него. Като вървишъ по пѣтя на своитѣ свѣтли мисли и благородни чувства, ти ставашъ истински човѣкъ и поемашъ правия пѣтъ на живота. Да бждешъ истински човѣкъ, това не значи да се мислишъ божество. Нѣкой казва, че нѣма подобенъ на него. Значи той е божество. Питамъ: какво божество си, щомъ страдашъ или боледувашъ? Другъ е въпросътъ, да кажешъ, че като Бога нѣма другъ. Защо? Защото Той е съвършенъ. Той никога не се изменя. При това, каквито промени да ставатъ вънъ отъ Него, нищо не Го засѣга. Какво ще кажете за човѣка? Той живѣе въ свѣтъ на постоянни промени, които го засѣгатъ. Защо и за какво ставатъ тѣзи промени? Това е философски въпросъ, който нѣкога ще се разреши.

Има единъ свѣтъ, който никога не се мени. Той е реалния свѣтъ. Свѣтътъ на промѣнитѣ е нереаленъ. Тамъ има голѣ-

ми страдания. Дето нѣма промени, тамъ е блаженството, тамъ е реалния свѣтъ. Въ свѣта на промѣнитѣ има и радости и скърби. Чую ли, че нѣкой се оплаква отъ живота си, отъ страданията си, азъ вадя заключение, че той е въ свѣта на промѣнитѣ. Когато спи, човѣкъ се радва, когато е буденъ, той страда. Когато нѣкой каже, че целиятъ му животъ е пѣленъ съ страдания, азъ го питамъ, на колко години е. - „На 40 години.“ - Значи 20 години си спалъ, 20 години си билъ буденъ, т.е. 20 години си се радвалъ и 20 години си страдалъ. Като ми говоришъ за страданията си, ти имашъ предъ видъ онѣзи 20 години, когато си билъ буденъ, кажешъ ли, че си се радвалъ, ти имашъ предъ видъ онѣзи 20 години, когато си спалъ, когато щастието те е посещавало. „Цѣль животъ съмъ страдалъ!“ - Не говоришъ истината. - „Цѣль животъ съмъ билъ въ тъмнина, не съмъ видѣлъ нито единъ слънчевъ лъчъ.“ На колко години си? - „На 40.“ Значи цѣли 40 години Слънцето не е изгрѣвало. Не говоришъ истината. Азъ вадя заключение, че когато Слънцето изгрѣвало, ти си спалъ, когато залѣзвало, ти си билъ буденъ. Значи 20 години си билъ въ тъмнина и 20 години въ свѣтлина.

Казвамъ: Освободете се отъ илюзиитѣ на своя животъ. Трѣбва да знаете кога сте будни и кога спите. Невидимиятъ свѣтъ изпраща страдания на хората, да ги събуди. Страданията сж остень, който бode хората и казва: „Станете! Доста сте спали!“ Единъ американецъ милионеръ обичалъ повече да си поспива, поради което много отъ предприятията му пропадали. Когато трѣбвало да си нареди работитѣ, той спѣлъ. За да става рано, той заповѣдвалъ на слугата си да го събужда съ сила. Слугата влизалъ рано сутринята въ стаята му и започвалъ да го дърпа, да го тегли за косата. Господарѣтъ скачалъ веднага хващалъ слугата си и го изпѣждалъ вънъ. Недоволенъ отъ господаря си, слугата го напусналъ. Така се изредили десетина слуги, но никой не могълъ на научи господаря си да става рано. Най-после дошълъ единъ здравъ, силенъ, смѣлъ слуга. Още първата сутринъ той успѣлъ да се справи съ господаря си: започналъ да вика, да го бута, единъ моментъ не го оставилъ спокоенъ. Господарѣтъ

скочилъ отъ леглото си и се хвърлил върху слугата. Започнала се борба: слугата отгоре, господарьтъ отдолу; господарьтъ отгоре, слугата отдолу. Най-после слугата успѣлъ, господарьтъ се разсѣнилъ и повече не легналъ. На другата сутринь, като видѣлъ, че слугата влиза въ стаята, господарьтъ веднага скочилъ отъ леглото си. Следъ това слугата казалъ: „Господарю, сега ще изпълнишь договора, ще ми дадешъ десеттѣ долара.“ Договорьтъ гласялъ: ако слугата успѣе да събужда господаря си навреме, всѣка сутринь ще получава по десетъ долара, ако не успѣе, той ще дава сжщата сума на господаря си. Господарьтъ благодарилъ на слугата и изпълнилъ задължението си.

Казвамъ: Всѣки отъ васъ има по единъ такъвъ господарь и по единъ слуга въ себе си, които сж въ постоянна борба. Който бжде победень, той плаща. Най-после слугата побеждава. Той успѣва да събуди господаря си и да го застави да плати. Слугата казва: „Ще ставашъ рано и ще плащашъ. Много има да плаща господарьтъ и трѣбва да плаща. Така ще научи единъ добъръ урокъ, ще придобие едно добро качество. Само така човѣкъ ще предприема хубави работи и всѣкога ще успѣва въ предприятията си.

Помнете: всичко, което става въ свѣта, е на мѣсто, нищо не е произволно. Ако при сегашното състояние на развитието си, човѣкъ не следва перпендикуляра на своя животъ, никога не може да бжде свободень. Вие още не сте свободни. Прозявашъ се. Свободень ли си да скриешъ прозявката? Какво нѣщо е прозявката нѣма да говоря. Ако говоря за нея, ще ме разберете криво. Въ мисълта ви ще влѣзе единъ лошъ образъ, отъ който мъчно ще се освободите. Ставашъ сутринь отъ сънь, не знаешъ какво положение да заемешъ. Свободень ли си? Нѣкой става по права линия, другъ - по крива. Защо се движишь по права или крива линия самъ не знаешъ. Обаче знае се, че всѣка постѣпка има свое опредѣлено движение. Всѣко ставане отъ сънь, всѣко движение, всѣко ядене, има свой опредѣленъ смисълъ. „Азъ мога да правя каквито искамъ движения.“ - Можешъ, но всѣко движение носи последствията си. Затова казвамъ: „Не, приятелю, ти не мо-

жешъ да правишъ каквото искашъ. Опитай се да излѣзешъ въ града и да правишъ каквото искашъ. „Мога да говоря каквото искамъ.“ - Не е така, ще говоришъ само избрани работи. „Мога да ходя дето искамъ.“ - Не можешъ да ходишъ дето искашъ. Ще ходишъ само тамъ, дето ти е опредѣлено. „Не мога ли да ходя на училище?“ - Какво си придобилъ отъ училището? „Нѣмамъ ли право да ходя на работа?“ - Ще ходишъ на работа, ако си нахраненъ и облѣченъ. Какъ ще работишъ, ако си гладенъ и необлѣченъ? Щомъ нѣмашъ дрехи, ще седишъ вжъщи. - “Тогава ще се примирия съ положението си.“ - Ще се примиришъ, разбира се, нѣма какво да правишъ. Какво ще стане съ тебе, ако не учишъ, ако не работишъ, ако не се примирявашъ? „Дотегна ми това, искамъ да си почина малко.“ Питамъ: какво нѣщо е почивката? Почивката подразбира права мисълъ. Само въ правата мисълъ има почивка. Плувецътъ, който плува въ бурното море, иска да се добере до една скала, да се облегне на нея и тамъ да си почине. Да си починешъ, това значи да избѣгнешъ блъскането на едно чувство въ друго. Щомъ те блъскатъ вълнитѣ, ти си въ развълнуваното море. Влѣзешъ ли тамъ, трѣбва да намѣришъ една основна мисълъ въ себе си, на която трѣбва да стѣпишъ. Само така ще уравнишъ силитѣ на своя организъмъ.

Казвашъ: „Азъ остарѣхъ.“ - Какво отъ това? „Азъ съмъ младъ.“ - Какво отъ това? Дали си старъ или младъ, това нищо не значи. „Не ми е дошло времето за работа.“ - Това не е никаква философия. Ще дойде и твоето време за работа. Каквото е днесъ, това ще бѣде и тогава. „Още не съмъ човѣкъ.“ - Споредъ мене, ти първо си човѣкъ, а после друго нѣщо. - “Искамъ да уча, да намѣря своя учителъ.“ Ти търсишъ учителъ, майката търси дете, а детето кого търси? Първо майката ли трѣбва да търси или детето? - Първо майката трѣбва да търси, а после детето. Кой иде пръвъ: учителътъ или ученикътъ? Ако нѣма ученици, какво ще прави учителътъ? Ако нѣма учители, какво ще правятъ ученицитѣ? Какъ ще намѣришъ учителя си, ако не си роденъ? Кого търси душата? - /Духа. Като се радва и скърби, душата търси духа, т.е. реал-

ността. Като слѣзе на Земята, душата влиза въ свѣта на промѣнитѣ. Тукъ тя търси начинъ, по който да се освободи отъ ограничения на живота. Тя има една задача - да намѣри своятъ Учителъ - Великото Начало - Духа.

Като се говори за Духа, хората се натъкватъ на противоречия. Духътъ е отвлѣчено понятие за тѣхъ. Всѣщностъ Духътъ освобождава човѣка отъ противоречията. Безъ Духа, той не е свободенъ, около него се движатъ различни духове - пияници. Той е въ затворъ, осѣденъ да лежи 10 - 20 години. Моли се, плаче, дано нѣкой го освободи. Иде Духътъ, плаща за него и казва: „Втори пѣтъ да не правишъ таква разходи.“ Духътъ го пита: „Защо задлъжня толкова много? „Ядохъ и пихъ.“ - „Като си ялъ и пилъ, кое е най-сладкото ядене?“

Пишете върху темата: „Най-сладкото ядене.“ Пишете това, което вие знаете и сте опитали, а не което други сж писали. Казвашъ: „Азъ зная това.“ Много нѣща знаешъ, но като ги описвашъ, виждашъ, че нищо не знаешъ. Отъ знание до знание има разлика. Като изучавамъ живитѣ линии на човѣшкото лице, намирамъ известно съкращение въ тѣхъ. Линиитѣ на носа, на очитѣ, на веждитѣ, на устата криятъ известна тайна въ себе си. Тя именно трѣбва да се изучава. За да се домогнешъ до това знание, трѣбва да знаешъ подъ какъвъ жгълъ да гледашъ. Само така ще можешъ правилно да ги измѣришъ.

За пръвъ пѣтъ имахъ такава опитностъ въ Сливенъ. Когато открихъ една жива линия на лицето на едного, азъ видѣхъ отъ главата му да излиза мека, приятна свѣтлина. Казахъ си: „Сега разбирамъ, какво означава живата линия и какви сж отношенията ѝ къмъ човѣка.“ Нѣкога и вие ще видите една жива линия и ще възприемете нейната свѣтлина. Живата линия е Божествена мѣрка. Тя произвежда превратъ въ човѣшката душа. Живата линия е подобна на варьта. Първоначално човѣкъ е билъ затворенъ. Всичко около него е било тъмнина. Той се мъчилъ да отвори вратата, да излѣзе вънъ. Ако може да отвори вратата, предъ него ще се открие цѣлъ свѣтъ.

Мнозина отъ васъ сте въ затворъ. Вие трѣбва да отворите вратата, да излѣзете на свобода. За това съ нуждни голѣми усилия. Казвашъ: „Като излѣза отъ затвора, тогава ще направя каквото трѣбва.“ - Не, още сега ще се научишъ да отваряшъ и затварятъ вратата, да проникне повече свѣтлина въ затвора. Още сега свѣтлината трѣбва проникне въ тѣлата ви, да се обновятъ. Щомъ се обновите, ще постигнете много нѣща. Днесъ хората говорятъ вече за подмладяване. Това е въпросъ, който засѣга всички. За подмладяването сж нуждни много нѣща. Ако не знаете какъ да се храните, не можете да се подмладите. Не могатъ да се подмладятъ онѣзи, които ядатъ месо, пушатъ и пиятъ. Човѣкъ се подмладява и остарява - отъ него зависи. Казвашъ: „Азъ отъ отказахъ отъ месото.“ Отказалъ си се, но като го видишъ, дояжда ти се. Това показва, че още не си се отказалъ отъ месото, както трѣбва.

Единъ нашъ познатъ разказваше своята опитностъ: „Отъ 12 години съмъ вегетарианецъ. Единъ день влизамъ въ една гостилница и ми замириса приятно на момици*. Много обичахъ момици. За моментъ забравихъ, че съмъ вегетарианецъ. Сядамъ предъ една маса и поржчвамъ да гостилничаря да ми донесе готвени момици. Той донесе една чиния и я сложи предъ мене. Веднага се сепнахъ, сетихъ се, че не ямъ месо и си казахъ: „Чудно нѣщо, какво щѣхъ да направя!“ Скъпо щѣхъ да платя яденето на момици. Извикахъ гостилничаря и казахъ: „Извинете ме, връщамъ яденето, не съмъ разположенъ.“ Платихъ яденето и излѣзохъ. Вървя по улицитъ и си мисля: Не съмъ станалъ още вегетарианецъ. Сега, като ви наблюдавамъ, виждамъ, макаръ и да следвате Новото учение, често изпадате въ изкушения.

Обичамъ да наблюдавамъ хората и да се посмея малко съ тѣхъ. Нѣкой си мисли: „Откакъ влѣзохъ въ новия пѣтъ, изгубихъ свободата си.“ Ти никога не си билъ свободенъ, никога не си билъ въ новия пѣтъ. Новиятъ пѣтъ освобождава човѣка. Обърни се назадъ, да видишъ, че си още въ ста-

* момици - тънка ципа - було съ ядки, къмъ което сж прикрепени вътрешноститъ на животното.

рия път. „Не мога да се обърна, да гледамъ назадъ.“ - Много естествено, докато си въ стария път, нищо не виждашъ. Турцитъ казватъ: „Да гледашъ красивото, въ каквато и да е форма, това е благословение.“ Сега хората казватъ: „Това не гледай, онова не гледай; това не прави, онова не прави.“ Тъ се наплашили толкова много, че се страхуватъ даже отъ сѣнката си.

Единъ американски професоръ завѣлъ жена си на една интересна сказка за електричеството. Сказчикътъ разказвалъ за металитъ, като добри проводници на електричество. Той направилъ нѣколко опити, съ които доказалъ, че ако електричеството минава презъ такива проводници, по никой начинъ не може да падне грѣмъ върху голѣми здания. Жената на професора слушала внимателно цѣлата сказка и като впечатлителна дълго време не могла да се освободи отъ думитъ на сказчика. Една нощъ въ сѣня си тя чула нѣкакъв шумъ въ стаята, дето спали и веднага събудила мъжа си. „Какво има,“ запиталъ професорътъ. - “Грѣмъ пада!“ Той започналъ да търси въ стаята коя е причината за шума, но жена му тревожно казала: „Не се докосвай до стола! Не се приближавай до камината! Стой настрана!“ Така тя разкарвала професора цѣла нощъ и не го оставила да спи. Грѣмъ щялъ да падне и го убие. Какво било учудването на професора, когато отворилъ прозореца и видѣлъ, че небето било ясно, чисто, атмосферата тиха и спокойна, безъ никакво електричество. Въ това време по улицата минавала кола, която вдигала шумъ, но въ главата на жената се преплитали впечатления за атмосферното електричество и грѣмотевици, отъ които не могла да се освободи. Като се успокоила, професорътъ казалъ: „Съжалявамъ, че те водихъ на сказката. Развали ми сѣня.“

Стремете се къмъ истинското знание - знанието на окултната наука въ правъ смисълъ на думата. Въ това знание се крие истинското, естествено разрешение на живота. Новото знание, което придобивате сега, не може да заличи старото, което носите въ себе си. Божественото знание разрешава всички въпроси и отношения, които съществуватъ въ цѣлкупния животъ. Ако не можешъ да поставяшъ нѣщата на сво-

ето мѣсто, ти влизашъ въ противоречие съ себе си. Иде при тебе единъ отъ твоитѣ кредитори, който казва: „Плати дълга си, срокътъ дойде.“ - „Нѣмамъ възможность, пари нѣмамъ.“ - Това не те спасява. Казвамъ: за да отложишъ срока на полицата, ти трѣбва да знаешъ законитѣ на живота. Тамъ ще намѣришъ правиленъ начинъ за отлагане на полицата. Ако не знаешъ какво да кажешъ на кредитора си, скоро ще се намѣришъ въ затвора. Кредиторътъ е готовъ да се боксира съ тебе. Той може да те набие на общо основание.

Сега азъ говоря за временния животъ, съ който постоянно влизаме въ стѣлкновение. Азъ говоря за вътрешнитѣ кредитори, на които човѣкъ постоянно се натѣква. Боришъ се съ себе си. Това е единъ отъ твоитѣ вътрешни кредитори. Ти искашъ да го изпѣждишъ, но той е по-силенъ отъ тебе. Изпѣждишъ го отъ едно мѣсто, той дойде отъ друго и казва: „Ще платишъ!“ Така продължава борбата день, два, седмици, докато най-после платишъ. Казвашъ: „Азъ съмъ господарь на себе си.“ Какъвъ господарь си? Като видишъ трудното положение, тогава плащашъ.

Една госпожа разказваше своя опитность. Мжжътъ ѝ пиелъ. Тя имала пари въ банката. Понеже се страхувала, да не би той да извади паритѣ и да ги изпие, тя се обърнала къмъ единъ свой чичо за съветъ. Той ѝ казалъ: „Вмѣсто да живѣешъ съ страхъ, за паритѣ, по-добре ги дай на мене, да ожена дъщеря си. Единъ день ще ти ги върна.“ Тя се съгласила. Когато поискала паритѣ си назадъ, той казалъ: „Не е ли по-добре, че оженихъ дъщеря си съ твоитѣ пари, отколкото да ги изпие мжжътъ ти.“ Догато се страхувала отъ мжжа си, чичо ѝ я изигралъ.

Често и вие изпадате въ положението на тази жена. Вмѣсто да спасите нѣщо, вие го изгубвате. Въ края на краищата излиза едно и сѣщо. Или мжжътъ ти ще изпие паритѣ или чичо ти ще те изиграе. Ако момата е щастлива поне въ женитбата си, паритѣ отишли на мѣсто. Обаче тя не била щастлива. Мжжътъ ѝ я биелъ по три пѣти на день. Въ случая по-добре бѣше пияницата да изпие паритѣ, отколкото да се ожени младата мома и да бѣде нещастна. По-добре бѣше

пияницата да се ожени за кръчмаря. Добре е и момата да получи паритѣ, но да бѣше поне щастлива. Това сж изводи. Какъвъ смисълъ има да дамъ пари на една мома и тя да бжде нещастна. Какво сж допринесли моитѣ пари? Всѣка жертва, която правимъ, трѣбва да даде добъръ резултатъ, да ни ползува. Всѣка жертва, която не ни ползува, е безпредметна. Съ други думи казано: „Ако жертвата, която направя, не е за славата Божия, нищо не допринася. Ако жертвата е за слава-та Божия, тя носи благословение за всички хора.

Каквито други закони да поставяте, това е така. Всѣка жертва, която повдига само мене, безъ да създава връзка между мене и Този, за когото се жертвувамъ, Който ме е пратилъ на Земята, тя нѣма смисълъ. Нѣкога страданията допринасятъ нѣщо по-добро, отколкото радоститѣ. Въпрѣки това нѣкой човѣкъ не желае да страда. Ако трѣбва да правите изборъ между страданията и радоститѣ, всѣки ще избере радоститѣ. Понеже доброволно никой не иска да страда, Невидимиятъ свѣтъ ни изпраща страданията безъ да ни пита. Христосъ каза на единъ отъ ученицитѣ си: „Това, което сега говоря, не го разбирате, но единъ день ще го разберете.“ Чрезъ страданията вие ще разберете вътрешния смисълъ на живота. Не е въпросъ да се критикувате. Някога мислите, че сте много усърдни, че сте много набожни, че изпълнявате Божията воля. Ако е така, радвамъ се, но не се заблуждавайте. При всички случаи трѣбва да познавате коя е Божествена мисль и коя - човѣшка. Постѣпвашъ неправилно и казващъ: „Това е човѣшко, а онова - Божествено.“

Това, което раздѣля хората и ги смуцава, то е човѣшко. Турѣ човѣшкото настрана. То има по-голѣмо тегло отъ Божественото. Дойдешъ ли до Божественото, ти си свободенъ. То се познава по свободата, която дава на човѣка. Божествената мисль, превръща неразположението въ разположение, болестта въ здраве. При човѣшката мисль, болестта се усилва. Ти боледувашъ, искашъ да оздравѣешъ. Какъ ще стане това? Спомни си, има ли човѣкъ, съ когото да си въ лоши отношения или къмъ когото да имашъ лоши чувства. Изпѣди отъ съзнанието си лошитѣ мисли и чувства.

Щомъ направишъ това, нѣма да се минатъ два - три деня, и ти ще оздравѣешъ. Следъ това покани тѣзи хора у дома си и поговори съ тѣхъ. Може да си изпадналъ материално, да не ти вървятъ работите добре. Приложи сѣщия законъ. Ако и при това положение работите не се оправятъ, разбирамъ, че въ твоя животъ има нѣщо криво. Срецашъ богати хора, нека ти е приятна тази среща. Хора, на които е дадено богатство, и тѣ изпълняватъ Божията воля. „Ама, тѣ сж крали.“ Докато държишъ въ ума си мисълта, че тѣ крадатъ, ти самъ се петнишъ. За богатитѣ хора е казано: „По-лесно е камила да мине презъ иглени уши, нежели богатиятъ да влѣзе въ Царството Божие.“ Обаче богатиятъ, който съзнава, че богатството му е дадено за благо на всички, той е на правъ пѣтъ. Който съзнава, че дарбитѣ и способноститѣ, умътъ, сърдцето, волята и тѣлото сж за благо на всички хора, той е богатъ човѣкъ. Щомъ използувашъ тѣзи богатства за общо благо, ще дойдатъ и другитѣ богатства на помощъ. Живѣй съзнателно, но не мисли да трупашъ богатства. Мислишъ ли само за богатства, ти си на кривъ пѣтъ. За да се свържешъ съ всички богати сѣщества на Земята, трѣбва да се координирашъ съ тѣхъ. Даже и когато учишъ, когато разрешавашъ важенъ въпросъ и тогава ще работишъ за благо на човѣчеството.

Дали си богатъ или беденъ, стреми се къмъ перпендикуляра на живота. Ако той се измени, явяватъ се наведенитѣ линии. Перпендикулярътъ показва истинската посока на движението, което може да бѣде бързо и бавно, правилно и неправилно. Който се движи неправилно, той изменилъ посоката на своя перпендикуляръ. Ако умътъ ти се движи бавно, ти нѣмашъ въ себе си истинския перпендикуляръ. Казвашъ, че и безъ мисълъ може да се живѣе. Не можешъ да не мислишъ. Безъ мисълъ, това значи да вървишъ по наклонъ и да се отдачавашъ отъ перпендикуляра на своя животъ. Искашъ да уредишъ живота си. Какъ ще го уредишъ, като си преплетенъ съ хиляди сѣщества? Трѣбва да разбирашъ естеството на тия сѣщества.

Напримѣръ ти влизашъ въ областта на лѣвоветѣ, въ областта на голѣмитѣ змии. Какъ ще се справишъ съ тѣхъ?

Има единъ правиленъ начинъ за това. Ще се превърнешъ на птица и ще хвърчишъ надъ тѣхъ. Ако не хвърчишъ, ти ще се боришъ съ тѣзи същества, ще воювашъ, ще настѣпвашъ и отстъпвашъ, ще падашъ и ставашъ. Ако не се превърнешъ на птица, всички ще те гонятъ. Безопасно е положението на птицата. Тогава нека змиитѣ и лъвоветѣ те гонятъ, колкото искатъ. Докато си съ крилата на птицата и знаешъ какъ да хвърчишъ, никой не може да те засегне. Крилетѣ представятъ човѣшката мисль. Следователно ако знаешъ да мислишъ, ще се освободишъ отъ хищниците на живота. Ако не можешъ да хвърчишъ, ще паднешъ въ тѣхния огънь. Огънятъ представя лошитѣ условия.

И тъй, онази мисль, която може да създаде криле и да ни освободи отъ мъжнотиитѣ, е правата мисль. Тя е перпендикуляръ на живота. Ако между две разумни същества можете да издигнете перпендикуляръ, това се дължи на правата мисль. И наклонената линия е отношение между разумни същества. Щомъ перпендикулярътъ е разуменъ и наклонената линия има отношение къмъ него. И тя е перпендикуляръ къмъ друга права. Обаче въ абсолютната разумность има само единъ перпендикуляръ. Това е правото вѣруу. Единствениятъ истински перпендикуляръ, който разрешава всички противоречия, е истината. Тя показва правата посока на движение. Безъ истина никой не може да се справи съ мъжнотиитѣ си. Дойдешъ до една голѣма мъжнотия, извикай истината. Тя ще те освободи. „Само Богъ може да ме освободи.“ - Правъ си, само истината може да те освободи, Богъ е истина. Молишъ се, не получаваешъ отговоръ на молитвата си. Защо? - Не носишъ истината въ себе си.

Сега, като ви говоря по този начинъ, вие мислите, че искамъ да ви убедя въ думитѣ си. Не искамъ да ви убеждавамъ, но искамъ да провѣрите това, което знаете. Ако искамъ да повѣрвате въ думитѣ ми, това е насилие. Азъ не си служа съ насилие. Важно е, че това, което говоря, е истина. Иначе то е праздна работа, мъртва линия. Ако приложите тази нѣща въ живота си, първо вие ще се ползвате. Перпендикулярътъ и наведените линии ще се осмислятъ, ако ги поставите нѣкъде

въ живота си. Отъ тѣзи линии мога да съставя едно уравнение и да го реша. Ако нѣмате никакво отношение къмъ тѣзи линии, тѣ ще бждатъ само забава за васъ.

Казватъ за нѣкого, че носѣтъ му е дълъгъ. Важно е колко е дълъгъ. Ако тази линия е жива, човѣкъ мисли право. Не е ли разработенъ носѣтъ, не може да се говори за права мисълъ. Когато човѣкъ има любовъ, устата му е добре оформена. Работете върху себе си, да придобиете любовта. Трѣбва да знаете колко отворена да бжде устата ви. Малцина държатъ устата си естествено. Нѣкой стиска устнитѣ си, другъ ги държи крайно отпуснати. Окултния ученикъ трѣбва да държи устата си свободно. Отворената уста показва, че физическиятъ животъ въ човѣка взима надмощие. Стиснатитѣ устни показватъ, че егоизмътъ взима надмощие. Ако се докарвашъ много, тщеславието взима надмощие. Така трѣбва да държишъ устата си, че да ти е приятно.

Перпендикулярътъ трѣбва да бжде посоката на твоя животъ. Ако следвашъ тази посока, целиятъ ти животъ ще бжде естественъ. Чувствата и желанията ти ще се облагородятъ. Казвашъ: „Нервенъ съмъ, не мога да търпя хората.“ Преди да се разгнѣвишъ и карашъ, кажи си: „Ще почакамъ малко, докато се успокоя.“ Дай естествено положение на устата си, усмихни се и тогава говори. „Ще ме питатъ защо се усмихвамъ.“ Никой нѣма да те пита. Чистата, естествена усмивка внася животъ въ човѣка. Чистиятъ погледъ повдига човѣка. Видишъ ли такъвъ погледъ, казвашъ: „Никога нѣма да забравя този погледъ.“ Чистата усмивка връща човѣка отъ кривия пжтъ. Една сестра казваше: „Единъ день мислѣхъ да направя нѣщо лошо. Ти мина край мене, погледна ме и се усмихна. Веднага се отказахъ отъ лошото си намѣрение. Никога нѣма да забравя тази усмивка и този погледъ.“ Погледътъ ми говорѣлъ: „А вървишъ по този пжтъ, ще пострадашъ.“ - „Какво да правя?“ - Ще се върнешъ отъ този пжтъ и ще вървишъ въ посоката на перпендикуляра, т.е. въ правия пжтъ. Погледътъ, усмивката сж сигнали отъ разумния свѣтъ. Ето защо, като срещнешъ единъ човѣкъ, погледни го съ чис-

тота и любовъ. Съ погледа си ти казвашъ: „Богъ те създаде да мислишъ добре и да вървишъ въ правия пътъ.“

Ако разумнитѣ същества нѣмаха предъ видъ доброто на човѣка, никога не биха му отправили своя чистъ, любовенъ погледъ. Съветвамъ ви да си купите едно малко огледало, въ което да се оглеждате често. Когато искате да обидите нѣкого, да му кажете една лоша дума, извадете огледалцето си и се огледайте. Вижте какво е положението на устата ви, линиитѣ на очитѣ, на носа, на веждитѣ и започнете да мислите за перпендикуляра на живота. Вижте каква промѣна ще стане съ линиитѣ на лицето ви. Наблюдавайте се обективно, като че гледате друго същество, вѣнъ отъ васъ. Ако можете да измените мисълта и състоянието си, вие сте на правъ пътъ. Щомъ изправите линиитѣ на лицето си, вие сте се избавили отъ голѣма опасностъ. Всѣки трѣбва да има ясна представа за себе си. Азъ вече не си служа съ огледало. Защо? Защото и безъ огледало виждамъ най-малкитѣ промени въ себе си. И при най-малката промѣна въ състоянието ми, мога да опиша какви сѣ линиитѣ на очитѣ, на веждитѣ, на устата ми и какво е отношението между тѣхъ. Азъ мога веднага да възстановя и най-малкото отклоняване, което става въ мене.

Тази сутринъ мислѣхъ да ви посвирия малко, но не можахъ. И така свиря. Между мисълта и музиката има известно отношение. Ако не знаешъ какъ да постигнешъ нѣщо, не можешъ да свиришъ, нито да пѣешъ. Днесъ правя словесенъ разборъ на нѣщата. Другъ пътъ ще направя разборъ съ цигулката, т.е. чрезъ музиката. Азъ съмъ посвѣтилъ на музиката цѣли десетъ години, за да постигна само едно разумно движение. Знаете ли какво представля едно разумно движение или единъ мекъ тонъ? Като взема цигулката, правя различни движения - единъ, два, три, четири пѣти, докато дойда до това движение, което произвежда известно действие върху мене. Правилъ съмъ опити съ часове, докато дойда до онѣзи тонове, които променятъ състоянието ми. Така съмъ дошълъ до вътрешното познаване на тоноветѣ. Нѣкога свиря тихо, само за себе си, нѣкога свиря бурно. Отъ начина на свиренето вадя заключение за влиянието на силнитѣ и тихи

тонове върху човѣка. Всѣки тонъ - силенъ или тихъ, високъ или нисъкъ, мекъ или грубъ, оказватъ различно влияние. Тѣ произвеждатъ различни промени. Това сѣ начини за само-възпитание, съ които разполага музиката. Който прилага тѣзи методи, той може да си служи и съ музиката. Като ставате сутринъ отъ сънъ и не сте разположени, пѣйте основната га-ма „до“. Следъ това взимайте тоноветъ въ терца, въ кварта, квинта, докато се разположите. Пѣйте и не се страхувайте.

Мнозина дохождатъ до индуския методъ на съзерца-нието. Докато не минешъ презъ пѣтя на пѣнето, на хармо-нията и мелодията въ музиката, не можешъ да дойдешъ до съзерцанието. Следъ това иде съзерцанието. Богъ е създалъ ларинкса за пѣене, за говоръ, затова и говорътъ трѣбва да бѣде музикаленъ. Опитай се да произнесешъ думата „братъ“ или „сестра“ музикално. Една дума може да се произнесе меко, грубо, тихо, силно, по разни начини. Кажешъ ли на нѣкого „братко“, да му трепне сърдцето. Единъ братъ ми казваше: „Само веднажъ чухъ да ми се каже „братко“, но толкова музикално, че никога нѣма да го забравя.“

„Нали трѣбва да бждемъ откровени?“ - Грубостта не е откровеностъ. Да бждешъ откровенъ не значи да кажешъ всичко, каквото мислишъ и желаешъ. Вдълбочи се въ себе си и помисли какъ ще произнесешъ думитъ „братъ“ и „сестра“. За следния пѣтъ, десетъ души отъ васъ да произнесатъ думата „сестра“. (*Учителътъ пѣе 10 пѣти думата „сестра“ на различни тонове.*) Ако не можете да я произнесете правилно, ще попѣете малко. Ето какъ ще я произнасяте. Ще седнете въ стаята си и ще произнесете тихо, съ дълбочина думата „сестра“. Следъ това ще я изпѣете. Ако не сте довол-ни, ще се коригирате. Сестрата по-лесно пѣе думата „брат-ко“, отколкото „сестра“. И братътъ по-лесно пѣе думата „сес-тра“, отколкото „братъ“. Това е истината.

Следната лекция ще ви дамъ нѣколко елементарни пра-вила за работа. Сега и плодове ядете, но вода газите, жадни ходите. Знаете ли какво е влиянието на правитъ и кривитъ линии въ живота? Ще кажете, че Господъ ги е създалъ. Гос-

подъ ги е създалъ, но тѣ сж велика азбука, която трѣбва да се изучава. Ако не знаете какъ да ги нареждате, нищо нѣма да придобиете. Тѣ сж като мислитѣ и чувствата. Ако знаете какъ да ги нарисувате, тѣ ще произведатъ цѣль превратъ въ васъ.

И тѣй, братята ще пеятъ думата „сестра“ и сестритѣ - „братъ“. Така ще се образува единъ дуетъ. Може да ви се вижда смѣшно, но е приятно. Велико нѣщо се крие въ думитѣ „братъ“ и „сестра“. Кой отъ васъ не е ималъ братъ и кой не е ималъ сестра? Тѣ криятъ известни възможности. Не се смущавайте отъ възможноститѣ. „Мога да се съблазня.“ - Остави настрана съблазнитѣ. Тѣ идватъ отъвнѣ, отъ изкусителя. Щомъ го нѣма, пѣй думитѣ „братъ“ и „сестра“, колкото искашъ, и за последствията не мисли. Докато братътъ е обективната страна на сестрата, а сестрата - обективната страна на брата, обективниятъ свѣтъ става за насъ достъпенъ. Той е по-достъпенъ отъ субективния. Следователно когато братътъ мисли за сестрата, това е обективната страна на живота. Докато разглеждаме идеята за Бога, като външна страна на живота, Богъ всѣкога ще се интересува за насъ. Така ние изразяваме Неговия животъ. Чрезъ насъ Той коригира нѣщата. Отъ нашия животъ Той вижда, доколко сж реализирани Неговитѣ идеи. Ако не могатъ да се реализиратъ, Той ги коригира. Щомъ Божиитѣ идеи се коригиратъ, ние сме вече отражение на тѣхъ. Докато Божиитѣ идеи не се реализиратъ въ живота ни, ние всѣкога ще се натъкваме на дисонанси.

Тайна молитва

*15 лекция отъ Учителя,
държана на 28 декемврий 1932г.,
София, Изгрѣвъ*

РАБОТА НА ПРИРОДАТА*

Размишление

Тема за следния път: „Качества на разумния човък.“

Често хората се запитват защо сж дошли на Земята. Отговорът е прост: Човък е дошъл на Земята да учи. Много време е учил и много знания е придобил. Важно е какво е приложил от тѣзи знания. Той знае какво нѣщо е доброто и какво - злото, въпрѣки това, запитва защо сж допуснати злото и доброто въ свѣта. Той говори за тѣх като за нѣщо отдѣлно отъ него. Когато злото и доброто не сж поставени на своето мѣсто, тѣ действуватъ, но не произвеждатъ нужния резултатъ. Напримѣръ една майка има доброто желание да задоволи детето си, но му дава храна, неподходяща за него. Тази храна е здравословна за възрастния, но не и за детето, за него тя е вредна. Значи желанието на майката е добро, но резултатътъ е лошъ.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, мнозина изпадатъ въ заблуждения. Напримѣръ тѣ очакватъ да дойде Христосъ на Земята, придруженъ отъ ангели, да оправи свѣта. Това е физическо разбиране. Преди две хиляди години Христосъ дойде на Земята, но не оправи свѣта. И сега да дойде, пакъ нѣма да го оправи. Защо? - Защото Неговата мисия е друга. Даже и да наказва хората, да ги възпитава съ сила, пакъ нѣма да оправи свѣта. Питамъ ви: Защо вие, които признавате, че Христосъ ще оправи свѣта, не се оправите? Вие очаквате нѣщата да станатъ магически: да кажете една дума и всичко да се оправи.

* Поради липса на оригинал, беседата е препечатана отъ първото издание „Работа на природата“ - София 1948г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

Следователно всѣки день човѣкъ се убеждава, че между знанието и прилагането има голѣма разлика. Всѣки знае нѣщо върху теорията на музиката, но малцина могат да изпълнятъ това, което знаятъ. Теоретически допускате, че Христосъ ще дойде отгоре и ще оправя свѣта. Чрезъ кого ще го оправя? Чрезъ хората. Тогава защо хората първи не се оправятъ? Водата слиза отгоре и напоява долините, но ако тѣ не я използватъ, все едно, че нищо не сж получили. Въпрѣки всичко напояването иде отъ високитѣ мѣста, отъ планинитѣ. Мисълта, като нѣщо възвишено, иде отгоре, отъ високитѣ мѣста. Ето защо, не е достатѣчно човѣкъ да казва, че мисли, но трѣбва да знае произхода на своята мисль. Нѣкой казва, че само една мисль го занимава, не му трѣбватъ повече. Можешъ ли да минешъ съ едно ядене цѣль животъ? На сжщото основание, само една мисль не решава въпроситѣ на живота. Неразположенъ си, страдашъ отъ нѣщо, но ядешъ. Недоволенъ си, пакъ ядешъ. Храната обаче не те освобождава нито отъ болестта, нито отъ неразположението. Значи храненето не разрешава всички въпроси, но все пакъ допринася нѣщо. Нѣкога постътъ намалява недоволството, но не напълно. Значи не само физическия постъ и гладъ лѣкуватъ, но и духовниятъ. Като постишъ повече ще дишашъ. Тогава вмѣсто съ стомаха, ще се хранишъ съ дробоветѣ - ще дишашъ повече въздухъ. Чрезъ дишането работишъ повече съ мисълта си. Мнозина отъ васъ още не сж усвоили правилното хранене. Нѣкои постятъ често, но малцина сж достигнали до двадесетдневенъ постъ. Чрезъ поста калѣватъ волята си и така издържатъ на повече работа, учене, мислене.

Ще кажете, че много нѣща знаете. Много знаете, но не сте разрешили всички въпроси. Това зависи отъ обработването на знанието. Търговецътъ знае да урежда работите си и да печели пари. Другъ знае какъ е създадена вселената. Кой отъ двамата живѣе по-добре на Земята: който има много пари, или който има много знания? Единъ знае свойствата на билкитѣ, може да лѣкува всички болести; другъ различава добритѣ отъ лошитѣ хора - познава качествата на нѣщата.

Кой отъ двамата живѣе по-добре? И едното, и другото знание е на мѣсто и добро. Но важно е, кое знание е съществено, належащо. Има знания, които сж нуждни за даденъ моментъ. Минавашъ презъ известна депресия. Какъ ще се справишъ съ нея? И светията, колкото да е напредналъ, нѣкога минава презъ депресия, но той знае какъ да се справи.

Нѣкога се съблазнявашъ отъ нѣщо. Предчувствувашъ, че нѣма да излѣзешъ на добъръ край, но не можешъ да си дадешъ отчетъ, не знаешъ отъ де иде изкушението и какъ да се освободишъ отъ него. Неразположенъ си. Какво разбирашъ подъ неразположение? За тебе тази дума е толкова разбрана, колкото и понятието „красота“. Гледашъ се въ огледалото и казвашъ: „Не се харесвамъ, не съмъ разположенъ.“ Какво не си харесвашъ? После, пакъ се погледнешъ, казвашъ си: „Харесвамъ се, разположенъ съмъ. Има нѣщо хубаво въ мене.“ Кое харесвашъ, кое е красивото въ тебе? Нѣкога като си недоволенъ отъ себе си, търсишъ вината въ огледалото. Красотата не е нѣщо статично, да я хванешъ въ единъ моментъ и да я задържишъ завинаги. Тя е състояние на човѣшката душа. Подъ красота разбираме хармония, която се отразява върху човѣшкото лице. Когато силитѣ и способноститѣ въ човѣка действуватъ постепенно и хармонично, лицето му е красиво.

Значи произходътъ на красотата се дължи на вѣчната хармония между душевнитѣ сили въ човѣка. Вие отдѣляте душевнитѣ сили отъ красотата, като че нѣматъ нищо общо съ хармонията на духовния свѣтъ. Затова именно нѣкога човѣкъ е външно красивъ, а вътрешно грозенъ; външно е мекъ, добъръ, а вътрешно грубъ, лошъ. Казвашъ: „Това е другъ въпросъ.“ Не е така. Ако ангелътъ, светията изгуби своето вътрешно разположение и доброта, лицето му потъмнява и погрознява. Затова, когато се яви лошия духъ, той се мъчи да си придаде външно меки чърти на лицето, за да се покаже добъръ. Така постъпватъ нѣкои свѣтски хора. Редъ поколѣния тѣ си служели съ лъжата и днесъ, по атавизъмъ, носятъ отпечатъка ѝ на своето лице. Други редъ поколѣния сж кра-

ли, поради което носят на лицето си линиите на кражбата. Външно те минават за духовни, отправят погледа си нагоре, а всъщност наблюдават как могат да те използват и излъжат. Съ тебъ заедно се молят, а след това те обират. Длъжен си да им платиш за молитвата. Те казват: „За пари не се молимъ.“

Такива гости имате всеки ден въ себе си. Кажеш ли, че си неразположен, че нещо те мъчи, отвъртеш, азъ знам, че те е посетил неканен гост. Изобщо, крадецът и лъжецът сж слаби хора. Те си служат с хитрост. Силният пристъпва направо къмъ целта. Питате: коя е причината, дето редъ поколѣния, крадецът и лъжецът си служели с тѣзи слабости? Както и да ви обясня, сжщността на този въпросъ остава неизяснена. Днесъ и слабиятъ, и силниятъ крадат, но слабиятъ се хваща по-лесно. Въ желанието да се скрие нѣкъде, той се издава. Силниятъ обаче може да задържи това, което е взелъ.

Казано е въ Писанието: „Целиятъ свѣтъ лежи въ ръцетѣ на лукавия.“ Това значи, че свѣтътъ се управлява отъ лошитѣ хора. Казано е още, че Богъ е господарьтъ на свѣта. Какъ ще разберете това противоречие? Отъ една страна е казано, че Богъ е господарьтъ на свѣта, а отъ друга страна се казва, че лошитѣ управляватъ свѣта. Защо Богъ позволява лошитѣ да управляватъ? Нѣкои могатъ да философствуватъ, че това е допуснато за развитието на космоса. Възможно е, всичко може да се допусне. Други търсятъ причинитѣ и последствията на това, но и те не знаятъ сжщината на въпроса. Обаче Христосъ, като дойде на Земята, не разреши въпроса, защо сжществува злото, но каза: „Не противи се на злото.“ Защо? - Защото то ни управлява. Това, което се иска отъ човѣка, е да не грѣши, но докато трѣбва да се подчинява на злото, ще се подчинява. Ти искашъ да водишъ добъръ животъ, но си слуга при единъ несправедливъ и лошъ господарь. При това, знаешъ, че не трѣбва да се противишъ на злото. При какви случаи трѣбва да изпълнявашъ всичко, каквото ти заповѣдва и при какви случаи не трѣбва? Казано е въ Писанието: „Не

се кълни нито въ името на Небето, нито въ името на Земята.“ Ти знаешъ това, но държавата те задължава да се кълнешъ. Казано е също, че всѣка властъ е дадена отъ Бога. Какъ ще примиришъ това противоречие? Какъ ще се справишъ съ борбата, която става въ твоя умъ? Кой пътъ ще изберешъ? Ето една задача, която предстои да се реши и то така, че пакъ да водишъ добъръ животъ.

Често говоря за молитвата, като необходимъ процесъ за човѣшката душа. Нѣкои казватъ, че молитвата не решава въпроситѣ. Кой ги решава? - Работата. Молитва не изключва работата. И молитвата е работа. Молишъ се на Бога за нѣщо, искашъ да ти помогне, да решишъ задачитѣ си. Така се молишъ и на хората. Отивашъ при единъ ученъ и се молишъ, да ти покаже какъ да изорешъ нивитѣ си, кога да ги посѣнешъ и т.н. Ще възразишъ, че нивата не иска молитва, а мотика. Така е, но работата има отношение къмъ разумния човѣкъ. Значи споредъ разбирането на свѣтскитѣ хора, глупавиятъ се моли, а разумниятъ работи. Коя свекърва се радва на снаха си, която само се моли? Свекървата казва на снаха си: „Дъще, омеси хлѣбъ.“ - „Чакай да се помоля.“ - „Дъще, сготви обѣдъ.“ - „Чакай да се помоля.“ Каквото я накаратъ, тя все се моли. Тогава кой ще омеси хлѣба? Кой ще сготви обѣда? Никоя свекърва не може да бжде доволна отъ снаха, която само се моли, безъ да работи. Ако снахата работи, даже и да не се моли, свекървата е доволна отъ нея. Свекървата казва на снаха си: „Когато се молишъ, скрий се нѣкъде, да не те виждамъ. Когато работишъ, искамъ да виждамъ какво правишъ.“

Днесъ хората сж обърнали нѣщата наопъки: когато се молятъ, всички ги виждатъ, когато работятъ, никой не ги вижда. Защо? Защото или малко работятъ или никакъ. За да бжде силенъ, човѣкъ трѣбва да знае кога и какъ да се моли. Казвашъ на нѣкого: „Не трѣбва да се молишъ.“ - Това е моя работа. Азъ зная, трѣбва ли или не трѣбва да се моля.

Какво нѣщо е молитвата? - Вътрешенъ процесъ, въ който сърдцето и душата взиматъ участие. Молитвата е въп-

росъ на вътрешния животъ въ човѣка. Ако сърдцето и душата не взиматъ участие въ молитвата, човѣкъ взима само външни пози, безъ вътрешно съдържание и смисълъ. Това не е молитва, но позиране - външна маска. Молишъ ли се по този начинъ, нѣма да получишъ отговоръ на молитвата си. Молитва, при която умътъ е пъленъ съ различни образи, не се приема. Като се молишъ, ще освободишъ ума си отъ всички образи. Тѣ сж оржия за свѣта. Молитвата не се нуждае отъ оржия. Като отивашъ при Бога, ще бждешъ самъ и нѣма да носишъ никакво оржие. Ще се молишъ само за себе си, за никого друго. Казано е, че трѣбва да се молите единъ за другъ. Това се отнася до колективната молитва. Ще гледашъ да уредишъ първо своитѣ работи, а после работата на другитѣ. Казвашъ: „Азъ не се моля за себе си, за другитѣ хора се моля.“ Това значи, да мислишъ, че Богъ ги е забравилъ и ти трѣбва да Му напомняшъ да имъ помага.

Преди години получихъ писмо отъ една чужденка, молѣше ме да ѝ помогна въ нѣщо. Скоро следъ това получихъ второ писмо, въ което ме запитва защо не съмъ ѝ помогналъ. Ако вие сте на моето мѣсто, какво бихте ѝ отговорили? Вашиятъ синъ е въ странство, пише, че има нужда отъ четири - петъ хиляди лева. Очаква отговоръ, но нищо не получава. Пакъ пише на баща си, защо не отговаря на писмото му и защо нищо не изпраща? Много просто. За да получите отговоръ на молитвата си, първо вие трѣбва да изчистите разбирането си за Бога, да не остане нито едно петно върху Неговото име. Нѣкой гледа на Бога като на обикновенъ човѣкъ. Това е естествено. Докато човѣкъ не излѣзе отъ себе си, т.е. докато не се познае, той нѣма да бжде доволенъ, а недоволството е причина за неуспѣха въ вашия животъ.

Нѣкой е недоволенъ, че нѣма баница, а другъ, че нѣма круши. Какъвъ е произходътъ на баницата и на крушата? Баницата има човѣшки произходъ, а крушата е продуктъ на природата. Нѣкой е недоволенъ, че не е красивъ, а другъ, че не е силенъ. Ако искашъ да бждешъ красивъ или силенъ, и въ двата случая желанието ти е користо. Искашъ да бждешъ

красивъ, за да обръщашъ внимание на хората. Искашъ да бждешъ силенъ, за да си оправиишъ работите. И тъй колкото и да си красивъ, все ще се намѣри нѣкой по-красивъ отъ тебе, колкото и да си силенъ, все ще се намѣри по-силенъ отъ тебе. Можешъ ли да бждешъ толкова силенъ, че никой да не те победи? Силниятъ не разрешава всѣкога въпроситѣ правилно. Външно силниятъ носи повече материя, обаче вътрешно силниятъ не е всѣкога обемистъ. Силниятъ има изобщо голѣми разходи. Макарь и силенъ, той се нуждае отъ чужда помощъ. Силниятъ има на разположение много орѣжия, но самъ той не ги носи - слуги му услужватъ. Какво ще прави той, ако слугитѣ се откажатъ да му услужватъ? Силата на човѣка се дължи на общата сила на милиардитѣ клетки, отъ които е съставенъ неговия организъмъ. Тѣ влагатъ силата си въ човѣка. Случва се, че нѣкои клетки силно се индивидуализиратъ и започватъ самостоятеленъ животъ, каквото кажатъ тѣ, всички ги слушатъ. Когато клеткитѣ изгубятъ вѣра въ първичната монада, тѣ постепенно отслабватъ. Това значи, че тѣ се отдѣлятъ отъ общия организъмъ.

Казвашъ: „Да съмъ силенъ, че да става каквото ще!“ Силата не е единна, тя се дължи на колективната работа на милиардитѣ клетки. Да съберешъ силата на всички клетки въ едно, да обединишъ всички разумни същества въ себе си, за това е нужно знание, умение и вѣра. Казвамъ, че силата се заключава въ вѣрата. Какво може да направи сама вѣрата? Тя не разрешава всичкитѣ въпроси. Има нѣща, които не се постигатъ съ вѣра. Може ли да опечешъ хлѣба само съ вѣра? Може ли житото да израсте само съ вѣра? Азъ вѣрвамъ, че като започна една работа, следъ мене ще дойдатъ множество разумни същества, да направятъ това, което самъ не мога. Обаче азъ вѣрвамъ, че следъ мене ще дойдатъ мнозина, да свършатъ започнатата работа. Като вѣрвамъ, ще работя и разумнитѣ същества ще помагатъ. Ако не ми помага, моята вѣра въ тѣхъ нищо не допринася. Вѣрата има смисълъ въ разумния свѣтъ. Въ свѣтъ лишенъ отъ разумность, вѣрата нѣма никакъвъ смисълъ. Ако не се отговаря на молитвата ви,

вие сте въ неразумния свѣтъ. Молишъ се често и казвашъ: Не чува ли Богъ молитвата ми? Защо не ми отговаря? Не е ли Той навсѣкжде?

Питамя: защо като не получавате отговоръ на молитвата ви, се усъмнявате въ Бога? Вие искате Богъ да задоволи едно отъ желанията ви, което за сега не ви е потрѣбно. Напримеръ искате да бъдете учени. За сега това не ви е нужно. Искате да станете писатели. И това не ви е нужно. Сегашниятъ свѣтъ не се нуждае отъ много писатели. Искате да станете поетъ. Сегашниятъ свѣтъ нѣма нужда и отъ много поети. Той се нуждае отъ офицери, инженери, отъ изобретатели на взривни вещества, на задушливи газове и др. Сега не е време за поезия. Сегашниятъ свѣтъ нѣма нужда и отъ молитва. Той се нуждае отъ работници, отъ копачи, орачи.

Сега вие ме слушате като говоря, но между васъ има две партии: едната партия ме слуша, взима участие въ говоренето, но въ нея има нѣщо користолюбиво. Втората партия слуша и прилага. Първата партия се интересува отъ нѣщо, защото разчита на печелещия лотариенъ билетъ. Тя гледа съ внимание къмъ билета, трепти, иска да излѣзе пълень билетъ. Щомъ започне тегленето на лотарията, тя насочва ухото си и слуша. Печелещите билети излизатъ единъ следъ другъ, но нейниятъ не излиза. Защо не излиза? Ако и вашиятъ билетъ печели, всички въпроси ще се разрешатъ. Обаче азъ разглеждамъ живота другояче. Той си върви по свой, строго опредѣленъ пътъ. Всичко, което днесъ е опредѣлено за човѣка, му е дадено. Днешния билетъ е изваденъ вече. Опредѣлено е, колко въздухъ да поглъща всѣки день и какво да яде. Въпросътъ за днесъ е разрешенъ. Следователно като се моля, азъ имамъ предъ видъ днешния день, понеже днесъ искамъ нѣща, които въ другъ день не могатъ да станатъ. Днесъ искамъ да постигна нѣщо въ умствения свѣтъ. Трѣбва да бъда доволенъ и отъ най-малкото, което днесъ мога да постигна. Въпрѣки това, не си доволенъ и казвашъ: „Обувки нѣмамъ, шапка нѣмамъ, дрехи нѣмамъ.“ Имашъ хлѣбъ, но си недоволенъ, че е коравъ, изсъхналъ. Истинската философия на жи-

вота изисква да бждеш доволенъ отъ днешния день.

Казано е въ Писанието: „Деньтъ ще се погрижи самъ за себе си.“ Майката не се ли грижи за детето си? Ако детето е здраво, майката му дава опредѣленото количество храна, но ако е болно, тя ще му дава специална храна. Повечето отъ съвременнитѣ хора сж болни. Тѣ отиватъ при Господа да искатъ нѣщо. Той имъ дава едно, тѣ искатъ друго. Искатъ нѣща, които не сж въ тѣхна полза.

Не искайте нѣща, които ще ви причинятъ зло. Запримѣрь искашъ да бждешъ красивъ. Можешъ ли да се справишъ съ красотата? Ще кажешъ, че Богъ създаде красотата - всичко създаде. Богъ ли създаде праха? Прахътъ е резултатъ на човѣшкитѣ недоразумения. Хората се гонятъ, преследватъ, рушатъ къщи, пжтища. Тѣ се преследватъ едни други, поради което никой не може да се похвали съ миръ и вътрешно спокойствие. Защо е така? Защото не сж намѣрили мѣстото си. Тѣ растатъ, развиватъ се, радватъ се и се веселятъ, но въпрѣки това сж нещастни.

Какво може да се каже за прашинкитѣ? Полезни ли са на човѣка? Единъ день тѣ се обърнали къмъ Господа съ молба, да подобри положението имъ. Богъ чулъ молбата имъ и ги направилъ водачи на водните пари. Той имъ казалъ: „Като се движите изъ въздуха, отъ време на време ще се спирате и ще посрещате воднитѣ пари. Тѣ ще се спратъ и полепятъ по васъ. Следъ това ще дойде вѣтрътъ на помощъ и вие ще ги поведете, ще имъ покажете де трѣбва да паднатъ. Така именно вие ще вършите работа и ще бждете полезни на човѣчеството.“ И човѣкъ въ известно отношение е прашинка. Ако новитѣ идеи не се групиратъ около човѣка - малката прашинка и не образуватъ живитѣ водни капки, животътъ е безъ смисълъ и съдържание.

Често религиознитѣ хора изпадатъ въ фалшиво положение. Въ мъжнотиитѣ си тѣ очакватъ помощъ отвънъ и считатъ, че разумниятъ свѣтъ е длъженъ да имъ помага. Безъ да е длъженъ, той всѣкога помага. Не е било време, доброто да не е помагало, но не както вие искате, а както разбира то.

Който не разбира закона, започва да роптае, както роптаеха едно време евреите против Мойсея. Тъ бѣха недоволни отъ него, че ги изведе отъ Египетъ и ги лиши отъ месо и жилища. Тъ му казваха: „Дотегна ни да ядемъ манна. Само съ сладки работи не се живѣе.“ Това бѣше изразъ на недоволството въ човѣка. Кое прави човѣка недоволенъ? Бащата е недоволенъ отъ сина си, а синътъ - отъ бащата; майката е недоволна отъ дъщеря си, а дъщерята - отъ майката; господарьтъ е недоволенъ отъ слугата, слугата - отъ господаря; приятельтъ е недоволенъ отъ приятеля си - навѣкъже съществува скрито недоволство. Кое е онова, което може да ви задоволи? Щом сте недоволни, вие имате предъ видъ нещо, което може да ви задоволи.

Единъ день една сестра ми каза: „Какво стана, че сега не ми обръщашъ внимание, както по-рано? Да не съмъ сгрѣшила нѣкъде?“ Слушамъ я и си мисля: това е нейно субективно схващане. Отъ моя страна нѣма нищо особено. Важно е кое ѝ дава поводъ да мисли така. Тя казва, че откакъ не обръщамъ внимание на нея, започнала да боледува и да страда. Значи когато Богъ не обръща внимание на човѣка, болеститѣ и страданията го посещаватъ. Това е вѣрно, обаче какво ще кажете, ако Богъ обръща внимание на човѣка, а човѣкъ не обръща внимание на Бога? Това е задача, на която трѣбва правилно да се отговори. Такава задача е напримѣръ 123¹⁰. Какво означава десетата степен? Това е разумниятъ принципъ въ свѣта. Единицата е активното начало, което твори, а нулата - пасивното начало, което запазва нѣщата. Ако можете да използвате правилно числото 123, ще бъдете щастливи.

Числата 1,2,3 могат да се размѣстватъ и да получатъ нови числа - 213, 321. Тъ даватъ други резултати. Каквито и да сж резултатитѣ, човѣкъ не може да постигне това, което желае. Богатъ си, ученъ си, силенъ си, но пакъ не можешъ да постигнешъ онова, което душата ти желае. Като богатъ ще имашъ удобства и удоволствия, като ученъ ще придобиешъ знание, като силенъ ще придобиешъ приятели, но и въ третѣ

случая ще има нѣщо, което не можешъ да постигнешъ. Ако отидете при Бога, съ какво ще Го задоволите: съ силата, богатството или съ учеността си? Изобщо Богъ е по-доволенъ отъ слабитѣ, отъ проститѣ и отъ беднитѣ, отколкото отъ ученитѣ, силнитѣ и богатитѣ. Не, че тѣ сж по-добри, но иматъ по-голѣми възможности да придобиятъ онова, което душата имъ желае. Ставашъ религиозенъ съ цель да оправитѣ работитѣ си. Ти си на кривъ пѣтъ. Азъ не отивамъ при Бога да оправя обърканитѣ си работи, но да работя. Той ми е далъ много блага. Отъ мене се иска само едно: да работя за Бога. Следователно като отидешъ на нивата, самъ ще работишъ, нѣма да чакашъ други да работятъ за тебе. Какво прави чиновникътъ? Сутринъ излиза на работа и търси превозно сръдство, не иска да ходи пешъ. Като влѣзе въ канцеларията, вземе перото и започва да пише. Щомъ стане 12 часа, туря шапката си и трѣгва за дома си. Тамъ го чака яденето, жена му е сготвила. Той се нахрани и пакъ отива на работа. Това става всѣки день. После той се пита: „Дали е доволенъ Богъ отъ мене.“ Нѣкой седи съ часове у дома си, нищо не работи, само дърпа носа си, секне се. Защо се секне, не знае. Азъ зная защо човѣкъ се секне. Като се секне, той хваща носа си и по такъвъ начинъ въздействува на своя умъ.

Много правила съмъ ви далъ, какъ да се секнете, какъ да хващате носа си, но не сте ги изпълнили. Ако приложите правилата, които съмъ ви далъ, много объркани работи щѣхте да оправите. Неразположенъ си, пипни носа си първо отстрани, после отгоре и си кажи: „Ще внимавамъ, да не направя нѣкаква пакостъ.“ Казвашъ: „Съ пипане на носа работитѣ не се уреждатъ.“ Съ какво се уреждатъ? - Съ мисль. Вѣрно е, че мисльта оправя работитѣ, обаче като мислишъ, трѣбва да имашъ нѣкакъвъ предметъ въ ума си. Мисльта не е нѣщо отвлѣчено. Мисльта трѣбва да бѣде чиста. И това е вѣрно, но чиста мисль е тази, която поставя всѣко нѣщо на своето мѣсто. Тя е свѣтъ на хармония. Не можешъ да мислишъ, ако не знаешъ да поставишъ всѣко нѣщо на мѣстото му. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тамъ всичкитѣ работи ще се наредятъ

добре. И тукъ могатъ да се наредятъ. Тукъ имаме тѣло, което ни пречи. И тамъ ще имате тѣло, и тамъ ще ядете. Тукъ ти плащашъ въ гостилницата, тамъ на тебе ще плащатъ. Тукъ учителитѣ заповѣдватъ, ученицитѣ изпълняватъ, тамъ е обратно: ученицитѣ заповѣдватъ, учителитѣ изпълняватъ. Тукъ силнитѣ управляватъ, слабитѣ изпълняватъ; тамъ е обратно: слабитѣ управляватъ, силнитѣ изпълняватъ.

Като ученици отъ васъ се иска чистота и абсолютно безкористие. Срещнешъ единъ свой учителъ, разговаряшъ се съ него и като се разделите, казвашъ: „Искамъ да бжда като него.“ Радвай се, че той е ученъ, че говори добре, безъ да желаетъ да си като него. Срещнешъ една красива мома и си казвашъ: „Искамъ да бжда красива като тази мома.“ Радвай се на красотата ѝ, безъ да желаетъ да си като нея. Щомъ пожелаешъ чуждото благо, ти ставашъ нещастенъ. Ако нѣкой е предметъ на внимание за тебе, ти ще бждешъ предметъ на внимание за други. За да бждете доволни, радвайте се на добритѣ, ученитѣ, красивитѣ хора, безъ да желаете да бждете като тѣхъ. Щомъ срещна добъръ човѣкъ, азъ си казвамъ: „Радвамъ се, че има добри хора на Земята. Радвамъ се, че азъ съмъ такъвъ, какъвто Богъ, ме е създалъ, не желая да бжда като него. Великъ е Богъ, че е създалъ такова разнообразие въ свѣта“ Вечеръ, като излизамъ на открито, радвамъ се, че виждамъ звездитѣ. Не съжалявамъ, че не мога да отида до тѣхъ. Достатъчно е, че се ползувамъ отъ привилегията, да ги виждамъ. Презъ деня се радвамъ на Слънцето, безъ да съжалявамъ, че не мога да отида до него, да го видя отблизо. Ако това е нужно, нѣкога и то ще стане. Казвате: „Кога ще напуснемъ земния животъ?“ Азъ никога не се задавамъ такъвъ въпросъ. Докато съмъ на Земята, радвамъ се, че съмъ тукъ и мога да уча. Като напусна Земята, пакъ ще се радвамъ, и ще благодаря, за новитѣ условия. Какво по-хубаво отъ това, да бжда екскурзиантъ, да пжтувамъ отъ Земята до Небето и отъ Небето до Земята.

Казватъ, че Земята е мѣсто на мъки и страдания. Това е субективно схващане. Богъ работи върху Земята. Тя съ-

държа неизчерпаеми богатства въ себе си, а ние я наричаме място на страдания и плачъ. Първото нѣщо, което се иска отъ васъ, е да бъдете доволни отъ това, което имате. Ще кажете, че доволството лишава човѣка отъ условията да се развива. Чудно нѣщо, нима недоволството ви помага да прогресирате? Недоволството е написана книга, но това не значи, че написаната книга има условия да се развива. Който чете книгата, той има условия да се развива, но не и самата книга. Следователно много нѣща сѣ написани върху васъ, но вие не се ползвате отъ тѣхъ. Който чете написаното, само той има условия да се развива.

И тъй, бъдете доволни отъ всичко! Ако не можете да се радвате на една водна капка, на единъ скъпоцененъ камъкъ, на единъ ручей, на единъ слънчевъ лъчъ, на единъ плодъ, на какво ще се радвате? Ако не се радвате на малкитѣ нѣща, нѣма да се радвате на голѣмитѣ. Какво искате тогава, да бъдете милиардери? И това не е лошо, но ако създадете нѣщо велико. Ето тѣзи, които създадоха вселената, Земята, Слънцето, звездитѣ, бѣха милиардери. Затова астрономитѣ казватъ, че въ всѣка звезда, въ слънцата и планетитѣ се криятъ голѣми богатства. Това сѣ непостижими работи, а вие искате да бъдете милиардери. Какво ще направи единъ милиардеръ на Земята? Нищо особено. Обаче, дето мине, всички ще го ругаятъ, ще го наричатъ крадецъ, насилникъ, кождееръ и т.н. Не е лесно да се справишъ съ мнението на хората. Азъ ви съветвамъ: „Бъдете доволни отъ положението си и радвайте се и на милиардеритѣ. Радвайте се на богатитѣ хора, за да имъ помагате. „Защо да се радваме на всичко?“ - За да решите правилно въпроситѣ на живота.

Недоволството нищо не разрешава. Защо? Единъ адептъ влиза въ обществото на учени, философи, поети, които разискватъ върху важни въпроси. Адептътъ изважда една клечка кибритъ и я подава на събралитѣ се. Никой не посѣга къмъ клечицата. Всички я поглеждатъ съ недоволство и си казватъ: „Ние се занимаваме съ велики въпроси, а този ни предлага една обикновена клечица. Какво ще правимъ съ нея?“

Обаче единъ отъ тѣхъ взима клечицата, разглежда я и веднага се отправя къмъ печката. Туря дърва въ нея, драсва клечицата и запалва огъня. Всички учени и философи усѣщатъ, че къмъ тѣхъ иде топлина и започватъ да разтриватъ измръзналитѣ си ръце. Тѣ ставатъ по-разположени, започватъ да се разговарятъ по-оживено - топлината ги съживи. Адептътъ видѣлъ какъ треперятъ и имъ помогналъ.

Казвамъ, ако малката клечица не запали огъня на твое-то сърдце, твоитѣ работи оставатъ безсмислени. Вие не обръщате внимание на малката клечица, а очаквате да ви донесатъ единъ голѣмъ скъпоцененъ камъкъ, или единъ златенъ пръстенъ съ диаманти; другъ пътъ очаквате да видите нѣкакво голѣмо чудо: да възкръсне умрелиятъ или да се възнесе нѣкой съ огнена колесница като свети Илия. И това ще стане, но най-малко следъ две хиляди години. Какво ще правите докато дойде огнената колесница?

(Учительтъ нагласява цигулката си.) Какво искате да ви свири? Това, което мене ме интересува, васъ не интересува. Българинътъ обича да му се свири пѣсенъта „Заплакала е гората, гората и планината.“ Вие какво искате? Нали имайте задача да изпѣете думитѣ „сестра“ и „братъ“. Съставихте ли мелодия на тѣзи думи? Който е написалъ нѣщо, нека го изпѣе.

Изпейте пѣсенъта „Всичко въ живота е постижимо“. Значи всичко е постижимо, когато времето е добро и ние сме разумни. Всичко е постижимо, когато доброто е основа на живота и разумността е целъ. Тогава Духътъ създава условия за бъднинитѣ на човѣка. Вънъ има гжста мъгла, която оказва влияние върху гласа и струнитѣ на цигулката. Днесъ мжчно се пѣе и мжчно се свири. Мъглата произвежда депресия въ атмосферата.

Тайна молитва

*16-та лекция отъ Учителя,
държана на 4 януарий 1933 г.,
София, Изгрѣвъ*

ДВЕ ПРАВИЛА*

Тайна молитва

(Чете се темата: „Качества на разумния човък.“)

Всички математици решават задачата за определяне квадратурата на кръга. Тази задача се решава от математици и геометрици, но и до днес още не е решена. Знае се от геометрията, че срещу равни страни лежат равни ъгли. И обратно, срещу равни ъгли, лежат равни страни. Във кръга се образуват четири равни триъгълника. Равни ли са квадратът и кръгът? Коя от двете фигури се явила първа? Квадратът ли е произлязъл от кръга или кръгът от квадрата? Ако те са произлезли една от друга би трябвало да имат една и съща основа. Може ли двама души да имат една и съща основа, единъ и същъ произхождат и да се различават? Правителъ ъгли на кръга се образуват около центъра, а на квадрата - въ периферията.

Ако прекараме двата диагонала въ квадрата, получаваме четири триъгълника на които единъ от ъглитъ има върха си въ центъра на квадрата. Квадратът, вписанъ въ кръга, изглежда по-малък от него. Всъщностъ не е така, но перспективно изглежда по-малък. Трябва да се докаже, че квадратът е равенъ на кръга. Квадратът показва, че външнитъ и вътрешнитъ условия са еднакви или че външнитъ условия и вътрешнитъ постижения са еднакви. Значи външното налѣгане е равно на вътрешното. Обаче въ кръга не е така. Тамъ законитъ са различни. Въ кръга външното и вътрешното налѣгане не са еднакви. Външното налѣгане е по-слабо от вътрешното. Кръгът е фигура, създадена от разумно същество. Защо формата на главата е кръгла? - Отъ голѣмо-

* Поради липса на оригинал, беседата е препечатана от първото издание „Работа на природата“ - София 1948г., силно редактирано от Паша Теодорова.

то вътрешно напрежение. Защо челото е издуто отпред? - Пакъ поради вътрешното напрежение на мозъка. Ако главата на човѣкъ е квадратна, това показва, че мисълта му работи слабо. Такъв човѣкъ е крайно уравновесенъ. Въ него всичко е точно опредѣлено и отмѣрено.

Споредъ индуситѣ, човѣкъ не трѣбва да бжде нито радостенъ, нито скърбенъ. Какво ще бжде тогава? - Кубъ. Като кубъ, той е уравновесенъ, безъ никакви мжчнотии - нито външни, нито вътрешни. Споредъ западнитѣ народи, човѣкъ живѣе въ голѣми мжчнотии, които го правятъ неуравновесенъ. Затова казватъ: „За да се уравни, човѣкъ трѣбва да умре. Чрезъ смъртта той ликвидира съ всичкитѣ си смѣтки.“ Питате: „Защо Богъ създаде свѣта?“ Азъ питамъ васъ: Защо казвате, че квадратътъ, вписанъ въ кръга, не е равенъ на кръга? Жглитѣ и въ дветѣ фигури сж равни, но има нѣщо въ тѣхъ, което не е равно. Когато квадратътъ се движи около своя центъръ, образува кривата линия на кръга. Тази линия показва пжтя на движението или работата, която квадратътъ е свършилъ. Кривата линия представя заплатата срещу работата, която едно разумно същество е свършило. Искашъ ли да знаешъ колко трѣбва да се плати на единъ човѣкъ за известна работа, начъртай единъ кръгъ, впиши въ него квадратъ и направи изчислението. Колкото и да работите, ще ви се даде само една четвъртъ отъ квадрата, т.е. единъ правъ жгълъ.

Когато въ техниката се говори за кръга и квадрата, взиматъ предъ видъ много съображения, а именно: какви сили действуватъ по права или крива линия; какво пространство заематъ тѣзи сили; каква енергия се изразходва; колко завъртвания и огъвания ставатъ. Дойдете ли до сегашната математика и геометрия, казвате, че тѣзи нѣща нѣматъ приложение въ даденитѣ фигури. Не е така. Ето всички прави линии въ човѣшкото тѣло сж линии на квадрата, а кривитѣ линии, на главата напимѣръ, сж линии на кръга. Подъ „квадратъ“ разбираме мѣсто, дето външнитѣ и вътрешнитѣ условия сж еднакви, а подъ „кръгъ“ - мѣсто, дето тѣзи условия не сж еднакви. Значи кръгътъ е фигура, създадена при действието

на две различно голѣми сили: голѣмо вътрешно налѣгане и слабо външно противодействие.

И тъй, ако искате да създадете въ себе си нѣщо устойчиво, трѣбва да се поставите на такова мѣсто, дето външнитѣ и вътрешнитѣ условия сж еднакви. Тогава характерътъ ви нѣма да се огъва. Ако се поставите на мѣсто, дето външнитѣ или вътрешнитѣ сили сж по-голѣми, характерътъ ви непременно ще се огъва. Какво показватъ огънатитѣ линии на очитѣ? - Условията, при които се образували. Когато очитѣ хлѣтватъ навън, това показва, че външнитѣ условия сж лоши. Човѣкъ започва да се тревожи, въ резултатъ на което очитѣ потъватъ навън. Щомъ вътрешнитѣ условия сж добри, очитѣ изпъкватъ. Очитѣ на богатия сж изпъкнали, а на бедния хлѣтнали. Казвашъ „Очитѣ ми сж изпъкнали, а съмъ беденъ.“ - Не си беденъ, но ти си вложилъ паритѣ си въ банката съ безсроченъ влогъ и не можешъ да ги извадишъ. Музикантъ, който има изпъкнали очи, свири по-хубаво отъ онзи съ хлѣтнали очи. Който не вѣрва въ това, може да го провери. Добриятъ човѣкъ има изпъкнали очи, разбира се не като на кукумявката. Неговитѣ очи сж пълни, но не като на тия, които има много натрупвания около очитѣ си. Очитѣ на добрия сж изпъкнали, пълни приятни. Въ тѣхъ се чете доброта и мекота на характера. Докато не разбира законитѣ на природата, човѣкъ никога не може да си обясни защо очитѣ биватъ изпъкнали или хлѣтнали, защо носътъ е дълъгъ или късъ, защо устата е голѣма или малка, защо езикътъ е плоскъ или остъръ, защо прѣститѣ сж дълги или къси, тънки или дебели, защо ржката е голѣма или малка и т.н.

Българинътъ казва: „Видишъ ли човѣкъ съ дълги ржце и дълги прѣсти, това показва, че той обича да попишва.“ Казватъ за нѣкого: „Длъжка му е ржката.“ Обаче за цигуларя е добре да има дълга ржка. Кжса ли му е ржката, не е добре за него. Вината не е нито въ дългата ржка, нито въ изпъкналитѣ очи. Ако очитѣ на човѣка сж хлѣтнали, това показва, че условията му се лоши. Ако очитѣ му сж изпъкнали, условията сж добри. Това е диагноза, по която се опредѣля здравословното състояние на човѣшкия организъмъ. Когато човѣкъ

губи силата си, очитѣ му постепенно хлѣтватѣ. Нервността и силнитѣ желанія стопяватѣ човѣка и очитѣ му хлѣтватѣ. Това показва, е въ организма има малко мазнини. Щомъ очитѣ хлѣтнатѣ съвсемъ, тѣ се затварятѣ. Всѣки знае кога се затварятѣ очитѣ. Тогава даватѣ на човѣка безсроченъ билетъ да замине за своето отечество. Ако иска да остане още малко време на Земята, той трѣбва да направи очитѣ си по-пълни.

Това, което ви говоря сега, не е научно доказано. Туй сж само изводи. Отъ васъ се иска да разрешите въпроса на какво се дължатъ лошитѣ условия въ живота. За да се докаже това, изхождатъ отъ гледището, че първоначално човѣкъ е билъ създаденъ по единъ начинъ. На какво се дължи грѣхътъ? Знаемъ, че грѣхътъ е произлѣзълъ отъ ябълката. На нея се дължатъ всичкитѣ нещастия и страдания. Ева се изкусила само при виждането на ябълката, т.е. отъ знанието, което очаквала да придобие. Виждането има единъ резултатъ, а знанието - другъ. Каквото знае човѣкъ, това вижда; това, което не знае, никога не може да го види. Напримѣръ учениятъ човѣкъ има микроскопъ, подъ който разглежда и най-дребнитѣ, невидими микроби, въ увеличенъ видъ. Вървишъ по улицата, ритнешъ нѣкой камѣкъ на пѣтя си, безъ да подозирашъ, че въ него се крие единъ диамантъ. Ритнешъ го съ крака си и продължишъ пѣтя си. Ако бѣше ученъ човѣкъ, щѣше да разберешъ, че въ този камѣкъ се крие една скъпоценностъ, съ която може да подобришъ материалното си положение.

Казвамъ, на мнозина съмъ говорилъ повече отъ 20 - 30 години и въпрѣки това, очакватъ да дойде Христосъ на Земята, да ги спаси. Очакватъ да дойде деньтъ, въ който изведнажъ да станете добри. Хубаво е да живѣе човѣкъ съ надежда. Тръгнали двама души на пѣтъ; богатъ и беденъ. И двамата не носѣли хлѣбъ съ себе си. Богатиятъ казалъ: „Не съмъ свикналъ да нося хлѣбъ съ себе си. Деликатенъ съмъ, тежко ми е.“ Значи той се страхува, да не се осакати. Бедниятъ казалъ: „Азъ пѣкъ постоянно съмъ носилъ. Искаше ми се единъ пѣтъ поне да излѣза на разходка. Гърбътъ ми е охлузень отъ тежести.“ Гърбътъ на богатия е здравъ. Понеже гър-

бътъ на бедния е охлузенъ, за да оздравѣе, той не трѣбва да се товари съ нова тежестъ. Тръгватъ двамата на разходка. Единиятъ съ здравъ грѣбъ, а другиятъ - съ охлузенъ. Сре- щатъ единъ беденъ човѣкъ и го питатъ има ли нѣщо за яде- не. Бедниятъ казва: „Само сухи корички имамъ.“ - „Не ямъ сухи кори.“ - „Ако не ямъ, ще умра. Сухъ или не, ще ямъ. Иначе нѣма да издържа.“ Тѣ продължаватъ пѣтя си. Бога- тиятъ очаква добритѣ условия, а бедниятъ, безъ да очаква нѣщо, се натѣква на лошитѣ условия. Не се минава много време, богатиятъ започва да куца, краката му не го държатъ. Бедниятъ обаче е доволенъ отъ своитѣ здрави крака. Защо богатиятъ остава насрѣдъ пѣтя? - Защото не може да яде. Той очаква да дойде Христосъ, да създаде добритѣ условия на живота. И вие, като говорите за Христа, очаквате благоп- риятнитѣ условия. Вие мислите, че като отидете на Небето, ще ви посрещнатъ ангели и светии и ще забравятъ вашитѣ грѣхове. Тѣ ще кажатъ: „Елате вие, благословени мои деца.“ Кой е благословенъ? Който се учи. Вие никога не сте се за- мисляли какъ ще стане тази работа, кой ще разреши въпроса за правите жгли. Това не е ваша работа. И крѣгътъ не е ваша работа.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че всички сте отъ онѣ- зи богати, които не искатъ да имъ се охлузи гърба. Всѣки казва: „Тази работа не е за мене.“ Значи тази работа е за беднитѣ. За бедния, който нищо не знае. Като говоря така, всѣки се запитва: ако разреши въпроса за квадратурата на крѣга, ще реша ли задачитѣ си въ живота?“ Питамъ: Ако възлюбите Господа, ще решите ли задачитѣ на своя животъ? Или, ако посѣте едно житно зърно въ земята, ще разрешите ли всички въпроси? Въ какъвъ случай ще разрешите зада- читѣ си, ако посѣте житното зърно или ако го оставите въ хамбара? Казвашъ: „Азъ не се интересувамъ отъ тѣзи въ- проси, остарѣлъ съмъ вече.“ Азъ пъкъ не се интересувамъ ни- то отъ младитѣ, нито отъ старитѣ. Младиятъ е единъ чешитъ, стариятъ е другъ чешитъ. Като се говори за младъ човѣкъ, разбирамъ такъвъ, който само яде, пие и се удоволствува. Като се говори за старъ, разбирамъ човѣкъ, който ялъ, пилъ,

удоволствувалъ се и сега търси начинъ, какъ да се изплати. Сега мисли, прави смѣтки какъ да се справи съ дълговетъ си. Вие мислите, че стариятъ носи нѣкаква мъдростъ въ себе си. Никаква мъдростъ нѣма той, смѣтки прави, има да плаща.

Казвате: „Младъ е този.“ - Младъ е, но на чуждъ грѣбъ. Това не е младостъ. Младъ е онзи, който дава половината отъ яденето си на своя ближень. Старъ е онзи, който дава половината отъ знанието си на своя ближень. Докато младиятъ не сподѣля яденето си съ бедния, не е младъ. И докато стариятъ не сподѣля знанието си съ невежия, не е старъ. Въ това отношение източната и западната философия си приличатъ. Разликата е само въ това, че източната философия говори за самоусвършенствуване на човѣка. Важно е какво трѣбва да прави следъ това. Споредъ моята философия, като се усвършенствува и нѣма какво повече да прави за себе си, човѣкъ трѣбва да работи за другитѣ. Само тогава животътъ се осмисля. Не работишъ ли за другитѣ, нищо не си постигналъ.

Ако следъ самоусвършенствуването си човѣкъ не знае какво да прави, той ще получи такъвъ отговоръ, какъвто е получилъ единъ голѣмъ американски ораторъ. Следъ като говорилъ 400 пѣти предъ едно голѣмо събрание, той се обърна въ слухъ на слушателитѣ си съ въпроса: „Какво можемъ да направимъ сега?“ Тѣ му отговорили: „Най-добре ще направимъ да си отидешъ у дома и повече да не се явявашъ предъ насъ, да ни смущавашъ.“ Той ги пита какво може да направи за тѣхъ, а тѣ му отговарятъ: „Едно ти остава, да си отидешъ въкъщи. Ако направишъ това, ние ще останемъ благодарни.“ Ако и ти говоришъ на хората 400 пѣти и следъ това чуешъ да ти кажатъ, че е по-добре да си отидешъ въкъщи, да си починешъ, отколкото да говоришъ, какво ще бѣде твоето положение? Казвашъ: „Говорихъ ви 400 пѣти. Какво разбрахте?“ - Разбрахме, че трѣбва да си отидешъ въкъщи, да си починешъ.“ И въ Писанието е казано: „Иди да си починешъ въ миръ.“

И тъй, който иска да се усвършенствува, първо трѣбва да възстанови въ ума си посоката на четиритѣ прави жгли.

Само тогава той може да се движи правилно. Квадратът има два диагонала, четири страни и четири прави жгли. Единият жгълъ представя човешкия умъ, вторият жгълъ - човешкото сърдце, третия жгълъ - посоката на духа и четвъртият - посоката на душата. Това сж четири възможности и постижения за човъка. Подъ „възможност“ разбирамъ всичко, което иде отвънъ, което е дадено на човъка. „Какви възможности имамъ азъ?“ - Имашъ здраво тѣло, глава, ржце, крака, дарби и способности. Подъ постижения разбирамъ онова, което иде отвжтрѣ. Имашъ стремежъ, импулсъ, който трѣбва да използвашъ. Ще седнешъ на едно мѣсто да работишъ, да развивашъ своитѣ възможности. Ще се занимавашъ съ правите жгли и ще видишъ, че всѣка сила си има своето мѣсто: духътъ, душата, умътъ и сърдцето сж поставени на мѣстото си. Числото едно е мѣстото на духа, две - мѣстото на душата, три - на ума, четири - на сърдцето.

Следователно ще си служишъ съ квадрата като съ емблема и съ него ще решаващъ задачитѣ си. Съ квадрата ще си служишъ като мѣрка, дето външнитѣ и вжтрешнитѣ условия сж уравновесени. И кржгътъ е емблема, но въ него вжтрешнитѣ условия сж по-благоприятни отъ външнитѣ. Въ него външнитѣ и вжтрешнитѣ сили не сж уравновесени. Който мисли право, главата му е оформена, той може да работи всичко. Който не мисли право, главата му не е кржгла, не е добре оформена, той не може да работи. Каквито дефекти има човъкъ на тѣлото, на главата или на лицето си, въ бждеще ще се изправятъ. Вжтрешнитѣ сили въ него работятъ и изправятъ дефектитѣ по единъ правилень, геометрически начинъ. Квадратътъ е емблема на правата мисълъ, но въ него има нѣщо статично. Всѣка линия, която не се огъва, е права и кжса; всѣка линия, която се огъва, е крива и дълга. Отъ тукъ правя следния изводъ: най-кжсата линия е онази, която при никакви условия не се огъва. Питате, лошо ли е огъването? По-лошо е пречупването, но и въ него има нѣщо добро.

Като ученици изучавайте човешкото лице, веждитѣ, очитѣ, да се убедите въ това, което ви говоря. Какво означаватъ огънатитѣ, счупенитѣ и правите вежди? Какво означа-

ватъ отворенитѣ и затворенитѣ очи? Какво означаватъ сѣнkitѣ подѣ очитѣ? Голѣмитѣ и дълбоки сѣнки показватъ, че може да имашъ голѣми постижения, но ще минешъ презъ голѣми изпитания. Иовъ имаше голѣмо богатство, но го изгуби. Като мина презъ голѣми изпитания, Иовъ придоби нѣщо велико, веждитѣ му изтѣнѣха и очитѣ му се отвориха. Съ отварянето на очитѣ, той придоби голѣмо знание. Вие искате да ви докажа нѣщата научно. Това не е моя работа, то е патентъ на ученитѣ. Ако си позволя да отнема правото на ученитѣ, трѣбва да плащамъ, а нѣмамъ пари. Учениятъ доказва нѣщата по своя начинъ, а азъ - по моему. Обаче това, което ви казвамъ, никѣде нѣма да го намѣрите. Отъ гледището на ученитѣ, това, което говоря, не представя никаква ценностъ. Отъ мое гледище тѣхното знание не представя никаква ценностъ. Какво знание е това, следъ като разрешавашъ единъ въпросъ, говоришъ по него съ часове, и въ края на краищата, нищо не си постигналъ.

Ученитѣ казватъ, че завладели въздуха и хвърчатъ като птицитѣ. Какво сж постигнали птицитѣ съ своето хвъркане? Хората ги хващатъ и ядатъ. Ученитѣ откриха лодкитѣ, параходитѣ и съ това завладѣха водата. Рибитѣ владеятъ водата преди тѣхъ, но какво сж постигнали съ своето плаване? Хората ги ловятъ съ мрежи и вѣждици и ги пекатъ на огъня. Обаче, единъ день и ученитѣ ще ги пекатъ като рибитѣ и колятъ като птицитѣ. Нѣма да се мине много време и вие сами ще видите това. Ще кажете: „Чудно нѣщо, единъ отъ нашитѣ братя изчезна? Кѣде отиде? Излѣзе надъ водата и повече никой не го видя.“ Казвате: „Отиде на онзи свѣтъ.“ - Влѣзълъ е въ нѣкоя мрежа. Както рибитѣ и птицитѣ ставатъ жертва на хората, на тѣхния огънь, на тѣхната пиростия*, така и ученитѣ опитватъ силата на огъня. Хората се веселятъ, ядатъ печена риба и птица, но скѣпо плащатъ за това удоволствие.

Какво става днесъ съ ученитѣ хора? Не ставатъ ли и тѣ играчка на природата? Има разлика между сѣдбата на уче-

* пиростия - железенъ триножникъ или четириножникъ, върху който се поставятъ съдове въ огнището

ния и тази на рибата и птицата. Когато ученият открие нѣщо, следъ смъртъта му издигатъ паметникъ. Никой човѣкъ не е надминалъ птицата въ хвъркането, нито рибата въ плаването, въпрѣки това нито птицата, нито рибата иматъ паметникъ. Каква наука има въ това, че турятъ паметникъ на заминалия за другия свѣтъ? Каква наука има въ стиховетѣ, съ които възпѣвашъ заминалия? Ще кажешъ, че той билъ ангелъ, затова отишълъ при Бога. Това не е нито изкуство, нито поезия. Колкото и да възхвалѣвате и възпѣвате човѣка и на онзи свѣтъ да отиде, пакъ ще бѣде такъвъ, какъвто е билъ на земята.

Единъ гръцки попъ казвалъ на жена си: „Единъ день, като умра, ще отида право въ рая, на мѣстото на апостолъ Петъръ. Ако ме търсишъ, тамъ ще ме намѣришъ. Толкова години служа на Бога, извоювалъ съмъ си първото мѣсто.“ Като умрѣлъ, попадията си казала: „Сега има кой да ме посрещне на онзи свѣтъ.“ Следъ нѣколко години и тя умрѣла. Щомъ се видѣла въ другия свѣтъ, първата ѣ работа била да се отпрати къмъ рая, да намѣри мъжа си. Обаче не могла да го намѣри тамъ. Апостолъ Петъръ ѣ казалъ: „Мжжѣтъ ти не е тукъ, търси го въ ада.“ Тя си помислила, да не би да се е загубилъ нѣкъде по пътя. Най-после попадията отишла въ ада, дето намѣрила мъжа си. Крайно разочарована, тя започнала да плаче. Като я видѣлъ, попътъ казалъ: „Не плачи, не съмъ на толкова лошо мѣсто. Азъ съмъ на раменетѣ на владиката. На Земята той бѣше на моитѣ рамене, а тукъ - азъ съмъ на неговитѣ. Все пакъ съмъ на по-добро мѣсто.“ Какво ни ползува тази утеха? И единиятъ, и другиятъ сж въ ада - мѣсто за мъчение. Каква наука е тази, въ която има мъчение? На Земята хората стѣпватъ на краката на своето невежество. Трѣбва да се повдигнатъ крачка напредъ и нагоре, да стѣпятъ на раменетѣ на владиката, т.е. да влѣзатъ въ свѣта на просветата. И владиката още не е разбралъ живота.

Мнозина отъ васъ слушатъ и се запитватъ: „Какво иска да каже Учителътъ? По буква ли да разбираме нѣщата или по духъ?“ Казвамъ на нѣкого: „Ти си добъръ човѣкъ.“ Какво означава думата „добъръ“? Искамъ да кажа, че колкото си добъръ, толкова си и лошъ. Ако нѣкой ти каже, че си лошъ,

това значи: „Колкото си лошъ, толкова си и добъръ.“ Доброто е равно на лошото и лошото е равно на доброто. Който започва добре, свършва зле; който започва зле, свършва добре. Какъ ще уравновесите тѣзи нѣща и какво ще получите отъ тѣхъ? Кое отъ дветѣ положения е за предпочитане: да започнешъ добре и свършишъ зле, или да започнешъ зле и да свършишъ добре? Отъ дветѣ положения ще съставя две пропорции: Лошото се отнася къмъ доброто, както доброто къмъ лошото и обратно: доброто се отнася къмъ лошото, както лошото къмъ доброто.

Л:Д=Д:Л

Д:Л=Л:Д

Значи ако започнешъ лошо и свършишъ лошо, въ основата на твоя животъ има нѣщо добро, което те спасява. Ако започнешъ добре и свършишъ добре, въ основата на твоя животъ има нѣщо лошо, което може да те спъне. Изучавайте дветѣ пропорции, безъ да ги свързвате съ сегашния си животъ. Имашъ знание, имашъ вътрешенъ миръ, обаче не мисли, че си разрешилъ задачитѣ на своя животъ. Защо? - Защото ако днесъ си радостенъ, утре ще бждешъ скърбенъ, ако днесъ си богатъ, утре ще осиромашеешъ. Това сж временни състояния, които не разрешаватъ въпроситѣ. Казватъ: „Ще минемъ презъ голѣми изпитания.“ Ще минете презъ изпитания, независимо отъ това, дали ги желаете или не. Нѣма човѣкъ на Земята, билъ той царъ, князь, ученъ, философъ, простъ, невежа, който да не е миналъ или да не мине презъ изпитания и страдания. Каквото и да прави, нищо не може да го спаси отъ страданията. Едно се иска отъ всички: разумна философия и правилно разбиране на нѣщата. Каквото научите чрезъ тази философия, това е за васъ. Не е моя работа да ви уча да бждете добри и какъ може да се проявявате. Всѣки да се проявява такъвъ, какъвто Богъ го е създалъ. Това, което за мене е добро, за нѣкого е зло. И това, което за мене е зло, за нѣкого е добро. Ти ядешъ месо и считаешъ, че е добро. Вземешъ кокошката на своя ближенъ и я заколишъ. Казвашъ: „Понеже ямъ месо, не правя нищо лошо, като заколя тази кокошка.“ Споредъ мене ти правишъ две злини:

отъ една страна отнемашъ живота на кокошката, безъ да я питашъ, готова ли е да се жертвува за тебе, отъ друга страна взимашъ единствената кокошка на ближния.

Сега да се върнемъ къмъ въпроса за добритѣ и лошитѣ условия въ живота. Нѣкой е недоволенъ отъ Господа за лошитѣ условия, въ които живѣе. На кого всъщностъ трѣбва да се сърдишъ и отъ кого да бждешъ недоволенъ? Нѣкога се сърдишъ на Бога, нѣкога на майка си и на баща си, а нѣкога на самитѣ условия. Може да имашъ право да се сърдишъ, но може и да нѣмашъ право. Защо се сърдишъ? Знаешъ ли какво нѣщо е сърденето? Какво прави човѣкъ, като се сърди на Бога? Какво прави детето, като се сърди на майка си и на баща си? - Мълчи, не иска да говори. Щомъ се примири съ баща си и майка си, започва да имъ говори. Като се сърди на Бога и човѣкъ като детето, престава да говори, не се моли вече и казва: „Съ молитва нищо не става.“ Това е детско разбиране. Ако не говоришъ на баща си, на себе си ще напакостяшъ. Следователно ще говоришъ на баща си, ще се молишъ, за да придобиешъ нѣщо. Ще говоришъ, ще се молишъ, ще приемашъ чистъ въздухъ въ дробоветѣ си и ще изхвърляшъ нечистия навънъ. Ще се молишъ, ще изказвашъ молитвата си вътрешно, презъ това време, ще задържашъ въздуха въ дробоветѣ си и следъ това ще издишашъ нечистия въздухъ. Ако се молишъ, безъ да приемашъ чистъ въздухъ, молитвата ти не се приема. Първо тя трѣбва да се очисти и следъ това да се пусне нагоре къмъ Бога. Ти се молишъ, а до тебе стои ангелъ, съ четка въ ръка и изчиства всѣка дума, която излиза отъ устата ти. Думитѣ ти минаватъ деветъ пѣти презъ вода, докато отидатъ при Бога. Ако ангелътъ е заетъ и не може да изчисти молитвата ти, тя не отива при Бога. Тогава самъ ще я чистишъ. Като живѣе, човѣкъ все трѣбва да работи нѣщо. Той не може да стои на едно мѣсто и нищо да не работи. Той е живъ кржгъ, който постоянно се движи. Отъ детинство до старостъ, човѣкъ постоянно се изменя. Точка не остава въ него непроменена. Погледнешъ се въ огледалото, виждашъ, че очитѣ ти хлътнали, странитѣ преbledнѣли, чудишъ се какво става съ тебе. Следъ малко виждашъ друга промѣна. Въпрѣ-

ки това, има нѣщо неизменно въ човѣка. Кое е това, което не се изменя?

Сега, като говоря така, азъ не искамъ да ви обезсърдявамъ. Не искамъ да изпаднете въ положението на човѣкъ, който очаква неговия билетъ да спечели най-голѣмата печалба и като не успѣе, отчайва се. Преди да очаква печалба, той трѣбва да знае, че лотарията не разрешава въпроситѣ въ живота. Имашъ известно вѣрую - това е лотариенъ билетъ. Най-малката работа, която можешъ да свършишъ, струва повече отъ най-голѣмия лотариенъ билетъ. Една права, трезва мисль струва повече отъ всѣка печалба на лотария. И азъ, ако се случи на нѣмамъ работа, взимамъ единъ кръгъ, една плоскостъ и я движа въ две противоположни посоки, като я завъртвамъ подъ ъгълъ 90° . Следъ това взимамъ друга плоскостъ - квадратъ и нея завъртвамъ сжщо въ две противоположни посоки. Да завъртишъ една плоскостъ на 90° , това значи да изменишъ нѣщо въ себе си. Оглеждашъ се и казвашъ, че не харесвашъ челото си, носа, очитѣ, устата си. Какво трѣбва да направишъ? Не е достатъчно само да кажешъ, че не се харесвашъ, но да намѣришъ начинъ да изменишъ това, което не харесвашъ. Въ единъ день не можешъ да се измѣнишъ, но като работишъ цѣль животъ, върху себе си, можешъ да подобришъ чъртитѣ на лицето си, да станешъ по-красивъ. Казвашъ: „Като умра, ще се изменя.“ Смъртта не разрешава въпроситѣ. Когато гжсеницата се превръща въ какавида и отъ какавида въ пеперуда, тя умира ли? И човѣкъ по сжщия начинъ, може да се видоизмени. И най-лошото въ себе си той може да видоизмени, да превърне на добро.

И тъй, първото нѣщо е да се освободите отъ утайкитѣ, т.е. отъ наслояванията въ вашия организъмъ. Тѣ ви правятъ кисели и недоволни. Утайки има въ ума, въ сърдцето и тѣлото на човѣка. Утайкитѣ въ тѣлото причиняватъ болеститѣ, въ ума причиняватъ недоволството, а въ сърдцето - злото. Утайкитѣ въ ума прѣчатъ на човѣка да мисли ясно. Като отидешъ въ Невидимия свѣтъ, между разумнитѣ сжщества, нѣма да те питатъ отъ де идешъ, какъ си живѣлъ, какво си придобилъ, но ще те питатъ за какво си способенъ, какво можешъ

да работишъ. Когато детето постъпва въ първо отдѣление, учителятъ не се интересува дали то е богато или бедно. Той иска да знае способно ли е това дете, може ли да възприема всичко, което му се преподава. За учителя е важно какво вътрешно богатство носи детето въ себе си. Като влѣзете въ Невидимия свѣтъ, и тамъ се ръководятъ отъ сжщото. Не искатъ да знаятъ отъ какво произхождение сте, колко сте богати, какъ сте живѣли. Тамъ искатъ да знаятъ колко сте способни да възприемете знанието, което ви се преподава. И въ този, и въ онзи свѣтъ вие сте ученици. Следователно като ученици отличителното нѣщо за васъ е умътъ. Вие трѣбва да имате свѣтълъ умъ, да възприемате правилно знанието.

Много отъ васъ искатъ да влѣзатъ въ Школата, да бждатъ записани за редовни ученици. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че не можете да влѣзете въ Школата. Защо? - Не можете да учите. За да влѣзете въ Школата, трѣбва да решите задачите на квадрата и кръга. Ще кажете, че сте въ Школата. Извинете, още не сте ученици. Привидно минавате за ученици, но сте далечъ отъ Школата. Вие не сте минали още изпититѣ на ученика. За да бждешъ ученикъ, трѣбва да гледашъ еднакво на доброто и злото. Тѣ трѣбва да ти бждатъ приятели - единиятъ отъ дѣсната ти страна, другиятъ отъ лѣвата. Като погледнешъ на доброто, да кажешъ: „Добро е това.“ Като погледнешъ на злото, пакъ да кажешъ, че е добро. Ако свиешъ вежди предъ злото, не се ученикъ. Нѣкой ти направи зло, кажи спокойно: „Толкова му стига умътъ.“ Докато си на Земята, въ обикновеното училище, всичко можешъ да кажешъ. Влѣзешъ ли въ Школата, отъ тебе се иска пълно самообладание. „Тогава да не си губимъ времето напраздно.“

Казвамъ, ако не си използвалъ времето за развитието на ума, сърдцето, душата и духа си, то е изгубено. Времето, използвано за развитието на човѣшкия умъ, сърдце, душа и духъ е спечелено. Това е мѣрката за времето. Разумно използваното време гради. Докато гради, човѣкъ се повдига. За да ви приематъ въ Школата, трѣбва спазвате правилото: „Не губи времето си!“ Това е надписътъ на първата врата,

презъ която ще минете. Кога не губи човѣкъ времето си? Когато го използва за укрепване и развиване на духа, душата, ума и сърдцето си. Не го ли използва така, той губи времето си.

Следователно като си дошълъ на Земята, ти ще се движишъ по квадрата и кръга, като мѣрки на живота. Ученитъ, които създадоха навремето геометрията, получиха откровение отъ Бога и изнесоха истината въ прости, геометрични форми. Като се намѣришъ въ трудно положение, тури ръката си на главата, на сърдцето, на стомаха си и кажи: Не губи времето си! Не се занимавай съ праздни работи! Не губи условията! Не мисли за изгубеното богатство! Не се страхувай отъ лошитѣ условия, защото тѣ носятъ такова знание, каквото никой не може да ти даде. За какво трѣбва да мислишъ? Помни: „Най-тежкитѣ условия носятъ най-голѣмитѣ откровения. Въ най-тежкитѣ моменти на живота си, когато нѣмаше отъ никъде изходенъ пѣтъ, Иовъ получи най-голѣмо откровение. И Христосъ получи най-голѣмото откровение, когато бѣше на кръста. Имаше нѣщо, което и Той не знаеше. Когато се намѣри въ безизходно положение и не можеше да разчита на себе си, Христосъ каза: „Господи, въ Твоитѣ ръце предавамъ духа си!“ И вие, като се намѣрите предъ голѣми мъчности, кажете си: Не си губи времето! Господи, въ Твоитѣ ръце предавамъ духа си. Три дѣня следъ разпятието си Христосъ разбра защо трѣбваше да мине по този пѣтъ. На третия дѣнь Той възкрѣсна. Когато човѣкъ мине презъ голѣми страдания и устои на тѣхъ, непременно ще възкрѣсне.

И тъй, ако сегашниятъ животъ, наука, страдание, добро и зло не станатъ причина да влѣзе човѣкъ въ правия пѣтъ, т.е. въ рая, времето е загубено. Всичко въ живота трѣбва да се превърне въ условия, възможности и постижения за човѣка. Това значи да бѣдешъ ученикъ. Този е пѣтътъ на ученика за вътрешната Школа, за Школата на Всемирното Бѣло Братство. Щомъ влѣзешъ въ Школата, ще дойде възкресението. Сега вие сте дошли до възможноститѣ на живота, но не и до постиженията. Нито единъ отъ васъ не знае какви постижения ще има въ бѣдеще. Постиганията подразбиратъ вижда-

не. Вие не сте дошли до фазата да виждате нѣщата ясно.

Много нѣща съмъ ви говорилъ, но всичко трѣбва да се пресѣе, да остане само онова, което ви е нужно. И вие имате много желанія, но тѣ сж ледъ, който ще се стопи и изчезне, както водата, която потѣва въ земята. Не съжбявайте за това, което ще изтече. Не съжбявайте за трицитѣ. За васъ е важно брашното. За васъ е важно времето, което сте използвали за ума, сърдцето, душата и духа си. Не мислете защо идатъ страданията, несретитѣ, нещастията. Не си губете времето да мислите за тѣхъ. Кажете: „Да бжде волята Божия!“ Щомъ сте дошли на Земята, вие сте придобили нѣщо. Физическиятъ животъ е условие за придобиване на духовния; духовниятъ животъ е условие за придобиване на Божествения. Само Божествениятъ животъ, крие всички възможности за постигане на онова, което човѣшката душа желае. Следователно физическиятъ и духовниятъ животъ сж условия за придобиване на реалното. Следъ него иде Божествениятъ животъ, който наричамъ щастие, блаженство.

Ако продължавамъ още да ви говоря, ще се спънете. Не, че не сте добри и умни; много добри сте, но сте много лоши и много глупави. Не, че не сте богати. Много богати сте, но и много сиромаси. Това сж антиподи. Не казвамъ, че сте глупави, за да ви обидя. Кажа ли на нѣкого, че е глупавъ, имамъ предъ видъ, че може да бжде уменъ. Нѣкой те обижда, нарича те глупакъ. Не се минава много време, той счупва крака си. Ти веднага му се притичашъ на помощъ. Той вика, крѣска, роптае противъ тебе. Обаче ти продължавашъ да намѣствашъ счупения кракъ. Щомъ го намѣстишъ, болката престава. Тогава пострадалиятъ признава, че си уменъ човѣкъ. Ти го питашъ: „Знаешъ ли кой съмъ? Азъ съмъ отъ глупавитѣ, отъ тѣзи, отъ които не си доволенъ.“ Дето и да срещнешъ доброто, ще знаешъ, че въ него е Богъ. Той е скритъ и въ цвѣтята, и въ плоднитѣ дървета, и въ изворитѣ, и въ добритѣ хора. Виждашъ едно плодно дърво. Богъ въ него ти казва: „Скрий се подъ сѣнката ми, да си починешъ и да си хапнешъ единъ плодъ. Виждашъ единъ изворъ. Богъ въ него ти казва: „Почини си и пий отъ моята чиста вода.“ Добриятъ

човѣкъ ще ти каже една блага дума.

Нека всѣки си отговори, върва ли, че Богъ живѣе въ него. И азъ си задавамъ сѣщия въпросъ. Не ме интересува дали Богъ живѣе въ другитѣ хора. Интересувамъ се дали Богъ живѣе въ мене. Казвате: „Ти се различавашъ отъ другитѣ хора.“ - По какво? „Не знаемъ, но намираме разлика.“ Едно нѣщо ме отличава отъ хората, а именно: Азъ зная положително, че безъ участието на Първата Причина, нищо не можете да постигнете и никой не може да ви обича. Земята и Небето да се обърнатъ съ главата надолу, но безъ Бога, никой не може да ви обича. Ако не дадешъ мѣсто на Бога въ себе си, и ти самъ не можешъ да се обичашъ. Безъ Бога въ себе си, ти ще променяшъ възгледитѣ си по десетъ пѣти на день. Днесъ ще говоришъ едно нѣщо, на другия день - друго. Къде си ти тогава? Истинскиятъ човѣкъ е въ това, което съзнава, а не въ това, което говори.

Често вие се обезсърдчавате и казвате: „Сгрѣшихъ, окалѣхъ се.“ Коя жена, като маже и чисти кѣщата си, не се цапа? Нейната цель е да бѣлоса кѣщата. Това е нейната награда. Че изцапала дрехата си, нищо не значи. Подъ „мазане“ разбирамъ служене на ума, на сърдцето, на душата и на духа си. Ако не знаешъ какъ да имъ служишъ, много още има да учишъ.

Дръжте въ ума си мисълта, да служите на духа, на душата, на ума и на сърдцето си. Ако имъ служите правилно, вие вървите въ правия пѣтъ на живота, къмъ разрешаване на великата задача, дадена отъ Бога. Всички пробудени души сѣ поставени на голѣмъ изпитъ. Отъ времето на Христа, цѣлото човѣчество се намира предъ сѣщия изпитъ. Всички хора държатъ матура. Никой не може да избѣгне отъ този изпитъ. Ако не го издържатъ, ще го повторятъ. Много отъ васъ сѣ държали матура, свършили сѣ гимназия, други сѣ свършили университетъ. Важенъ е обаче изпитътъ на живота, да влѣзете въ житейското училище. Иде времето на този изпитъ. Той е сериозенъ, всѣки ще бѣде самъ въ стая, безъ никакви речници, никакви помагала, какво подсещане. Ще разполага съ десетъ часа и каквото напише презъ това вре-

ме, то ще реши съдбата му. Ако напише работата си добре, ще му кажат: „Хайде, на добър път!“ Ако нищо не напише, пакъ ще му кажат на добър път.

Сега азъ не говоря за изпитанията, които носи новата година. Тѣ не сж важни за мене. Азъ говоря за онзи великъ изпитъ, предъ който е поставено цялото човѣчество още отъ времето на Христа. Желая на всички да издържите този изпитъ добре и като дойдете при мене, ще ви почерпя съ нѣщо особено, а именно съ гореща вода и захаръ. Може да очаквате баница, сладкиши, хубавъ обѣдъ. Нищо подобно! Ще ви сложа само вода и захаръ. Не се позволява на завършилиия образованието си да му слагатъ трапеза. Той самъ слага и услужва на другитѣ. Въ свѣта има много хора, на които трѣбва да се готви. За здравитѣ не остава време. Въ свѣта има толкова болни, че ако трѣбва да се грижимъ за храната и на здравитѣ, ще изцапаме яденето съ нечиститѣ си ржце.

Кои бѣха основнитѣ мисли въ лекцията? Първата основна мисълъ: „Не губи времето си.“ Втората основна мисълъ: „Служи на духа, душата, ума и сърдцето си.“ За какво почитатъ царя? - За царското му положение. За какво не почитатъ бедния? За бедността му. Тогава защо бедниятъ се обижда, че не го почитатъ? Нека бедността си върви. Кажи на бедността да се облѣче съ нова, чиста дреха, за да я почитатъ. Трѣбва ли праведниятъ и умниятъ да бждатъ бедни? - Не трѣбва. Бедността е временно положение, а човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ вѣчното, да знае съ какви възможности и постижения разполага.

Помнете дветѣ правила: Не губи времето си! Служи на духа, на душата, на ума и на сърдцето си!

Тайна молитва

*17 лекция отъ Учителя,
държана на 11 януарий 1933 г.,
София, Изгрѣвъ*

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА*

Размишление

Ще прочета частъ отъ 13 глава, Послание къмъ Римлянитѣ, отъ 8 до 14 стихъ. Апостолътъ казва, че всѣка заповѣдъ на Словото се заключава въ любовъ къмъ ближния, както къмъ самия себе. (9 стихъ)

„Облѣчете се съ Господа Исуса Христа.“ (14 стихъ)
Това значи: Влѣзте въ Божествения свѣтъ, на който Любовете е видимата, реалната страна.

Въ живота има общи и частни положения, общи и специфични състояния. Напримѣръ ударишъ си крака. Това е специфично, болезнено състояние. Ти страдашъ, мжчишъ се и мислишъ, че никой не влиза въ твоето положение. Всѣщностъ хората влизатъ едни други въ положението си. Нѣкога не могатъ да влѣзатъ въ положението ти. Все ще се случи нѣкой день и други да си ударятъ крака, за да разбератъ положението ти. Като минатъ презъ същата опитностъ, тѣ могатъ да ти съчувствуватъ. Ето защо, необходимо е да изучавате специфичнитѣ състояния на хората. Нѣкога си доволенъ отъ нѣщо, а нѣкога - недоволенъ. Доволството и недоволството хвърлятъ отпечатъкъ на лицето. При недоволството изпитвашъ специфично състояние, отъ което искашъ да се освободишъ. Първо трѣбва да разберешъ защо си недоволенъ. Недоволенъ си наприимѣръ, че ти липсва яденето, къмъ което имашъ особена слабостъ. Нѣкога си недоволенъ, че ти липсва известенъ цвѣтъ, не знаешъ какъ да го намѣришъ. Недоволенъ си и отъ черния цвѣтъ като символъ на скръбъ, страдание или смъртъ. Черниятъ цвѣтъ е символъ и

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание „Работа на природата“ - София 1948г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

на лошитѣ условия въ живота. Всѣки цвѣтъ има свой произходъ. Това трѣбва да се изучава.

И тъй, стремете се къмъ онова вѣру, къмъ онази наука, която поставя човѣка въ правата посока, къмъ изучаване и познаване на себе си. Какво трѣбва да познава въ себе си? - Своя характеръ, доброто въ себе си. Това е общо казано. Доброто е основа на живота. Но какво можешъ да съградишъ на тази основа? Поставяшъ основа на своята кжца и започвашъ да градишъ. Върху тази основа можешъ да градишъ каквото искашъ. Важно е основата да бѣде здрава. Въ нѣкои случаи доброто се разглежда като резултатъ. Казватъ: „Добра е тази постѣпка.“ Въ случая доброто е материалъ за градежъ. Доброто се разглежда още и като хармонично съчетание между мислитѣ и чувствата на човѣка. Безъ тази хармония човѣкъ не е способенъ за работа. Казватъ за нѣкого, че е активенъ, а за другъ - че е пасивенъ. Това не значи, че първиятъ е добъръ, а вториятъ - лошъ. Казватъ за нѣкого, че е търпеливъ. Но мнозина смесватъ доброто съ търпението. Нѣкой понася всички несгоди на живота си съ мълчание. За него казватъ, че е добъръ. Не, той е търпеливъ. Добриятъ може да не е търпеливъ. Той има предъ видъ друго нѣщо. За другото казватъ, че е благороденъ. Кой човѣкъ е благороденъ? Ако бихте писали тема върху благородството, ще кажете, че благородниятъ е добъръ, любящъ, истинолюбивъ, щедъръ. Обаче не може да определите благородството, докато не го опитате. Всѣки човѣкъ ще бѣде изпитанъ, самъ да познае благороденъ ли е или не.

Хората говорятъ за истината, безъ да я познаватъ. Истината трѣбва да се опита. Говори се за факти, но фактътъ не е истина. Подъ „Истина“ разбирамъ най-високото положение, до което е достигнала човѣшката мисль. Дойдешъ ли въ това положение, ти си доволенъ отъ всичко. И тогава ти нищо не говоришъ за истината и никого не убеждавашъ въ нея. Както не можешъ да утешавашъ гладния, че нѣкога ще му опечешъ погача, така не може да се доказва на човѣка какво е истината. Ти си ситъ и мислишъ, че ще задоволишъ гладния съ обещаната погача. Ако искашъ да задоволишъ

глада му, изпечи погачата и му я дай. Или заведи го въ твоята плодна градина и му предложи да си набере колкото иска плодове. Кажеш ли, че не е привикналъ да яде плодове, това показва, че той не е гладенъ. Гладътъ ще го научи да яде всичко. Това сж специфични положения въ живота на човѣка, които трѣбва да се обобщятъ.

Хората се оплакватъ, че работитѣ имъ не вървятъ, както тѣ искатъ. Защо е така? Има нѣщо криво въ тѣхъ. Ако работитѣ на хората ставаха споредъ тѣхното желание, кой на кого щѣше да угажда? Милиарди хора има на Земята. Какъ ще се задоволятъ тѣхнитѣ желания? Ако това е лесна работа, ти си първия човѣкъ. Угоди на себе си. Опитай се да угодишъ самъ на себе си, да видишъ лесно ли е това. Първъ ти дай образецъ, да покажешъ какъ може човѣкъ да си угоди. „Какъ ще си угоди, като нѣмамъ пари? Искамъ да ямъ, хлѣбъ нѣмамъ. Искамъ да се облѣка хубаво, дрехи нѣмамъ. Искамъ да яздя на конь, пари нѣмамъ. Искамъ да усиля вѣрата си не зная какъ.“ Ти изнасяшъ така нѣщата, като че ли целиятъ свѣтъ е длъженъ да мисли за тебе. Ти мислишъ, че Господь, ангелитѣ, добритѣ хора - всички трѣбва да мислятъ за тебе. Никой не ти е длъженъ. Правъ си само въ едно отношение, а именно: ако съзнавашъ, че си частъ отъ цѣлото, отъ Великия общъ организъмъ. Обаче ако си излѣзълъ отъ цѣлото, то не се грижи за тебе. То има вече друго отношение къмъ тебе.

Ти си беденъ човѣкъ, живѣешъ само за себе си, но питашъ: „Защо царьтъ не мисли за мене?“ - Чудно нѣщо! Царьтъ има толкова работа, не може да мисли за тебе. Ти самъ си се отдалечилъ отъ Него. Така и въ самия човѣкъ има известни мисли, известни чувства, за които той самъ не се интересува. Трѣбва ли тѣ да питатъ защо човѣкъ ги е пренебрегналъ? Много естествено, като клетки въ общия организъмъ, тѣ се отдѣлятъ отъ него и го измѣчватъ. Човѣкъ само се пита, коя е причината за това страдание, за тази мъка. Причината се крие въ това, че клеткитѣ на стомаха или на черния дробъ, сж недоволни отъ господаря си и не функциониратъ правилно. Какво трѣбва да направишъ, за да възстано-

вишъ здравословното състояние на организма? Тръбва да угодишъ на стомаха си. Какъ? Като повдигнешъ клетките на стомаха въ по-високо състояние, отколкото сж били. Тѣ искатъ студена вода. Ще ги убедишъ, че студената вода е вредна и ще имъ дадешъ топла. Тѣ искатъ месна храна. Ще ги убедишъ въ вредата отъ месото и ще имъ дадешъ лесно смилаема храна. Така ще се възстанови хармонията между клетките на стомаха и състоянието на целия организъмъ ще се подобри.

Често вие мислите за Небето и се отвличате отъ прямото си задължение. Добре е да се мисли и за небето, но като за училище. Обаче знанието не е нито въ гимназията, нито въ университета, като здания. Знанието не се придобива само отъ учебниците и пособията въ училищата. Знанието е въ професорите, които го предаватъ. И Небето е подобно на университета, дето сж събрани възвишени души, завършили своето земно развитие. Тамъ се придобива истинското знание, но за това е нужденъ цензъ. За да те приематъ на Небето като ученикъ се изисква високъ цензъ. Всѣки може да влѣзе въ университета, но временно като гостъ. Тамъ ще те разведатъ изъ всички стаи, да видишъ какви пособия има, какъ сж наредени, но ако пожелаешъ да слушашъ лекции, нѣма да те пуснатъ. Тамъ се преподава висока наука, която за обикновения човѣкъ е толкова достъпна, колкото човѣшкото знание е достъпно за котката. И котката, като влѣзе вкѣщи, дигне си опашката, огледа се наоколо и мисли, че всичко е постигнала. Така нищо не се постига. Съ гледане само не се придобива знание. Това, което човѣкъ е миналъ преди милиони години, котката едва сега го минава. Като вдигне опашката си, тя мисли, че много знае. Нищо не знае тя. Съ вдигането на опашката си, тя иска да каже, че нѣма защо да мисли много. За нея е така, но не и за човѣка. Детето отъ първо отдѣление знае да смѣта до 20, но какво е това знание предъ знанието на учения?

Сегашните математици и учени знаятъ много работи, но като дойдатъ до числото 13, всички се страхуватъ. Защо

се страхуват? Това число не е пълно, въ него липсва майката - двойката. Единицата е бащата, тройката - синът, но той е нехранимайко. Бащата се чуди какво да прави съ този син, не може да го възпита. Въ числото 13 нѣма любовъ, затова го считатъ фатално. Казвате, че това число има отношение къмъ личността. Не къмъ личността, но къмъ индивида. Коя отъ дветѣ думи има по-старъ произходъ: индивидътъ или личността? Думата „индивидъ“ има по-старъ произходъ. Първо човѣкъ се индивидуализиралъ, а после станалъ личностъ, споредъ сегашното разбиране на това понятие. Индивидътъ се отдѣля отъ цѣлото. Когато казватъ, че нѣкой се е индивидуализиралъ, това значи отдѣляне отъ цѣлото. Подъ „личностъ“ разбиратъ човѣкъ съ известни качества. Когато се говори за високото произхождение на нѣкого, иматъ предъ видъ неговата личностъ. Когато се говори за общественото му положение, иматъ предъ видъ индивида. Значи, външнитѣ прояви се отнасятъ до индивида, а вътрешнитѣ - до личността.

Казвате, че човѣкъ трѣбва да се откаже отъ своята личностъ. За какво ще се хване тогава? Добре е човѣкъ да не дава голѣмо значение на личността си, но какво ще прави съ егоизма? Той обича себе си. Де е лошото въ тази обичъ? Като обичашъ себе си, ти се отклонявашъ отъ правата посока на обичта. И наистина, който обича само себе си, не е въ правия пѣтъ. Той изпада въ положението на детето, което прегръща и цѣлува майка си съ цель да изтрыгне нѣщо отъ нея. Щомъ я предразположи къмъ себе си, то веднага започва да иска отъ нея бонбони, ябълки, орѣхи и др. Майката казва: „Много добро е моето дете.“ Въпросъ е колко е добро. Това дете мисли само за себе си, а майката се заблуждава, че то я обича. Детето не цѣлува и прегръща майка си отъ любовъ, но отъ желание да получи нѣщо отъ нея. На първо мѣсто детето има предвидъ себе си, своето желание.

Егоизмътъ съществува и въ религиозния животъ на човѣка. Ставашъ рано сутринъ, изправяшъ се на молитва предъ Господа, мажешъ и гладишъ предъ Него, съ цель да ти даде нѣщо. Случва се, че Той ти дава, каквото искашъ.

Казваш: „Едва се помолихъ и Господъ прие молитвата ми.“ Обаче срещалъ съмъ мнозина, които се оплакватъ, че съ години се молятъ и Господъ не отговаря на молитвата имъ. Защо не имъ отговаря? - Защото трѣбвало тѣ сами да си помогнатъ, не е нужно да безпокоятъ Господа. Нѣкой се молилъ на Господа да му даде ниви за обработване. Това не е Негова работа. Молимъ се за ниви, за здраве, но не получаваме отговоръ на молитвата си. Това е твоя работа, а не на Господа. Ти си дошълъ на Земята здравъ, нищо не ти остава, освенъ да поддържаши здравето си. Лѣгай и ставай рано, не пианствуй и не преяждай, не се пресилвай. Ако ти е далъ достатъчно здраве, а ти не го поддържаши, вината не е въ Бога. Ти не живеешъ разумно, разпилявашъ здравето си, а искашъ да ти се даде още здраве.

Питате: „Защо Богъ не отговаря на молитвата ни? Защото искате това, което ви е дадено. Искашъ да станешъ ученъ. Дадени ти сж способности. Нищо не ти остава, освенъ да учишъ. Учи, ще станешъ философъ, професоръ, какъвто искашъ. „Азъ се моля.“ - Знание съ молитва не се придобива. Ако се молишъ и сжщевременно учишъ, това е другъ въпросъ. Казваш: „Азъ знаехъ само два - три въпроса отъ целия материалъ и като се помолихъ, падна ми се това, което знаехъ.“ Не се заблуждавай. Не уповавай на това. Утре ще ти се падне единъ отъ най-труднитѣ въпроси. Какво ще правишъ тогава? Казвате: „Толкова години вече сме въ Школата и нищо не сме научили.“ - Много нѣщо сте научили, но сжщественото трѣбва да се знае. „Не сме способни.“ - Способни сте, но не използвате способноститѣ си, както трѣбва. Вие повече критикувате отколкото работите. Не гледате своята работа, но критикувате кой какъ живѣлъ, какъ се обличалъ, какъ се вчесвалъ. Какъ трѣбва да се реши човѣкъ?

Въ Америка въ една областъ назначили единъ добъръ проповѣдникъ. Обаче веднага се разнесълъ слухъ, че той се реши като жена, съ пѣтъ по сръдата на главата. Веднага подали заявление до епископа съ молба, да имъ назначи другъ проповѣдникъ. Тѣ казвали: „Не искаме проповѣдникъ, който се реши като жена“ Епископътъ извикалъ проповѣдника да

чуе и неговата дума. Какво било учудването му, когато видѣлъ, че проповѣдникътъ нѣмалъ никакъвъ пжтъ на главата си. Той билъ вчесанъ по последната мода. Значи нѣкой пуcналъ лъжливъ слухъ по адресъ на проповѣдника и критиката веднага го възприела.

Казвамъ, често общественото мнение играе роля на барометъръ. То се произнася за хората, както барометърътъ за времето, дали налѣгането е високо или ниско. Обаче не е все едно да кажешъ, че налѣгането е високо или ниско, голѣма е разликата. Като наблюдавамъ барометъра, нѣкога при известно налѣгане, вали дъждъ. Другъ пжтъ, при сжщото налѣгане, времето е добро. Това сж изключения. При всички барометри има изключения, но въ кристалнитѣ барометри сж най-малко. Който се занимава съ опредѣляне на времето, не трѣбва да следи само барометритѣ, но да изучава посоката на вѣтроветѣ, изгрѣва и залѣза на Слънцето, облачността - да бжде метеорологъ. Нѣкога облацитѣ горе, въ пространството иматъ една посока, а долу - друга, вѣтроветѣ - сжщо. Има вѣтрове съ спирално движение. Всичко това трѣбва да се има предъ видъ. Нѣкога на небето се явява една пурпурна краска - сутринъ, или вечеръ. Тя показва, че въ атмосферата ще стане голѣма промѣна. Гледашъ небето ясно, чисто, но следъ нѣколко часа става голѣма промѣна. Като знаешъ това, скрий се на безопасно мѣсто. Който не разбира тѣзи нѣща, той се любува на пурпурната краска, не подозира, че следъ малко трѣбва да се крие отъ нея. Тя всѣкога изненадва.

И тѣй, каквито промени ставатъ въ природата, такива ставатъ и въ човѣшкото съзнание. Нѣкога чувствувашъ, че ще стане нѣщо, тъжно ти е, мъчно ти е, безъ да знаешъ защо. Казвашъ: „Ще стане нѣщо.“ Това е процесъ, който става въ подсъзнанието. Не се минава много време, става така, както си чувствувалъ. Има процеси, които ставатъ въ обикновеното човѣшко съзнание. То се отнася до дребнитѣ нѣща въ живота: ядене, пиене, простите отношения. Такова съзнание иматъ и животнитѣ. После човѣкъ дохожда до по-високо съзнание въ себе си, чрезъ което схваща радоститѣ и скърбите. Безъ да е направилъ нѣкаква видима грѣшка, той е тъженъ,

недоволенъ отъ себе си. Нѣкжде отдалечъ чувствува, че или по мисль или по чувство не се проявилъ добре. Сжщо така отдалечъ чувствува и радостта. Вѣрвашъ въ нѣщо, което още не е станало. Вѣрата има отношение къмъ самосъзнанието. Вѣрата съединява мислитѣ и чувствата въ едно, прави човѣка устойчивъ, стабиленъ. Тя координира вътрешния животъ на човѣка. Вѣрата никога не лъже човѣка. Вѣрвашъ, че нѣщо ще стане, така или иначе. Както вѣрвашъ, така става.

Следователно съществуватъ нѣколко съзнания, които действуватъ въ човѣка: свѣрхсъзнанието, подсъзнанието, самосъзнанието и съзнанието. Свѣрхсъзнанието наричатъ интуиция. Който е развилъ интуицията си предчувствува нѣщата, които ще се случатъ, даже и въ по-далечно бъдеще. Както чувствува, така става. За такъвъ човѣкъ казватъ, че е мистикъ. Психологията на различнитѣ съзнания е различна. Не е все едно дали живѣешъ въ обикновеното съзнание, въ самосъзнанието, въ подсъзнанието или въ свѣрхсъзнанието. Когато минава отъ едно съзнание въ друго, човѣкъ претърпява едно болезнено състояние. То се отразява външно върху ржцетѣ: нѣкога ржцетѣ изсъхватъ повече, отколкото трѣбва, а нѣкога сж много влажни. Организмътъ е здравъ, когато ржцетѣ не сж нито много сухи, нито много влажни. Нѣкога ржцетѣ на човѣка сж много грапави. Това се дължи на вътрешнитѣ стълкновения въ организма. То е подобно на вълненията, които ставатъ въ моретата. Тогава повърхността на водата не е гладка. Казваме: „Морето се вълнува.“ Нѣкога добритѣ чувства въ човѣка се сменятъ съ лоши и лошитѣ - съ добри. Той се намира подъ голѣмо вътрешно напрежение. Всѣко вътрешно вълнение се отразява на кожата. Безъ да разбира това, човѣкъ пипа кожата си и като забележи, че е корава, грапава, започва да търси причината. Щомъ намѣри причината, той може да урегулира своитѣ мисли и чувства. Ако успѣе въ това, въ него настава миръ и спокойствие. Той е доволенъ отъ себе си, както градинарътъ е доволенъ отъ градината съ, която разкопалъ, обработилъ и посѣлъ.

Какво трѣбва да правите, за да възстановите своя вътрешенъ миръ? Първата ви работа е да регулирате мис-

литѣ и чувствата си, да имѣ дадете съответното мѣсто. Старитѣ възгledi да турите на една мѣсто, а новитѣ - на друго мѣсто. Недоволень си, изучавай себе си, да знаешъ защо си недоволенъ. Движишъ се между хората, имашъ отношение къмъ тѣхъ. Не е достатъчно майката да знае, че е длѣжна да кърми детето си - трѣбва да знае кога да го кърми и какъ да става това. Ако е разтревожена, по никой начинъ тя не трѣбва да го кърми. Нека помоли съседката си да накърми детето ѝ, но не и тя сама. Искашъ да заколишъ една кокошка и започвашъ да я гонишъ. Тя бѣга, крие се, страхува се. Тя предчувствува, че ще стане съ нея, нѣщо лошо и отъ страхъ кръвта ѝ се трови. Обаче ти я хванешъ, заколишъ я и я сготвишъ, безъ да подозирашъ, че тази отрова минава и въ твоята кръвь. Като знаешъ това, не се чуди, отъ де идатъ разстройствата и болеститѣ на организма. Ако можешъ да залъжешъ кокошката и неусѣтно да я заколишъ, добре, но и това не е правилно. Най-добре е да заколишъ само онази кокошка, която е готова да се жертвува. Има кокошки, които предчувствуватъ смъртта и сж примирени. Заколишъ ли такава кокошка и я изядешъ, ще придобиешъ добро разположение. Ще изядешъ кокошката и ще си кажешъ: „Вкусна бѣше тази кокошка.“

Сега азъ ви навеждамъ тия факти, за да имате ясна представа за своя животъ, да знаете де се крие причината на страданията. Вървишъ по улицата, срещашъ единъ професоръ, поздравявате се и продължавате пътя си. Въ това време чувашъ нѣкакъвъ болезненъ стонъ. Обръщашъ се и виждашъ, че професорътъ падналъ на земята и силно ударилъ ржката си. Веднага го хващашъ и придружавашъ до университета. Чудишъ се защо е падналъ. Има причина за това. Професорътъ се разтревожилъ още у дома си - ималъ разпрания съ жена си. Силно смутенъ, той не могълъ да запази равновесието си и изговорилъ лоши думи. Причината може да бжде и отъ другъ характеръ, но важно е, че всѣко физическо падане има своя дълбока психическа причина. Нѣкой се моли на Бога, но презъ всичкото време въ ума му се въртятъ неговитѣ кредитори, не го оставятъ свободно да се моли. Изобщо, за всѣко страдание има индивидуални и колективни причини.

Щомъ намѣри причината, човѣкъ лесно се справя съ страданияето си.

Често получавамъ писма и телеграми отъ провинцията, че нѣкой братъ или сестра заболѣли, искатъ отъ мене съветъ. Азъ мога да дамъ съветъ, но какво ще правите вие? Ако оставяте на мене да свърша всичкитѣ работи, за васъ нѣма да остане нищо. Защо не се съберете по нѣколко заедно и не направите обща молитва? Колко души отъ васъ умрѣха преждевременно? Съ молитвата си, съ участието си къмъ болния, вие можете да го задържите по-дълго време на Земята. Казвате: „Каквато е Божията воля, това ще стане съ него.“ Така е, но Божията воля е да си помагате взаимно. Нѣкой се намира въ затруднение или е безъ служба. Помолете се за него. Щомъ всички се молятъ, Богъ ще отговори на молитвата ви. Дойде нѣкой при мене и ми казва: „Ако искашъ, можешъ да ме излѣкувашъ.“ Ако искамъ, мога да те излѣкувамъ, но и ти трѣбва да искашъ.

Три фактора играятъ роля въ човѣшкия животъ: Господъ, твоятъ ближенъ и ти самъ. Следователно ще оздравѣешъ, ако Богъ иска, ако азъ искамъ, и ако ти искашъ. Достатъчно е да липсва единъ отъ тритѣ фактора, за да не се нареди работата. Какво трѣбва да направишъ, за да иска Богъ твоего оздравяване? Дойде единъ цигуларъ при васъ и вие искате да ви свири. Казвате: „Ще свиришъ вънъ.“ - „Не мога да свиря вънъ, дъждъ вали.“ - „Нищо, ще ти туримъ качулка и наметка.“ - „Свирилъ ли си на влага, съ качулка и наметка? Пръвъ ти дай примѣръ и азъ ще те последвамъ.“ За свиренето и пѣненето сж нуждни специални условия. Човѣкъ не може на всѣко мѣсто и по всѣко време да пѣе и свири. Болниятъ пѣе ли? Като оздравѣе, пѣе. Като нареди работитѣ си добре, пакъ пѣе. Като си пийне малко и развесели, българинътъ започва да пѣе.

Имахме единъ познатъ, наричаха го Иванъ владиката. Той бѣше ученъ човѣкъ, знаеше френски, арабски. Като говорѣше съ хората, минаваше за сериозенъ човѣкъ. Той казваше: „Не се живѣе лесно на Земята, трѣбва много да се мисли.“ Обаче отъ време на време той обичаше да се отбива въ

кръчмата и да си пийне едно кило винце. Следъ това ставаше веселъ и казваше: „Глупаво е човѣкъ много да мисли. По-леко трѣбва да се живѣе.“ Като изтрезнѣе, пакъ ставаше сериозенъ. Щомъ пийне, развеселяваше се. Човѣкъ трѣбва да бжде веселъ и безъ винце. Ако е за пиене, нека пие най-много отъ 25 - 50 грама вино, да се тонира. Лошото е тамъ, че като пийне една чаша, постепенно увеличава. Като изпиешъ една чаша, престани, не увеличавай чашитѣ. „Да не пиемъ ли старо, 20 годишно вино?“ Ако виното ти действува добре, пий само 25 грама, по никой начинъ повече. Добре е да не пиете вино, освенъ като лѣкарство.

Мнозина изпадатъ въ особени, специфични състояния, подобни на опиването отъ вино и се чудятъ коя е причината за тѣхъ. Работете върху себе си, да се справите съ своитѣ специфични състояния, които ви измѣчватъ. Има специфични състояния, подобни на тѣзи отъ тѣсни обувки. Поръчвашъ си обувки, но се оказватъ тѣсни. Обущарътъ казва: „Понеси ги малко, докато се разпуснатъ.“ Тѣ ще се разпуснатъ, но ще направятъ мазоли на краката ми. - „Ще ги туримъ на калъпъ.“ - Късно ще бжде вече. Важно е да ми направишъ по-широки обувки, да не ме убиватъ. - „Ще изложи изкуството си съ такива безформени обувки.“ Значи за твоего изкуство ще нараня краката си.

И азъ съмъ ималъ неприятности съ обущари. Нѣкой иска да ми направи хубави обувки, тѣсни, спретнати, безъ да държи смѣтка за краката ми. Казвамъ му да ми вземе мѣрка точно по крака и следъ това да пусне поне единъ сантиметъръ и половина повече на широчина. „Нѣма защо толкова широки!“ - „Направи ми ги както искамъ.“ - „Ще се изложи предъ обущаритѣ.“ - „Не се страхувай, хубавитѣ обувки се познаватъ.“ Всѣки отъ васъ е обущаръ. Направете си такива обувки, отъ които сами да се задоволите. Ако ти самъ не се задоволишъ, никой не може да те задоволи. Недоволенъ си, че лоша мисль влѣзла въ ума ти. Вината е въ тебе. Защо я допусна? - „Окръжаващитѣ сж виновни.“ И тѣ сж виновни, но отчасти. По-голѣмата вина е въ самия човѣкъ.

И тъй, като говоримъ за новото разбиране на любовта, имаме предъ видъ проявите ѝ въ различнитъ съзнания. Тя се проявява въ съзнанието по единъ начинъ, въ самосъзнанието - по другъ начинъ, въ подсъзнанието - по трети, и въ свръхсъзнанието по четвърти начинъ. Това, което хората наричатъ любовъ, не е никаква любовъ. Характерна черта на любовта е, че тя уравновесява силитъ въ човѣшкия организъмъ. Дето влѣзе любовта, тамъ противоречията изчезватъ. Който обича, той е досетливъ, той има силна интуиция. Той знае нуждитъ на човѣка и веднага ги задоволява. Ако е гладенъ, ще го нахрани, ако е жаденъ ще го напои, ако е боленъ, ще му помогне, да оздравѣе по-скоро. Вънъ отъ човѣшкия умъ, любовта, не съществува. Казвашъ: „Много те обичамъ.“ Това е афектация. Любовта изключва афектитъ.

Отъ Божествено гледище любовта повече дава, по-малко взема. Ако не давашъ, не можешъ да любишъ. Първо ще давашъ, после ще вземашъ. Първо ще посѣнешъ житото на нивата, а после ще вземешъ отъ посятото. Може цѣлъ животъ само да давашъ, да сѣнешъ на нивата. Въ другия животъ ще вземешъ, каквото си сѣлъ. Всѣка добра постѣпка, направена на когото и да е, единъ день ще се върне пакъ при тебе. Всѣко добро желание, отправено къмъ нѣкого, единъ день ще донесе плодетъ си пакъ на тебе. Може ли ученикътъ да учи добре, и да не бжде добре поставенъ предъ своя учителъ? Ако си царски синъ и не учишъ, колкото и да искатъ да ти помогнатъ професоритъ, въ края на краищата всички ще признаятъ, че не обичашъ да учишъ и ще ти поставятъ слаби бележки. Ако не учи, професоритъ ще кажатъ на царя, че синътъ му не учи, за да постави на преденъ планъ втория синъ. Ако и той е неспособенъ, да постави на първо мѣсто за наследникъ третия синъ. Всѣки има по единъ наследникъ въ себе си, който доскоро е живѣлъ въ областта на самосъзнанието. Скоро ще бжде въ областта на свръхсъзнанието. Различнитъ съзнания разполагатъ съ различни методи за работа. Молишъ се, но нѣмашъ никакъвъ резултатъ. Въмѣсто да се подобри състоянието ти, ставашъ по-неразположенъ. То

показва, че кръвообръщението ти не е добро, не си ялъ добра храна. Какво си ялъ? - „Баница.“ Пресни ли бѣха материалитѣ на баницата? - „Не бѣха пресни, но баницата бѣше направена добре.“ Не яжѣ такава баница. По-добре свари нѣколко картофи, обѣли ги и ги яжѣ съ солчица. Тѣ представятѣ вкусно и здравословно ядене. Който иска да създаде характеръ въ себе си, да се храни съ проста, но чиста, здравословна храна. При това, всѣки самъ трѣбва да си прислужва. Всѣки трѣбва да си знае каква храна отговаря на неговия организъмъ. Всѣки има своя любима храна или плодове, които му подхождатѣ.

Между храненето, дишането и мисленето има известно отношение. Следователно ако не можешъ да изберешъ храната си, не можешъ да подберешъ и мислитѣ си. Щомъ избирашъ добра храна, ще избирашъ и добри мисли. Чистата и здрава храна не се вкисва. Можешъ ли да кажешъ сжщото и за мислитѣ? Какво означава думата „вкисване“? Вкисването не е разлагане. То е първиятъ процесъ при подквасването. Ще чакашъ млѣкото да се подкваси и тогава ще го ядешъ. Ако ядешъ вкисната храна, ще се разболѣешъ. Като знаешъ това, пази се отъ вкиснали мисли. За да не става вкисване, всѣки търси добра подкваса. Любовта, истината, знанието сж особенъ видъ подкваси, съ които човѣкъ може да си служи.

Сега ще ви дамъ работа за цѣла седмица. Мислете за вѣрата и влиянието ѣ върху човѣшкия животъ. Мислете за благороднитѣ чувства, върху жертвата. Често религиознитѣ мислятъ за онзи свѣтъ, да отидатъ между ангелитѣ, тамъ да живѣятъ. Какъ ще отидете между ангелитѣ, като не познавате характера имъ? Ангелитѣ се отличаватъ съ абсолютна чистота. За да отидешъ между тѣхъ, и ти трѣбва да бждешъ чистъ. Имашъ ли тази чистота? Ангелътъ има чисти мисли и чисти чувства. Тѣ се сливатъ въ едно, не както въ човѣка. Ангелътъ не различава мислитѣ отъ чувствата си, защото между тѣхъ има пълна хармония. Дойде ли до човѣка, тамъ нѣщата сж разединени: често чувството е въ противоречие съ ми-

сълзта. Това произвежда дисонанс въ човѣшкия животъ. Както въ музиката се явяватъ дисонанси и се изправятъ, така и въ човѣшкия животъ има много дисонанси, които трѣбва да се изгладятъ.

Откога датира музиката въ живота? Отъ създаването на човѣка. Нѣкой казва: „Да имамъ пиано, или другъ нѣкакъвъ инструментъ!“ Ти имашъ най-стария инструментъ. Не си ли доволенъ отъ него? - „Кой е този инструментъ?“ - Ларинксътъ. Никакъвъ инструментъ не може да се сравни съ човѣшкия ларинксъ. Само едно се иска отъ васъ: да го развивате правилно. (*Учителътъ свири съ цигулката и пѣе:*) „Всичко старо си отива. Иде зората на новия животъ. Старото не може вече да живѣе. Животътъ новъ ще остане на земята.“ Стариятъ, грѣшниятъ животъ, който носи хиляди страдания и неволи, си отива. Щомъ си отиде, ще му благодарите, защото и той донесе нѣщо добро.

Изпейте пѣсеньта: „Всичко въ живота е постижимо.“ Кога? - Когато доброто е основа, разумността - цель, а духътъ гради свѣтли бѣднини. Ще спремъ дотукъ, ще оставимъ пѣсеньта незавършена. И това е хубаво. Такива сж условията на физическия свѣтъ. Много нѣща на земята губятъ своята красота - заличаватъ се. На земята красивитѣ нѣща губятъ своята музикалностъ. Не е лесно да поддържашъ своето музикално разположение. Въпрѣки това пѣйте, да запазите музикалното си разположение. Който пѣе, малко боледува. Ако заболѣе, лесно се лѣкува. Въ това отношение музиката е добро лѣчебно сръдство. Който пѣе, по-добре мисли. Доказано е, че музикалното чувство е добре развито въ всички поети, художници, философи. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че музикалното чувство не е еднакво развито у всички. За да го развиете, пѣйте и като здрави и като болни; и като разположени и като неразположени. Така ще развивате и волята си. Не е лесно да те боли счупениятъ кракъ и да пѣешъ. Герой трѣбва да бждешъ. Вие се страхувате да пѣете, да не вземете фалшиви тонове. Пѣйте у дома си, когато сте сами. Кой ще ви слуша? Важно е да се упражнявате. Ан-

гелитѣ пѣятъ хубаво, но тѣ се упражнявали хиляди години. „Нѣмаме условия.“ Къде ще намѣрите условия, въ музикалната академия ли? И това ще бѣде, но първо се иска предварителна подготовка. После ще ви приематъ въ музикалната академия. Пѣйте, за да развивате и мисълта си. Всѣки трѣбва да пѣе, като условие за подобряване на здравето. Пѣйте колкото може повече.

Дръжте въ ума си мисълта за пѣенето, като условие за здравословното състояние на човѣка. По-рано вие пѣхте по-добре, затова и въ духовно отношение бѣхте по-добре. Сега пѣете по-малко и въ духовно отношение отпаднахте. Това е причина и за честитѣ заболявания между васъ. „Сега ли е време за пѣене?“ Вие сте въ положението на евреитѣ, когато ги взимаха въ пленъ. Тѣ си казваха: „Свърши се вече нашата пѣсенъ.“ Може ли да бѣдешъ пленникъ и да пѣешъ? Казвамъ, въ каквото и положение да се намирашъ, пѣй! Само така ще се освободишъ отъ дявола. Той бѣга отъ пѣенето и отъ молитвата.

Тайна молитва

*18 лекция отъ Учителя,
държана на 18 януарий 1933 г.,
София, Изгревъ*

НОВАТА ПЪСЕНЬ*

Размишление

Ще прочета 4 глава отъ Посланието къмъ Ефесянитѣ.

Единъ отъ стремежитѣ на хората е да придобиватъ знания. Въ стремежа си да придобиватъ повече знания, тѣ приличатъ на музикантитѣ, които се състезаватъ, кой да излѣзе по-голѣмъ виртуозъ, да се прослави предъ хората. Сжщото състезание се забелязва и въ религиозния животъ. Като влѣзе въ религиозно общество, човѣкъ проявява амбиция да се състезава съ окръжаващитѣ, да излѣзе по-голѣмъ виртуозъ въ духовно отношение. Не е лошо да се състезава човѣкъ, но това е външната страна на живота. Нѣкога външната страна е човѣшка, а вътрешната - Божествена. Нѣкога е обратно: външната страна е Божествена, а вътрешната - човѣшка. Значи, не всѣкога вътрешната страна е Божествена. Трѣбва да различавате тѣзи нѣща, да не изпадате въ противоречия.

„И тѣй, азъ, узникъ въ Господа, моля ви, да ходите достойно на званието, въ което бидохте призвани; съ всѣко смиренномъдріе и кротость, съ дълготърпение, да си претърпявате единъ другъ съ любовь.“ (1 и 2 стихъ)

Какво значи достоенъ? Това значи да ходи човѣкъ изправенъ, съ дигната глава, съ изправенъ гръбначенъ стълбъ, като войникъ, който отива на бойното поле. Достойнството се отнася до външната страна на живота. Ако нѣмашъ достойнство, ти се смущавашъ, свивашъ се, не си увѣренъ, дали ще успѣешъ. Ученикъ, който знае уроцитѣ си, има самосъзнание, който не знае уроцитѣ си, свива се и си мисли дано учителя не го вдига днесъ. Той се крие отъ погледа на учителя, нѣма достойнство. Сжщото виждаме и въ религиозния

* Поради липса на оригинал, беседата е препечатана отъ първото издание „Работа на природата“ - София 1948г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

животъ на човѣка. Той може да се свива - нѣма достойнство; може да ходи изправенъ, съ достойнство. Това не е за упръкъ, но външното държане е резултатъ на вътрешното състояние на човѣка.

„Смиреностъ, кротостъ и въздържание.“ Това сж качества на човѣка, които трѣбва да се преведатъ. Смирениятъ не е слабъ човѣкъ, напротивъ, той е силенъ. Който не разбира това, казва, че смирениятъ е слабъ човѣкъ. Лъже се той, силата на човѣка се крие въ смирението. Казватъ за нѣкого: „Той е кротичкъ.“ Искатъ да кажатъ, че е слабъ. Не, слабиятъ не може да бжде нито кроткъ, нито смиренъ. Кроткиятъ и смирениятъ е високо добродетеленъ. Когато слабиятъ иска да стане силенъ, той върши престѣпление. Смирениятъ никога не върши престѣпление. Следователно свѣтътъ се нуждае отъ силни хора, които сж готови да станатъ слаби, а не отъ слаби, които се стремятъ да станатъ силни, да заповѣдватъ, да управляватъ...

„Единъ Господъ, една вѣра, едно кръщение.“ (5 стихъ)

„Единъ Богъ и Отецъ надъ всички, Който е надъ всички, чрезъ всички и въ всички насъ.“ (6 стихъ)

Подъ „Единъ Господъ“ разбираме мекия елементъ въ човѣка. Въ този Господъ ти вѣрвашъ. Господъ се проявява въ мекотата, която осмисля нѣщата, а Богъ - въ силата. Когато говоримъ за външния свѣтъ, разбираме Бога, а когато говоримъ за вътрешния свѣтъ, разбираме Господа, който украсява нѣщата.

„И Той даде едни да сж апостоли, други - пророци, други пъкъ благовестници, а други пастири и учители.“ (11 стихъ)

„За усъвършенствуване на святиитѣ въ дѣлото на служенето, въ назиданието на дѣлото Христово.“ (12 стихъ) Значи не се проповѣдва на простите хора, а на светитѣ, тѣ да се усъвършенствуватъ въ служене. Така разбира апостолъ Павелъ.

„Докле достигнемъ всинца въ единството на вѣрата и на познаването на Сина Божий въ съвършенъ мъжъ, въ мѣратата на възрастта, на Христовата пълнота.“ (13 стихъ.)

И да се облѣчете въ новия човѣкъ, създадения по образа на Бога въ правда и въ светостъ на истината.“ (24 стихъ)

Затова отхвърлете лъжата и всѣки съ ближнаго си говорете истина, защото сме удове единъ на другъ.“ (25 стихъ)

Помнете: Въ правда и светостъ на истината. Отхвърлете лъжата, защото човѣкъ самъ се лъже. За кого е писана тази глава? - За мнозина. Злото и доброто, за които е писано, се отнасятъ до онѣзи, които разбиратъ и които могатъ да го използватъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ правилното разбиране на нѣщата. Питате: Де е Богъ? Де е мѣстото на мисълта? Де е мѣстото на чувствата? Мисълта е въ мозъка, а чувствата - подъ лъжичката. Де е волята на човѣка? - Въ ржцетѣ и краката. Като се говори за ржце и крака, обикновениятъ човѣкъ разбира едно, а учениятъ - друго. Подъ ржце и крака разбираме органи за движение и работа. Съ краката човѣкъ ходи, изминава пѣтя, който му е опредѣленъ съ ржцетѣ той работи, свършва работата, която му е дадена. Подъ ржце и крака, учениятъ разбира волята, т.е. разумното начало въ човѣка. Глупавиятъ се движи безцелно и върши глупости, разумниятъ обаче се движи съзнателно и работи, върши добри дѣла. Въ историята на човѣчеството нѣма да срещнете глупавъ човѣкъ, който да е свършилъ едно гениално дѣло. Глупавиятъ казва: „Днесъ съмъ глупавъ, но все ще поумнея нѣкога.“ Една турска пословица казва: „Не било на 50-тѣ, та ще бжде на 90-тѣ.“ - Ако като младъ не си уменъ, като старъ никога нѣма да бждешъ уменъ. По-скоро очаквай да оглупѣешъ, отколкото да поумнѣешъ. „Сега не разбирамъ този въпросъ, но после ще го разбера.“ Ако сега не си го разбралъ и после нѣма да го разберешъ. Ако ябълчната семка очаква да придобие своитѣ качества следъ посаждането ѝ въ земята, тя е загубена. Семката трѣбва да съдържа качества-та си преди посаждането ѝ въ земята. Посади ли се веднажъ, тя трѣбва да очаква благоприятнитѣ условия, за да израсте.

Днесъ всички хора очакватъ да придобиятъ нѣщо отъ вѣнъ. Не, сега ще ви се дадатъ условия, за да израсте това, което е вложено въ васъ. Лошитѣ условия - мжнотии, страдания, несгоди сж вѣншни стимули, които заставятъ вложе-

ното въ човѣка да се прояви. Дошла една мъжнотия, нищо отъ това. Тя е вълна, която ще отстранишъ съ крака си и ще продължишъ пътя си. Дошла скръбъ въ живота ти - ще я хванешъ съ ръцетѣ си, ще я туришъ настрана и ще вървишъ напредъ. Дошълъ страхътъ, цѣлъ треперишъ, сърдцето ти ще изскочи навънъ. Има ли нѣщо лошо въ страха? Треперенето на сърдцето показва, че си живъ. Сърдцата на всички живи хора треперятъ, туптятъ. Ще кажете, че това сж противоречия. Така е, безъ противоречия не може. Тѣ сж за силнитѣ, гениалнитѣ и великитѣ хора. Когато страдашъ, Небето гледа на тебе съ довѣрие, като на човѣкъ, който може да свърши една добра работа. Ако не страдашъ, то гледа на тебе снизходително, като на човѣкъ, който не може да работи. Следователно радвай се, че страдашъ. Ако нѣмашъ страдания, съжالياвай за това.

Дойде нѣкой при мене и казва: „Знаешъ ли колко страдамъ?“ Какво отъ това? Щомъ страдашъ, ти си човѣкъ, който работи. Отъ тебе ще излѣзе нѣщо добро. Като говоря така за страданията, не искамъ само да ви утешавамъ и насърчавамъ, но казвамъ, че страданията сж потикъ, чрезъ който вложеното въ човѣка расте и се развива. Божественото расте при страданията. Щомъ е така, не го спѣвайте. Оставете го да израсте и да се развива. Който не разбира този законъ, тъкмо израсте Божественото, той го отчупи. На другата година отново израсте, но той пакъ го отчупи. Така продължава човѣкъ, докато най-после се умори да го чупи и го оставя вече свободно да расте. Нѣма случай въ живота, когато Божественото е спрѣло своето развитие. Кога и да е, то ще израсте, но ще закѣснѣе въ развитието си.

На Изгрѣвъ имаше едно малко, слабо дръвче, което едва бѣше израсло. То бѣше на пѣтъ, дето минаваха всички: този го стѣпче, онзи го стѣпче, така не можеше да расте свободно. Най-после му се даде възможность да израсте. „Мѣстото му не било добро, трѣбвало да се извади отъ тамъ.“ - Оставете дръвчето да си расте свободно. То не иска да умре и казва: „Ако на Изгрѣвъ не мога да израсна, кѣде на друго мѣсто ще израсна?“ Какво да правимъ съ това дръвче? - Ела-

те, ще ви кажа какво да правите. Вземете нѣколко колчета, забийте ги около дръвчето, съединете ги съ тѣль и ще видите какво ще стане. Щомъ престанаха да стѣпватъ върху дръвчето, въ скоро време то се съживи и започна да расте. „Не е на добро мѣсто посадено.“ Споредъ хората, нѣкои нѣща не сж на мѣстото си, но споредъ Бога сж точно на мѣсто поставени.

Мнозина очакватъ да получатъ всичко наготово, да имъ дойде нѣкакво откровение. И това може, но докато получатъ откровението, ще бжде късно. Тѣ ще се огледатъ единъ день въ огледалото и ще видятъ, че сж остарѣли. Искатъ да ходятъ, не могатъ, краката имъ не държатъ. Все придобиватъ, все очакватъ нѣщо, докато единъ день всѣки за себе си каже: „Нищо не придобихъ.“ Не очаквай да придобиешъ нѣщо следната година. Каквото искашъ да придобиешъ, гледай да го придобиешъ още днесъ. Не очаквайте да получите нѣщо отъ вѣнь. Ето, азъ ви говоря, но това е условие за васъ. Вие трѣбва да работите, да използвате условията. Като четете Писанието и други книги, всичко превеждайте, за да се ползвате отъ него. Нека въ ума ви остане само една дума, но съществена, върху която може да мислите.

Често говорите за вѣрата. Въ какво вѣрвате? - Въ любовта. По-хубаво нѣщо отъ любовта нѣма, но какъ я прилагате? За да разбера какъ прилагате любовта, гледамъ на какво разстояние се поставяте единъ отъ другъ. Видя ли, че нѣкой се приближава много близо до мене, зная, че той иска да взима, а не да дава. Докато хората се прегръщатъ и цѣлуватъ, тѣ само взиматъ. Слънцето близо ли е до насъ? То е на грамадно разстояние отъ насъ, въпрѣки това, изобилно и непрестанно дава. Не мислете, че ако сте близо единъ до другъ, само тогава можете да давате. Не разбранитѣ нѣща сж далечъ отъ хората, а разбранитѣ - близо. Следователно ако се разбирате, вие сте близо, ако не се разбирате, сте далечъ. Разстоянието между хората зависи отъ взаимното имъ разбиране. Близо си до нѣкого, ако те разбира, ако не те разбира, ти си далечъ отъ него. Истинската близость означава разбиране между два ума, две сърдца, две души и два духа. Нѣма

по-красиво нѣщо отъ тази близостъ. Като знаешъ това, не търси Бога отвънъ, не желай да бждешъ близо до Него. Желай да Го разбирашъ. Щомъ разбирашъ Бога, Той ще се всѣли въ тебе.

Казващъ: „Познавамъ този човѣкъ, разбирамъ го.“ Какъ го позна? - „Огледахъ го отъ главата до краката и разбрахъ, че е добъръ човѣкъ.“ - Докато делишъ хората на добри и лоши и отъ добритѣ очаквашъ нѣщо, а отъ лошитѣ нищо не очаквашъ, ти си въ свѣта на илюзиитѣ. Нѣкой може да не е добъръ, но това не ти дава право да го пренебрегвашъ. Съзнанието му още не е пробудено. Единъ день той ще се пробуди и ще прояви доброто въ себе си. Днесъ той води два живота едновременно: външенъ и вътрешенъ. Какъ ще живѣешъ добре съ него? Знай, че всѣки човѣкъ е условие за тебе, чрезъ него да придобиешъ нѣщо. И ти си условие за него, той да придобие нѣщо чрезъ тебе. Никой не е пратенъ на земята да слугува на другитѣ, нито да имъ господарува. Слуга и господарь, това сж временни условия въ човѣшкия животъ. Въ едно отношение майката и бащата сж слуги, а въ друго отношение - господари. Въ едно отношение синътъ и дъщерята сж слуги, а въ друго отношение - господари.

Какво се разбира подъ понятие слуга? Въ Писанието най-почетно мѣсто се дава на слугата. Когато Богъ изпрати Своя възлюбенъ Синъ на земята, даде Му почетна служба - слуга на човѣчеството. За тази служба именно Христосъ мина презъ такива страдания, каквито никой досега не е минавалъ. Той бѣше подложенъ на поругания, обиди, оплювания, докато най-после Го разпнаха на кръстъ. При това положение, Христосъ не можа даже да се оплаче и се обърна къмъ Бога съ думитѣ: „Отче, прости ги, тѣ не знаятъ какво правятъ.“ Христосъ научи нѣщо отъ страданията, разбра какъ трѣбва да се помага на хората. И вие, като сте дошли на земята, все ще научите нѣщо, ще кажете на Баща си, какво сте научили. Всички имате изпитания, страдания и мъчности, безъ да знаете защо идатъ тѣ. Имате дарби и способности, безъ да знаете защо ви сж дадени. Много нѣща имате, но много нѣща сте изгубили, заложили сте ги. Сега трѣбва

да работите, да ги откупите. Въ свѣта съществува единъ голѣмъ битъ пазаръ, дето се купуватъ заложенитѣ вещи. Какво сте заложили, не е моя работа да ви разправамъ. Ваша работа е да си ги откупите. Азъ нѣмамъ време да отварямъ архивитѣ, да ви показвамъ какво сте заложили. Вие сами ще си спомните това. Заложени нѣща сж тѣзи, които не растатъ и не се развиватъ. Имашъ дарба, която не расте. Защо? - Заложилъ си я. Имашъ мисли, чувства и постѣпки, които не се проявяватъ. Защо? - Заложилъ си ги.

Казано е въ Писанието: „Ние сме удове.“ Подъ „удъ“ хората разбиратъ органъ, въ органиченъ смисълъ на думата. Обаче въ широкъ смисълъ подъ „удъ“ се разбира органъ на Божественото тѣло. Нѣма по-добри условия за човѣка отъ тѣзи да бжде удъ на Божествения организъмъ. Ти влизашъ въ единъ организъмъ да помагашъ. Ти ще помагашъ, ще бждешъ носителъ на Божественото, но и на тебе ще помагатъ.

Като ви говоря така, вие мислите, че съмъ недоволенъ отъ нѣкого. Недоволството е човѣшка работа. Защо ще съмъ недоволенъ? Ако не сте направили баницата, както трѣбва или материалитѣ не сж пресни, ще ви кажа, че не харесвамъ баницата, безъ да бжда недоволенъ. Обидата, недоволството сж лични работи. Азъ не искамъ нито баницата ви, нито яденето ви. „Не сме добре облѣчени, окжсани сме.“ Това е ваша работа. Ако сте добре облѣчени, вие ще се радвате, ако не сте добре облѣчени, вие ще скърбите. Нѣкога азъ се радвамъ на окжсанитѣ дрехи. Какво ще кажете за разпуканата и скжсана обвивка на орѣха. Докато е съ здрава обвивка, орѣхътъ стои високо на дървото. Щомъ започне да се кжса обвивката, орѣхътъ, слиза на земята. Следъ това ще взема единъ камъкъ, ще чукна, орѣха и ще му кажа: „Хайде да отидешъ на училище.“ Ще минешъ презъ царската врата - уста-та, дето те чакатъ професори, да те възпитаватъ и учатъ. Това е алегория. Казвате: „Да не е тази уста, това гърло, по-леко ще се преживѣе.“ Това гърло е на мѣстото си. Ако то не се отваря и заваря, ти нищо нѣма да научишъ.

Първо Божието благословение минава презъ гърлото, после отива въ стомаха, отъ тамъ - бѣлитѣ дробове и най-

после се качва въ мозъка. Ако не е така, ти не можеш да реализираш твоите мисли. „Какъ ли живѣятъ ангелитѣ?“ И тѣ иматъ сжщитѣ удове като хората, но не постъпватъ като тѣхъ. Ангелътъ има носъ, но не се секне като хората; той има уста, но не плюе като хората. „Какъ се разбира това?“ Не може да го разберете. За васъ е важно да разберете себе си. „Ти разбирашъ ли ангелитѣ?“ - Разбирамъ ги по-добре отъ васъ. Всѣки день се срещамъ и разговарямъ съ тѣхъ. Колко хубаво се разговаряме. Ангелътъ не ме разглежда отъ главата до петитѣ, като васъ. Той не се съмнява въ мене. Ако ми пише писмо, въ него нѣма нищо двусмислено. Хубави писма пишатъ ангелитѣ, тѣ иматъ отличень езикъ. Всѣка дума казана отъ тѣхъ, е точно навреме и на мѣсто. Хората сж ме лъгали много, но досега нито единъ ангелъ не ме е излъгалъ. Като среща добъръ човѣкъ, за мене той е въплътенъ ангелъ. По това се отличава добрия отъ лошия човѣкъ. И разумниятъ човѣкъ, който служи на Бога, е въплътенъ ангелъ. „Азъ мога ли да бжда ангелъ?“ - Да, отъ тебе зависи. И ти може да бждешъ ангелъ, но да не знаешъ това. Нѣкога си ангелъ, безъ да съзнавашъ това, нѣкога носишъ името Ангелъ, безъ да си такъвъ.

Ангелътъ е сжщество съ чиста мисль, съ голѣма интелигентность, съ свѣтълъ умъ. Той не разбира кое заставя хората да грѣшатъ. Понеже пжтътъ къмъ злото и грѣха е затворень за ангела, той се чуди какъ е възможно човѣкъ да грѣши. И започва да прави своите изследвания, да намѣри причината на грѣха. Така той дохожда до заключението, че малка причина е заставила човѣка да грѣши. Въпрѣки това, той се чуди какъ е възможно такава малка причина да произвежда грѣха. Нѣкога най-малкото раздвижване на въздуха е причина да изгуби човѣкъ равновесието си. Достатъчно е да се мѣрне нѣщо предъ очитѣ му или да лъхне отнѣкъде вѣтъръ, за да каже той: „Не вѣрвамъ вече въ никого?“ Въ заключение ангелътъ казва: „Деликатно сжщество е човѣкътъ.“ Ангелътъ влага повече топлина въ живота на човѣка, но работитѣ му не вървятъ добре. Той разширява прозорцитѣ му, внася повече свѣтлина, но работитѣ му пакъ не се нареждатъ. Анге-

лътъ среща единъ човѣкъ, който му се оплаква: „Знаешъ ли каква горчива дума ми казаха?“ Ангелътъ се чуди какъ е възможно една дума да мине презъ ухото и да се отрази като горчивина въ устата. „Много горчива бѣше тази дума.“ - „Отъ де знаешъ, че е горчива, пита ангелътъ. Кажи ми каква бѣше тази дума.“ - „Чухъ я съ ушитѣ си и тя се отрази зле върху мене.“ Помни, горчивитѣ думи не влизатъ презъ ухото. Горчивитѣ думи сж заблуждения и криви мисли и чувства. Ти си мислишъ, че нѣкой ти казалъ горчива дума. Всъщностъ тя не е горчива. Какво ти казалъ? Че си невежа. Възразявашъ: „Азъ да съмъ невежа!“ Разбира се, че ти си невежа, даже и простакъ си. Ти си толкова голѣмъ простакъ, че можаха да те излъжатъ да влѣзешъ въ утробата на майка си и тамъ, въ затвора, да прекарашъ цѣли деветъ месеца. Следъ това, да те возятъ въ количка две - три години и най-после, като пораснешъ, да станешъ философъ и да питаешъ хората: „Знаете ли, кой съмъ азъ?“ - „Да, знаемъ, онзи въ количката.“

Мнозина ме питатъ, де съмъ роденъ. Никжде не съмъ се раждалъ. „Въ количка не сж ли те возили?“ - Не. „Какъ така?“ - Нали въ окултизма се говори за новораждане, т.е. два пѣти роденъ. Ако е въпросъ за раждане, азъ и десетъ пѣти съмъ ражданъ, но съмъ изведнажъ роденъ. Впрочемъ, това сж недоказани факти. За менъ думитѣ „роденъ“ и „нероденъ“ нищо не означаватъ. Тѣ сж далечни, отвлѣчени понятия. Далечни сж малкитѣ нѣща, а близки сж голѣмитѣ, далечни сж неразбранитѣ нѣща, а близки - разбранитѣ.

Сега азъ ще ви питамъ: Коя дума е горчива? Всѣка криворазбрана дума е горчива. Ти мислишъ дълго време върху тази дума и като неразбрана, тя произвежда горчивина въ устата ти. И лошата дума произвежда горчивина. По отражение, горчивината се предава и на устата. Всъщностъ твойтъ ближенъ е нѣмалъ намѣрение да те огорчи. Недоволниятъ се запитва защо Богъ го е създалъ лошъ, защо не го е направилъ талантливъ, гениаленъ, да се справя лесно съ мжнотиитѣ си. Това е крива мисълъ, която отваря вратата на недоволството. То е стариятъ господарь, който от време -

навреме те посещава. И ти изпълняваш неговата воля. Стариият ти господар те товари и разговаря по свое желание. Така постъпватъ съ кираджийскитѣ коне.

Питаашъ: „Отъ кои съмъ азъ?“ - Ти си отъ свободнитѣ коне, които пасатъ свободно въ гората. Ти си отъ свободнитѣ моми, които само обикалятъ хорото, докато нѣкой момъкъ имъ се усмихне. Слушай, не се лъжи! Сжщото казвамъ и на момъка: Не се лъжи! Не приемай китката отъ момата. Кжсанитѣ цвѣтя сж човѣшкитѣ лъжи. Съ китката момата иска да каже: „Каквито сж цвѣтята въ китката, такъвъ ще стане и твойтъ домъ, когато азъ влѣза въ него.“ Момъкътъ туря червенъ поясъ на кръста си, съ което иска да каже на момата: „Виждашъ ли този поясъ, такава ще те направя - бѣла и червена.“ Да, но тоя поясъ е краденъ. Момъкътъ взелъ вълна отъ гърба на овцата, боядисалъ я червено и съ това лъже момата, че ще я направи щастлива. Съ краденъ поясъ щастие не се постига. Не е лесно да станешъ щастливъ. Ако азъ бѣхъ мома, нѣмаше да се лъжа отъ червения поясъ на момъка. Вжтрешната връзка между хората не трѣбва да се основава на външнитѣ нѣща, които внасятъ разочарование.

Сега, не мислете, че това се отнася до васъ. Не казвайте, че и вие сте постъпвали по сжщия начинъ. Не се занимавайте съ миналото. Нѣкой посещавалъ кръчмата, пилъ до забрава, следъ което го набили хубаво. Азъ не се спирамъ върху това. Има между васъ, които никога не сж посещавали кръчмитѣ и не сж пили. „Какво да се прави?“ - Не ходи въ кръчмата. Не позволявай на кръчмаря да те бие. Щомъ допускатъ това, ти си билъ пиянъ. Дойде ли кръчмарьтъ срещу тебе, ти пръвъ трѣбва да го съборишъ на земята и да му кажешъ: „Нѣмашъ право да продавашъ вино, да опивашъ хората.“

И дяволътъ е кръчмаръ. Като дойде при тебе, той ти казва само една дума, която пуска бръмбаръ въ главата ти. Тази дума е като чашата съ виното. Щомъ изпиешъ чашата, пожелаваашъ втора, трета, докато се напиешъ съвършено и казваашъ: „Азъ ще му дамъ да разбере кой съмъ!“ Защо трѣбваше да пиешъ толкова вино? - „И азъ съмъ не зная.“ Азъ съмъ

виждалъ сестри и братя, които се напиватъ, макаръ че минаватъ за духовни. Срепне ги нѣкой и имъ каже какво се говори за тѣхъ. Тѣ веднага кипватъ и започватъ да се разправятъ. Азъ извикамъ брата или сестрата и казвамъ: „Имамъ хубаво 20 годишно вино. Искашъ ли да ти дамъ отъ него?“ „Искамъ.“ Пиешъ, но скоро стомахътъ ти се разстройва. Следъ това трѣбва да вземешъ рициново масло, за да се изпоттишъ и прочистишъ. После, като изтрезнѣешъ, казвашъ: „По-добре да не бѣхъ пилъ.“ - Правъ си. По-добре да изпълнявашъ Божията воля, отколкото да пиешъ. И азъ, като ставамъ рано сутринъ, първата ми задача е да изпълня волята Божия - да обичамъ онова, което Богъ е създалъ. Въ всичко да виждамъ Неговото величие и красота. Така, азъ не се спирамъ върху човѣшкитѣ прояви и отношения къмъ мене. Азъ нося кърпичка въ джоба си и щомъ ми дойде на умъ да кажа нѣщо не на мѣсто, веднага отварямъ кърпичката и плюя въ нея. „Не трѣбва да плюешъ въ кърпата.“ - Това е моя работа.

Научете се да превеждате нѣщата. Ако се занимавате съ лишенията, при които живѣете - нѣмате дрехи, обувки, вжглища и др. Свѣтътъ никога нѣма да се оправи. Изкуство е при най-голѣмитѣ страдания да се яви у тебе любовно чувство къмъ всичко живо. Животътъ ти ще се измени и осмисли. Затова е нужна вѣра въ живия Господъ, който е въ тебе. Това значи да се махне камъкътъ на твоя гробъ. Този камъкъ потиска душата на всѣки човѣкъ. Той е сжщиятъ, който затиска и поклѣващото семе. Ако не може да израсте, семето или ще сж изкриви или ще заглъхне. Следователно махни камъка отъ душата си, за да могатъ всички дарби и способности да растатъ на свобода. Не го ли отмахнешъ, ти самъ ще се осакатишъ.

Сега като ви говоря така, азъ не искамъ да отвличамъ вниманието ви отъ вашитѣ интереси, нито искамъ да кажа, че нѣмате знания. Напротивъ, вие имате толкова много знания и добродетели, че не знаете какъ да се справите съ тѣхъ. Вие имате толкова много костюми, че не знаете кой отъ тѣхъ да облѣчете. Споредъ мене седемъ костюма ви сж достатъчни: за всѣки день отъ седмицата по единъ костюмъ. Кой кос-

тjомъ ще облѣчете седмия день, когато отивате при Бога? Тогава ще облѣчете най-хубавата си дреха, дрехата на любовта. Като облѣчешъ тази дреха, лицето ти ще бжде весело и засмяно. Ще кажешъ: „Татко, свършихъ работата, която ми бѣше определилъ.“ Богъ ще се усмихне и ще си каже: „Имамъ единъ синъ, на когото мога да разчитамъ.“

Велика наука е да знаешъ какъ да изпълнявашъ волята на своя небесенъ Баща. Това не е лесна работа, както не е лесно да свиришъ и пѣешъ. Голѣми мжчнотии е миналъ музикантътъ, докато си пробие пжтъ. Едно време, когато започнахъ да свиря на цигулка, всички ми казваха: „Цигуларъ кжща не храни.“ Въпрѣки това, азъ продължавахъ да свиря. Първиятъ ми учителъ бѣше добъръ, даде ми основнитѣ правила на цигулката. Вториятъ ми учителъ бѣше чехъ, гениаленъ музикантъ. Той се вдъхновяваше отъ музиката. Азъ го слушахъ съ удоволствие, когато свирѣше. Близкитѣ ме питаха какво ще постигна, като се науча да свиря. Музиката не е най-необходимото нѣщо въ живота. Не е най-необходимото, но е много важно нѣщо. Тя върви паралелно съ живота. Отъ 25 години азъ се занимавамъ съ въпроса за отношението на музиката къмъ човѣшката душа, какво възпитателно въздействие има тя върху човѣка. Дойдохъ до заключение, че човѣкъ не може да свърши работата си както трѣбва, ако не е музикаленъ. Музикалното чувство въ човѣка е проводникъ и трансформаторъ на силитѣ въ природата. Колкото пжти съмъ се натъквалъ на мжчнотии и трудности, всѣкога съмъ се допитвалъ до цигулката, какво трѣбва да правя, за да ги разреша правилно. Човѣкъ среща мжчни задачи въ живота си, които трѣбва да реши. Въ помощъ му иде музиката. Тя прави чудеса.

Ще ви приведа единъ примѣръ за въздействието на музиката. Преди години живѣхъ въ Варна. Хазайката ми имаше дюкянъ въ кжщата си, който даде подъ наемъ на единъ кръчмаръ. Всѣка вечеръ се събираха хора въ кръчмата, които свирѣха и пѣеха по цѣли нощи. Невъзможно бѣше да се работи вечеръ, но не можеше и да се спи. Мислѣхъ си какво да правя. Казахъ на хазайката да помоли кръчмаря да не вдигатъ

толкова шумъ, но той не я послуша. Да излѣза отъ квартирата си и това не направихъ. Най-после решихъ да си послужа съ музиката. Една вечеръ при най-голѣмата врѣва и викъ въ кръчмата, взехъ цигулката си и започнахъ да свиря. По едно време слушамъ въ кръчмата настана тишина. Единъ следъ другъ посетителитѣ напуснаха кръчмата. Не се мина много време и кръчмарьтъ напусна този дюкянъ, премѣсти се нѣкъде далечъ отъ насъ. Кръчмарьтъ напусна кжщата, но азъ зная колко ми коштуваше това свирене. Решихъ въ себе си: Втори пжтъ нѣма да свиря това парче. Ако химикътъ съ задушливитѣ газове произвежда известенъ ефектъ на далечни разстояния, защо музиката, съ своитѣ тонове, да не произведе известно влияние върху умоветѣ и сърдцата на хората? Всѣки музикантъ трѣбва да познава силата на своята музика и въздействието ѝ върху човѣка. Азъ нѣмамъ предъ видъ разрушителното действие на задушливитѣ газове, но говоря за благотворното влияние на музиката. Колко време трѣбваше да свиря онази вечеръ, за която ви споменахъ, за да въздействамъ на хората да не пиятъ. Въ края на краищата и кръчмарьтъ стана почтенъ човѣкъ, напусна занаята си и започна друга работа. Въ първо време хазайката изгуби малко материални срѣдства, но после положението ѝ се подобри. Тя даде дюкяна си за бакалница и бѣше по-доволна.

Голѣма сила се крие въ музиката. Трептенията, които вложихъ въ цигулката, разрушиха трептенията на винопийцитѣ. „Имашъ ли право да постѣпвашъ така?“ Има ли право кръчмарьтъ да събира хората около себе си и да ги опива? „Той трѣбва да се прехранва, да поддържа семейството си.“ - Само съ кръчмарство ли може човѣкъ да се прехранва? Ето защо, като дойде дяволътъ при васъ, пѣйте и свирете. „Какво да пѣемъ или да свиримъ?“ Българинътъ съ таманъ прогонва дявола. Едно е важно: или да прогоните дявола, или да го заставите да ви се подчинява, да го направите слуга. Когато дойде небесното войнство при Христа, пѣха му пѣсента: „Святъ, святъ Господь Саваотъ.“ Значи и вие трѣбва да пѣете такава пѣсень, която да има дълбокъ смисълъ. Ще свирите и пѣете така, че да постигнете целта си. Разстоянието

отъ главичката на цигулката до края е всичко 32 см. Въ тѣзи 32 см се крие магическата сила на цигулката. Музикантътъ трѣбва да е свирилъ най-малко 20 години на цигулка, за да владѣе позициитѣ, да може леко, естествено да минава отъ една позиция въ друга. Колкото по-нагоре отива, толкова по-голѣми мѣжнотиите среща. Понеже мѣстата на тоноветѣ въ цигулката не сж опредѣлени, цигуларьтъ трѣбва да има особено чувствително и развито ухо, да схваща и най-малката разлика между тоноветѣ, да ги предава въ тѣхната чистота. Когато се научи да свири въ всички позиции, цигуларьтъ взима по нѣколко тона заедно и ги съчетава въ акорди. Изобщо цигулката изисква голѣма точностъ, голѣмо концентриране. Ти не можешъ да свиришъ добре, ако умътъ ти не е концентриранъ. Казвашъ: „Не зная защо днесъ не ми върви цигулката.“ Цигулката е направена отъ нѣкой майсторъ, а тоноветѣ излизатъ отъ онзи, който свири на нея. Мнозина свирятъ и пеятъ, но още не сж дошли до Божествената музика и пѣсень. Трѣбва да бждешъ голѣмъ майсторъ, за да преодолеешъ мѣжнотиитѣ, които срещашъ на пътя си. За да дойдешъ до Божествената музика, всѣки день ще се натъквашъ на препятствия, поставени отъ човѣка. Божественото расте и се развива при голѣми противоречия и противодействия. Тѣ водятъ къмъ истинското хармонично съчетание на тоноветѣ.

Говоря за музиката, но това не значи, че всички можете да бждете музиканти. Обаче всички можете да пѣете и да мислите. Всѣки не може да бжде цигуларъ, но всѣки може да бжде градинарь, да обработва мозъка си, както градинарьтъ - своята градина. Ако не обработвашъ мозъка си, ти не си човѣкъ. Ако не обработвашъ сърдцето си, не си човѣкъ. Ако не развивашъ волята си, не си човѣкъ. Отивамъ по-далечъ и казвамъ: Ако не можешъ да пѣешъ и свиришъ, не можешъ да се наречешъ човѣкъ. „Срамъ ме е да пѣя.“ Защо те е срамъ? - „Отъ критиката.“ Остави критиката настрана. Ще кажешъ може би, че музиката е достигнала своето крайно развитие. Не, още много има да се учи. Ето цѣли 25 години свиря и изучавамъ особеноститѣ на цигулката и още не съмъ се домогналъ до крайнитѣ резултати. Какви сж резултатитѣ, за

васъ не е важно. Колкото и да ви говоря за тѣхъ, нѣма да ме разберете. Ако впрегнете волята си да пѣте, да дойдете до чиститѣ тонове, бихте постигнали нѣщо. Но ти казвашъ: „Не мога да пѣя, не мога да работя, не мога да ходя правилно.“ Първата работа на човѣка е да се учи да ходи ритмично, следъ това - да се научи да работи, да свири, да пѣе, да рисува, да пише.

Човѣкъ не трѣбва да се срамува отъ труда и отъ работата, да се интересува и отъ най-малкитѣ нѣща. Едно време българитѣ считаха, че цигулката е достояние на циганитѣ. Затова казваха, че цигуларь кѣща не храни. Днесъ не е така, цигуларитѣ печелятъ много. Тѣ хранятъ кѣщата. Ако нѣмаше цигулари и кѣщи нѣмаше да има. Кѣща безъ гѣдулка, нищо не струва. Гѣдулката е мѣжътъ, който свири. Мѣжътъ е една гѣдулка, жената - втора. Тѣ настройватъ гѣдулкитѣ си и заедно свирятъ.

Основната мисль, която искамъ да ви оставя, е да имате любовъ въ душата си. Вие имате любовъ, но вашата любовъ е специфична. Първо проявете любовта, а после я изучавайте. Като се прояви любовта у васъ, тя ще събуди всичкитѣ ви дарби и способности, всички красиви и благородни чувства. Само така ще разберете какво трѣбва да правите всѣки день. „Азъ не мога да направя нищо.“ - Работи въ областта на любовта и ще видишъ какво можешъ да направишъ. Като пѣешъ и свиришъ, ще разберешъ за какво си способенъ. Отъ 25 години азъ свира на цигулка всѣки день, поне по 15 - 20 минути и съмъ разбралъ какво може човѣкъ да направи и какво Богъ прави. Преди години ме запитаха: „Ти годенъ ли си?“ - Годенъ съмъ. „Де е годеницата ти?“ Азъ я нося винаги съ себе си. „Кѣде е тя?“ - Ето я, тя е моята цигулка. Азъ обикалямъ съ нея свѣта. Досега тя не ми е казала нито една обидна дума. Тя има отличенъ езикъ. Никога не говори лоши думи. Великиятъ Божи Духъ е вложилъ мисльта си въ човѣка и чрезъ нея Той създалъ инструментитѣ, на които се свири. Не е лесно да направишъ инструментъ. Великъ е билъ онзи, който пръвъ открилъ азбуката, перото, инструмента. Великъ е билъ Онзи, Който е създалъ читѣ - про-

зорцитѣ на човѣшката кѣща. Хиляди години разумниятъ свѣтъ е работилъ, докато създаде удоветѣ на човѣшкото тѣло, т.е. на кѣщата, въ която душата живѣе.

Мисълта, която искамъ да ви оставя днесъ е: всѣки да избере нѣщо, върху което да работи. Работете напримѣръ върху движението. Голѣмо е значението на движението. Ако ораторътъ знае какъ да държи рѣцетѣ си и какъ да ги движи, той може да произведе превратъ въ слушателитѣ си. Едно хармонично движение, направено на мѣсто, крие въ себе си цѣла наука. Въ вървежа на човѣка сѣщо има цѣла наука. Съ движението на краката едновременно се движатъ и умътъ, и сърдцето. Това не е нищо друго освенъ вѣтрешна работа на човѣка. Истинскиятъ човѣкъ е онзи, който има хармония въ движението на краката, рѣцетѣ, ума, сърдцето и волята. Нѣкой нѣма петъ пари въ джоба си. Намира се въ трудно положение, но не знае какво да прави. Много просто - музикантъ си, вземи цигулката си, излѣзъ на пѣтя и свири. Пѣвецъ си, излѣзъ на пѣтя и пѣй. Излѣзъ средъ София, да свиришъ и пѣешъ. Следъ това тури паритѣ въ джоба си и продължи своя пѣтъ. Но ти се стѣснявашъ, не знаешъ какво ще кажатъ хората за тебе. Въ това нѣма нищо срамно. Да нагрубявашъ хората, това е срамно. За предпочитане е да ходишъ и пѣешъ по улицитѣ, отколкото да нагрубявашъ, да обиждашъ хората и да вършишъ престѣпления.

Време е вече да влѣзете въ новия пѣтъ и да заживѣете по новъ начинъ. И стариятъ пѣтъ не е лошъ, но е много дълъгъ. Той има много извивания, много забикалки. Той е подобенъ на рѣката, която лѣкатуши. Азъ ви давамъ най-краткия пѣтъ. Той е по-правиленъ, по-чистъ, отколкото онзи, който продължава хиляди години. Ако идеята за Бога не може да ви направи свободни, защо ви е тя? Ако идеята за любовта, мъдростта, истината, за живота, знанието и свободата не могатъ да ви направятъ свободни, защо ви сѣ тѣ? Казвате: „И съ тѣзи идеи остарѣхме.“ Защо не се подмладите? - Не знаемъ какъ. Азъ ще ви дамъ начинъ за подмладяване. Ще ви науча какъ да се освободите отъ недостатѣцитѣ. „Невежи сме, слаби хора сме.“ - Ще ви дамъ начинъ, какъ да

придобиете знание и сила. Обаче това не може да стане изведнажъ. Азъ мога да ви преподамъ една лекция по музика въ единъ часъ, но преди това ще ви изпратя при единъ професоръ по музика, да се подготвите. Като свършите при него курса по музиката, тогава ще влѣзете въ областъта на новата музика. Засега тази областъ още не е разбрана за васъ. Днесъ не може да се говори за окултна музика. Тя изисква дълбоко разбиране. Какво ще разберете, ако ви кажа да изпѣете нѣщо въ терца, кварта или квинта? Нѣкои ще разбератъ, но повечето ще останатъ чужди за нея. Тѣ не сж музикални.

„Днесъ азъ не искамъ да свира.“ Защо? - Времето не е подходящо. Когато времето не е подходящо, мнозина не разбиратъ музиката. И тогава вмѣсто да събуди у човѣка положителни качества, тя събужда отрицателни. Затова е казано въ Писанието: „Всѣко нѣщо си има своето време.“ Какъ се познава това? То се подсказва отвѣтрѣ. Кога трѣбва да пѣе или да свири човѣкъ? Когато се намира въ тъжно, мрачно състояние на духа. Той трѣбва да си пѣе тихо, за себе си, докато измени състоянието си. Каква музика е тази, която не може да измени състоянието на човѣка? Музиката е дадена за вътрешна услуга на хората. Азъ говоря за вътрешната, интимната, неофициалната страна на музиката.

Сега мога да ви изсвиря една българска пѣсенъ. Питате: „Защо българската пѣсенъ е толкова тъжна?“ Тжгата въ нея представя отпечатъкъ отъ миналото. Като свира тѣзи песни, азъ се свързвамъ съ тжгата на българина, следъ което трѣбва да употребя усилие и време, да се освободя отъ нея. Когато българинътъ падналъ и се отклонилъ отъ правия пътъ, той изгубилъ едно отъ най-хубавитѣ си чувства - любовъ къмъ Бога. Така се създала тъжната българска пѣсенъ. После, като миналъ презъ материализма, той си казалъ: „Нѣма защо много да мисля. Богъ да мисли за всичко.“ Той се отпусналъ свободно, започналъ да пѣе и да се весели. Така се създала веселата пѣсенъ. Той казалъ: „Докато е време, ще си поиграя, ще си посвиря, че ако искатъ, нека ме биятъ.“ *(Учителътъ свири тихо една българска пѣсенъ, следъ нея друга, хороводна и трета - тжжна.)* Тѣ означаватъ: „Зага-

зихме я ние! Нѣма ли нѣкой да ни покаже пѣтя, отъ де да минемъ?“

Изпѣйте пѣсенъта „Всичко въ живота е постижимо, когато доброто е основа, а разумността - целъ, съ която Духътъ гради великитѣ бѣднини.“

Основната мисълъ на тази лекция е, че вие имате дарби и способности повече, отколкото си мислите. Не сте благодарни отъ това, което имате, защото не сте работили правилно. Че нѣмате успѣхъ въ работата си, това не показва липса на дарби и способности. Имате препятствия - ще ги преодолявате. Работете така, че всѣки да прояви особеното въ себе си. Стремете се къмъ разнообразието на живота. Зато ва всѣки да си избере нѣщо специфично, върху което да работи. Единъ да работи върху ржцетѣ си, да имъ придаде хубава форма, другъ върху вървежа си, да се научи да стѣпва така, че да изразява музика, трети - върху красотата. „Да се молимъ на Бога, да ни даде нѣщо наготово.“ Молитвата е велико нѣщо. Моли се, но така, че молитвата ти да се придружава съ пѣсенъ, музика, учене и работа. Само така ще решишъ задачитѣ си. Въ широкъ смисълъ на думата молитвата подразбира работа. Като учишъ и работишъ, ти се молишъ. „За насъ ли е това нѣщо?“ - За васъ, разбира се. Като ви наблюдавамъ, намирамъ, че нѣкои отъ васъ сѣ добри скулптури, хубави бюстове сте изработили. Това, което всѣки човѣкъ представя, е резултатъ на неговата собствена работа. Всѣки самъ себе си е изработилъ. Казвашъ: „Нищо не мога да направя.“ - Лъжешъ се, ти си скулпторъ, самъ си изработилъ своето тѣло. Какво повече искашъ?

Сега ще ви дамъ една работа, а именно, да смекчите езика си, да го привикнете да изговаря думитѣ меко, сладко. Засега езикътъ на повечето хора е грубъ. Мжжътъ казва на жена си: „Маро, дай хлѣба!“ Въ думитѣ му се чете заповѣдъ, настойчивостъ. Ако иска да задоволи жена си, мжжътъ трѣбва да се обърне къмъ нея нежно, внимателно и да ѝ каже: „Маро, моля ти се, донеси хлѣба.“ Като го донесе, той трѣбва ѝ каже: „Благодаря, много си добра, и услужлива.“ Като слуша мекия и сладъкъ езикъ на мжжа си и жената отговаря по

сжщия начинъ. Тя е доволна отъ него и се стреми да му услужва съ любовъ. И двамата сж готови да даватъ отъ себе си. Когато цигуларьтъ свири добре, публиката е доволна отъ него и е готова да дава повече. Ако не свири добре, публиката нищо не дава.

И тъй, всѣки трѣбва да работи, да развива въ себе си нѣщо специфично. Нѣкой иска да стане набоженъ. Това е мжчна работа. Ето, отъ толкова години работите духовно и още не сте постигнали ценни резултати. Другъ иска да стане голѣмъ ораторъ. И това не се постига лесно. Ако говоришъ като всички хора, ще кажатъ: „Обикновено говори.“ Говоришъ логично, казватъ: „Сухо говори.“ Говоришъ отвѣчително, казватъ: „Разхвърляно говори.“ Сега и азъ, като говоря, мисля по какъвъ начинъ да ви задоволя. Има начинъ, по който мога да задоволя всичкитѣ си слушатели. Като свърша беседата си, ще се спра предъ вратата и като се ржкувате съ мене, на всѣкиго ще дамъ въ ржката по една златна монета. Тогава ще кажете: „Много хубаво говори този човѣкъ. Отлични идеи изнася. Ще дохождаме редовно да го слушаме. Не само, че нищо не взима, но отгоре на това и дава. Беседитѣ му сж нѣщо особено.“ Така е, но подобна беседа азъ държа единъ пѣтъ въ петтѣ години. Представете си, че ме слушатъ двеста души и на всѣки дамъ по една златна монета. Знаете ли на каква сума възлиза? Ще кажете, че ви подкупвамъ. Като ви се плаща за нѣщо, не ви ли подкупватъ? Обаче азъ съмъ решилъ да работя и да свиря даромъ. Имамъ златни монети въ джоба си. Вмѣсто да ми тежатъ, решилъ съмъ да ги дамъ, за да ми олекне. На мене ще олекне, а слушателитѣ ми ще си отидатъ по домоветѣ доволни.

Какво представя златото? - Знанието, което трѣбва даромъ да раздавате на хората. То е общо достояние на всички. Всѣки трѣбва да получи по нѣщо отъ твоего знание. Правишъ добро на нѣкого, безъ да очаквашъ благодарностъ. Това добро ще даде своя плодъ. Като слушате беседата и да не разберете цѣлата, все ще остане една мисль въ ума ви, която ще принесе своя плодъ. При среща съ познати и вие ще кажете по една мисль отъ беседата, върху която тѣ ще мис-

лять. Всѣка мисль, изказана навреме и съ любовь, принася своето благословение. Всѣка блага дума, всѣка добра мисль идатъ отъ Бога. Изобщо добритѣ, разумнитѣ, хубавитѣ нѣща винаги идатъ отъ Бога. Въ това отношение човѣкъ е проводникъ на Божественото. Следователно работете съзнателно върху себе си, да приемете правилно Божественото и да го предадете правилно.

Искате да ви свиря български песни. Какво ще придобиете отъ тъжнитѣ български песни? Българинътъ е тъженъ, защото е изгубилъ любовта си къмъ Бога. Той търси начинъ, какъ да намѣри изгубеното. Днесъ българинътъ играе и пѣе, но съ игра не се изправятъ работитѣ. Азъ зная една пѣсенъ и я наричамъ „Пѣсенъ за изправяне на погрѣшкитѣ.“ Азъ я свиря единъ пѣтъ на десетъ години. Зная и друга една пѣсенъ, която свиря единъ пѣтъ на двадесетъ години. Тя е „Пѣсента на блудния синъ“. Досега съмъ я свирилъ три пѣти. Като я свиря, азъ се изцапвамъ толкова много, че следъ това дълго време се чистя. Скъпо струва такава пѣсенъ. Въ тази пѣсенъ се изнасятъ причинитѣ и последствията за падането на човѣка. Въ тъжнитѣ песни се крие упадъкътъ на дадена култура. Бждещето ще открие въ европейската музика причинитѣ за упадъка на съвременната култура. Днесъ ние се нуждаемъ отъ една нова пѣсенъ - пѣсенъ на Любовта, която носи животъ. Ние се нуждаемъ отъ нова пѣсенъ - пѣсенъ на Мъдростта, която носи знание. Ние се нуждаемъ отъ нова пѣсенъ - пѣсенъ на Истината, която носи свобода. Тази е новата пѣсенъ.

*19 лекция отъ Учителя,
държана на 25 януарий 1933г.,
София, Изгрѣвъ*

ЗНАЧЕНИЕ НА УДОВЕТЪ*

Размишление

Ще прочета 36 псаломъ, защото още въ първия стихъ той съдържа едно психологическо преживяване.

„Беззаконието на нечестивия говори вътре въ сърдцето ми.“ (ст. 1) - Значи нѣкой върши престѣпление, а беззаконието говори вътре въ сърдцето ти, като че ти го вършишъ. Пияницата пие, а ти трѣбва да плащашъ. Казвамъ: „Чудно нѣщо, нито съмъ ялъ, нито съмъ пилъ, а трѣбва да плащамъ.“

„Нѣма страхъ Божи предъ очитѣ му.“ - Много естествено, страхътъ отъ Бога е елементъ на разумността. Неразумниятъ не знае какво нѣщо е страхъ отъ Бога.

„Защото се лъже въ очитѣ си.“ (2 ст.)

Страданията не сж нищо друго, освенъ вътрешна драма въ човѣшкия животъ. Защо страдатъ хората? Сега азъ не искамъ да се занимавамъ съ този въпросъ. Да се занимавамъ съ страданията на хората, това значи да се занимавамъ съ тѣхнитѣ нечистотии. По-добре да се заровятъ нечистотиитѣ въ земята, дето следъ време, само по себе си ще се пречистятъ, отколкото ти да ги чистишъ.

Мнозина изучаватъ закона на превръщането, искатъ да придобиятъ много знания. Ако искашъ да придобиешъ много знания, не ставай хамалинъ, т.е. не носи знанието на гърба си, но го приеми въ себе си, докато го обработишъ. Носишъ сто килограма на гърба си, прегърбишъ се отъ тежестъ, а нѣмашъ какво да ядешъ. Този товаръ не е твой. Като дойдешъ до опредѣленото мѣсто, ще го оставишъ. За тебе ще остане само тежестъта, ще знаешъ, че си носилъ товара на нѣкого. Носи знанието на гърба си, както ученикътъ носи

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание „Работа на природата“ - София 1948г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

торбичката си и отива на училище. Твое е само онова въ торбичката. Радвай се на знанието, което носишъ, както малкото дете се радва на ябълката въ ржката си. Докато ябълката е въ ржката ти, изяжъ я, да не би нѣкой по-силенъ отъ тебе, да я вземе и изяде. Колко пѣти малкото дете плаче за ябълката си, която по-голѣмо и по-силно дете отъ него му е взѣло и изяло. Ако не можешъ да се ползувашъ отъ знанието си, ще дойде по-силенъ отъ тебе, да ти го вземе.

Всички хора иматъ уста, но ако запитамъ нѣкого, защо му е устата, ще каже, че е за ядене и за говорене. Значи имашъ, уста, но не знаешъ защо ти е дадена; имашъ носъ, уши, не знаешъ защо ти сж дадени. Обаче френолозитѣ, хиромантицитѣ знаятъ защо и за какво сж дадени на човѣка ржцетѣ, очитѣ, носа, устата и ушитѣ.

Какъ ще нарисувате лицето на човѣка? Ако питате мене, азъ мога да нарисувамъ човѣшкото лице въ най-простъ видъ: вмѣсто очи - две колелца, вмѣсто носъ - права линия, вмѣсто уста - равенство. Устата уравнива работитѣ. Така нарисуванъ човѣкътъ, имате най-новата форма художество. Искашъ нѣкога да знаешъ дали даденъ човѣкъ има добра външна обхода. Много просто, вижъ ушитѣ му. Който има красиво ухо, то се обхожда добре, постѣпкитѣ му сж правилни. Ако ухото на човѣка не е красиво, колкото и да се мъчи да постѣпва добре, нѣма да може. Искашъ да знаешъ дали даденъ човѣкъ е уменъ, интелигентенъ - вижъ носа му. Красивиятъ носъ изразява много нѣща. Чрезъ носа се проектира човѣшката мисълъ. Съ помощта на телескопа, астрономътъ вижда опашката на нѣкоя комета. Тя изглежда малка и близо до него. Всъщностъ тази комета се намира на стотици километри далечъ отъ него. Всѣки удъ на човѣшкото лице - очитѣ, носътъ, челото, устата, ушитѣ сж създадени по особенъ начинъ и се развиватъ на специфиченъ пѣтъ. Погледнешъ ли очитѣ на човѣка, ще познаешъ чистотата на сърдцето му и благородството на неговата душа. Който не може да чете по очитѣ, нищо не знае за душата.

Казано е въ Писанието: „Само чистиятъ по сърдце ще види Бога.“ Казвате, че човѣкъ трѣбва да има и чиста ми-

сълъ. И желанията му трѣбва да бждатъ чисти. Понеже чистотата има отношение къмъ материалния свѣтъ, затова човѣкъ трѣбва да бжде чистъ и по умъ, и по сърдце, и по воля. Това значи, да води чистъ животъ на земята. Безъ чистота земниятъ животъ нѣма никаква цена.

Като ученици вие трѣбва да изучавате носа, устата, очитѣ, ушитѣ си, да се познавате. Носътъ напримѣръ показва какви сж мислитѣ на човѣка. Сжщевременно носътъ опредѣля и човѣшкитѣ способности. Въ всѣки квадратенъ милиметъръ на носа се крие известна дарба или способностъ. Външно всеки органъ има опредѣлена служба, но сжщевременно той има и друга служба. Носътъ е органъ за мирисане, но той има отношение къмъ ума. Ухото е органъ за слушане, но то показва каква обхода има човѣкъ. Изобщо, ухото има отношение къмъ волята. Ухото на музиканта се отличава отъ ухото на немусикалния човѣкъ. Като ви наблюдавамъ, досега азъ съмъ харесалъ ухото само на едного отъ васъ. Само единъ отъ ученицитѣ има добре развито ухо. То отговаря на мѣрките, които изисква красивото ухо. Останалитѣ трѣбва да работите още много, за да развиете ухото си. Не е лесно да моделирашъ ухото си, да го направишъ каквото трѣбва. Който знае какъ да работи, въ нѣколко месеца може да подобри ухото си. Ако не знае, ще работи съ години, докато има нѣкакъвъ резултатъ. Първо трѣбва да се даде на ухото красива, правилна външна линия; после да се работи върху вътрешния му строежъ. За да се моделира ухото, волята трѣбва да вземе участие. Тя има отношение къмъ брадата. Следователно добре развитото ухо има връзка съ добре оформената брада. Като работите върху своитѣ удове, вие се свързвате съ духовния и го изучавате.

Мнозина говорятъ за духовния свѣтъ, стремятъ се къмъ него, но нѣматъ елементарна представа за реда и порядъка тамъ. Тѣ искатъ да влѣзатъ направо. Това желание е на мѣсто, но за да се реализира, нуждни сж условия. Всѣко желание, всѣка мисль трѣбва да цѣфнатъ, да завържатъ и да дадатъ плодъ. Иначе тѣ не могатъ да се реализиратъ. Затова е казано въ Писанието: „По плода имъ ще ги познаете.“ Каз-

вашъ: „Вървамъ въ Бога, вървамъ че Той съществува.“ Щомъ вървашъ въ Бога, ти трѣбва да имашъ отношение къмъ Него. Какви сж отношенията ти? Какви сж отношенията на художника къмъ неговата картина? Какви сж отношенията на майката къмъ детето? Какво желае майката? Тя иска детето ѝ да прилича на нея, ако не напълно, поне въ една чѣрта. Ако детето прилича на майката, тя се радва.

Изобщо приятно е на родителитѣ децата имъ да приличатъ на тѣхъ. Има случаи, когато детето не прилича нито на майката, нито на бащата. Тѣ гледатъ детето си, чудятъ се, на кого прилича и отъ де е дошло. На същото основание, приятно ви е когато желанията ви приличатъ на васъ. Вие гледате на тѣхъ като на ваши деца. Ако не приличатъ на васъ, не ви е приятно. „Не разбираме какъ могатъ желанията ни да приличатъ на насъ?“ Много нѣща не разбирате, защото материалниятъ свѣтъ ви е завладѣлъ, по цѣли дни и часове мислите само за прехрана, за високи служби, за хубави къщи. При това положение, каквото и да ви се говори за духовния свѣтъ, за различни науки - астрология, френология, хиромантия - все едно, че говорятъ на кираджийски конь. Той казва: „Колкото и да ми говорите за Бога, за ангелитѣ, за наука нищо не разбирамъ. Моятъ богъ е господарьтъ ми, който цѣлъ день ме товари. Напълни колата съ брашно, впрегне ме, седне напредъ и съ камшика си ме подкарва да вървя. Колкото и да му се моля, нищо не помага. Той си знае едно: да ме впрѣга, да му пренасямъ товара и за мене не мисли.“

Казвате, че коньтъ не разбира нищо. Коньтъ не разбира, и господарьтъ му не разбира, нѣкога и вие не разбирате. Първо ще потупашъ коня, да го разположишъ, ще го нахранишъ добре, ще кажешъ на господаря му, че има отличенъ конь. Като го храни добре, ще се повдигне цената му. Така както го впрѣга по цѣли дни, ще го умори и ще го загуби. Този конь не е кираджийски, не може да се отнася толкова грубо съ него. После ще му каже, че щастието на целия му домъ зависи отъ неговия конь. Така говоря и азъ на господаря на този конь. Не мислете, че го залъгвамъ. Азъ му говоря истината. Господарьтъ трѣбва да знае, че уреждането на не-

говитѣ работи зависи отъ отношението му къмъ този конь. Ако се отнася добре съ коня си и работитѣ му ще вървятъ добре. Азъ знаа какво нѣщо е коньтъ, но не искамъ да говоря за това, не искамъ да разкривамъ тайнитѣ на Битието. Коньтъ минава презъ питагоровата школа, затова презъ целия си животъ трѣбва да мълчи. Даже и цвиленето на коня не зависи отъ него. То се предизвиква отъ юздитѣ, които се поставятъ въ устата му - тегли го нѣщо.

Като ученици на велика Школа и вие ще минавате презъ специфична областъ, която изисква пълно мълчание. Каквото видишъ и чуешъ, ще мълчишъ, ще бждешъ глухъ и слѣпъ за всичко. Нѣкой те билъ или ругалъ, ще мълчишъ. Въ това време ще мислишъ за Господа. Само така ще постигнешъ това, което душата ти желае. „Искамъ да бжда добъръ.“ - Ти си застаналъ на фалшива основа. Богъ те е създалъ добъръ. Нищо не ти остава, освенъ да проявишъ доброто, вложено въ тебе. Дойде въ ума ти една добра мисль или въ сърдцето ти - добро чувство, колкото и да сж малки, реализирай ги. Напримѣръ виждашъ на обувката си едно малко петно. Казвашъ: „Ще дрънна на звънеца, да дойде слугинята и го очисти.“ - Не, ти самъ ще го очистишъ. „Защо плащамъ на слугинята, ако въ този случай не ми послужи?“ - Самъ ще го очистишъ. Ако викнешъ слугинята, тя ще го очисти, но понеже е отежчена отъ постоянни услуги, ще остави своето недоволство върху тебе и като излѣзешъ въ града, може да се подхлѣзнешъ нѣкъде и счупишъ крака или ржката си. Благодари на Бога, че можешъ и самъ да си услужвашъ. Наведи се малко, изчисти обувката си и продължи работата си. Искашъ да прочетешъ нѣщо отъ Евангелието, но си казвашъ: „Много пжти съмъ челъ Евангелие, сега да видя какво пишатъ вестниците днесъ.“ Не, първо прочети нѣщо отъ Евангелието, поне два - три стиха и мисли върху тѣхъ. Има време и за вестника. Евангелието ще ти донесе нѣщо повече отъ това, което очаквашъ. Ще работишъ съ радостъ и веселие, да постигнешъ желанията си. Отъ васъ се иска външна и вътрешна радостъ, чрезъ нея да предадете нѣщо и на окръжаващитѣ. Изгубишъ ли радостта си, всичко губишъ.

Казваш: „Никой не ме обича.“ Ти се заблуждаваш. Първо, ангелитѣ те обичатѣ. Когато те носѣха отъ небето, тѣ обиколиха земята три пѣти съ тебе заедно. Това не е ли обичѣ? Въ едно предание се казва, че всѣки човѣкъ, който слиза на земята, минава презѣ специфична врата. Никой не може да мине презѣ тази врата, освенѣ онзи, за когото е опредѣлена. Тя е толкова малка и тѣсна, че и съ микроскопѣ не се вижда. Като дойдешѣ до тази врата, ще я отключатѣ и веднага следѣ тебе ще я заключатѣ, никой другѣ да не минава презѣ нея. Ако другѣ нѣкой си позволи да мине презѣ тази врата, всичко е свършено съ него, той скѣпо ще плати. Не мислете, че лесно се слиза на земята. Само презѣ една врата можешѣ да минешѣ и то само когато се отключи. Следователно на земята можешѣ да дойдешѣ само презѣ една врата. Връщашѣ ли се на Небето, можешѣ да минешѣ презѣ много врати - отдето искашѣ.

Питате: „Вѣрно ли е това или не?“ За онзи, който знае и разбира нѣщата, това е вѣрно, за онзи, който нищо не знае, не е вѣрно. Давамѣ ти пари, но ти питашѣ, истински ли сѣ или фалшиви. Иди въ гостилницата, дай паритѣ на гостилничаря и вижѣ, ще ги вземе ли, или ще ги върне назадѣ. Ако ги върне, фалшиви сѣ; ако ги задържи и срещу тѣхѣ ти даде ядене, истински сѣ. Истината трѣбва да се провѣри.

Преди нѣколко дни дойдоха при мене две - три сестри, казаха ми, че искатѣ да се занимаватѣ съ духовна работа, да свършатѣ по-скоро работата си на земята. Когато се занимава съ такава работа, човѣкъ се натѣква на различни духове, съ които мѣчно се справя. Тѣ му говорятѣ на различни езици. Хиляди години да живѣешѣ, нѣма да научишѣ тѣхнитѣ езици. Тѣзи духове се опитватѣ и мене да лѣжатѣ, но азѣ ги оставямѣ свободни, да се проявяватѣ, както искатѣ. Тѣзи сестри се намиратѣ вече подѣ тѣхното влияние. Тѣ ги каратѣ да дохождатѣ при мене по три пѣти на день, да ми цѣлватѣ рѣка. Чрезѣ сестритѣ духоветѣ искатѣ да покажатѣ колко много ме уважаватѣ. Това е ласкателство. Като ги гледатѣ, братята и сестритѣ се чудятѣ защо тѣзи нѣколко сестри се изреждатѣ една следѣ друга да ми цѣлватѣ рѣка. Между

тѣзи духовни сестри имаше и двама братя. Азъ зная какви духове ги ржководѣха, на какъвъ уровеньъ сж. Докато тѣ караха сестритѣ и братята да ми цѣлуватъ ржка по три пѣти на день, после почнаха да ги пращатъ на работа въ града, за да не се посещаватъ беседитѣ въ недѣля и срѣда. Азъ нѣмамъ нищо противъ това, но казвамъ: ако тѣ идатъ въ класъ и нищо не научаватъ, или слизатъ въ града и пакъ нищо не придобиватъ, нито едното, нито другото има смисълъ за тѣхъ. Има смисълъ да ходишъ тамъ, дето можешъ да вършишъ Божията воля. Майката изпаца детето си на училище да учи, но то слуша съветитѣ на лошитѣ момчета и отива съ тѣхъ въ гората да играе. Вечерта се връща у дома си и лъже майка си, че било на училище. Всѣщностъ то бѣга отъ училището и отива въ гората. Това дете има много учители, затуй нищо не може да научи. Най-после, като не научи нищо, човѣкъ казва, че Духътъ му говорилъ.

Едно трѣбва да се знае: Възвисяниятъ Духъ, т.е. Божиятъ Духъ говори само чрезъ съвършения човѣкъ. Ако обтегна четири струни на една дъска, и най-голѣмъ музикантъ да съмъ, нищо не мога да изкарамъ. Дъската трѣбва да се превърне въ съвършенъ инструментъ, а който свири, трѣбва да бжде първокласенъ магъ. Мислите ли, че ако нѣмате условия и вътрешно разположение, Духътъ може да изкара нѣщо отъ васъ. Следъ това, ще ме питатъ какви сж тѣзи духове, които ги занимаватъ. Азъ ги познавамъ добре. Едни отъ тѣхъ сж свършили училището едва съ тройка, други сж изключени отъ училището. Тѣзи духове ще говорятъ за възпитание на хората. Тѣ ще минаватъ за ржководители на човѣчеството. Тѣ ще заематъ мѣстото на Христа, на Света Богородица и ще се произнасятъ за мене, че съмъ билъ първокласенъ учителъ. Азъ не съмъ буквоедецъ, но казвамъ: изпитвайте духоветѣ и разберете отъ Бога ли идатъ или не. И вие сте медиуми, презъ които духоветѣ влизатъ и излизатъ, всѣки день ви разиграватъ и ви правятъ смѣшни. Казвашъ: „Старъ човѣкъ съмъ, не се лъжа.“ Не си старъ. Другъ казва, че е младъ, иска да се оправдае за грѣшкитѣ си. Не си младъ. Подъ младъ и старъ се разбира друго нѣщо. Младъ е онзи, който е впрег-

наль на работа дарбитѣ и способноститѣ си, вложени въ него. Старѣ е онзи, който е работилъ като кираджийски конѣ и гърбътъ му е охлузенъ. Единъ день, когато духоветѣ ви обертатъ и взематъ отъ васъ всичко, каквото сте имали, вие наистина ще станете старѣ и никой нѣма да ви обръща внимание.

Какво представятъ любовнитѣ писма на момъка до неговата възлюбена? Тѣ били откровения на Духа. Момъкътъ пише: „Ако се съгласишъ да се оженишъ за мене, ще те гледамъ като писано яйце. Ти ще живѣешъ при мене като царица. Не мога безъ тебе. Готовъ съмъ на всички жертви.“ Момата трѣбва да бѣде умна. Преди да отговори на любовното писмо, тя трѣбва да разгледа какви сж ушитѣ, носа, очитѣ, веждитѣ на момъка. Ако ушитѣ и носътъ му сж безформени, а очитѣ затворени, тя трѣбва да му пише: „Моля ти се, престани да ме безпокоишъ съ твоитѣ любовни писма. Искамъ да бѣда свободна, не ме смущавай.“ Казвамъ: щомъ ви лъжатъ въ името Божие, вие трѣбва да разбирате тѣзи лъжи.

Любовъ, въ която влиза лъжата, не е истинска. Това е забава. Вие трѣбва да познавате човѣка по очитѣ, ушитѣ, носа, устата, да четете по него, като по книга. Тогава нито вие ще се лъжете, нито другитѣ ще ви лъжатъ. Ако направилъ една грѣшка, ще я изправишъ, безъ да се оправдавашъ. Никой отъ васъ не трѣбва да става проводникъ на духоветѣ, да лъже. Никаква лъжа не се позволява даже и бѣла. Нѣкога несъзнателно ставашъ проводникъ на лъжата. Будностъ се иска, да не допускате лъжата въ себе си. Кипнешъ, разгнѣвилъ се, търсишъ виновника вънъ отъ себе си. Има външни причини, но ти трѣбва да се въздържашъ; ако се разгнѣвилъ, трѣбва да трансформирашъ състоянието си. „Какъ да го трансформирамъ?“ Хвани ухото си, има едно мѣсто на ухото, като го хванешъ, веднага гнѣвътъ изчезва. Ако самъ не се хванешъ, други ще те хванатъ, но цѣль день ще бѣдешъ неразположенъ. Хвани ухото си и кажи: „Слава Богу, минахъ една криза.“ Ако дадешъ ходъ на гнѣва си, ще обидишъ нѣкого и после ще съжالياвашъ, че си прибързалъ. Така се излагашъ предъ себе си и започвашъ да свивашъ очитѣ си, да прикривашъ своята грѣшка. И крадецътъ, като краде, свива очитѣ

си. Съ това той иска да каже: „Азъ се нуждая отъ по-малко свѣтлина.“

Единъ чиновникъ работи въ известно учреждение. Десетки години отива на работа и се връща, но работитѣ му не се оправятъ. Единъ день, отчаянъ отъ живота, той си казва: „Не мога ли и азъ, като другитѣ, да бръкна въ касата и да си подобря положението?“ Една шивачка ходи редъ години отъ една къща въ друга, по цѣли дни шие, но работитѣ ѝ все не се нареждатъ. Най-после, като отиде да шие въ нѣкоя богата къща, тя се оглежда натукъ - натамъ и си казва: „Никой нѣма да ме види, ще бръкна въ касата, да си взема нѣщо.“ Ще откраднешъ, но скжпо ще платишъ за тази кражба. „Какво да правя?“ - Не слушай духоветѣ! Тѣ ти нашепватъ да откраднешъ малко пари, да подобришъ положението си, да си направишъ къщичка, да заживѣешъ като човѣкъ съ много дребни, храна и други удобства. Крадешъ на едно мѣсто, на второ, на трето, но дохожда день, че нѣма какво да крадешъ. Питашъ духоветѣ: „Сега какво трѣбва да правя?“ - „Ще отидешъ на друго мѣсто.“ - „Ако ме хванатъ?“ - „Ще те турятъ въ затворъ.“ - „Ти кжде ще отидешъ?“ - „Ще отида при другъ човѣкъ, да му нашепвамъ, като на тебе да открадне нѣщо.“

Днесъ всички хора сж изложени на изпитания. Духоветѣ ги изпитватъ, да видятъ какви сж очитѣ, ушитѣ, устата, носа имъ. Така всѣки ще разбере, дали мисли и чувствува правилно. Казвашъ: „Защо трѣбва духоветѣ да ме изкушаватъ?“ - Тѣ не те изкушаватъ, но чрезъ тѣхъ трѣбва решишъ една задача. Дойде единъ духъ и ти нашепва: „Иди въ кантората на еди-кой си банкеръ и си вземи отъ касата колкото пари искашъ. Той не е въ кантората си и ти имашъ свобода да правишъ каквото искашъ.“ Ако нѣкой духъ ми нашепне сжщото, ето какво бихъ направилъ. Ще напиша писмо на банкера съ следното съдържание: „Господине, отъ твое име ми се каза, да взема отъ касата ти, колкото пари искамъ. Вѣрно ли е, че ти си упълномощилъ нѣкого, да ми предаде твоята воля?“ Защо да не влѣза въ споразумение съ този банкеръ?

Изобщо, недоволството на хората и недоразуменията между тѣхъ ставатъ причина да ги разиграватъ духоветѣ и

да имъ създаватъ неприятности. Човѣкъ трѣбва да разбира реда и порядъка въ природата, да знае какъ да постѣпва. Паритѣ сж нуждни на банкера, чрезъ тѣхъ той се изпитва, но за мене тѣ не сж нуждни. За мене не е нужно да бжда даже земеделецъ. Каинъ бѣше земеделецъ, занимаваше се съ грубата и гжста материя. Авель бѣше овчаръ. Той водѣше подобъръ животъ отъ Каина. Ревността накара Каинъ да убие Авела. За да не грѣши, овчарѣтъ трѣбва да разбира законитѣ, да знае какъ да постѣпва.

Изобщо всѣки занаятъ, всѣко изкуство, съ което човѣкъ си служи, има за цель да развие нѣщо въ него. Досега не съмъ срещналъ въ България нито единъ земеделецъ, който да знае по колко зрънца съдържа всѣки житенъ класъ отъ дадена нива. Когато и да питате за това, ще ви каже, че предполага да сж 10 - 20 зрънца, но не знае съ положителность. Ако запитате земеделеца, по колко зрънца царевица има въ всѣки кочанъ, той ще вдигне рамене и ще каже, че не знае. Като дойде да брои паритѣ за житото и царевицата, това знае, но по колко зрънца има въ тѣхъ, не знае. Той казва: „Това е Божя работа, не се отнася до мене.“ Паритѣ, които още утре ще му взематъ, може да брои, а зрънцата не може.

Сега у васъ се явява мисълта: „Не може ли да се живѣе безъ пари?“ Азъ оставямъ този въпросъ настрана и питамъ: Може ли да пътувашъ безъ корабъ въ водата? - Не може. Безъ криле въ въздуха, може ли? - Не може. Безъ хлѣбъ въ гостилницата, може ли? - Не може. Изворъ безъ вода, може ли? - Не може. Обаче има случаи, когато може и безъ корабъ, и безъ криле. Ако вървишъ по сухо, защо ти е корабъ, защо ти сж криле? Щомъ имамъ магическата тояжка, всичко ще имамъ. Ще тропна съ нея и корабѣтъ ще дойде, и крилетѣ ще имамъ. Съ тѣхъ ще обиколя цѣлото пространство. Ще кажете, че това е приказка отъ „Хиляда и една нощ“. Ако царскиятъ синъ пожелае да пътува по море, достатъчно е да отиде до пристанището, за да се качи веднага на специално изпратена яхта. Защо и ти, който владѣешъ магическата тояжка, не можешъ да се качишъ на една яхта и да обиколишъ целия свѣтъ?

Защо това, което е възможно за царския синъ, да е невъзможно и за тебе? Докато живѣешъ въ невежество, ти ще бждешъ простъ, обикновенъ човѣкъ, съ обикновени възможности и условия. Обаче като ученъ, като царски синъ, ти ще разполагашъ съ специална яхта за пътуване. Има едно неудобство и за царския синъ, а именно морето не се подчинява и на царската воля. И царскиятъ синъ, като влѣзе въ морето, ще изпита вълнитѣ и бурята, ще се блѣска отъ единъ жгълъ на другъ, ще усѣти действието на морето. Който разбира Божиитѣ закони и ги изпълнява, ще влѣзе въ специална ладия и ще заповѣда на морето да бжде тихо и спокойно. Щомъ слѣзе на пристанището, морето ще се прояви, както иска. Такъвъ примѣръ имаме съ Христа. Когато влѣзе съ ученицитѣ си въ ладията, Христосъ заспа. Въ това време се яви силна буря. Ученицитѣ се уплашиха и казаха: „Учителю, потъваме!“ Христосъ се обърна къмъ духоветѣ на вѣтъра и каза: „Спрете за малко. Щомъ стигнемъ на брега, продължете упражненията си.“

И тъй, сжщественото, което трѣбва да знаете, е да разчитате на своя капиталъ. Кой е вашиятъ капиталъ? Това, което Богъ е вложилъ въ васъ и това, което сами сте изработили. Трѣбва да работите, за да увеличите своя капиталъ. Вие не се дошли на земята да бждете щастливи. Това отпосле ще дойде. Вие сте дошли тукъ да развивате своитѣ дарби и способности и чрезъ тѣхъ да свършите нѣкаква работа, колкото и да е малка тя. „Дотегна ми да уча, да работя, да се моля, да ямъ.“ - Щомъ ти е дотегнало всичко, готовъ ли си да отидешъ на онзи свѣтъ? Помни: ти имашъ условия да живѣешъ на земята, докато си недоволенъ. Щомъ станешъ доволенъ отъ всичко, нѣма защо да живѣешъ на земята. Въ човѣка сжществува едно малко недоволство, отъ което не трѣбва да се освободи. Малкото недоволство въ тебе е Божие благословение. Отъ това недоволство зависи колко време ще живѣешъ на земята. Изгубишъ ли го, почни да се готвишъ за другия свѣтъ.

Следователно колкото и да разисквате върху условията на живота, защо сте дошли на Земята, защо е допуснато

недоволството, ще знаете, че никой не е отговорил на тѣзи въпроси. Има единъ законъ, който е заставилъ човѣка да дойде на Земята. Този законъ не е произволенъ. Казано е, че когато Богъ създаде Земята, тя бѣше неустроена и пуста. Богъ създаде и човѣка по образъ и подобие свое и го прати на Земята да се учи. Кое накара Бога да създаде човѣка по свой образъ и подобие? И това е въпросъ, на който не може да се отговори, но той има свой дълбокъ смисълъ. Радвайте се, че ви е дадено голѣмото благо и привилегия да живѣте на Земята. Щастливъ е онзи, който се е въплътилъ и дошълъ на Земята. Не по-малко благо е и да отидете на онзи свѣтъ, но докато сте на Земята, използвайте даденото благо, да живѣте между хората. Ако не оценявате земния животъ, какъ ще оцените небесния? Земниятъ животъ представя коренитѣ на небесния, а небесния - клонитѣ на великото дърво на живота. Корени има само на земята.

Радвайте се на всичко! Радвайте се, че сте учени и невежи, богати и бедни, че сте млади и стари, че можете и не можете да рисувате. „Старъ съмъ, не мога да рисувамъ.“ Следния пътъ всички си донесете по една тетрадка и ще се опитате да рисувате. „Какво ще рисуваме?“ По едно око, носъ, уста, брада, вежди, ухо, чело. Следъ това ще измѣрвате съ сантиметъръ, колко е дължината на вашитѣ удова на лицето. Важно е да дойдете до нормалнитѣ мерки. Така именно ще се домогнете до правилната линия, която наричамъ Божествена. Тази линия се среща въ всички удова. Нѣкои рисуватъ устата като равенство. Наистина тя уравнява нѣщата. За астралния свѣтъ, т.е. за свѣта на желанията, устата представя завършенъ процесъ. Ако устата се мърда постоянно, това показва, че въ човѣка има нѣщо незавършено, не-установено. Когато устата е силно затворена, човѣкъ се готви да воюва. Ако е отворена, той изпада въ положението на патокъ.

Значи има едно естествено положение на устата, което разрешава всички въпроси. Недоволенъ си. Ако можешъ да поставишъ устата си въ това естествено положение, всѣкакво недоволство ще изчезне. Каквото положение да да-

дешъ на устата си, то не е произволно. Момъкът глади мустацитъ си, момата приглажда косата си. Това не сж произволни движения. Ако момата и следъ женитбата си е внимателна къмъ външността си, много нѣщо се очаква отъ нея. Жалко е, че като се омъжи, момата престава да се докарва. Тя си казва: „Нѣма вече на кого да се харесвамъ.“ Не е права, тя трѣбва да се харесва на себе си и на Господа. Когато мъжътъ ѝ я пита за кого се е облѣкла и докарала, тя да каже: „За Господа. Облѣчи и ти новитъ си дрехи и заедно да отидемъ при Господа, да Му се представимъ, както трѣбва. Да Му благодаримъ, че ни е далъ възможность да се срещнемъ и да бждемъ щастливи.“ Това не сж праздни думи. Жената и мъжътъ, момата и момъкътъ трѣбва да бждатъ всѣкога готови да се представятъ на Господа въ новитъ си и чисти дрехи. Така трѣбва да постѣпва жената, да докаже на мъжа си, че има идея, че живѣе за Господа. Сжщо трѣбва да постѣпва и мъжътъ.

Престанете да говорите за вашитъ опитности и да мислите, че сте стари и много знаете. Казвате: „Учителътъ не е жененъ, не знае какъ се отглеждатъ деца.“ Вѣрно е, свои деца нѣмамъ, но се интересувамъ отъ децата на Господа. Като среща едно дете, азъ го питамъ, мога ли да бутна малко ухото му. Готовъ съмъ даже да платя за това. „Знаешъ ли, че ухото ми е свещено?“ - Зная, но малко ще го бутна. Знаете ли какво действие произвежда бутането на ухото? Трѣбва да знаешъ какъ да бутнешъ. Ако си недоволенъ и бутна малко ухото ти, недоволството ти веднага ще изчезне. Какво ще кажешъ тогава? „Ще благодаря.“ - Нѣкой може така да бутне ухото ти, че вмѣсто полза, да ти причини нѣщо лошо, да внесе смутъ въ сърдцето ти. Ръкувашъ се съ единъ човѣкъ и недоволството ти минава; ръкувашъ се съ другъ - недоволството ти се увеличава. Ржката е органъ, презъ който протичатъ Божественитъ енергии. Отъ тебе зависи да дадешъ пжтъ на тѣзи енергии, или да затворишъ пжтя имъ. Всички трѣбва да бждемъ носители на живитъ сили въ природата т.е. на живитъ енергии, които изтичатъ отъ Бога.

Каква трѣбва да бѣде горната и долната страна на човѣшката рѣжа? Грубитѣ външни условия на живота огрубяватъ горната частъ на рѣжката. Ако външната страна на рѣжката е груба, причината е въ мъжкия принципъ, ако долната частъ е груба, причината е въ женския принципъ. Груба ли е рѣжката отъ дветѣ страни, и мъжкиятъ, и женскиятъ принципъ сж огрубѣли. Хвани нежно рѣжката си и кажи и на двата принципа: „Искамъ да се смекчите.“ Причината за грубостта е въ васъ. Отговорността лежи върху васъ, но азъ плащамъ и за двамата. За да не фалира фирмата, трѣбва да подобрите характера си. Следъ това хвани и дветѣ си рѣще, обърни се къмъ Бога съ молба, да внесе мекота въ чувствата и свѣтлина въ мислитѣ. Ако направишъ това упражнение правилно, непременно ще усѣтишъ малка промѣна въ мислитѣ и чувствата ти. Това сж упражнения, които се правятъ въ всѣка изотерическа школа.

Сега вие очаквате всичко наготово. Мислите, че свѣтлината ще дойде отъвнѣ. Азъ си представямъ свѣтлината, като линия въ постоянно движение. Съ тази свѣтлина човѣкъ изправя линиитѣ на своитѣ удове. Ако външната линия на ухото е правилно и добре очертана, тя говори за единъ установенъ характеръ. Цвѣтътъ на ухото може да бѣде блядъ, или жълтъ, но правилно е да има естественъ цвѣтъ, свѣтлина да излиза отъ него. Това не значи, че ушитѣ ви сж лоши, но всѣки трѣбва да ги ретушира, да изправи нѣкои линии. Дали ушитѣ сж малки или голѣми, слабо или силно нагънати и това има значение. Има една линия на ухото, която наричамъ първична. Тя трѣбва да се изучава. Въ нея е вложенъ Божествения импулсъ. Отъ нея произтичатъ всички качества на човѣка. Въ тази линия сж вложени зародишитѣ на останалитѣ качества на ухото. Като я развивате, съ нея заедно ще развите и останалитѣ линии на ухото. Ако тази линия не се развива правилно, и другитѣ линии нѣма да се развиватъ добре.

„Не знай какъ да развивамъ ухото си.“ - Хващай ухото си три - четири пѣти въ месеца, като започнешъ отгоре и свършишъ до долу. Сжщевременно отправяй къмъ ума и сърдцето си свѣтли мисли и благородни чувства. Каквито мисли

и чувства изпитвашъ, когато нѣкой те приема у дома си искрено, безкористно и съ любовь, съ такива мисли и чувства прекарай ржката си надъ вѣншната линия на дѣсното си ухо, а после на лѣвото. Въ това време тури свободната си ржка на кръста. Като правишъ това упражнение, постепенно ще придобивашъ нови сили за работа. Това не става изведнажъ. Не очаквайте бързи резултати. Малкитѣ резултати сж за предпочитане предъ голѣмитѣ, които внасятъ заблуждения въ човѣка.

И тѣй, като ставашъ сутринъ отъ сънъ, хвани ухото си и кажи: „Господи, благодаря Ти за ухото, което си ми далъ. Дай ми възможность да слушамъ Словото Ти. Благодаря Ти, Господи, за носа, който си ми далъ, да мога да възприемамъ благоуханията на свѣта. Научи ме да разбирамъ дълбокия смисълъ, който си вложилъ въ природата. Благодаря ти за очитѣ, които си ми далъ, да виждамъ красотата въ свѣта. Благодаря Ти, Господи, за устата, която си ми далъ, да опитвамъ съ нея благата на живота. Благодаря за всичко, което си ми далъ, за да го използвамъ за Твоята слава.“ Ако се молишъ така съ години, единъ день ще тръгнешъ въ правия пжтъ. А ти какво правишъ? Станешъ сутринъ отъ сънъ, туришъ ржцетѣ си въ джобоветѣ или отзадъ и не знаешъ какво да правишъ. Така прави турчинътъ, който нѣма никаква работа. Кжде трѣбва да поставишъ ржцетѣ си? Едната ще туришъ на кръста си, а другата отзадъ на тила, като че ли се почесвашъ. После ще смѣнишъ ржцетѣ си. Ако въ това положение на ржцетѣ излѣзешъ въ града, какво ще кажатъ за тебе? Това е мода, която се позволява само въ кжщи, когато се готвишъ за нѣкаква работа.

Каквото и да правите, изучавайте езика на духоветѣ. Иначе, както вървите, свѣтътъ нѣма нито да се възпита, нито да се оправи. Отъ васъ се иска хиляди години съзнателна работа, докато се превъзпитате. Това, което днесъ хората наричатъ възпитание, не е никакво възпитание. Движенията, които правите, сж безразборни. Вие не знаете тѣхното значение, не знаете какъвъ ефектъ могатъ да произведатъ. При самовъзпитанието си човѣкъ трѣбва да работи върху движе-

нието на очитѣ, на устата си, да ги тренира. Устнитѣ трѣбва да иматъ естественъ червенъ цвѣтъ. У нѣкои устнитѣ сж бледи, у други синкави. Това показва, че тѣ иматъ доста венозна кръвъ. Обаче всички хора искатъ да бждатъ красиви. Красотата се поддържа съ чисти, красиви мисли. А ти седишъ, оглеждашъ се и съжалявашъ, че си побѣлѣлъ, остарѣлъ. Докато стариятъ човѣкъ въ тебе не си отиде, ти не можешъ да се подмладишъ.

Погледни се въ огледалото и кажи: „Господи, косата и брадата ми отвѣнъ сж бѣли, но направи ме и отвѣтрѣ бѣлъ, да се осмисли бѣлотата.“ Бѣлиятъ цвѣтъ е признакъ на дълга житейска опитностъ. За белия цвѣтъ, за старостъта се говори и въ Библията. Четете Библията и правете вътрешенъ преводъ, да разберете дълбокия смисълъ на съдържанието. Казано е въ Писанието да станете малки деца. Като казвамъ да си донесете тетрадки за рисуване, вие се смѣте и си казвате: „Не сме деца.“ Азъ бихъ желалъ да станете деца, защото Царството Божие е на децата. Казано е, че кроткитѣ ще наследятъ Земята. Значи децата ще наследятъ Земята, а не ученитѣ и силнитѣ. Бждете смѣли, а не малодушни - да се страхувате, какво ще стане съ васъ. Дръжъ въ ума си мисълъта, че Богъ е създалъ свѣта и Той го управлява. Кажи си: „Азъ съмъ листъ на Божественото дърво и никой не може да ме откъсне отъ него. Докато съмъ на това дърво и изпълнявамъ известна функция, азъ ще живея съ радостъ. Откажа ли се отъ своята функция, всѣки може да ме откъсне. Докато съмъ на това дърво, прехраната ми е осигурена.“ Следователно и вие докато сте на това дърво, не се страхувайте отъ изпитанията. Казано е въ Писанието: „Радвайте се, когато минавате презъ изпитания. Така ще опитате силата си. Богъ се радва и весели съ онѣзи, които сж минали и минаватъ презъ изпитания.

Отъ кого сте по-доволни: отъ онзи, който копае лозето или отъ онзи, който само яде грозде, безъ да го работи? Каква е вашата работа? Да работите върху тѣлото си, върху вашия умъ, сърдце, душа и духъ. Трѣбва да освѣтите тѣлото си. Нѣкой гледа устата си и не я харесва. Направи една пром-

ѣна, направи нѣщо ново въ устата си. Гледашъ носа си и него не харесвашъ. Направи една малка промѣна въ него. Колкото и да е малка промяната, тя ще осмисли живота ти. Напримѣръ направи една малка промѣна въ веждитѣ си. Веждитѣ показватъ какъвъ е характерътъ на човѣка - установенъ или не; постояненъ ли е въ желанията си или не; устойчивъ ли е или не. Вижте на челото си, развитъ ли е центърътъ на смѣтането. Ако не е добре развитъ, работитѣ ви не вървятъ правилно.

Мнозина казватъ: „Учительтъ трѣбва да ни учи.“ - Вие сами ще учите, а Учительтъ ще ви свѣти. Щомъ имате свѣтли-на, ще превеждате всичко, което става около васъ. Като учите, ще се радвате на ония, които учатъ. Азъ се радвахъ на всички ученици, които имаха високи бележки. Тѣхната печалба бѣше и моя. Азъ знаехъ, че като учатъ, тѣхното знание ще дойде до мене. Ако азъ уча, и тѣ ще учатъ. Всички нѣща се предаватъ. Знанието не е само за одного, доброто не е само за одного. Като срещнете добъръ или богатъ човѣкъ, радвайте се. Въ реда на нѣщата е да се радвате на доброто. Само по този начинъ можете да се развивате правилно. Азъ ви давамъ стимулъ, както и на менъ сж давали. Това, което съмъ придобилъ, не е дошло наготово, не е отгоре паднало. Ако вие минете презъ изпитанията, които азъ съмъ миналъ, досега главата ви десетъ пѣти да е побелѣла. Моята глава само веднажъ е побелѣла. Вие нѣмате представа какви трудности се срещатъ въ живота, но тѣ сж красиви. Задъ всѣка мжчнотия се крие нѣщо грандиозно и красиво. Мнозина, като станатъ на 40 - 50 години, казватъ: „Свърши се нашата работа!“ Така казватъ много християни. Не, и на 70 годишна възраст ти можешъ да свършишъ такава работа, каквато и младиятъ не може да свърши. Като останешъ на 120 години, ти ще бждешъ авторитетъ и за Невидимия свѣтъ. Ще те повикатъ тамъ, да имъ проповѣдвашъ. Тамъ ще се ползувашъ съ почитта и уважението на всички.

За следния пѣтъ ще си донесете по една тетрадка безъ чърти и ще я надпишете: „Първа тетрадка на вътрешната окултна школа.“ Въ нея ще нарисувате едно око, едно ухо,

две вежди, единъ носъ, една уста, не толкова правилно геометрически. Следъ това ще нарисувате брада на старъ човѣкъ и брада на младъ човѣкъ и тогава ще пристѣпимъ къмъ обяснение.

Нѣкои математици си представятъ куба въ видъ на точка. Вънъ отъ куба тази точка не съществува. Тя е проекция на куба. Искашъ напримѣръ да проявишъ една своя добродетель. Обаче тя е вънъ отъ физическия свѣтъ. Какъ ще я проявишъ? Виждашъ единъ отчаянъ човѣкъ. Какъ ще му помогнешъ? Съ пари не можешъ да му помогнешъ - той има пари. Отъ ядене не се нуждае - и съ ядене разполага. Дрехи сѣщо има. Едно остава, кажи му една блага, насърчителна дума. Кажи: „братко, ти имашъ дарби и способности, отъ тебе ще стане човѣкъ.“ Следъ време тази дума ще проработи въ неговото съзнание и ще повдигне духа му. Тя е подобна на точка, която нѣма нищо общо съ неговитѣ физически, материални нужди.

Какво съществува въ духовния свѣтъ, задъ точката не знаемъ. Ще кажете, че при движението си, точката образува линия. Какво ще кажете за плоскостта? - Знаемъ, че при движението си линията образува плоскостъ. Значи непространственото - точката, произвежда линия, а линията - плоскостъ. На земята има линии, но не точки. Точката е извънъ физическия свѣтъ, т.е. въ свѣта на мисълта. Следователно човѣкъ е свободенъ само тогава, когато се движи въ своята мисълъ, въ безпространствения свѣтъ. Ще мислишъ, ще пѣешъ и свиришъ за себе си, а не за публиката. „Ще мисля, свиря и пѣя за Онзи, Който е създалъ мисълта и музиката. Това е моятъ Учителъ, моятъ Богъ.“ Всѣки носи този Учителъ въ себе си и за Него ще живѣе.

Първата задача, като ученици, е да дадете възможност на духа си да се весели, а вие да бъдете радостни. Духътъ се весели, а човѣкъ се радва. Веселието е за великия свѣтъ, а радостта - за хората. Казано е въ Писанието: „Ще се весели Богъ въ васъ.“ Богъ се весели въ човѣка, а човѣкъ се радва. Радвай се, че въ тебе сж вложени несмѣтни богатства. Изучавай ржката, прѣститѣ си, да видишъ какво богатство се

крие въ тѣхъ. Ще кажешъ, че хиромантицитѣ познаватъ науката за ржката. Много нѣща не знаятъ тѣ. На ржката има много точки, които ги заблуждаватъ. Дяволътъ е турилъ тѣзи точки, да гледатъ хората и да не виждатъ. Като пишатъ, турцитѣ си служатъ съ много точки, знакове на тѣхната писмена речъ. Понеже мухитѣ кацатъ навсѣкжде и оставятъ своитѣ точки, затова турцитѣ пазятъ грижливо това, което сж написали. Днесъ много отъ тѣзи точки сж излѣзли отъ употребѣба.

Като наблюдавамъ лицата на хората, виждамъ, че тѣ правятъ различни движения, които не сж тѣхни, не сж естествени. Това сж дяволски потици, дяволски точки. Днесъ това не се позволява. Можешъ да носишъ дявола на гърба си, но въ никой случай не му позволявай да ти тури гемъ. Който си позволи да ви тури гемъ, той ви заробва. Като поносишъ дявола известно време, ще му кажешъ: „Слѣзь отъ гърба ми!“ Ако искашъ нѣкаква услуга отъ мене, ще ти направя, но да те нося на гърба си, не искамъ. Не съмъ дошълъ на Земята да нося дявола на гърба си и той да ме управлява. Слѣзь отъ гърба ми!“

И тѣй, стремете се да изправите отношенията си къмъ Бога. Освободете мисълта си отъ ограниченията. Всѣка постѣпка трѣбва да бже свободна и обмислена. Свободенъ човекъ е онзи, на когото мислитѣ, чувствата и постѣпките сж съвършени, както Богъ е съвършенъ. „Защо ни говоришъ така?“ - Защото искамъ да ви помогна. Вие мислите, че сте свободни, всжщностъ живѣте въ ограничения. Вие носите чужди работи въ себе си и ги представяте за ваши. Напримѣръ изучавате хиромантията, четете Дебаролъ и предавате казаното отъ него като свое. Всжщностъ то е чуждо знание. Ще кажете, че той е голѣмъ авторитетъ. Той разполага съ знания, но и за него има неразрешени въпроси. Ако дойде днесъ, той ще види, че много нѣща не сж така, както ги е изнесълъ. Не само той, но всички хиромантици се натѣкватъ на неразрешени въпроси. Като дойдатъ до едно мѣсто, не могатъ да излѣзатъ отъ тамъ. Има нѣща, които и за тѣхъ не сж ясни.

Нѣкой хиромантикъ предсказва, че децата на известно семейство ще си заминатъ за другия свѣтъ, петъ ще заминатъ, две ще останатъ. Нѣкога предсказанието се сбждва, нѣкога не се сбждва. Правило е: домъ, въ който има повече момичета, майката живѣе по-дълго време, ако момчетата се повече, бащата живѣе по-дълго време. Има изключения и отъ това правило, но обикновено става споредъ него. Ако синоветъ и дъщеритъ сж еднакво на брой, и майката и бащата живѣятъ дълго време. Нѣкога се случва и двамата да заминатъ въ единъ день. За да се продължи животътъ на майката и бащата, синътъ и дъщерята трѣбва да живѣятъ въ миръ и съгласие. Сжщо така и родителитъ трѣбва да живѣятъ добре. Изобщо много причини има за продължаване живота на родителитъ и на децата. Трѣбва да се знаятъ както причините, така и законитъ за продължаване на живота.

„Да се весели духътъ ми и да се радва душата ми.“

*20 лекция отъ Учителя,
държана на 1 февруарий 1933г.,
София, Изгрѣвъ*

ЧЕСТНОТО УХО

6 часа сутринта

Добрата молитва

(На черната дъска има нарисувани отъ Учителя, на хубавъ рисувателенъ листъ следнитъ чертежи: 1. Ухо; 2. Чело*; 3. Око; 4. Уста; 5. Брада и 6. Носъ)

фиг.1

фиг.3

фиг.4

фиг.5

Фиг.6

Дошло е времето човѣкъ да знае. Знанието има две страни. Ако не знаешъ, какъ да постѣпвашъ, ще дойдатъ страданията. Страданието произтича, когато човѣкъ знае, а не знае какъ да постѣпва. Сега, въ какво седи човѣкъ? Нали ние говоримъ за човѣка. Всѣки казва: „Азъ съмъ човѣкъ.“ Кои сж отличителнитѣ черти на човѣка? На този въпросъ могатъ да се дадатъ разни опредѣления и можете да казвате: „Човѣкъ не е това, не е това“, но има три нѣща, които отличаватъ човѣка. Първото нѣщо: човѣкъ е, който може да мисли право, второто: да чувствува право и да постѣпва право. Това е сега, на вашъ езикъ ви говоря.

Вие питате какво нѣщо е човѣкъ да мисли право? Това е второстепененъ въпросъ. Какво нѣщо е човѣкъ да чувствува право? И това е второстепененъ въпросъ. И какво нѣщо

* фиг. №2 липсва въ оригинала

е човѣкъ да постѣпва право? И то е пакъ второстепенно. Дали разбирате или не разбирате, човѣкъ трябва да мисли право. „Ама, какво трѣбва да се разбира подъ това?“ Оставете сега този въпросъ. Рекохъ, ще вървишъ по правия пѣтъ. „Ама какво нѣщо е правиятъ пѣтъ?“ И това оставете настрана. Ти кажи: „Въ правия пѣтъ ще вървя.“

(Учительтъ показва чертежа, картина 1.) Сега това показва приблизително ухото на човѣка. Какъ се показва човѣкътъ, не какъ той се схваща, но какво нѣщо е човѣкътъ. Сега ще пазите тритѣ норми: ще мислите право, ще чувствувате право и ще действувате право. Другитѣ работи нѣма да сплитате. „Че азъ имамъ желание да мисля право.“ Вие оставете вашитѣ желания. Ще държишъ да мислишъ ти право. Въ тебе, твоята мисль е единъ резултатъ; твоитѣ чувства, това сж другъ резултатъ и твоята постѣпка е единъ резултатъ. Ти едновременно имашъ три резултати. Понеже ти, като мислишъ, ти не си факторъ на твоята мисль. Преди тебе другъ нѣкой е мислилъ право и ти вървишъ по него. Ти ще мислишъ тѣй, както другъ е мислилъ преди тебе.

Ако лисицата пита: „Какъ да мисля?“ - Ще мислишъ тѣй, както майка ти, баща ти сж мислили и ти ще мислишъ за кокошкитѣ, за човѣшкитѣ курници. Вълкътъ пита: „За кого ще мисля азъ?“ Ти ще мислишъ за човѣшкитѣ кошари, за овцитѣ, за агънцата, за нѣкое говедо. И той, като мисли за нѣкое говедо, той самъ ще си даде едно научно опредѣление. Той казва: „Искамъ да видя, да изследвамъ, какво нѣщо е говедото и какво агнето.“ Вълкътъ тѣй може да си говори. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ паритѣ, искамъ да ги видя.“ Следъ като вземе той паритѣ въ ржката си, мислите ли, че той прави нѣкое научно изследване какво нѣщо е златото? Той, като погледне наоколо, вече азъ зная какво мисли той за паритѣ.

(Учительтъ прави движение, туря ржката въ джоба.) Той ще направи това, ако нѣма нѣкой наоколо, но ако азъ съмъ при него, той има страхъ, той ще ги държи въ отворена ржка, ще погледне налѣво, надѣсно и пакъ ще ги даде. Искане да каже, че минава за много честенъ човѣкъ, много отворенъ. Но

ако нѣма никой наоколо, той ще затвори ржката си и хопъ - въ джоба си, ще ги скрие. Сега вие като изучавате науката, не можете да направите така. Може желание да има, но не можешъ да направишъ така. Не можешъ да туришъ паритѣ въ джоба си. Понеже власт има, сили има. Ти не можешъ да затворишъ вратата, тя отворена ще седи, защото тукъ има конци, ако речешъ да сгънешъ ржката си, има нѣщо, което противодействува. Така ще държишъ ржката си, въ естествено положение. И ще кажешъ: „Заповѣдайте.“ Щомъ ги дадешъ така естествено, тогава ржката е свободна.

Сега туй №1 е приблизително какво трѣбва да бжде човѣшкото ухо? Тукъ, горе на ухото е турено линията така, широка, туй още не една норма, туй е приблизително какво трѣбва да бжде ухото на честния човѣкъ. Но честниятъ човѣкъ не е една норма, то е единъ личенъ елементъ, тукъ влиза и една доза отъ себелюбието на човѣка. Туй ухо е честно, никога нѣма да те излъже, никога нѣма да ти направи една пакостъ. Този човѣкъ всичко ще ти направи съ огледъ на честността. Ще вземете тази линия отгоре на ухото, тази широчина, за да видите честността. Сега туй още не е норма на природата. Идеално не е, съвършено ухо не е, но приблизително единъ типъ, както сега човѣкъ може да нарисова.

Представете си, че вие имате едно идеално ухо и седнете да го рисувате, и направите една погрѣшка, не отъ желание у васъ, но вие не знаете още какъ да рисувате и сте изкривили нѣкъде и ако го сравните съ първообраза, ще видите - още много отклонения има. Та, ако погледнете сега вашето ухо, какъ е направено, какъ сте го рисували, това показва още усилие да рисувате. Нѣкой път, ушитѣ ви не сж хубави, но не сте само вие отговорни, дѣдо ви, баба ви, прадѣдо ви, 10 - 15 поколения сж работили преди васъ и вие сега работите но и вие още нѣма да свършите работата. Следъ тебе и други деца ще работятъ още на това ухо; но това ухо си има единъ първообразъ въ себе си. Вашето ухо ще изчезне, като замине отъ този свѣтъ, тази фирма ще изчезне, ще остане само костъта. И една малка частъ отъ костъта, която

показва какъ е оперирала фирмата. После и тази фирма (*носътъ*) и тя ще изчезне и при устата фирмата ще изчезне и фирмата при очитъ и тя ще изчезне. Ще остане само една фирма - капиталътъ, черепътъ. Сега туй да ви не плаши. Та рекохъ, в живота това е основната страна на човѣка.

Та когато се говори за ухото, се разбира физическата страна. Този човѣкъ, щомъ му направите една услуга, ако имате вземане даване съ него, ако той е господаръ, ще каже: „Дайте на Ивана, Драгана или Стояна да се наяде.“ После ще погледне обущата му, и ще каже: „Дайте му едни цървули, нека си има.“ Или ще каже: „Дайте му едни хубави обуща и после, ако умѣе, дайте му единъ хубавъ конь.“ Той е уменъ човѣкъ знае, ако се отнася добре съ слугитъ си и слугитъ му ще се отнасятъ добре съ него.

Сега, ако това ухо е така нарисувано, то не е построено добре. Този човѣкъ не е уменъ, той ще каже: „На него много, много не му трѣбва, той може и съдрани обуща да носи.“

Та сега, нарисувайте си всички ухото. Вие всички трѣбва да работите, защото, ако не работите геометрически, ако вие не можете да нарисувате една линия на честността. Туй ухо показва преминаване отъ животинското царство къмъ човѣшкото царство. В животинското царство ухото е така заострено. И това може да се обясни, защо е така. Това представлява една антена, да може животното, като върви - дигне ухото, да слуша, да възприема отъ външния свѣтъ тия трептения и вълни. Запримѣрь едно куче или една лисица, като си вдигне ухото, да може да схване тия вълни и да има предъ видъ какъ може да постъпи въ даденъ случай, да нападне ли или да отстъпи. А пъкъ този човѣкъ съ плоското ухо, (*вижъ предидущия чертежъ*) е ухилень, казва: „Нѣма никаква опасностъ“, той е по-осигурень.

Сега тукъ имате носътъ. (*Вижъ №6 на картината.*) Въобще честниятъ носъ представлява всѣкога една права линия. Тукъ носътъ, както е поставень, малко се отклонява отъ

правата линия, за да се даде ходъ на чистенето. Сега този носъ може да вземете на единъ честенъ човѣкъ, който ще помисли малко и на когото всѣкога може да се разчита. Но на носа тази линия трѣбва да бѣде права. Но на правата линия (*при носа*) може да има едно отклонение. Ако заприимѣрь тази частъ на носа ... , то има и други подробности, но да се не спираме сега. Сега вие ще вземете да се интересувате отъ вашия носъ, но то не сте вие, то е фирмата, съдружието.

Сега това око (*въ чертежа №3*) е приблизително единъ моделъ на честното око. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се упражнява да гледа хубаво. Може да се учите да подобрите очитѣ си. Като гледате единъ предметъ, представете си предъ себе си честното око (*№3*). Или гледате единъ хубавъ скъпоцѣненъ камѣкъ, васъ да ви е приятно, като го гледате. Или ако си вземете една хубава ябълка, да я гледате, безъ да имате желание да я вземете, за да я ядете. Макаръ да имате желание да я имате, само я гледайте. Може да вземете да гледате една хубава ябълка, окото ще почне да прави известни гримаси, но може да гледате една ябълка, безъ да пожелаете да я изядете.

Сега това е носътъ (*№6*). Ако обърнете носътъ обратно, той има почти положението на човѣшкото ухо. Сега туй (*№6*) е приблизително честния носъ. Тукъ носътъ има една гърбавина, но въобще носътъ трѣбва да бѣде правъ. Не трѣбва да бѣде никакъ закривенъ. Сега тукъ в чертежа има една малка издатина, туй е едно отклонение на носа, но тази издатина си има свои биологически причини, но понеже е близо до очитѣ, основа, то е единъ недѣгъ за носа, но се счита за една добра черта. После това завиване долу на носа, ако е по-голѣмо, у човѣка настѣпва едно песимистично състояние или той особено гледа на живота. Песимизмътъ произтича отъ това, човѣкъ желае много работи и като не може да ги постигне, той става песимистъ и следъ това става философъ. Азъ казвамъ философия за непостигнатитѣ работи въ свѣта.

Всичко може да се постигне, но трѣбва да знаешъ, какъ да постѣпвашъ. Има си законъ за постижение. Значи, за да

можешъ да постигнешъ нѣщата въ свѣта, ти трѣбва да имашъ 5 неща: да имашъ правилно ухо, да имашъ правилень носъ, да имашъ правилни очи, правилна уста и правилна брада. Ти трѣбва да виждашъ както трѣбва. Не въ тази смисълъ, но вътрешно да виждашъ нѣщата. Ти можешъ да виждашъ нѣкой предметъ, но ти го желаешъ за себе си, тогава ти не си го видѣлъ. Да гледашъ нѣщата и да познаешъ какъ тѣ сж поставени на мѣстото си. Да не желаешъ да ги премѣстишъ или да ги промѣнишъ отъ едно мѣсто на друго. Азъ като вървя нѣкой пѣтъ и виждамъ единъ камъкъ не е на мѣсто, азъ се навеждамъ и го тургамъ на мѣсто. Азъ се справямъ както разбирамъ. Рекохъ, този камъкъ трѣбва да иде еди на кое си мѣсто. Или камънитѣ какво значатъ? Че ти говоришъ на една публика или на приятеля си. Но ако ти не знаешъ кѣде да туришъ единъ камъкъ, знаешъ ли каква вреда можешъ да произведешъ. Тури всѣка дума на мѣсто, тѣй щото никой да се не спъва.

Сѣга, това е честната уста (№4). Но ако долната частъ на вашата бърна излиза навънка, а другата отива навътре, вие имате едно анормално състояние. То е просто както въ хомота. Една уста не трѣбва да мяза на хомотъ. Ако срѣдата на устата е хлътнала и се образува една трапчинка, а тѣзи части се малко издигатъ нагоре, тѣй че да се образува една мека, правилна линия. И при това, всѣкога гледайте, когато си прилепвате устата, да се не притискатъ устнитѣ, а тѣй едва да се допиратъ. Сѣга това зависи отъ импулса вътре. Когато човѣкъ се уплаши, има страхъ, устата му има едно положение; когато човѣкъ иска да се докара, той несъзнателно ще си тури устата въ друго положение; или ако иска да се покаже, че е много уменъ, пакъ ще си постави устата въ друго положение. Но това сж изкуствени положения. Понеже долната устна показва пасивнитѣ сили, а горната - положителнитѣ сили. Пъкъ, ако ти си натискашъ устата, нищо нѣма да постигнешъ. Въ природата се иска единъ малъкъ контактъ, едно малко допиране, едно леко съприкосновение трѣбва да има. Нѣкои си натискатъ устата. Кол-

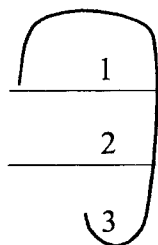
кото и да си натискате устата нищо не може да излѣзне. В природата се изисква единъ малък контактъ, едно малко съприкосновение. Щомъ си стискашъ устата, това показва единъ волевъ актъ. То е човѣшко. Ти не можешъ да бждешъ единъ уменъ човѣкъ. Ако много си стискашъ устата, ще бждешъ за себе си уменъ, но за природата ще бждешъ единъ човѣкъ, който харчи много повече енергия. Твърде гнѣвнитѣ хора много си стискатъ устата. Нали такива деца има, които сж упорити. Казва майка му: „Направи това!“ - „Нѣма да го направя“ - „Направи го!“ - „Не!“ Но после дойде законътъ. Майката вземе тояжката и въ края на краищата то пакъ ще направи това, което майката иска. Нѣкой пѣтъ ние сме като децата упорити, нѣма да го направимъ. Но дойде природата, понашари те, и ти кажеш: „Ще го направя.“ Или ти не искашъ да се подчинишъ, но хване те една болѣстъ, лежишъ 3-4 мѣсеца, поомекнешъ и най-после кажешъ: „Да ме дигне Господъ, ще слушамъ и майка си, и баща си.“ Но после, като оздравѣешъ, дойдешъ пакъ на сжщото положение, пакъ те хване болѣстята.

Сега, ако изучавате геометрията, ще се позапознаете малко съ линиитѣ. Сега туй е честната брада (№5). Туй показва единъ човѣкъ, който не е заинтересуванъ, понеже брадата е почти права отдолу. (*Най-външната частъ на горната устна върви права съ най-издадената страна на брадата.*) Ако тази линия се вгълбява навжтре, тукъ вече чувствата играятъ важна роль. Сега тѣзи, които наблюдаватъ, не могатъ да кажатъ причинитѣ, защо именно така трѣбва да бжде честната брада. Този човѣкъ широко гледа на живота. Той не иска да обсеби нѣщата. Нѣщата за него сж толкова важни, доколкото тѣ спомагатъ за напредване на личния му животъ. Той иска всичкитѣ хора наоколо да бждатъ добри, за да може и той между тѣхъ да живѣе, тѣй както трѣбва. Значи, ако има хора събрани съ такива бради, това сж хора, на които може да се разчита.

Но сега, ако вземете всичко това, вие ще се забъркате. Сега всички най-първо ще нарисувате ухото. Сега съ него

ще се занимаете. Сега това, което учите тукъ, отвѣнка нѣма да изнасяте нищо. Ако иска нѣкой да му се каже нѣщо, посочете му книги отъ хиромантията. Много книги има писани, нека четатъ отъ тамъ. За насъ науката не е за печалба. Да знаешъ, като видишъ единъ човѣкъ, какъвъ е той, дали е честенъ или не. Не зная дали, ако дойде нѣкой отъ Невидимия свѣтъ, една комисия да разгледа ушитѣ на хората, не зная колко души ще намѣри тѣй безъ дефекти. Все може да намѣрятъ единъ дефектъ. Все ще види една фирма, кждето не сж оперирали тѣй, както трѣбва. Но засега, като се гледатъ ушитѣ на всички хора, донѣкжде вървятъ.

Сега въ ухото има три страни: 1, 2, 3.

Тази първата, горната част на ухото показва въ умствено отношение, външнитѣ условия на живота, какви сж, благоприятни или не. Едно хубаво ухо показва единъ капиталъ, съ който човѣкъ разполага. Щомъ видя азъ едно бѣдно дете, то може да нѣма баща и майка, но като погледна външното му ухо, азъ зная, има ли то капиталъ или не. А видя единъ княжески синъ, но природата го сбутала, азъ зная, че природата го е осждила. Той нѣма бждеще, баща му ще фалира и той ще слѣзне долу. Той сега има много добри условия, но той е осжденъ. Нѣма нищо и той ще слѣзне долу. И нѣма да се минатъ 5-10 години, той ще стане дърваръ. А туй дете го гледашъ, капиталъ има. Ще дойде единъ благодетелъ отъ нѣкжде, тѣй ще се случи и ще му провърви работата. Казвашъ: „Какво има?“ Едно хубаво ухо има. А то е единъ капиталъ, съ който той разполага. Ухото не е единъ мъртавъ капиталъ, живъ капиталъ е ухото.

Ако ти имашъ едно хубаво ухо, има сжщества отъ разумния свѣтъ, отъ онзи свѣтъ, има сжщества въ този свѣтъ, въ който ти живѣешъ и има разумни сжщества отъ свѣта, отъ дето ти си излѣзналъ и тѣ се интересуватъ за тебе, ти като си дошълъ на Земята. Сега туй ухо е за външния свѣтъ, вънка можешъ ли да прогресиращъ или не? Това зависи отъ ухото ти и отъ всички ония сжщества, които сж взѣли учас-

тие да създадат този, външния животъ, тѣ се интересуватъ за твоя външенъ животъ. Та тази, горната частъ (1) показва отъ Божествения свѣтъ какъ гледатъ на васъ. Срѣдната частъ (2) показва, какъ се интересуватъ разумнитѣ същества, ангелитѣ, светиитѣ отъ васъ и най-после, третата частъ (3) - хората на земята, между които ти живѣешъ, тѣ какво участие взематъ за тебе. Тѣй че, за единъ всички се интересуватъ. Нѣкой пжтъ хората се интересуватъ, а нѣкой пжтъ не се интересуватъ. Ако нѣкой се разболѣе или обѣднѣе, всички питатъ за него, ще дойде единъ, другъ, трети, всички взематъ участие за него. Пъкъ за нѣкой казватъ: „Нека си носи товара, не се интересуватъ отъ него.“

Та сега практическото положение, да ви дамъ една формула. Сега вие мислите, всичко седи въ формулата. Седи въ вашето съзнание. Ако тия трите свѣта (1,2,3) бѣха въ едно изправно състояние, да мислишъ за онзи свѣтъ, не значи да го разбирашъ. Ти ще мислишъ, че съществува единъ Божественъ свѣтъ, той е нѣкъде. После, можешъ да мислишъ кжде сж ангелитѣ, и тѣ съществуватъ нѣкъде. Има единъ свѣтъ, дето има разумни хора, има и ангели. Тамъ дето има глупави хора, нѣма и ангели. Дето видишъ единъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да знаешъ, то е една допирна точка на ангелския свѣтъ. Ако видишъ едно разумно животно, то е допирна точка на ангелския свѣтъ. Ако видишъ една птица, и тя е една точка на разумния свѣтъ. А сега питатъ: „Кжде е Божественото? Кжде е човѣшкото?“ Човѣшкото е видимото. Дойде ли една пѣстра птица, облѣчена хубаво, или виждамъ единъ скжпоцѣненъ камѣкъ. Заради* мене, скжпоцѣнния камѣкъ, това е човѣкъ. Хубавитѣ камѣни, това сж хора. Виждамъ едно красиво дърво, и това е човѣкъ.

Сега, когато се занимавате съ една наука, не тургайте предъ видъ резултатитѣ, които сега имате. Ще кажете: „Ние толкова години сме учили.“ Е, какво сте научили отъ толкова години? Да вѣрвате, че има Господъ, че има онзи свѣтъ и какъ живѣятъ тамъ. Но нито единъ отъ васъ още не е ходилъ

* заради - за (бел.ред.)

тамъ. Може въ миналото да сте ходили, но сега не сте ходили и нѣмате възпоменание отъ тамъ. После, не сте били и поканвани на гости тамъ, както ви канятъ сега въ този свѣтъ, да отидете на нѣкое угощение. А всички ония, които сж били поканвани тамъ, не сж се върнали отъ тамъ. То е жалко. Не зная коя е причината. Ще иде нѣкой, а не се връща. Тѣзи, които не се връщатъ, понѣкой пжтъ мязатъ на нѣкой момъкъ, който е пипналъ една мома, да я заведе на угощение, а не се връщатъ и двамата назадъ. Забѣгнатъ нѣкжде. И почнатъ да мислятъ за тѣхъ, какво стана? Да не би да ги убиха? Да не би да се е случило нещастие съ тѣхъ? Възможно е, но рекохъ, тия младитѣ, понеже отъ едната фамилия и отъ другата фамилия нѣма съгласие, забѣгнаха, скрили се и следъ 4-5 години се връщатъ.

Та понѣкой пжтъ, когато хората умиратъ, тѣ го турятъ ужъ, че е умрѣлъ. Забѣгналъ е. Дѣдо ти забѣгналъ, баба ти забѣгнала, най-после, когато умира единъ, тѣ казватъ, че ужъ той не иска да иде въ онзи свѣтъ. Но тѣ сж арменски долапи*. Момата ужъ плаче въ кѣщи, казва, че тя ужъ не го иска, но тя плаче, иска да заблуди домашнитѣ. Тя на майка си, на баща си говори едно, а за себе си съвсѣмъ друго иска. И най-после този, за когото тя казва, че не го иска, тя при него отива, тамъ отива. Сега тѣзи не сж научни работи, да бѣга тя съ него. Това сж операции. Любовнитѣ работи въ свѣта, това сж търговски работи, операции на дребно. Но две години следъ това, развалятъ се отношенията, после започнатъ друга една операция.

Та оставете сега любовнитѣ си работи. Не сж лоши работи тѣ, т.е. една операция е това. Имашъ едно разположение спрѣмо нѣкого. Това е една търговска операция; после и той те обича, търговска операция е това. Утре го погледнешъ, той залюбилъ друга. Че какво право имашъ ти? Че този човѣкъ е търговецъ. Азъ считамъ любовта - влѣзна въ нѣкоя бакалница, търговецътъ каже: „О, заповѣдайте господине, какво обичате? Какво заповѣдате?“ Изобиколятъ нао-

* арменски долапъ - измама

коло слугитѣ и господарѣтъ. И следъ като си взематъ паритѣ, кажатъ: „Благодаримъ, довиждане!“ Дойде другъ, пакъ кажатъ: „О, господине, какво обичате?“ Щомъ взематъ това, което имамъ да дамъ, паритѣ, тѣ ви оставятъ. Тогава и азъ ще видя дали това, което съмъ взѣлъ, дали съотвѣтствува на паритѣ, които съмъ му далъ. Щомъ си отида, гледамъ въ кесията, да видя доколко неговата любовъ е била гореща или не. И ако азъ намѣря, че въ ориза имаше малко камъчета, ще му кажа: „Слушай, въ ориза имаше камъчета, по-хубавъ да ми дадете.“ Тогава той каже: „Ще извините господине, може слугитѣ да сж направили нѣкоя погрѣшка.“ И казва на слугитѣ: „Донесете оризъ хубавъ!“ И тѣ веднага ще си поправятъ погрѣшката.

Но, за да познаете единъ човѣкъ, какви сж неговитѣ отношения, трѣбва да го намѣрите, когато той никакъ не е заинтересуванъ. И азъ ще ви дамъ една картина, за да познаете човѣка. Представете си, че вие пжтувате въ планината и видите единъ човѣкъ седи при единъ изворъ, извадилъ си той торбата и яде. Тамъ може да го познаете какъвъ е човѣкътъ. Той ще ви погледне и пакъ ще гледа въ торбата и нищо не иска да знае. Ако е единъ отъ тия, честнитѣ хора, той, като ви види, ще ви поздрави и ще каже: „Заповѣдайте, ще ми бжде приятно, ако седнете!“ Той е единъ човѣкъ, който нѣма никаква задна цѣль. Ще разчупя хлѣба и ще кажа: „Както виждате, азъ съмъ при извора и ми е приятно, че има още единъ, съ когото може да раздѣля хлѣба си.“ Пъкъ, ако е съ ухо тѣй заострено, щомъ види, че ти идешъ, той ще скрие хлѣба и ще го тури въ торбата и ще каже: „Мене този хлѣбъ ми трѣбва, дълъгъ пжтъ ме чака. Ако река на всѣкиго на давамъ, азъ ще остана гладенъ.“ Той веднага мисли. Тогава, за да опитате вашата фирма, дали е честна или не, вие трѣбва да знаете дали фирмата ви е честна или не. Не само да казвате: „Честна е фирмата!“ Но вие трѣбва да знаете дали тя има капиталъ, съ който тя да разполага, да оперира. Балансира ли капитала или не? Вие трѣбва да знаете кому какво има да давате. Нѣкой пжтъ вие може да висите въ въздуха и петъ

пари нѣма капиталъ, а борчове има колкото искате. И като не можете да плащате, ще кажатъ: „Той е безчестенъ, не си гледа работата.“ Та въ Невидимия свѣтъ е така, да знаете, като си бутнете ухото, ще фалирате ли, или не. Вие още не знаете какво представлява тази фирма, но вие си побутнете ухото.

Тогава, ако искате да си моделирате ухото, ще ви дамъ единъ начинъ за моделиране на ухото. Ще си представите, че вие сте богатъ човѣкъ, че разполагате съ милиони, макаръ, че 5 пари нѣмате, но ще си представите, че сте богатъ. Бутнете си ухото, виждашъ върви малко хубаво, но има единъ дефектъ, забелязвашъ въ себе си една скържавость. Ще си представишъ, че си богатъ и следъ туй ще си представишъ, че ти искашъ да бждешъ спрѣмо хората щедъръ. Давашъ на този, на онзи. Кой какъ дойде при тебе, никого не връщашъ. Ако всѣки день правите такава една операция, 365 такива операции въ годината, все таки една двадесета отъ милиметъра ще измѣните горната частъ отъ вашето ухо и ще има едно малко подобрение.

Сега ти ще кажешъ: „Та азъ съ такива работи ли ще се занимавамъ?“ А, съ какво ще се занимавашъ друго? 365 дни въ годината ти ще станешъ милионеръ и ще раздавашъ на всички, ще правишъ добро на всички хора и тия хора ще оживѣятъ и ще живѣятъ по-добре. Ако по този начинъ ти помогнешъ, ти ще създадешъ въ другия свѣтъ една благоприятна атмосфера, която ще се върне къмъ тебе. Защото нѣма нѣщо, което човѣкъ, като си въобрази, и да не стане. Най-първо тия хора, на които ти ще помогнешъ, т.е. тѣ сж невидими и тѣ постепенно ще се въплотяватъ, въплотяватъ и ще дойдатъ. Сега може да стане и може да не стане, ти ще помогнешъ и свободенъ ще бждешъ. И ще се ползувашъ, ще измѣнишъ ухото си. А щомъ го измѣнишъ, ти ще измѣнишъ настроението си, свободенъ ще бждешъ, но съзнание ще имашъ, че не си отъ бѣднитѣ хора. Бутни си ухото, ще видишъ, че капиталъ имашъ, тогава какво ще се обезсърдавашъ. Хвани ухото си, ама много да не го стискашъ, натискашъ, обра-

зувай една линия около ухото.

После, ако нѣкой пѣтъ вие сте грубъ и искате малко да смекчите характера си, туй възпитателно действува. Сега нѣма да разправяте на другитѣ хора. Защото това, което разправяшъ на другитѣ хора, ти не можешъ да го приложишъ. Запримѣръ ти съ дѣсната рѣка - двата прѣста, хвани ухото си отдолу, долната частъ на ухото, а лѣвата рѣка - на кръста и помисли малко. Ще кажете: „Ама какво е това, като си хвана ухото?“ Ама, знаете ли какво ще стане, като си турите рѣцетѣ въ джеба? Знаете ли, колко е лошо рѣката въ джеба? Това е човѣшкиятъ егоизъмъ. Нѣкой държи рѣцетѣ си отъ сутринъ до вечеръ въ джеба. Или си турналъ тѣй рѣцетѣ отзадъ. Нито отзадъ е хубаво да се държатъ рѣцетѣ. Ще кажете: „Тогава - отпредъ.“ - Нито отпредъ. Единственото най-хубаво положение е това. Седишъ тѣй изправенъ, единия кракъ малко напредъ и тѣй си държишъ долната частъ на ухото. (*дѣсното*)

Казва нѣкой: „Кое е хубавото положение? Какъвъ е маниерътъ на рѣцетѣ най-добъръ?“ Туй е едно добро положение. Или кажешъ: „Загазихъ съ тази работа.“ Воюване има вече. Това не е естествено положение. Азъ наричамъ нормално положение, което да не предизвиква никое стѣлкновение. Тѣй като поставишъ единия си кракъ малко напредъ, туй е едно свободно движение, естествено движение, свободно движение, мускулитѣ да не сж напрегнати. Най-първо вие трѣбва да се научите да имате свободни движения. Нѣкой навежда главата на едната или другата страна и това не е естествено, нѣкой навежда главата си напредъ или назадъ, и това не е. Най-добре е свободенъ ще бѣдешъ, да гледашъ мускулитѣ да не сж въ напрегнато положение, напрегнати, малко перпендикулярни. Това е едно положение, ако искашъ да имашъ едно естествено положение и единия ти кракъ малко напредъ. Това е едно естествено положение. Ако искашъ да почивашъ, имате едно положение свободно. Ако краката сж много свити, това означава зависимостъ, ако искате естествено положение, краката малко отворени, единиятъ кракъ мал-

ко напредъ и малко настрани. (*Лѣвиятъ това.*) Това е положение естествено. Тъй като си поставите ржката, лѣвата на кръста, палецътъ отворенъ. Тази линия е линия на почивка, тя е Божественото и показва посоката на нашето движение. Ние вървимъ отъ лѣво на дѣсно. Това е посока на движението. Този е пжтъ, еволюционенъ пжтъ, въ тази посока ние вървимъ сега, който разбира. Затуй колкото палецътъ слиза надолу, *навѣстре къмъ тѣлото, а другитѣ прѣсти сѣ навѣнъ, толкова човѣкъ е по-морално подигнатъ**. Когато този жгълъ, който се образува отъ линията при малкия прѣстъ, (*корена на прѣста*) и края на палеца, се намалява, това показва, че ние се отдалечаваме отъ онзи естественъ животъ отъ Божественото; колкото се увеличава тази линия, тя показва моралния развой на човѣка, че ние се приближаваме къмъ Божественото. Та, да не ви смущава. Туй е отношение, отношение има. Та, трѣбва да се вземе въ съображение цѣлокупния човѣкъ, неговото тѣло, неговата голѣмина и ширина, челото му, носътъ, ушитѣ, това сѣ все геометрически пропорции.

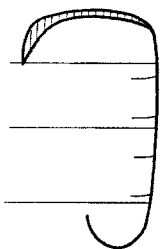
Та рекохъ, когато си поставишъ така ржката, ти трѣбва да се поставишъ въ естественото положение. Не поставишъ ли така ржцетѣ си, работитѣ ти *органически не вървятъ*, ти можешъ да мислишъ, че нагоре отивашъ, а никакъ не отивашъ нагоре. Ако тъй си поставишъ ржката, *съ остро*, (*малкия прѣстъ*) *правъ и нагоре, и предъ лицето, всичкитѣ други прѣсти - сѣщо прави, палецътъ най-отвѣстре, а остро* (*малкия прѣстъ*) *навѣнъ**, Меркурий е това, ножъ имашъ. Който така си поставя ржката, той има предъ видъ своя егоизъмъ, а не Божествения. Нѣкой говорителъ си поставя така ржцетѣ, прѣститѣ на масата въ плоскостъ, а не нагоре. Той казва: „У менъ има желание да служа на Божественото, човѣшкото азъ го напуснахъ, както виждате.“

Всички трѣбва да вършимъ Волята Божия. Туй сѣ разкрития на живота, които постоянно Невидимиятъ свѣтъ ни дава и нѣкой пжтъ ни застава да правимъ тия упражнения.

* текста е допълненъ съ почерка на Савка Керемидчиева

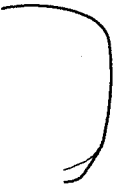
Ние сега седимъ, хванемъ си ржцетъ така, пръститъ склучени, а нѣкой ги хване по другъ начинъ, но това сж неестествени положения. Но казвамъ ви едно отъ упражненіята - застанете така прави и ще си хванете долната частъ на дѣсното ухо съ дѣсната ржка; ако искате да бждете здрави, това е единъ признакъ. Вие изведнажъ здравъ нѣма да станете, но съ това се привличатъ всичкитъ магнетически влияния, които служатъ за устройство на тѣлото въ природата. Ако вие вѣрвате въ нейнитъ операции, тя всѣкога ще ви даде нѣщо малко. Или искате да бждете уменъ, прекарайте тогава отгоре ржката си по линията на ухото. Побутнете си ухото. Нали онѣзи моми постоянно си бутатъ ухото и колкото по-деликатно си бутатъ ухото, тѣ несъзнателно принасятъ полза на себе си.

Та, трѣбва постоянно да бутате линията на ухото си съ ржката. Не да стане това единъ навикъ, но считай, че имашъ единъ скжпоцѣненъ камъкъ, като си бутнешъ ухото, да ти е приятно, да внесе нѣщо хубаво. Като си бутнешъ ухото, да ти е приятно, да благодаришъ на Бога, че ти е далъ едно хубаво ухо. Обезсърдишъ се, бутни ухото си отгоре надолу, кажи: „Капиталъ е това!“ Пъкъ, ако се деформира съвършено човѣшкото ухо, тогава да знаешъ, че твоята работа е свършена. Но щомъ ухото ти седи намѣсто, не се е деформирало, ти нѣмашъ право да се обезсърдишъ.

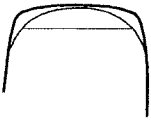

Та, сега, трѣбва да работите. Не е до външната страна. Споредъ мене тази линия, горната частъ на ухото, азъ я наричамъ норма въ природата. Ухото се сформирова споредъ тази линия. (*Горната частъ на ухото.*) Тя трѣбва да бжде още по-голѣма. Това е норма, съ която ти трѣбва да мѣришъ. Тия линии сж за изучаване. Отъ тази линия ти ще знаешъ какъ се развива ухото. Сега физиономиститъ не знаятъ нѣкоя цѣнна норма, да знаятъ развива ли се ухото или не. Но когато азъ тургамъ тия норми, това е най-естествено, които показватъ въ какво направление се развива ухото.

Сега, понеже туй ухо се е развивало по този начинъ, то е претърпѣло редъ противорѣчия, то си има органически причини. Ухото започва широко и после се измѣня, стеснява се малко, отъ външния свѣтъ се измѣня, стеснява; посоката на ухото е друга. Следователно тази страна може да стане още по-дълга. (*Надолу ухото.*) Значи то може да се удължи и съвсѣмъ да се съкрати. Това показва, че прииждането на жизненитѣ сокове сж престанали, следователно това поколение е на израждане.

Когато долу ушитѣ се съкратятъ, то е на израждане. У васъ, както виждамъ, ушитѣ сж добри. Щомъ се съкратява ухото, значи цѣлата фамилия е на израждане. Щомъ се продължава горната частъ на ухото, тази фамилия върви нормално, има капиталъ. Пъкъ ако ушитѣ въ срѣдната частъ на страничната линия е издадена, (*чертежъ*), това показва активната страна, активностъ, тѣзи хора сж активни, въ тѣхъ чувствата сж развити. Колкото тази частъ се смалява, (*долната частъ*) и ухото стане плоско, тогава активността отива навътре. Следователно въ единия случай човѣкъ отива къмъ израждане, а въ другия случай отива въ едно нормално развиване.

Сега туй ухо (*виж чертежа*), така, както е поставено, показва, че не е едно израждане, а въ едно нормално развитие. Тамъ се извява. Щомъ дойде правата линия, (*виж чертежа*), има едно отношение между ухото и челото. Но сега азъ нѣма да се спирамъ върху подробности, които отвлечатъ отъ принципа.

Сега, външниятъ животъ на човѣка зависи напълно отъ ухото. Ти не можешъ да имашъ единъ външенъ животъ, една обхода, ако нѣмашъ едно добро ухо. Азъ разбирамъ ухото съ всичкитѣ правилни гънки. Понеже тѣзи линии, това сж живи линии въ природата, не сж мъртви линии. Следователно въ слушането голѣмо участие взима ухото. Най-първо ти ще се научишъ да вървашъ, че човѣшкото ухо те свързва съ

онзи разуменъ свѣтъ, който се проявява въ природата. Всичко онова, което природата твори, това е твоето ухо. Всичко онова, което виждашъ: и изгрѣването на слънцето, на звѣздитѣ, камънитѣ, които ти виждашъ, всичко, което ти виждашъ, което расте и се развива, то е ухото, ухото расте съ тѣхъ заедно.

Сега, вътрешното съдържание, онова което се крие и не си го разбралъ, то е твоя носъ. Носътъ показва пъкъ силитѣ, които работятъ вътре въ скрититѣ форми. Следователно ще знаешъ количеството на тия сили въ даденъ случай. За туй ухото опредѣля външната обхода на характера, а силата на твоя характеръ ще се опредѣли отъ носа ти. Следъ туй ще дойдатъ очитѣ и устата. Ние ще говоримъ за тѣхъ, тѣ сж спомагателни средства. Най-първо външната обхода трѣбва да ти е срѣда, въ която ти да живѣешъ, въ която да функциониратъ твоитѣ мисли и чувства. Затова пъкъ носътъ ти трѣбва, за да бждешъ разуменъ. Носътъ трѣбва да бжде разуменъ. Ти ще проектирашъ една мисль, но нѣма да буташъ носа си, то е фирмата на дѣдо ти, на баба ти, какъ сж живѣли тѣ. Ти, като погледнешъ състоянието на дѣдо ти, ще кажешъ: „Туй е схващане на дѣдо ми, на баба ми.“ Та, ти ще проектирашъ единъ носъ правъ. Макаръ че носътъ ти не е правъ, ти ще проектирашъ единъ правъ носъ и ако проектирашъ, ти ще можешъ изкуствено да си помогнешъ. Защото човѣкъ нѣма само физическо тѣло, но има и духовно тѣло, а въ другитѣ тѣла, тамъ материята е по-пластична, постоянно ще се измѣня. Защото, каквото е ембриото на детето въ утробата на майката, такова е и детето. Каквато е майката, такова и детето ще стане. Та, онова, което ти мислишъ, то ще стане и онова, което ти чувствувашъ, и което ти вършишъ и то ще стане.

Ще знаете, ще свържете въ живота любовта. Тѣ сж три неизмѣнни принципа. Любовта въ Божествения свѣтъ, това е видимиятъ свѣтъ, физическиятъ свѣтъ, обективната страна. Любовта въ Божествения свѣтъ е обективната страна, а въ насъ Любовта е нѣщо невидимо, неосезаемо, а въ

Божествения свѣтъ, то е тъй материално, както видимия свѣтъ. После имате въ Божествената Мѣдростъ, то е вече отношение на тѣзи сѣщества. Две сѣщества се обичатъ, какви трѣбва да бждатъ тѣхнитѣ взаимни отношения и постѣпки. После Истината, туй показва пѣкъ простора, мѣстото кждето трѣбва да живѣятъ. Като какво трѣбва да има, за да се прояви единъ човѣкъ, който трѣбва да обича? Той трѣбва да има нѣкого, когото да обича. Богъ е създалъ цѣлиятъ свѣтъ, понеже иска да прояви Любовта си. Създаването на цѣлия козмосъ показва, че Богъ иска да прояви Любовта си. Защо, за какво, по-надалечъ не отивай. Защо азъ трѣбва да обичамъ нѣкого? Азъ не мисля за това. Обичамъ го този човѣкъ, нищо повече!

Какво разбирате вие подъ думата обичъ? Има два начина за разбиране. Вие тургате въ любовта една користолюбива мисль. Азъ не тургамъ въ Любовта абсолютно никаква користолюбива мисль. Въ самата Любовь абсолютно никаква користолюбива мисль не може да сѣществувa. Не може да сѣществувa, азъ който разбирамъ нѣщата, туй сѣщество, което азъ обичамъ, то е създадено отъ Бога, то е свободно, азъ не може да го заблуждавамъ. Значи върху това сѣщество азъ трѣбва да имамъ сѣщата Любовь, както Господъ има. Мене ще ми бжде приятно, когато видя единъ човѣкъ и ще разбирамъ, че Богъ го обича. И дотолкова, доколкото азъ обичамъ туй сѣщество, дотолкова и Господъ ще обича и мене. И доколкото Богъ обича мене, дотолкова обича и другия. И не питайте: „Доколко ме обича Богъ?“ - Доколкото вие обичате другитѣ сѣщества. Въ даденъ случай, доколкото вие обичате, дотолкова и Богъ ви обича. Такова е отношението на Първата Причина спрѣмо васъ.

Безразлично дали това е ваша собствена дѣщеря, синъ или приятель. А тази обичъ е необходима, понеже вие въ умствено отношение не може да направите никакъвъ успѣхъ, ако нѣма нѣкой да ви обича. Помнете това: гениалнитѣ хора въ свѣта, има много хора да ги обичатъ, а проститѣ хора въ свѣта, малцина ги обичатъ. Следователно прогресътъ зависи отъ любовта. Ако тебе баща ти те обича, и майка ти, и дѣдо ти, и прадѣдо ти, отъ тебе човѣкъ ще стане. Но ако всѣки ви

погледне съ пренебрѣжение и не те обича, отъ тебе човѣкъ нѣма да стане.

Та сега, вие гледайте да обичате, понеже не зависи отъ това, дали да ви обичатъ, но зависи отъ васъ, вие да обичате. Каква мъжнотия има вие да обичате? Нѣма никаква мъжнотия. Нѣкой пита: „Какъ обичате?“ Сега, оставете всички посторонни обичания. Азъ обичамъ кокошката, заради нейното месце; обичамъ богатия, заради богатството му; обичамъ градинарьтъ заради плодоветѣ му; обичамъ бакалина, заради бакалията му. Той е майсторъ. Но обичамъ единъ човѣкъ, ни бакалия има, ни градина, пъкъ човѣкътъ го обичамъ, нищо повече. Това е Божественото. Никакво добро не ми е направилъ, но го обичамъ. Какво печеля? Печеля, понеже азъ, като го обичамъ въ ума си, азъ провѣрявамъ, той за мене е единъ барометъръ, термометъръ, като го обичамъ, азъ познавамъ, доколко Богъ ме обича. Въ ума ми е Богъ, а не този човѣкъ. Понеже този човѣкъ е една малка проекция на Божествената Любовь. И азъ се радвамъ, че Божествената Любовь може да се излива въ моята душа, тогава се радвамъ, че отъ мене човѣкъ може да стане, мога да мисля и много добре мога да мисля. И мисля на този човѣкъ какво добро мога да направя. Обуща имамъ, мисля да му подаря обущата. Азъ зная, като му дамъ едни обуща, на мене ще дойдатъ 10 чифта обуща. Азъ искамъ да му дамъ една шапка, но за мене ще дойдатъ 10 шапки. Тѣ ще дойдатъ безъ да искамъ. Като дойдатъ, азъ ще задържа най-хубавата за себе си, а 9-тѣ ще раздамъ. Ще кажа: „Днесъ ми дойдоха 10 шапки.“ Ще туря най-хубавата шапка, за да ги препорѣчамъ.“ Ще кажа: „Най-хубавата шапка азъ турихъ на главата си, а тия 9-тѣ шапки, които сж дошли отъ Невидимия свѣтъ, тѣ не могатъ да бждатъ лоши шапки, и тѣ сж първокласни, но понеже азъ турихъ една шапка, азъ избрахъ най-хубавата, тя е моя.“ Е, питамъ сега, ако вие приемѣхте по 10 шапки и всѣки дадеше на ближния си по една шапка, щеше ли да има споръ? Нѣмаше да има никакъвъ споръ.

Сега ние се отдалечихме отъ науката. Защото това не е наука. Бащата казва на сина си: „Ти трѣбва да учишъ.“

Тръбва да станешъ голѣмъ човѣкъ, богатъ човѣкъ.“ Това не е наука. Никакъвъ голѣмъ човѣкъ нѣма да стана, но ще знаа само. Може богатъ да не стана, но като срѣщна хората, ще ги познавамъ, ще разбирамъ характера на хората. Нѣма да стана милионеръ, но ще кажа: „Този е честенъ човѣкъ.“ Пъкъ, като срѣщна друго, ще кажа: „Фирмата на този се клати.“ Пъкъ, като погледна и моето ухо, ще знаа, дали и моята фирма е свършена. Но сега вие, нито единъ отъ васъ не трѣбва да се обезсърчава. Вашитѣ фирми не трѣбва да мислите, че ще фалирате. Нѣма какво да фалирате.

Та тѣзи линии показватъ какъ се е образувало човѣшкото ухо. Какво има в ухото? Вжтре има и други работи, подробности има, вътрешна страна има. Ако станете физиономисти и изучавате вътрешната страна, тайни работи има въ този охлювъ, специфични черти. Много тайни работи има въ охлюва, които нѣкой пътъ не е позволено да се приказватъ. Нѣма скрито покрито, което природата да не е изнесла. Тя е намѣрила, че въ охлюва вжтре има най-скрититѣ нѣща, които има въ човѣшката душа. *Всичко е написано въ човѣшкото ухо отъ редъ поколения**. Какво е мислилъ дѣдо ти, какъ е постѣпвалъ и съ какво е ималъ работа, и отъ какво е умрѣлъ. Всичко това въ ухото е написано. Но тия нѣща, които ние не знаемъ, то не е наука. За насъ съставлява наука, туй е външната страна.

Сега това е едно честно ухо. (*Учителятъ показва ухото на първия чертежъ.*) Това не е ухото на единъ светия, нито ухото на единъ идеаленъ човѣкъ, нито на единъ ангелъ, но на единъ обикновенъ, честенъ човѣкъ, който минава отъ едно животинско състояние въ едно човѣшко състояние. Човѣкътъ, който мисли, казва: „Правихъ, каквото правихъ, до сега ядохъ и пихъ, постѣпвахъ несправедливо, животински, но отъ сега нататкъ ще постѣпвамъ умно.“ Този човѣкъ нѣма да направи пакостъ никому. Съ него можешъ да живѣешъ, работа можешъ да вършишъ, търговия, можешъ да учишъ, горе - долу може да има малко сбутване, но тѣ сж нѣща, ние

* текста е допълненъ съ почерка на Савка Керемидчиева

ги наричаме изключения, търкания.

Та рекохъ, сега упражнението. Ще си хванешъ ухото долу, за твоето здраве и за здравето на хората. Ще кажешъ: „Азъ желая да бжда здравъ, както и всички хора да сж здрави.“ После ще се хванешъ горе за ухото и ще кажешъ: „Желая да бжда уменъ, както тѣзи умни хора, които сж живѣли преди мене.“ Сега това е образецъ. После горе, на срѣдата *на ухото* ще си туришъ ржката и ще кажешъ: „Да бжда деятеленъ, експедитивенъ въ чувствата си.“ Тѣй да се покажешъ. Бутни си на тритѣ мѣста ухото: горе, долу и по срѣдата. Пъкъ онѣзи отъ васъ, у които се роди едно противоположно чувство или мисль, защото има една опасностъ, опасността седи въ нѣкои научни данни. Ще се роди едно противорѣчие, както между сегашнитѣ лѣкари хомеопатицитѣ и алопатици, които лѣкуватъ съ слаби и силни дразнения. Ти единъ човѣкъ, като го поправяшъ, хомеопатъ ли да бждешъ или алопатъ. Ако е по закона на алеопатията, силна доза като дава, той казва: „Отрова съ отрова се лѣкува.“ Хомеопатията казва - малко, съ любовъ отиватъ тѣ. Досега всички сме били алеопати и сега трѣбва да минете къмъ хомеопатията. Отъ силни къмъ слаби дози.

Сега вземете за примѣръ разглеждането на вашето ухо. Значи това е външниятъ свѣтъ. И представете си тогава ушитѣ, които можете да видите. Единъ французинъ или англичанинъ или американецъ, навсѣкжде търсете красиво ухо и побутвайте и своето. Като мислите за красиви уши, вие може да въздействувате върху цѣлия си животъ. Вие искате да бждете красиви, но трѣбва да мислите добре. За да мислишъ добре, ти трѣбва да чувашъ добре. И обоняние трѣбва да имашъ, защото вътрешната страна на интелектуалния животъ чрезъ мирисъ се добива - обонянието. Трѣбва да влиза въздуха, постоянно човѣкъ трѣбва да диша, да влиза благоуханието, неговия мирисъ трѣбва да се развива и неговиятъ умъ се научава да мисли.

Сега езикътъ има две функции. Той се занимава съ физически работи, превръща работитѣ и следъ това изпитва той като инспекторъ, агентъ, провѣрява работитѣ и следъ

това има една висока функция. Три служби има езикът. И да говори знае, знае физическите работи, знае да чувства. Че като влѣзне езикът, три функции има.

Та и вие, като дойдете до езика, ще имате три функции. Ще работите, защото и езикът ви работи; ще чувствувате, понеже и езикът ви чувства и разумно ще говорите, понеже и езикът ви говори. Тогава и ухото ви слуша едновременно и най-хубавитѣ и най-лошитѣ работи. И васъ понѣкой пѣтъ нали сѣ ви хващали по ухото, учители има нѣкои хващатъ децата по ушитѣ, долната частъ на ухото. Майка ви и баща ви винаги сѣ ви теглили ухото долу. Какво иска да каже майка ти? „Синко, можешъ да живѣешъ дълъгъ животъ, само ако живѣешъ добре.“ Ако си много уменъ, само тогава ще ти се продѣлжи живота. Ако не си уменъ, нѣма да живѣешъ дълго. Ти казвашъ: „Опѣнаха ми ухото!“ Ама, умниятъ да ти опѣне ухото. Но никога не давайте глупавъ човѣкъ да ви хваща ухото. Ако глупавъ човѣкъ ви опѣне ухото, тогава е лошо. И понеже вие сте най-умния въ даденъ случай, вие имате право всѣкога да пипате ухото си. И ако вие питате кой има това право, единствениятъ човѣкъ, който може да ви опѣне ухото, то сте вие. Ти си хвани ухото и кажи: „Господи, да стана уменъ, тѣй както Ти си намислил!“

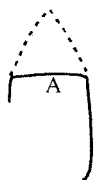
Сега този листъ съ рисункитѣ, прерисувайте си го всички. Това много мѣчно може да се разбере. Онзи, който разбира ухото, за него е лѣсно, но онзи, който никога не го е училъ, тя е много замотана работа. Отъ кѣде трѣбва да се мѣри, защо и за какво? И ще стане една каша. Не да ви е страхъ отъ кашата, но отъ тази каша постепенно ще стане нѣщо. Неразбранитѣ работи да ви не плашатъ. Ако има нѣщо, което да е неразбрано, вие поставете ума си въ едно течение, което е разбрано. Най-първо мислете за ухото, за външната обхода на човѣка, която зависи отъ ухото му. Азъ мога да ви покажа примѣри, да стане предметно учение - и млади, и стари, но азъ не искамъ да ви излагамъ. Ако дигна нѣкого, после ще ви дигнатъ на вили и могили. Сега вижте, който има добро, ухо, той постѣпва и добре. Когато ухото горе е

широко, този човѣкъ и той има импулсъ да постѣпи добре. Той иска да каже нѣкоя обидна дума, но си каже: „Чакай да помисля малко“, и се спира. А онзи, въ когото ухото не е добре развито, той този блѣсне, онзи, като нѣкой войникъ: данъ, данъ, данъ. Каквото му дойде до устата и го каже. Единъ уменъ войникъ, той на месо бие. Та ученъ човѣкъ е, който разбира нѣщата.

Сега вие може да кажете: „Защо имаме такова ухо?“ Може да кажете: „Ухото е сбутано.“ Но носътъ не е сбутанъ, благодарете за това. Защото ако ухото е сбутано и носътъ, и устата, и брадата, тогава вие сте закъснѣли. Но ако ухото е сбутано, а носътъ не е, тогава носътъ ще поправи ухото или обратното. Въ този човѣкъ е една фирма, и като умре човѣкъ, фирмитъ се развалятъ. Значи могатъ да се поправятъ тия работи. Вие въ живота може да си направите носътъ какъвто си искате. Ако единъ хирургъ може да направи носъ, какъвто си иска, та и вие въ нѣколко години може да се поправите. Азъ имамъ нѣколко примѣри, но не искамъ да поправамъ носове на хората. Та най-първо си турете въ ума единъ хубавъ носъ или едно хубаво ухо. Все таки много мжчно се поправя ухото. То е най-мжчното. Ако вие може да направите едно малко измѣнение на ума си, вие сте гениаленъ човѣкъ. Ако забѣлѣжите въ 10 години, че малко сте подобрили ухото си, това е гениална работа. Ако една линия сте измѣнили, то е една придобивка на вашия характеръ. Най-мжчно се измѣня ухото. То е почти както на прѣститѣ, тия папили на върха на прѣста, много мжчно се измѣнятъ тия линии на ржката. Така и единъ човѣкъ, всѣкога можешъ да го познаешъ по ухото.

Та рекохъ, за бждеще ще погледнешъ детето, ще погледнешъ и майка му. Нѣкой пжтъ ухото мяза на майката, носътъ на бащата, та по тия външни черти ще познаете и закона на наследствеността. Сега най-първо изучавайте защо имате ухо. Вземете животнитѣ, месояднитѣ животни, после изучавайте ушитѣ на тревопаснитѣ животни, каква грамадна разлика има. Хората и тѣ си мязатъ.

Сега два вида уши има. Честното ухо. Два типа сж тѣ. Едното - честното ухо, а другото - заостреното ухо, разбира се, то е за животинското царство. Та стремежът у животните е личенъ. А едното е широко - А показва единъ Божественъ импулсъ, този човѣкъ съ тази енергия има чувства. Сега, докато вие измѣните този жгълъ, това сж силитѣ, които действуватъ. Тѣзи сили въ този жгълъ сж образувани отъ желанията ви и отъ мислитѣ ви. Но не трѣбва да имаме остри уши. Ухото отгоре трѣбва да бжде широко, просторъ, една крива линия. Станете сега.

Тайна молитва

8,25 часа сутринта

*12 година на Общия Окултенъ Класъ
21 иколна лекция, държана отъ Учителя
на 8 февруари 1933г.
Изгрѣвъ*

УХОТО

5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета нѣколко стиха отъ 9-та глава отъ Деяния-та на Апостолитѣ отъ 10 – 21ст.

Сега люспитѣ трѣбва да паднатъ. Досега сте били като синове на единъ много богатъ баща. Това е сегашното християнско вѣрую. Чакали сте баща ви да остарѣе и да си зами-не за другия свѣтъ. Следъ това, каквото ви се пада, да го вземете и да ядете и да пиете. Нѣкой пжтъ бащата си заmine преждевременно, а нѣкой пжтъ изпраща синоветѣ си. Това не е наука, човѣкъ да чака баща си да заmine, че да вземе нѣщо. Това е една хазартна игра. Ти ставашъ християнинъ, та Богъ да погледне благосклонно и да ти даде нѣщо въ наследство. Не. Това не е наука. Ти ще се учишъ и отъ това учение ще зависи твоето бждеще. Азъ ви проповѣдвамъ една наука. Азъ ви уча на една наука за незавършениѣ процеси. Наука не за старитѣ работи, а наука за възможности, които се криятъ въ човѣка.

Ти имашъ едно опечено гърне. Това е единъ завършенъ процесъ. Хлопнешъ, дали това гърне е здраво или не. Като похлопашъ, ще видишъ, че е пукнато и ще кажешъ, че това гърне не ти трѣбва. После ще вземешъ второ гърне, трето и ще си изберешъ едно гърне. Гърнето трѣбва да е добре опечено. Това значи да гледашъ, да разбирашъ дали сж здрави гърнетата. Но има друго нѣщо. Ти си ученикъ, трѣбва да знаешъ какъ се правятъ гърнетата отъ прѣстъ; колко вода трѣбва да туришъ, какъ трѣбва да пресѣешъ прѣстътъ, какъ трѣбва да я омачкашъ, по колко часа трѣбва да държишъ, да го печешъ това гърне въ пещъта и прочие.

Азъ, като ви говоря за ухото, искамъ да ви разкрия тайнитѣ, какви възможности се криятъ въ него, какво може да

стане отъ него. Не какво си станалъ сега, не какво си билъ въ миналото, но какво може да бъдешъ. Нѣкой каквото е станалъ, станалъ е. Ако е опечено гърне, опечено гърне е. Ако е пукнато гърне, пукнато е. Но какво сега може да станешъ? Трѣбва да знаешъ по ухото какви възможности се криятъ въ тебе. Това е насърчението сега. Вие искате да знаете какъвъ е човѣкъ. То е много тънка наука, да знаешъ какъвъ е човѣкъ. По ръката може да откриешъ, че единъ човѣкъ е твърдъ, че единъ човѣкъ е силенъ. Каква е мѣрката на твърдостъта, на силата, на постоянството? После казвашъ, че той е добъръ човѣкъ. Каква е мѣрката за добрината? Има известна мѣрка. *(Учительтъ показва рисункитѣ на ухото.)* Това сж сега форми и линии. Сега ще изучавате възможноститѣ, които се криятъ въ живитѣ линии на природата, какви възможности се криятъ за всѣка линия за въ бъдеще.

Сега не искамъ да се обезсърдите, да кажете: „Тази работа е неразбрана.“ Не е въпросъ да знаемъ всичко, че има нѣща неразбрани. Че сж неразбрани, много добре е. Че сж непостижими, и то е много добре. Непостижимитѣ нѣща, достъпни ли сж? Слънцето е неразбрана работа за насъ. Много е далече, но достъпно ли е? Достъпно е. Азъ не зная какво е Слънцето, колко е голѣмо, кога е създадено. Нѣма ли хора или има хора, не зная. Но има една достъпна страна на Слънцето. Това сж неговата свѣтлина и топлина. Не е необходимо азъ да хвана всичката свѣтлина. Малката частъ отъ свѣтлината, която е достъпна за моитѣ очи, тя е достатъчна.

Та сега азъ ви говоря за достъпнитѣ нѣща, а не за разбранитѣ. Защото въ всѣка линия, кои сж дълбокитѣ причини, че е направена по този начинъ. А пъкъ другото око е направено по другъ начинъ. Това може да не е напълно разбрано за мене, но за мене е важна свѣтлината, която влиза въ мене, а пъкъ тази външна свѣтлина е свързана съ една недостъпна разумностъ въ свѣта. Богъ е неразбранъ за насъ. Богъ може да бъде достъпенъ за насъ, но може да бъде неразбранъ. Отъ кога съществува Богъ? Отъ де съществува? - Това сж все предположения. Сега не трѣбва да се обезсърдявате, да кажете: „Тази работа е невъзможна.“ Да познаемъ

човѣка. Вие само чрезъ окото ще познаете, достѣпенъ ли е човѣкъ за васъ или не. Ако е достѣпенъ, ще имате работа съ него. Ако е недостѣпенъ, стойте си настрана.

Тази наука е достѣпна, но неразбрана. Много дълбока наука е. Не само за линиитѣ на човѣшкото ухо ще говоримъ. Ще говоримъ и за линиитѣ на човѣшкия носъ. Ще знаете само онова, достѣпното заради* васъ. Вие имате едно ухо. Досега не знаете защо Господъ е окачилъ ухото ви. Ще бжде ли заслуга, ако вие имате едно перо подарено и се чудите защо ви е дадено това перо. А важната работа, която това перо може да свърши, че това перо е за писане, това не знаете. Вие казвате, че ухото е за слушане. Най-първо човѣкъ трѣбва да се научи да слуша. Азъ гледамъ мнозина не знаете какъ да слушате.

рис. №9

Рисунка №9 е едно музикално ухо**. Тази чернота, показва, че музикалното ухо е по-дълбоко. Не само по-дълбоко, но музикалното ухо е поставено по-другояче на човѣшката глава, има особенъ жгълъ. Музикално човѣкъ веднага взема такава поза, по която вълнитѣ да бждатъ много правилни. А пъкъ, който не е музикаленъ, взема поза, по която вълнитѣ не се приематъ правилно.

Вие, като погледнете тѣзи рисунки, ще кажете: „Тѣзи рисунки какво ще ги правимъ?“ Като видите много прѣстъ, ще вземете колкото ви трѣбва и ще направите грънци. Или пъкъ може да имате тази мисълъ: „Съ това ще се занимавамъ.“ Че като отидете за вода, нали ще отидете тамъ, дето изтича водата? Нѣма да вземете търнокопа и да изкопаете отъ друго мѣсто вода.

Ако много страдате, значи не сте се разговаряли много съ ухото си. Днешниятъ животъ на човѣка зависи напъл-

* заради - за (бел.ред.)

** Рисункитѣ съ номера отъ 1 до 9 сж само ориентировъчни. Тѣй като липсватъ въ оригинала, тѣ сж взети отъ изданието „Работа на природата“ - София 1948г. Поради голямата редакция на това издание, нѣма пълно съответствие при рисункитѣ.

но отъ ухото. Ако вие имате едно хубаво ухо, тогава значи Богъ те е турилъ въ хубави възможности. Ще видишъ дали има пръстъ за грънчаря. Като имашъ, ще започнешъ да работишъ. При ухото е банката. Искашъ да знаешъ, ще живѣешъ ли дълго време. Ухото ще ти покаже това. Искашъ да знаешъ има ли умствена сила въ тебе, да може да учишъ, ухото ще ти покаже; тази работа, която започвашъ, ще можешъ ли да я свършишъ, ухото ще ти покаже това. Ти, като станешъ християнинъ, ще разбирашъ ли християнството, ухото ще ти покаже.

Но тази наука има още по-голѣми подробности. Погледнете на първата рисунка*, първата фигура, това ухо е преходно, животинско състояние въ човѣка или то е едно ухо, което нищо не е разбирало въ живота, седи си, но защо се е родилъ ме пита. Но заражда се въ него желание да стане по-умень, по-честенъ. Животинското състояние е едно спящо състояние. Най-първо вие трѣбва да се освободите отъ вашето спящо състояние. Само едно животно може да мисли така: „Отъ мене нищо нѣма да стане.“ Котката си казва: „Тя нѣма да я бжде“, и си спи. После стане, огладнѣе, наяде се и пакъ казва: „нѣма да я бжде“, и пакъ лѣга. Котката учи само две нѣща: ще бжде и нѣма да я бжде и най-после казва: „Свърши се.“

Всѣкога една права линия се отличава въ връзка съ характера ви. Тя е волева линия. Правите линии сж линии на най-голѣмитѣ съпротивления. Следователно за постигане на една работа, има три пѣтя. По правъ пѣтъ, може да ходишъ и по единъ огънатъ пѣтъ. Това сж възможности. Три възможности има, по които може да свършишъ една работа. Може да я свършишъ съ своя умъ, който върви по права линия. Чрезъ ума, който действува, по волята. Може да я свършишъ и по закона на вкуса, дето мисълта и желанията на човѣка иматъ допирни точки. Когато ти се обличашъ хубаво, имашъ вкусъ. Добре нареждашъ и натѣкмявашъ кѣщата,

* Нѣма рисунка въ оригинала

тя е хубаво измазана, това се казва вкусъ. Понѣкой пжтъ вземате думата „вкусъ“ и за яденето. Вкусътъ е едно качество, но не и сърдцето, които заедно действуватъ.

Вкусътъ върви по огъната линия. А пкъкъ чувствата вървѣтъ по обли линии. Тази линия е линия на чувствата. Всичкитѣ хора не вървѣтъ по една права линия, повечето хора вървѣтъ по закона на вкуса. Малко хора вървѣтъ по права линия. А пкъкъ нѣкои хора вървѣтъ по вълнообразна линия. Ще забележишъ по какъвъ пжтъ вървишъ. Тогава ще знаешъ съ какви сили разполагашъ.

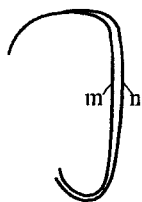
Много пжти у васъ има подсъзнателни действия. Напримѣръ ти се обезсърдавашъ, това е една огъната линия. „Искамъ да направя нѣщо“, това е една изпъкнала линия. „Ще го направя това“, това е една права линия. Праздната чаша не трѣбва да ти създаде обезсърчение. Тази огъната линия на чашата съществува като възможность, за да вземешъ вода. Значи, като има една огъната линия въ твоята глава, това показва една възможность въ тебе. Благодари, че имашъ много огънати линии. Ти ще имашъ толкозъ огънати линии и изпъкнали линии и прави линии, колкото ти сж потрѣбни. Когато всичкитѣ линии започватъ да ставатъ все прави или само изпъкнали или само огънати, тогазъ е опасна работата. Всѣка линия трѣбва да бжде на своето мѣсто.

рис. №5

Погледнете рисунка №5. Това ухо го наричамъ темпераментно ухо, едно хармонично съчетание. Туй го наричамъ едно балансирано ухо. То е съчетание на темпераментитѣ. Живнения, умствения, чувствения, двигателния, нервния и флегматичния темпераментъ. Всѣки единъ темпераментъ си има белегъ въ ухото. Най-първо е важна дължината на тази линия на ухото. Всѣкога дължината на ухото, може да има отношение къмъ цѣлото тѣло. Сега, не се спъвайте, дали ушитѣ сж голѣми или малки. Това сж известни отношения. При голѣмитѣ уши, или малкитѣ уши, вие не знаете кое е голѣмото ухо. Ухото не може да бжде 15 см. То

ще бжде 6,7,8,9 см. Премѣрете вашето ухо, може да е 5 см, 6 см, 7 см. Тѣзи цифри сѣ отношения къмъ цѣлото ви тѣло. Вие може да бждете високъ човѣкъ, но размѣритѣ ви могатъ да сѣ тѣсни. После, трѣбва да се вземе предвидѣ съотношението, трѣбва да се вземе предвидѣ на ржцетѣ, дължината на прѣститѣ. Трѣбва да се премѣри цѣлото тѣло, въ много положения да се види дали вашето ухо е голѣмо или не. Не е въпросъ да се види дали е голѣмо или не ухото. При голѣмото ухо ти разглеждашъ нѣщата отблизо, при малкото ухо, ти ги разглеждашъ отдалече.

Една млада сестра започна да си крие ушитѣ подъ косата, като слушала за ухото. Каза: „Много сбутано ухо имамъ.“ Тази линия „m“ може да се поправи къмъ линията „n“. Ако ти не работишъ въ себе си, ти губишъ възможноститѣ, ухото ти нѣма да се поправи. Щомъ минавашъ презъ известни страдания, то всѣкога твоето ухо взема участие въ това „за и противъ“. Ухото всѣкога показва какво може да направишъ въ външниятъ свѣтъ. Единственото нѣщо, което показва какво може да стане отъ васъ въ физическия и въ умствения животъ, това е вашето ухо. Ухото може да се приближи до главата или да се отдалечи навънъ. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Когато вие работите както трѣбва, то ухото ви ще дойде на мѣстото. Нѣкой казва: „Увиснали сѣ ми ушитѣ.“ Или увиснала му е главата. Но кажете му сладки думи и ще видите, ухото му и главата му ще се изправятъ. Или може да кажете: „Ухото му е пожълтѣло, свѣтнало му е ухото.“ Нищо не значи, че му е свѣтнало ухото. Това не е наука. Ще се освободите отъ това.

Когато ухото е по-широко въ горната часть, това показва участието, което взема умътъ. Широчината въ срѣдната часть, показва какво участие взематъ вкусътъ и чувствата въ човѣка, а долната часть показва какво участие завзема физическиятъ свѣтъ. Когато долната часть на ухото е широка и голѣма, това показва, че физическиятъ животъ взема близко участие. Колкото ухото става по-широко долу, това показва, че този човѣкъ се е заплелъ въ материалния животъ

и чувствата взематъ малко участие. Отгоре ухото не трѣбва да бѣде коническо, ако стане горе коническо, това е лошъ признакъ. Тази острота горе, трѣбва да се избѣгва. Всички остри работи горе, трѣбва да се избѣгватъ. Щомъ мислишъ право, своята права мисль върви по най-хубавитѣ прави, вдлѣбнати и изпъкнали линии едновременно. И свѣтлината върви по единъ кривъ пѣтъ, по една вълнообразна линия. И змията върви по кривъ пѣтъ. Значи свѣтлината върви по-най-малкитѣ съпротивления. Ще се огънешъ. Като речатъ да те ударятъ, ще се огънешъ, ще се наведешъ. Видишъ, че вѣтърътъ иде, очитѣ ти се затварятъ, това е огъване. Постоянно човѣкъ работи съ изпъкналитѣ и съ огънатитѣ линии. Изпъквашъ се, огъвашъ се, изправяшъ се, дето трѣбва.

Ще вземате вие изпъкналитѣ линии, правитѣ линии и огънатитѣ линии, тѣ сж норми. Правата линия е норма. Огънатата линия е една възможность, за да възприемешъ нѣщо. Изпъкналата линия показва, какво може да дадешъ отъ себе си, валчеститѣ, облитѣ линии има подъ брадата отдолу. После ще ги засегна. Тѣзи малки валчести линии показватъ единъ човѣкъ, който е разбралъ нѣщата. И винаги има благородни чувства. Има си той една норма. Този човѣкъ ще образува цѣла една система, единъ пѣтъ на движение. Напримѣръ Слънчевата система си има единъ кръгъ, по който се движи. Земята има единъ кръгъ, по който се движи, има си вече единъ разуменъ животъ. И човѣкъ има единъ пѣтъ, по който се движи. Не отъ него направенъ, но отъ самото Провидение. По криви линии работятъ най-разумни същества. Когато вие мислите, когато вие чувствувате, не мислете, че тази мисль и чувство сж само ваши. Не. Едновременно съ васъ мислятъ милиони същества. Следователно една права линия, която може да имате, показва, че много други същества мислятъ така. И ако направите погрѣшка, то и тѣ ще помогнатъ за коригирането ѝ. Така и при огънатитѣ линии и при изпъкналитѣ линии и ако имате изпъкнали линии, пакъ да не ви безпокои това.

Ухото отвънъ има изпъкнала линия. Тази частъ отгоре завъртяна показва какво трѣбва да правите вие. Вие не трѣбва

да бъдете пасивни, а трѣбва да мислите. И всѣка работа, която предприемете, трѣбва да я проучавате. Да не казвате: „Не искамъ много проучаване.“ Ти казвашъ: „Христосъ е казалъ това и това.“

Да. Каквото е казалъ Христосъ е цѣла наука. Когато ще направите добро, да видите това, което ще му кажешъ, дали ще го възприеме добре или не. Азъ ще му погледна ухото и ще видя дали ще може да направя грънци отъ неговата прѣстъ или не. Вие може да се смущавате, вашитѣ уши почти сж много добри, съ малки изключения, всички имате добри уши, само че занѣмарени сж вашитѣ уши. Богата почва има златни, желѣзни руди, вжглища, сребро, но казвашъ: „Какво ще ходя да копая, тя е дълбока работа.“

Най-първо вие ще нарисувате ухото си или ангажирайте нѣкого да ви нарисува ухото. Нѣкой казва: „Много лошо е ухото ми.“ Така не се говори. Нѣкой, вмѣсто да нарисува образа ви, да нарисува ухото ви. Дайте му 5 лева, да ви нарисува ухото ви, но съ подробности. Линиитѣ да нарисува. Не се занимавайте съ вътрешната страна на ухото. Вземете сега външната страна на ухото, но едновременно и подробноститѣ вътре и тѣ сж важни. Но ще оплетете съ тия подробности. Тѣ иматъ друго съотношение. Даже ако вие сте интуитивенъ, като си прекарате ржката по контуритѣ на ухото, тамъ дето ухото ви е хармонично, приятно ви е, а пѣкъ нѣкъде ви е неприятно. Нищо не значи, може да стане приятно. Може да има камъчета въ тази прѣстъ. Едно сито има, ще пресѣете. Нѣкъде правата линия може да има малки грапавинки, но това да не ви безпокои. Важна е общата линия. Тази линия не се мени лесно.

Нѣкой ще каже: „Какъвъ е моя характеръ?“ Не, не, но: Какво може да излѣзе отъ мене? Нѣкой може да каже: „Азъ не може да съмъ добъръ християнинъ.“ Не, не: Мога ли да напредна въ християнството? Ако вие не се интересувате отъ ухото, което Богъ ви е направилъ, тогава за какво ще се интересувате? - За любовта, за доброто. Любовта и доброто сж неразбрани, но сж достъпни. Азъ ни най-малко не се смущавамъ, че е неразбрана любовта, но е достъпна. Не-

разбранитѣ работи сѣ много приятни работи. Казвате: „Той е много неразбранъ човѣкъ“, но недостѣпенъ човѣкъ е той, не неразбранъ. Не може да се споразумѣете съ него. Казвате: „Той е много недостѣпенъ човѣкъ.“ Вие се радвайте на това. Единъ святъ човѣкъ е недостѣпенъ за грѣшника. Защо? - Че онзи е облѣченъ съ чисти дрехи, той седи надалече и той е недостѣпенъ за онѣзи, които сѣ облѣчени съ кални дрехи. Можете ли вие съ кални дрехи да имате достѣпъ до хората съ чисти дрехи? Тогава до кого имате достѣпъ?

Ухото да го вземете като наука, за да разгледате какъвъ е вашиятъ характеръ. Ще го проучавате, какви възможности се криятъ въ васъ, за да добиете вѣра въ себе си. Като пипнете ухото си, да кажете: „Богъ е вложилъ нѣщо въ мене.“ Ще видите какво трѣбва да правите. Да има въ васъ единъ импулсъ. Всевъзможни импулси може да има отъ това.

рис. №1

Погледнете фигура № 1. Тази крива линия показва, мека линия. То е ухо на мекота. Горната частъ е много широка. То е ухо на мекота. Въ умствено отношение, ако ушитѣ не сѣ така заоблени, но преобладаватъ донѣкѣде правите и кривитѣ линии, това показва по-голъма мекота въ характера. Ако вие искате да внесете мекъ характеръ, пипнете горе ухото си. Тази линия ще започне да се оформява. Тази външна линия постоянно се мени. Ухото се мени съ нахлуването на кръвта ви. Ухото може да се измени и съ единъ милиметъръ. Постоянно всѣки день се изменява ухото ви. То се мени постоянно отъ прииждането на кръвта ви. Нѣкой пѣтъ ухото ви се вижда по-голъмо, нѣкой пѣтъ по-малко. Окултно казано, нѣкой пѣтъ се увеличава двойникътъ на ухото. Нѣкой пѣтъ, като пипнешъ ухото си, то има похубава форма. Ако тази крива линия, на долната частъ на ухото, е по-къса, това показва, че жизненитѣ сили въ човѣка сѣ по-слабо развити, ако е широка, тази долната частъ, то жизненитѣ сили сѣ по-добре развити. Та се поглѣщатъ соковетѣ на умствената дейность. Тази меката, долна частъ трѣбва

да е съразмърно развита. Тръбва да е добре закръглена. Тази долната част може да се продължи, за да предизвикаш соковете на живота. Ти тамъ, дето пипашъ ухото си, тази линия ще се развие.

Нѣкой пѣтъ ти си слабъ, боленъ си. Хващай ухото си въ долната част и тогава ти ще си помогнешъ да оздравѣешъ по-рано. После вземи съ двата прѣста дветѣ уши и поразтрий ухото си въ основата имъ отдолу. Отзадъ и отстрани. Ти хващай хората за ушитѣ долу. И ако дойде нѣкой, когото обичате, хващайте го за долната част за ухото. Това му предава нѣщо. Това ще го пазите само заради васъ, не трѣбва да има крайности. Това сж много неразбрани работи. Не разправяйте тѣзи работи. Има още работи да се казватъ. Сега има известни формули, какво трѣбва да се казва. После има известни часове, въ които трѣбва да се прави това. Ако не знаете кое време, не може да имате резултатъ, то е сериозна работа. Вие трѣбва да знаете коя буква отъ кжде трѣбва да я започнете и какъ трѣбва да я направите правилно.

Погледнете рисунка №4, това е лисичо ухо. Човѣкъ съ лисичо ухо е уменъ човѣкъ, силенъ, но мисли само за себе си. И мисли само за курника, за кокошкитѣ. Хитриятъ човѣкъ е уменъ, но той гледа само своитѣ интереси и той може да ви пакости както лисицата, ще вземе кокошката отъ курника. И то такива уши ги нѣма, това е една крайностъ, но има нѣкой пѣтъ нѣкой признаци, които природата понѣкой пѣтъ ги туря.

рис.4

рис.3

Погледнете рисунка №3, това е егоистично ухо. И то е лисица, но то е по-дипломатъ. Котката ще дойде въ къщи, ще се поглади, но колкото и да се глади, тя има предвидъ да вземе нѣщо. Такъвъ човѣкъ ще дойде, ще каже: „Азъ много се интересувамъ отъ окултизмъ, чулъ съмъ нѣщо“, но той иска да задигне нѣщо. Другото не го интересува толкозъ. Между васъ нѣма такива уши.

У васъ всичкитѣ ви уши оставатъ къмъ незавършенитѣ процеси. Ушитѣ ви на всинца ви спадатъ къмъ незавършенитѣ процеси. Нѣма нито единѣ отъ васъ съ завършенъ процесъ. Значи ухото въ васъ ще еволюира. Има да еволюира, а пъкъ нѣкой отъ васъ търсятъ идеално ухо. Това съществува като рѣдка възможностъ. Рѣдко може да се намѣри едно идеално ухо. Нѣкой минава за идеаленъ, но като му погледнете ушитѣ, все му липсва нѣщо. Не съмъ намѣрилъ още идеално ухо, като завършенъ процесъ. Но това е единѣ принципъ, който съществува. У нѣкои отъ васъ, по отношение на живота, долната частъ на ухото е по-добре, значи имате отличенъ запасъ на ухото, жизнена енергия. У нѣкои срѣдната частъ на ухото е добре очертана, имате богатъ запасъ отъ вкусъ, отъ разбирање. У нѣкои горната частъ е добре оформена. Значи имате добро интелектуално схващане. Ако вие се съберете двама или трима, то единиятъ се е качилъ горе на ухото, вториятъ по срѣдата на ухото, а третия е долу. И тогава не може да се разберете.

Запримѣрь вие разправяте на единѣ човѣкъ, искате да го обърнете, искате да го направите християнинѣ. Десетѣ души, всички му говорите. Не, не говорете всички изведнажъ. Единѣ нека говори, а другитѣ нека почиватъ презъ това време. Петѣ души като работятъ на нивата, петѣ души да почиватъ. Първо не го коригирай. Той ще говори, както си знае. После вториятъ ще говори и т.н. Ти не може да знаешъ, че той не е говорилъ, както трѣбва. Ти си мълчи. Че е направилъ една граматическа погрѣшка, не забелязвай това. Нѣкой може да направи красива каруца, но не държи тази каруца, а друга каруца не е толкова красива отвънъ, но е здрава и върши работа. Всѣка една наша постѣпка трѣбва да има въ себе си умствена сила, интелектуаленъ елементъ, после трѣбва да има сила и чувство. После, самиятъ животъ и той трѣбва да вложи известенъ капиталъ въ него. Вие се обезсърдчавате понѣкой пѣтъ. Ако се обезсърдчите, турете си ржката отгоре, на ухото - лѣвата ржка на лѣвото ухо, дѣсната ржка на дѣсното ухо. Прекарайте си прѣститѣ по контуритѣ на ухо-

то. Като видите човѣкъ съ добри уши, ти мислено пипни ухото му. Ти ще се ползувашъ отъ това. Красивитѣ работи трѣбва да бждатъ достѣпни за ума ви.

Ухото ви подразбира всичкитѣ възможности, които се криятъ въ единъ животъ, които може да постигнешъ. Не се спъвайте съ идеята дали можешъ да постигнешъ. Не се спъвай съ мисълта: „Азъ нищо не съмъ постигналъ.“ Ти, следъ като държишъ изпитъ въ една гимназия, само изпитната комисия може да знае дали си издържалъ добре или не. Нѣкой пжтъ можешъ да кажешъ, че си издържалъ, а комисията може да има мнение, че не си издържалъ. Нѣкой пжтъ може да се различавашъ отъ комисията, може да кажешъ, че си загазилъ, а пкъ комисията може да има съвсемъ друго мнение. Нѣкоя майка казва: „Моето дете е много даровито.“ Майката трѣбва да пипне ухото му, да го милва за ухото, така щѣше да му причини много по-голѣма полза, отколкото да казва, че е много даровито. Това дете ще си състави мнение вече, че е даровито и после, като отиде въ училището, ще види, че не е толкозъ даровито. Така ще стане честолюбиво, докачливо. Има една опасностъ въ васъ, че като влѣзете въ една окултна школа, да не мислите, че другитѣ хора не сж така добри като васъ. Пазете се отъ това. И другитѣ хора сж добри като васъ. Вие сте разработили вашата нива, но и другитѣ хора може да разработятъ.

Следующиятъ пжтъ всѣки да си нарисува своето ухо или лѣвото или дѣсното ухо. Ако нѣкой не може да го види, нека другъ да го нарисува и той да го прерисува, това е една

рис. №2

рис. №6

рис. №7

рис. №8

тема, ще ги разглеждаме. Погледнете рисунка №1 (413 стр.), това е женско ухо. №2 е мъжко ухо. То не е толкова завършено ухо, но е енергично. Ухото №4 (414 стр.) е правилно ухо, също и №3. Ухото №5 (409 стр.) е балансирано, ухото №6 е на откровен човък, чистосърдечен човък. Това е човък, който по натура е откровен. Ухото №7 е физическо ухо, №8 е умствено ухо, а пък №9 (407 стр.) е музикално ухо. При 8 преобладаващо влияние има умствения темперамент, имате тук 9 уши. Та ще имате после една много хубава, ясна представа за хубавите, прави линии. Ако носът [в]и е огънат, да не ви плаши това. След ухото ще дойдем до носа. Нѣкой казва: „Моят нос е огънат.“ То зависи как е огънат. Ако носът е хубаво огънат, то е хубаво, изобщо всичките носове не сж прави. Носът изобщо трѣбва да бжде прав. Но малко прави носове има. После е важно и страните на носа дали сж огънати или не. И страничните части на носа сж важни. И въ носа има три подраздѣления - горна, срѣдна и долна.

После ще дойдем да се запознаемъ съ вътрешната страна на ухото, какви тайни крие, но ако дойдемъ да се изкривяватъ тѣзи специални работи, вие ще изгубите външната страна като една възможностъ. Наблюдавайте вашето ухо, кждето и да ходите, наблюдавайте ушите на хората и не си показвайте знанието на хората, да ви е приятно това. После да не отидете да гадаете нѣкжде. Кажете: „Много хубаво е вашето ухо.“ Рисувайте ухото на този или онзи. Кажете му: „Мене ми е приятно да рисувамъ ухото на другите.“ Тази сестра, (*сестра Гръблашева*) има хубаво ухо, горе нѣма желание да изяде капитала на съдружника си. А пък срѣдната частъ показва, че малко хлабаво се държи работата. Много отъ слугите не ги държи да издирва у тѣхъ. Има нѣкои части на лицето си, така да направи и ушите си и тогава като нея нѣма да има. Азъ гледамъ човѣка отъ четири становища. Ухото, носа, устата и очите. Тѣ сж четири фази. Азъ ги свързвамъ тѣзи четири фази съ четири свѣта: физически, умственъ, астраленъ и причиненъ. За мене очите сж причинния

свѣтъ. Очитѣ знаятъ причините и последствията на нѣщата, въ тѣхъ има добродетели. Очитѣ ти знаятъ какво е добродетель въ свѣта, а пѣкъ умнитѣ и мѣдритѣ хора, мѣдростѣта е свързана съ ухото.

Съ ухото трѣбва да започнешъ. Съ носа си нѣма да започнешъ. Внѣшниятъ животъ напълно зависи отъ ухото. И като оглуше човѣкъ, то той оглупява. Докато той възприеме звуковитѣ вълни, това сж подготовителни условия за възприемането на свѣтлината. Между звука и свѣтлината има едно съответствие. Защото свѣтлината образува раздвижването на въздуха. Ако нѣма свѣтлина, нѣма да има и раздвижване на въздуха.

Нито единъ отъ васъ нѣма право да се оплаква. Боли го коремътъ, да си хване ухото. Боли го главата, да си хване ухото. Можемъ да направимъ съ нѣкого опитъ. Като го боли корема, може да му бутнемъ ухото и ще му мине. Само да покажемъ каква сила действува. Болниятъ е много внимателенъ. Той много внимава, кой какво говори. Ако вие хванете единъ боленъ въ долната частъ на ухото и като му кажешъ: „Ти животъ имашъ, дълъгъ животъ, тази болестъ колкото и да те мачка, нищо нѣма да ти направи“ и на болния ще му мине. Нѣкои хора, като сж свършили работата на земята, нѣма какво да ги задържашъ. А пѣкъ на другитѣ ще кажешъ: „Работа имашъ още.“ На себе си ще кажешъ: „Работа имамъ още.“ Това е за самовъзпитание.

Азъ искамъ да ви наведе на мисълта за ония велики възможности, които трѣбва да разработвате. Кой какво е казалъ заради* васъ, това сж второстепенни работи. Всѣки може да каже за васъ каквото и да е. Нѣкой може да каже, че вашитѣ уши сж много лоши. Нѣкой момѣкъ, като се влюби въ нѣкоя мома: „Вашитѣ уши сж много красиви.“ Азъ бихъ желалъ онѣзи, които не ме обичатъ, да кажатъ: „Твоитѣ уши сж много красиви.“ Онѣзи, които обичатъ, преувеличаватъ нѣщата.

* заради - за (бел.ред.)

Важно е има ли възможности въ носа. Като видишъ носа, трѣбва да видишъ какви възможности се криятъ. Този носъ може да е кжсъ, носъ на детинско любопитство. Но нѣма да се мине много време и този носъ ще се удължи, но въ природата процеситѣ не ставатъ бързо. Защото това щѣше да бѣде голѣмо нещастие. Понеже тѣ ставатъ много медлено, характера ви постоянно ще се промѣня и то благодарете на това. Ти казвашъ: „Много съмъ сприхавъ.“ - Много енергия имашъ. Казвашъ: „Много съмъ мързеливъ.“ - Ще работишъ. Отъ какво произтича мързела въ свѣта. Ти мислишъ, че другитѣ хора трѣбва да работятъ, а ти да почивашъ. Ти имашъ криво понятие за живота. Ще кажешъ: „И азъ трѣбва да работя. Богъ работи, ангелитѣ работятъ, природата работи, другитѣ работятъ и като човѣкъ и азъ ще работя.“ Ти ще кажешъ: „Азъ като търтей нѣма да бѣда.“ Но търтеятъ е много работливъ, той, като излѣзе, казва: „Бънь, бънь.“ Търтеитѣ много работятъ. Азъ бихъ казалъ: Не бѣди единъ сухъ листъ, но бѣди листъ отгоре на дървото, което постоянно се мърда. Сухото листо е паднало на камъкъ и постоянно седи тамъ. Ние трѣбва да бѣдемъ като живитѣ листа, на дърветата, а не като сухитѣ листа долу. Нѣкои отъ васъ трѣбва да бѣдете като търтеитѣ. Нѣма да имате жило. А нѣкои отъ васъ трѣбва да бѣдете като работливитѣ пчели, тѣ сж безполови, ще имате жило и който не се подчинява, ще го жилитѣ. Тогава и вие ще пострадате. А нѣкои бихте желали да бѣдете на мѣстото на царицата. Царицата има много производителна работа. А пѣкъ работливитѣ пчели донасятъ работата [храната], а пѣкъ тѣзи, които носятъ радостъ и веселие, това сж търтеитѣ.

Има нѣщо много хубаво въ бръмченето на тѣзи търтеи, има единъ красивъ тонъ, музикаленъ е този тонъ. На мнозина съмъ казвалъ, не избивайте вашитѣ търтеи. Ако ги избие, вашитѣ пчели ще пострадатъ догодина. Вие казвате: „Ще изядатъ всичкиятъ медъ.“ Че вие сте най-голѣмитѣ търтеи. Колко търтеи има въ единъ кошерь? - 400-500 търтеи, на 30-40 хиляди пчели има 200, 300, 400 търтеи. Това

сж музиканти, оркестранти, да свирятъ всѣки день. Ако въ себе си вие имате търтеи, не ги избивайте. Нѣкой пжтъ вие имате известни чувства и тѣ сж музикални. Ти си фантазиращъ, това е единъ търтей. Търтеятъ е музикаленъ. Не го убивай. Ще имате търтеи, работници и царица. Царица е човѣшката душа, тя най-много работи. Гледайте вашата царица, вашата мисль, вашитѣ чувства и животътъ ви ще бжде веселъ.

Ще благодарите на Бога, че ви е турилъ две уши. Хвани ушитѣ си и кажи: „Господи, благодаря ти, че си ми далъ тѣзи хубави уши, колко хубави сж тѣ.“ Това е голѣмо богатство. И единъ духъ отъ Невидимия свѣтъ като дойде, ти гледай на ушитѣ на човѣка. Ухото има и вжтрешна страна. Има и астрално ухо, има и ментално ухо, има и причинно ухо. Ухото си има свои представители въ всички четири свята. Та чрезъ тѣхъ е една голѣма фирма. Ухото е регистрирано въ четири свята. Запознайте се вие съ тази фирма, съ този голѣмъ капиталъ и благодарете, че имате каквото и да е ухо, то е единъ капиталъ. А въ бждеще, възможноститѣ, които се криятъ, ще се развиятъ. Хубавото, това е изразъ на ония, скрититѣ сили, вжтре въ душата ви, които се проектиратъ навънъ. По този пжтъ може да знаете въ каква посока може да работите и какво може да направите.

Отче нашъ

*12 година на Обиция класъ,
22 лекция, държана отъ Учителя
на 15.II.1933 г., срѣда,
Изгрѣвъ, София*

СЪОТНОШЕНИЕ СЪ ПРИРОДАТА

5 часа сутринта

Добрата молитва

(Учителят посочи рисунките на ушите.) Това е капиталъ, съ който може да разполагате. Човѣкъ, съ своята про-ява, трѣбва да бѣде единъ отгласъ на природата. Да допус-немъ, че въ васъ се заражда желание да бѣдете силни, но това е единъ импулсъ на природата. Въ васъ е като едно от-ражение. Следователно въ дадения случай трѣбва да знаете какво мѣсто заемате. Ако изправите два стълба, единиятъ стълбъ, ако има 2 см дебелина, а пъкъ другиятъ стълбъ - 1 см, тогава кой ще бѣде по-устойчивъ? Ще видите съ какво може да разполагате. Знанието, съ което може да разполага-те въ дадения случай, да не бѣде само привидно, да мисли човѣкъ, че е силенъ. Силата е едно условие въ свѣта.

Следъ това има друго положение. Вие искате да знаете всичко въ природата. Това е импулсъ на самата природа. Вие никога не може да знаете повече, отколкото тя знае. Следо-вателно като я изучавате, трѣбва да вървите по нейнитѣ пѣти-ща. Ако нѣкои нѣща тя ги е съпоставила, защо и за какво трѣбва да знаете. Да се съобразите съ законитѣ ѝ или какво-то и да е друго чувство да се прояви въ васъ, то се корени въ природата. Природата е като единъ отгласъ на Божествено-то. Въ васъ се зароди едно желание да бѣдете богати, но има две страни на богатството. Едното богатство, при което чо-вѣкъ печели, а другото, при което човѣкъ всѣкога губи. Ед-ното богатство разбира растежъ, усъвършенствуване, а дру-гото е загуба.

Запримѣрь може да хванете нѣкой конь, който е си-ленъ, но всѣки единъ конь, който носи 100 килограма това-рь, какво ще спечели? - Изгубилъ е. Да допуснемъ, че ваши-

ятъ умъ е натоваренъ съ известно богатство - 10 милиона. Вие постоянно мислите какво ще ги правите. Това богатство, освенъ че нѣма да ви принесе нищо, но то ще вземе отъ васъ. Това богатство всѣщностъ не е ваше. Има другъ господарь, който го прекарва на вашия грѣбъ, както нѣкой човѣкъ товари единъ конь. Нѣкое друго сѣщество ви е натоварило съ този товаръ и ви казва, че е ваша идея, но то не е за васъ. Малкото хлѣбъ, който може да турите въ стомаха си, това богатство е за васъ. Но даже и ако пресилите стомаха си и турите повече хлѣбъ отколкото трѣбва, тогава пакъ ще се повреди. Многото не е за васъ. Който иска много, той всѣкога губи. Тогазъ, който иска да има малко, колкото му трѣбва въ дадения моментъ, той печели. Азъ, като говоря за малкото, подразбирамъ само единъ моментъ. Въ следующиятъ моментъ може да се измени положението. Ти имашъ едно болезнено състояние, то е само единъ моментъ въ съзнанието ти. Но положението, болестъта или това чувство на раздражение ви се струва толкозъ дълго като че ли отишло много време. Но то е само последствията. Нѣкой казва: „Отъ какъ съмъ се родилъ свѣтълъ день не съмъ видѣлъ“, това е преувеличение. Тѣзи думи нѣматъ никаква стойностъ. Че постоянно той е мижиль, то е другъ въпросъ. То е едно упражнение.

Когато говоримъ за честния човѣкъ, по какво се отличава? Въ дадения случай азъ подразбирамъ честенъ спрямо природата, не спрямо хората. Честния човѣкъ въ всички свои мисли, чувства и постѣпки е честенъ спрямо природата, не спрямо човѣка. Честността спрямо човѣка е само проявена честностъ въ даденъ случай. Но изобщо трѣбва да се разбира честностъ спрямо природата. Да кажемъ ти сутринъта трѣбва да станешъ въ 4 и половина часа, а ти ставашъ въ 5 часа и за да оправдаешъ половината часъ, извинявашъ се, излъгвашъ се и казвашъ нѣща, които не сж вѣрни. Да кажемъ, че не си ялъ вечеръта, че не си спалъ добре, това не е извинение. Рекохъ, трѣбва да имате едно ново схващане. Вие казвате: „Господь така е наредилъ свѣта“. Като че Господь е наредилъ свѣта заради васъ. Наредилъ го е заради себе си. А

понеже вие влизате въ свѣта и играете като частъ въ този свѣтъ, то се отнася до васъ и трѣбва да знаете доколко то се отнася заради васъ.*

Да допуснемъ, че вие искате да бъдете богати, искате да имате къща, но каква къща? Две стаи и една кухня, но много е неопредѣлено това. Точна идеята трѣбва да бжде, опредѣлена. Две стаи по 4 или по 5 метра дължина и по 4 метра широчина и после 4 метра височина, а вие казвате общо: една къща. Кой ще ви построи една къща? Дойде единъ майсторъ и той ще ви я направи, както той разбира. После се скарате, че не е направена хубаво. Дай му плана. Като не знаешъ какъ да правишъ планъ, не си прави къща. Искашъ да бждешъ богатъ, трѣбва да знаешъ какво ти трѣбва, Богъ никога не обича неопредѣленитѣ работи. Напримѣръ ти казващъ: „Азъ искамъ да бжда добъръ, красивъ“, това е много неопредѣлено. Че какъ ще бждешъ красивъ? Красивъ човѣкъ е онзи, който е симетриченъ, че съответствува вътрешния му животъ на външното, че тази красота да ползува хората. Красивъ трѣбва да бждешъ заради природата. Ти нѣма да бждешъ красивъ заради себе си. Природата като те види, тя да се зарадва, че е направила нѣщо хубаво. Понѣкой пътъ тя, като види, че е направила нѣщо грозно, учудва се и тя отваря архивата и разглежда. Тя трѣбва да проследи кои сж били причинитѣ да бжде толкова грозно и ти за извинение казващъ: „Азъ не помня нищо, когато съмъ ражданъ.“ Азъ зная единъ синъ казалъ на баща си: „Когато ти се женѣше, азъ играехъ на хорото.“ Синътъ е вземалъ участие въ хорото.

Но като изнасямъ тази идея, другъ е смисълътъ. Въ васъ се зароди една мисль съвсемъ опакава. Като каже нѣкой човѣкъ, че се е оженилъ, той държи нѣщо въ ума си, което никакъ не е женитба. Да си облѣченъ, това не значи да нахлузишъ едно палто на гърба си, но това палто трѣбва да пази най-напредъ топлината на тѣлото, да те запазва отъ външнитѣ неслоди. Това палто може да е толкозъ тънко. Ако е тънко, трѣбва да бждешъ въ топлия климатъ, ако е дебело,

* заради - за (бел.ред.)

може да бждеш и по студенитѣ мѣста. Ако имашѣ несгоди, намирашѣ се по студенитѣ области. Ако всичко ви върви, намирате се въ топлинѣ области и не мислете, че така ще ви върви постоянно. Отъ богатата, които имате, ще съберете за други времена, по-неблагоприятни. Въ това бѣше мъдростта на Йосифа. И ние често се разочароваме въ живота, като мислимъ, че всѣкога ще бждемъ здрави. Не се мине една година и ти ставашъ неразположенъ, казвашъ: „Стомахътъ ми има нѣщо, главата ме боли“, или усѣщате болка въ нѣкой жбъ или имате ставенъ ревматизъмъ или имате болка въ нервитѣ. Или казано въ другъ смисълъ: вие се намирате въ едно дисхармонично състояние въ живата природа. Ако дойдете въ съгласие съ живата природа, болеститѣ ще се изключатъ.

Когато азъ засѣгамъ ухото, азъ ухото не го засѣгамъ като една черна, въ която се е налѣла вода. Такива уши нищо не струватъ. Защото много хора носятъ ушитѣ на една черна, нѣщо изкуствено придобито. Нѣщо самостоятелно придобито нѣматъ. Баща му, дѣдо му сж живѣли добре, но това богатство, той нѣма да го запази. Той живѣе разгуленъ животъ, обича да кани хората, да прави голѣми угощения. Да ви приведа единъ примѣръ изъ варненско, за нѣкой си Петъръ Чорбаджи. Той е синъ на Атанасъ Чорбаджи. Баща му Атанасъ билъ хасалъ чорбаджия. А синъ му Петъръ билъ само едно отражение на Атанасъ. Единъ голѣмъ дворъ отъ 10 декара съ стени заграденъ, съ две здания двуетажни, разполагалъ съ голѣмъ имотъ. Баща му е ходилъ и живѣлъ за хората, а Петъръ Чорбаджи живѣлъ за себе си. Баща му се е занимавалъ съ обществени работи, а пъкъ Петъръ Чорбаджи си отворилъ една кръчма да продава вино. Баща му всѣка седмица давалъ по две угощения на приятели, ядене, пиене и какво става съ тази кръчма? Всичкото това богатство отива. Петъръ Чорбаджи изгубва всичко. Той имаше две слугини, Минекша е била неговата жена. Целия день седи до огнището, а слугинитѣ правятъ всичко заради нея, тя не знае да готви, да меси, но знае да яде.

Сега мнозина отъ васъ искате да живѣете по типа Петъръ Чорбаджи. Ще изгубите всичко. Защо сж тѣзи страда-

ния? Питате се, но не отъ гледището да искате да бъдете добри, но отъ гледището защо не живѣте разкошно.

Всѣкога, дето има одумване, азъ го наричамъ това една психическа крѣчка. Казватъ за нѣкого: „Еди кой си е стипца, не черпи.“ И той, за да не е стипца, заржчва 1-2 кила. Учатъ се тия хора на щедростъ, да ядатъ и пиятъ, но въ края на краищата какво ще добие единъ пияница? Не е пилъ вода, вино е пилъ, ракия е пилъ, конякъ е пилъ, абсентъ е пилъ. Пиенето се дължи на човѣшкитѣ чувства. Въ чувствата има разширение. Мисълта на човѣка образува високитѣ планински върхове. Вкусътъ на човѣка образува по-нискитѣ мѣста, а пъкъ чувствата сж образували долините. Чувствата сж мѣсто, дето човѣкъ може да придобие своето богатство, ако знае. Мисълта може да бжде като една сила, която да подхранва чувствата. Ако една мисълъ не може да подхранва чувствата, тази мисълъ не може да се прояви и приложи.

Единъ правиленъ носъ и едно правилно ухо иматъ едно отношение. Ако носътъ е огънатъ или изпъкналъ, ще има друго отношение. Честното ухо вие го знаете. То е едно преходно състояние отъ животинското къмъ човѣшкото. После имате балансираното ухо. При всѣко едно състояние, да може да се въздържате. Вие не може да изтълкувате скръбта по правиленъ начинъ. Вие мислите, че сте сиромасъ. Вие живѣте въ природата, която е богата. Богъ е изпратилъ Духа си и вие мислите, че сте сиромасъ. Сиромасъ сте въ постѣпкитѣ. Всѣки, който мисли, че е сиромасъ, той е ленивъ, духовно ленивъ е, не иска да работи и вследствие на това ще дойдатъ известни страдания. Ще кажешъ: „Какъ трѣбва да работя?“ Да допуснемъ, че вие искате да имате една хубава дреха, може да платите на нѣкой човѣкъ да ви я ушие. Но не е само въ ушиването на дрехата. Една дреха има смисълъ да я носите, само когато онзи шивачъ ви обича и я шие като за себе си. Само тогазъ може да я носите като хубава дреха. Ако той е неразположенъ, когато я шие и той иска само да се освободи отъ дрехата, за да ви вземе пари, тази дреха не е отъ красивитѣ. Трѣбва да намѣрите шивачъ, който да ви обича и да е турилъ нѣщо отъ своята любовъ въ дрехата. Нѣкой се

хвали, че много му прилѣга дрехата, че много обича дрехата си. И онзи, който е тъкалъ плата за дрехата, не да е плакалъ надъ плата, но и той да е вложилъ нѣщо хубаво.

Това нѣщо може да се приложи и въ кухнята. Запримѣрь, ако майката готви и казва: „Що ми трѣбваше да се жена, сега тѣзи паници, това пържене.“ Тя се е цанила, като тупаше тамъ на хорото, господаритѣ ѝ казаха: „Ние ще те вземемъ за снаха, каквото искашъ, ще ти дадемъ.“ А пъкъ щомъ се ожени, има друго отношение. Нѣкой пжтъ на момитѣ казвамъ: „Съ този момъкъ не може да живѣешъ.“ Имахъ единъ примѣрь, това бѣше въ Сливенъ, дойде при мене една млада мома, боледуваше отъ неврастения. Азъ бѣхъ му казалъ: „Като дойде време да се женишъ, ще ми съобщишъ, за да ти кажа кога да се оженишъ и трѣбва ли да се женишъ или не.“ И двамата сж окултни ученици или кандидати за окултни. Една мома се влюбила въ него, казвамъ ѝ: „Този момъкъ не е за тебе. Той е много добъръ, на хората говори много хубаво, но той си има отрицателни черти.“ Тя казва: „Азъ искамъ да се ожена за него и три деня да живѣя и после да си замина.“ Той е съ единъ философски умъ, човѣкъ съ вкусъ, обичаше да пуши тютюнъ, разправя ми много философски работи. Отличенъ проповѣдникъ, а пъкъ тя е съ обикновенъ умъ, съ ниско чело. Ожениха се и тя казва: „Трѣбваше да те послушамъ“, и досега тя го гледа, той не работи нищо. Казахъ ѝ: „Ще го гледашъ.“ Не е лошъ човѣкъ, но има едно дисхармонично съчетание въ разбиранията. Тя е практична, тя иска той да работи. Той никжде не е свършилъ, ходилъ е въ Русия, но не е свършилъ. Лозарство разбираше, земледелие разбираше, но казваше: „Кой ще се изтощава?“ На този човѣкъ му трѣбваше съвсемъ друга срѣда. Тѣ и двамата прекараха единъ животъ, народиха се деца все мъжки, едното дете бѣше добро, а другото съвсемъ опако. Сега азъ ви привеждамъ този примѣрь на васъ. Може да се родятъ известни идеи.

Вие искате да слугувате на Бога. Вие трѣбва да знаете какъ се слугува на Бога. Не е мъчна работа, но не е и лесна. Богъ вижда и най-малкитѣ погрѣшки. Когато направишъ ед-

на погрѣшка, ще знаешъ това. Той веднага ти дава пѣтъ, да си поправишъ погрѣшката. А когато направишъ погрѣшка и я замазвашъ, прикривашъ я, тогава Богъ си мълчи. Както художникътъ прави погрѣшки и замазва боитѣ. Не. Художникътъ не трѣбва да цапа отъ единиятъ край до другия. Нито една погрѣшка не трѣбва да прави. Щомъ прави погрѣшки, той се учи още. Вие сте отъ художниците, които трѣбва да се учите и всички очаквате най-хубавия животъ. Всички очаквате това, което нѣма да го имате. Запримѣрь нѣкои отъ васъ никога нѣма да имате една двуетажна или триетажна къща. Никой отъ васъ никога нѣма да има две слугини. Никога нѣма да имате, нѣкои отъ васъ, приходъ отъ 10 хиляди на месецъ. Сравнете сега цѣлото човѣчество. Даже, ако вземете културния свѣтъ, християнския свѣтъ, всички християни иматъ ли единъ бюджетъ отъ 10 хиляди на месецъ? Трѣбва да изискваме такива блага, които сж общи за всички. Една норма и при това въ ума ви трѣбва да се зароди една нова идея. Да разгледате въ какво седи злото въ свѣта.

Напримѣрь нѣкой пѣтъ вие страдате и не знаете причинитѣ на вашитѣ страдания. Недоволенъ сте отъ вашия животъ. Често азъ съмъ срещалъ нѣкои казвате: „Азъ искамъ да се самоубия.“ Защо искате да се самоубиете? И тогава за тѣзи, които искатъ да се самоубиятъ, има едно лѣкуване. Единъ казва на другитѣ: „Азъ искамъ да се самоубия.“ Другиятъ казва на двама слуги: „Сложете го на земята и го бийте.“ Биятъ го и той казва: „Боли!“ Онзи му казва: „Ти не искашъ да изтеглишъ най-малкото страдание“, а [съ] самоубийството ще си причинишъ най-голѣмото страдание, което може да си направите. 10, 15, 20 години ще ти вземе да изправишъ това на онзи свѣтъ. Той иска да се самоубие, че да трѣгне. Че ти ще попаднешъ на едно страдание 10 пѣти полошо отколкото тукъ. За предпочитане е едно голѣмо страдание на земята, отколкото най-голѣмото благо следъ самоубийството.

Азъ не вѣрвамъ, че нѣкой отъ васъ иска да се самоубие. На мнозина отъ васъ минава мисълта, че му е дотегналъ животътъ. Ако е така вие ще приличате на онзи човѣкъ, който е

отишълъ при султана и казалъ: „Много ядохъ и пихъ въ живота си и нѣмамъ пари, сега съмъ бедень. Развалихъ си стомаха и живота отъ много ядене.“ Султанътъ го попиталъ: „Кажи, на кокошката кое е най-хубавото?“ Онзи отговорилъ: „Трътката.“ Султанътъ казалъ: „Дайте му 250 лири“, и тръгнала му работата. Дошълъ другъ при султана и той искалъ да яде и казалъ: „Мене ми дотегна живота отъ малко ядене.“ Султанътъ го попиталъ: „На бивола кое е най-сладкото?“ Той казалъ: „Трътката.“ Султанътъ казалъ: „Набийте го.“

Вие трѣбва да знаете защо ви е дотегналъ живота. Вие казвате: „Нѣма кой да ме обича.“ Погрѣшката е у васъ. Вие кого обичате? Вие сте скържава натура и гледате съ подозрение, дайте малко отъ себе си. Вие искате щото каквото желаете, да ви дадатъ. Че направете една услуга! Да кажемъ, че много деца искатъ щото баща имъ и майка имъ да постъпятъ спрямо тѣхъ добре. Тѣ сж своенравни деца. Умното дете, следъ като е направило нѣщо добро, ще поиска една хубава дреха отъ баща си, когато той е разположенъ. Вие ще кажете: „Господъ нуждае ли се да направимъ нѣщо на другитѣ?“

Нѣкой пѣтъ като ви гледамъ, азъ ви уподобявамъ на голѣми богаташи. Вие се самозаблуждавате. Човѣкъ не може да бжде богатъ и да бжде простакъ. Богатството, което не можемъ да употрѣбимъ, то е единъ товаръ. Или каквато и да е способностъ да имаме, ако не може да я употрѣбимъ вътрешно за себе си, това богатство ще ни донесе вътре разочарование. Даже гледамъ много музиканти разочаровани отъ музиката. Музиката за тѣхъ е единъ товаръ. Той ще свири, да кажемъ въ нѣкой локалъ, за да спечели, за да се прехрани, това не е музика. Той ще повтаря сжщитѣ парчета, но му е дотегнало вече. Ще попѣешъ българската пѣсень: „Заплакала е гората, гората и планината“. Нека се каже и нѣщо друго, дето гората не плаче. Гората може ли да плаче. Може, когато я попари слана.

При сегашното положение, знанието е да може да изменишъ състоянието си, да имашъ разположението на духа. Азъ се радвамъ, че нѣма нѣкой да кашли. Защо не кашлите?

Гледамъ въ васъ има повече интереси, понеже мисълта ви е концентрирана. Кашли онзи, който нѣма работа. Който има работа, не кашли. При кашлицата може да работишъ съ своята воля. Ще кажешъ: „Нѣма да кашлямъ.“ Вие искате да започнете съ хората отвънъ, а на себе си не можете да заповѣдвате. Болестъта въ живота, това сж условия на човѣка да се развие неговата воля. Ако вие може да се справите съ една болестъ, вие сте силенъ човѣкъ. Защото здравето - това показва едно състояние, за което други сж работили. Всѣки може да бжде здравъ. Намѣрете 10 души здрави, обикнете ги, услужете имъ и нѣма да се минатъ 2 - 3 деня и вие ще бждете здравъ и ако здравиятъ ви обикне, ще станете здравъ. Ако служите на болния, ще закжсате. Идете при нѣкой ученъ, да приемете знанието. Знанието се предава. Силата на доброто се предава. Събирай се съ нѣкой добъръ човѣкъ. Лошиятъ човѣкъ нѣма капиталъ. Единъ добъръ човѣкъ може да даде. Лошиятъ човѣкъ не го осжждамъ, нѣма какво да даде. Ако му се даде богатство, той ще го затвори за черни дни. Богатството не е за черни дни. Черниятъ день е за днесъ. Днесъ ти трѣбва да имашъ богатство, днесъ го употреби. Не мисли за утрешния день. За утрешния день има милиони сжщества, които работятъ. И между тѣхъ и ти ще прекарашъ добре. Но тази идея, трѣбва да дойде въ васъ. Хиляди хора се стремятъ да бждатъ добри и умни. Влѣзъ въ този процесъ. Свържи се съ умнитѣ хора, ще може да си въздействуващъ.

Нѣкой пжтъ, когато сте неразположени духомъ, започнете да си рисувате ухото, вземете си модель, едно хубаво ухо. Неразположенъ си, нарисуй дѣсното ухо, лѣвото ухо, веднажъ, дважъ, обърнете внимание върху ухото. Хрущялно е било по-напредъ ухото. Сега новото ухо, което се сформира, преди хиляди години ето какво е било ухото: Хрущялътъ малко е билъ, голѣма активностъ ималъ тогава човѣкъ. Отъ сутринъ до вечеръ човѣкъ е мислилъ за прехраната си. Новата раса сега образува това ухо. Въ шестата раса ще се образува новото ухо. Онзи, който разбира отношението на линиитѣ, той знае, че всѣкога голѣмото, добре сформированото ухо има едно преимущество. Той разполага съ единъ

голѣмъ капиталъ. Но не е само въ голѣмината на ухото, но тѣзи линии, които се образуватъ, трѣбва да бждатъ правилни. Нѣкой пжтъ ухото прилича, като че ли мишки сж го яли. Една тѣнка ивица има около ухото. Тя не трѣбва да бжде много тѣсна. Това си има свои вжтрешни причини. Ухото се е създало по единъ органически начинъ. Хиляди сжщества сж работили и сж създали единъ моделъ, втори, трети. Хиляди поколѣния сж работили, докато се създаде единъ аеропланъ. Колко поколѣния сж работили като модели. Така е работено и върху ухото. Най-първо сж направили единъ моделъ, после втори и на сегашното ухо не сж се спрѣли още и още ще работятъ - тайната на човѣшкото ухо.

За времето азъ съмъ говорилъ. Когато говоря за времето не подразбирамъ времето, така както ние сме го определили. Има едно органическо време, за което мислимъ. *Доста е голѣма разликата между органическото и механическото време, за което мислимъ**. Има едно време органическо. Ти седишъ и схващашъ, нѣщо ти казва: „Стани и върви.“ Ти си турилъ часовника, да те събуди, но нѣщо ти казва: „Стани и върви половинъ часъ по-рано.“ Механическото време ти казва: „Още не му е дошло времето, рано е.“ Не. Стани и върви, нищо повече. И ако вие не схванете това вжтрешно време, вие трѣбва да развиете вжтрешния часовникъ. За органическото време е потрѣбенъ вжтрешенъ часовникъ и той е много точенъ. Всичко онова, което има да се случи въ живота, този часовникъ показва, ще ви се случи нѣщо много неприятно. Ако неприятността е много малка, усѣщате едно неразположение въ слънчевия вжзелъ или ще ви се случи нѣщо много хубаво. Усѣщате едно неразположение *на духа*, ще дойде една малка приятностъ, ще се подобри положението, тоя часовникъ едновременно показва хубавитѣ и лошитѣ страни на живота. Разбира се това сж само общи положения. Вие трѣбва да отидете въ кжщи и да започнете една работа и трѣбва да имате едно неразположение. Децата ти въ кжщи

* Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

не мислят като тебе, твоята другарка не мисли като тебе и ти си чуждъ, какъ ще се поставишъ? Съ тѣхъ ще живѣешъ единъ животъ, съ себе си ще живѣешъ другъ животъ. Съ децата ще говоришъ, както те обичатъ. Два живота ще живѣешъ. Не влизай въ противоречие.

Нѣкои сж ме питали, ако горната частъ на ухото е изпъкнала, какво означава? Всѣкога кривитѣ линии горе означаватъ линии на чувствата. А пъкъ правите линии показватъ влиянието на ума. А огънатитѣ линии показватъ влиянието на вкуса. Твоята линия може да е подъ влиянието на ума, може да е подъ влиянието на вкуса. Тамъ, дето умътъ или вкусътъ сж работили, умътъ не си е довършилъ работата. Вкусътъ е дошълъ, но и той не е довършилъ и тогава имаме наядено ухо. Тоя човѣкъ е мислилъ, но мисълта му не е опредѣлена. После дошълъ вкусътъ и той е неопредѣленъ. Несвършена е работата. После дошли чувствата и тѣ сж неопредѣлени. И тогава имаме наяденото ухо.

Духътъ е едно същество, което е близо до усъвършенствуването на развитието. То е същество, което разбира всички науки. То разбира и ушитѣ, и очитѣ, и тайнитѣ на човѣшката душа и пр. Духътъ ти казва: „Отъ тебе голѣмъ човѣкъ ще стане.“ Думата „голѣмъ“ е съвсемъ неопредѣлена. Голѣмъ физически ли? Този духъ нѣма да ти каже всъщностъ, че голѣмъ човѣкъ ще станешъ, но ще ти каже: „Ще идешъ днесъ въ училището, ще срещнешъ едно малко дете, то рисува една картина. Ще се спрешъ, да видишъ какъ рисува това дете.“ Този духъ ти казва: „На пазаря има единъ просѣкъ, при него ще се спрешъ 15 минути и ще наблюдавашъ този просѣкъ какво прави.“ Ти ще се учишъ. Той нѣма да ти каже, че ще станешъ голѣмъ човѣкъ. Или ще те прати въ нѣкоя болница, или ще те прати въ нѣкое училище. Тогазъ той ще ти дава коментарии за неразбранитѣ работи. Защо този човѣкъ е простъ, ще ти обясни духътъ. Ще ти даде коментарии, ще ти каже това дете, като рисува, какво ще постигне.

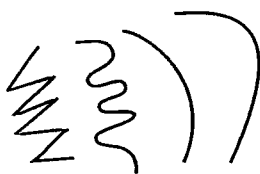
Ако ти умътъ си не може да концентрирашъ, не може да имашъ постижения. Какво значи концентрация? Имашъ болка, като концентрирашъ ума си, да забравишъ болката

си. Следъ като се концентрирашъ и усѣщашъ болка, имашъ много слаба концентрация. Или минавате за много търпеливъ. Търпението значи да забравишъ обидитѣ. Идва нѣкой, който те е обиждалъ 10 пѣти, ти забравишъ, като мислишъ за доброто. Ако ти не забравишъ обидитѣ на хората, ти нѣмашъ концентрация и за Бога не мислишъ. Ти казвашъ: „Христосъ всичко ще направи заради насъ.“ Не, Христосъ е дошълъ сега да учи хората да работятъ. Той бѣше работливъ човѣкъ и той казваше: „Синъ Човѣчески нѣма где глава да подслони.“ Вечерно време трѣбваше по три четири часа да се моли. А сутринята постоянни противоречия отвънъ и отвѣтрѣ. Противоречия отъ своитѣ си. Неговитѣ ученици мислѣха, че като провърви на тѣхния учителъ, какво ще стане съ тѣхъ.

Отъ васъ голѣми хора ще станатъ, като слонове, но много ще ви товарятъ. Сега ще ви дамъ следното правило: Отношение трѣбва имате между вашитѣ чувства, вашия вкусъ и вашиятъ умъ. Постарайте се да спазите следното, първото нѣщо, пазете следното правило: Щомъ срещнете единъ човѣкъ, когото и да е, Постарайте се да откриете една хубава черта въ него. Това е мисълъ вече. Не, да не видите опъкото. Когото и да срещнете и най-лошиятъ човѣкъ, Постарайте се да намѣрите нѣкоя добра черта въ него. Това е едно правило за саморазвиване. Понеже, ако азъ обръщамъ внимание на отрицателнитѣ черти, тѣ ще занимаватъ ума ми. Онзи човѣкъ може да има външни дефекти. Запримѣръ неправиленъ носъ, очи и прочие. И тогава ще носимъ въ ума си всичко това. Съ всичкото му безобразие. Но азъ да намѣря една хубава черта въ него и съ това правя една услуга на себе си, на онзи, когото съмъ видѣлъ. Ако всички, които виждате, намѣрите по една хубава черта въ васъ, вие следъ една година ще бжде-те съвсемъ преобразенъ. А сега, като дойде у васъ, намира у васъ по една лоша черта. Нѣкой казва: „Работитѣ ще се оправятъ.“ Работитѣ ще се оправятъ само като работимъ. Въ природата нѣма благодатъ, да дойдатъ и да ти оставятъ голѣмъ капиталъ. Въ природата всички онѣзи, които работятъ, ще те повикатъ да работишъ. Ако можешъ да работишъ, вед-

нага ще те възнаградятъ. А ако не можешъ, ще ти покажатъ какъ трѣбва да се работи.

Сега вие искате да развиете ухото си. Хванете ухото си за долната частъ и турете мисълта си да познаете дали ще боледувате за единъ месецъ или нѣма да боледувате. Вие ще искате само да провѣрите дали има условия за боледуване или не. И следъ като направите диагнозата, може да измените условията за болестта. Защото не мислете, че непременно е необходимо да боледувате. Болестта е само едно условие за смѣняване на състоянията. Вие ще станете толкозъ нервень нѣкой пѣтъ, та е необходимо тогава да боледувате, понеже всѣка болестъ внася елементъ на мекота. Но, ако човѣкъ боледува дълго време, внася се повече мекота, отколкото трѣбва. Човѣкъ става крайно мекъ и то не струва. Но да стане много остъръ, суровъ и то не струва. Трѣбва да има преливане на мекотата.

Първата рисунка сж остри линии, тукъ нѣма мекота. Тукъ нито можешъ да сѣнешъ, това сж канари. Тѣзи канари могатъ да послужатъ за нѣщо благо. Но тѣзи остри линии постоянно ще ти причинятъ вреда. Азъ не обичамъ понѣкой пѣтъ да говоря конкретно. Нѣкой казва: „Азъ искамъ така да обичамъ, както Учителтъ.“ Може да разбирате, това е наука. Всичкитѣ точки на човѣшкото лице ще ги вземешъ и ще видишъ какъ тѣ сж поставени спрямо ушитѣ. Напримѣръ устата, носътъ и другитѣ какъ сж съпоставени спрямо ушитѣ. После да се обърне внимание дали очитѣ сж отворени или елипсовидни. Ако имате правилни очи, уши и носъ, вие ще се справите съ вашата окръжаваща срѣда много по-добре. Ако срѣдата ви повлияе, вие ставате робъ на срѣдата. Ако вие повлияете на срѣдата, вие сте господаръ и можете да я измените. Вие трѣбва да се стремите да повлияете на хората, за тѣхното повдигане въ благоприятень смисълъ, но за да имъ повлияете, на васъ ви трѣбва най-първо едно общение съ Бога. Въ вашето съзнание трѣбва да седи Богъ, като нѣщо много опредѣлено. Той трѣбва да бѣде като тилъ, дето и да

ходите, да бждете свързани съ Бога. Тамъ, дето влѣзете, вие може да влияете, но ако нѣмате общение съ Бога, не можете.

Четири вида връзки има съ Бога. Вие може да имате връзка съ Бога съ вашето съзнание, съ вашето самосъзнание, съ вашето подсъзнание и съ вашето свръхсъзнание. И ако и въ четиритѣ положения ти имашъ връзка съ Бога, тогава си силенъ. Да кажемъ, че вие седите и сте се обезсърдили. Нѣмате пари. Три деня сте гладували, имате най-голтѣмитѣ нещастия. Помислете си въ какво седи вашето нещастие? То е цѣла една илюзия. Вашитѣ пари, които ги изгубите отидоха между беднитѣ и тѣ се радватъ. По-рано се радваше само ти, а сега се радватъ 40 души. Нѣкой вашъ роднина е заминалъ за онзи свѣтъ, той е билъ тукъ нещастенъ, а сега тамъ е щастливъ. Вие плачете за онзи щастливия човѣкъ. Нѣкой вашъ близъкъ е влѣзълъ въ затвора и вие плачете, но той тамъ се учи. Вие казвате: „Горкиятъ, затворенъ е, две-три години седи.“

Въ свѣта това, което ние мислимъ, ние не разбираме Божиитѣ пѣтища. Всичко, което ви се случва, съдействува за добро. Ударите се нѣкъде, благодарете на Бога. Нѣкой ви каже нѣкоя блага дума, благодарете. Нѣкой ви направи една забележка, пакъ благодарете. Този човѣкъ, който въ дадения случай ви е направилъ една забележка, той даже не съзнава защо е направилъ. Той ти казва: „Защо си накривилъ калпака си, тури го правилно.“ Ако ти накривишъ шапката си на лѣвата страна или на дѣсната, какво означава. Едно време мѣждѣ кривѣха шапкитѣ си, а пъкъ сега жените ги кривятъ. Седите вие сега и не знаете де да си турите рѣцетѣ. Нали нѣкой, да кажемъ, че седи и си тури рѣцетѣ така: *(Учителътъ си поставя рѣцетѣ предъ гърдитѣ, съ допряни прѣсти.)* Съ длани една срещу друга или нѣкой пѣтъ барате ушитѣ, правите нѣкои несъзнателни движения. Нѣкои движения има, отъ които трѣбва да се откажете. Отъ много работи трѣбва да се откажете. Запримѣрь, вие изпращате единъ вашъ приятелъ и следъ малко вие плюете. Вашиятъ приятелъ казва: „Той плюе за мене.“ Нека той си замине и тогава плюйте, иначе вие ще оставите едно лошо впечатление у него.

Нѣкой пѣтъ трѣбва да ви говоря какво значи обхода. Азъ съмъ миналъ една областъ на човѣшкия животъ, която още не сте сънували. Миналъ съмъ и презъ една отъ най-дисхармоничнитѣ сфери и съмъ билъ спокоенъ. Около мене сѣ лаели кучета и дяволи и азъ съмъ билъ тихъ и спокоенъ. Плюли сѣ отгоре ми, азъ съмъ се занимавалъ да изучавамъ свѣта. На този дяволъ се поусмихна, на онзи дяволъ се поусмихна, този дяволъ хвана за опашката, онзи дяволъ хвана за опашката. Като се страхува човѣкъ, страхътъ не е нѣщо лошо, но страхътъ има свое предназначение въ свѣта. Той трѣбва да влѣзе като единъ елементъ въ разумността. Безвѣрието трѣбва да влѣзе като елементъ на вѣрата. Песимизмътъ трѣбва да влѣзе като елементъ на надеждата. Всички отрицателни елементи да бѣдатъ като подложка и върху тѣхъ да градишъ.

Нѣкой човѣкъ се обезсърдчи. Защо? Защото нѣма хлѣбъ. Дай му хлѣбъ. Тури нѣщо въ стомаха му и ще се насърчи, но не разбира нѣщо... *не изисквайте неща, които не са ви потребни.* Най-първо въ васъ внесете една хубава здрава мисль. Тази мисль, като я поставите въ васъ, ще внесе на васъ едно богатство. Ако ти образувашъ една правилна форма, ще имашъ резултатъ. Да кажемъ, трѣбватъ ти 10 хиляди лева, ако действително ти трѣбватъ 10 хиляди лева и презъ цѣлата година все половинъ часъ ти мислишъ за 10-тѣ хиляди лева къмъ края на годината, но ти нѣма да опредѣляшъ времето, тѣзи пари - 10 хиляди лева, ще дойдатъ. Но, ако престъпишъ този законъ, тѣзи 10 хиляди ще дойдатъ, но ще платишъ скжпо. Ще изгубишъ повече, отколкото струва тази печалба.

Най-първо трѣбва да се образува една хармонична срѣда. Съ сиромашията ще се справите. Ти може да станешъ ученъ човѣкъ, но скжпо ще струва. Ти може да станешъ силенъ човѣкъ, но скжпо ще струва. А може да станешъ и ученъ човѣкъ и това да донесе благо за тебе. Има единъ разуменъ начинъ, ще туришъ 10 хиляди лева въ мисълта си и да се радвашъ, да не се безпокоишъ, тѣ ще дойдатъ навреме. Ти казвашъ: „Сега ми трѣбватъ.“ Нищо не ти трѣбва сега.

Единъ виденъ писателъ има вдъхновение, дошълъ кредиторътъ, той казалъ: „Дайте ми условия да пиша, като ме затворите, да мога да пиша, за да ви платя.“ Вие ще кажете, ако сте въ това положение: „Въ това ли състояние дойдохъ?“ Че ние сме дошли въ още по-лошо състояние, изпждени сме отъ рая, въ рая сте имали всичко, а сега свѣтътъ, въ който живѣете, нѣма никакво богатство, то е свѣтъ на сиромашия. Ти мислишъ, че твоятъ господаръ те обича, ти работишъ за него, но като престанешъ да работишъ, ще те изпжди. Ти си красивъ, това е една маска. Богатството е богатство, като го носишъ съ себе си. Ти, като заминешъ, съ него да си заминешъ. Да се раждашъ съ радостъ и да заминавашъ съ радостъ, да си доволенъ. Тогава ще бждете окултни ученици. А пъкъ сега - ученици бебета, които трѣбва да ги носятъ съ количка и трѣбва да има нѣкой да ги погали и да ви каже: „Ще се оправи твоята работа.“ Едно дете трѣбва да го погалишъ.

Единъ цигуларъ въ Парижъ свирилъ една вечеръ дълго време и публиката си излѣзла всичката и вратарятъ на театъра казалъ: „Ето ключа, следъ като свършишъ, заключи.“ Азъ мисля, че той много се е концентриралъ въ своята мисълъ, той е недосетливъ. Не виждаме една хубава страна въ него, концентриралъ се е въ себе си.

Не мислете, че това, което васъ интересува, че и другитѣ ги интересува. Запримѣръ ти говоришъ нѣщо и онзи си помръдне веждитѣ, тогава промени въпроса. Ти му говоришъ за ухото, но той ще си скрие ушитѣ. Тогава не му говори за ухото. Вие се представете, като че нищо не знаете. Ако нѣкому ухото е добро, кажете му: „Чакай да видя ухото ти, то е много хубаво.“ Но, ако ухото му е грозно, не го бутай. Вашитѣ уши сѣж повечето музикални. Имате уши повече на вкуса. Всѣкога единъ вкусъ преодолява. То е една хубава черта, но е и черта на недоволство. Нѣкой е недоволенъ отъ малкото, което има. Въ свѣта, природата не съдействува за каквото и да е удоволствие, трѣбва да съзнаваме, че общата радостъ въ природата е и моя радостъ. И моята радостъ трѣбва да влѣзе като единъ камъкъ за общата радостъ. Но

трѣбва да мислите, че всичкото е за мое благо. Когато моето благо стане благо за всички и тѣхното благо стане мое благо, тогава е правилно.

Считайте, че благого и разположението на природата е ваше благо. Тогава по-лесно се формиратъ ушитѣ. Сегашното ухо е на петата раса. Много малко се изисква. Идеалното ухо е за шестата раса. Трѣбва нѣколко милиметра още, за да се поправи и тогава ще имате нѣщо, горе-долу установено. Ако ухото е хубаво, вие можете да бждете и по-здрави. При всѣко движение, което правите съ ржцетѣ си, вземете участие съ вашия умъ, съ вашето сърдце и съ вашата воля. Не правете движения, въ които не взематъ участие вашиятъ умъ, сърдце и воля. Когато направите едно движение съ ржка-та си, въ това движение да участвуватъ вашиятъ умъ, сърдце и воля.

Следния пътъ, безъ да съмъ ви преподавалъ, нарисуйте носа си, нарисуйте по единъ носъ. Трѣбва да измѣрите носа, ушитѣ си по дължина и да видите какво отношение иматъ. Колкото е голѣмъ носътъ, ушитѣ, веждитѣ, толкозъ трѣбва да бжде голѣма и устата.

Отче нашъ

*12 година
23 лекция на Обиция класъ
22. II. 1933г., сръда,
Изгрѣвъ, София*

ЗА ЧОВЪШКИЯ НОСЪ

*5 часа сутринята
(Малко студено, слабъ снѣгъ навалѣва.)*

Добрата молитва

Сега ние започнахме съ слушането, съ външнитѣ прояви на живота. Животътъ има външна и вътрешна страна. Ние започнахме съ външната страна, съ ухото. Повидимому ухото е единъ много малкъ удъ и онзи, който не го разбира, за него остава непонятно. Ухото е единъ изразъ на външнитѣ прояви на живота. Вътрешната проява е Божествената проява, а външната проява е човѣшката проява. Всички недъзи, всички недостатъци, наследени, се дължатъ все на човѣшкитѣ прояви.

Сега азъ имамъ една формула, която не е дадена никъде, нѣма да ви я обяснявамъ, но ще ви я дамъ да си я напишете. Не я бъркайте, не питайте защо и за какво, но ви казвамъ да пишете. Пишете следното: Туй, което въ началото не е било, то, като се е проявило, образувало всичкитѣ невъзможности въ свѣта. А туй, което въ началото е било, като се е проявило, образувало и всичкитѣ възможности. И тъй, външната страна е човѣшката страна, която наричатъ обективния свѣтъ. Вътрешната страна наричатъ Божественъ или субективенъ свѣтъ. И духовниятъ свѣтъ има своя вътрешна и външна страна, както и земниятъ животъ има своя вътрешна и външна страна. Като отидете на Небето и тамъ има външна и вътрешна страна.

Нѣкои отъ васъ сега се възпитаватъ на Земята, иматъ особено, бамбашка възпитание и като отидатъ на Небето, тѣ ще се различаватъ много отъ ония, които сж се възпитавали тамъ. Ако пъкъ нѣкой младъ човѣкъ е заминалъ рано отъ Зе-

мята и отишъл на Небето, дето се е възпитавал, той коренно ще се различава от васъ. Вие можете да бждете възрастни, а той ще бжде младъ като дете. Казвате: „Има ли на Небето, на онзи свѣтъ деца?“ – Има, само че тѣ тамъ, тѣ растатъ по другъ начинъ. Растене става само въ добродетелитѣ. Не мислете, че на земята е растене това, когато тѣлото на човѣка расте. Въ Божествения свѣтъ растенето седи въ това, доколко човѣкъ е добъръ. Значи растенето е въ доброто.

Следователно нашето тѣло представя всички онѣзи възможности, които се криятъ въ него. Ти седишъ и казвашъ: „На какво мязамъ азъ?“ Ти искашъ да станешъ голѣмъ. Доброто не е въ голѣмината, нито лошото е въ малкото. Че и слонътъ е голѣмъ, и мамонтътъ е билъ голѣмъ. Доброто не седи и въ обходата. Между малкитѣ и голѣмитѣ числа има известно отношение. Вземете напримѣръ носа. Отъ мое гледище носътъ мяза на единъ пергелъ. Той има и глава, която показва колко сте интелигентни. * Като дойдете до известенъ предѣлъ, до крайния предѣлъ, тази глава взима друго положение. Следъ като вашиятъ умъ е достигналъ до своитѣ крайни размѣри, идватъ очитѣ. Тѣ се опредѣлятъ съ това, което ти виждашъ.

Това сж аналогии. Казвате: „Защо да е така?“ Това сж аналогии. Значи съ носа се мѣри интелигентността на човѣка. Тѣй се разсждава физически. Носътъ е единъ пергелъ, съ който се мѣрятъ нѣщата. Ако нѣмашъ този пергелъ, нищо не можешъ да направишъ. Следователно той има своята външна: (фиг. 1) и своята вътрешна страна (фиг. 2). И тогава, като туришъ пергела вътре, той описва всичкитѣ възможности. Въ всѣки човѣкъ се върти единъ пергелъ. Като се върти твоятъ умъ, ти имашъ всичкитѣ възможности, въ които ти можешъ да се развивашъ. Вижте пергелитѣ на тѣзи хора (носоветѣ на *рисункитѣ*) всички сж изкривени. Тѣ сж чертали, но пергелитѣ имъ сж развалени. Та азъ ви давамъ

фиг. 1

фиг. 2

* Оставено мѣсто за рисунка, но нѣма такава

това уподобление, понеже въ геометрията без пергелъ не може. Сега понѣкой пѣтъ вие мѣрите съ пергела себе си така: * а като мѣрите другитѣ хора, мѣрите ги така: *

Това сж само аналогии и тогава ние казваме: основната мисълъ съ която се мѣрятъ нѣщата въ всички древни науки, това е трижгълникътъ. Като туришъ пергела, онази линия, която се върти, това е твоятъ радиусъ и като завъртишъ около центъра, образува се единъ цѣлъ кръгъ. Това показва, че твоятъ пергелъ има всичкитѣ възможности. Сега зависи какъ е отворенъ този пергелъ. Дългиятъ носъ показва повече възможности, повече изходни пѣтища. Зависи какъ е поставенъ вашиятъ пергелъ.

Въ първия моделъ носъ отъ втория редъ** - този човѣкъ само наблюдава. Туй е едно животинско състояние, но този носъ минава за единъ отъ добритѣ носове. Той е единъ отъ добритѣ носове, но не е поставенъ на мѣсто. Сега, ако предавате физиогномия, като германцитѣ или като англичанитѣ, тѣ предаватъ по своему. У тѣхъ може да изпъкне само моделъ втори. Втори редъ носъ, той е интелектуаленъ носъ (*втория нос*). Ако малката линия въ него се продължава надолу, тя опредѣля стойността. Устата винаги опредѣля отношението и възможноститѣ на носа. Устата може да е по-близо до носа, а може да е и по-далечъ, тя може да е по-голѣма, а може да е и по-малка. Голѣмината на устата има отношение къмъ носа. Лакомиятъ чо-вѣкъ въ яденето е лакомъ въ всичко. Не е лошо човѣкъ да е лакомъ, то е желание да има много. Но за многото, което искашъ, то трѣбва да имашъ време да го обработвашъ. Ако ти оставишъ нѣщо необработено въ тебе, ти ще имашъ неприятности, ще носишъ непотрѣбенъ материалъ, непотрѣбенъ багажъ, за който само ще плащашъ. Ти

* оставено мѣсто за рисунка, но нѣма такава

** рисункитѣ сж препечатани отъ първото издание "Работа на природата" - София 1948., тѣй като въ оригинала не сж запазени. Явно по време на беседата е имало голѣмо табло съ нѣколко реда рисунки.

влизашъ въ една стая, дето нѣкой човѣкъ е събиралъ, събиралъ много нѣща и трѣбва да плаща за тѣхъ. Сжщото желание се пренася и въ духовния свѣтъ. Нѣкой иска да бжде светия, но той не знае какво нѣщо е да бжде светия. Човѣкъ самъ по себе си светия не може да стане. Въ свѣта има само единъ светия, и всички други, като дойдатъ до него, могатъ да станатъ светии. Въ свѣта има само единъ ученъ и всички други, като дойдатъ до него, и тѣ могатъ да станатъ учени.

Следователно ние виждаме едно противоречие въ природата. Запримѣрь едно дете като се роди, ние виждаме, че не е даровито, но майка му го мисли, че е гениално. Че не е гениално, нѣма какво да се доказва, това и вие знаете. Това дете прави такива работи, които ни най-малко не сж гениални и следъ това, като започне да расте, то се намира вече подъ влиянието на човѣшкия животъ. Значи висшата, Божествената интелигентностъ не може да се прояви, както трѣбва. Човѣшкиятъ животъ взима надмощие и тогава се ражда едно противоречие. Напримѣрь детето се сърди. Сърденето не е лошо нѣщо, но то се сърди, защото се възмушава отъ нѣкои работи въ свѣта. Майката казва: „Защо се сърди моето дете?“ То се сърди на обстановката, че не е такава, каквато трѣбва, то се сърди на майка си, на баща си, на сестритѣ си, че не сж такива, каквито трѣбва. Всѣки, като се сърди на нѣкого, той се сърди, че не е такъвъ, какъвто трѣбва. Пергелтъ ти не е на мѣсто или очитѣ ти не сж на мѣсто или устата и ушитѣ ти не сж на мѣсто. Или не гледашъ както трѣбва, или не слушашъ както трѣбва, или не възприемашъ въздухъ както трѣбва, или не възприемашъ храна както трѣбва.

Та сега азъ искамъ вие да имате наука, но вие, още преди да сте научили нѣщо, ще тръгнете да разправяте тази наука на другитѣ, да мѣрите носоветѣ на другитѣ хора. Какъ е поставенъ носътъ спрѣмо ума, има една Божествена страна у човѣка. Има една плоскостъ, както азъ я наричамъ. Тази плоскостъ може да ви се вижда хоризонтална или перпендикулярна, но тя опредѣля стойността. Ако носътъ се отдалечава отъ плоскостъта, той отива

къмъ животинското състояние. Ако носътъ се приближава къмъ плоскостта, той е Божественъ. И най-после дохождаме до идеалното, къмъ разумното и се добива правилността на човѣшкото лице. Тогава челюститѣ на човѣка не сж издадени навънъ. Тогава тази плоскостъ е перпендикулярна, отива отъ Слънцето къмъ центъра на земята. Тя минава презъ гръбначния стълбъ и ние вървимъ по нея. Както и да вървимъ, тази плоскостъ винаги пази нашето равновѣсие. И тогава, като сме между тѣзи два разумни свѣта, между човѣшкия и Божествения, тази плоскостъ има две точки и затова ние вървимъ прави. Щомъ изгубимъ това равновѣсие, тогава се случаватъ едно залитане на едната и на другата страна. Щомъ се отклоняваме мислено, тогава и носътъ се отклонява къмъ една или къмъ друга страна, а главно къмъ върха.

Тукъ имаме носъ на любопитенъ човѣкъ, който търси само новини*. (*Третиятъ носъ отлѣво, отдолу.*) Сега азъ разглеждамъ нѣщата ембринически. Вие се намирате още въ едно зачатъчно състояние и ви предстои още да се развивате. Засега вие имате за себе си високо понятие, но се намирате още въ зародиша си. Та какво знаете вие? Вие даже не знаете пѣтя, по който сте дошли и от де сте дошли. Вашето съзнание още не е пробудено. Вие знаете, че сте влѣзли въ утробата на майка си, но какъ ще излѣзете и какво ще правите следъ това – не знаете. Какъ си влѣзълъ въ утробата на майка си и какъ ще излѣзешъ – не знаешъ. Природата знае това. Това влизане ние наричаме умирање. Понѣкога ние казваме, че умираме. Ще умрешъ, но и ще излѣзешъ.

Сега този носъ, който ви рисувамъ, представя вирнатия, като този на свинята*. То е малко пресилено, но за този обърнатъ нагоре носъ е виновна свинята. Намѣсто да тури рѣцетѣ и краката си на работа, тя е турила носа си на работа, като го е обърнала нагоре. Едва сега ние можемъ да се освободимъ отъ това свинско състояние. Не туряй носа си на физи-

* рисункитѣ сж отъ изданието „Работа на природата“ София- 1948

ческа работа. Ти мислишъ, че като се научишъ за нѣкоя човѣшка слабостъ, много нѣщо ще придобиешъ. За кжситѣ и обърнатитѣ нагоре носове свинята е виновна. За дългитѣ и обърнатитѣ нагоре носове копоитѣ* сж виновни, дето ходятъ, да гонятъ зайцитѣ въ гората.

Това сж само уподобления. Вие не трѣбва да вземете тѣзи уподобления и да кажете: „Азъ те зная, какъвъ си. Нали виждамъ носа ти?“ Нищо не знаешъ ти. Когато хвърлишъ една бомба на земята, тя може да изкопае единъ ровъ, но задъ тази бомба се крие една интелигентностъ, една разумностъ, която я направлява. Каква интелигентностъ седи задъ свинята? Свинята толкова разбира. Тя е едно дете въ зачатъчно състояние. Единъ день и тя ще се измѣни и то толкова, че като я срещнешъ, нѣма да я познаешъ.

Рекохъ, за живота вие ще имате едно правилно понятие. Вие ще считате живота като азбука на Божествения животъ. Ще считате, че свинята е на мѣстото си, волътъ, слонътъ, всичко е на мѣстото си. Не считайте тия нѣща за прости работи. Какъ е възможно, Господъ, който се е занимавалъ съ тѣхъ, мислил е за тѣхъ, и за Него не сж прости, а за васъ да сж прости? Той работи съ тѣхъ и тия сжщества дойдоха, за да се проявите вие. Ако тѣ не бѣха дошли, ако растенията не бѣха дошли, ако водата, въздухътъ и вѣтрътъ не бѣха дошли, какво щѣхте да правите вие? Не разглеждайте нѣщата повърхностно. Водата е дошла, въздухътъ е дошълъ, растенията сж дошли, животнитѣ сжщо сж дошли, всички по реда си, докато най-после и човѣкътъ е дошълъ. И следъ това казва Писанието, че Богъ си починалъ.

Сега азъ ви давамъ общи положения, върху които вие трѣбва да мислите. Ако ти наблюдавашъ отделнитѣ факти, нищо не можешъ да намѣришъ. Този ученъ ги съпоставя и вижда въ миналото, какъ се е работило. Отъ тѣзи счупени линии той вади цѣла философия.

* копой — ловно куче

фиг.3

фиг.4

Този носъ*, четвъртия на рисунката, е наречен търговски носъ. Вземете напริมѣръ птицитѣ, които мислятъ повече за храната си, тѣ цѣль день мислятъ какъ да се прехранятъ, и тѣ иматъ подобенъ носъ. Това си има и други причини. Желанието у човѣка за повече опредѣля и неговия носъ. Човѣкъ може да изправи носа си. Като съзнавашъ, че искашъ повече, ще почнешъ да си реагирашъ. За въ бждеще вие нѣма да отидете на Небето съ тия си носове, които сега имате. Като отидете на Небето, трѣбва да носите други модели. Като отидете въ Невидимия свѣтъ, тамъ трѣбва да изправите всичко. За да изправите носа си напрімѣръ вие трѣбва да изправите предразположението на вашата мисль. Не казвайте, че не желаете нищо. Не, желания трѣбва да имате, но тѣ трѣбва да бждатъ естествени, никога да не желаете повече, отколкото ви трѣбва. Казва Христосъ: „Доста е на деня неговото зло.“ Ние, като искаме повече, отвличаме се отъ същественото.

Същественото е, че носътъ съставя основа на разумния свѣтъ. Носътъ се явява като методъ за възпитание на човѣшкитѣ чувства. Въ човѣшкия умъ е вложено вече Божественото. Чрезъ носа човѣкъ е възприелъ новия животъ. Казва Писанието: И вдѣхна Богъ чрезъ ноздритѣ разумна душа, да познава човѣкъ постѣпкитѣ, коя е права и коя крива, да познава отношенията между Божественото и човѣшкото. Всички недѣзи, които имаме, сж все въ човѣшкия животъ. Като имаме главитѣ на предпотопнитѣ животни, ние напълно бихме могли да ги опишемъ, какви сж били тѣ. Какъвъ е билъ тѣхниятъ животъ. И главитѣ на сегашнитѣ хора ще бждатъ история за бждещото поколѣние, по тѣхъ ще се чете и миналото, докато най-после се съединятъ двата живота въ Божествения човѣкъ. И тогава ще дойдемъ до безсмъртието. Значи, ще дойдемъ до последнитѣ форми.

* фиг.3 е препечатана отъ изданието София -1948, а фиг. 4 е отъ оригиналната разшифровка на стенограмата отъ беседата.

Сега, като ме слушате да говоря така, нѣкои може да хванатъ носа си и да се обезсърдчатъ. Не се обезсърдчавайте. Ако носа не е на мѣстото си, но ушитѣ сж на мѣсто, тѣ ще оправятъ носа. Или ако очитѣ ти сж добре, съ очитѣ си можешъ да изправишъ носа си. Нѣкои съ устата си може да си помогне. Само ако отъ четиритѣ нѣща, носа, ушитѣ, устата и очитѣ не сж на мѣстото си, тогава ще чакате изправяне въ другъ животъ. Ако тукъ не можете да се изправите, ще почакате, докато отидете на онзи свѣтъ, на Небето. Тамъ сж много снизходителни фабриkitѣ, тѣ ще ви разглюбятъ частъ по частъ и ще ви ремонтиратъ основно. Азъ разглеждамъ ада като една голѣма работилница, дето ремонтиратъ човѣка. Онзи, който не разбира това, ще каже: „Големи страдания има въ ада!“ Азъ рекохъ, голѣмъ ремонтъ има въ ада. Адътъ не е толкова страшенъ, както мнозина си го представятъ. Страшенъ е онзи адъ вѣтре въ васъ, когато вие сте въ дисхармония.

Вие нали се намирате много пжти въ противоречие. Често мислите, че сте много добри, а нѣкога мислите, че не сте толкова добри. Казвате: „Еди кой си ме раздразни.“ Питамъ: какъ могатъ да ви раздразнятъ, ако изобщо не се дразните? Какъ можете да се запалите, ако не се палите, ако нѣма у васъ нѣщо, което да се запалва? Ако има въ мене нѣщо, което гори, азъ се намирамъ въ голѣма опасностъ. Нѣкои отъ васъ се намиратъ въ положението на малкитѣ деца. Малкитѣ деца сж деца, които не мислятъ. Това е на мѣстото си, но ще дойде день, когато трѣбва да мислятъ. Ти тукъ на Земята си дете, и имашъ право да мислишъ, но ако искашъ да станешъ възрастенъ и това е на мѣстото си, понеже човѣкъ постоянно и вѣчно дете не може да остане. Той трѣбва да стане възрастенъ.

Приликата между Божествения и човѣшкия животъ седи въ следното: въ Божествения животъ има детинство, и въ човѣшкия животъ има детинство. Въ Божествения животъ има зрѣла възраст, и въ човѣшкия животъ има зрѣла възраст. Разликата обаче е въ това, че въ Божествения животъ

нѣма старческа възраст, когато въ човѣшкия има и въ човѣшкия животъ има смъртъ, когато въ Божествения животъ нѣма смъртъ. Какво представятъ ангелитѣ? Тѣ сж възрастнитѣ деца на Небето и то най-интелигентнитѣ. Ти не можешъ да бждешъ ангелъ, ако не си крайно интелигентенъ. Ангелитѣ сж сжщества на крайната интелигентность. Тѣ разбиратъ законитѣ, които Богъ е създалъ. Тѣ сж носители на Божествената Мѣдрость и работятъ. Онѣзи пѣкъ, които сж деца, тѣ сж образъ на невинность и чистота. Значи ангелътъ освѣтъ, че има чистотата и невинностьта на детето, плюсь и Мѣдростьта. Хората пѣкъ сж горделиви, мислятъ, че иматъ много знания. Вѣрно е, че иматъ знания, но иматъ нужда и отъ другитѣ хора. Иматъ знания, но иматъ нужда и да ги насърдчаватъ хората. Тѣ мислятъ, че сж самостоятелни, всжщность не сж такива. Самостоятелни сж само тогава, когато у тѣхъ е Божественото. Защото всички хора сж създадени по едни и сжщи принципи. Всѣки човѣкъ има желанието да бжде похваленъ. Ти можешъ да хвалишъ човѣка, но както трѣбва. Ако не можешъ да го похвалишъ както трѣбва, тази хвалба не е на мѣстото си.

Да допуснемъ, че ти си ученикъ въ училището и искашъ да ти поправятъ рисунката. Ако този, който иска да ти я поправи, е голѣмъ майсторъ, той ще я поправи както трѣбва, но ако и той не умѣе, даже и ако е по-прость отъ тебе, какво корегирание е това? Той не корегира както трѣбва.

Сега, да дойдемъ до научната страна. Вие не можете да бждете добъръ човѣкъ, ако нѣмате хубаво ухо; вие не можете да бждете уменъ човѣкъ, ако нѣмате хубавъ носъ, вие не можете да бждете любещъ човѣкъ, ако нѣмате хубава уста; вие не можете да бждете истинолюбивъ човѣкъ, ако нѣмате добри очи. Това сж мои опредѣления. Азъ ще говоря и за устата, и за очитѣ, но нѣма да говоря отъ чисто физиогномическо гледище. Азъ ще ви дамъ по тѣзи въпроси известни пособия, известна наука. Ако азъ не мога да изуча моя носъ, какво ме интересуватъ носовѣтъ на другитѣ хора. Азъ се интересувамъ отъ своя носъ, отъ своята уста, отъ своитѣ очи,

отъ своитѣ уши. Ако ми остане време, само тогава азъ ще изучавамъ носоветѣ, очитѣ, ушитѣ и устата на другитѣ хора. И тогава ще видя, какво ще ми допринесе всичко това. Но зная, че само ще се опетня, нищо особено нѣма да ми допринесе. Какво ще ме интересува да зная, колко единъ човѣкъ е по-богатъ или по-бѣденъ отъ мене, дали той е ситъ или гладенъ? Какво ще ви допринесе това знание? Ако ти ходишъ между бѣднитѣ хора, да се покажешъ, че си добродетеленъ, това нищо нѣма да ти допринесе, но ако ти ходишъ между тѣхъ отъ любовъ, това е другъ въпросъ.

Значи, не е до външната страна само. Да допуснемъ, че ти искашъ да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога. Какво значи да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога? За да го обърнешъ, ти непременно трѣбва да бждешъ единъ моделъ. Ти трѣбва да имашъ любовъ въ себе си. Ти никога не можешъ да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, ако нѣмашъ любовъ въ душата си. Защото Богъ е Любовъ. Значи, да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, подразбира да имашъ желание и той да постѣпва както Бога. Богъ има желание всички хора да живѣятъ въ миръ, да бждатъ радостни и весели, да бждатъ честни, да не насилватъ никого. Богъ не обича никакви пресѣпления. Ти казвашъ: „Азъ обичамъ Бога и искамъ да му служа.“ Щомъ искашъ да служишъ на Бога, ще постѣпвашъ както Той обича, а не както ти обичашъ. Ти цѣлъ день си недоволенъ отъ дрехитѣ си, отъ шапката си, отъ обувката си, отъ братята и сестритѣ си и най-после казвашъ: „Азъ ще служа на Бога.“ При това положение ти си недоволенъ и отъ Бога.

Сега азъ не казвамъ, че това е точно така, но у васъ има потѣнкости въ състоянията ви, които вие сами трѣбва да различавате. Вие трѣбва да различавате стария, културния дяволъ у васъ, който често се промѣква и ви нашепва: „Азъ не съмъ като онѣзи митари, грѣшници.“ И вие тогава заемате положението на фарисея и казвате: „Благодаря ти Господи, че не съмъ като онзи митаръ, грѣшенъ, давамъ редовно десѣтъка си, по три пѣти на день ходя на църква, славя те и

сутринь, и на обѣдъ, и вечерь.“ Митарьтъ пѣкъ не смѣе да дигне нагоре очитѣ си. Той току изрежда грѣховетѣ си. Да, това е състояние - до духа на човѣка. Ако човѣкъ има състоянието на фарисея, той спѣва своята интелигентность.

Рекохъ, това сж нѣща, които се отнасятъ до вътрешния животъ на човѣка. Не е достатъчно само да се цитиратъ нѣщата. Това е спѣнка и за самитѣ васъ. Вие трѣбва да имате такова знание, съ което да дадете една правилна насока въ живота си. Казвате: „Ние, отъ толкова години наредъ, все вѣрваме въ Христа.“ Не е въпросътъ само да вѣрвате. Ако е само до вѣра, това е детинско състояние. Азъ бихъ желалъ да имате онази детинска вѣра и невинность, да бждете като децата. Сега въ религиозния животъ на човѣка, както и въ неговия наученъ животъ, има една опасность. Той мисли, че е святъ човѣкъ и като него нѣма другъ. И въ научния животъ има такава опасность: има физиогномисти, френолози, хиромантици, които иматъ високо мнение за себе си. Има много естественици, химици, които мислятъ, че сж разрѣшили много въпроси въ свѣта. Това е едно лъжливо чувство въ човѣка. Това е едно колективно чувство и мисль. Когато ти мислишъ, че всичко знаешъ, помни, че тази мисль не е твоя, тя е една колективна мисль. Не си само ти, който мислишъ, че всичко знаешъ. Има много хора, които сжщо като тебе мислятъ, че знаятъ много нѣщо.

Та, вие сте се събрали тукъ и мислите, че много знаете. Тази е една чужда мисль, тя не е ваша мисль. И ако вземете тия милиони хора, които мислятъ като васъ и разделите съ тѣхъ заедно богатството си, по колко ще се падне всѣкому? Въ свѣта има около сто милиарда злато, а два милиарда хора. Ако разделите това богатство по равно, питамя: по колко ще се падне на всѣки човѣкъ? По 50 лева. Значи, на всѣки човѣкъ ще се падне по 50 лева наследство. Какво ще направи човѣкъ съ тия 50 лева? Представете си, че баща ви сега умре и ви остави по 50 лева наследство. Какво ще направите съ тѣзи 50 лева? Следователно ако знанието, което сжществува въ свѣта, се раздели между всички хора, по колко ще се

падне на всѣки човѣкъ? Истинско знание азъ наричамъ това, съ което мога да си помогна въ всѣки даденъ случай.

Ако ти не мислишъ право, ти трѣбва да знаешъ, де да бутнешъ носа си, за да почне мисълта ти да действува правилно. Когато нѣкой пѣтъ си раздразненъ, това дразнене се дължи на върха на носа. Въ такъвъ случай, бутни се внимателно на върха на носа, помилвай го леко отгоре, въздъхни си и всичко ще премине. По този начинъ ще се излѣкувашъ. Иначе, ако не си помогнешъ по този начинъ, ти ще търсишъ нѣкого, съ когото да се скарашъ, а следъ това ще мине цѣла седмица време да ходишъ, да искашъ извинение, да се помирявашъ, да казвашъ, че не си искалъ да постъпишъ така. Ако пѣкъ приложишъ този методъ, да погладишъ малко носа си, ще се размине това състояние, безъ да те знае нѣкой. Ако не си помогнешъ самъ, можешъ и въ затвора да влѣзешъ, но това не е практично.

Вие трѣбва да изучавате тѣзи прости методи, съ които лесно можете да си въздействувате. По сѣщия начинъ вие можете да лѣкувате и хремата си. Хремата се дължи понѣкога на такова събиране на енергия въ носа и като се хващате леко, ще може това състояние да се премахне. Щомъ хремата се премахне, настава едно просвѣтление въ ума. Природата обича правилнитѣ обмѣни. И затова човѣкъ може да си послужи съ енергията, която излиза отъ неговитѣ прѣсти. Ако ти оставишъ носа си въ пълно бездействие, той ще се атрофира. По сѣщия начинъ ще се атрофиратъ и очитѣ, ушитѣ, устата на човѣка, ако се оставятъ въ пълно бездействие. Всѣко побутване на носа трѣбва да бѣде разумно. Когато бутате носа си, мислете за Господа, за Божественото, което Той е създалъ. Бутни носи си съ благоговение и кажи: „Благодаря Ти, Господи, за носа, който си ми далъ.“ Кажи: „Колко е хубавъ моятъ носъ!“ Не казвай, че е малъкъ или пѣкъ, че има нѣкакъвъ недостатъкъ. Тѣзи нѣща не трѣбва да ви спъватъ. Съ това азъ не искамъ да ви утѣшавамъ, но казвамъ, какъ трѣбва да гледате на тѣхъ.

Единъ ученикъ, който е постъпилъ въ едно училище, предполага се, че той има всички способности и възможнос-

ти въ себе си и следователно нѣма какво да се насърдчава, но трѣбва да учи. Че не може да учи, че не може да помни, че не е пръвѣ ученикъ въ класа, то е другѣ въпросѣ, но щомѣ е постѣпилъ въ училището, той трѣбва да помни. Ако е последенѣ по успѣхѣ и това нищо не значи. И съ тройка да минава, все таки минава. Каква е разликата между шесторка и тройка? Мислите ли, че всички работи, които свѣршватѣ съ шесторка, сѣ все сполучливи работи? Христосѣ дойде въ училището, но Го скѣсха, двойка, единица даже Му туриха. Ами какво е смъртѣта? Казватѣ му тамѣ: „Ти другитѣ спасявашѣ, а себе си не можешѣ да спасишѣ. Слѣзѣ отѣ кръста. Заповѣдай и слѣзѣ.“ Ако ние мислимѣ, че само въ три години може да се поправи свѣта, ние се лѣжемѣ. Христосѣ каза: „Чакайте, следѣ две хиляди години ще ме видите, тогава ще дѣржа изпита си. Сега ме кѣсате, но ще дойде време, когато нѣма да ме кѣсате.“

Вие претѣрпѣвате единѣ неуспѣхѣ въ живота си, какво отѣ това? Скѣсали ви - нищо. Сега ви кѣсатѣ, но следѣ две хиляди години професорѣтъ ви нѣма да ви кѣса. Кога ще дойде това време? Две хиляди години е единѣ голѣмѣ периодѣ, но то зависи и отѣ интензивностѣта на живота. То може да бѣде следѣ две години, следѣ два мѣсеца, следѣ две седмици и следѣ два дѣня. А може да бѣде и следѣ два часа. Не туряйте въ ума си едно обезсѣрдчение, но кажете: „Понеже Богѣ ни е създалѣ и ни е изпратилѣ въ училището, Той иска ние да успѣемѣ.“ Ако ти не успѣешѣ, както мислишѣ, това е единѣ срамѣ за Бога. Богѣ, който те е създалѣ, не може да те остави да не успѣешѣ. Единѣ дѣнь, като съзнаешѣ Неговия планѣ и невѣжеството ти ще изчезне. Може да мине година, две, три, петѣ или повече.

Отѣ това гледище вие ще кажете: „Да бѣше поне на млади години.“ Какво щѣхте да направите, ако бѣхте млади? Ако е за млади години, тогава пѣкъ по-малко щѣхте да разбирате. На колко млади азѣ съмѣ давалѣ свѣтъ но и младитѣ правятѣ глупости. И на много стари съмѣ давалѣ свѣтъ, но и тѣ вършатѣ много глупости. Рекохѣ, какѣвто е стариятѣ,

такъв и младият. Има един случай съ един от нашите стари братя, който сега е заминал за онзи свят, и там е вече приет за студент, учи в тамошния университет. Той самъ разправяше случая: Единъ день той минава, върви по пътя си и на пътя си вижда единъ дълбокъ трапъ. Спира се предъ трапа и си казва: „На млади ни колко такива трапове съмъ прескачалъ. И сега ще го прескоча.“ Засилва се, но хопъ — въ трапа. Пооглежда се, да види има ли около него хора и като мисли, че нѣкои ще го чуютъ, той си казва: „Така ли бѣше на млади ни!“ Следъ това, той пакъ се оглежда, да види има ли нѣкой около него и казва: „Каквото бѣше на млади ни, такова е и на старини.“ Музикалниятъ човѣкъ и на млади ни е музикантъ, и на старини е музикантъ. Който и въ млади ни е билъ музикаленъ и въ старини ще бѣде музикаленъ. Който е добъръ, той и на млади ни ще бѣде добъръ и въ старини ще бѣде добъръ. Нѣкой казва: „Едно време бѣхъ по-добъръ.“ Тѣзи нѣща не можете да говорите на мене, но като стариятъ ще кажешъ: „Така ли бѣше въ млади ни?“ Добриятъ всѣкога си е добъръ.

Помнете едно нѣщо: добротата не е наше достояние. Като казвашъ, че си добъръ, това е качество на Бога. Значи ти съзнавашъ Божественото, което живѣе въ тебе. Като говоря за Истината, това е Богъ, Който живѣе въ мене. Като говоря за интелигентността, азъ разбирамъ Бога. Като говоря за истинския животъ, азъ разбирамъ пакъ Бога. Като говоря за наследенитѣ черти, за непостижимото, азъ разбирамъ човѣшкия животъ, който е въ развиване. Който напълно не разбира Божествения животъ, то при всички опущения, които той прави въ човѣшкия животъ, Богъ не счита това за грѣхъ. Когато ти съзнавашъ Божественото въ себе си, а едновременно съ това правишъ погрѣшки и ги съзнавашъ, ти си въ права посока. Не съзнавашъ ли погрѣшкитѣ си, ти си въ крива посока.

Рекохъ, най-първо носътъ трѣбва да расте. Вашиятъ носъ не трѣбва да бѣде тѣсенъ, той трѣбва да има отношение къмъ стомаха ви, главно къмъ дробоветѣ. На дължина носътъ трѣбва да бѣде шесть сантиметра. Тогава трѣбва да

има отношение между челото и носа ви, после между разумното у васъ, вашата интелигентностъ и устата ви или турено въ другъ смисълъ: между Любовта, Мъдростта и Истината. Челото на човѣка представя Истината. Любовта е долу въ устата, а Мъдростта - въ носа. Това сж три дѣления. И тогава свободата на човѣка зависи отъ неговото чело, отъ Истината въ него, отъ неговия носъ — отъ свѣтлината и Мъдростта въ него и отъ неговата уста — отъ Любовта въ него. Любовта, живата сила въ живота на човѣка зависи отъ неговата уста. Та, когато изучаваме човѣка, ние взимаме предъ видъ неговата истина, която е изразена въ челото му. Челото същевременно показва и неговата свобода, неговия просторъ. Носътъ пъкъ хвърля свѣтлина въ този просторъ. И най-после трѣбва да се изучава човѣка по наслояванията, които сж въ устата, която се взима като входъ на живота.

Вие трѣбва да облагородявате устата си, вкуса си, и да благодарите за всичко, което възприемате, защото чрезъ благодарността се усилятъ функциитѣ на живота. Ти ядешъ и не благодаришъ, казвашъ: „Това не е вкусно.“ Яжъ и благодари на Бога, че е създалъ всичко това. Ти казвашъ: „Това не е добро, онова не е добро. Азъ не мога да бжда такъвъ.“ Ти остави свинята, тя си знае по-добре работитѣ отъ тебе. И най-неразумното животно живѣе по-добре отъ човѣка. Никого не обвинявайте. Искате да станете самостоятелни хора. Отъ човѣшко гледище самостоятелниятъ животъ е единъ отъ най-опаснитѣ животи. Самостоятелниятъ животъ въ Бога пъкъ е единъ отъ най-добритѣ. Въ хората той е единъ отъ най-лошитѣ. Въ Бога общиятъ животъ или братскиятъ животъ е единъ отъ най-добритѣ животи. Отъ човѣшко гледище общиятъ животъ е единъ отъ най-лошитѣ животи. Имате нѣколко хиляди хора, събрани на едно мѣсто, но дето има много хора, тамъ има голѣмо състезание. Нито яденето имъ е ядене, нито пиенето имъ е пиене. Цѣла аномалия.

Та рекохъ, братскиятъ животъ е Божественъ животъ, както въ единъ организъмъ всѣко нѣщо е поставено на своето мѣсто. Въ Божествения свѣтъ ти трѣбва да бждешъ единъ специфиченъ екземпляръ, като тебе да нѣма втори. Само на

противоположния полюс ще има още единъ, който ще мяза малко на него. Иначе, втори като него нѣма да има. Ако има втори подобенъ, той ще изгуби цѣната си. Ако пъкъ има много подобни, тѣ нѣма да струватъ нищо. Сега вие сте дошли на Земята да се учите. Защо сте дошли, не знаете; какво ще свършите, и него не знаете. Отивате въ Небето, но какво е тамъ и това не знаете. Като отидете тамъ, ще го научите. Рекохъ, вие най-първо трѣбва да знаете сегашния си животъ. Има приготовления за другия животъ. И небесниятъ животъ ще бѣде едно начинание за земния животъ. Това, което не сте постигнали на Земята, на Небето ще изучавате начинитѣ за постигането. Тамъ ви очаква велика наука. Тамъ ще изучавате нѣщата отъ Божествено гледище.

Та, когато вие виждате нѣкой свой недостатъкъ, това е човѣшката страна, това е наследената страна въ вашия животъ. Ти мислишъ, че нищо не можешъ да направишъ. Да кажемъ, че ти искашъ да станешъ нѣкой художникъ или музикантъ, но това е външната страна на живота. Ако станешъ музикантъ, какво ще придобиешъ? Музиката е само едно условие; художеството е само едно условие; да станешъ поетъ и това е само едно условие. Ако станете поетъ и напишете едно отъ най-хубавитѣ стихотворения, какво сте придобили? Кажете ми, кое е най-хубавото стихотворение на най-видния поетъ? Ботевъ е казалъ: „Не Ти, Боже, който си на Небесата, но Ти, който си въ душата.“ Той искалъ да каже, че това, което е въ моята душа, това е Богъ. Това е едно просташко изречение. Преди всичко Ботевъ нѣма никаква философия. Той трѣбваше да пише: Ти Боже, Който си и на Небесата, и долу между хората, навсѣкжде и вътре, и вънъ отъ мене. „Не Ти, Който си на Небесата, а Ти, Който си въ мене, въ душата“ - значи, онзи Богъ, който убива всички хора. Този, който убива хората, той не е Богъ. Ботевъ се надигна съ една чета отъ нѣколко души да освобождаватъ България. Освободи ли я? Не я освободи. Трѣбваше да дойде Русия да я освободи. И тя дори бѣше загазила, а Ботевъ съ една малка дружина мина Дунава и искаше да съсипе цѣла

турска империя. Казва[тъ], че Ботевъ билъ причина да [се] освободи България. Това сж човѣшки заблуждения. Никой народъ не може да освободи другъ. Освобождението е Божественъ процесъ. Богъ освобождава народитѣ, а всички други хора и народи сж проводници на Божественото.

Сега въпросътъ е до възпитанието на хората. Вие трѣбва да правите опити. Азъ не ви казвамъ, че трѣбва да станете физиогномисти. Вие трѣбва да направите въ себе си едно подобрение. За да можете да реагирате върху мозъка си. Като ставате сутринъ, леко допирайте прѣститѣ си до ушитѣ, защото отъ прѣститѣ ви изтича магнетична сила, която ще ви въздействува. Така ще въздействувате върху ума си. После прекарайте прѣститѣ си върху срѣдната частъ на ухото, да въздействувате на чувствата си и най-после прекарайте ржката си върху долната частъ на ухото си, да въздействувате върху тѣлото си. Това сж три допирни точки, отъ докосването на които, вие ще изживѣете едно хубаво състояние, почти на светия. Това не трѣбва да го правите по буквата на нѣщата, но като имате свободно време, правете това упражнение, за да избегнете много отъ болезненитѣ състояния, на които можете да се натъкнете.

Вие трѣбва често да измивате ушитѣ си, вжтре гънкитѣ имъ, поне веднѣжъ въ седмицата трѣбва да ги миете. По никой начинъ не ги разтърсвайте. Нѣкой пѣхне прѣста си вжтре и започва да движи силно ухото си. Това не правете по никой начинъ. Ако искате да повлияете на ухото си, можете да го натиснете малко отзадъ, тамъ има една площъ, която опредѣля устойчивостта на човѣка, неговата издръжливостъ въ живота. Когато сте болни, развивайте тази частъ именно на ухото, тя дава стабилностъ, устойчивостъ на организма. Носътъ ви пѣкъ трѣбва да бжде отпредъ широко. Това показва, че умствено вие давате една добра насока. Всѣкога наблюдавайте хубавитѣ носове. Желайте да имате единъ хубавъ носъ, изберете си единъ хубавъ моделъ на носа и за него мислете. Засега вашиятъ носъ е въ процесъ на развитие. Може би следъ 10 - 20 години или следъ цѣлъ жи-

вотъ да имате нѣкакви придобивки, но каквито придобивки имате, тѣ оставатъ за вѣчни времена.

Та, не е въпросътъ само да си създадете едно вѣрую. Вие казвате: Окултниятъ ученикъ. Въ какво седи окултниятъ ученикъ? Или: въ какво седи единъ християнинъ? Или: единъ ученъ човѣкъ? Християнството е наука за живота. Не, че чрезъ насилие свѣтътъ може да се подобри. Не е въпросътъ да жертвувашъ другитѣ, но ако ти не жертвувашъ себе си, ти не можешъ да служишъ на Бога. Въ стария животъ сж жертвували живота на гълъби, на агънца, на едри животни, но християнството не се нуждае отъ такива външни жертви, вследствие на което тѣзи жертви ще престанатъ. Тѣ не ползватъ съ нищо. Вътрешна жертва трѣбва да се даде. Споредъ старото учение човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ, да има знания, да се налага на другитѣ. Да се налагашъ на другитѣ, това не е знание. Истината е, която може да бѣде обща за всички. Ако ти наложишъ своето знание върху други, после ще дойдатъ нѣкои да наложатъ знанието си върху тебе, трети пъкъ върху тѣхъ и т.н. Не се стремете да налагате знанието си на другитѣ. Наложете знанието си върху себе си. Кажете си: „Азъ ще наложа знанието си върху своята сиромашия, върху своето болезнено състояние, върху неразположението си, върху своето непостоянство и т.н.“ Ето де би трѣбвало да приложите своето знание.

Нѣкой искате да ви обичатъ. Казвате, че нѣма кой да ви обича. Когато искате нѣкой да ви обича, вие трѣбва да си дадете отчетъ, за какво да ви обича. Или пъкъ азъ трѣбва да обичамъ нѣкого. Сжщо трѣбва да си дамъ отчетъ, за какво трѣбва да го обичамъ. Какво обяснение можемъ да си дадемъ въ дадения случай, отъ което да се задоволимъ? За да те обича нѣкой, ти непременно трѣбва да имашъ нужда отъ нѣщо. Ако нѣкой човѣкъ може да стане условие за тебе, да добиешъ това, отъ което се нуждаешъ, този човѣкъ те обича. Или пъкъ, ако ти станешъ условие да добиешъ това, което нѣкой желае, и ти го обичашъ. За да обичашъ сития, трѣбва да си му далъ условия да се нахрани. Гладния, за да те оби-

ча, трѣбва да го нахранишъ. Бѣдниятъ, за да те обича, трѣбва да му дадешъ условия да живѣе. Това не значи, че трѣбва да го направишъ богатъ. Нека си носи сиромашията. Това е до наследството. И богатството, и сиромашията сж наследство. Нужда иматъ и богатитѣ, и сиромаситѣ.

Сега ние се отвлѣчаме съ богатство и съ сиромашията. Тѣ ни отвлѣчатъ отъ самата наука. Нѣкой казва: „Ти си сиромашъ човѣкъ.“ - „Защо?“ - „Защото носѣтъ ти не е на мѣсто, устата ти не е на мѣсто, очитѣ ти не сж на мѣсто, ушитѣ ти не сж на мѣсто.“ - „Какво да правя?“ - „Стани богатъ.“ - „Какъ?“ - „Като поставишъ всичкитѣ си удове на мѣсто.“ Не само това, но бихъ ви казалъ, какво трѣбва да правите. Ако и най-сиромашътъ отъ васъ следва моитѣ правила, въ една година би станалъ най-богатъ човѣкъ. За какво ще употребѣи той своето богатство? Запримѣръ ти рѣшишъ да издавашъ единъ вестникъ. Давашъ обявление по вестниците, че ще издавашъ еди-какъвъ си вестникъ. Въ три мѣсеца ти искашъ да имашъ около три хиляди абонати, а имашъ едва 500 души. Ти можешъ да имашъ три хиляди абонати, но какво ще имъ дадешъ въ своето списание или въ своя вестникъ? - Трици. Най-първо ти трѣбва да имашъ материалъ за списанието. Тогава е лесна. А тъй, да взимашъ пари отъ абонатитѣ си, а да имъ давашъ трици, това не върви. Ако имашъ добъръ материалъ, ще имашъ и абонати. Има единъ законъ, който опредѣля успѣха на едно списание. Ако имашъ добъръ материалъ, не три хиляди, но и десетъ хиляди можешъ да имашъ. Като се издава единъ вестникъ, по закона на вѣроятноститѣ може да се опредѣли колко абонати може да има той.

Като наблюдавамъ ухото на разнитѣ хора, виждамъ, че въ всѣко ухо има нѣщо специално, което съвременнитѣ физиогномисти не познаватъ. Това, което тѣ даватъ за ухото, въ човѣшки смисълъ тѣ сж прави, но въ ухото има три специални точки: едната отъ тѣхъ опредѣля ума на човѣка; срѣдната външна частъ опредѣля неговитѣ чувства, а най-долната мека частъ опредѣля проявитѣ на органическия

свѣтъ. Ако ти не си организиранъ, както трѣбва, ако баща ти и майка ти не сж работили отъ редъ години въ това направление и ухото ти нѣма да бжде добре поставено. Като пипна ухото долу на нѣкой човѣкъ, азъ му казвамъ: „Иванъ Стояновъ, ти си направилъ едно опущение въ живота си, това пише въ твоята книга.“ - „Тогава азъ искамъ да оправя това опущение.“ Вие веднага взимате слушалката на телефона и казвате: „Ало, кой тамъ? Тукъ е Иванъ Стояновъ, искамъ да ми дадете книгата на моя животъ, да направя една малка справка.“ - „Почакайте, ние ще направимъ сега справката.“ Взиматъ книгата, провѣрватъ и казватъ: „На еди-кое си мѣсто въ ухото има едно малко опущение, което трѣбва да се изправи.“ - „Благодаря, азъ ще взема мѣрки за изправянето му.“

Рекохъ, всѣки човѣкъ има какво да изправи въ своя организъмъ. Знаете ли, колко е приятно човѣкъ да изправи живота си. Нѣкой седи и казва: „Азъ не съмъ ученъ човѣкъ, не съмъ богатъ човѣкъ.“ Той иска да стане и ученъ, и богатъ. Рекохъ, ако ти знаешъ какво нѣщо представя носа, ти можешъ да станешъ и ученъ, и богатъ човѣкъ. Ако ти знаешъ какво нѣщо сж очитѣ, устата, ушитѣ, ти си богатъ човѣкъ. Очитѣ представятъ цѣла слънчева система, цѣлъ козмосъ. Ако ти знаешъ, какъ е направена устата, ще знаешъ физиологическиятъ основи на цѣлата слънчева основа [система], какъ функционира тя.

Сега, това сж примамки. Азъ не ви говоря само за да се яви у васъ желание да знаете това. Единъ день вие ще знаете това. Кога? Може би следъ единъ день, може би следъ една или повече години, а може и въ другъ нѣкой животъ, но все ще го знаете единъ день. Следователно вие можете да си изберете, което положение искате. Та сега, ние имаме доста модели носове, дадени, отъ които можемъ да четемъ. Ако извадимъ една отъ младитѣ или отъ възрастнитѣ сестри за моделъ и кажемъ нѣщо добро, тя ще се подигне, но ако изнесемъ една лоша чѣрта, тя ще се докачи. И тогава ще кажете: „Опасна е тази наука.“ Та сега азъ разглеждамъ какво сж постигнали вашитѣ дѣди и прадѣди, а какво вие можете да пос-

тигнете, азъ ще ви дамъ правила и методи за постижения. Отъ всички се изисква едно малко ретуширане, само да бутнете нѣкжде носа или ухото си. Но трѣбва да знаете какъ да бутнете. Има начинъ за бутане. Температура трѣбва. Вие знаете, че когато ковачътъ иска да стопи и да нажежи желѣзото, той трѣбва да го нагорещи. Ако е да го нажежи, трѣбва да го нагорещи около сто градуса, ако пъкъ иска да го излѣе въ видъ на течностъ, изисква се много по-висока температура. На всички е необходима температура. Температурата, това сж човѣшкитѣ чувства, любовта. При това, въ дадения случай, ако при вашия умъ и при вашитѣ желания не функционира любовта, вие нищо не можете да направите. При това вие трѣбва да знаете колко да увеличитѣ тази температура. Мнозина отъ васъ страдате не отъ нѣмане. Вие сте много даровити хора. Много нѣща сж вложени у васъ, които вие даже и не подозирате.

Вие казвате: „Азъ не съмъ като другитѣ.“ По какво се отличава единъ човѣкъ отъ другитѣ? При това азъ виждамъ нѣкои отъ васъ сж направили една погрѣшка въ веждитѣ си, не сж турили веждитѣ както трѣбва. После окото не сж турили на мѣсто. Тази погрѣшка е много малка, но тя много пжти се повтаря въ живота ви. Ако разглеждате ржцетѣ си, пакъ има известно съотношение между частитѣ имъ. Ако вземете вашия пергелъ и измѣрите разстоянието отъ голѣмия пръстъ до малкия; после ще измѣрите разстоянието между голѣмия пръстъ и показалеца. Имашъ единъ приятелъ, ще го туришъ отъ едната си страна, себе си отъ другата страна и ще почнешъ да чъртаешъ съ пергела.

И следъ това, като почнете да чъртаете, ще повикате единъ отъ голѣмитѣ богове, Сатурнъ, единъ отъ боговетѣ на вѣчността, срѣдния пръстъ. По едно време този богъ загазилъ. Като не билъ доволенъ, той рѣшилъ да се ожени. Богъ му опредѣлилъ една много хубава, млада мома, но тя се влюбила въ другъ, и той и до днесъ е останалъ невѣнчанъ. И досега още този вѣнецъ седи на главата му. Като погледне къмъ всички хора, той казва: „Не искамъ нищо отъ никого.“

Той е недоволенъ отъ всички. Като дойде нѣкой при него за женене, той казва: „Нѣма какво да ти говоря, и азъ самъ не съмъ вѣнчанъ.“ Той е богъ на справедливостта. Той вижда всички неправди въ свѣта и Божественото въ него не може да гледа така хладнокрѣвно. Дето отиде, той съжالياва този, който е онеправданъ. Той не може да гледа неправдата. Той наказва всѣки, който върши неправди и докато този човѣкъ се оправи, той постоянно ще роптае. Той чувствува несправдливостта на хората. Не може човѣкъ да изправя нѣкого, и да не чувствува неговия животъ и да не влѣзе въ него. Ти не можешъ да изправишъ нѣкого, ако не влѣзешъ заедно съ него въ неговия животъ. Ще страдашъ заедно съ този човѣкъ. Въ това отношение Божествениятъ Духъ, който ни изправя, взима частъ отъ нашитѣ страдания. Тѣй щото, като правимъ грѣшки въ свѣта, ние сжщевременно причиняваме страдания и на себе си и на окръжаващитѣ.

Та сега вие ще знаете, че науката за ухото, както и тази за носа, е свещена наука. Ухото се отнася до външния животъ на човѣка, а носътъ до неговия вътрешенъ животъ. Той опредѣля интелигентността, мъдростта на човѣка. Не може нашиятъ Божественъ животъ да се развива правилно, ако носътъ ви не се развива правилно. Носътъ ви не трѣбва да бѣде остъръ надолу, като човка, или пъкъ ноздритѣ ви да бѣдатъ сплеснати. Тѣ трѣбва да бѣдатъ долу широки, да дишате свободно, да поемате свободно чистъ въздухъ. После, не трѣбва да се оставяте на постоянна хрема, отъ която се развиватъ полипи въ носа, които го запушватъ и пречатъ на дишането. Вие трѣбва да регулирате носа си, свободно да дишате, да работите върху него, та като дойде зимата, да не чувствувате, че сте поели студенъ въздухъ и да се простудявате.

Рекохъ, две нѣща искамъ отъ васъ за следния пътъ. Втория пътъ, като дойдете въ класъ, искамъ всички да вземете такава естествена поза съ ухото и носа си, да можете добре да слушате и възприемате. Ще видя подъ какъвъ жгълъ е вашиятъ носъ и вашето ухо. Когато човѣкъ загази нѣщо, той

навежда носа си надолу. Въ другъ случай той го вирне нагоре. Съ положението на носа може да се даде изразъ на лицемѣрие, гордостъ, лъжа, но същевременно съ известни изрази може да се даде видъ на искреностъ и т.н. Най-малкитѣ измѣнения и помръдвания въ носа даватъ най-различни изрази. Носътъ трѣбва да има правилни линии. Той горе не трѣбва да бѣде пречупенъ. По отношение на истината той не трѣбва да върви съвсемъ перпендикулярно, но да има само едно много малко прегърбване.

Следователно ако искашъ да влияешъ на носа си, ти трѣбва да имашъ дълбоко разбиране за истината на онзи великъ, красивъ свѣтъ, дето съществува пълна свобода. Тѣй щото при най-хубавото разположение, което имашъ на духа си, ти ще се спрешъ и ще кажешъ: Всичко онова, което азъ чувствувамъ, не може да се сравни съ онова благо, което е въ сърцата на хилядитѣ и милиони същества, които живѣятъ при Бога и се радватъ. Защо трѣбва да страдамъ азъ? Ако съмъ лошъ, ще зная, че тази лошащина не е моя. Ако баба ми и дѣдо ми сж оставили дългове, ще зная, че тѣ не сж мои, наследени сж. Нѣма защо да ме държатъ мене отговоренъ. Че азъ страдамъ, то е другъ въпросъ, но азъ понасямъ послѣдствията.

Нѣкой казва: „Азъ имамъ толкова грѣхове.“ Не мислете така. Това не сж твои грѣхове. Никой нѣма да умре за грѣховетѣ на другитѣ хора. Нѣкой пѣтъ можете да имате недъзи, недостатъци и ще страдате, но за да се освободите отъ този тормозъ и страдания, вие трѣбва да приложите новата философия, която сега ви давамъ. Тази областъ азъ съмъ я минавалъ не веднѣжъ, разхождалъ съмъ се из нея и съмъ изучавалъ разнитѣ видове неудоволствия. Изучавалъ съмъ недоволството на хората, моето недоволство, както и това на редъ поколѣния преди мене. Но това е поляризиране. Да оставимъ поляризирането настрана.

Сега трѣбва да се развива доброто, което е Божественото въ човѣка, вложено въ неговата душа. Това е въпросъ на дни. Какво е оставилъ дѣдо ми, това е за негова смѣтка, но какво е вложилъ Богъ въ мене, това е важното. Ако дѣдо

ми и баба ми не сж имали възможност да използватъ Божественото, азъ поне имамъ условия и възможностъ да го използвамъ. Та най-първо у всинца ви нека се роди онова желание да искате да се развива у васъ Божественото, което Богъ е вложилъ като Божествена Мъдростъ, като Божествена разумностъ.

*24 беседа на Общия класъ,
държана отъ Учителя на 1 мартъ 1933г.,
Изгревъ, София*

ПРИНЦИПИ, ЗАКОНИ, СИЛИ И ФОРМИ

(Учителят разглежда темитѣ, оставени на масата: уши и носове, рисувани отъ братя и сестри и казва:)

Това е едно достовѣрно свидетелство. Макарь, че стопанинѣтъ го нѣма тукъ, но той е оставилъ свидетелството си. Три нѣща трѣбва да имате предъ видъ. Има нѣща, които не сж научни. Нѣкой пжтъ ние наричаме научни нѣща тѣзи, които не сж научни и които не могатъ да бждатъ научни. Тамъ, дето има повече изключения, това не е наука. Науката е тамъ, дето изключенията сж по-малко. После, знание, което смуцава човѣка, това не е знание. При това Соломонъ, който е ималъ много знания, казва, че всѣко знание, което е като търговията, въ което има взимания и давания, печалби и загуби, то е брѣме за човѣка. Знанието е велико преживѣване, възприятие на човѣшката душа. Въ знанието влизатъ два фактора - да предавашъ и да възприемашъ правилно. Това сж процеси, това сж елементарни работи, които трѣбва да се знаятъ. Не се спирайте върху това, което сега знаете. Азъ определямъ всичкото знание, което досега сте имали, това е знанието на бабитѣ акушерки, които се приготвяватъ за бебето, което ще се роди. Тѣ приготвятъ пелени, корито, количка за детето, което тепърва ще дойде. Та когато говорите за науката на бабитѣ, не казвайте, че това е бабешка наука, защото и безъ баба детето не може. Баба трѣбва, пелени трѣбватъ, количка трѣбва, много работи трѣбватъ за детето. Единъ день детето ще се роди и близо е времето, когато ще се роди. Щомъ се роди детето, и баба ще има, и коритце ще има, но най-сжщественото сте вие, какво ще се роди въ васъ. Защото ако знанието не може да ви ползува, защо ви е тогава?

После, при знанието трѣбва да помните още три нѣща. Първо да възприемате и предавате правилно. Освенъ това

грѣбватъ ви и други работи. Вие трѣбва да разбирате свѣта на принципитѣ, той не е последниятъ свѣтъ. Той е най-високиятъ свѣтъ, отдето можете да мислите правилно. Той е най-високиятъ свѣтъ, отдето можете да разглеждате свѣта. Отъ тамъ сегашниятъ свѣтъ води своя произходъ. После идатъ законитѣ, които образуватъ свѣта на законитѣ. Въ природата има закони, които не сж мъртви. Има закони и правила, които хората създаватъ, но има известенъ редъ и разумность въ природата, които се състоятъ отъ сжщества съ специално предназначение да поддържатъ тази закономерность. Следъ това има единъ свѣтъ на силитѣ. Законитѣ регулиратъ силитѣ. И най-после имате и свѣта на формитѣ - физическиятъ свѣтъ. Формитѣ се регулиратъ отъ силитѣ. Следователно една форма не може да сжществуватъ, ако нѣма известни сили, които да я поддържатъ, да я регулиратъ.

Следователно имате физическия свѣтъ, свѣтътъ на формитѣ; после силитѣ, въ които влиза чувствения свѣтъ, и най-после свѣта на принципитѣ, дето действуватъ законитѣ, т.е. Божествения свѣтъ, както ние го наричаме. Главата, това сж принципитѣ на човѣка, тамъ ще ги търсите; сърцето, дробоветѣ на човѣка, тамъ сж силитѣ и най-после свѣтътъ на формитѣ, това е стомахътъ.

Вие не трѣбва да смѣсвате стомашната, храносмилателната система съ тѣрбуха. Тѣрбухътъ е едно специфично чувство у човѣка само за ядене и пиене. Такъвъ човѣкъ се е родилъ само за ядене и пиене, той не разбира живота. Значи, главниятъ капиталъ, който е вложенъ въ човѣка, това е неговиятъ мозъкъ. Човѣшкиятъ мозъкъ е сжществения, най-главния капиталъ въ човѣка, който е най-устойчивъ и най-мжчно се измѣня. Противоположната страна на мозъка, това е тѣлото, дето ставатъ най-голѣмитѣ измѣнения. Човѣкъ може да изгуби отъ тѣлото на тѣлото си 10, 20, 30, 40 килограма, когато отъ мозъка си едва ли може да изгуби петъ - десетъ грама. Мозъкътъ запазва най-голѣмото равновѣсие.

Следователно когато говоримъ за човѣшката мисль, тя се проявява само въ мозъка. Човѣшкитѣ чувства се проя-

вяватъ въ стомашния мозъкъ, дето има много ганглии. Мнозина говорятъ за слънчевия възелъ, но той е само частъ отъ стомашния мозъкъ. Той има предъ видъ всички функции, които сж въ връзка съ храносмилането. Храносмилането представя главната система въ тази областъ. Ако храносмилането не става правилно и въ мозъка ще има неправилности. Понѣкога може да имате неразположение на духа, да сте мрачни, песимисти, всичко това се дължи на стомаха ви. Ако стомахътъ функционира правилно, всички други органи сж въ изправностъ. Това е единъ методъ на природата. Тя лѣкува хората чрезъ ядене. Дайте на човѣка едно хубаво ядене, което лесно се смилва, но да не преяде и той ще придобие добро разположение на духа. Преди всичко яденето, а не храненето е единъ методъ за съграждане и измѣнение на човѣшкото разположение.

Освѣнъ това обръщайте внимание и на дишането. Бързото дишане, запхтяване не е хубаво. Дишането ви трѣбва да бѣде плавно, да нѣма никакво хъркане въ него. Ако дишането е правилно, тогава и пулсътъ на сърцето ще бѣде правиленъ. Ако дишането не е правилно, тогава и пулсирането на сърцето нѣма да бѣде правилно, а пулсирането на сърцето представя пулсъ на природата. Пулсътъ на сърцето въ всички добри, свети хора е много мелодиченъ, много хармониченъ. Ако искате да провѣрите, дали сте здрави, направете следното: турете голѣмия си прѣстъ на пулса и ако изпитвате приятностъ, вие сте здрави, ако не изпитвате приятностъ, не сте здрави. Ако пулсътъ не бие добре, това показва, че или си ялъ храна, която е мжчносмилаема или си въ нѣкакво затруднение, вследствие на което и дробовѣтъ и мозъчната сила не е въ изправностъ. Това ще се продължи, докато се уреди или възстанови правилното отношение между мозъка, дробовѣтъ и стомаха. Следъ това и пулсътъ ще се урегулира.

Ако у васъ се яви едно нехармонично чувство, когато не обичате нѣкой човѣкъ, напримѣръ, ще видите, че и пулсътъ у васъ не бие правилно. Когато обичате нѣкого, вие се свързвате съ него и когато не обичате нѣкого, вие пакъ се

свързвате съ него. Между неговия и вашия мозъкъ става обмѣна. Докато обмѣната става само въ мозъка, тя не е толкова опасна, но щомъ слѣзе и въ стомаха и въ черния ви дробъ, тя става вече много опасна. Всѣки органъ е опредѣленъ за извършване на известна служба, но ако тѣзи органи се ангажиратъ съ индивидуални разправии, то вече преставатъ да функционира, не изпълняватъ своята права служба.

Сега, като разглеждамъ главата, ушитѣ, носа, устата на човѣка, азъ го разглеждамъ какъвъ трѣбва да бѣде той отъ Божествено гледище. Тѣзи удове представятъ човѣка. Ухото е единъ капиталъ, съ който човѣкъ разполага. Вие още не оцѣнявате какво представятъ вашитѣ очи, уши, носъ, уста, брада. Тѣ сж единъ грамаденъ капиталъ, даденъ на човѣка отъ Божествения свѣтъ, съ който той да разполага. Често хората, като преставатъ да мислятъ, че иматъ очи, уши, носъ, уста, брада, тѣ се обезсърдчаватъ и казватъ, че животътъ нѣма смисълъ. Тѣ нѣматъ понятие напимѣръ за ушитѣ. Питамъ: какво нѣщо представятъ ушитѣ на човѣка? Какъвъ смисълъ има живота вънъ отъ ушитѣ? Човѣкъ мисли, че животътъ седи само въ обличане, въ ядене, въ кжщички и т.н. Не, това сж само забавления, това сж играчки на бабитѣ, които се готвятъ да забавляватъ децата, които ще се родятъ.

Досега сж ви възпитавали, че вие сте хора отъ високо произхождение, че въ васъ тече царска кръвъ, че не сте като другитѣ хора и трѣбва да гледате на тѣхъ отъ високо, понеже сте излѣзли отъ Бога. Хубава, отлична е тази идея, но вие сами не вѣрвате въ нея. Ако бихте вѣрвали въ нея, азъ бихъ се радвалъ, но вие сами не вѣрвате. Вие дотолкова вѣрвате, че ви е казала баба ви, че сте отъ царско произхождение или пкъ, че ви е казалъ нѣкой физиономистъ, че имате нѣщо благородно, царско въ кръвта си. Добре е това, но питамъ: въ какво седи благородството на човѣка? Когато азъ изучавамъ нѣщата отъ научно гледище, имамъ известни научни положения, върху които ги базираамъ. Нѣкои криво разбиратъ тия нѣща. Защо? Има физиономисти, които цѣлия си животъ сж посвѣтили на изучаване човѣка, но има и такива,

които си служатъ съ тази наука, като съ търговия за печалба само. Азъ съмъ противъ тия търговци, защото нищо нѣма да научите отъ тѣхъ. Тѣзи търговци иматъ свои съображения, които се свеждатъ главно къмъ печалби, нищо повече. Нѣкой отъ тѣхъ ще говори за носа, но той нѣма предъ видъ толкова носа, колкото печалбата, която ще придобие. Той ще говори за носа, но цѣльта му е да продаде нѣкоя книга. Има книги, които струватъ и по 500 лева. Ако хиляда души взематъ тази книга, по 500 лева, това е вече единъ милионъ. Струва да се изучава физио[г]номия.

Понѣкога дойде нѣкой при мене и ми казва: „Моля, искамъ да ме приемете, имамъ много важна работа.“ Като казва така, азъ веднага зная вече, доколко е важна неговата работа, но рекохъ: „Нека дойде“, правя се, че вѣрвамъ. Правя се много лековѣренъ. Азъ зная, че работата му е толкова дребна, че не заслужава да се спирамъ. Седне той и ме пита: „Ще бжда ли щастливъ?“ Азъ го гледамъ и по устройството на носа виждамъ, че той е много сприхавъ, гнѣвливъ човѣкъ. После погледна ухото му, виждамъ го сбутано и си мисля: стомашната система на този човѣкъ не е добре развита, той е много капризенъ при това положение. За ядене той е готовъ да направи цѣль скандалъ. „Кажи ми, ще бжда ли щастливъ?“ Рекохъ му: „Ти трѣбва да намѣришъ една много добра мома.“ - „Какъ ще я намѣря?“ - „Започни да ги водишъ при мене, азъ ще ти кажа, коя е за тебе.“ Питамъ: какво друго трѣбва да кажа на този човѣкъ? Ако му кажа, че стомашната му система е слаба и че следъ две години ще отиде, азъ ще го сплаша. Трѣбва ли да го плаша? И наистина този човѣкъ се нуждае отъ нѣжна, добра жена.

Сега ние се отдалечихме отъ научнитѣ въпроси. Та вие трѣбва да знаете, че носътъ и ухото ви сж единъ голѣмъ капиталъ. После трѣбва да знаете отъ кой родъ е вашиятъ носъ, отъ този, който приема или отъ този, който предава. Това е безразлично дали сте мъжъ или жена. Тѣй щото вие трѣбва да знаете дали вашиятъ носъ е възприемателъ или предавателъ. Ако повече предавате, вие вървите по мъжка линия,

ако повече приемате, вие вървите по женска линия. Ако повече [предавате], носът ви ще бжде малко гърбавъ, малко закръгленъ горе. Ако вървите по мъжка линия, носът ви ще бжде гърбавъ, не взимайте гърбавъ въ лошъ смисълъ. Ако вървите по женска линия, носът ви ще бжде вдлъбнатъ, а по мъжка линия - изпъкналъ. Всѣка линия е на мѣстото си: ако е изпъкнала, тя е отлична линия, ако е вдлъбната, пакъ е отлична линия. Не мислете, че вдлъбнатитѣ или изпъкналитѣ линии сж лоши или добри. Това зависи отъ поставянето на линиитѣ, защото тѣзи линии не сж мъртви, тѣ сж живи линии, които постоянно функциониратъ. Тѣ постоянно се мѣнятъ.

Широчината на носа постоянно се мѣни, не органически, но всѣки день става единъ приливъ и единъ отливъ въ самия носъ, той става ту по-тънъкъ, ту по-широкъ и благодарение на тѣзи промѣни вие можете да се изучавате. Не мислете, че вие сте една статуя. Всѣки день ставатъ у васъ промѣни, въ носа повече, въ ушитѣ най-малко. Малки промѣни ставатъ въ устата и въ очитѣ на човѣка, тамъ промѣнитѣ се извършватъ много бавно. Понѣкога окото може да стане потъмно, а нѣкога по-свѣтло. Често окото губи своя блясъкъ, което показва, че силитѣ въ организма слабо функциониратъ. Потъмняването на окото показва, че стомахътъ е разстроень. Нѣкога окото не е хармонично, това показва, че законитѣ и принципитѣ сж нарушени. Нѣкой пжтъ и клепачитѣ сж измѣнени. Всичко това показва, че имате много да учите. Тепърва има да изучавате ухото, не мислете, че сте го изучили.

Въ носа напримѣръ можете да изучавате каква е стомашната система, добре ли е или е слабо развита. По носа може да се познае благородството, характера на човѣка. Всѣка частъ отъ носа има своето дълбоко предназначение. Не мислете, че като се каже гръцки носъ, че той е най-хубавия. И въ гръцкия носъ липсва нѣщо. Изобщо, дали носътъ е правъ или гърбавъ, вдлъбнатъ или изпъкналъ, всичко това е отъ голѣмо значение и човѣкъ трѣбва да го изучава. Малката

вдлъбнатина на носа е женската линия, минаване въ този свѣтъ. Следъ това се явява една малка издатина. Ако носътъ се издигне и после се вдлъбне, това е единъ лошъ признакъ. Следъ като носътъ се издигне, той трѣбва да върви по права линия. Ако носътъ върви по една вдлъбната линия, той не е лошъ носъ. Това е една чърта на любознателностъ. Когато двама души се разговарятъ, този човѣкъ всичко слуша, той е кореспондентъ, слуша и записва. Та когато носътъ върви по една права линия, която нито е вдлъбната, нито изпъкнала, този носъ означава линията на човѣшката мисль - правата линия. Човѣшката мисль върви винаги по права линия. Който мисли, той образува права линия на мисльта си. Изпъкналата линия е линия на предаване на човѣшките чувства, на човѣшкия вкусъ, а вдлъбнатата линия е възприемане на човѣшките чувства или на човѣшкия вкусъ.

Сега не мислете, че въпросътъ съ вашия носъ е завършенъ. Вашиятъ носъ е още въ процесъ. Както гледамъ вашитѣ носове, вие сте много учени хора. Има единъ новъ типъ носъ, той е малко масивенъ, не е много дълъгъ. Той е масивенъ въ основата си. Най-ученитѣ хора иматъ такива носове, тѣ сж хора на енергичната мисль, която много работи. Голѣма частъ отъ вашитѣ носове сж научни носове, учени хора сте вие. Азъ наричамъ този носъ носъ на новитѣ деца. Това не значи детински носъ, но носъ на децата отъ шестата раса, която сега иде. Вие сте деца на шестата раса, предшественици на тази раса. Този носъ не е нито гръцки, нито римски. Гръцкиятъ носъ е носъ на изкуството, на вкуса. Има носове, които представятъ болезнени типове, но азъ нѣма да се спирамъ върху тѣхъ. Разни носове има: широки, тѣсни, вдлъбнати, изпъкнали, гърбави, но всичко това трѣбва да се изучава. Има философски, наученъ, религиозенъ носъ. Но всичко това трѣбва да се изучава въ правата му страна. Това е наука.

Наука е напрімѣръ това, което днесъ прави медицината. Учени хора правятъ опити да присаждатъ живи очи отъ животни върху очитѣ на слѣпи хора и да проглеждатъ. Единъ

френски ученъ направилъ опити и на сто отъ тѣхъ ималъ десетъ случаи сполучливи, но единъ руски ученъ направилъ опити и на 96 случаи той ималъ 36 отъ тѣхъ сполучливи. Та науката трѣбва да ни помогне, а не само да философствуеме.

Когато ти имашъ нѣкакво неразположение, а разбирашъ носа си, достатъчно е малко да го бутнешъ, за да си въздействуашъ. Ако не бутнете на мѣсто, ще си попречите. Азъ не искамъ да говоря по това, но вие трѣбва да разбирате тази философия. Казвате: „Азъ ще бутамъ носа си.“ Не го бутай, ако не знаешъ какъ и де да го буташъ. Много пжти искате да се секнете и по този начинъ бутате носа си. Добре е човѣкъ отъ време на време да си побутва носа. Когато нѣкой мързеливъ не иска да си бута носа, природата е така наредила, че дава на човѣка или хрема, или нѣкаква простуда, та по този начинъ тя учи своитѣ своенравни, мързеливи деца на работата. Тогава човѣкъ, ще не ще, ще бута носа си. Иначе, ако тѣ не бутатъ носа си, могатъ да се осакатятъ. Нѣкой казва: „Дотегна ми вече да си бутамъ носа, да се секна.“ Рекохъ, благодаря, че се секнешъ, че буташъ носа си. Онѣзи хора, които не бутатъ носа си, тѣ умиратъ, а тѣзи, които го бутатъ, живѣятъ повече.

Ти трѣбва да знаешъ, де и какъ да буташъ носа си. Сега това е до онова учение, което трѣбва да приложите. Всѣки трѣбва да се изучава. Вие имате вложени качества и способности въ себе си, които трѣбва да знаете, кога и какъ да бутате. Често вие бутате известни мѣста въ носа или на други мѣста, които не трѣбва да бутате. Запримѣръ вие бутате известни мѣста на носа, които сж свързани съ страха и ставате страхливи, после бутате известни мѣста, които сж свързани съ завистъта и ставате завистливи. Каквото мѣсто буташъ, такъвъ ставашъ. Нѣкога може да бутате подозрението и ставате подозрителни. Ако бутате мѣстото, дето е волята ви, ако сте слабоволни, можете да усилите постепенно волята си.

Нѣкой казва, че вѣрва въ еди-кого си и въ еди-какво си. Вѣрва, но въ какво седи тази вѣра? Когато ти видишъ кжщитѣ на нѣкой човѣкъ, богатството, което той е вложилъ въ бан-

китѣ, уважението и почитѣта, съ които той се ползува, и ти имашъ вече вѣра въ него. Но това сж само външни стимули. Ти си заставенъ да вѣрвашъ. Но вѣрата подразбира, като видишъ единъ бѣденъ човѣкъ, който нѣма нито кѣща, нито богатство въ банката и да вѣрвашъ, че този човѣкъ е честенъ и да си готовъ да направишъ каквото той иска, това разбирамъ вѣра. Този бѣденъ човѣкъ може да общае нѣщо и каквото общае, да го изпълни, а богатиятъ, каквото и да общава, нѣма да го изпълни. Тѣй щото има много богати, които общаватъ и не изпълняватъ, а има богати, които общаватъ и изпълняватъ - честни хора сж. Има бѣдни, които общаватъ и не изпълняватъ, а има бѣдни, които общаватъ и изпълняватъ, честни хора сж тѣ.

Нѣкой отъ васъ ще каже: „Сега на стари години ще започна да изучавамъ, какво е моето ухо, това - онова, ще помня правила и т.н.“ Този човѣкъ разсжждава като нѣкоя стара мома, която казва: „Какво да правя? Остарѣхъ вече, не се оженихъ, не мога да раждамъ, какво ще правя отъ сега нататѣкъ въ живота?“ Питамъ: животътъ само въ жененето ли седи? Какво трѣбва да правятъ ангелитѣ, които нито се женятъ, нито за мжжъ отиватъ? Да отглеждашъ деца, както днесъ ги отглеждатъ, това е най-малката работа, която можешъ да извършишъ. Тя е почетна работа, но не е най-високата. Да правишъ грънци и да ги продавашъ на хората, това не е много висока работа. Ти ще продадешъ едно гърне, което още първия пжтъ, като падне на земята, ще подскочи и ще се чупи. Ти трѣбва да направишъ такова гърне, което да пада и да не се чупи. Купувачътъ ще дойде при тебе и ще ти каже: „Браво, ти ми продаде едно гърне, което досега най-малко 20 пжти е падало на земята и като е падало, подскачало е, но не се е чупило.“ И ти ще му отговоришъ, че знаешъ да правишъ грънци. Ако грънцитѣ ти се чупятъ, тогава ще му отговоришъ по търговски: „Азъ ги правя, за да се чупятъ. Ако не се чупятъ, никой нѣма да купува грънци.“

Азъ мога да ви дамъ единъ уредъ, съ който всѣки може да измѣрва носа си. Ще хванете носа си отдолу и ще го измѣрите, колко е дълъгъ и широкъ. Ще видите дали е 4, 5, 6

или 7 см дълъгъ. Следъ това ще го измѣрите въ широчината му, дето сж крилата долу. После ще видите дали носътъ ви е гърбавъ, изпъкналъ или вдлъбнатъ и по този начинъ ще има съ какво да се занимавате. Вие не се занимавате съ тѣзи данни, не измѣрвате носа си и казвате: „Това е само за учени хора.“ Вие имате единъ носъ, който трѣбва да проучите. Това значи: вие имате пари въ касата си, които трѣбва да преброите, да знаете съ какъвъ капиталъ разполагате. Имашъ една книга, като Библията, ти трѣбва да знаешъ колко страници има тя. Питатъ те: колко страници има Библията, не знаешъ, казвашъ: „Азъ не обръщамъ внимание на страницитѣ на книгитѣ.“ Наистина, ти можешъ да не обръщашъ внимание на страницитѣ, а да знаешъ много нѣща отъ Библията, а можешъ да знаешъ страницитѣ, а да не знаешъ нищо отъ Библията.

Рекохъ, вие трѣбва да дойдете до положението да разбирате живитѣ, красивитѣ линии. Като погледнете носа на нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да го познаете. Разглеждайте и своя носъ отпредъ, анфасъ, да различавате добре линиитѣ на носа и тѣхното значение. Като видите единъ човѣкъ новъ, пакъ разглеждайте носа му. Ако сте имали голѣми неприятности съ нѣкой човѣкъ, кажете му: „Чакай да ти видя носа, да видя де се криятъ белитѣ, които ти ми създаде.“ Трѣбва да се изучавате. Вземи огледалото, дай му и на него да се разгледа. После измѣри широчината, дължината на носа му, гримаситѣ, които прави и кажи: „Азъ не знаехъ какъвъ билъ носътъ на този мой другаръ, но сега го научихъ. По този начинъ поне придобихъ една наука.“ А тѣй да се сърдите, да се карате, нѣма смисълъ.

Сега вие се погледнете въ огледалото и казвате: „Тѣзи гримаси, които правя, сж мои.“ Не, тѣ не сж твои. Тѣ сж на твоя дѣдо и на баба ти, както и на редъ поколѣния, които сж ги правили преди тебе. Сега ти ги правишъ несъзнателно, подражавашъ на тѣхъ, а мислишъ, че сж твои. Тѣ сж наследени черти, не сж твои. Твое е само това, на което ти можешъ да бждешъ господаръ. Твоео е само доброто. Въ доб-

рото се криятъ Божественитѣ черти, а всичко останало въ тебе е наследство отъ твоитѣ дѣдо и баба.

Всички слаби страни, които имате въ характера си, тѣ сж човѣшки, не сж Божествени. Нѣкой иска да знае дали е щедъръ. Ти не можешъ да бждешъ щедъръ човѣкъ, ако носътъ ти е тѣсенъ. Искашъ да бждешъ щедъръ, но не можешъ. И тогава той страда. Това е вече болезнено състояние. И наистина, болниятъ слабиятъ човѣкъ се занимава само съ себе си, той казва: „Какво ще се занимавамъ съ другитѣ хора, когато трѣбва да мисля за себе си, да се занимавамъ само съ себе си.“ Да, слабитѣ хора се занимаватъ само съ себе си. Вземете напримѣръ гръдоболнитѣ хора. Тѣ сж концентрирани само въ себе си и казватъ: „Ние сме много добре, здрави сме.“ Не, тѣ не говорятъ истината. Той знае, че всѣки день става все по-злѣ и като знае това, въ него се заражда една омраза къмъ всички хора, той иска, ако е възможно, всички хора на земята да умратъ заедно съ него. Ако този човѣкъ може да се освободи отъ тѣзи си чувства и състояние, той може да се излѣкува. Ако туберкулозата не се лѣкува, тя не се лѣкува по единствената причина на тия мисли, които се сипятъ върху човѣка. Най-първо той трѣбва да заспи магнетиченъ сънъ и въ съзнанието му да се внуши мисълта, че той може да се лѣкува. Има доста примѣри, дето магнетизатори поставяли такива болни въ магнетиченъ сънъ и чрезъ внушение сж ги лѣкували.

Много хора се противопоставятъ на внушението, но нѣма нито единъ човѣкъ, който да не работи съ закона на внушението и самовнушението. Вие се огледате въ огледалото и казвате: „Какъв съмъ пожълтѣлъ,“ и се уплашвате. Има една жълта краска на лицето, която не е опасна. Не мислете, че всички жълти краски сж болезнени. Има известна жълта краска, която показва разумностъ, интелигентностъ. Сжщо така и всички червени краски не показватъ здраве. Има известна червенина на лицето, която не е здравословна. Краскитѣ се отнасятъ до външната страна на въпроса. Когато тѣлото е хармонично създадено, тогава се явява единъ све-

иценъ трепетъ въ организма, а между цвѣтоветъ става едно естествено преливане. Въ здравия човѣкъ има естествени малки промѣни въ цвѣта на лицето, каквато става по морската повърхностъ или по шумолението на листата въ гората. Та когато лицето на човѣка се мѣни, това е красиво. Понѣкога очитѣ на човѣка сж игриви и въ тази игривостъ има нѣщо хубаво. И устата, ако е игрива, и то е хубаво. Не мислете, че когато устата е много спокойна, неподвижна, това е хубаво. Наистина, ако устата на човѣка мърда много, това е нѣкакво болезнено състояние, но и когато е много спокойна, и това е нѣкакво болезнено състояние. Оставете устата спокойна, естествена. Нѣкои държатъ устата си много стисната, това е неестествено положение. Други я държатъ много отворена, и това е неестествено положение. Тя трѣбва да се постави въ естествено положение, да е приятно на човѣка да се огледа. И очитѣ могатъ да бждатъ много отворени или много затворени. И едното положение може да бжде естествено, и другото може да бжде естествено. И обратно: и едното положение, и другото могатъ да бждатъ неестествени. Нѣкога очитѣ на човѣка сж малко отворени, но нему е приятно да гледа слънчевата свѣтлина; нѣкога сж много отворени, а свѣтлината го дразни и той усѣща нужда да ги притвори малко. Нѣкога възприемашъ малко свѣтлина и пакъ те дразни тази свѣтлина.

И тъй, за да бжде човѣкъ силенъ, това зависи отъ неговия носъ. Има едно особено проявление въ носа, което дава сила на човѣка. Ако имате енергиченъ носъ, благодарете, ако носътъ ви е сплесканъ, дишайте по нѣколко пѣти на день, да го разширите. Най-малко по три пѣти на день дишайте. Ако можете да направите и най-малката промѣна въ носа си, вие сте силенъ човѣкъ. Нѣкой има тънъкъ, сплесканъ носъ и казва: „Не ми трѣбватъ упражнения.“ Не, ти трѣбва да правишъ редъ упражнения, да разширишъ носа си. Въ лицето трѣбва да има симетричностъ, то значи: между челото, носа и брадата на човѣка трѣбва да има известно съотношение. За тази цѣль, трѣбва да измѣрвате челото си, да видите колко е широко. Широчината на челото се мѣри само до ржбоветѣ, до

слѣпитѣ очи. Тѣзи рѣжбове опредѣлятѣ границата на челото. После измѣрете и устнитѣ си, да видите, колко сѣж голѣми, измѣрете и скулитѣ на лицето си, да знаете всички мѣрки на лицето си. Човѣкъ трѣбва да има на разположение тия данни, да се познава.

Рекохъ, нека учението бѣде като едно приятно занимание за васъ. Вие дохождате до положението и казвате: „Това е детинска работа. Ние трѣбва да се молимъ.“ За да се моли-те, вие най-първо трѣбва да изправите въ себе си всички свои дефекти, да изхвърлите отъ ума си всички отрицателни мисли, отъ сърцето си всички отрицателни чувства, да се облѣчешъ чисто и така да се явишъ предъ Господа. Като те види Господъ, ще каже: „Я, да видя какво е ухото ти?“ Погледне ухото ти, вижда, че е малко изядено. Казва си: „Де ли е ходило това дете?“ После погледне носа, и той опърпанъ. Погледне устата ти, очитѣ ти, брадата ти, навсѣкжде има по нѣкакъвъ малъкъ дефектъ. Тогава Господъ извиква единъ отъ главнитѣ инспектори и казва: „Вижте какво трѣбва да се направи съ това дете, за да се поправи.“ Щомъ Богъ види, че носѣтъ напริมѣръ, не е такъвъ, какъвто трѣбва, Той го предава на единъ отъ виднитѣ зидари, да го поправи. Какво разбирате подъ думата „зидари“? Богъ ще ви изпрати нѣкаква болка на устата, за да я оправи. После ще изпрати нѣкаква болка на ушитѣ, за да ги изправи. По такъвъ начинъ ще изправи всички криви линии на вашето тѣло, но вие трѣбва да не се мѣсите въ Неговата работа. Ако вие не разваляте работата, която природата върши, тя би оформила линиитѣ ви по-лесно, отколкото днесъ става. Ако това не стане въ една година, поне въ десетъ години ще може да се изправи.

Сега азъ виждамъ, че въ ушитѣ ви сѣж станали нѣкои промѣни, но още има да се работи. За тази цѣль, вие трѣбва да изучавате окултнитѣ науки, като спомагателни срѣдства. Мнозина цитиратъ думитѣ на Бойнъ-Ра, който казва, че повече отъ трима души не могатъ да се събиратъ на събрания. Когато Боинъ-Ра е изказалъ тази мисль, той се е основавалъ на една Божествена идея, а именно: Въ Божествения свѣтъ,

по отношение на законитѣ и принципитѣ, трѣбва да се събиратъ само по трима души, т.е. трѣбва да дойдатъ главата, дробоветѣ и стомахътъ на човѣка. Или съ други думи казано: трѣбва да дойде човѣшката мисль, човѣшкото чувство, човѣшката воля, да се събератъ на едно мѣсто. Тѣзи сж главнитѣ сили въ Божествения свѣтъ и когато се събератъ на едно мѣсто, тѣ извършватъ това, което е необходимо. Тѣ сж главнитѣ фактори. Ние виждаме на човѣшкото лице четири фактора: носътъ, устата, очитѣ и ушитѣ. Освенъ тѣхъ има още два съветници, а именно: челото и брадата. Значи всичко сж шесть, но за всѣки даденъ случай само три отъ тѣхъ взиматъ участие при разрешението на даденъ въпросъ. Напримеръ при единъ случай взиматъ участие устата, носътъ и очитѣ; при другъ случай взиматъ участие ушитѣ, носътъ и брадата. Така те се редуватъ и извършватъ своята работа.

Та, когато казваме, че съ тритѣ души ще разрешатъ въпроситѣ, това показва, че ние сме въ разумния свѣтъ. И каквото решатъ тѣзи трима души, цѣлото събрание трѣбва да вземе участие, т.е. трѣбва да възприеме тѣхната мисль, понеже тя е права, тя е естествена. Тѣзи трима души сж представители на цѣлото общество, но понѣкога това общество трѣбва да гласува. Нѣкога само трима души могатъ да свършатъ една работа. Понеже въ човѣка има интуиция, често му казватъ: за да разрешишъ единъ въпросъ, ти трѣбва да се вгълбишъ въ своята интуиция. Де ще се вгълбишъ? Ти можешъ да се вгълбишъ въ своя умъ, но когато нѣщата ставатъ само по ума, тѣ не сж вѣрни. Ти можешъ да мислишъ много, но съ мисльта само нищо не можешъ да направишъ. Ти може да си много наблюдателенъ, много активенъ, като видишъ единъ човѣкъ, да го познаешъ, но ако не чувствуваши правилно, ти нищо не можешъ да направишъ. Тѣй щото при интуицията ти най-първо ще помислишъ, после ще почувствуваши и ако въ слънчевия вжзелъ долу подъ лъжичката изпиташи едно приятно чувство, ти си на правъ пътъ.

При слънчевото сплитане е била старата столица на човѣшката душа. Новата столица е главата, тамъ се образува новото жилище на душата. И ако въ слънчевия вжзелъ

чувствуващ нѣщо приятно, това чувство е сто на сто вѣрно, въ него почти нѣма изключения. И наистина, когато единъ човѣкъ говори по интуиция, той говори всѣкога право. Той нищо не знае, не е ученъ човѣкъ външно, но каквото каже, право го разрешава. Интуицията за всѣки даденъ случай произтича отъ едно огнище, въ което се събиратъ множество разумни същества, които осведомяватъ човѣка, какво трѣбва да прави. Тѣ казватъ: „Еди-кой си човѣкъ не разрешава задачата си добре, той върви въ кривъ пѣтъ, иди да му помогнешъ.“ Тѣ ще ти дадатъ направление и начинъ, какъ да постъпишъ съ него. Интуицията не произтича отъ самия човѣкъ, тя е Божествено чувство, защото интуиция има и въ самитѣ животни. Азъ съмъ провѣррявалъ много пѣти и съмъ видѣлъ, че животнитѣ иматъ често много вѣрни схващания. Въ предчувствията има страхъ, а въ интуицията нѣма страхъ. Човѣкъ може да схваща нѣщата правилно, интуитивно, докато още не се е изплашилъ. Щомъ се изплаши, той вече може само да наблюдава, но не и да схваща правилно. Интуицията подразбира онзи свободенъ моментъ, когато човѣкъ схваща нѣщата, както сж. Това, което ти си схваналъ, то е вѣрно. Относително нѣщата въ природата могатъ да бждатъ вѣрни.

Сега вие трѣбва да правите опити, да прилагате. Срѣщнете напиримѣръ единъ човѣкъ, който не ви е приятенъ, вие трѣбва да следите, какви чувства се будятъ у васъ. Срѣщайте единъ човѣкъ приятенъ, пакъ наблюдавайте, изучавайте си. Причинитѣ на неприятнитѣ чувства, които изпитвате, се дължатъ на единъ законъ, който азъ го наричамъ законъ на разногласие. Съберете двама души, които се обичатъ, които умиратъ единъ за другъ, турете ги да живѣятъ заедно и вижте какви ще бждатъ тѣхнитѣ отношения следъ десетина години. У тѣхъ ще настане непременно едно охлаждане въ чувствата. И тѣ сами нѣма да знаятъ коя е причината на това охлаждане. Тѣзи хора не искатъ вече да се видятъ. Защо? Отъ тѣхъ излизатъ известни сили, които не могатъ да влѣзатъ въ съединение, отъ тѣзи сили остава голѣмъ излишѣкъ, който не може да влѣзе въ работа, не може да извърши нѣкакво

съединение. Въ единия се образува единъ запасъ отъ положителна [енергия] и въ другия се образува единъ запасъ отъ положителна енергия и понеже тѣзи сили не могатъ да се пласиратъ, да се впрегнатъ на работа, между тѣзи хора станa отблъскване.

Този законъ на физическото поле азъ го наричамъ: Законъ на освобождение. Когато нѣкой човѣкъ се влюби нѣкъде, той се заробва, нищо не вижда около себе си и казва: „Като този човѣкъ другъ не съмъ видѣлъ.“ Не, вие сте се заробили. За да ви освободи природата, тя съдействува за образуване на положителни енергии между влюбенитѣ и по този начинъ да стане едно естествено отблъскване. Само по този начинъ влюбениятъ ще види, че се е заблудилъ. Наистина, тѣ влизатъ въ друга крайностъ, въ областъта на положителнитѣ и отрицателнитѣ енергии, но тѣзи сили сж въ състояние да освободятъ човѣка отъ нѣкои негови заблуждения. Тѣзи състояния сж неизбѣжни, на физическия свѣтъ всѣки човѣкъ ще мине презъ тѣхъ. Нѣкой казва: „Азъ не мога да го обичамъ повече.“ Не, че не го обичашъ, но силитѣ между васъ действуватъ отблъсквателно.

Една богата фамилия иматъ една красива мома, която търси богати, походящи за нея момци. По едно време единъ младъ, но бѣденъ момъкъ се влюбва въ нея, но тя казва: „За този момъкъ азъ не давамъ петъ пари даже. Той не е за нашия домъ.“ Тогава азъ имъ пошепвамъ на ухото, че този момъкъ е богатъ, има два милиона злато въ банката. - „Тѣй ли?“ - „Да, той е богатъ.“ По този начинъ азъ внасямъ една сила, противоположна на тази, която е била причина да го отблъснатъ. Тѣ започватъ вече да искатъ да го срещнатъ още веднѣжъ. Канятъ го у дома си. Рекохъ, достатъчно е нѣкой да каже една добра дума за васъ, за да измѣни мнението на хората за васъ. Вие често правите пакости едни на други, като говорите невѣрни работи за себе си или за кого и да е. Говорете, каквото искате, всичко, което говорите, трѣбва да бжде вѣрно. Пазете това правило: никога не говорете нѣща невѣрни, които вие не сте провѣрили. Ще кажете, че предполага-

те. Оставете тѣзи нѣща. Говорете само вѣрни работи. Или ще кажете, че еди-кой си физиономистъ се произнесълъ, че носътъ на еди-кой си е такъвъ или онакъвъ. Какъвъ е носътъ му? Билъ завъртянъ нагоре. Да, но азъ познавамъ този човѣкъ, той е много добъръ, тихъ и спокоенъ. Тѣй щото, какъ е завитъ този носъ, това не е важно, азъ познавамъ човѣка като добъръ човѣкъ. Че носътъ на нѣкого билъ завитъ като у птицитѣ, това не е важно. На другъ носътъ билъ римски и това не е важно. Докато вие не сте провѣрили нѣщата сами, нѣмате право да се произнасяте.

Човката на птицитѣ, както е завита надолу, показва, че тя по цѣли дни мисли, какво да грабне, да се нахрани. Въ това отношение и ноктитѣ на птицитѣ сж така завити. Ако измѣните разположението на единъ орелъ, и умътъ му ще се измѣни, а оттамъ и човката ще се видоизмѣни. Когато умътъ на човѣка е грабливъ и носътъ му ще се измѣни. Причината за формата на този носъ не е само у васъ. Така сж, мислили и дѣдо ви, и баба ви и редъ поколѣния преди васъ. И сега, по обратенъ пътъ вие ще почнете да изправяте тази гърбавина на носа си, защото днесъ е станалъ много гърбавъ. За да изправите носа си, първо трѣбва да му дадете широчина.

Вие трѣбва да изправите носа си, устата си, брадата си, ушитѣ си, устата си, очитѣ си, защото ако не ги изправите, вие нищо не можете да постигнете. Сега азъ ви говоря за ухото, за носа, за ушитѣ, за устата, като възпитателни срѣдства, като срѣдства за постижения въ науката. Тѣ сж методи за възпитание. Когато една котка направи нѣкаква пакостъ, яде нѣщо, което не е трѣбвало, ти нѣма какво да я наказвашъ, но я хвани за опашката и я изнеси навънъ. Тогавата ще почне да мисли. Който не разбира това, ще каже: „Колко е жестоко!“ По-добре ли щѣше да бѣде да я ритамъ?

Та, знанието трѣбва да дойде. Азъ не съмъ за онова повърхностно знание, но за онова знание, което е въ състояние да изтълкува всички онѣзи сили, които съществуватъ въ природата. Азъ искамъ да ви поставя въ връзка съ онзи свѣтъ, дето се създаватъ очитѣ, дето очитѣ работятъ. За мене ушитѣ,

очитѣ, носѣтъ, устата не сж нѣщо неразумно, тѣ сж свѣтове, фирми, съ които искамъ да се свѣржете, да видите какъ функционира тѣ. Това сж четири Божествени свѣта. Ако можете да се запознаете поне съ единъ отъ тѣзи четири свѣта, вашата работа е уредена. Та единъ день по радио ще можете да се разговаряте съ тѣхъ.

Сега азъ не искамъ да ви разкривамъ нѣкои тайни, защото, понеже не сте готови, тѣ ще станатъ за васъ като фокуси. Азъ взимамъ слушалката си и слушамъ само това, но вие можете да си въздействувате, като влѣзете въ връзка съ тѣзи свѣтове. Напримѣръ вие сте умствено неразположенъ. Какво трѣбва да направите? Турете дѣсния прѣстъ на ухото си, концентрирайте мисълта си за една-две минути и ще видите, че у васъ ще настане едно разведряване, една обмѣна. Всѣки застой на силитѣ у васъ се дължи на неправилното кръвообръщение, вследствие на което става свиване на мозъчните нишки и тогава и мисълта не се извършва правилно. Следователно вие трѣбва да имате свещено понятие за вашето ухо, като свѣщено мѣсто, съ което ти можешъ да се разговаряшъ и да възприемашъ. Ти казвашъ: „Господи, обърни ухото си къмъ мене, дай внимание на гласа ми!“ Значи ти апелирашъ къмъ Божия гласъ и когато Господъ ще ти говори, ти туряшъ ухото си и казвашъ: „Господи, ще те слушамъ!“ Ако си глухъ, какъ ще може Господъ да те слуша и Ти да Го слушашъ? Както ти слушашъ Господъ, така и Той ще те слуша. Ако ти не слушашъ Господа и Той нѣма да те слуша. Щомъ Господъ те слуша, Той се вслушва въ страданието ти. Той така се вслушва и въ страданието на всѣки едного. Всѣки трѣбва да се вслушва въ страданието си, за да му покажатъ пътъ, по който той може да се изправи.

Сега това сж общи нѣща, нѣкой може да каже, че трѣбва да станемъ добри. Има единъ начинъ, по който човѣкъ може да бжде добъръ, обаче по естество ние не можемъ да бждемъ добри. Човѣкъ по естество не може да бжде добъръ. Защо? Защото доброто въ свѣта е Богъ. Само Богъ е добъръ. Това трѣбва да го знаете. Мислете, че въ свѣта само Богъ е добъ-

ръ. Той е истиненъ, Той е съвършенъ, а вие сте само проява на Бога. Ако почнете да мислите, че вие сте добри, ще родите злото безъ да искате. За да бждешъ добъръ, ти трѣбва да си далъ нѣкому нѣщо. Ако искашъ нѣкой да те обича, той не може да те обича, безъ да си му далъ нѣщо. Какъ можешъ да жънешъ една нива, ако нищо не си сѣлъ на нея и ако не си я разоралъ? То е чуждъ трудъ. И Христосъ казва: „Дето съмъ копалъ и оралъ.“ Вие влѣзохте въ Неговия трудъ. Христосъ има нѣщо, върху което се е изказалъ. Вие казвате: „Ами въ нашия трудъ кой ще влѣзе?“ - Другитѣ ще влѣзатъ въ нашия трудъ.

Та рекохъ, сега вие ще изучавате, да видите, де сж вашитѣ недостатъци или по-право казано ще изучавате да видите, де е вашиятъ капиталъ, или де и какъ можете да поставите нѣщо ново. Запримѣрь вие седите и не знаете какво да правите. Не, вие трѣбва да се заемете понѣкога да рисувате или да пишете, или да съпоставяте нѣщата. Мнозина сж научени да очакватъ отъ другитѣ. Запримѣрь вие трѣбва да дойдете до положение сами да си вършите каквото ви е нужно. Искате да ви се изчистятъ обущата, сами си ги изчистете. Кажете си: „Азъ имамъ единъ господаръ въ себе си, на когото трѣбва да изчистя обущата.“ Ако не съзнавате, че имате единъ господаръ въ себе си, вие не сте още на това мѣсто, на което трѣбва да бждете. Вие мислите, че сте господари на положението си. Не, вие имате господаръ, който често ви мачка фасона. Докато ви мачкатъ фасонитѣ, ще знаете, че сте единъ глупавъ слуга. И тогава ще си кажешъ: „Много добре стана, че ми се смачка фасона. Чакай да запитамъ господаря си, какво иска отъ мене.“ Той ще се усмихне, ще ти каже нѣщо. Единъ младъ момъкъ често ходилъ въ едно семейство, дето госпожата тамъ му казвала: „Синко, гледай да станешъ по-сладъкъ.“ Той единъ день отишълъ при единъ свой познатъ и го запиталъ: „Какво значи това: да станешъ по-сладъкъ?“ Този му отговорилъ: „Ти трѣбва всѣки день да носишъ нѣщичко.“ - „Тѣй ли било? Азъ пкъ се обличамъ хубаво, но не зная какво иска да каже госпожата.“ Отъ тогава

той почналь всѣки день да носи нѣщо. Госпожата му казала: „Сега ти стана много сладъкъ.“

Сега и на васъ казвамъ, вие трѣбва да станете по-сладки, да носите нѣщо, да допринесете нѣщо за свѣта. Вие казвате: „Какво мога да направя азъ?“ Какъ да не можете? Ако вие самъ можете да направите цѣль скандалъ, да скарате едно общество или да скарате цѣль народъ, защо да не можете да направите нѣщо добро? Вие можете въ такъвъ случай да образувате и цѣло общество, цѣль народъ. Каквото можешъ да разрушишъ, това трѣбва и да направишъ. Ако си майсторъ за едното, трѣбва да си майсторъ и за другото. Не казвай, че нищо не можешъ да направишъ. Не, много работи можете да направите. Ето, тукъ има единъ отъ братята, който казваше единъ день: „Учителю, не мога да издържамъ да стоя въ класъ толкова време, лошо ще ми стане, не съмъ добре.“ - „Направи опитъ!“ Дойде той единъ пѣтъ, дойде втори пѣтъ и можа да издържи безъ да му стане нѣщо.

Човѣкъ трѣбва да предолѣва. Въ него има събрани много отрицателни сили, които той трѣбва да разпредѣли, да не се намира подъ тѣхното влияние. Мнозина наричатъ тия сили „дявола въ човѣка“, но азъ не го наричамъ така. Вие не знаете естеството на дявола, не трѣбва да го обвинявате, защото и той самъ не приема никакво обвинение. Понѣкога той обича да тури всичката вина върху гърба на другитѣ, но като го питатъ той ли е виновенъ, той отказва. Въ хората изобщо има едно предразположение, когато другитѣ хора грѣшатъ, ние виждаме тѣхнитѣ погрѣшки и сме готови да ги сждимъ, а когато ние грѣшимъ, тогава отричаме тази погрѣшка, като наша, а въ сжщностъ тя е наша погрѣшка. Срѣщате единъ човѣкъ и казвате: „Този човѣкъ ми е неприятенъ.“ Защо ти е неприятенъ? Азъ знамъ, защо ти е неприятенъ. Защото нищо не ти дава. Ако този човѣкъ носи една торба съ злато, той веднага ще ти стане приятенъ. Питамъ: ако този човѣкъ е приятенъ на Бога, защо да не е приятенъ и на тебе?

Виждамъ една мравя пълзи по земята. Азъ се интересувамъ отъ тази мравя, защото и другъ се интересува отъ

нея. Като гледамъ дърветата, азъ се интересувамъ отъ тѣхъ по сжщитѣ съображения. При това виждамъ, каква интелигентность, каква признателность иматъ тѣ. Азъ съмъ забележалъ интелигентността и благодарността на дърветата. Направете една малка услуга на нѣкое дърво и вие ще видите съ каква благодарность то ще ви отговори.

Единъ нашъ братъ ми разправяше своята опитность: „Седя единъ день при една ябълка и я наглеждамъ. Искрахъ да влѣза съ нея въ връзка, да видя какво ще ми каже. Попитахъ я: Какво искашъ да ти помогна? Въ какво мога да ти бжда полезенъ? Вглѣбихъ се въ себе си и следъ малко въ ума ми, като че взе да се сформира една мисль, която идеше отъ ябълката: Моля ти се, бжди така добъръ, вижъ какво желѣзо се е увило около корена ми и не ми позволява да се развивамъ добре, пречи ми нѣщо. Азъ се наведохъ, долу при корена ѝ и наистина виждамъ, че около корена ѝ се увилъ единъ желѣзенъ телъ. Отвихъ тела и освободихъ коренитѣ на тази ябълка. Като я освободихъ, тя ми благодари.“ Ще кажете, че това е едно съвпадение. Да, може да се случи едно съвпадение, второ, трето, четвърто и т.н. Тия съвпадения вече ставатъ не случайности, а сж факти, въ които се проявява разумността въ природата. Съвпадение ли е, че носътъ е правъ или кривъ, кжсъ или дълъгъ? Не, нищо въ разумната природа не може да се нарече съвпадение. Какъвто и да е носътъ ви, той ви държи въ връзка съ миналитѣ поколѣния, които сж живѣли преди васъ. Вие трѣбва да ги държите отговорни. Каквото сж направили тѣ, тѣ ще трѣбва да си го изправятъ, и каквото сте направили или внесли вие, вие ще си го изправите. Когато и да е, единъ день вие все ще трѣбва да изправите вашия носъ, да му придадете правилна форма. Казвате: „Ама, въ другия свѣтъ ще имаме ли носове?“ И тамъ ще имате носове, но като духове, носоветѣ ви ще иматъ съвсемъ другъ характеръ. Ако на физическия свѣтъ знаете какъ да изправяте носа си и въ духовния свѣтъ ще трѣбва да знаете какъ да го изправяте.

И тъй, ще гледате да работите правилно въ тия четири свѣта: въ свѣта на принципитѣ, на законитѣ, на силитѣ и на формитѣ. Понеже сега сте въ свѣта на формитѣ, трѣбва да работите въ този свѣтъ. Ще гледате да изработите едно честно ухо, единъ честенъ носъ, една честна уста и едно честно чело. Следъ това можемъ да ви дадемъ нѣколко контрастни образа, за да изпжъкватъ добре противоречията и да се учите отъ тѣхъ.

Тайна молитва

7.30 часа

*25 лекция на Обиця класъ,
държана отъ Учителя, на 8 мартъ 1933г.
София, Изгрѣвъ*

УСТАТА

5 часа сутринта

Добрата молитва

Изучаването на човѣка съставя една велика наука. Единствената наука, съ която може да се разгатват нѣщата. Не човѣка, както сега го виждаме, т.е. не външния човѣкъ. Външниятъ човѣкъ е недоразвитъ. Той е въ прогресъ. Следователно има да се развива. И цѣлата природа е въ прогресъ. Можемъ да кажемъ, че всичко, което Богъ е направилъ, е добро, но всичко не е свършено. Нѣкои имате стари възгледи за идеята за Бога, за ангелитѣ, за човѣка. Какво нѣщо е човѣкъ, какво нѣщо сж ангелитѣ, това сж неопредѣлени идеи. Вие ангела не може да си го представите. Единственото нѣщо което може да си представите, то е само Богъ. Всичко друго е само едно изражение на това, което Богъ е създалъ. Който казва, че Богъ е безтѣлесенъ и прочие, това сж богословски залъгалки. Казва се въ Писанието отъ Мойсея, че направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое.

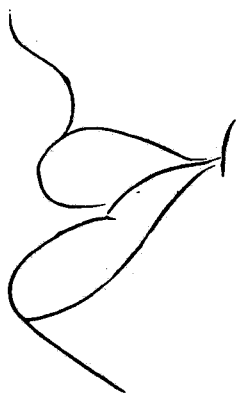
Главата на човѣка представлява неговата интелигентностъ, разумността въ най-високия изразъ. Гърдитѣ на човѣка представляватъ любовта - широчината на гърдитѣ, сърдцето и дробоветѣ съставятъ любовта. Неговитѣ удове и най-после стомахътъ и краката представятъ външния човѣкъ, човѣка на движението. Човѣкъ по движението може да се познае какъвъ е. Но има една вътрешна страна, какъ е създаденъ човѣкъ. Цѣлата природа е създадена по образъ на човѣка.

Запримѣрь вземете неговата уста, тя представя едно отворстие, презъ което човѣкъ приема храната си. Ако само виждате единъ човѣкъ, който си отваря и затваря устата, тогава какво заключение ще направите? Но устата има нѣкол-

УСТАТА

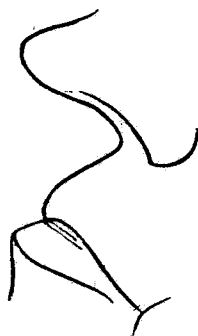
фиг. 1.

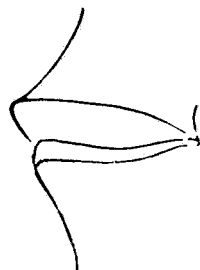
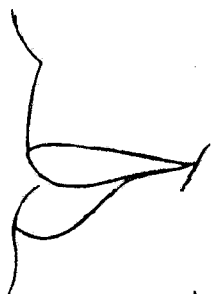
фиг. 2.

фиг. 3.

фиг. 2.

фиг. 5.

фиг. 4.

Чертежи към беседата „Устата“ от томчето
„Работа на природата“ издадено 1948 г.

ко функции: органи за движение, после органи за вкуса и органи за говора, на най-разумното нѣщо - Словото. Единъ човѣкъ се познава по своето слово и по своето движение. Запримѣрь човѣкъ прави разни движения, разни мимики, запримѣрь замижи. Всѣко движение си има своя подбудителна причина. Вие сега се плашите да не ви познаятъ какви сте. Писанието казва: „Махнете се, защото не ви познавамъ.“ Цомъ не те познаватъ, тогава не е добро. Всички се боятъ, да не ги познаятъ. Че хубавото въ свѣта е да се познаватъ хората. Вие ще кажете: „Не искамъ да ме познаватъ.“ Какво разбирате подъ думата „да ме познаватъ“? Една свѣщъ гори, трѣбва ли да се тури подъ шиникъ? Човѣшкиятъ умъ е запалена свѣщъ. Той трѣбва да свѣти, да бже полезенъ нѣкому въ свѣта. И всѣки, ако съставя една часть отъ Бога, тази идея донѣкъде е вѣрна, човѣкъ представя образъ и подобие на Бога. Човѣкъ не съставя часть отъ Бога. Една часть отъ онава, което виждаме въ човѣкъ, ние може да сждимъ какво нѣщо е Богъ донѣкъде. Ако сждимъ само по това, което човѣкъ е сега, ние ще имаме крива представа за Бога. Богъ изпълнява* целия космосъ, цѣлата вселена. Цѣлата вселена е Неговото тѣло отвънъ, а има още единъ плусъ, който хората не знаятъ. И хората казватъ, че всѣка една часть наподобява цѣлото. Запримѣрь, човѣкъ се познава по своето лице. Но познава се и по формата на главата си. Може главата да е сплесната отзадъ. Нѣкой представятъ Бога троеличенъ, съ три лица. Това е единъ образъ, теория.

Значи образътъ на човѣка, така както е създаденъ човѣкъ, неговата глава, гърди, стомахъ и удоуе, представятъ известни ценности въ свѣта. И тѣзи ценности ни най-малко не губятъ стойността си. Като влѣзете въ другиятъ свѣтъ, вие пакъ ще имате глава, гърди, стомахъ, ржце, крака и нѣщо повече, плусъ. Едно сжщество въ другия свѣтъ, което има една форма, трѣбва да имате по-деликатно зрение, за да го видите. Вие не може да си представите единъ ангелъ въ друга форма, освенъ като човѣкъ. Нѣкой ще каже: „Тѣ сж анге-

* изпълнява - въ смисълъ на „изпълва“ (бел.ред.)

ли.“ Не, подъ думата „огънь“ се разбира любовъ. А подъ думата Свѣтлина“ се разбира интелигентность. Свѣтлината е изразъ на човѣшката разумность, на човѣшката интелигентность. Огънътъ е емблема на човѣшкитѣ чувства, на любовта. Значи единъ ангелъ е пълень съ любовъ. Като срещнете единъ ангелъ, той има лице, извънредно красиво, не така заспало. Въ лицето на ангела се изразява една неизменна любовна интелигентность, която съ нищо не може да подкупишъ. И като видишъ Бога, ти ще се забравишъ и ще видишъ тамъ всичкото благо, което се проявява въ Бога. После нѣма да искашъ да видишъ друго лице, т.е. въ тебе ще има единъ идеалъ да станешъ като Бога.

Сега не се плашете да ви познаятъ, на нѣкой отъ васъ ухото ви е деформирано. Значи въ миналото не сте се обхождали добре. На нѣкой отъ васъ, носътъ му е деформиранъ. Значи неговото схващане не е правилно. Нѣма добре развито интелигентно схващане. Той не се учи да схваща, да прониква нѣщата и затова неговиятъ носъ е деформиранъ, изгубилъ е първата си форма. Или ако той не е давалъ ходъ на своитѣ чувства, той е деформиралъ своитѣ уста. Ако възпитавате едно дете така, че да нѣма никакви отрицателни черти, вие ще имате отлични форми на устата, носа, веждитѣ, очитѣ. Значи по деформацията, въ каквата частъ на тѣлото е, или липсва нѣщо или криво нѣщо въ мисълта, чувствата и волята.

Значи да придобие човѣкъ едно тѣло, трѣбва да работи. Следъ като се освободи човѣкъ отъ физическото тѣло, остава духовното тѣло. Физическото тѣло е създадено по образъ на духовното тѣло. Вие казвате: „Ние вече остарѣхме“, и следъ това си обърнете надолу мисълта, само за старинитѣ мислите, кой ще ви гледа, какъ ще ви погребатъ. Това е смѣшно. Ти за старинитѣ не мисли, ти си остарѣлъ, понеже грѣшишъ. Ти изгубвашъ своята сила, своята интелигентность своята воля, или своитѣ чувства, понеже не живѣешъ, както Богъ живѣе. Когато направишъ нѣкоя погрѣшка, вътре нѣщо ти говори. Кой е той? Богъ всѣкога ти гово-

ри. Богъ казва: „Азъ не съмъ те създалъ да грѣшишъ, ти не мислишъ правилно.“ Богъ ти казва: „Ти не мислишъ правилно, както азъ те направихъ.“ Тогава научи се да мислишъ. Какво ти коштува сега, запримѣръ, да си проучавашъ ушитѣ. Намѣри единъ светия и проучи ухото. Но не такъвъ светия, когото хората сж направили, но сжщински светия. Сравнете единъ скжпоцененъ камъкъ съ единъ кристалъ, вижте каква е разликата. Та трѣбва да проучавате тѣзи нѣща, да видите къде сж вашитѣ дефекти. Ако проучаването на човѣка ни води къмъ велика наука за приближаването до Бога.

Вие нѣкой пжтъ искате да се контролирате, тогава ще хванете ухото си, ще го побутнете. Азъ ви говоря за носа, за устата. Ако искате да си изучите устата, всѣки единъ отъ васъ, като идете тукъ въ класа, ще носите по една чиста кърпа и съ тази кърпа ще бутате устата си, а не съ сополива кърпа. Единственото най-деликатното чувство, съ което човѣкъ може да чувствува нѣщата, това сж човѣшкитѣ устни. И ако вие изгубите тази чувствителностъ, на този вътрешенъ усѣтъ, тогава какво ще познаете въ живота? Ако вие имате едни стиснати устни, то е неестествено. Погледнете централната рисунка, устата, както е направена тукъ, е направена на човѣкъ, който мисли за себе си, иска всичко да му е наредено. Той не е сприхавъ, не е лошъ, но е човѣкъ на кефа, но не турски кефъ, не нѣкой думбазинъ,* но нѣкой възпитанъ човѣкъ. Той е свършилъ най-малко два факултета, съ образование е, може да пише, да говори, но има кефъ. Всичко трѣбва да му върви така. Този господинъ, който има тѣзи устни, той обича да странствува, да пжтува, трапчинката на горната устна показва способностъ за контролиране. Тази вдлѣбнатостъ на горната устна: ~ На лѣвата страна е женска, а дѣсната - мъжка. Винаги жената заповѣдва на мъжката страна. Такъвъ е законътъ, а мъжътъ заповѣдва на женската страна и затова всѣка жена, като се ожени, иска да заповѣдва на мъжа си и е права. И всѣки мъжъ иска, като се

* думбазинъ – (тур. отъ перс.) богаташъ; човѣкъ, който живѣе на гърба на другитѣ

ожени, да заповѣдва на жена си, но той, като заповѣдва, трѣбва да остави и жената да заповѣдва на мъжа. Онзи, който заповѣдва, е по-горе, той е по-разуменъ. Значи, да заповѣдвашъ на нѣкого, ти трѣбва да бждешъ по-разуменъ, ти трѣбва да бждешъ образъ на любовта. Нѣкой пжтъ жената трѣбва да бжде учителъ, а мъжътъ ученикъ, а нѣкой пжтъ мъжътъ трѣбва да бжде учителъ, а жената трѣбва да бжде ученичка на мъжа. Въ къщи трѣбва да имате две слугини и двама господари. Всѣки господаръ ще има по единъ слуга.

Нѣкой иска да се жени. Ако ти се женишъ, за да бждешъ щастливъ, че да прокопсашъ въ свѣта, ако ти преди да се оженишъ, не си щастливъ, ти щастливъ следъ женитбата никога нѣма да станешъ. Трѣбва да знаете, щастливъ трѣбва да бждешъ преди да се женишъ. Ти се женишъ за свѣтлината, тамъ професорътъ ще ти направи една забележка, когато не си знаешъ урока. Не, че не си способенъ. Нѣкой отъ васъ ималъ видение, че какво отъ това, че видѣлъ нѣкой свѣтлика или сѣнки, които се движатъ, погледнете този моделъ, съ отворенитѣ уста, и жбитѣ му се виждатъ, какво показватъ тѣзи уста? Той има желание всички да го хвалятъ, като му кажешъ една дума, приятно му е и цѣлъ день се хвали, че Учителътъ му е казалъ тѣзи думи. Следущия день могатъ да му турятъ двойка, той не мисли за това. Долната устна е добре развита, но горната е стисната. Като му говоришъ, като го хвалишъ, той казва: „Не можешъ да ме залъгвашъ.“ Но азъ бихъ предпочелъ първитѣ уста предъ вторитѣ. Той е скържавъ, той не е активенъ човѣкъ. Долната устна е по-силно развита. Това сж подробности, които ще забравите много лесно.

Горната устна е, която предава, а долната е, която възприема. Следователно когато долната устна е силно развита, както въ тази рисунка, този човѣкъ, ако му дадешъ 10, той ще ти даде 1. Яйце ще му продадешъ на този, той ще го купи за себе си, но евтино. Той е скъпчия, за другитѣ, а ефтинджия за себе си. Ако е той търговецъ, ти не може да разчиташъ на неговия моралъ. Той ще каже, че има криза, че

нѣма пари, като отидешъ при него, ще ти каже: „Благовари, че азъ ти дадохъ на тази цена.“ Той нѣма да бжде такъвъ човѣкъ, че да ти каже: „Толкозъ ми струва.“

Когато на нѣкого отъ васъ, долната устна е така широка, а горната е тънка, тогава какъ трѣбва да постъпите. Нѣкой нѣтъ вие се наблюдавате, когато имате едно неестествено разположение. Вземете едно огледало и се погледайте. Устата ви ще бждатъ така свити и гледате сериозно. Значи вие сте решили да имате едно състояние. Вие сте си свили юмрука и казвате: „Азъ какво може да направя?“ Но колко време вие ще държите юмрука си свитъ? 10, 15, 20 минути, следъ това ще го отворите. Следователно силата на човѣка не седи въ това. Това сж вътрешни обяснения, които съществуватъ въ природата. Всички тѣзи страсти, които ги има въ човѣка, има ги и въ природата. Въ природата има отвращение, обичъ, възмущение и т.н. Азъ вземамъ природата въ много широкъ смисълъ. Природата може да вземешъ като много идеаленъ човѣкъ. Щомъ постъпишъ добре, тя се отзовава добре, а щомъ постъпишъ зле, нѣма да се минатъ 5-10 минути и тя ще ти даде урокъ. Често вие обидите, нѣкой човѣкъ върви по пѣтя, но вие несправедливо го обидите, нѣма да се мине много време и ще поседите нѣкъде и ще кажете: „Какво стана съ мене?“ Природата иска да каже: „Всѣки, който не знае цената на думитѣ си, може да пострада.“ Вие ще пострадате. И всички страдания и изпитания, които има въ свѣта, се дължатъ на едно ваше неестествено положение.

Да допуснемъ сега една мома се е влюбила въ единъ момъкъ. Не е лошо това. Въ реда на нѣщата е да се влюбватъ хората, да се обичатъ. Но каква е мѣрката на влюбването? Ако тя се е влюбила въ единъ момъкъ и иска да го има като една собственостъ, тя ще се намѣри въ едно разочарование. Той не е едно дете, което тя може да го носи дете иска. Това е човѣкъ. И утре ще види, че той разговаря съ друга мома. Отъ кжде у нея се е родило това чувство, че той не трѣбва да говори съ друга мома. И колкото у нея се ражда чувството, че този момъкъ не трѣбва да говори съ тази мома, толкозъ въ

момъка се ражда противоположното чувство, че той трѣбва да говори. И той говори съ другитѣ моми по единствената причина, че не я обича. Щомъ не я обича, казва: „Азъ имамъ право да говоря съ другитѣ моми.“ Азъ въ тебе не мога да намѣря това, което търся, затова ще го намѣря въ друга мома. Но момата казва: „Това не е право, това не е по Бога.“ Кое е по Бога? По Бога е само това, което е разумно, което е Любовь, което е Истина. Щомъ нѣмашъ тѣзи нѣща, ти нѣмашъ право да се възмущавашъ отъ постѣпкитѣ на другитѣ хора. Ти казвашъ: „Той не постѣпи добре.“ Ти казвашъ така, но другата мома, съ която той говори, казва: „Той е отличенъ благороденъ, красиво говори.“ Коя отъ дветѣ моми е авторитетъ, кажете ми?

Вие искате да бждете обичани. Но най-първо ще се научите едно нѣщо: вие да обичате безъ да очаквате да ви обичатъ. Щомъ вие обичате, съществува единъ законъ, той е следния: понеже Богъ е мѣрило за всичко, щомъ ти изразишъ своята любовь, както трѣбва, Богъ ще каже: „Азъ съмъ много доволенъ, че ти показвашъ любовта ми както трѣбва.“ Следователно ще има Единъ, който ще бжде доволенъ отъ твоята любовь. Ти не очаквай този, когото ти обичашъ. Той още не е съзналъ, че ти го обичашъ, той не е дошълъ до това. Колко време е минало, додето се пробуди вашето съзнание, за да знаете, че Богъ ви обича. Той се радва, че едно отъ Неговитѣ деца вече го познава. Той се весели. Богъ е толкозъ внимателенъ, че иска всички същества, които създахъ, да Го обичатъ и да ги обича. И всички да бждатъ разумни. Той иска да живѣе добре, но не иска да ги изнасилва и затова Той хроникира нѣщата. Вие не може да избѣгнете това хроникирание. Ако хроникиранието е само въ физическото тѣло, то работитѣ се изправятъ лесно, но ако това хроникирание [е] въ вашитѣ чувства и мисли, защото всѣка мисль и чувство има своя форма, тогава дефектитѣ по-малко се изправятъ. Ако съществува нѣкой дефектъ въ вашия умъ, то този дефектъ ще се изрази въ следното: ако съществува единъ дефектъ въ вашия умъ и чувства, то не само носътъ и устата

ни ще бъдат деформирани, но въ цялото ви лице ще има гъмна краска, нѣма да има мекота, симетрия. После, свиването на мускулитѣ зависи отъ човѣшката мисль, чувство и воля. Ако мисльта ти не е достатѣчно свѣтла, ако чувствата ти не сѣ достатѣчно топли, тогава въ тѣзи органи нѣма да има достатѣчно сила и затова органитѣ се деформиратъ.

Погледнете тази предпоследната рисунка. Този човѣкъ иска само да го обичатъ, но не да обича. И затова горната устна се е свила, долната надбелила. Тѣ сѣ обичали да ядатъ, да си похапватъ. Ако редъ поколѣния сѣ били скържави, тогава устата оставатъ тънки. Всѣки отъ васъ трѣбва да направи устнитѣ си малко дебели. Много тънкитѣ устни не сѣ здравословни. Оставете устнитѣ си съвсемъ свободни. Намѣрете нѣкой човѣкъ, на който устнитѣ сѣ малко дебели и се влюбете въ неговитѣ устни, щомъ сте въ духовния животъ, устата ти трѣбва да се реформиратъ.

Трета рисунка отъ края е патологическа. Този човѣкъ е тщеславенъ, има голѣмо мнение за себе си, но е голѣмъ будала. Той мисли, че всичко знае, но има едно качество, има едно чувство на щедростъ. Той иска да покаже, че е щедъръ, но не че е такъвъ. Както е поставена устата като човка, малко завита надолу е. У всичкитѣ грабливи птици защо е завита човката? У тѣхъ има чувството, че всичкото да остане за тѣхъ. Когато ти искашъ всичко само за себе си, тогава тѣзи черти ще дойдатъ, ти ще развалишъ лицето си. Бъди справедливъ, да видишъ къде имашъ право. Хубаво е човѣкъ да отстъпва, но не да отстъпва постоянно. Ако човѣкъ постоянно отстъпва, той е добилъ други черти. Не мислете, че въ всичко човѣкъ трѣбва да отстъпва. Въ любовта никога не отстъпвай. Ето какво подразбирамъ: когато трѣбва да любите, никога не отстъпвайте да не любите. Нѣкой ще каже: „Какво ще каже този или онзи?“ На нищо подобно не обръщай внимание. На жена ти, братъ ти, обществото, че не били съгласни, не обръщай внимание. И ти като извора течы, нищо повече. Целиятъ свѣтъ да стане на калъ, ти люби, нищо повече. Защото ако ти не любишъ, тогава калъта ще се

превърне на прахъ. Калъта ще остане по краката ти, а пъкъ прахътъ ще влѣзе въ дробовѣтъ, ще влѣзе по-дълбоко въ човѣшкото тѣло. Затова предпочитай калъта, отъ прахта.

Азъ представямъ само контраститѣ. Направили сте една погрѣшка, считай това за калъ. Казаха сте една дума, не на мѣсто, това е калъ. Казаха сте: „Знаете ли какво мога да направя?“ Какво може да направишъ? Може да запалишъ една къща, единъ огънь, може да потупашъ нѣкого, това е отрицателната страна, а може да направишъ и добро, може да помогнешъ нѣкому, може да кажешъ една сладка дума. Кое е по-хубаво. Вие казвате: „Какво ще каже Братството?“ Тѣзи 100 души какво ще кажатъ на Изгрѣва. Ако подъ думата Братство разбирате цѣлото Братство, цѣлото Небе, тогава разбирамъ. Защото за мене цѣлото Небе е, въ което Богъ обитава. Азъ това наричамъ Братство. И когато се разговарямъ, най-първо отивамъ да се разговарямъ съ Господа, после се разговарямъ съ ангелитѣ. Вие какво ще кажете на това?

Но когато се разговаряшъ съ Господа, тамъ нѣма да бѣбришъ. Тамъ всѣка една дума или постѣпка е опредѣлена. Азъ не се представямъ тамъ какъвто не съмъ. Азъ се представямъ такъвъ, какъвто съмъ. Никога тамъ нѣма, тамъ нѣщо, което не е мое. Никога нѣма да имамъ едно човѣшко желание, колкото и да е отрицателно, ще се освободя отъ всичкитѣ желанія, мисли и постѣпки, отъ всичко това ще се очисти и ще отида съ най-хубава премяна, която имамъ. Азъ ви казвамъ, какъ азъ ходя при Господа. И следъ това, като ме погледне Господъ, Той нищо не ми казва. При тази свѣтлина, виждамъ къде е останало по дрехитѣ ми нѣкой дефектъ. Азъ говоря съ Господа и отбелязвамъ своята погрѣшка, като се върна, заемамъ се да поправа своитѣ дефекти. Лицето на Господа е толкозъ хубаво! Азъ, като погледна, че въ Бога нѣма никакъвъ дефектъ, като видя всичкитѣ Негови свѣтли ангели, всички чисти и погледна себе си, не ми е жалко, но само направя бележка, какво трѣбва да поправа. Отъ ангелитѣ мога да взема моделъ отъ ухото, отъ устата, отъ очитѣ. Вземамъ само моделъ и като се върна, започна да работя за реализирането му.

Ако вие имате едни добре сформирова̀ни уста, тогава ще бждатъ изключени много болести. Устата не трѣбва да бжде много свита. Много̀то притискане не е хубаво. Оставете си устата колкото се може по-свободно, едва да се прилепватъ устнитѣ. При това помолете се нѣкой пжтъ за вашитѣ уста и кажете: „Господи, благослови устата ми, благослови горната и долната ми устни.“ Ако задъ горната устна не чувствувашъ мжжтъ, а задъ долната устна не чувствувашъ жената, въ нейната любовь, ти не разбирашъ. Като буташъ долната устна, ще се възпитава̀шъ, ще напредва̀шъ. Отъ лѣвата страна е жената, а отъ дѣсната е мжжтъ. Като бутнешъ лѣвата страна, ще кажешъ: „Ти обичай мжжа си, той е много уменъ, добъръ.“ А, като буташъ дѣсната страна, единъ мжжъ - ще кажешъ: „Обичай я, като нея нѣма друга. Много добра е.“ Ти самъ трѣбва да харесва̀шъ своята уста. Най-първо вие трѣбва да харесвате своята уста. Единъ художникъ, за да харесва едни уста, той трѣбва да ги нарисува хубаво и като ги нарисува веднажъ, той може да не е доволенъ, после втори пжтъ ще ги нарисува, трети пжтъ.

Вземете огледалото и нарисувайте устата си, нѣкой отъ васъ е повече твърдь, отколкото трѣбва. По устата се познава. Нѣкой отъ васъ е повече страхливъ, отколкото трѣбва. Нѣкой отъ васъ има по-малко вѣра, отколкото трѣбва. Нѣкой отъ васъ е повече скържавъ, отколкото трѣбва. Ще вземете едно огледало и поставете тогава свободно устата си. Представете си, че вие ще се представите на едно рандеву на Небето. Представете си, че ще ви избиратъ и ще ви турятъ на служба и то една комисия отъ най-ученитѣ хора, че ще зависи какъ ще си поставишъ устата. Ако сж стиснати устата ви, ще ви пратятъ назадъ, ако сж много отворени, пакъ ще ви пратятъ назадъ. Като се погледнете на огледалото, вижте какъ да турите устата си. Ще повикате ума си най-първо на помощъ, после ще повикате сърдцето и вашата воля на помощъ и ще кажете на ума си: „Какво да направя съ устата си?“ Той ще каже и следъ това ще попитате чувствата и волята си. Волята е физическата страна. Вие имате старитѣ възгледи, както вашитѣ деди и прадеди сж живѣли.

Ето новитѣ светии сега. (*Учителѣтъ се представя намръщенъ и гледа надолу.*) Новитѣ светии всички сѣ замислени. Истинскиятъ светия не е замисленъ, той е веселъ. Той има едно око свѣтло и всичко вижда. Ще те поздрави светията, ще ти каже: „Кжде отивашъ? На добъръ пѣтъ.“ Ако си малко боленъ, той ще се приближи, ще ти помогне. Не е замисленъ този светия. Новитѣ светии азъ ги наричамъ егоисти, които отъ сутринъ до вечеръ мислятъ само за себе си. Тѣ могатъ да се качатъ на Небето само за день и половина. На вториятъ день ще се намѣрятъ вѣнъ отъ Небето. Когато отиде нѣкой на Небето, който не е готовъ, ангелитѣ, като го погледнатъ, тамъ понагорещятъ, че той нѣма да издържи. Ангелитѣ иматъ силенъ умъ. Насочватъ умоветѣ си, да видятъ колко ще издържишъ. Или казано другояче: ти не може да издържишъ топлината на Небето, ако ти не обичашъ. Вие казвате, че обичате, но вие обичате само тѣзи, които ви обичатъ.

Ето азъ какво наричамъ обичъ: Единъ богаташъ го обира слугата му, но слугата му се разкайва. Богаташътъ нищо не казва. Богаташътъ казва: „Толкозъ време е служилъ той при мене, но азъ не съумѣхъ да проявя любовта си къмъ него. Ако азъ бѣхъ на неговото мѣсто, щѣхъ да взема повече.“ И богаташътъ единъ день го срещналъ и му казалъ: „Ако бѣхъ на твое мѣсто, щѣхъ да взема три торби повече, отколкото си взелъ. Ела да ти дамъ две торби, малко си взелъ.“ И му далъ още две торби. Слугата казалъ: „Ще ми простишъ, азъ направихъ нѣщо, което не е хубаво.“ Това го наричамъ любовъ.

Нѣкой богаташъ обрали, Богъ казва: „Дайте му още. Бждете внимателни.“ Нѣма желание въ свѣта, което да не се реализира нѣкога. Дали е явно или тайно, отъ какъвто и да е характеръ, всичко това ще се реализира, и добро и зло. Кое-то е въ васъ, не може да го избѣгнете. Всичко това, което е въ васъ, ще се реализира. Богъ иска всичко явно или тайно въ васъ да се реализира. Виждамъ, че Богъ се изявява навсѣкжде въ свѣта - и на Небето, и на Земята. Богъ иска да ни

научи на онзи великъ законъ, че благото не седи въ многото. Нѣкои отъ васъ може да искате да бждете свободни. Вие и безъ това сте свободни. Вие имате единъ мъжъ, който ви обича. Вие имате една дъщеря, която ви обича, единъ приятелъ, който ви обича. Какво повече искате отъ това? Но вие искате повече души да ви обичатъ. Ако 100 души ви донасятъ храна, колко храна ви трѣбва за единъ обѣдъ? Ако 100 паници ви донасятъ, вие се чудите отъ коя паница да ядете, ако има единъ човѣкъ, който ви обича, то е обѣдъ за васъ. Защо ви сж повече?

Сега за устата. Тя трѣбва да бжде изразъ на вашата интелигентностъ. Отъ устата ви зависи дали да бждете здрави или не. Ще ви дамъ нѣколко правила: Ако ти си боленъ, ако ти си неразположенъ, вземи една круша, която е хубава, вкусна, само я вкуси малко, не я изяждай. Този вкусъ ще произведе промѣна въ тебе. Може да близнешъ малко захаръ или да вземешъ малко вода. Неразположенъ си. Пий една лъжичка вода, тури малко лимонъ или портокалъ въ устата си или тури въ устата си нѣщо съ нѣкакъвъ хубавъ вкусъ и веднага може да измѣнишъ състоянието на тѣлото си. Въ яденето трѣбва да бждете крайно възискателни. Никога не яжте една храна, която не обичате. Никога не яжте храна, която не е вкусна. Да ви е приятно храненето. То е музика. Отъ тази музика ще зависи вашето здраве.

Азъ ви давамъ това правило. Вие искате да отидете при нѣкой боленъ и да занесете нѣщо. Трѣбва да знаете какъвъ е неговия вкусъ. Тури нѣщо въ супата, което той обича. Ти отивашъ при нѣкой човѣкъ да му помогнешъ. Кажи му една сладка дума. Понеже ти, като му я кажешъ, то и Невидимиятъ свѣтъ ще ти каже тебе сладката дума. Ти ползувашъ себе си, ползувашъ и другия. Ти казвашъ: „Не струва да кажа тази дума, да го похваля.“ Ти нѣкой пѣтъ, като похваляшъ него, похваляшъ и себе си, а като коришъ него, коришъ и себе си. Тогава и той ще каже: „Въ него има нѣкои недѣзи.“ Та научете се да говорите хубавитѣ работи. Когато говоришъ любовно, трѣбва да имашъ изразъ, а не сериозенъ, намусенъ

видъ. При мимиката трѣбва да има съгласие на мисълта и чувствата. Нѣкой казва: „Колко съмъ училъ!“ Ученикѣ хора сж много смирени. Защото най-малкитѣ работи могатъ да ги компрометиратъ. Авторитетътъ ни зависи отъ това: колкото по-малко погрѣшки допускаме.

Да се върнемъ къмъ устата. Най-първо устата е изразъ на човѣшкитѣ чувства. Най-хубавото, най-благородното се опредѣля отъ устата. После вкуса на човѣка, здравето му и то се опредѣля отъ устата. Отъ устата му се опредѣля какво е лошото. Човѣкъ трѣбва да чувствува добре, да говори добре, да се храни добре. Устата не трѣбва да бждатъ малки. Устата трѣбва да бждатъ най-малко 5 и половина - 6 сантиметра. Не трѣбва да надминатъ 7 сантиметра по права линия. После устнитѣ не трѣбва да бждатъ много тънки. Горната и долната устна най-малко да бждатъ 3 милиметра, 4 милиметра, 5 милиметра - половинъ сантиметъръ. После се взема предвидъ цѣлото устройство на човѣка. Когато човѣкъ се моли, той трѣбва да се остави свободенъ. Забравете себе си нѣкой пжтъ. Оставете устата си свободни и се вгълбете въ едно хубаво чувство, да започнатъ устата ви да придобиватъ правилна форма, по този начинъ може да преобразите устата си. Инакъ, ако не се преобразятъ устата ви, по-мжчно човѣкъ може да се лѣкува и не може да бжде така разположенъ.

Та вие казвате: „Защо Господъ ме е създалъ така?“ Не мислете така, но кажете защо вие сте направили така. Вие искате да бждете красиви и добри. Това е отлична идея. Стремете се да реализирате това, Божественото въ васъ, да имате едно отлично ухо, една отлична уста. Това ухо нѣма да го оставите тукъ. Външното ухо ще го оставите тукъ, а оригинала ще го вземете съ себе си. И когато дойдете на Земята, вие ще дойдете съ сжщото ухо. Физическото ухо е само малъкъ моделъ, върху който трѣбва да работите. И благодарете за това ухо. Животнитѣ биха дали милиони, за да иматъ такова ухо, като човѣка. Животнитѣ биха дали милиони, за да иматъ лице като човѣка. Но къде сж тѣ далечъ! Човѣшкото лице представя какво нѣщо е Небето. Животнитѣ не могатъ

да представят какво нѣщо е Небето. Животнитѣ донѣкжде представятъ какво нѣщо е адътъ. Лицето на човѣка, тѣлото на човѣка, главата на човѣка, могатъ да представятъ какво нѣщо е организираното Небе. Защото Небето е мѣсто на сжщества, които сж крайно красиви. Голѣма красота има на Небето, въ ангелитѣ, които живѣятъ въ третото небе, въ второто Небе и въ първото Небе. Тѣзи на първото Небе сж крайно красиви, иматъ такова лице, каквото не сте сънували. Въ второто Небе ангелитѣ и тѣ сж красиви, но не толкозъ, а пъкъ въ трето Небе, тѣ сж по-обикновенитѣ. Ние не сме на третото небе. Ние сме въ областъта подъ третото небе. Единъ денъ вие всички сте кандидати за ангелитѣ. Всички ангели сж минали по сжщиятъ пѣтъ, по който вие сега минавате, но понеже сж минали презъ разни времена, всички ангели се различаватъ по характеръ, по склада на ума си. Единично се различаватъ. И общества пакъ се различаватъ. Та има едно крайно разнообразие въ формитѣ. И тамъ изучаватъ, и тамъ следватъ нѣкой факултетъ. И като изучите тамъ и после дойдете на Земята, ще знаете правилнитѣ форми.

Горната и долна устни трѣбва да бждатъ симетрични, къмъ това се стремимъ. За досегашнитѣ ви уста сж отговорни майка ви и баща ви. Отъ сега какви ще бждатъ, за това вие сте отговорни. Както сте родени, ще започнете да работите. За 10 години като работите, да измените вашата уста и тогава ще покажете, че разбирате отъ тѣзи органи. Само онзи е физиономистъ, който може да измени своитѣ форми. Много физиономисти гледатъ само дефектитѣ на хората. Онѣзи, които сж физиогномисти, не трѣбва да търсятъ само дефектитѣ на хората. Има опасностъ, онзи, който изучава човѣшкия характеръ, да развали своя характеръ. Запримѣрь видишъ нѣкого и кажешъ, че е малко вагабонтинъ. После отидешъ при другъ и кажешъ: „Много е надутъ.“ Това не е физиогномика. Стремете се да намѣрите въ нѣкой човѣкъ една хубава черта. Оставете настрана неговитѣ отрицателни черти. Това е за ваше добро. И ще знаете на кой конецъ каква тежестъ ще може да турите. На единъ тънъкъ конецъ, ще знаете какъ

ва тежест да турите - около 100 грама. Като видите устата на един човек, ще знаете. Ще знаете какво може да направи. Вие само нарисувайте тези уста. Дълго време трябва да наблюдавате разликата между тези устни.

Погледнете третата рисунка, линията на горната устна е линия на твърдостта. Във първата рисунка мъжете е силен, той има всичко инициативата, макар и да не е от много умни. Той е готов да води каквато и да е комисия. Той е от първите. Често вие не искате да предприемете нещо, защото казвате, че сте скромни. Скромен човек е онзи, който чака всички да опитат и после той да опита. Във втората рисунка и той се опитва, но не знае на 100, колко свършва.

Ухото е за послушание. Носът е за схващане. Устата служи за разумното, което човек може да изкаже. Здравето на човека, неговото разположение зависи напълно от неговите уста. Здравият човек всичко има едни уста хубави и симетрични. Когато устата е симетрична, това показва едно добро състояние. Едни хубави уста са едно богатство. Две хубави устни са цяло богатство. Вие тогава постоянно сте в съгласие с живата природа и възприемате живота чрез устата. Ако ти чрез устата не може да възприемеш живота, тогава? Като се цълуват хората някой път, хубава е цълуката. Но, ако цълуват мъртвите, какво ще добиете? Ако цълуваш ябълки, круши, грозде, хляба, хубавите работи, това са все цълувки. Колкото по-хубаво цълуваш, толкова по-здрав ще бъдеш. И ако не знаеш хубаво да цълуваш, тогава много болести ще се създадат. Устата играят една функция първокласна, не само да се покажат на другите, но и за самите вас.

Някой път ще имате една чиста кърпа, ще погладите устните си, не оставяйте прах по устните си. Най-малко по три пъти на ден трябва да измивате с топла вода устните си. За носа една кърпа, за устата - друга кърпа и то много чиста и не натискайте устните си. При такова правило, след 2 - 3 месеца може да видите какъв резултат може да имате.

Вие благодарете на Бога, че е създалъ такава хубава уста и съ такива хубави устни и е вложилъ хубавъ езикъ, който говори най-сладки нѣща. И следующия пжтъ, като дойдете, ще си носите по една хубава, чиста кърпа. Сегашното е достъпно за децата, а втория пжтъ ще дойдемъ до малко по-сложно. Леко съ кърпата ще изтривате устнитѣ си.

Отче нашъ

*26 лекция, 12 година ООК
15.III.1933г., срѣда,
Изгрѣвъ, София*

Забележка: Въ оригинала, отъ който се публикува беседата не сѣ запазени рисункитѣ, за които споменава Учителътъ. Поради голямата разлика между текста на настоящото издание и „Работа на природата“ София 1948г., не можемъ да определимъ съ точностъ кои рисунки къмъ кой текстъ се отнасятъ и затова не сме ги препечатали.

РАЗВИТИ И НЕДОРАЗВИТИ

Поздравление за Новата Духовна Година - 22 мартъ

5.40 часа сутриньта

*(Всичко покрито съ снѣгъ, снѣгътъ още вали.
Западенъ вѣтъръ духа доста силно. Снѣгътъ започ-
на да вали още отъ вечерьта срещу 22-ри)*

Наряда:

Добрата молитва

Молитвата на Царството

91 псаломъ

Пястьтъ на живота

Отче нашъ

6 часа

*(Седнахме. Учителътъ отвори Библията:.) 12 глава
отъ Ев. на Матей отъ 20 до 30 ст.*

Ев. отъ Иоана гл. 6, 1-10 ст.

Ев. отъ Марка гл. 4, 10-20 ст.

(И завършване съ формулата:)

*„Пълната Божия Любовъ, Мъдростъ, Истина носятъ
вѣчния животъ.“ (Три тѣсти)*

Новото въ живота е туй, което носи живота. Или да бждемъ ясни, по човѣшки като говоримъ: стари работи сж работи, които сж изминали. Нови сж тѣзи, които сега идатъ. Или: новото подразбира това, което сега излиза отъ Бога, или туй, въ което Богъ се изявява. И дотолкова, доколкото ние разбираме Божественото проявление въ насъ, дотолкова ние се ползуваме. Защото насъ не ни ползува това, което ние виждаме, то може да ни забавлява. Ти можешъ да виждашъ

двама весели хора или двама учени хора, можешъ да гледашъ красивия свѣтъ отвънка, но този свѣтъ може да ни ползува, ако го разбираме.

Сега, не взимайте свѣта въ този ограниченъ смисълъ, защото понѣкой пѣтъ като казвамъ, да не използваме свѣта, азъ разбирамъ човѣшкия свѣтъ. Защото казватъ нѣкой пѣтъ: „Да не обичаме свѣта!“ Подразбиратъ човѣшкия свѣтъ. Онова, което човѣкъ възприема и онова, което той разбира въ себе си, това го ползува въ даденъ случай.

Та рекохъ, новото е това, което дава потикъ, какъвто и да е малкъ потикъ на вашата душа въ дадения случай. Това с новото за самитъ васъ. Малкото въздухъ, който можешъ да възприемешъ, това ти дава потикъ за животъ. Малкото храна, която можешъ да възприемешъ, ти дава потикъ, какъвто и да е малка мисълъ, която ти дойде, това е потикъ или малкото чувство, дава единъ потикъ.

Та, презъ тази година да не говоримъ много, животътъ не се опредѣля отъ времето. Тази година ще мине тѣй, споредъ както вие разбирате. Споредъ какъвто ви е животътъ. Вие искате да знаете дали годината ще бѣде добра. Тогава може да се отговори: ако вие сте добри, и годината ще бѣде добра. Ако вие живѣте разумно, и годината ще бѣде добра; ако вие не живѣте разумно, и годината нѣма да бѣде добра. Добра година е когато човѣкъ е здравъ, когато всички негови нужди сж задоволени. Добра година е въобще, когато той нѣма никакви препятствия и всичко се слага тѣй хармонично, добре; а щомъ дойдатъ нещастия, тя не е добра. Така е сега, както се разбира.

Сега, вие очаквахте, че новата година ще бѣде хубаво, топло времето, слънцето ще изгрѣе, нѣма да има никакъвъ снѣгъ, а имате точно обратното на вашето желание. Туй, което сте очаквали, точно обратното дойде и мислихте, пролѣтътъ като иде, всичко добро ще бѣде. А имате една такава промѣна. На какво се дължи тази промѣна? Тази студена промѣна се дължи на състоянията на хората, нищо повече. Въ цѣла Европа и въ цѣлия културенъ свѣтъ е настаналъ единъ

обратъ. Егоизъмътъ е взелъ надмощие, всѣки мисли само за себе си. Коровосърдечие[то], жестокостта на хората - всѣки мисли само за себе си. Понеже всѣки мисли само за себе си, такава е и времето днесъ - студено. А пъкъ злото въ свѣта винаги се спира отъ студа. Топлината прави змията лоша, когато е топло, тя прави зло, а когато студътъ дойде, той прави змията безопасна, тя заспива въ студа. Та, тази година ще бѣде година, въ която змиитѣ ще се приспятъ. Вълцитѣ не се приспиватъ. Понеже змията представя злото въ ума, затова, именно това приспиване ще стане въ умствено отношение. Какво може да мисли единъ човѣкъ, който се е разболѣлъ? За какво зло може да мисли болниятъ човѣкъ? Животътъ му седи на косъмъ. Какъ ще мисли той да ходи, да обира, да откраде нѣкого? Змията въ болния човѣкъ е заспа-ла. Болестта въ него е студа, който го спира отъ да върши зло. Той се занимава само съ себе си.

Рекохъ, когато въ живота ви се случатъ такива състоя-ния, трѣбва да знаете на какво се дължатъ. Понѣкога азъ съ-жалявамъ, че говоря. Защо? Съжалявамъ, понеже нѣкога сло-вото падне на пѣтя и птицитѣ го изяждатъ, а нѣкога се закле-щи въ трънетъ, въ храститѣ. Вие ще кажете, защо човѣкъ трѣбва да съжалява? Рекохъ, има една естествена причина. Вие имате синъ, който ходи на училище, веселъ е, но не живѣе както трѣбва, не учи както трѣбва и вие, като баща и майка, мжчно ви е за детето. Оставете го на другъ човѣкъ, на кого-то сърцето не е привързано къмъ него, не е заинтересуванъ отъ него, той ще каже: „Оставете го.“ Но вие, като баща и майка, мжчно ви е, искате детето да учи. Като ви е мжчно, съ това ни най-малко не му помагате. Говори му колкото иска-шъ, че трѣбва да учи, да нѣма слаби бележки, лошо поведе-ние, а при това трѣбва да има добро поведение. То ще си прави каквото си знае. Какво ще правишъ тогава?

Това положение е вѣрно и съ самитѣ васъ. Нѣкога ти мислишъ, мислишъ и си казвашъ: „Тази година вече ще за-почна да живѣя по-добре.“ Ти си казвашъ въ себе си така, но има нѣщо въ тебе, което като че си ти, а при това вършишъ

това, което не искашъ. Вземете напริมѣръ апостолъ Павелъ, единъ отъ голѣмитѣ апостоли, той казва: „Мисля едно“, а дойде, че мисли и върши съвсѣмъ друго.

Нѣкога искашъ да кажешъ нѣщо, но езикътъ ти се подплъзне. Или ти разбирашъ хората криво или тѣ те разбиратъ криво. Ние казваме, че не те разбиратъ. Право е, но опасността е тамъ, че ние и Бога не разбираме. Каквото Господъ мисли, ние не го разбираме и не го правимъ. Нали злото седи тамъ? Той иска ние да използваме всичкитѣ условия, които ни е далъ. Това е на физическия животъ. И духовно да използваме, и въ умствено отношение, и въ сърдечно отношение. Господъ мисли едно, а ние мислимъ друго. И после казваме: „Не е ли всесиленъ Господъ да направи всичко?“ Не зная, какво подразбиратъ хората подъ това. Вие искате, като правите погрѣшки, Господъ да ги изправя. Може би идеята е следната: синътъ прави дългове и очаква баща му да ги плати. И ако баща му не ги плати, синътъ казва: „Нека си отвори кесията баща ми, нека ги плати. Защо да е толкова стиснатъ? Той, като има любовъ къмъ мене, нека ги плати, да покаже любовта си.“ Питамъ сега: кое е онова, което спъва хората? Не е, че бащата е стиснатъ и не иска да плати дълговетѣ на сина си, но той вижда, че паритѣ не отиватъ на мѣсто. По сжщия начинъ и яденето може да не отива на мѣсто. И всѣко чувство, което иде отъ човѣка или което човѣкъ има, не отива на мѣстото си.

Сега има едно вътрешно неразбиране. Неразбирането седи въ това, че условията на сегашния животъ сж трудни. Да обясня мисълта си. Има мѣста въ свѣта, които сж безопасни. Като вървишъ по пътя напрімѣръ ти можешъ да паднешъ и пакъ да станешъ, да се поизгърсишъ и пакъ да си вървишъ. Но има мѣста въ планинскитѣ висини, дето ако паднешъ, това падане може да ти коштува живота. И тамъ е писано така: Падане не се позволява, понеже всѣко падане носи смъртъ! На обикновения пътъ има надписъ: Тукъ, като паднешъ, можешъ и да станешъ. Но горе пише: По никой начинъ да не паднешъ. Питашъ: „Защо да не падамъ? Нали

имамъ право да падамъ?“ Ако дойде въпросъ до правото, ти, като паднешъ веднѣжъ, повече нѣма да станешъ. Представи си, че си на една височина отъ 500-600 метра и паднешъ отъ тамъ. Какво ще стане съ тебе? Може да дойде въ тебе мисълта да имашъ парашутъ. Ако паднешъ съ парашутъ, ще се спасишъ, но ако си безъ парашутъ и паднешъ?

Сега всички тия обяснения не даватъ онзи вътрешенъ потикъ. Когато ви говоря, нѣкога моята мисълъ не върви паралелно съ вашитѣ вътрешни мисли и желания. И нѣма какво азъ да се занимавамъ съ вашия вътрешенъ животъ. Това е едно вътрешно течение, вие вървите по единъ пѣтъ. Опасността не е въ това, че вие вървите по този пѣтъ, но опасността въ всѣки човѣкъ седи въ това, че за всѣки едно има една възможность за малко отклонение. Вие трѣбва да изучавате сега философията на малкитѣ отклонения. Запримѣрь въ океанскитѣ повърхнини, параходитѣ иматъ известенъ инструментъ, съ който наблюдаватъ отклоненията, които ставатъ по пѣтя. Има морски течения, като се отбиешъ отъ пѣтя си и попаднешъ на тѣхъ, има опасность да стане нѣкакво сблъскване. И всѣки човѣкъ има свой предначертанъ пѣтъ, по който може да върви. Вие не можете да вървите отдето искате. И всѣки параходъ, който тръгне отъ едно пристанище, той не може да върви презъ дето иска, той си има опредѣленъ пѣтъ. И като тръгне отъ едно пристанище, той върви по правия пѣтъ. Ако отиде в едно криво пристанище, той не може да стовари товара си или пъкъ условията сж такива, че той не може да вземе и нова стока. Какво се ползува той отъ това, ако отиде на чуждо пристанище? Обаче, ако отиде на своето пристанище, има смисълъ вече.

Сега, истинскиятъ животъ седи въ онзи пѣтъ, който Богъ ни е предначерталъ. Ето какво разбирамъ азъ подъ думата Богъ. Единственото Сжщество, което ни мисли доброто, единственото Сжщество, което ни обича, единственото Сжщество, което ни избавя, единственото Сжщество, при което всѣкога можемъ да идемъ, единственото Сжщество, къмъ което всѣкога можемъ да апелираме, това е Богъ. Него-

вото съзнание е пълно съ мисъл за насъ. И ако Богъ нѣкога мълчи, Той мълчи, по причина на това, не че Той мълчи, но ние мълчимъ. У Бога нѣма мълчание. Ако за тебе мълчи, Той за другитѣ не мълчи. Въ това отношение вие трѣбва да разбирате следното: въздухътъ, който е вънъ отъ васъ, отъ ваше гледище, ако той е чистъ, но вие се затворите въ стаята или си затворите устата и кажете, че нѣма да приемате въздухъ, ще изучавате дишането на йогитѣ. Нѣкой йога си затвори устата, но не диша минута, две, три, но той не е спокоенъ. Защо трѣбва да се упражнява дишането на йогитѣ? Вие не трѣбва да дишате бързо, но не трѣбва да дишате и медлено. Споредъ степенъта на вашето развитие се опредѣля и дишането ви. Болнитѣ сжщества дишатъ бързо. Забележете, у животнитѣ дишането става бързо. У единъ нормално здравъ човѣкъ дишането става плавно, зависи какво е органическото развитие или степенъта на развитие, на която човѣкъ се намира.

Рекохъ, когато вие дишате, трѣбва да нагодите пулса си така, че дишането да става нормално. Тогава вашето дишане съставя нормално дишане. И ако вие намѣрите точката на вашето нормално дишане, вие ще намѣрите едно вътрешно разположение, ще придобиете една малка сила и умътъ ви ще се успокои, и волята ви, и чувствата ви ще се проявятъ и вие ще бъдете свободни.

Та рекохъ, съ малкото количество въздухъ, който можете да приемете въ дадения случай, ще имате възможность да знаете каква е външната атмосфера. Защото, ако вие не приемете въздухъ, ще се лишите отъ скрития животъ въ въздуха. Въ въздуха има единъ скритъ животъ. Ако вие не възприемете този животъ правилно, не може да се образува една вътрешна връзка. Има постоянно една връзка, която трѣбва да става въ вашето съзнание. Следъ като възприемете въздухъ, скритиятъ животъ въ него представя тази връзка. Сега ние дишаме безъ да знаемъ защо. Ти дишашъ и издишашъ - защо и за какво, не знаешъ. Казвашъ: „Потрѣбно е дишането.“ Ученитѣ хора обясняватъ, че това става за пре-

чистване на кръвта, за окисляване на кръвта. Тъ сж прави, но това не е само за окисляването на кръвта. Съ дишането едновременно става и другъ единъ процесъ, който се извършва въ подсъзнанието и свръхсъзнанието. И ако кръвта ти се е пречистила, ти имашъ вече една придобивка. Но ако съ дишането не става едно малко пречистване въ твоитъ желания и твоята мисъл, дишането не е правилно.

Но по този начинъ, ако не се разбира закона, ние ще изпаднемъ въ друга опасностъ, да не се обръкате. Понѣкога подробноститъ оплитатъ човѣка. Ти мислишъ какъ да дишашъ и следъ като си възприелъ въздухъ, не знаешъ защо си дишалъ. Вие не се спирате дали това дишане указва нѣкакво влияние върху васъ. Но съ процеса на дишането ставатъ известни промѣни въ организма. Ако, като дишате, имате философията, че нѣмате само едно тѣло, а нѣколко, то рекохъ, едновременно у васъ работятъ четири тѣла. За дветъ или за тритъ отъ тѣхъ имате известна представа или известно съзнание. Напримѣръ нѣкой пѣтъ вие изпитвате приятно или неприятно състояние - това се дължи на вашето духовно тѣло. Когато пѣкъ мислите добре, това е функционирането на вашето мисловно тѣло, или ментално тѣло. Вънъ отъ него действува още едно тѣло, което ученитъ наричатъ причинно тѣло.

Сега ще вземемъ главно дветъ: физическото и духовното тѣло на човѣка, като два важни полюса, които работятъ. Когато силитъ на физическото и на духовното тѣло се смѣнятъ правилно, всѣкога става една обмѣна и човѣкъ всѣкога трѣбва да се стреми къмъ тази хармонизация. Да кажемъ, че имате човѣкъ, когото не обичате. Казвате въ себе си: „Този човѣкъ не ми е симпатиченъ.“ Ако вие мислите, че той не ви е симпатиченъ, съ това спѣвате себе си. Дали ви е симпатиченъ или не, оставете този въпросъ настрана. Тази е практическата страна. Запримѣръ слагатъ ви едно ядене, което иска много дѣвкане. Това ядене, което изисква много време за дѣвкане, оставете го настрана. Вземете това ядене, съ което лесно можете да се справите. Че не обичате нѣкого, това е твърда храна, оставете го настрана. Не се занимавайте съ

този въпросъ. Или пъкъ, ако вземете въпроса, че не ви обичатъ. И този въпросъ оставете настрана. Въпросътъ защо не ви обичатъ, не го разрешавайте сега. Вие като станете светии, мъдреци, тогава можете да го разрешите, но сега, както и да го обяснявате, не можете да го разрешите. Не ви обича нѣкой, не го обичате, оставете това настрана. Казвате: „Ама, защо Господъ не му каже?“ - Е, не му е казалъ Господъ, защото, ако бѣше му казалъ Господъ, човѣкътъ щѣше да ви обича. Господъ му казва едно, а той върши друго.

Сега азъ говоря по човѣшки. Вземете и другата стана на въпроса. Ако нѣкой не ви обича, то това е за ваше добро. Ако ви обикне единъ лошъ човѣкъ, той ще ви въведе въ зло. За предпочитане е неговата омраза, отколкото неговата любовъ. Въ омразата той ще ви отблъсне. Ако той ви обича, той ще поквари съзнанието ви. Той може да ви направи къща, може да ви даде пари, дрехи, да ви угостява, но той ще ви развали, нищо повече. Питамъ тогава: защо ви е неговата любовъ?

Сега, това подразбира единъ човѣкъ, който не е развитъ, недоразвитъ човѣкъ е той. Лошитѣ хора азъ ги наричамъ недоразвити, защото не искамъ да си служа съ думата „лоши“. Като казвамъ: „недоразвити хора“, употребявамъ една отъ най-мекитѣ думи. Не очаквайте любовъ отъ недоразвитъ човѣкъ. Мека дума е тази. Сега, другата страна показва, че вие ще бъдете свободни, щомъ този човѣкъ не ви обича. Другитѣ хора, които трѣбва да обичате, азъ ги наричамъ „развититѣ хора“. Ако пъкъ развитиятъ не ви обича, той ще ви причини зло. Недоразвитиятъ като ви мрази, ще ви причини добро. Развитиятъ пъкъ, ако не ви обича, той ще ви напакости. Ако ви мрази, той ще ви напакости. Пъкъ, ако ви обича, той ще ви направи едно голѣмо добро.

Следователно има известни хора, които непременно трѣбва да ви обичатъ. Кои сж тѣ? - Развититѣ. И тогава вие ще ме попитате: „Да обичаме ли?“ - Ако сте отъ развититѣ, обичайте; ако сте отъ недоразвититѣ, мразете. Сега, азъ не казвамъ, отъ кои сте вие. Това говоря само за обяснение на

нѣщата. Азъ не говоря за васъ, но да си обясните великия законъ. Щомъ нѣкой не ви обича, обяснете си, развитъ ли е този човѣкъ или не. Ако е недоразвитъ, благодари на Бога, че не ви обича. Ако е отъ развититѣ, очаквайте любовта му, защото отъ неговата любовъ Богъ ще ви проговори. Чрезъ неразвития пѣкъ Богъ ще ви говори чрезъ омразата. Тѣй щото, съ недоразвититѣ хора Богъ ни говори чрезъ омразата имъ, а пѣкъ съ развититѣ хора Богъ ни говори чрезъ любовта имъ. Това е примирението на нѣщата. Вие можете да опитате този законъ.

Сега, азъ нѣма да ви кажа, че трѣбва да вѣрвате, но вие сами трѣбва да опитате нѣщата. Защото всички сж минали по този пѣтъ. И вие вѣрвите по този пѣтъ. Вие не можете да мислите, както искате. Нѣкой казва: „Азъ мога да мисля, както искамъ.“ Не, ти не можешъ да вѣрвишъ безъ свѣтлина; ти не можешъ да слушашъ безъ уши; ти не можешъ да обонявашъ безъ носъ. Значи, трѣбва ви по единъ органъ за зрѣние, за слушане, за обоняние. Ти не можешъ да възприемашъ храна безъ устата, но сжщевременно виждашъ, че устата изпълнява нѣколко функции. Тя се занимава съ вкуса, съ храненето, съ дишането и най-после съ говора, тя предава най-възвишеното у човѣка.

Понѣкога вие си говорите, казвате: „Мене Учителътъ не ме обича.“ Азъ съмъ длъженъ да ви обичамъ. Защо? - Защото съмъ отъ развититѣ хора. Ако не ви обичамъ, азъ ще ви причиня най-голѣмата пакостъ. Това, което вие си говорите, азъ го разбирамъ, но то е само ваше вътрешно понятие, което трѣбва да отговаря на действителността. Щомъ казвате, че не ви обичамъ, тогава азъ съмъ отъ недоразвититѣ. Щомъ не ви обичамъ, тогава трѣбва да ви мразя. „Ама, Учителътъ не ни мрази.“ Щомъ не ви мразя, тогава трѣбва да ви обичамъ. Срѣденъ пѣтъ нѣма. Азъ не мога да бжда индиферентенъ. „Ама, Учителътъ се занимава съ себе си.“ - Не, това не може да бжде. Или трѣбва да имамъ вѣра, или трѣбва да имамъ безвѣрие; или трѣбва да обичамъ Истината, или трѣбва да обичамъ лъжата. Едно отъ дветѣ.

Сега азъ се спирамъ върху Любовта. Не се занимавайте съ този въпросъ, дали ви обичамъ или не. Като правя своитѣ наблюдения, виждамъ, че хората разбиратъ нѣщата по своему и казватъ на другитѣ, че не ги обичамъ. Тѣ казватъ: „Нашиятъ Учителъ вече не ни обича. Той къмъ насъ вече не е такъвъ, какъвто бѣше по-рано.“ Азъ разсуждавамъ и разглеждамъ защо вие взимате въпроса така лично. Като мислите по този начинъ, и вие имате право. „Не ме обичатъ хората“, казвате вие. Като отидете при единъ богатъ човѣкъ, той непременно трѣбва да ви даде да ядете. Казвате: „Той не ми даде да ямъ.“ Той ще ви прати при другъ нѣкой и ще ви каже: „Този човѣкъ е по-богатъ отъ мене. Той трѣбва да ви даде.“ Не, веднѣжъ сте се спрели въ моя домъ, азъ трѣбва да ви нахраня, нищо повече. „Ама, азъ съмъ занятъ.“ Не, нищо не ме извинява. Да обичамъ нѣкого, азъ разбирамъ да му направя една услуга. Това е първата работа. Споредъ мене любовта е най-важната работа. Нѣма друга по-важна работа отъ любовта. Ти ще дойдешъ при мене и азъ трѣбва да ти сложа да ядешъ, или пъкъ да задоволя всички онѣзи нужди на твоя животъ. Това добро, което ти самъ не можешъ да си направишъ, азъ трѣбва да ти го направя и тогава ти ще тръгнешъ на пѣтъ. И този, другия, при когото ще отидешъ, и той трѣбва да постѣпи по сѣщия начинъ. Та, вие ще спирате отъ станция на станция, докато единъ день и вие се локализираще, станете отъ развититѣ. Тогава и въ вашата станция ще спиратъ.

Та, сега азъ искамъ да ви дамъ идеята за Бога. Тя е много трудно възприемлива. Има светии, даже и велики адепти, които като дойдатъ до идеята за Бога, се намиратъ въ едно велико противорѣчие. Има светии, които мислятъ, че Богъ ги е забравилъ. Даже и Христосъ, като мина презъ едно голѣмо изпитание, казваше: „Господи, защо си ме забравилъ?“ Изтръгнаха се тия думи отъ устата му. Това е Исусъ, човѣкътъ. Той каза: „Ще си кажа това, което е на душата ми.“ Какъ мислите вие, не е лесно положението на Христа. Седи прикованъ на кръста и отдолу му се смѣятъ и казватъ:

„Слѣзъ отъ кръста, нали си отъ Бога изпратенъ. Щомъ не можешъ да слѣзешъ отъ кръста, ти си единъ самозванецъ.“ И той седи горе на кръста, какъ да имъ докаже. Да слѣзе отъ кръста, не може. Онзи, съ Когото Той работѣше, нѣма Го тамъ. Най-после и Той намѣри едно разрешение. Когато каза: „Господи, въ Твои рѣце предавамъ духа си“, Той намѣри разрешението на въпроса. Той каза: „Господи, ти си се скрилъ вътре въ мене.“ Той намѣри Истината, че Господъ се е скрилъ дълбоко вътре, отъ външния свѣтъ. Христосъ обърна погледа си, да търси Бога не вънъ отъ себе си, но вътре въ себе си.

Та има два начина. Единиятъ начинъ е външенъ, по човѣшки, а другиятъ е вътрешенъ. Като дойдете до вътрешния начинъ, ще има падане, ставане, кръстъ, плюене, плѣсници ще има. Ще има казване: „Радвай се царю Юдейски!“ Ще има въздишки. Нѣма да остане нищо, което да не мине презъ ума ви. И всичко туй подразбира, че Христосъ го изнесе. И Той каза: „Онзи, Който е създалъ свѣта, Онзи, Когото азъ познавамъ, Онзи, на Когото Любовта съмъ опиталъ, Той не може да бжде това.“ Христосъ остави всичко това настрана и казва: „Всичко туй, което минавамъ, не е вѣрно.“ Той туря всичко това настрана и казва: „Да бжде Волята Ти, Господи! Както Си билъ всѣкога, тъй да бжде и сега.“

Това е философията. Вие ще разрешите този въпросъ по своему. Не се плашете отъ страданията. И азъ не искамъ да говоря за страданията. Не мислете, че и за мене страданията сж нѣщо приятно. Азъ не искамъ да ви накарамъ да обичате страданията, но азъ искамъ задъ страданията да виждате Любовта. Следователно да се престашите, като видите Любовта задъ страданието, да прескочите туй страдание и да кажете: „Мечка страхъ, менъ не страхъ.“ Ще минешъ презъ туй страдание, то е само за единъ моментъ. И като го преминешъ, ще кажешъ: „Слава Богу, съ малко минахъ!“ Като дойдешъ до Любовта, ти ще придобиешъ туй, което очаквашъ.

Та рекохъ, Онзи, Който бодърствува за вашитѣ души, мислете за Него, мислете за великата Божия Любовь. Ако

вие не разбирате Божията Любовъ, другото мъчно се разбира. Единъ день, когато останете сами, когато всички ви изоставятъ, когато самотността ви нападне, тамъ ще се покаже вашата сила. А въ такова състояние изпадатъ всички. Много пжти ще се преповтаря това положение и най-после, когато дойде последниятъ пжтъ, вие ще разрешите въпроса.

Та рекохъ, както виждате тази година, съ новия снѣгъ, показва, че страданията сж спрели хората и не знаятъ какво да правятъ. Съ това става едно задрѣстване. Всичкитѣ стълкновения въ свѣта ставатъ когато нѣкой се спре всрѣдъ пжтя и става сблъскване, вследствие на което и другитѣ не могатъ да вървятъ. Та това неразбиране на хората показва навсѣкжде задрѣстване между тѣхнитѣ чувства. Тази година гледайте да станете богати, да се освободите отъ вашата сиромашия. Да станете богати вътрешно.

Сега азъ говоря за недоразвититѣ. Това е по отношение на външния свѣтъ. Срещне ви напริมѣръ нѣкой вашъ братъ, вие очаквате да ви поздрави, а той не ви поздравлява. Вие очаквате, да ви се усмихне, а той не ви се усмихва. Защо? Братътъ го нѣма тамъ. Неговата каруца е дадена под наемъ. Ти го срещашъ съ каруцата си, но той не е тамъ. Втори пжтъ като намѣрите брата на каруцата, ще видите, че той пакъ ви се усмихва. Понѣкога каруцата може да се даде подъ наемъ. Той е направилъ услуга нѣкому. А онзи, на когото е направилъ услуга, не ви познава, не ви се усмихва. Тѣй щото, очаквайте братъ ви да се усмихва, само когато е на каруцата. Казвате: „Защо е така?“ Та и азъ много пжти съмъ виждалъ мои близки приятели, които като спятъ, не ме виждатъ, нито ми се усмихватъ. Тѣ сж заминали за работа нѣкъде. И азъ тогава оставямъ една бележка съ три думи, на тѣзи, които спятъ: „Минавамъ презъ дома ви, но понеже вие бѣхте заети съ една много важна работа, затова си отивамъ, ще ме извините. Ще мина втори пжтъ, когато свършите работата си.“ Та, когато нѣкой не е въ къщи, азъ казвамъ: Той е занятъ съ сериозна работа. И като срещнете нѣкой вашъ приятель, който не ви поздравлява, ще знаете, той е занятъ съ сериоз-

на работа. Понѣкога и вие сте заняти съ сериозна работа.

Та рекохъ сега, Христосъ изразява Словото, Словото на Любовта въ свѣта. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ Любовта. Когато ние разберемъ онзи великия законъ на Любовта, тогава и другитѣ въпроси ще се разрешатъ. Когато разберемъ Любовта, Истината ще бжде въ насъ и ние ще бждемъ свободни. Азъ вземамъ думата „Свобода“ въ смисълъ, да се чувствувамъ въ състояние да направя всичко онова, което азъ желая. И моитѣ желанія да бждатъ въ съгласие съ всички закони, които Богъ е поставилъ. Моитѣ желанія да бждатъ въ съгласие съ всички добри хора. Да обичамъ, значи да съмъ въ съгласие съ Волята Божия, да съмъ въ съгласие съ всички добри хора, които служатъ на Бога. Това разбирамъ азъ „добъръ човѣкъ“. И сега, пожелавамъ ви всички да бждете добри, да служите на Бога. И вашата воля да бжде въ съгласие съ Волята Божия, и съ волята на всички добри хора. Не само тукъ, но и навсѣкѣде.

Сега азъ мога да ви дамъ и голи обѣщания, да ви кажа, че всичко ще се оправи. Какво разбирате подъ думата „всичко ще се оправи“? Всичко ще се оправи, когато жадниятъ стигне до извора. Всичко ще се оправи за гладния, когато стигне въ гостилницата или въ дома си, дето има храна. Всичко ще се оправи за болния, когато изгрѣе Слънцето и дойде свѣтлината. Та именно, всички трѣбва да се върнемъ дома си. Въ притчата за блудния синъ има две страни. Единиятъ братъ, който вършеше волята на баща си, остана при него. А другиятъ, който вършеше своята воля, замина въ странство. Единиятъ бѣше по-младъ, а другиятъ бѣше по-стар. И при това, младиятъ, следъ като ходи дълго време и изпохарчи всичко, каза: „Не върша азъ Волята Божия, виждамъ обеднѣхъ.“ Имаше въ него нѣщо криво, затова той обеднѣ, казва: „Азъ трѣбва да се върна при баща си, да върша неговата воля.“ Туй желание, да се върне при баща си, това е неговата придобивка - смирението. А онзи, който вършеше волята на баща си, като видѣ брата си, разсърди се. И двамата братя се изпитаха. Башата трѣбваше да се върне при голѣмия синъ,

да го увѣщава, да му каже: „Синко, азъ зная каква е твоята слабостъ, ти мислишъ, че това, което е за тебе, ще го дамъ на брата ти. То си е твое. Но Любовта изисква, щото този твой братъ, който бѣ мъртавъ и оживѣ, който бѣше изгубенъ и се намѣри, да дойдешъ, да му се порадвашъ, да покажешъ любовта си, да не бждешъ толкова егоистъ. Радвай се, както и азъ се радвамъ!“ Сега азъ мога да опиша какво е минало презъ бащата и възрастния синъ, който погледна баща си, повѣрва и се събраха заедно.

Та рекохъ, трѣбва да се събуди доброто въ вашето естество. Едновременно вие сте и младия синъ, който всичко е изпоялъ, и онзи, възрастния, който само е работилъ, а нищо не е ялъ. И двамата се намиратъ въ едно особено положение. Но ще дойдатъ при баща си. Тѣ идватъ отъ две точки: отъ едната страна виждаме, че ти не си това, което трѣбва да бждешъ, а отъ другата страна виждаме, че си това, което трѣбва да бждешъ. Тогава виждашъ, че ти си работилъ толкова време при баща си, но той не е заклалъ теле за тебе. Едно съмнѣние се явява. Ти ще се примиришъ, когато бащата дойде при тебе и повече нѣма да се цупишъ. Думата цупене въ моя умъ не е хармонична, не е изразителна, но под цупене се подразбира човѣкъ, който не мисли. Това е една фраза само. Вие знаете какво нѣщо е цупене. Понѣкой пѣтъ красиво е да видишъ какъ едно дете се цупи. Нѣкой не знае какъ да се цупи. Детето има единъ особенъ изразъ на лицето си, когато се цупи. Тогава баща му, майка му дохождатъ при него, увѣщаватъ го, милватъ го и най-после то погледне тържествено, съгласи се да дойде при тѣхъ, отстъпи, лицето му просияе, стане весело и казва: „Не трѣбва да ме карате, да ме изкушавате, да ме излагате да се цупя. Вие трѣбва да бждете много внимателни съ мене, защото като се нацупя, лоша е работата.“ И тогава майката дойде, потупа го по гърба и каже: „Другъ пѣтъ нѣма.“ Бащата дойде, сжщо го поглади.

Та сега желая вие всинца да бждете отъ развититѣ. Второто положение, което ще ви кажа, е следното: Нѣма да ви

казвамъ дали ангелитѣ ви обичатъ, дали светиитѣ ви обичатъ, но Господь ви обича. Онзи, Който ви пратиѣ на Земята, Той мисли за васъ, Той ви обича и вие не трѣбва да имате никакво съмнѣние въ Неговата Любовь. Най-после Той ще изведе всичко до край. Какъ и по кой начинъ, ще видите. Всѣки отъ васъ може да има нѣкой свой възгледъ, оставете вашитѣ възгледи настрана. Вие можете да мислите, както искате, но туй, което опитате, както се разрешаватъ въпроситѣ, това е право. Никога не корегирайте едно Божествено разрешение. Не казвайте: „Ама, азъ така мисля.“ Както ставатъ нѣщата, тъй е най-добре.

Та сега, ще излѣзнемъ вънка, ще направимъ упражненията. Мислѣхме да ги направимъ съ музика, но времето ни попрѣчи. Сега ще направимъ само 6-тѣ упражнения. Ако речемъ всички да ги правимъ, то не е за васъ, не сте всички юнаци. Сега ще излѣземъ безъ музика.

Поздравлявамъ ви съ Новата Година! Съ Годината на Божията Любовь! Цѣлата година е Божия Година! Всички да бждете радостни и весели!

7.15 часа сутриньта

(Всички вънъ, на поляната, на снѣга си направихме 6-тѣ упражнения. Поздравления. Всички цѣлунаха рѣска на Учителя. Небето покрито съ бѣли облаци.)

*12 година
27 школна лекция на Общия Окултенъ класъ
22 мартъ 1933 година, срѣда
Изгрѣвъ*

УСТАТА

(продължение)

5 часа сутринта

Добрата молитва

Човѣкъ се отличава по това, че мисли. Ако речемъ да определимъ какво нѣщо е човѣшката мисль, ако човѣкъ нѣма мисль, той не може да я определи. Ако човѣкъ е безъ мисль, той е животно. Кое е онова, което отличава животно-то? - Чувството. Но, ако и чувство нѣма човѣкъ, тогава какво е? - Може да кажемъ, че е едно растение. По какво се отличава растението? Растението обича да расте. Ако растението нѣма този процесъ на растежъ, тогава нѣма растене, тогава е минералъ. Човѣкъ мисли, животнитѣ чувствуватъ, растенията растатъ. Нѣкой казва: „Да растешъ.“ Подъ това подразбираме да станешъ човѣкъ. Ако растешъ безъ мисль и безъ чувство, тогава ще бждешъ растение. А пъкъ, ако растешъ и чувствувашъ, ще бждешъ животно. Човѣкъ като расте и порастне, има чувство и мисль, тогава е човѣкъ. Нѣкой пътъ хората се уподобяватъ на животнитѣ и като уподобишъ нѣкой човѣкъ на нѣкое животно, става му мъчно. Като му кажешъ, че е подобенъ на гълъбъ, на пиленце, кокиченце, тогава не му става мъчно. Като му кажешъ: „Моето гълъбче, моето пиленце, моето кокиче“, не му става мъчно.

Ние изучаваме живота. Животътъ има известни качества. Ако тѣзи качества ги нѣма, тогава не е животъ. Вие искате изведнажъ всичко, то е пресищане. Пресищането не е учение. При учението учишъ едно нѣщо, за да го знаешъ. Запримѣрь изучавашъ човѣшкитѣ уста. Какво нѣщо сж човѣшкитѣ уста? Най-първо устата е едно мѣсто, презъ което

човѣкъ приема храната си. Устата е необходима за човѣка. Безъ уста човѣкъ нѣма да бжде човѣкъ. Съ уста е човѣкъ. Първото нѣщо е да възприемемъ храната. А пъкъ една отъ неговитѣ функции е да говори човѣкъ съ устата си. Най-първо възприема храната физически. Отъ това зависи какъвъ ще бжде живота му, а пъкъ отъ словото, което изказва човѣкъ, се опредѣля какъвъ е човѣкъ. Отъ всѣка дума, която човѣкъ казва, той или ще се осъди, или ще се оправдае. Казано е: За всѣка праздна дума ще давашъ отчетъ. Ти всѣкога ще бждешъ отговоренъ за това, което влиза въ твоя стомахъ, дали го знаешъ или не, нищо не значи. Колко пжти не сте се пропивали? Влѣзе нѣщо въ стомаха ти, което не е трѣбвало, тогава отговаряшъ за това, което е влѣзло въ стомаха ти. Нѣкой пжтъ, ти е дадено нѣщо, което не е сготвено добре или въ некалайдисанъ сждъ. Сжщо така е и за всѣка една дума. Това влиза въ хигиената на живота. Тази дума, която ще кажешъ, ще влѣзе въ вашия умъ или ще ти причини или радостъ, или скърби, или нѣкоя малка тжга. Ние говоримъ за физическия животъ, какъ трѣбва да се говори. Че езикътъ, който имате, този езикъ е инспекторъ за продоволствието. Той ще даде директива, коя храна ще влѣзе въ стомаха.

Сжщо езикътъ дава директива, какъ да излизатъ думитѣ. Вие не сте наблюдавали какъ поставяте езика въ устата, когато говорите. Той се движи въ разни посоки, но отъ тѣзи вътрешни движения на вашия езикъ, зависи каква ще бжде речта ви. Онзи, който не разбира движението на езика, той казва: „Кълчене.“ Кълчене нѣма въ природата. Кълчене има само въ невежия. Нѣкой човѣкъ, като върви, се клати налѣво и надѣсно. Много естествено. Вие сте гемия, която се клати налѣво и надѣсно. Значи, като губите равновесие на една или друга страна, тогава вашето море е развълнувано, тогава вълнитѣ не ги биятъ отпредъ, а странични вълни има. Ако единъ корабъ е тръгналъ въ морето и има вълни, какво трѣбва да прави човѣкъ? Да се спре и да се моли ли? И да казва: „Моля ви се, недейте се движи, трепери ми сърдцето.“ Вълнитѣ не искатъ да знаятъ, че ти трепери сърдцето.

За да бжде знанието полезно, това което сполучи, може да бжде за насъ всѣки день полезно. Има едно истинско знание, отъ което зависи нашето щастие. То зависи отъ много малки работи. Стани сутринъ, направи си молитвата, иди при Бога, поблагодари Му, че си станалъ. У васъ има желание нѣкой пѣтъ да се запознаете съ голѣми банкери. Искате да имате богатъ баща, нѣкой ученъ, професоръ. Щомъ дойдете до Бога, казвате: „Тази работа не е за менъ.“ Тази мисль отъ де е влѣзла въ ума ви? Защо ви е страхъ да отидете да се помолите на Бога? И при това нѣмате търпение да се помолите. Но гледате за 1 - 2 минути да изкарате молитвата. Нѣма ли да бжде смѣшно, като отивате въ училище, да кажете на учителя: „Бързамъ, не ще мога да остана до края на лекцията.“ Тогава учителятъ ще ви каже: „Щомъ си ималъ работа, да не бѣше идвалъ.“ После, ако влѣзешъ въ училището, ако кажешъ: „За това знание не съмъ дошълъ, това знание не разбирамъ, то не е полезно.“ Ти още не знаешъ кои нѣща сж полезни. Има нѣща, които ние мислимъ, че сж полезни, а има нѣкои нѣща, които мислимъ, че не сж полезни. Запримѣрь всички мислимъ, че сиромашията не е полезна, че богатството не е полезно. Прави сж, но кога богатството не е полезно. Яденето е полезно, когато ядешъ умѣрено. Но щомъ преядешъ, тогава е вредно. Нѣкой пѣтъ, когато не си ялъ и не чувствашъ гладъ, ти си въ нормално състояние. Ако ти не чувствувашъ, че си гладенъ човѣкъ, ти си боленъ. Гладътъ всѣкога показва, че отъ тебе човѣкъ ще стане. Човѣкъ, който не гладува, не може да напредва. Казано е: „Който гладува и жадува, ще се насити.“

Искамъ да ви изнеса нѣкои положения, които сж вѣрни. Вѣрнитѣ положения въ свѣта, отъ кждето и да дойдатъ, сж вѣрни. Азъ нося една златна монета въ джоба си, дали съмъ добъръ или лошъ, монетата е златна. Тя не става златна отъ моята доброта. Златната монета, и при добрия, и при лошия, е златна. Има все сжщата цена. Човѣкъ може да има известно знание. Знанието е ценно. Едно нѣщо, което знаешъ, е като една монета. За нѣкого казвате: „Този човѣкъ е лошъ“.

Обаче стига му ума на този човѣкъ. Хората иматъ повърхностни разбирания за добъръ и лошъ човѣкъ. Лошиятъ човѣкъ е въ процесъ на живота, лошиятъ човѣкъ е на изпитание, утре той ще дава отчетъ за живота си и добриятъ човѣкъ ще дава отчетъ. Устата ти или ще те оправдаятъ или ще те осъдятъ. Като имашъ уста, ще давашъ отговоръ за устата си, ще давашъ отговоръ какво си ялъ, колко пѣти си ги отварялъ. Като ти даде яденето гостилничарътъ, ще платишъ. Той гледа колко пѣти отваряшъ устата си и отъ твоето ядене познава дали ти обичашъ яденето или не. Също така и домакинята познава по физиономията на устата на мъжа, дали яденето е добро или не. Нѣкой пѣтъ има кривене на устата. Отъ вашитѣ уста вие ще се оправдаете или ще осъдите и ще платите. Като влѣзете въ гостилницата, защо плащате? Защо ви се отваря устата? Влѣзете въ нѣкоя гостилница и гостилничарътъ ще ти каже: „Платете ми.“

Едисонъ искалъ да направи една шега. Той отива въ града Нью Йоркъ, да угощава нѣколко учени гости. Едисонъ казва: „Донесете супата.“ И той капва по една капка въ супата. Супата замръзнала. Станала ледъ вътре. Вика гостилничаря, той казва: „Господине, тази супа бѣше топла, а сега е замръзнала, така не става.“ Донсятъ следното ядене, той пакъ капва отъ своята течност. Носятъ бифтекъ, печено и той се смразилъ. Носятъ печени кокошки и те замръзватъ. Едисонъ казалъ на гостилничаря: „Вие съ насъ се подигравате.“ Гостилничарътъ казалъ: „Това съ насъ не се е случвало, това е една магия.“ Викатъ съдържателя и не могатъ да си обяснятъ. Не яли и Едисонъ платилъ. Едисонъ се посмѣлъ. Казалъ после на гостилничаря: „Направихъ единъ наученъ опитъ.“ Като се научилъ за това гостилничарътъ, взелъ му 4 - 5 пѣти по-скѣпо за яденето.

Тукъ имате една нормална уста. Азъ имахъ единъ образецъ на уста, нарисувани отъ единъ художникъ. Отъ физиологическо гледище е интересна човѣшката уста. Нѣкой пѣтъ горната

уста отпуска повече свѣтлина, а долната издава повече топлина. Това е едно състояние, което е нормално. Когато горната уста дава толкозъ количество свѣтлина, каквото количество издава долната уста, тогава устата сжъ въ нормално състояние. И това изпущане на свѣтлината отъ горната устна, се изразява и външно. При всички забелязвате свѣтлината. Нѣкой пътъ нали се явява червениятъ цвѣтъ на устнитѣ. Това е разложена свѣтлина. Ако този червенъ цвѣтъ на вашитѣ устни е анормаленъ и не е правиленъ, то нѣма достатъчно количество свѣтлина и топлина. Нормално е, когато качествата на свѣтлината и топлината сжъ еднакво добри, тогава цвѣтътъ е нормаленъ. Та, горната устна издава повече свѣтлина, а долната - повече топлина. Или съ горната устна човѣкъ мисли повече, а съ долната чувствува повече. Така че, ако искашъ да мислишъ, когато нѣкой човѣкъ направи погрѣшка и мисли, той ще събере долната устна, а горната устна се издава повече.

Всѣки единъ отъ васъ си има по една наследствена черта. Нѣкой отъ васъ си е притисналъ устата, той иска да се докара, да бжде красивъ, Оставете това. Ще се освободите отъ всичко това. Ще се освободите отъ модата. Хубава е модата, но когато модата стане единъ навикъ, тогава не е на мѣсто. За една секунда да носишъ една мода, разбирамъ, но цѣлъ животъ да носишъ една мода, не разбирамъ. Вие, като изучите нѣкой човѣкъ, казвате, че този човѣкъ е лошъ, но за да се произнесе върху нѣкой човѣкъ, че е лошъ, това прилича на следното: Огньтъ или е загасналъ или гори. Питамъ: този вжгленъ гори ли или е загасналъ? Но, ако този вжгленъ е хваналъ само малко пепель отгоре, а вътре вжгленътъ е живъ, тогава този огнь, привидно е загасналъ. Ще подухашъ този вжгленъ и ще има огнь. Пепельта си е пепель, но разглеждашъ вжтрешното съдържание на човѣка. Човѣкъ има едно съдържание, което не се изменя. Задъ човѣшкия характеръ седи единъ човѣшки умъ, а пъкъ задъ човѣшкия умъ, седи една душа, а задъ душата седи единъ духъ. Нѣма да ви обяснявамъ нѣщата.

Умът е това, което отличава човѣка. Чувствата, които се проявяват въ него, това сѣ директивитѣ. Чувствата дават директивитѣ на ума, за какво да мисли. Вие всѣкога мислите само за това, което [чувствувате]. Чувствата предшествоват човѣшката мисль. Мисльта не произтича отъ чувствата, нито пъкъ чувствата, но по закона на своето проявление, мисльта не може да се прояви, преди за започнатъ да действуватъ чувствата. Въ създаването на човѣка най-първо сѣ явили чувствата, после човѣшкия разумъ, човѣшката мисль. Тази нарисуваната уста, този дефектъ се е явилъ преди 4 поколѣния. Единъ човѣкъ, който е уменъ, линията не е много изкривена, тя е малко изкривена. Линията показва качествата на човѣшкитѣ чувства. Задъ тази линия седи единъ благороденъ умъ. Тази линия може да се огъне. Сегашнитѣ физиогномиститѣ, които изучаватъ човѣшката уста, изучаватъ само фактитѣ.

Азъ снощи бѣхъ на единъ концертъ, предъ мене бѣше една млада дама. Ухото, устата - правилни, но челото не е правилно, Божественото, времето не е развито, тактъ нѣма. Азъ раздѣлямъ челото на три части, крайнитѣ части, дето е изразенъ такта, нѣма ги. Тя иска да види кой е задъ гърба ѝ, приказва съ друга дама и хвърля погледъ назадъ и тя ме наблюдава. Тя ме наблюдава да види кой съмъ, дали съмъ младъ или старъ, а пъкъ мене ме интересува научната страна, гледамъ челото ѝ, гледамъ какъвъ е умътъ ѝ. Тази млада жена обича дребулитѣ. Много е добра, но въ малкитѣ работи обаче, ако останешъ да живѣешъ съ нея една година, ще си вземешъ шапката. Азъ вземамъ въ съображение читѣ ѝ, устата ѝ, носа ѝ, челото ѝ, за да изкарамъ заключението и тя схваща моята мисль и си мисли, че бамбашка* човѣкъ седи отзаде и тя хвърля погледъ крайно любопитенъ. Тя въ малкитѣ работи е любопитна. Хубаво е любопитството, но изискватъ се известни условия, за да познаешъ човѣка. При известни условия ще го познаешъ, не всѣкога условията сѣ благоприят-

* бамбашка - (тур.) страненъ, различенъ

ни, за да изучавааш човѣка, и нѣкой пѣтъ човѣкъ е де-
гизиранъ.

За нѣкои хора сме чували следнитѣ думи: „Остави го,
той е страшенъ“, и като погледна, задъ този, страшния човѣкъ,
се крие нѣщо хубаво. Отвѣнъ е страшенъ, а пѣкъ вжтре е
добъръ. Мене ми представиха една млада дама, много доб-
ра, отъ високо общество. Тя люби единъ момѣкъ, трепнало ѝ
сърдцето, имаше известно разположение къмъ него. Но мо-
мѣкътъ е сприхавъ отвѣнъ, нѣма маниери. Господарѣтъ му
такъвъ, че дѣла на общо основание. Казватъ на момата: „Вижъ
го, малко грубъ е той.“ Момата казала: „Той е грубъ, но има
нѣщо вжтре въ него друго.“ Младата мома на какво основа-
ние казала това? Каквото е вънъ, не иде отвжтрѣ. Ще каже-
те, че тя има интуиция. Не е само интуицията. Интуицията
схваща ония черти на лицето, които обикновеното съзнание
не може да ги схване.

Имаме нѣкой пѣтъ следния случай, трѣбва да бждете
много внимателни. Нѣкой човѣкъ ти говори и тебе ти треп-
ватъ известни линии, това е неспокойствие. Мждрецѣтъ, ка-
то те среща, той казва: „Това не е ценно.“ Но той не се въз-
мушава, той нѣма да те сжди, когато отивашъ да му гово-
ришъ. Всѣка дума той ще тури на своето мѣсто и следъ това
той си прави своитѣ изчисления, колко думи си казалъ.
Мждрецѣтъ, следъ като си му говорилъ единъ часъ, той ще
види колко думи си му казалъ, заprimѣръ - хиляда думи. Той,
като определи тѣзи думи по качество, отъ тѣхъ вече ще оп-
редели твоя характеръ, какъвъ човѣкъ си. Това е законъ на
Невидимия свѣтъ.

Искамъ да ви наведе на правата мисль, понеже нѣкои
отъ васъ мислите, че сте умни, че сте религиозни, че сте доб-
ри, азъ бихъ желалъ да бжде така. Но човѣкъ не трѣбва да
лъже себе си. Дръжте си едно правило: не бжди много мекъ
спрямо своитѣ погрѣшки, нито много строгъ спрямо тѣхъ,
но по срѣдата. Щомъ имашъ една погрѣшка, обърни внима-
ние. Особено на малкитѣ погрѣшки. Голѣмитѣ погрѣшки лес-
но се поправятъ. Наprimѣръ имашъ единъ навикъ да пѣешъ

и се отказвашъ. Преди 15-16-17 години единъ попски синъ казалъ на баща си: „За вино не ме пращай, азъ не пия вино. Ако искашъ да пиешъ вино, ще си наточишъ самъ.“ Баща му казалъ: „Иди, купи тютюнь.“ Синътъ казва: „Не купувамъ!“ Убеждение е това. Бащата става, крѣска, казва: „Азъ тебе съмъ те раждалъ, училъ съмъ те.“ Синътъ казва: „Затова ме прати на училище, та когато искашъ да пиешъ или да пушишъ, да не ти давамъ вино или тютюнь.“ Попътъ казва: „Виждь го какъвъ е!“ Синътъ казалъ: „Татко, ти като отидешъ горе, какво ще каже Христосъ? - Единъ пияница попъ. Азъ съжалявамъ да те видя въ пѣкъла. Желая да те видя въ Царството Божие. Като влѣзешъ въ Царството Божие съ тютюнь, ще те изпждятъ светиитѣ. Ти светия не може да бждешъ.“ Синътъ излиза вънъ и седи. Попътъ си казалъ: „Правъ е синътъ.“ После попътъ ми разказваше това. И попътъ си казалъ на себе си: „Нѣма да пиешъ вино. Правъ е синъ ми.“

Ние трѣбва да образуваме въ насъ известни качества. Въ живота има една приятна страна, когато човѣкъ придобие едно хубаво качество, колкото и да е малко, то е цѣло богатство. Азъ предпочитамъ да придобия едно добро качество на добродетель, на истината, отколкото да бжда царъ. Какво отъ това да бжда царъ, а пѣкъ да има тѣзи терзания. А колко струва мирътъ ти? Вие не знаете ценното въ живота. Този миръ, който има въ душата си човѣкъ, той струва повече, отколкото всичкото богатство на свѣта. Невинността въ човѣка е друго едно богатство. Докато човѣкъ е невиненъ, той е човѣкъ, като престане да бжде невиненъ, тогазъ е изгубилъ. Вие трѣбва да се пазите отъ личнитѣ работи. Личното въ природата има много лоши послѣдствия. Никога не изучавайте отъ лично гледище единъ човѣкъ, когото проучвате. Вие да не сте заинтересовани. Искате да знаете дали е добъръ или не. Така не се изучава. Всѣки учителъ трѣбва да изучава ученика дали се учи или не, а не дали е добъръ или лошъ. Това трѣбва да го остави на вторъ планъ. Учи ли или не учи; разбира ли като учителя или не разбира; прилеженъ ли е или не е прилеженъ. Следъ това другитѣ работи ще се

наредятъ. Важно е за васъ дали учите или не. Вие казвате: „Азъ съмъ добъръ човѣкъ.“ Азъ считамъ това, че си добъръ като една необходимостъ. Вие не можете да бъдете уменъ човѣкъ, ако не сте добъръ. И ако вие кажете, че сте добъръ човѣкъ, а умътъ ви не работи, тогава вие сте въ едно противоречие. Ти казвашъ: „Азъ имамъ всичкото добро желание.“ Тогава, ако имате доброто желание, вие трѣбва да мислите. Като не мислите, значи нѣмате добро желание. Ако учите, значи вие обичате истината.

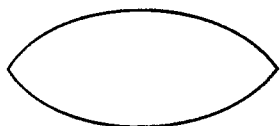
Нѣкой пѣтъ вие имате зжбъ нѣкому, не искамъ сега да изнасямъ патологическитѣ черти. Тѣзи черти на характера ще ги срещнете въ когото и да е и дето и да отидете, само че въ другия свѣтъ ще ги разбирате по-добре, при по-голѣма свѣтлина. За да направишъ едно добро дѣло, зависи какъ ще си поставишъ устата, какъ ще си мърдашъ устата. Трѣбва да знаешъ какъ да си мърдашъ устата. Имашъ едно предприятие и ако си отворишъ устата съвсемъ, тогава ще пропаднешъ. Или отивашъ да държишъ изпитъ по нѣкой предметъ, по астрономия, математика или естествения науки и си отворишъ устата. Нищо нѣма да успѣешъ. Ще приберешъ малко долната устна, ще мислишъ, тамъ при професора. Още като влѣзешъ при професора, той, като те види ще мислишъ. Като влѣзешъ при него, трѣбва да направишъ едно съединение между твоя умъ и ума на професора. Като влѣзешъ при професора, още при влизането ще знаешъ коя страна да вземешъ, дали лѣвата или дѣсната страна. Нѣкой пѣтъ, ако си седналъ насреща му, той ще те скжса. А пѣкъ нѣкой пѣтъ, като седнешъ отъ дѣсната му страна, той е разположенъ. Ако седнешъ четири прѣста на дѣсно, ще минешъ съ шестъ, а пѣкъ на срѣдата, ако седнешъ ще те скжса. Четири прѣста на лѣво, ако седнешъ, пакъ може да минешъ.

Въ срѣдата на нѣкой уста има вдлѣбнатина. Тази уста е пасивна. По отношение на външния свѣтъ, но по отношение на самия човѣкъ, този човѣкъ мисли въ себе си. Този човѣкъ се намира въ положение, като че е въ опасно мѣсто и съзнава опасността. Ако линията на устата е права, този

човѣкъ казва: „Азъ петъ пари не давамъ за нищо.“ Той е банкеръ. Казва: „Ако другитѣ хора иматъ, това не ме интересува.“ И човѣкъ съ такава права уста нищо нѣма да ти даде. Ако имашъ такава уста, ще трѣбва да я измѣнишъ. И човѣкъ съ такава уста, ще отидешъ въ лѣво или въ дѣсно, но ще избирашъ и времето: нѣма да отидешъ при човѣкъ съ такава уста, когато е дъждовно и има вѣтъръ, но ще изберешъ хубаво време и ще се облѣчешъ елегантно, изящно, право ще го гледашъ въ очитѣ и ще му дадешъ всичкото уважение, да събудишъ нѣщо въ него, че спрямо него имашъ голѣмо уважение или почитание и веднага ще се отвори сърдцето му. И въ него линията му ще се измени на устата. Защото винаги сж отивали при него хора, които сж имали нужда отъ него. А пъкъ сега гледа човѣкътъ и линията на устата му ще се огъне. Това изкуство го знаятъ младитѣ моми и младитѣ момци. На такъвъ банкеръ само една красива мома може да огъне линията на устата. Правата линия е изменчива.

Вие казвате: „Азъ не искамъ да се занимавамъ съ хората.“ Писанието казва: Трѣбва да угодимъ на Бога. Какъ ще угодишъ на Бога? Като отидешъ при Бога, трѣбва да разбирашъ какво Той иска отъ тебе.

Сега ние се вгълбихме и вие казвате: „Къмъ кой типъ спадатъ моитѣ уста?“ Азъ ви давамъ моделъ, та като работите, да направите такива уста. Думата „остаряване“ оставете настрани, и думата „младъ“ я оставете настрани, като два противоположни полюса. Младиятъ и стариятъ си приличатъ. Въ нѣкои отношения си приличатъ, а въ нѣкои отношения не си приличатъ. Детето е невинно, но е невежествено. Лицето нека се набръчка, но правилно да се набръчка. Ще работите сега физиологически. Щомъ вземешъ клечка и не знаешъ какъ да я драснешъ, какъвъ резултатъ може да има. Нѣкой пжтъ съ кибритената клечка може да запалишъ свѣщъ, но трѣбва да знаешъ какъ да я драснешъ и ако това мѣсто, дето трѣбва да драснешъ, е развалено, нѣма да има никакъвъ ефектъ. Най-първо образувайте си идеята, че устата ви сж хубави и който има тънки устни, да ги направи дебели. Който има дебели уста, да ги направи по-тѣсни.

Да кажемъ, че тази, уста е много дебела. Между устата и носа има едно съответствие. Ако измѣрите математически дължината на носа, широчината на носа долу, после дължината на устата, тѣзи величини иматъ отношение съ разстоянието между очитѣ. Но, ако се спра подробно върху това, нищо нѣма да разберете. Единъ братъ сега се учудва, неговитѣ уста иматъ такова положение, краищата на устата спадатъ надолу, това е едно състояние на мжнотии. Когато краищата се подигатъ, това е благоприятно.

Та, не спущайте устата надолу, това е песимизъмъ. Сутринъта като станешъ, направи едно упражнение, ще ви дамъ едно упражнение, което да правите. Нѣкой пжтъ човѣкъ трѣбва да знае какъ да пипне веждитѣ си. Младитѣ постоянно си гладятъ мустацитѣ. Много хубаво правятъ. И младата мома се усмихва. Но, ако го прави презъ целия си животъ - хубаво е, но тя го прави до 25-тата си година, докато се ожени. А пкъ първото положение е истинското. Онази, младата мома съ киткитѣ, то е Божественото, хубавото е било тамъ, а после пкъ закжсали работитѣ. Това сж крайности въ живота. Тѣ не сж нѣщо отъ Бога, а отъ дявола. Ще благодаришъ на Бога за челото. Ще пипнешъ челото си и ще поблагодаришъ на Бога, ще пипнешъ носа си и ще поблагодаришъ на Бога. Ще се поогледашъ малко, ще имашъ чиста кърпа и ще изтриешъ устата си. Тѣ сж физиологически нѣща, които внасятъ здраве. После ще дойдатъ другитѣ нѣща. Ние правимъ известни гимнастически упражнения отвънъ. Тѣ не сж нищо въ сравнение съ онѣзи психически упражнения, които правите всѣка сутринъ 5-10 минути и ще бждете целия день разположенъ. А пкъ нѣкой пжтъ изпитвате горчиви чувства.

Хубаво е да срещнешъ една красива уста. Колко хубаво е това! То е изражение на любовта. Отъ горната устна да излиза свѣтлина, а отъ долната топлина. Ние сме пратени на Земята, за да ни даде Господъ доброто, благото. И старитѣ иматъ любовници, и младитѣ иматъ любовници. Само че, ка-

то бѣхте млади, вашитѣ любовници ви обичаха, а на старитѣ - вашитѣ любовници не ви обичатъ и затова сте недоволни. Сега да ви приведа примѣра: Нѣкоя стара баба си е отпуснала устата надолу, това показва, че отъ всичко е недоволна. Азъ я виждамъ за пръвъ пѣтъ и рекохъ ѝ: „На млади години си била много красива.“ Тя въздѣхна. Рекохъ ѝ: „Има едно ново изкуство, съ което старитѣ хора могатъ да се подмладятъ.“ Тя се поусмихна. Рекохъ ѝ: „Въ Небето нѣма стари хора.“ - „Това е вече на онзи свѣтъ, синко.“ Азъ ѝ рекохъ: „И на онзи свѣтъ, и на този свѣтъ законитѣ сж еднакви.“ Божествената Любовь е всѣкога чиста, сжщо и Божествената Мѣдрость. Нѣма противоречие въ тѣхъ. Азъ, като погледна тази, старата жена, по лицето тя се подмлади. Казва: „Такива хора като тебе, ако идватъ, не бихме остарявали.“

Има една черта у тѣзи, които вѣрватъ въ науката и религията, че тѣ осжждатъ нѣкого и казватъ, че билъ грѣшенъ човѣкъ. Не сждете злото въ човѣка. Така ти ще осакатишъ човѣка. Извади това зло отъ човѣка. Това е една змия, която се е скрила, изкарай злото навънъ. Като кажете, че този човѣкъ е лошъ, че онзи човѣкъ е лошъ, съ това вие пакостите на себе си и на другитѣ. Влѣзла е една змия между яйцата и като влѣзе змията между яйцата, яйцата не станаха змийски. Ти казвашъ: „Лоша е устата.“ Има външни причини, които сж деформирали вашата уста. Съ неправилни уста не може да се молишъ. Ще те изхвърлятъ съ такива уста. Ще отидешъ при Бога свободно, за нищо нѣма да мислишъ. Иди при Него съ най-хубавото разположение.

Лицето ви за 4-5 години да стане съвсемъ друго. Сега, като вървите по този пѣтъ, въ лицето ви има известни промени, подобрения. Вие казвате: „За следующия животъ.“ Оставете следующия животъ. Животътъ е единъ. Животътъ е непреривенъ. Ставане, лѣгане сж процеси, а животътъ е единъ. И ако ти си уменъ човѣкъ и въ снѣя си, и въ будно състояние ще живѣешъ. Ще живѣешъ два различни живота. Въ снѣя си ще почивашъ, а пѣкъ въ будното състояние ще работишъ. Когато не си добре настроенъ, тогава си на снѣ.

А пъкъ въ време на енергичния животъ ще работишъ.

Най-напредъ да знаете колко е широкъ носътъ и колко сж голѣми устата. Нѣкой пътъ е хубаво да имашъ голѣми уста. Има една пѣсенъ, която ще учимъ. Тя е пѣсенъ за човѣшкото лице. (*Прочете се „Химнъ на Великата душа“.*) „Грѣ слънцето, свѣтло е навсѣкжде, обвита е земята съ топла дреха. Събужда всичко живо, тече вода, расте тревата, свежестъ лѣха навсѣде. Всичко се движи, пълзи и лази, хвъркатъ птицитѣ, бѣгатъ сърнитѣ, вѣе вѣтрътъ, а човѣкътъ стои и мисли, що да прави. Чува се радостната пѣсенъ: Великъ си Ти, Господи, велики сж Твоитѣ дѣла, велико е името Ти, надъ всичко. Ти царишъ въ сила и животъ, въ знание и Мъдростъ, Истина, Любовь.“

Младитѣ я иматъ вече. Ще я учимъ. Малко е мъчна. Това е една пѣсенъ, въ която нѣма нищо отрицателно. Тамъ е казано така: Човѣкътъ стои и мисли що да прави. Какво трѣбва да прави човѣкъ? Трѣбва да учи. Сега трѣбва да учите и отъ вашето учение зависи понататѣшния ви прогресъ. Не, че досега не сте учили, но сега имате едно по-правилно схващане. Да бждемъ една сила. Азъ наричамъ силенъ човѣкъ този, който може да се огъне. Едно вжже да се огъне, но да не се скъса. Да е яко вжжето. Онзи човѣкъ е характеренъ, който при каквито и условия да го туришъ, да не се кжса. И цѣлата земя да му туришъ, пакъ да не се кжса. Въ мъжнотиитѣ да не се кжсае.

Богъ ни изпитва. За първия день на сътворението на свѣта Богъ намѣри, че е добъръ, а за втория день не каза нищо. И най-после направи човѣка и каза, че е добро, това което Той направи, но сега имаме една работа недовършена. Работата на втория день е недовършена въ насъ. Сега Богъ ни изпитва да се произнесе дали това, което вършимъ, е добро или не. Дали това, което желаемъ и онова, което правимъ, е добро. Та онова, което сме учили и придобили, да види Богъ и да каже, че е добро. Да каже: „Моитѣ деца сж учили добре.“ По-хубаво нѣщо отъ това нѣма.

Отче нашъ

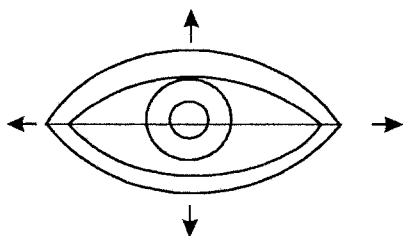
*12 година на ООК
28 лекция, 29.ІІІ.1933г., сръда,
Изгрѣвъ, София*

ОКОТО

5 часа сутринта

Добрата молитва

Тази рисунка е като предметно учение. Човѣкъ има две очи: Едното око засѣга него-вото сърдце, а другото засѣга

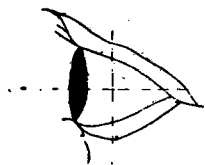

неговия умъ. Отъ физиогномическо гледище, когато очитѣ сж изпъкнали, това показва присѣствието на добре развити чувства. Когато очитѣ сж малки, умътъ е по-слабо развитъ. У животнитѣ, у сърната, заека има голѣми

очи, изпъкнали. Малки очи има свинята. Къртицата има малки очи. Котката има голѣми очи. Това сж общи твърдения. Изпъкналитѣ очи се дължатъ на нѣщо. Задъ очитѣ седи центърътъ на човѣшката речъ. Изпъкналитѣ очи показватъ разумността. Хората съ изпъкналитѣ очи могатъ да говорятъ по-добре, а пъкъ хората, у които очитѣ сж по-малки, речъта у тѣхъ е малко развита.

Зрението у човѣка, очитѣ сж свързани съ човѣшката душа. Това е най-великото, разумното въ човѣка. По отношение на зрението, у животнитѣ очитѣ нѣматъ такива приспособления, както у човѣка. У птицитѣ другояче е поставено зрението, а у човѣка другояче. Съвременнитѣ очи сж мѣсто за тониране на човѣшкия организъмъ, да се държи мозъка въ едно нормално състояние. Човѣкъ, който възприема нормално свѣтлината презъ очитѣ си, неговиятъ мозъкъ е нормаленъ. Когато очитѣ не сж въ здравословно състояние, тогава и мозъкътъ не може да функционира правилно.

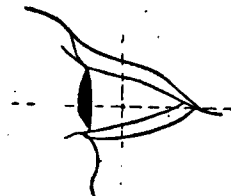
ОКОТО

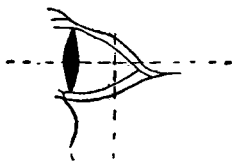
фиг. 1.

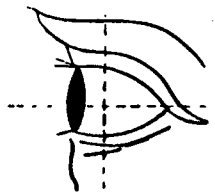
фиг. 2.

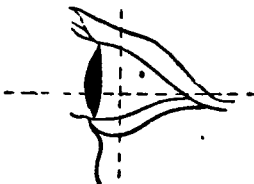
фиг. 3.

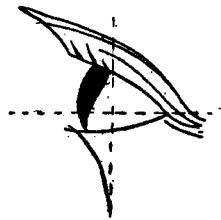
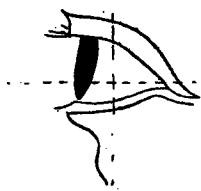
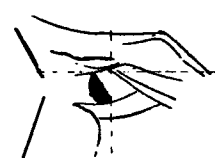
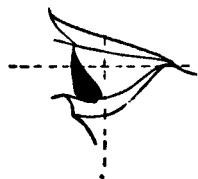
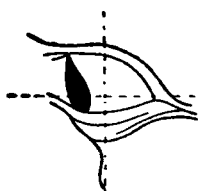
фиг. 4.

фиг. 5.

фиг. 6.

Чертежи от беседата „Окото“ от томчето
„Работа на природата“ издадено 1948 г.

Сега азъ говоря за очитѣ, а пъкъ има подробности и за клепахитѣ. Нѣкой пжтъ очитѣ сж отворени. Колкото очитѣ сж по-обемисти, колкото отворътъ е по-голѣмъ, толкозъ повече впечатления може да възприеме човѣкъ. Човѣкъ може да възприеме повече впечатления, отколкото може да обработи. Обаче въ всѣки моментъ човѣкъ трѣбва да възприема толкозъ впечатления, колкото обработва. Свѣтлината, която влиза въ човѣшкото око, има значение не само човѣкъ да гледа съ нея, но тя и вътрешно ползува човѣка. Затова човѣкъ трѣбва да държи очитѣ си въ нормално състояние.

Изобщо човѣкъ трѣбва да избѣгва всички онѣзи предмети, които могат да развалятъ неговия погледъ. Човѣкъ трѣбва да избѣгне да гледа грознитѣ фигури. Напримѣръ гледате единъ човѣкъ, който има лошъ навикъ, нѣкакво изкривяване на устата си, на носа си и се интересувате, защо сж се изкривили носътъ и устата. Съ това трѣбва да се занимаватъ само ученитѣ хора. Невежитѣ, като гледатъ дефектитѣ, ще ги усвоятъ. Всѣко нѣщо, което се отпечатва въ човѣшкия мозъкъ, ако човѣкъ не се освободи отъ него, то се отпечатва и на неговото лице. Затова човѣкъ трѣбва да се учи най-първо да гледа красивитѣ работи въ свѣта. А пъкъ грознитѣ работи да гледа отпосле, когато стане мѣдрецъ. А пъкъ детето, съ грозотиитѣ въ свѣта да не се занимава. Това е здравословното състояние въ свѣта.

Често при възпитанието, децата едно друго се закачатъ, правятъ си кривене, гримаси, това е вредно. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да търси, да вижда онова, което е красиво. Отлично е нѣкой пжтъ да намѣришъ добре поставени очи. Ние нѣкой пжтъ, когато се намѣримъ въ нѣкоя неприятностъ, си хващаме корема, свиваме си очитѣ и лицето. Защо? Именно като те боли корема, ти си отвори очитѣ, за да възприемешъ повече свѣтлина и да се лѣкувашъ по-добре, а пъкъ ти се стискашъ, то е единъ навикъ. И нѣкой пжтъ ние мислимъ, че като си свиемъ очитѣ и веждитѣ, престава болката. Мислимъ, че това ще действува лѣчено. И най-малката болка, кждето и да е, се изразява на очитѣ, свиватъ се очитѣ. Това сж посторонни работи.

Можемъ да кажемъ, че най-голѣмиятъ даръ на човѣка сж неговитѣ очи. Най-последния даръ, даденъ на човѣка, сж тѣ. Очитѣ сж прямо свързани съ мозъка. Ако е слѣпъ човѣкъ, не може да говори добре. Отъ зрението се е образувала човѣшката речъ. Ти говоришъ на единъ човѣкъ, когото виждашъ. Ако не го виждашъ, въ тебе нѣма да има желание да говоришъ. Следователно речъта има връзка съ очитѣ. Ние искаме да влѣземъ въ контактъ, което сжществува съ всѣко нѣщо въ природата. Има нѣкой предметъ, съ който не може да се разговаряме. А пъкъ има нѣкои подобни на насъ и съ тѣхъ говоримъ. Очитѣ се сформироваха споредъ степенъта на човѣшката разумность.

Нѣкой пжтъ обичате да натискате очитѣ. Не. Никога не натискайте очитѣ си. Никога не правете това. За очитѣ си имайте особена кърпа. А пъкъ, ако ви болятъ очитѣ, разтривайте коститѣ задъ ушитѣ си или слѣпоочнитѣ кости, но никога не натискайте очитѣ си. После човѣкъ трѣбва да се отучи отъ този, лошия навикъ, да търси съ очитѣ си да види нѣкой дефектъ въ другитѣ. Сегашнитѣ хора сж достигнали до една култура, че нѣкой, като види друго, вижда нѣкой неджгъ. Ти, като видишъ нѣкой неджгъ у другитѣ, тѣ не сж ви приятни. Но сжщевременно вие не знаете, дали този неджгъ, който не обичате у нѣкого, дали го нѣма у васъ.

Въ окото има една зона, една плоскость. Тя е свързана съ корена на човѣшкия носъ. Когато лжчитѣ на човѣшкото зрение минаватъ по тази плоскость, тогава човѣкъ е занятъ съ материалнитѣ работи, съ грубитѣ предмети. Запримѣръ вие говорите на нѣкой човѣкъ, а той си държи очитѣ подъ плоскостьта отдолу. Долу е насоченъ погледътъ. Напримѣръ учителътъ говори, а детето гледа надолу. То възприема свѣтлината отъ земята. Следователно то не може да възприеме една свѣтлина, която да въздействува на мозъка и такова дете е винаги упорито, своенравно. Когато започвашъ нѣкоя работа, изучаваешъ нѣкой предметъ и гледашъ на земята, нищо нѣма да свършишъ. Нѣкой мисли наведенъ. Но, ако си отправишъ главата надолу, а сжщевременно обърнешъ погледа си нагоре, тогава е добре. Но, ако гледашъ надолу и

погледътъ ти е обърнатъ надолу, тогава нищо нѣма да свършишъ, какъвто и да си - художникъ, музикантъ и прочие.

Ние сме заобиколени съ единъ разуменъ свѣтъ. Разумниятъ свѣтъ вѣнъ отъ човѣка е важенъ. А този разуменъ свѣтъ се изразява съ поставянето на известни предмети. Небеснитѣ тѣла се движатъ. После имаме израстването на растенията, течението на водитѣ, образуването на облацитѣ, движението на животнитѣ, това съставя предмети на човѣшкото зрение. Напримѣръ вие виждате котката, заека, но не знаете произхода имъ, не знаете какви сили седятъ задъ котката и заека. Заекътъ е едно същество на крайна осторожностъ*. Мислите, че заекътъ е много глупавъ, ни най-малко не е глупавъ. Той мисли много. Но не е намѣрилъ начинъ какъ да се защитава. Той е намѣрилъ, че заднитѣ крака да бждатъ дълги, той е успѣлъ да направи заднитѣ си крака дълги, за да бѣга и казва: „Спасението е въ дългитѣ крака. Колкото по-бързо бѣгамъ, толкозь по-добре.“ Къде е приложението на тази философия у човѣка? - Всѣки предметъ, който може да ти причини нѣкаква вреда, дръжъ го далечъ отъ твоето съзнание. Една лоша мисль е като мечка, поръ, лисица. Отстрани я. Тя прилича на нѣкоя мечка, на нѣкой вълкъ, който минава край заека и може да му одере кожата.

Физиогномиститѣ искатъ да познаятъ човѣшкия характеръ, но тѣ го познаватъ частично. Запримѣръ тѣ говорятъ за изпѣкнали очи, за малки очи. Има нѣкои прояви въ очитѣ, които сж временни, но има лоши хора така дикизирани, така добре си държатъ очитѣ, че ти трѣбва да бждешъ мждрецъ, за да познаешъ. Ти трѣбва да се учишъ да различавашъ свѣтлината на човѣшкия погледъ. Ще изучишъ най-първо външната обстановка на окото, доколко окото е създадено правилно и е добре поставено. Зеницата на окото не трѣбва да се разширява много. Тя трѣбва да има нормално разширение, ако се разширява много или малко, тогава не е добре. После, движението на окото не трѣбва да е голѣмо. У нѣкои хора окото има постоянно мърдане, бързо се движи, това не

*остороженъ - (рус.) внимателенъ, бдителенъ, предпазливъ

е хубаво. Това показва, че неволнитѣ мускули постоянно движатѣ очитѣ. Такъвъ човѣкъ не е спокоенъ духомъ. Човѣкъ трѣбва да бжде спокоенъ, за да движи окото нормално. Окото представя Слънчева система, Слънцето.

И действително, отъ всички други органи, очитѣ доставятъ най-голъма радостъ, когато тѣ сж въ съгласие съ другитѣ органи - ухо, носъ, уста. Окото носи едно голѣмо благо, когато то е въ хармонично съпоставяне [съ] ушитѣ, носа, устата. Когато се излиза вънъ, всрѣдъ природата и се гледа Слънцето, вие не трѣбва да гледате само слънчевия дискъ, какво е Слънцето, но трѣбва да гледате външната обстановка, хоризонта, облацитѣ, на какво мѣсто е поставено Слънцето, всичко трѣбва да гледате. По този начинъ се образува една картина. Всѣки единъ изгрѣвъ трѣбва да остане като една хубава картина въ съзнанието ни и тогава тая картина може да я обработвате.

Та, първото нѣщо: съ окото човѣкъ е свързанъ съ външния свѣтъ. Окото служи като проводникъ на човѣшката речъ. Когато очитѣ на човѣка сж издадени, обемисти, тогава речъта е развита. Окото е, което постоянно подхранва разумната човѣшка речъ. А когато се развали човѣшкото око, разваля се неговата речъ, разваля се неговата мисль. Та човѣшкитѣ очи сж свързани съ човѣшката мисль. Ако сега възприемете чрезъ очитѣ си известна свѣтлина, която ще даде ходъ само на вашитѣ чувства, тогава вие ще станете разсеяни. Напримѣръ ако чрезъ очитѣ човѣкъ търси известенъ предметъ, който произвежда удоволствие, ако детето търси само плода да яде или ако човѣкъ търси само вода да пие, или вие вървите по пазаря и гледате по витринитѣ само хубави обувца, тѣзи картини нѣма да развиятъ вашия умъ и вашия вкусъ, но ако видите на витрината нѣкоя хубава книга, която може да прочетете, тогава ще има съвсемъ друго влияние върху вашето съзнание.

Като изучавате практическата страна, сутринъ, като станете, какво трѣбва да гледате. Все таки трѣбва да си създадете единъ образъ. Азъ знаа, у човѣка има едно сънно състояние, като сутринъта човѣкъ е неразположенъ. При става-

нето има едно сънно състояние, ту заспива ту се събужда. Той има нѣкои неприятни работи. Не си е доспалъ. Нервната система не си е починала. Той има криви възгледи за живота. Изгубилъ е своята вѣра въ Бога, въ хората. Изгубилъ е и вѣрата въ себе си, вѣрата въ своитѣ способности, изгубилъ е вѣрата въ краката си. Нѣкой пътъ може да мисли, че краката му сж отслабнали.

При изучаването на окото, въ тази картина, това сж модели. Най-долното око е окото на мъдрецъ. Второто погоре е на философъ, а второто отгоре, отъ дѣсно е на религиозенъ човѣкъ*. Това сж най-хубавитѣ очи. Единъ германецъ има една специфична система за изучаването на окото.

Сутринъ като станешъ, преди да си отворишъ очитѣ, вие си ги дръжте очитѣ затворени, не ги отваряйте преди да имате едно спокойно състояние. Когато имашъ една голѣма опасностъ, разбира се ще ги отворишъ. Ти, като станешъ сутринъ, ще държишъ очитѣ си затворени и като ги отворишъ, трѣбва да срещнешъ единъ хубавъ образъ. Лампата трѣбва да бжде съ мека, приятна свѣтлина, да не бжде много остра свѣтлината. Да ти причини приятно впечатление, да имашъ свѣщъ, която да има приятна свѣтлина. Първото нѣщо, дръжъ си очитѣ затворени, обърни си очитѣ къмъ Бога и следъ това си отвори очитѣ. Тогава ще имашъ здравословно състояние. Гледай не нагоре, на тавана, нито пъкъ надолу. Нѣма какво да гледашъ юргана. Като станете сутринъта, направете си леглото. Преди да си се облѣкълъ, вземи, че си направи леглото. Леглото да е направено, това е една система. Но вие ще се миете, безъ да е оправено леглото и после ще седнете на леглото и чакъ къмъ обѣдъ ще го направите. Хубаво е и това, азъ не казвамъ, че е лошо, но по новата философия, ако искате възпитание, още като станешъ, оправи си леглото. Поне тамъ, дето си спалъ, да е оправенъ юргана. И тогава погледни, че леглото е направено, тамъ, дето си лежалъ.

* Къмъ оригинала нѣма други рисунки, освенъ тази на 536 стр. Тѣй като беседата е разшифрована 15 години по-късно, вероятно рисункитѣ не сж запазени.

И първото нѣщо, като станешъ, не отивай да се измиешъ, следъ като си направишъ леглото, второто нѣщо е да си obuешъ чорапитѣ и следъ това се измий малко. Малко миене има. Не правете голѣмо миене. Съ търкане нищо не става, не съ много сапунъ. Сапунътъ толкозъ не помага, влошаватъ се работитѣ. Съ сапунъ на месеца веднажъ си мийте лицето. Вие мислите, че като се миете, ще бъдете чисти. Лицето има сила само да се чисти, то е динамо. Отъ всѣка една пора постоянно тече електричество и магнетизъмъ и вие съ този сапунъ, освенъ че не помагате, но пречите на лицето. Лицето не иска много миене. Да не е водата студена. Малко марна, топла вода, ще вземешъ съ едната ржка ще измиешъ лицето и съ другата, три пжти като вземешъ съ една ржка и съ другата, ще измиешъ и малко очитѣ. Малко вода туряй на тѣлото си.

Вие мислите, че въ многото миене е. Водата е единъ добъръ стимулъ. Ако вие не знаете какъ да употребите водата, може да ви причини много голѣма пакостъ. Азъ съмъ правилъ много опити. Ако вие се миете съ много вода и ако не знаете какъ да я прекарате, тя ще ви причини вреда. Нѣкой източни народи сж възприели сега 2-3 бани на день. Казано е: „Прекаленъ светецъ и Богу не е драгъ“. Баня сутринъ, обѣдъ и вечеръ е много. Човѣшкото лице не се нуждае отъ много бани. Ако намѣришъ чиста вода, може да вземешъ съ ржцетѣ си да плискашъ, да освежавашъ лицето си. Миенето има отношение къмъ свѣтлината. Животнитѣ не употребяватъ никакво миене. Тѣхъ ги мие само дъжда. Миенето е достояние само на човѣка. То е голѣмо откритие. Ако ти знаешъ какъ да се миешъ, ще бъдешъ здравъ. Когато се миешъ, не трѣбва да имашъ посторонна мисль, която да отвлича вниманието ти. Трѣбва да бъдешъ напълно спокоенъ, когато се миешъ.

Ще ви дамъ сега за 10 дня по този начинъ да се миете. Да видите какъвъ резултатъ ще имате. Който нѣма ибрикъ*, може да вземе чаша. Съ чайникъ не препоржчвамъ. Ако имате чиста стъклена чаша или друга нѣкоя кана, чиста да бжде,

*ибрикъ – (тур. от пер.) съдъ за миене на лице, ржце, прилича на каничка

може. Водата играе въ дадения случай роля, тя е единъ отъ великитѣ проводници. Водата е носителка на живота. Съ благоговение ще дойдешъ до водата. Твоето съзнание при миенето трѣбва да бѣде будно. И като се умиешъ 3 - 4 пѣти, ще мигашъ, следъ това съ мека кърпа леко ще изчистишъ лицето си, а не съ натискане. При миенето - три пѣти отъ едната страна и три пѣти отъ другата страна. Единъ, два, три пѣти съ водата горе, два пѣти отзадъ къмъ врата, после ушитѣ ще измиешъ.

Ако ви дамъ нѣкое знание за очитѣ, нѣма да спечелите нищо, но ще се влоши работата. Всѣки единъ отъ васъ, когато е неразположенъ, очитѣ ви да не дадатъ изразъ на това състояние. Има едно състояние, на което очитѣ не трѣбва да бждатъ изразъ. Има нѣщо чуждо за насъ. Има животински състояния, които се пробуждатъ въ съзнанието ви, дѣдовото ти състояние, единъ навикъ, който имало въ дѣдо ти, веднага ще го изразишъ въ очитѣ си. Спри този навикъ! Обърни се къмъ Небето. Представи си едно общество, въ което сж достигнали до голѣма степенъ на развитие и всички иматъ лица засмени, весели и търпеливи. Лице като модель, лицето на единъ ангелъ. Има разнообразни лица у ангелитѣ. Има нѣкои ангели, у които ще видите обективенъ изразъ на нѣкоя добродетель. Запримѣрь какво значи кротость, обективно да я видишъ изразена на единъ човѣкъ. Но какъ познавате единъ кротъкъ човѣкъ? У кроткия човѣкъ очитѣ сж спокойни. Да имате единъ обектъ, къмъ който да гледате.

Вие постоянно критикувате нѣкой човѣкъ, че не е постигналъ добре съ тебе. Вие така вземате всички лоши навици отъ него. Оставете това. Силата на единъ мъдрецъ седи въ това, че той държи всички тия образи далечъ отъ себе си. Щомъ ги туришъ близо до себе си, ти ще влѣзешъ въ връзка съ тѣхъ. Въ тази работа очитѣ ще взематъ участие. Като вземе пари, нѣкой човѣкъ си отваря очитѣ. Като дойде нѣкой сиромасъ и трѣбва да дава, свие си очитѣ. Бърка въ джоба си и мисли колко да даде. Такъвъ човѣкъ не може да прокопса. Очитѣ трѣбва да сж еднакво отворени - и при наблюдението, и при вземането, и при даването.

Ако приемашъ повече, а давашъ по-малко, въ тебе ще стане едно натрупване на излишни вещества, а пъкъ природата никога не търпи излишно. Ти ще вземешъ толкозъ, колкото е потрѣбно. Ще натоваришъ съзнанието си съ различни работи нѣкой пътъ. Напримѣръ, нѣкой пътъ вие видите нѣкой бедень човѣкъ и като влѣзе този образъ, чрезъ вашитѣ очи въ вашето съзнание, вие казвате: „Ами азъ, като стана като този беднякъ!“ И почвашъ да се боишъ. Сега, ако станешъ бедень, какво ще правишъ? Така ти ще правишъ пакостъ на себе си. Нѣкой направи престѣпление. И тази мисль ти държишъ въ мозъка си и казвашъ: „Ами, ако и азъ напраща такова престѣпление?“ Никой не може да те застави да направишъ нѣщо, което не искашъ. Онзи, който става богатъ или сиромасъ, има си причина за богатството и сиромашията. Има едно богатство, което иде къмъ съзнанието на човѣка, което е създадено отъ неговия умъ, а пъкъ има едно богатство, при което човѣкъ прилича на едно натоварено животно, както единъ конь, който носи скъпоценности на гърба си. Колкото това богатство е на коня, толкова и богатството на нѣкой човѣкъ е негово. Човѣкъ държи богатството въ банката, но не го използва. Богатство е това, което употребявашъ. Ако богатиятъ може съ богатството да достави книги да чете, ако може да прави добро, за да вижда, той гледа съ своя умъ, той може да се ползува.

Сега нашитѣ очи сж построени на нашето минало и тепърва трѣбва да живѣемъ чистъ и святъ животъ. Нѣкои отъ васъ сж стискали очитѣ си, нѣкои ги отворили. На нѣкои отъ васъ очитѣ сж разогледи, на нѣкои отъ васъ между очитѣ и устата нѣма съответствие. Очитѣ зависятъ отъ устата. Важно е разстоянието отъ очитѣ до устата. Колкото устата сж по-близо до очитѣ, характерътъ на човѣка се изменя. Колкото устата сж по-далечъ отъ очитѣ, толкозъ характерътъ на човѣка взема друго направление. Напримѣръ ако устата сж поставени въ правилния фокусъ и сжщевременно това, което виждашъ, ти го чувствувашъ съ устата си, едновременно, който вижда нѣща, той ги гледа, той ги помирисва, вкусува, едновременно и 4-тѣ действия въ човѣка вървятъ, а той съз-

нава, че вижда нѣщата. Ти виждашъ единъ плодъ, известенъ предметъ, същевременно ти може да опиташъ предмета съ твоето ухо, съ твоето обоняние, следъ това ти ще се приближишъ, да знаешъ какво е неговото благоухание. Нѣкой пѣтъ насъ ни интересува нѣкой човѣкъ, какво той изучава отъ себе си, както когато се приближавате до нѣкое цвѣте. Ти се приближавашъ до нѣкое цвѣте, за да знаешъ, какво благоухание излиза отъ него.

Очитѣ сж органи, чрезъ които ние приемаме най-висшитѣ сили отъ природата, които действуватъ благотворно върху насъ. Онова най-висшето, което може да облагороди човѣшкитѣ сили, които идватъ да подхранятъ човѣка, за да се събудятъ нѣкои благородни чувства. Подбудителнитѣ причини идватъ чрезъ очитѣ. Колкото единъ човѣкъ е по-благороденъ, толкова повече той се храни отъ богатата, които Богъ е създалъ. Та, въ това отношение, когато Ходите денемъ, свѣтлината, която чувствувате, чрезъ тази свѣтлина ще гледате да се храните. Ще храните хубави мисли и тѣ ще привлѣкатъ тази енергия, която е необходима, за да се тонира мозъкътъ. Благодарение, че човѣшкиятъ мозъкъ е много устойчивъ, ако той имаше способностъ да се дразни, както мускулитѣ, стомаха, гърдитѣ, тогава не щѣше да бжде добре. Човѣшкиятъ мозъкъ е цѣлъ философъ. Той не чувствува болка. Голѣмо напрежение трѣбва да има, за да има болка. Това е много рѣдко. Трѣбва да има грамадно налѣгане върху мозъка, за да чувствувашъ малко болка.

Важни впечатления идватъ чрезъ очитѣ. Всичкитѣ енергии, които възприема, подъ тази площъ, тѣ ще предизвикатъ известни пертурбации, падане въ човѣка, а пѣкъ хубавото е това, което възприемашъ надъ тази площъ. Щомъ излизашъ и погледътъ ти е надолу, тогава ще имашъ несрета презъ този день. Ако си земледѣлецъ, ще се счупи ралото, воловетѣ ви ще пощръклѣятъ, ще избѣгатъ нѣкъде. Човѣкъ трѣбва да владѣе своето зрение. Всѣки день, ние отваряме очитѣ си, за да видимъ онѣзи велики дѣла, които Богъ е създалъ, за да видимъ, че има нѣщо разумно около насъ и когато срещнете нѣкой човѣкъ, не се старайте да намѣрите него-

витѣ недѣзи, а доброто. Следъ като станете мъдрець и го обикнете добре, тогава ще намѣрите и лошитѣ му страни.

Знаешъ ли какво значи „лошъ човѣкъ“? Всѣки домъ си има клозетъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде лошъ. Той има клозетъ, дето оставя нечистотиитѣ. Тогава вие не разбирате живота. На земята и светинитѣ си иматъ клозети. Въ живота има известни излишества, които трѣбва да се отстраняятъ. Вие мислите и чувствате. Мислите и чувствата трѣбва да се употребятъ, ще ги турите нѣкъде, както паницитѣ, които трѣбва да се измиятъ. Да прави човѣкъ зло е едно благо. Да правишъ едно зло, за да се освободишъ отъ него, но съ удоволствие да го правишъ. Ти правишъ едно зло, за да си върви. Ще го изпратишъ и ще му кажешъ: „Много здраве да носишъ.“ Старото зло вече не се връща назадъ. А друго зло може да дойде. А понеже старото зло има деца, то и тѣ идатъ. По този начинъ, презъ целия животъ, все ще има кого да изпращашъ.

Васъ ви интересува да знаете и да познаете какво се крие въ човѣшката душа. Много работи се криятъ въ човѣшката душа. Но азъ не съмъ срещалъ нѣкой физиономистъ, който да е проникналъ въ нея. Има много завеси, презъ които човѣшкото зрение не може да проникне. Има тъмнина, има глъбини, дето трѣбва специална свѣтлина, за да се проникне. Очитѣ представятъ единъ резервоаръ или едно благо за човѣка. И най-първо човѣкъ трѣбва да държи очитѣ си въ едно здравословно състояние и никога да не гледашъ нѣщо, което не обичашъ. Нѣкой пжтъ, когато си неразположенъ духомъ, вижъ нѣкои красиви работи. Сега пролѣтъ иде, вижъ нѣкое цвѣте, нѣкое кокиче цѣфнало, нѣкое изворче, нѣкое сжщество, колкото и да е малко. Нѣкой щурець, той седи и си пѣе или нѣкоя картина, хубаво нарисувана; нѣкоя дреха, хубаво ушита; нѣкоя книга хубаво написана прочети. Нѣкои хубави обуца, това което е направилъ човѣшкиятъ духъ.

За упражненията ще ви кажа: Съ чаена чаша си служете, който не може да намѣри ибрикъ. Съ три чаени чаши ще се умиете. Това упражнение е за 10 дня, за да видите дали можете да различите, дали има разлика отъ резултатитѣ въ

миенето. Ржцетѣ си може да измиете съ сапунъ, а после лицето безъ сапунъ.

Отче нашъ

*12 година,
29 лекция на Обиция Окултенъ класъ
5.IV.1933г., срѣда,
Изгрѣвъ, София*

ПОЛЗАТА ОТЪ ЗНАНИЕТО

5 часа сутриньта

Добрата молитва

Ще прочета 40 глава отъ Исая отъ 10 стихъ нататъкъ.

Положителниятъ животъ не е животъ на теория. Мнозина седите и мислите, че имате знания. Имате знания, но това знание ще ви ползува въ този моментъ, следующиятъ моментъ това знание нѣма да ви ползува. Ще кажешъ: „Защо да не ни ползува?“ Както вчерашното ядене не може да ви ползува днесъ. Ние трѣбва да разбираме този процесъ. Твое знание е било за вчера, останало е нѣщо, но днесъ ти се нуждаешъ отъ ново ядене. И силата ти зависи доколко ти ще приемешъ тази храна. Вие всички седите сега и уповавате на вашето минало знание. Вие си имате сформирани възгледи и казвате, че познавате хората. Азъ не ги познавамъ, че вие ще ги познавате. Едно възражение: ти, за да познавашъ хората, най-първо трѣбва да познавашъ Бога. Всѣки единъ човѣкъ е изразъ на Бога. Щомъ не познавашъ Бога, не може да познавашъ и човѣка. Щомъ не познавашъ Бога, не можешъ да познавашъ и Неговитѣ деца.

Та, първото положение: знанието, което имате, то си е на мѣсто. То си е било за вчера, за днесъ трѣбва ново знание. Вие живѣте въ кѣщи, направени. И отъ тази кѣща, въ която живѣте, скоро ще излѣзете. Следъ 60 години ще дойдатъ тѣзи, които сж ви я дали подъ наемъ и вие искате - не искате, ще излѣзете. Това е фактъ сега. Новата кѣща, въ която ще влѣзете, тя сега се гради. Всѣки день по два-три реда тухли, докато не се съгради тази кѣща, вие не можете да влѣзете да живѣте въ нея. Та знанието, което сега добивате, то служи

за основа на бъдещето. Тѣзи хора, които казватъ: „На насъ много знания не ни трѣбва“, тѣзи хора не разбиратъ какво нѣщо е знанието. Нѣкои хора казватъ: „Много любовъ не ни трѣбва.“ Тѣзи хора не разбиратъ какво нѣщо е любовта. Вие трѣбва да разбирате вашия животъ, а не чуждия животъ. Ти себе си не разбирашъ, а пъкъ другитѣ хора ще разбирашъ. Ако ти себе си не може да упжтишъ, ако ти вървишъ като единъ слѣпецъ, какъ ще упжтишъ другитѣ хора.

Азъ ви изнесохъ положението за човѣшкото ухо. Идеята за човѣшкия носъ, за човѣшкото ухо, очи, уста, лежи съвсемъ другояче, отколкото вие разбирате. За мене ухото не е завършенъ процесъ. Сжщо така и носътъ, и устата, и очитѣ. Защото ако бѣха завършени, азъ трѣбваше да виждамъ всичко, но понеже не виждамъ всичко, то имате още вие да работите, още върху вашитѣ очи, уши и пр. Малкото, което може да придобие, то ще остане за васъ. Вие искате едно благо да ви се даде наготово. Въ вашия умъ седи идеята: баща ви, майка ви да сж работили и тѣ да си заминатъ за онзи свѣтъ и да ви оставятъ всичкото богатство, вие да заповѣдвате на слугитѣ. Такъвъ единъ животъ искате вие. Представете си, че ви дамъ единъ такъвъ животъ, но ви затворя очитѣ, ушитѣ, носа, устата. Какво ще ви ползува такъвъ единъ животъ? Ако имашъ единъ животъ, който не може да го възприемешъ, какво ще ви ползува? Защото животътъ се възприема чрезъ слушането, чрезъ носа, чрезъ устата, чрезъ очитѣ. Животътъ се поддържа чрезъ очитѣ, устата, носа, ушитѣ.

Нѣкой отъ васъ ще каже: „Учителътъ точно така говори, както ние мислимъ.“ Азъ бихъ желалъ да е така, но не е така. Вие всички мислите, както азъ не мисля. И азъ често мисля, както вие не мислите. Азъ, като погледна нѣкого въ очитѣ, който е билъ засмянъ, той, като нѣкой войникъ, си събере краката. Значи възприелъ е отъ мене нѣкоя студена струя, както тия студениѣ струи отъ църкалата. Защото въ дадения случай, той има въ мисълта си следното: „Какъ Учителътъ ще види, че единъ ученикъ се занимава съ една млада

сестра.“ Този братъ разглежда тази сестра, разглежда нейнитѣ уши, рѣще, очи и казва: „Чакай да ги пишна.“ Не е лошо нѣщо. Азъ пипамъ стомната, гледамъ картината, нѣщата сж направени да се гледатъ. Пипането става или чрезъ рѣцетѣ или чрезъ очитѣ, ушитѣ, чрезъ устата. Имате право да пипате, но петно да не оставяте. Съ очитѣ си ще гледате, но петно да не оставяте. Съ ухото си ще слушате, съ носа си, съ устата си, но петно да не оставяте. Това е Божиятъ Законъ. Само при такова едно състояние вие можете да бъдете здрави.

Знаете ли какво нѣщо е да се раздвои човѣкъ? Той мисли, че е добъръ, а пѣкъ другитѣ хора сж лоши. Такова нѣщо нѣма. Не мога азъ да мисля, че баща ми е лошъ, пѣкъ азъ съмъ добъръ. Че азъ съмъ миналъ по този пѣтъ, невъзможно е майката да бъде по-лоша отъ дъщеря си. Невъзможно е дъщерята да бъде по-добра или по-лоша отъ майка си. Нито пѣкъ ученикътъ може да бъде по-горенъ отъ учителя си. Това сж принципи, които трѣбва да стоятъ въ умотѣ.

Вие не знаете още по какъвъ редъ сте дошли и кое е вашето число. По какъвъ номеръ сте. Запримѣрь нѣкой отъ васъ имате името Стоянь, но преди 100 години, ако бѣхте на Земята, какво бѣше името ви? Преди 100 години какво име имахте на Земята? Следъ 100 години какво ще бъде името ви? Вие ще кажете, че тѣзи нѣща сж отвлѣчени. Тѣзи нѣща сж отвлѣчени за васъ, но въ живота ние приготвяме материалъ да строимъ нѣщо. Любовта къмъ Бога е нѣщо много реално. Азъ трѣбва да направя нѣщо. Запримѣрь този човѣкъ седи тамъ жаденъ и гладенъ, нѣма какъ да направи нѣщо. Ще му занесешъ малко хлѣбъ, за да направи кѣща. Малко хлѣбъ и манджа, това е неговата кѣща. Това не е за неговата душа. Той като душа не се нуждае отъ хлѣбъ, а неговиятъ конъ се нуждае. Ти ще кажешъ: „Това не е моя работа.“ Но утре ти ще се намѣришъ въ сѣщото положение и другитѣ ще кажатъ: „Това не е моя работа.“ Когато кажешъ: „Това не е моя работа, онова не е моя работа“, тогава кое е ваша работа?

Представете си, че азъ седя и мисля, че много зная. Какво ви ползува сега, че много зная? Представете си, че

отвѣнъ има много въздухъ и слънце, но не сж възприели слънчевата свѣтлина. Какво ме ползува тогазъ това знание? Знанието ме ползува дотолкозъ, доколкото съмъ въ връзка съ реалността на нѣщата. Въздухътъ считамъ емблема, образъ на Божественитѣ мисли, водата - на Божествения животъ, а твърдата почва считамъ като емблема на добродетелитѣ въ свѣта. Свѣтлината считамъ за едно благо, което може да ме упжти въ пжтя на моя прогресъ.

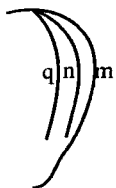
Нѣкой казва: „Никога не мога да бжда щастливъ.“ Вѣрно е, че невежиятъ никога не може да бжде щастливъ. Но който има знание, може. Невежиятъ никога не може да бжде цигуларъ, но онзи, който има знание, може да стане цигуларъ. Подъ музикантъ не се разбира само онзи, който свири на цигулката или китарата, но и въ живота има музика. Въ живота има музика и ако знаешъ какъ да наредишъ хората, съобразно музикалнитѣ закони на хармонията... Вие нѣкой пжтъ не си схождате. Нѣкой казва: „Тоя човѣкъ не може да го търпя.“ Нѣкой пжтъ и азъ не мога да търпя струната на своята цигулка, но за да мога да я търпя, позавъртя я, докарамъ я въ съгласие и тогава тази струна, която ми е произвеждала неприятно впечатление, стане ми приятна. Докарвамъ я въ акордъ, въ съгласие. Трѣбва да знаешъ какъ да нагласявашъ хората и трѣбва да знаешъ самъ какъ да се нагласявашъ. Трѣбва да имашъ единъ основенъ тонъ. Щомъ отидешъ при по-простите хора, ти се нагласявашъ, а като отидешъ при по-ученитѣ хора, тѣ се нагласяватъ. Простиятъ, като го видишъ, нагласи го споредъ тебе, не го питай иска или не иска, но дойдешъ ли до по-учения, който седи повисоко отъ тебе, тогава се нагласявай споредъ него. Досега всички вие все знаете да нагласявате. Нагласявате вашитѣ деца, приятели и т.н. Но кой е истинския начинъ за нагласяване?

Въ живата природа човѣкъ никога не може да си играе. Каквато линия и да теглишъ, каквато мисль и да имашъ, всичко, каквото почувствуваешъ, то ще се впрегне на работа. Ти, като минавашъ презъ Разумния свѣтъ, може да ядешъ

бонбони и съ своето невнимание може да хвърляшъ малки парченца хартия и тѣ изведнажъ ще ги изчистятъ. Въ Берлинъ държатъ много чисто. Постоянно метатъ и миятъ. Въ духовния свѣтъ се пази абсолютна чистота. Всѣка една мисль, чувство и постѣпка, ако минете презъ духовния свѣтъ, дето е миналъ, може да е останалъ прахъ отъ вашитѣ крака, а тѣ ще дойдатъ да изметатъ и да изчистятъ всичко. Вие българитѣ предполагате, че като отидете въ онзи свѣтъ, ще ви свирятъ ангелитѣ на китара, ще има угощение три дня. Ако ви дадатъ маркучъ, ще се научите да чиститѣ, да оценявате какво нѣщо е чистотата. Човѣкъ не може да се научи да оценява чистотата, докато самъ не е чистъ. Чистотата е едно здравословно състояние.

Напримѣръ вие не сте си дали отчетъ защо нѣкой пжтъ не можете да обичате нѣкои хора. Но най-неприятно е човѣка, когото вие не обичате, може да се направи той да ви стане много обиченъ. Да кажемъ единъ примѣръ: Когато влѣзете въ стаята, когато е много студено и ако запалите печката, да се постоипи стаята, то тази, черната печка, [за която] мислите, че е като черенъ дяволъ, за нея ще кажете, че е много хубава. Не се заблуждавайте отъ външната обстановка на нѣщата. Има една външна обстановка на нѣщата, тя е етикетъ, който трѣбва да се снее. Щомъ се постави огъня въ печката, тя може да стане ценна. Но има нѣща, които не може да уподобимъ на печката, това е въ механичния свѣтъ. Обаче съ човѣшката душа не е така. Човѣшката душа не може да уподобимъ на печка. Човѣшката душа всѣкога е имала своята цена и тя никога нѣма да изгуби своята цена.

А по отношение на човѣшкото тѣло въпросътъ стои другоаче. Азъ ви говорихъ за външната страна на човѣшкото ухо. Тази линия е линия на ухото. Но ухото може да бжде разгледано отдалече, но ако азъ намаля кривината „m“ и я направя права (n), а следъ това още по-право (q). За учения човѣкъ кривитѣ линии сж линиитѣ на чувствата, а правитѣ линии сж линии на човѣшкитѣ постѣпки и съдържатъ повече

електричество. Само онѣзи хора, които се движатъ по права линия, може да бждатъ груби. Справедливиятъ човѣкъ се движи по права линия. Ти трѣбва да минавашъ така, че да не влизашъ въ стѣлъкновение съ неговитѣ възгледи. Нѣма какво да му четешъ моралъ, въ какво да вѣрва. Нѣма да влизашъ въ стѣлъкновение съ неговитѣ мисли, чувства. Ти внеси нѣщо ново въ него. Единъ носъ, дълъгъ 1 смъ, дълъгъ носъ ли е? А единъ носъ отъ 4 - 5 смъ? Има хора, които иматъ дълги носове, но сж всѣщностъ кжси носове. Тѣ не сж органически, а механически. Има носѣтъ по линията на дѣдо му, значи не е неговъ носѣтъ. Неговиятъ носъ е много кжсъ. Има известни линии подвижни. Линията на носа подвижна ли е? Една подвижна линия се отличава по едно, щомъ видишъ подвижни линии, човѣкъ ги е образувалъ. Ти не може да не ги обичашъ. Подвижнитѣ линии ги наричамъ линии на човѣшкото съзнание или на човѣшкия духъ. Когато видишъ една линия, която не обичашъ, тази линия е механическа. Единъ умрѣлъ човѣкъ какъ ще го обичашъ? Даже съвременнитѣ скулптори и художници, нѣкой пѣтъ като рисуватъ съ бои, нѣкоя картина е толкова хубава, доколкото художникътъ е поставилъ така боитѣ, че когато свѣтлината иде на картината, става постоянно пречупване, така че, като че картината е жива. Това прави добриятъ художникъ. А пѣкъ онзи художникъ, който рисува картини, и нѣма никакво пречупване на свѣтлината, тази картина не е добра, тя е механическа.

Вие сте скулпторъ сега. Да направите вашето лице постоянно да изразява вашия вжтрешенъ животъ, вашитѣ мисли, чувства и постѣпки. Всѣко едно движение, всѣко движение на ржката ви, на очитѣ ви, всѣко движение на коситѣ ви, всичко това да бжде изразъ на единъ вжтрешенъ животъ, тогава вие ще бждете красиви. Въ васъ да има една мисль, която да е ангажирала ума ви. Та нѣкой пѣтъ вие ще дойдете до положението, ако не внимавате, да почнете да чувствувате, че сте остарѣли, въ лицето ви има нѣщо неприятно. Онѣзи пластични линии сж изгубили своята красота. Вие преждевременно сте се схумили. Вие може да обновите лицето

си, вие може да се подмладите, но се иска много малко усилие, да знаеш откъде да започнеш.

(Учителят начерта на дъската няколко свободни линии.) Единъ великъ художникъ отъ тѣзи линии може да нап-

рави чудесии. Азъ избѣгвамъ по възможностъ да пресѣка две линии. Ти недей пресича една линия съ друга. Едната линия прекарай отдолу. Тя перспективно изглежда, че пресича, но да е отдолу.

Ако ти пресѣчешъ, ти ще образувашъ единъ кръстъ, на който ще те разпънатъ и ако направишъ единъ кръстъ отъ своитѣ мисли и чувства, ти си първия, който ще разпънатъ на него.

Азъ не искамъ да се спирамъ на подробноститѣ кой е лошъ човѣкъ. Азъ нѣкой пжтъ ще се спра да разгледамъ какво нѣщо е зло и какво е добро отъ съвсемъ друго гледище. Онзи художникъ, който рисува добре, е добъръ художникъ, а онзи художникъ, който не рисува добре, е лошъ художникъ. Онзи цигуларъ, който свири добре, е добъръ цигуларъ, и обратно. Единъ цигуларъ, който свири добре, азъ зная вече, че не е лошъ човѣкъ. Ако единъ цигуларъ свири 10 години и не може да свири добре, зная, че не може да свири добре. Азъ съмъ правилъ опити и опити. Музиката изразява човѣшката душа. Онзи день дойде една пѣвица и показа какво нѣщо е дарбата, когато човѣкъ има развитъ музикаленъ центъръ. Ако вие нѣмате единъ печатъ, (*развитъ центъръ се разбира*) вие не може да имате една дарба. Ако прѣститѣ ви не сж развити, не може да имате нѣкаква дарба. Човѣкъ да има не какъвъ и да е палецъ, не каква и да е ржка. Палцитѣ ви трѣбва да се изменятъ. Ако азъ не разбирамъ законитѣ, съ тази ржка отдавна да съмъ заминалъ отъ този свѣтъ. Редъ поколѣния сж работили върху тази ржка. Азъ познавамъ силитѣ въ моята ржка. Погледна първия прѣстъ, втория, третия, четвъртия, погледна нокътя, мѣря го, навсѣкжде намирамъ българина. Тамъ е написано вътре какво ще бжде въ бждеще. Вие може да знаете тѣзи нѣща, но ще ги знаете кога? Това не е нѣщо, което може да ви се каже, изисква се

специфична свѣтлина.

Иска нѣкой да му кажа нѣкоя мѣрка, но той ще приложи тази мѣрка на тебе. Напримѣръ малкиятъ прѣстъ показва какви могатъ да бждатъ постѣпкитѣ на единъ човѣкъ отвѣнъ. Малкиятъ прѣстъ всѣкога показва обходата на човѣка. Третиятъ прѣстъ, безименниятъ прѣстъ показва жизненитѣ сокове, които идатъ отъ Слънцето и които сж въ връзка съ човѣшкото съзнание. Срѣдниятъ, голѣмиятъ прѣстъ е съединенъ съ онѣзи правилни отношения, които човѣкъ има въ свѣта. Всички дребулии, вземания, давания, женене, търговия, ще вършишъ, попъ ще станешъ, дреха си купишъ, този прѣстъ е смѣткаджия. Той е най-недоволенъ. Той трѣбва да плаща. Показалецътъ е облѣченъ. Той е конте. Англичанитѣ го наричатъ „денди дудъ“, българитѣ го наричатъ „гидия“. Палецътъ съставя човѣка.

Вие трѣбва да знаете, че имате уши, носъ, очи, уста, но отъ вашето слушане, отъ вашето ядене, отъ вашиятъ носъ, отъ вашитѣ очи зависи цѣлата ви сѣдба. Ако дойде единъ човѣкъ при васъ, не е сега външната страна, ако дойде единъ човѣкъ при васъ и ако не знаете какъ да се обърнете къмъ него, дѣсното ли ухо или лѣвото ухо? Ти ще се намѣришъ въ голѣмо противоречие. Ако ви дадатъ едно цвѣте и не знаешъ какъ да го помиришешъ, ти ще се намѣришъ въ голѣмо противоречие. Запримѣръ дадатъ ти едно цвѣте и ти го пхнешъ подъ носа си. Най-първо отдалече помириши цвѣтето. Остане ли ти да го помиришешъ подъ носа си отдолу, то е скжсано. Отдалече, отъ 2 метра да го помиришешъ.

Не искамъ да се обезсърдчите. Вие имате знание и досега това знание ви е служило. Новото знание, новата свѣтлина, която ще ви бжде въ новия животъ, въ който ще вървите, тази свѣтлина ви е потрѣбна. Нѣкой казва: „Учителътъ събралъ тѣзи хора около себе си отъ колъ и вѣже.“ Азъ не съмъ антика. Вие сте специфични семена, за които търся почва да ги посея. Ценни работи има въ васъ. Нѣкой ме пита: „Кажими, какво съмъ билъ въ миналото?“ Въ него седи много дребна идея: какво е билъ въ едно или две прераждания. Какво да

му кажа? Преди 200 години билъ единъ ходжа, съ турска чалма. Какво да му кажа сега? Взелъ корана, той билъ ходжа, но нищо не е разбиралъ, ходилъ е въ джамията и сега дошълъ тука и станалъ християнинъ. Той ще разбере Христа толкозъ, колкото е разбралъ корана. Азъ разглеждамъ другояче. Азъ разглеждамъ нѣщата така, както Богъ ги е създалъ. Въ какви дрехи човѣкъ е облѣченъ за мене е безразлично. Дреболиитѣ не опредѣлятъ човѣка. И сегашното ви положение не опредѣля човѣка. Има други сжществени нѣща, които опредѣлятъ човѣка. Върху тѣхъ трѣбва да се спрете. Вие не мислите, че нѣмате ценното въ себе си. Нѣкой пжтъ мисли човѣкъ, че не е даровитъ. Всички вие сте даровити. Васъ сж ви убедили въ миналото, че вие нѣмате дарби. Тѣ сж ви заблудили. Семето може да съдържа много качества въ себе си, но то, ако не се тури въ почвата, ако не дойде въ съприкосновение съ природата, то не може да се прояви.

Туй като ви говоря, азъ ви вода въ единъ свѣтъ съ друго съзнание. И ако вие сте готови, ще влѣзете съ съзнанието, съ което много може да почерпите. Нѣкой пжтъ тѣхното съзнание може да ви спъне. Моята свобода, която азъ имамъ, може да ви спъне. Ако единъ светия се качи на коня отгоре, нали се проповѣдва, че не трѣбва да се прави никакво насилие. Ако го срещнемъ нѣкой, който сега е повѣрвалъ, ще каже: „Какъ се качи на коня? Трѣбва да се остави коня свободенъ.“ Христосъ, като влѣзе въ Йерусалимъ, защо се качи на конь, не на конь, а на магаре? Христосъ казва - всички, които ще дойдатъ да проповѣдватъ неговото учение, ще приличатъ на магаре. Въ магарето има една устойчива черта, която въ коня нѣма, нито мечката има, нито вълкътъ, нито лисцата. Магарето разбира живота. Ти не може да го накарашъ да пие вода каквато и да е. Пусни го при 20 чешми, то ще избере най-хубавата вода. Голѣмитѣ уши показватъ, че това магаре е пълно съ чувства и то не си е изгубило характера и въ което село влѣзе, все ще си даде мнението.

Ако човѣкъ е слабъ, нѣма твърдостъ, нѣма воля, нека си купи едно магаре, да язди магарето и ще придобие нѣщо.

Но иначе не препоръчвамъ човѣкъ да язди магаре. Като се качишъ на магарето потупай го, поглади го. Магарето нѣма тщеславие, но гордостъ. Дали има нѣкое сжщество по-горделиво отъ магарето? Понеже има най-голѣмата гордостъ, затова го възпитаваътъ. Всичкитѣ нещастия, които идатъ на магарето, идватъ отъ това, че е много горделиво. Единъ недостатѣкъ има само магарето, че е много горделиво. Ще турите сега това на формата, но въ магарето седи едно разумно сжщество. То носи тази назаднячава форма, но задъ тази форма има едно сжщество, което ви казва: „Опичай си ума, иначе ще имашъ моята опитностъ.“ Това е за онзи, който разбира.

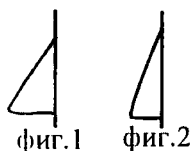
Ушитѣ трѣбва да бждатъ голѣми. Но, ако имате голѣми уши, а сте единъ сиромасъ човѣкъ, какво се ползвате отъ голѣмитѣ уши? Голѣмитѣ уши трѣбва да даватъ, да е богатъ, че да дава. Да проявява щедростъ. Голѣмитѣ уши показватъ изобилни чувства, да дава, но единъ беднякъ, който нѣма петъ пари, защо му сж голѣми уши? Въ него ще се зароди желание да взема, а не да дава. Когато се казва „голѣми уши“, се разбира по отношение на цѣлото лице. Голѣмитѣ уши трѣбва да вземете по отношение на цѣлото лице. Измѣрете широчината, дължината на лицето и ушитѣ и ще си направимъ нѣкои малки опити. На нѣкой отъ васъ ще прегледаме характернитѣ, сжществениитѣ нѣща и отличителнитѣ черти, отъ които зависи този прогресъ. Та като влѣзете въ Невидимия свѣтъ, ще ви измѣрватъ. Казано е: „Претегленъ си.“ Ще те претеглятъ, ще те премѣрятъ. Ще оставишъ да те измѣрватъ. И лицето ти ще измѣрятъ, и тѣлото ти. Най-ученитѣ сжщества ще дойдатъ и като дойдете до мѣрката, ще влѣзете въ Царството Божие. А който не е дошълъ до мѣрката, ще го върнатъ, за да се доправи. Ти ще се върнешъ да се прераждашъ още. Човѣкъ трѣбва да има едно съвършено тѣло. Писанието казва: „Око не е видѣло и ухо не е чуло.“

Вие искате да обновите вашия умъ, трѣбва да имате любовъ къмъ вашия носъ, да ти е приятно, че имашъ нѣкаква фирма, но ако нѣмашъ тази фирма... После, имашъ фирма на очитѣ си. Благодарни на Бога, че може да гледашъ. Погледне-

нѣ единѣ човѣкъ, благодари, че си го видѣлъ. Ти сега казва-
шъ: „Това не гледай, онова не гледай!“ Че какво трѣбва да
гледа човѣкъ? Вие трѣбва да се упражнявате да гледате. Ка-
то погледнешъ, да видишъ хубавата страна. Лошата страна
всѣки може да види. Да видишъ хубавата страна, това е
сжщественото. Този човѣкъ има умъ, чувство, сърдце, воля.
Това сж Божествени нѣща. Може да не сж проявени, тѣй както
трѣбва, но това е въпросъ само на време. После, погледнете
челото, и то представлява Божествената страна. Нѣкои отъ
васъ въ Божествения свѣтъ едва пыплитѣ нагоре. Нѣкои има-
тъ голѣмо чело 6 - 7 смъ високо и 12 смъ широко. На нѣкой
главата е гола. Голата глава не представя челото.

Има перпендикуляръ, който се спуска отъ корена на
поса. Вториятъ човѣкъ е по-умень. Дветѣ челюсти може да
бждатъ издадени навънъ. После е важно
ушитѣ нагоре ли сж турени или надолу. Кол-
кото ушитѣ слизатъ надолу, е по-добре.
Ушитѣ трѣбва да слизатъ надолу. Между па-
лецътъ и ушитѣ има съотношение. За тѣхъ
важи сжщиятъ законъ. По-добре е да слиза
палецътъ надолу, тогава моралнитѣ чувства сж по-развити.
Сжщо така и ушитѣ трѣбва да слизатъ надолу. Палецътъ пос-
тоянно слиза надолу въ човѣка. Въ редъ поколѣния слизатъ
и ухото слиза. И вследствие на това главата се качва нагоре.

Ако главата е ниска, тя е едноетажна. Ако е срѣдна, тя
е двуетажна. Ако е висока, тя е триетажна. Триетажната я
наричамъ висока. Физическиятъ свѣтъ е съграденъ въ човѣ-
ка. Духовниятъ свѣтъ е съграденъ въ човѣка. Божествениятъ
свѣтъ сега се съгражда, 1 смъ има височина Божествениятъ
свѣтъ въ човѣка. Мозъчното устройство на Божествения
свѣтъ е 1 смъ. Трѣбва още малко, 5-6 смъ да се повдигне
главата нагоре. Тогава ще имаме въ бждеще една правилна
глава на 3 етажа. Долната частъ е физическа, срѣдната е ду-
ховна, а горната е Божествена. Най-горе сж поставени Бо-
жественитѣ чувства. Ухото е една мѣрка, която показва. Пер-
пендикулярътъ, спуснатъ отъ центъра къмъ горната частъ

на главата, до оная линия, прекарана между дветѣ уши, образува една площъ. Този перпендикуляръ показва сжщинското развитие на човѣка догде е достигналъ той.

Азъ не искамъ да ви спяна, понеже при сегашното си развитие, вие трѣбва да държите направлението, по което вървите. Трѣбва да придобивате знание, за да развивате вашето естество. Напримѣрь музикантъ не трѣбва да се спява съ своята музика, художника съ своето художество. Жената съ своето домакинство. Ти трѣбва да знаешъ, че си изпратенъ да учишъ. Жената е изпратена, за да изучи закона на Любовта, а пъкъ мъжътъ - да изучи законътъ на Мъдростта. А пъкъ разнитѣ дреболии трѣбва да ги оставимъ на заденъ планъ. Идеята, която трѣбва да седи, е следната: Вие не трѣбва да се обезсърдчавате. Вие се обезсърдчавате и казвате: „Отъ мене нищо нѣма да стане.“ По този начинъ вие си нанасяте голѣма вреда на себе си и при това не вършите Волята Божия. Значи азъ не одобрявамъ това положение, въ което Богъ ме е поставилъ. Ако азъ съмъ вѣренъ въ това, малкото, то отъ това зависи моето бъдещо положение. Ако азъ не съмъ благодаренъ, то и за въ бъдеще ще бъде сжщото. Ако Богъ ме прати царъ да бжда, то сж външни нѣща, не сж важни, но ако бжда поставенъ да отслужвамъ на хората, то ще подобри положението, за да се прояви моя характеръ. Всѣки отъ васъ може да бжде царъ. Царъ може да бждешъ на своитѣ мисли, желаня и постѣпки. Заповѣдай на една своя мисль, на едно свое желание, на една своя постѣпка. Напримѣрь ти кипнешъ нѣкой пжтъ, кажи: „Чакай, чакай, царъ си.“ Намѣри този слуга. Че си кипналъ, хубаво е, водата, като не е кипнала, не е заврѣла. Не е лошо да се кипне. Азъ не казвамъ да не се гнѣвите. Гнѣвете се. Хубаво е. Нѣкой казва: „Азъ много богатство не искамъ.“ Не говорете така. Той не иска богатство, какво иска тогава? Той казва: „Азъ искамъ само да преживея.“

Ние говорихме по-напредъ за човѣшкитѣ очи. Вие седите и си стискате очитѣ. Защо си стискате очитѣ? Едно отъ най-голѣмитѣ изкуства въ свѣта, безстрашието на човѣка седи въ това да знае какъ да гледа на нѣщата. Тебе те е страхъ

да погледнешъ на една мечка, настръхвашъ. Нѣкой се занимава съ спиритизъмъ. Дошълъ да види духа и му настръхнали космитѣ. Защо те е страхъ отъ духоветѣ? Ти вѣрвашъ въ Бога, а пъкъ те е страхъ отъ духоветѣ, отъ нѣкои хора, отъ една жена. Ако Господъ е навсѣкжде, тогава отъ какво има да се плашимъ? Че ако при тебе дойде една жена, тя е изпратена отъ Господа, да те изпита. Тя е единъ професоръ, тя ще дойде, ще се засмѣ насреща ти, ти се сепнешъ, тя те изпитва. Тя се усмихва и ти веднага мислишъ, че тя мисли за любовни работи. Ни най-малко. Или ще те погледне накриво. Тя ни най-малко не те е погледнала на криво. Но иска да ти каже, че не гледашъ добре. Исква да ти каже, че ти правишъ така. Или тя си обърне гърба, тя иска да ти каже съ това, че твоятъ характеръ е такъвъ и че ти все гърба си обръщашъ къмъ хората. Ти казвашъ: „Той не трѣбва да си обръща гърба къмъ мене.“ Но и ти не трѣбва да си обръщашъ гърба си къмъ други. Запримѣръ баща ти е написалъ 10 писма, а ти си правишъ оглушки. И не виждашъ, че нѣкой братъ иска да му помогнешъ, а ти не искашъ да му помогнешъ. Често при мене сж идвали нѣкои хора, които иматъ нѣкаква нужда. Напримѣръ за Великденъ не му стигатъ паритѣ за дрехи, дошълъ и отъ мене иска пари за дрехи. Защо му сж дрехитѣ?

Щомъ азъ обръщамъ внимание, какъ ще се обърнатъ хората къмъ мене, това е външна страна. Обходата на хората къмъ мене ще зависи напълно отъ отношението, което азъ имамъ къмъ Невидимия свѣтъ. Ако азъ съмъ единъ човѣкъ разуменъ и разполагамъ съ всички блага, то като влѣза въ едно село и бръквамъ и давамъ на този - на онзи, тогава цѣлото село ще ме обича. А пъкъ азъ, като искамъ отъ този хлѣбъ, отъ онзи хлѣбъ: „Да си отиде този по-скоро.“ На Гръблашевъ му казали: „Какъ те е пратилъ Учителтъ, пъкъ не ти е далъ пари?“ Той трѣбвало да каже: „Съ пари всѣки може да проповѣдва, а безъ пари, трѣбва да се проповѣдва.“ Той ме попита да отиде ли на западъ. Азъ не му отговорихъ навреме, ~~по~~забавихъ отговора, но той отиде безъ да чака моя отговоръ и имаше една хубава опитностъ, тамъ при землетре-

сението. На улицата го заварило землетресението. Та не бързайте. Ако бързате, ще отидете въ единъ градъ, въ който има землетресение.

Вие казвате: „Остарѣхме.“ Човѣкъ не може да остарѣе. Стига нѣщата да дойдатъ навреме. Знанието приложете. Азъ искамъ да работите върху себе си. Ако ви дамъ упражнение за ушитѣ, ще кажете: „Защо да си бутамъ ушитѣ?“ Непременно трѣбва да бутнешъ нѣкой пѣтъ ушитѣ си, веждитѣ си, ушитѣ си, устата си, носа си, само трѣбва да знаешъ по кое време. Отъ това пипане ще зависи доколко ще бждешъ уменъ човѣкъ. И ако не знаешъ какъ да се обхождашъ съ себе си, ти нѣма да знаешъ какъ да се обхождашъ съ другитѣ. Ако нѣмашъ уважение и почитание къмъ себе си, нѣма да имашъ такова и къмъ другитѣ. Така ще се образуватъ бждещитѣ отношения между васъ и бждещитѣ постѣпки между васъ.

Между васъ не може да се образува любовъ, ако вие не разбирате душата. Нѣкой пѣтъ вие не се обичате. Азъ, за да обичамъ нѣкой човѣкъ, нѣкой пѣтъ има 3 или 4 души между него или нѣкой пѣтъ трѣбва да има 10 души или 100 души между мене и него. Азъ мога да ви изясня това. Съ всѣки човѣкъ прямо вие не може да имате съприкосновение. Влизашъ въ единъ домъ, искашъ да се запознаешъ съ жената. Ти нѣмашъ право да се запознаешъ съ жената. Най-първо ще се запознаешъ съ мъжа, после - съ жената. Или най-първо ще се запознаешъ съ синоветѣ, съ мъжа и после тѣ да те препоръчатъ на жената или братѣтъ да те препоръча на сестрата. А пѣкъ ти отивашъ направо при жената. Жената отиде нѣкъде и веднага се запознава съ мъжа, но веднага ѝ даватъ пѣтъ. Нѣкоя сестра казва: „Азъ съмъ свободна.“ Ти си свободна, но не си умна. Ще намѣришъ сестрата въ къщи, ще намѣришъ дѣщерята и тя да те препоръча на баща си или на брата си. И тогава ти си уменъ човѣкъ. Това е въ реда на нѣщата. Иначе нарушавашъ реда на природата. Тогава не си влѣзълъ по правия пѣтъ, не си постѣпилъ както трѣбва. По правия пѣтъ трѣбва да вършимъ нѣщата. Ние не вървимъ

по правитѣ пѣтища, които Богъ е начерталъ. Ние искаме да вървимъ все по права линия. И по права линия, и по крива линия, и по счупена линия, и по всички линии върви, само Волята Божия да извършвашъ.

Отче нашъ

*12 година на Общия Окултенъ класъ
30 беседа, 12.IV.1933г., сръда,
Изгръвъ, София*

СЛУШАЙТЕ РАЗУМНОТО

5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета отъ 1-во Послание Петрово, 12 стихъ отъ 4-тата глава.

Не смесвайте страданието съ скърбите и мъчението. Страданието е единъ Божественъ подтикъ, туй, което въздига човѣка, туй, което го изкарва отъ неговото инертно състояние. Скърбта е украшение, създадено отъ човѣка. Мъчението е друго украшение. Азъ ги наричамъ човѣшки панделки, които хората окачватъ навсѣкжде. Разликата е тази, че въ страданието човѣкъ се въздига, добива сила. Щомъ дойде страданието, човѣкъ има благородство, а въ скърбта и мъчението той се смалява, става дребнавъ, като нѣкой щурець. Туй, което е човѣшко, смалява; туй, което е Божествено, въздига. Въ какъвъ и да е смисълъ, дали е отрицателно или положително, всѣкога въздига Божественото. Нѣкой отъ васъ му е дотегнало да страда. Не, че му е дотегнало да носи скърбта. Скърбта е единъ товаръ. Никой не ти далъ да носишъ раница. Може да туришъ на гърба и да я носишъ колкото искашъ, необходимо е - когато дишашъ. П[ъ]къ туришъ известенъ товаръ, но този товаръ е непотрѣбенъ. Между дишането и товара на гърба ти има голѣма разлика. Една раница на гърба ти не може да придаде сила. Тя ще ти отнеме. Кога ще придаде?

Говори се върху ухото, върху носа, устата и очитѣ. Въ ухото трѣбватъ три нѣща да научите. Ухото слуша три нѣща. Ухото слуша необходимостта, изискванията и жела-

смостъта, туй което човѣкъ желае. Кое е необходимо? Необходимо сѣ завършенитѣ процеси, механическитѣ, завършени процеси. Ти слушашъ командата на единъ военачалникъ - крѣгомъ и ти тръгнешъ. Ухото схваща. Какъвъ процесъ е това? Не е органически процесъ. Команда навсѣкѣде има, ти служишъ нѣкѣде. И детето отъ леглото изпращашъ, да ти донесе вода; и стопанинътъ на къщата заповѣдва на стопанката да иде да цепи дърва, команда е това.

А де е изискването на ухото? Когато ухото се е свикнало на командата, то има особена форма. Заекътъ запримѣръ слуша, като кажешъ: бѣгай, и бѣга. Само като трепнешъ, той подскочи. Какво е ухото на заека? На магарето и на заека ушитѣ сѣ се проточили отъ голѣма команда. Това сѣ съществена редъ и порядъкъ. Ти искашъ редъ и порядъкъ, механически мислишъ за заяка и за магарето. Отъ голѣмо слушане, отъ голѣми заповѣди, които постоянно имъ се даватъ, тѣхнитѣ уши сѣ се проточили. Това е физиологически процесъ. Съвременнитѣ наблюдатели сѣ забелязали, че на всичкитѣ престѣпници, на всичкитѣ крадци сѣ по-дълги тѣхнитѣ рѣще. Туй се обяснява съ простия физиологически фактъ, крадецътъ мисли да брѣкне въ нѣкой джобъ. И като мисли така, кръвта отива въ рѣжката. И като сѣ мислили така редъ поколѣния, рѣцетѣ сѣ станали дълги. Въ маймуната запримѣръ, въ орангутана рѣцетѣ сѣ дълги, понеже като иде - плоднитѣ дървета, тукъ вземе, тамъ вземе или иска да хване - проточили се. Всички убийци и престѣпници, рѣцетѣ имъ сѣ кѣси и дебели, защото въ убийцитѣ нѣма желание да си проточи рѣжката.

Ако вие постоянно слушате еднообразни движения, механически, вашето ухо ще вземе известна форма. 10 - 15 години слушате заповѣди, то ще вземе формата на командата и ако наблюдавате, като видите ухото, ще знаете, че то е единъ послушникъ, *на команди*. Азъ, ако разбирамъ, единъ слуга дали е слушалъ командитѣ или не, като погледна ухото, ще разбере. На нѣкой, като погледна, рекохъ: „Ти още команди не си се научилъ да слушашъ, не си свѣршилъ.“ Има

ухо взискателно. Азъ го наричамъ ухо на дълга. Казва: „Това е мой дългъ, моя длъжностъ.“ Такива уши има, които сж на дълга, тѣ иматъ особена форма.

Третата форма на ухото е ухото на желанието и азъ го наричамъ „ухо на удоволствието“. Човѣкъ иска да бжде аристократъ, да си почине малко, да е добре облѣченъ, да се покаже предъ хората, да го славятъ, да се въздигне, голѣмъ човѣкъ да бжде. Едно ухо има на необходимостта, друго на изискванията и третото ухо на какво бѣше? - На желанията. То е ухо на удоволствията.

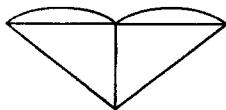
Сега вие вземете честното ухо. То е обща форма, то е принципно. Подъ думата честно ухо, разбирамъ онзи преходенъ пунктъ, онази преходна граница, отъ дето човѣкъ е миналъ отъ животинското състояние. Подъ животинско състояние разбирамъ едно животинско разбиране, дето чувствата сж играли най-важната роля, не мисълта. Едно животно никога не мисли за последствията. Единъ вълкъ, като дойде въ кошарата, не мисли за последствията. Той мисли какъ да вземе една овца. То е желание у него. Лисицата, като се приближи при единъ курникъ или мишката, като се приближи при нѣкой капанъ или при нѣкой сандѣкъ, то е едно желание, но какви ще бждатъ последствията, никакъ не мисли. Като се затвори капана, тогава мисли. Нѣкой пжтъ можете да вземете нѣкой капанъ, да видите какъ мисли мишката въ капана. Мърда муцуната, а това е вече мислене. Казва: „Какъ стана туй? Какво азъ желяехъ и какво ми дойде до главата.“ Не може да си даде никакъвъ отчетъ. Желанието бѣше отлично, такова хубаво желание да не се постигне!

Нѣкой пжтъ се смѣемъ на мишките, на лисиците, на вълците, но въ всички васъ има такива желания. Сега не искамъ да ги сравнявамъ, понеже не искамъ да се връщамъ назадъ. Но всѣкога, когато човѣкъ има едно желание, иска да го прокара, безъ да е мислилъ, той мяза на единъ вълкъ или на лисица или на мишка. Ще мисли после, щомъ се намѣри вжтре. Човѣкъ трѣбва да се спре именно преди постѣпката, преди желанието и да каже: „Искамъ ли азъ да взема ролята

на единъ вълкъ? - Не искамъ. Искамъ ли да взема ролята на една лисица? - Не. Искамъ ли да взема ролята на една мишка? - Не искамъ. Въпросътъ е свършенъ. Ще взема ролята на единъ човѣкъ, който мисли.“ Сега Господъ защо създаде мишкитѣ? - Да покаже, че като нея не трѣбва да постѣпвашъ. Защо създаде вълка? Да ти покаже, че не трѣбва да постѣпвашъ като вълка. Защо Господъ създаде лисицата? - За да ти покаже, че не трѣбва да постѣпвашъ като нея. Желанията ти не трѣбва да бждатъ като желанията на вълка. Желанията ти не трѣбва да бждатъ като желанията на лисицата. Желанията ти не трѣбва да бждатъ като желанията на мишката, но да бждатъ като желанията на човѣка. Защото, ако имашъ желанията на вълка, на лисицата и на мишката, ти не би се ориентиралъ.

Въ сегашнитѣ измѣрвания трѣбва да имате нѣколко пункта, за да направишъ едно измѣрване. Само съ една точка ти не може да направишъ нищо. Следователно геометрически вълкътъ, лисицата и мишката, това сж пунктове. За да дойдешъ до известно заключение по въпроса, който разисквашъ, тѣ сж едно предметно учение. Запримѣрь отъ де е излѣзла десетичната система? Отъ къде е взелъ човѣкъ? Той се е научилъ да брои отъ ржцетѣ. Като дошли ученикѣ хора, тѣ, като търсили какъ да изразятъ и тѣ, като мислили, мислили, намѣрили носа и отъ тамъ започнали. Следъ туй, какво да му турятъ на този носъ? Ученикѣ хора разбрали [избрали] едно число, което да е отрицателно число и следъ като мислили и намѣрили въ природата човѣшкото ухо. Вие казвате: „Това е едно съвпадение.“ Или може да кажете, че тѣ взели отъ яйцето единицата, но яйцата отпосле дойдоха.

Човѣкъ е взелъ предметно учение отъ своята ржка. Следъ туй, дълго време три нѣща сж му турили. Условията на единицата се дава чрезъ ржката. Следъ туй има онова число на равновесието. Числото 3 е на равновесие. Човѣшкитѣ вежди това. Въ веждитѣ има трижгълникъ. Човѣкъ е едно елипсовидно сжщество. Ако се прекара единъ ко-

нецъ, какво ще се направи? Ще се образува елипса. Трижгълникът е мърка, с която можем да мърим двата полюса на човешкото същество. Какво е ръстът ти? Когато полуситът сж надалеч или наблизю, имате две различни положения. Затуй когато носът е по-дълъгъ, човък е по-уменъ, колкото носът е по-късъ, веднага въ него чувствата му вземат надмощие. Дължината на носа показва преимуществото на умственитъ сили. Когато носът е късъ, чувствата преобладаватъ. Следователно отъ дължината на носа ние сждимъ за преобладаващето влияние или на ума или на чувствата.

Ще вземете общата линия. Тъй, както гледамъ вашитъ носове, перспективно нъкои носове се гледатъ, че сж къси, но то е самоизмама. Носът може да е дълъгъ и широкъ и вследствие на това изглежда, че е късъ. Нъкои носове сж къси, но сж сплеснати, изглежда, че сж дълги. Носът тръбва да се гледа по отношение спрямо цълото лице.

Сега тия разсждения не сж за практическия животъ. Ако вземемъ единъ човък, който не може да разсждава отъ последиствия къмъ причина и обратно - отъ причината къмъ последиствията, той ще каже: „Какво отношение има тукъ?“ Даже на единъ съвремененъ геометрикъ или математикъ да му разправяте за това, той ще каже: „Не ми говори такива работи, съвсемъ друго положение е.“ Хората сж образували тази система, но туй броене, което ние имаме, то е дошло отъ Невидимия свътъ. Човък е построенъ математически, геометрически, споредъ една форма, която ние не знаемъ. Каква е формата? - На единъ по-висшъ свътъ, отъ който човък е излъзълъ. Тукъ той само си носи бюджета, разноскитъ му сж останали горе, той носи само бюджета си тукъ. Този бюджетъ е времененъ. Единъ день той ще се облече въ тълото си, въ което ще живее, въ което е билъ направенъ.

Сега, ако речемъ да се спремъ, да разискваме какво е тълото на безсмъртието, ще се оплетемъ. Вие мислите, че той е тукъ. Виждате единъ день баща ви, майка ви, туй тълото, което вие считате реално, то престава да функционира и виждате баща ви, майка ви сж си заминали. Тълото престава да

функционира, нѣма кой да тури вжглища, нѣма кой да тури вода. Машина има. Като дойде онзи машинистъ, трѣгне машината. Значи тази машина, съ която си служи този механикъ, тя е временна, тя не е негова собственостъ. Той, като се научи, свърши си работата, слѣзе отъ машината. Тѣлото, въ което живѣе, то е временна машина. Единъ день той трѣбва да напусне и като дойде до последната станция този механикъ трѣбва да си почине. Онѣзи, които не разбиратъ законитѣ, ще кажатъ: „Еди кой си умрѣлъ.“ Има умирање, ако тази машина се разруши. Ако тази машина се сблъска, този механикъ, кой е или какъ се казватъ тия, които каратъ локомотивитѣ? - Машинистъ. Думата машинистъ за васъ е разбрана. На български какво значи машинистъ? На васъ машинистъ ви е толкозъ известна, колкото крава като кажешъ. Ти казвашъ крава, но какво нѣщо е кравата. Мислишъ - сжщество, отъ което доишъ млѣко. То е само външната, механическата страна. Но ония черти, по които се познава кравата, вие още не ги знаете. Всѣкога мислишъ за кравата: туй, което може да ни даде млѣко.

Този въпросъ за образуването, тази е една подвижна единица, тя носи сама по себе си. Най-хубавата частъ отъ свѣта се възприема чрезъ нея. Най-хубавитѣ възприятия човѣкъ ги възприема чрезъ храната. Тази частъ на впечатлителността (*носѣтъ*), когато ние много възприемаме, когато нѣкой пжтъ нервната система е силно възбудена, не може да спите. Когато не може да спите, азъ ви давамъ единъ методъ какъ да спите. Трѣбва да вземешъ нѣкой пжтъ нѣкое наркотическо срѣдство. Концентрирайте ума си на върха на носа. И като концентрирате ума си на върха на носа, за половинъ часъ ще заспите. Не, да се приспишъ, че да не може да се събудишъ, като мислишъ за носа си, тури числото 5-6, че като заспишъ да се събудишъ, за да знаятъ слугитѣ ти, които ще те събуждатъ. Онѣзи, които сж задъ носа, ще те събудятъ навреме.

Тѣй като говоря, лесна работа е, но като направите единъ опитъ, опитътъ не може да излѣзе сполучливъ. Изоб-

що, щомъ се безпокоишь, много не вървятъ работитѣ. Но нѣма какво да плачешъ. Започни да мислишь за носа си и веднага ще изчезне скръбъта. Понѣкой пжтъ се запитайте защо човѣкъ трѣбва да плаче. Азъ съмъ гледалъ мъже и жени плачатъ. Случило се е нѣщо и плаче човѣкътъ. Казва: „Защо се е случило?“ - Случило се е. Рекохъ, и да ти обясня защо се е случило, нищо нѣма да те ползува. Тамънъ ти обясня защо се е случило и той казва: „Другояче не можеше ли да бжде?“ То е цѣла философия. Хубаво нѣщо е за разсѣждение. Понѣкой пжтъ и азъ питамъ защо туй се случило. Той започне да обяснява. Често ми се е случвало нѣкой да дойде при мене и ми разправя, че нѣкой го е ударилъ въ главата. Питамъ го: „Какъ си го обяснявашъ?“ Той седи, седи, казва: „Иде ми на умъ. Преди десетина години казахъ една дума на този човѣкъ. Види се нѣкой кимъ* е ималъ. Обидихъ го и заради това ме е ударилъ въ главата.“ Да кажемъ, възможно е, вѣроятно е, но той не може да намѣри никаква причина за това, което му се е случило, тогава какъ ще си обясните? Но все си има една малка причина. Малката причина седи нѣкъде или близо или далечъ. Единъ човѣкъ може да те удари по единствената причина: ти си миналъ и го погледналъ така несъзнателно и той се докачилъ. Дигне ржката, като че съ погледа ти си го ударилъ. Може причината да е много близка. Ако на този човѣкъ, който минавалъ тамъ, покрай него, който му се усмихне, поздрави го, ни най-малко нѣма да го хлопне. Минаватъ двама покрай единъ воененъ постъ. Минава единиятъ и войникътъ съ пушката го повалява на земята. Иде другиятъ и казва: „Извинете, азъ виждамъ, че е забранено.“ Първия го удря, а вториятъ се възползува. Той казва: „Ще извините, азъ съмъ попадналъ тука“, войникътъ вземе друга поза. Войникътъ е подъ команда и той казва: „Тукъ не може да минаватъ.“

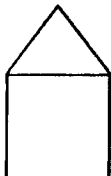
Та рекохъ, въ живота, помнете, има много военни постове. Цѣлата природа е пълна съ военни постове. Дали си мъжъ или жена или дете, все таки може да приемешъ единъ ударъ на пушката. Та когато ние говоримъ за законитѣ на

*кимъ – (диал. от пер.-тур.) омраза, вражда

природата, подразбираме единъ войникъ, който седи съ пушката. Ако не си внимателенъ, той може да постъпи така, както не би желалъ. Туй знание ви се дава, за да може да се ползвате, да не попадаме въ ненуждни мъжнотии и скърби въ свѣта. Страданията сж общъ ходъ на работата.

Та рекохъ, сега ще помните ухото [на] необходимостта, какво е. Азъ ще ви дамъ, отношението е това: то си има команда. Такова ухо ти трѣбва да го командувашъ. Трѣбва да заповѣдвашъ. Онѣзи, които имате домъ, кѣща, васъ ви възпитаватъ съ команда, понеже идете отъ положението на необходимостта. Защо се е образувалъ дома? Домътъ е едно възпитателно срдство за човѣшкия духъ, да се научи човѣкъ да слуша. Като започнешъ, въ едно положение, [ще] ти заповѣдватъ - въ едно прераждане, второ, трето, четвърто, десето, стотно прераждане. Ще заповѣдва жена ти, господарътъ ти, докато се измени ухото ти отгоре. Защо е създаденъ дома? За да се измени ухото на човѣка, за да знае разумно какъ да слуша. Защото най-първо необходимостта трѣбва да се яви и после ще дойде свободата. Свободата се явява като разуменъ процесъ на разумността, после се явява разумността. Казвате: „Защо сж страданията въ свѣта?“ За да стане човѣкъ уменъ, нищо

повече. Умниятъ човѣкъ таванъ си прави вътре. Щомъ влѣзешъ въ една кѣща, виждашъ, че таванъ има този човѣкъ. Показва, че има желание да се поправи. Сега ще кажете: „Ами, че нашиятъ салонъ и той си има таванъ.“ Кой нѣма таванъ? Имаме таванъ ние 5 греди, които сж хоризонтални. Всѣка греди показва една степенъ. Таванътъ е отъ различни степени. Нашиятъ таванъ върви въ видъ на стълба. Ние сме спасили сжщия законъ.

Та рекохъ, ухото играе една отъ важнитѣ роли въ механическитѣ процеси или въ разумния Божественъ свѣтъ, човѣкъ да се научи да слуша. Най-първо, най-хубавото, което човѣкъ може да слуша въ свѣта съ своето ухо, то е човѣшката речъ и музиката. Вие не може да имате едно хубаво, красиво ухо, което не може да схваща правилно човѣшката

речъ, което не може да схваща правилно музикалнитѣ тонове. Туй ухо не е построено правилно. Азъ наричамъ „разумно ухо“, което правилно схваща звуковетѣ на речта и правилно схваща музикалнитѣ трептения. То е вече разумното ухо, съ което може вече да се работи. Затова на човѣка трѣбва да му говорите. Командата е необходимостъ, тя предшества. За да дойдемъ до разумното ухо, обикновено за разумния животъ, непременно трѣбва словесно говорене или музика, нали?

Всички трѣбва да се учите да пѣете? Вие сега пѣете, азъ ви слушахъ горе, като пѣхте „Грѣе слънцето“. Тѣй не се пѣе. Най-първо, като пѣешъ, трѣбва да се слушашъ. Като изговаряшъ думата, трѣбва да имашъ желание да чуешъ думитѣ. Думитѣ самъ да ги слушашъ и да ти е приятно, че си чулъ. Най-първо произнесешъ една дума, кажешъ: „любовъ“. (*Учителътъ я изговаря натъртено.*) Това не е музикално. Тѣй ще те биятъ, ако любишъ и кажешъ по този начинъ. Ако ти така произнесешъ думата „любовъ“ на своята годеница, тя ще ти каже: „Ха, да си вървишъ.“ Азъ, ако бѣхъ мома и онзи, който би ми казалъ така, азъ ще си обърна гърба. Това не е любовъ. Това е необходимостъ въ свѣта. Като кажешъ „любовъ“, така тихо ще изговоришъ, че да чуешъ. То е най-деликатниятъ звукъ, който може да чуешъ. Нѣма по-деликатенъ езикъ отъ любовта. Тя е толкозъ близо, като чуешъ, ти мъртъвъ да си, пакъ ще оживѣешъ. Затуй щомъ дойдете до любовта, тихо говорете и като кажешъ веднажъ, не повтаряй. Любовта не обича да се повтаря. Като говоришъ на себе си, любовта продължава този звукъ.

(*Учителътъ пѣе тихо.*) Този начинъ на пѣене показва единъ изворъ, който тече нѣкъде. Вие нѣкой път мислите, че сте много добри, че сте поумнѣли. Представете си, че ви внесатъ въ единъ свѣтъ, дето хората сж крайно интелигентни и крайно добри. Какво ще представяте вие? Пренесете се отъ школата като дѣлгати въ единъ по-горенъ свѣтъ. Вашето положение ще бѣде такова, както да пратите едно дете между математици. Туй дете да е делегатъ, да вземе участие въ ония разисквания, които математицитѣ ще иматъ. Такова

ще бжде вашето положение.

Казвате: „Азъ зная нѣщо за ухото.“ Какви работи има да се учатъ за ухото, тия гѣнки вътре, после отъ колко милиона нишки е създадено. Има вътре нишки, които издаватъ звукъ, предаватъ човѣшката речъ, предаватъ музикални тонове, трептенията. Има специфични мѣста. Музиката зависи отъ ухото. Какви сж тия жгли. Ухото много добре трѣбва да бжде обработено. Колкото по-добре е обработено ухото, толкова по-добре ще възприемете речъта. Ухото трѣбва да е завършено. Ние не може да предположимъ единъ ангелъ съ едно дефектно ухо, той не може да бжде ангелъ, ако има най-малкия дефектъ на ухото. Той трѣбва да дойде на Земята и да си изправи ухото. Земята е една работилница. Когато нѣкой ангелъ съгрѣши, изпращатъ го на Земята за ремонтъ.

Нали знаете онзи примѣръ, единъ ангелъ съгрѣшилъ и отъ Небето го изпратили тукъ на Земята, да се вплоти, да научи три нѣща. Мисля, че знаете тази приказка. Ако не я знаете, ще я намѣрите и ще ми я кажете, да я прочета и азъ. Защото и азъ се интересувамъ отъ нея. Всѣкога, когато човѣкъ дава внимание, какъ се говори нѣкъде, ако ви даватъ, вижте какво е ухото на говорителя. Азъ бихъ ви далъ едно правило: никога не слушайте единъ сказчикъ, който нѣма едно правилно ухо. Всѣки единъ говоритель, когото слушате, да има хубаво ухо. Ако слушашъ единъ човѣкъ, на когото ухото не е добре завършено, една дума като каже, върви си, не отваряй никакъвъ разговоръ, понеже този безполезенъ разговоръ ще се отрази върху тебе, той нѣма да ти каже нѣщо умно. Тогава вие единъ съ другъ нѣма да се срещате, но трѣбва да разбирате какво да е ухото. Едно ухо, гледано перспективно, горната частъ трѣбва да има форма.

Туй ухо е надеждно въ всѣко отношение.

На това ухо може да разчиташъ. Ако тази форма се измени, тя ще се измени по нѣкакви вътрешни причини. Следователно ако ухото се деформира, то се деформира по причина на човѣшките мисли, чувства и желания. Следователно ухото ще вземе такава форма, каквито сж мислитѣ и же-

ланията. Ухото е наследствено, повечето е наследствено. Търпърва трябва да работимъ, да пресъздадемъ малки прибавки на ушитъ. Сегашнитъ уши, азъ ги наблюдавамъ, все сж наследствени, дѣдо ви, прадѣдо ви сж работили и ви сж оставили сега да ги моделирате малко. Заслужава 5 - 6 години да работи човѣкъ да ги посвѣти, да моделира своето ухо. Като идете въ оня свѣтъ, туй ще ви бжде една придобивка, пакъ ще имате това ухо. Между най-висшата срѣда на ангелитъ, пакъ ще носите това ухо съ васъ. Тѣй както е ухото, каквото е тукъ на Земята, такова ще бжде и горе. Каквото е горе, такова ще бжде тука. Онова, което ние придобиемъ на Земята, ние го носимъ съ себе си. Като се качимъ въ духовния свѣтъ, пакъ ще имаме приблизително такова тѣло. Туй тѣло ще мяза на духовното тѣло.

Всѣка една придобивка, въ каквото и отношение да е, и най-малката придобивка, въ нѣкоя частъ на тѣлото или пъкъ нѣкъде малкъ дефектъ, единъ завършенъ резултатъ е. И вие ще го носите съ себе си. Тѣ наблюдаватъ и вътрешно тѣ знаятъ причинитъ, но същевременно единъ ангелъ, като дойде на Земята, ще гледа човѣшкото ухо. Тѣ сж физиономисти първокласни. Като погледне ухото, веднага вижда какви послѣствия ще дойдатъ, мисли и за причината. Нѣкой пътъ ухото отвънъ е правилно, нѣма никаква погрѣшка. Този ангелъ знае причинитъ. Тѣ не седятъ въ единъ индивидъ, а сж посторонни, а онзи, който не разбира, той ще има криви заключения.

Та това е единъ резултатъ, външенъ резултатъ, който трябва да изучавате. Ухото е въ процесъ на развитие. Ухото у насъ още не е завършено, лицето на човѣка и то не е завършено. Казвате: „Богъ направи човѣка по образъ и подобие“, но съвременнитъ хора още не сж направени по образъ и подобие Божие. Тѣ иматъ възможности, но нашитъ уши не сж завършили своето развитие. Има много да се развиватъ. Носътъ ни и той е недоразвитъ. Устата сж въ процесъ на развитие, ушитъ и тѣ сж въ процесъ на развитие. Въ туй развитие, въ което сега се намираме, то показва степенъта, до която сме дошли, доста голѣмъ пътъ сме изходили и сега въ свѣта

има доста красиви уши, които можемъ да вземемъ като образецъ. То е успѣхъ.

Нѣкои, които не разбиратъ законитѣ, може да се обезсърчатъ и да кажатъ: „Азъ нѣмамъ хубаво ухо.“ Ухото всѣкога може да го поправишъ, стига да обичашъ туй ухо, т.е. въ ума ти трѣбва да се роди една мисль. Единъ органически процесъ може да се усили, може и да се спре. Азъ не искамъ да се спре. Има единъ процесъ въ слънчевия вѣзелъ. Не искамъ да ви кажа мѣстото, близо е надъ пѣпа и подъ лъжичката, има една междина и тамъ нѣкой пѣтъ нѣщо ви говори. Вие въ ума си много правилно разсжждавате, а тукъ долу, едно сжщество ти казва точно обратното на това, което ти мислишъ, горе ти си едно разумно сжщество, а долу опакъ човѣкъ. Светиитѣ, това сж го претърпѣли, отдолу онзи псува, а онзи отгоре благославя. Та най-голѣмото мжчение на светиитѣ е, когато сж дошли до това положение. И тѣ се чудятъ какъ е възможно. Горе да благославя, а долу да псува. Чуди се, моли се веднажъ, дважъ, трижъ, но отъ молитва не взема. Нѣкой пѣтъ утихне, нищо не казва. Нѣкой пѣтъ може да се обяснятъ причинитѣ какви сж. Мнозина отъ васъ, като дойдатъ до тази областъ, ставатъ много мълчаливи. Тамъ човѣкъ трѣбва да бжде гениаленъ, за да може да излѣзе отъ този изпитъ.

Когато се изучава физиономически ухото, носа, човѣкъ трѣбва да ги изучава принципиално. Азъ гледамъ носътъ е кжсъ, но възможно е този носъ въ 5 - 6 години да се измени. Той нѣма да стане ангелъ, но все таки ще има едно подобрене, може да бжде 10 пѣти по-добре, отколкото първоначалното. Сега на мнозина хора трѣбва да се поправятъ ушитѣ, устата. Най-голѣми дефекти сжществуватъ въ ушитѣ и въ устата. После сжществуватъ голѣми дефекти въ носа, въ очитѣ. Но поправянето трѣбва да започне съ ухото, съ устата, да се поправятъ възприятията въ бѣлата раса. Въ черната раса имало чрезмѣрни дефекти, дефекти въ устата, а въ бѣлата раса, както сж вървѣли има единъ дефектъ - изтъняването на устнитѣ, на дветѣ бърни. Не е здравословно да има човѣкъ

тънки устни. Човѣкъ не може да бжде здравъ, ако устата образува една линия. Всѣкога трѣбва да се остави устата свободна и затуй човѣкъ понѣкоѣ пѣтъ заспива, да си отвори устата. Другояче волята поддържа стиснати устни. Нѣкой, когато иска да покаже, че има воля, той стисне джукитѣ си. Срещамъ нѣкой стисналъ си джукитѣ. Нѣкоя мома срещамъ, стиснала си джукитѣ. Рекохъ ѝ: „Нѣма какво да си стискашъ устата.“ Нѣкоя майка и тя си стиснала джукитѣ. Нѣкой свещеникъ си стисналъ джукитѣ, нѣма какво да си стискате устата. Той си стиска устата, хвана го за ржката, раздрусамъ го: „Отвори си устата“, и той веднага я отваря. Той, за да си стисне устата, той е по-силенъ отъ мене. Имате право да си стискате устата предъ единъ човѣкъ, който е по-слабъ отъ васъ. Предъ него може да си стиснешъ устата. По-силниятъ като срещнешъ, ако искашъ да минешъ благополучно, устата трѣбва да бжде отворена. Стиснешъ малко, ти ще възбудишъ въ този човѣкъ всичкитѣ действия въ природата. Природата всѣкога мачка същества слаби, които се мислятъ за силни. Тя особено удоволствие изпитва да ги мачка.

Това сж сега общи твърдения, които споредъ съвременната наука се нуждаятъ отъ доказателства. Може лесно да се докажатъ. Тази теория може да ви докажа. Да ви изпратя 10 души въ София съ стиснати уста, навсѣкжде по единъ начинъ. Като се върнатъ, изказватъ своята опитностъ. 3-4-10 души да изпратя съ отворени уста, тѣ споредъ другото правило, тѣ като се върнатъ, другитѣ отиватъ. И едниѣ и другитѣ да идатъ по работа. Да кажемъ, отивате въ нѣкое министерство, отива, иска служба. Пъкъ съ стиснати устни е, погледне го инспекторътъ и казва: „Нѣмамъ време.“ Съ всѣко стискане за природата нѣма лъжа. Щомъ стиснешъ, въ природата става едно изменение, щомъ отпуснешъ устата, въ природата пакъ става изменение, ако азъ стисна очитѣ, става изменение. И въ религиозния животъ, въ който и да е животъ и въ свѣтския става изменение. Въ каквото и положение да си поставите очитѣ, веднага съответно влияние има. Всѣко едно наше движение произвежда единъ малкъ ефектъ

и се регистрира нѣкѣде. Природата отбелязва всѣка постѣпка, мисль, движение и нѣма което да не е регистрирано, забелязано нѣкѣде. Защото единъ день въ бѣдещето, вие ще четете, като на кино, всичко каквото е било скрито - покрито, тайно и всичко ще гледате така и ще ви бѣде много приятно.

Но при сегашнитѣ условия, при които ние минаваме, понеже човѣкъ има туй чувство, за понятията за хубавото и красивото, ако му кажете, че ухото не е хубаво, веднага ще му стане мъчно. Той си тури най-първо ржката. Ржката може ли да познае дали ухото е правилно или не? Ако искашъ да знаешъ дали има правилно ухо или не, азъ да ви дамъ единъ методъ. Ти си тъженъ, скърбенъ, прекарай дѣсната или лѣвата си ржка покрай ухото, следъ като прекарашъ, ако ухото е хармонично направено, веднага ще намѣришъ едно видоизменение въ твоето състояние. Ако прекарашъ лѣвата си ржка или ако прекарашъ и дветѣ си ржце и никаква промѣна не става, знай, че ухото не е такова каквото трѣбва. Защото, ако срѣдната частъ на ухото е издадена или ако е вдлбната,

туй вече показва дали човѣкъ е активенъ. Тукъ е активната страна, това сѣ динамическитѣ сили. Когато срѣдната частъ на ухото е изпъкнала, той никога нѣма да бѣде спокоенъ, той ще бѣде постоянно като нѣкоя машина напрегната да работи. Има и обратния процесъ. Тогава безпокойството е вътрешно, когато ухото е вдлбнато въ срѣдата.

Едното ухо е обективно активно, а другото е субективно активно, а когато ухото е право, това е спокойната линия.

Има части на ухото, които показватъ бѣдещето развитие, бѣдещитѣ възможности, показва заложитѣ вече. Всѣкога ти ще разчиташъ на една заложба, която Богъ вложилъ вътре, азъ говоря за ухото като единъ разуменъ резултатъ на сѣществата. Ти, като бутнешъ ухото и въ Невидимиятъ свѣтъ има сѣщества, които веднага казватъ: „Какво обичашъ?“ И тогава, споредъ твоето ухо ще те кредитиратъ. Ти засѣгашъ цѣла разумна областъ въ Невидимиятъ свѣтъ и ако ти не засѣгашъ ухото, не може да имашъ отношение съ тия

сжщества. Ти въ слушането ще се съединишъ съ разумното, което направява ушитѣ ви. Ако се затворятъ ушитѣ и оглушѣе човѣкъ, то е нещастие за човѣка. Ако хората биха оглушали за разумното, да не може да слушатъ за хиляди години, туй ухо ще изчезне и нѣма да остане почти нищо. Ще останатъ малки чукаччета. Но благодарение на постоянното слушане, на сегашната речъ и музиката, която сега хората иматъ, човѣшкото ухо се е развило.

Слушайте разумното и пѣйте правилно. Писанието казва: „Пѣйте и възпѣвайте Господа въ себе си.“ Не може да приемешъ хубавото, ако не слушашъ разумно. Като станешъ сутринъ, дай ухото, да слушашъ разумното. Седнешъ и мислишъ какво Господъ мисли за тебе, какво ангелитѣ мислятъ за тебе. Какво ще мислятъ ангелитѣ за единъ човѣкъ, който не знае да пѣе? Какво ще мислятъ ангелитѣ за единъ човѣкъ, който не знае да говори? Или вие не сте обръщали внимание на тембъра на вашата речъ.

Вие посрѣщнете единъ човѣкъ и му кажете така. Ще ви приведа една малка опитностъ. При мене идва една много благородна българка. По типъ има нѣщо много хубаво въ нея, въ характера ѝ. Правя единъ опитъ. Казахъ ѝ само една дума, за да изнесе нѣщо. Тя казва: „Ти знаешъ ли колко ме разгнѣви тази дума, знаешъ ли колко ми стана тежко?“ Рекохъ, може да ти става тежко, но азъ обяснявамъ единъ законъ, туй е неразбиране вътрѣ, туй показва чувствителностъ въ тебе. Тя го изтъкувала лично. Привеждамъ единъ примѣръ, азъ употрѣбявамъ интонация. Рекохъ: „Азъ съжалявамъ много, ако ти така мислишъ за мене. Ти да мислишъ заради мене така.“ Сега азъ какво мисля, какво съмъ мислилъ, ако бѣхте станали светии, бихъ ви го казалъ. Азъ седя и размишлявамъ, рекохъ какво влияние упражняватъ човѣшкитѣ чувства. Отъ една малка интонация и следъ туй веднага измѣнихъ тона си и започнахъ да говоря. Като измѣнихъ тона си, тя казва: „Така вече разбирамъ.“ Ритъмътъ, интонацията, начинътъ, по който говоря, моето обръщение, обърнахъ се къмъ нея сериозно, посвихъ си очитѣ, погледнахъ я. Рекохъ на та-

зи младата жена: „Азъ съмъ срещалъ много красиви жени, но досега не съмъ срещалъ нито една българка, която да оправдае моитѣ очаквания.“ Тя казва: „Азъ ще докажа, че има една българка. Ще направя нѣщо и следъ 4 години ще отворишъ плика. Туй, което ще кажа, ще го направя. Тогава ще ти кажа туй изпълнихъ ли го или не.“ Рекохъ, трѣбва разбиране, туй е една отлична черта. Азъ виждамъ хубавото въ нея. Не само трѣбва да се препорѣчвамъ, че азъ зная това, но каквото върша въ дадения случай и на мене, ако ми говорятъ по сѣщия начинъ и мене ще ми стане мъчно. Тя дошла до едно положение. И единствената българка е, която ми харесва малко.

Сега вие ще кажете: „Ами ние тукъ?“ За васъ дума да не става. Сега на васъ може да ви кажа нѣщо и да ви стане мъчно. Сега за изяснение казвамъ това, да ви покажа закона, колко човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, крайно внимателенъ. Малки работи може да огорчатъ човѣка. Като срещнешъ човѣка съзнанието трѣбва да бжде будно. Понеже живѣемъ въ единъ Божественъ свѣтъ, хармониченъ свѣтъ, Божественото не се шегува. Има нѣща, които сж позволени въ физическия свѣтъ, има нѣща, които не сж позволени въ Божествения свѣтъ. Нѣма защо така да се прави.

Сега какво стана, кажете ми? Какво запомнихте отъ тази лекция. Вие ще кажете: „Ушитѣ не сж такива каквито трѣбва.“ Ушитѣ ви трѣбва да станатъ такива, каквито трѣбва да сж, за каквито сж направени, да работите върху тѣхъ. Може да кажете: „Кога ли ние ще се развиемъ?“ Щомъ дойде пролѣтъта на човѣшкия животъ, вие ще се развиете. Пролѣтъ, онѣзи цвѣтя излизатъ всички изъ земята. Та когато дойде Божествената Любовь, човѣкъ трѣбва да има отзвукъ на това. Не трѣбва да туряме отрицателни мисли, да казваме: „Остарѣхме, отъ насъ нищо нѣма да стане.“ - Не, отъ мене ще стане това, което Господъ ме е направилъ, азъ да стана. Вие ще кажете, искате да приведете примѣра на българката. Тя казва: „Азъ ще дамъ написанитѣ нѣща точъ въ точъ. Ще видишъ, че има българка, въ която нѣма да останешъ разоча-

рованъ.“ И вие като нея кажете, турете си нѣколко точки и следъ 4 - 5 години да докажете, че ще го изпълните. Онова, което Богъ е вложилъ въ насъ, да го развиемъ. Да направимъ едно ухо, че като го види Господъ, по човѣшки говоря, да каже: „Тия деца сж работили.“ Като погледне ухото Богъ, да каже: „Това дете отлично е работило!“ Тѣй както единъ баща ти е далъ условия и ти си училъ много добре, придобилъ си всичко.

Отче нашъ

*12 година
31 лекция на Обиция класъ
19.IV.1933г., сръда,
Изгръвъ, София*

ТРИТЪ ПОСОКИ

5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета нѣколко стиха за размишления днесъ. Нѣма да ги обяснявамъ. Всѣки да размишлѣва и да види какви мисли ще му дойдатъ. (*Учителятъ прочете отъ Евангелието на Иоана отъ 6-тата глава отъ 11 до 15 стихъ включително.*)

Има нѣкои елементарни погрѣшки, които като се правятъ, не принасятъ голѣмо зло. Така че, тѣ сж погрѣшки, но нѣматъ послѣдствие. Запримѣрь, ако изпуснешъ въ българския езикъ „ъ“ на края или на френски ако пропуснешъ нѣмо „е“ не е голѣма погрѣшка. Погрѣшка е, но и безъ него може. Но ако въ срѣдата на нѣкоя дума пропуснешъ нѣкоя буква, изгубишъ целия смисълъ, тогава погрѣшката е голѣма. Сега погрѣшка има въ правописа. Нѣкои хора обръщатъ внимание на красотата на буквитѣ. Не е толкозь до съдържанието, отколкото до формата. Писмото може да е красиво, но може да е безсържжателно. А пѣкъ може да нѣма никаква красота, да е сбутано, но да има съдържание. За предпочитане е съдържанието предъ формата. Но за предпочитане е едновременно да бжде и съдържанието и формата.

Това сж обяснения сега. Но трѣбва да се направи паралелъ съ вътрешния животъ. У човѣка има нѣщо, което куца или по форма, или по съдържание, или по смисълъ. Човѣкъ въ три направления трѣбва да работи. Трѣбва да изправя формата, да допълва съдържанието и трѣбва да прилага смисъла, онова което знае. Трѣбва да знае кжде е погрѣшката му, дали е въ физическия свѣтъ, въ духовния или въ Божестве-

ния. Или трѣбва да знаеш дали погрѣшката е въ нашитѣ чувства, мисли или постѣпки. Формата всѣкога дава движение. Движението е свързано съ формата. Интенсивността е свързана съ съдържанието. Едно чувство може да бѣде интензивно, слабо или силно. Радостта може да я чувствувашъ като голѣма радостъ или малка радостъ. Скрѣбта може да я чувствувашъ като голѣма скрѣбъ или малка скрѣбъ, а пѣкъ мислитѣ се отличаватъ съ разширение. Мисълта въ дадения случай може да завземе малѣкъ просторъ или голѣмъ просторъ. Това е отвлѣчено, понеже всички сте свикнали като децата на конкретни работи. За нѣкои деца единъ бонбонъ струва много повече отколкото майка му да му облѣче новитѣ дрехи. Понеже обличането на дрехитѣ е нѣщо външно, а пѣкъ бонбонитѣ сѣ нѣщо вътрешно. Детето, ако го попитате, ще каже: „Бонбони ми дайте.“

Вземете вашитѣ разсѣждения. Вие считате нѣкой човѣкъ за духовенъ. Духовниятъ счита, че сѣ задължени къмъ него и казва: „Азъ живея толкозъ години духовенъ животъ и какво ми даде Господъ?“ Че този животъ е важенъ за тебе. Полезенъ е за тебе. Какво ще искашъ отгоре на това. Запримѣръ, да ядешъ 10 години това, което нѣкой ти е давалъ и сега да искашъ да ти платятъ за това, че си ялъ. Нѣкой казва: „Десетъ години вървя по този пѣтъ.“ Че ако си вървѣлъ по този пѣтъ, това не е заради мене, а е заради тебе. Трѣбва да го извървишъ. Ти казвашъ: „Плати ми.“ Философия! После, вдига се споръ между двама души кой колко пѣтъ е извървѣлъ. Това е безполезно. Нѣма какво да се спори. Който извървѣлъ повече, ползува се повече. Който извървѣлъ по-малко, по-малко се ползува. А който нищо не е извървѣлъ, нищо не се ползува. Ще кажете: „Условията.“ Условията ги оставете. Тѣ сѣ праздна работа. Това сѣ забавления само и никакъвъ резултатъ нѣма.

Вземете пѣенето. Всѣки трѣбва да пѣе за себе си най-първо. Вие се спѣвате, най-първо си мислите какво ще кажатъ хората. Две нѣща ще кажатъ хората: или че пѣешъ добре или че не пѣешъ добре. Или ще те похвалятъ или нѣма да те

похвалят. Ти за похвала ли искаш да пѣеш? Похвали се ти. Нѣкой пѣтъ си кажи: „Пѣхъ хубаво.“ Другъ пѣтъ си кажи: „Не ми се харесва това мое пѣне.“

Ако има нѣкой, който да разбира пѣенето по-добре отъ тебе, добре. Но да те хвали онзи, който нищо не разбира отъ пѣенето, е смѣшно. Азъ вземамъ пѣенето не като едно развлѣчение. Пѣенето е едно сръдство за трансформиране на Божественитѣ енергии. Ти не може да трансформирашъ една Божествена енергия и да я туришъ на работа безъ пѣне. Това ти трѣбва да го знаешъ. Пѣнието е единъ методъ, едно сръдство за тази цель. Ти не може да туришъ една енергия на работа, каквато и да е енергия, безъ пѣне. Пѣенето е сръдство. Ти трѣбва да пѣешъ, за да придобиешъ известни енергии. Запримѣръ единъ боленъ е изгубилъ енергията си, ако този боленъ не пѣеше, щѣше да умре. Ти, като пѣешъ, ще добиешъ тази енергия, за да живѣешъ. Ти казвашъ: „Азъ не зная да пѣя.“ Ще се научишъ. Ти имашъ сръдство, за да трансформирашъ Божественитѣ енергии въ себе си, чрезъ пѣенето. Трѣбва да пѣешъ. Най-първо ще мърморишъ, малко шумоление. Ще пѣешъ и после това шумолене ще се превърне въ музыка.

Неразбранитѣ работи сѣ шумъ. Не сѣ музикални. Разбранитѣ работи сѣ всѣкога музикални. Тамъ, дето има разбиране, има музыка. Правилното говорене е музыка. Щомъ не говоришъ добре, ти нѣмашъ музикалностъ. Когато пѣешъ, трѣбва да обръщашъ внимание на това, което пѣешъ и изговаряшъ. Напримѣръ: „грѣе Слънцето“ - пѣешъ. Като кажешъ: грѣе Слънцето, трѣбва да проникнешъ въ тритѣ свѣта. Въ тритѣ свѣта това Слънце трѣбва да изгрѣе. Ти пѣешъ: „грѣе Слънцето“, а пъкъ имашъ друга идея въ ума си и мислишъ, че тази идея, която имашъ, е много висока, пъкъ тя никакъ не е висока. Запримѣръ имашъ идеята да градишъ къща. Само като грѣе Слънцето, ти може да съградишъ къщата. Защото онѣзи сжщества, които дойдатъ да работятъ, при свѣтлината могатъ да работятъ, при Слънцето. Най-първо това Слънце трѣбва да грѣе въ всички области на твоя живо-

тъ, за да се реализира градежа на твоята къща. Градежът на къщата зависи от онѣзи мисли, които имаме въ насъ, или съ нѣкои думи, или съ нѣкоя постѣпка.

Има нѣщо, което човѣкъ трѣбва да реализира въ себе си. Напримѣръ всѣки отъ васъ иска да бѣде богатъ. Има нѣкои нѣща, които за въ бѣдеще ще разберете. Напримѣръ разбирате думитѣ: „здравъ човѣкъ“, „богатъ човѣкъ“. Здравето на човѣка зависи отъ това пѣе ли той или не. Човѣкъ, който пѣе, това показва, че мисли. Че има добри чувства и че постѣпва добре. Могатъ да ти дадатъ възражение, че не всѣкога това е вѣрно. Не е вѣрно само въ едно отношение: когато не пѣе добре. Но щомъ пѣе добре, винаги положителнитѣ мисли, чувства и постѣпки вървятъ добре.

Напримѣръ сега пѣсенята „Грѣе Слънцето“. Ако ви кажа: Я, ми изпейте пѣсенята „Грѣе Слънцето“, вие ще кажете: „Ще пѣя както е тамъ дадена.“ Тамъ е даденъ само модела. *(Сестра Ольга изпѣ първитѣ две думи.)* Това е единъ начинъ, това е една мѣрка. Правилна ли е тази мѣрка. Но на това липсва нѣщо. Нѣкой казва: „Грѣе Слънцето!“ И се учудва, приятно му е. Какъ ще изпѣешъ това? Трѣбва да имате вдъхновение. Който може да го изпѣе, ще му дамъ единъ левъ. Ако ви бѣхъ казалъ: 100 хиляди лева, всѣки ще искаше да пѣе. За мене единъ левъ струва повече отколкото 10 000 лева. Представете си, че азъ ви давамъ едно семенце. Само за това семенце има мѣсто да го посадишъ. Другото ще бѣде товаръ, ако ви дамъ повече.

Азъ ви давамъ правилень начинъ за разсѣждение. Трѣбва да разсѣждавате по най-простия начинъ на живота. Като изпѣете: „Грѣе Слънцето“, може да станешъ проводникъ на една Божествена енергия. Това е наука. Преди пѣенето ти си билъ въ нездравословно състояние, а пъкъ като изпѣешъ три четири пѣти „Грѣе Слънцето“, да станешъ здравъ, да ти е приятно да ходишъ и болката да изчезне. Тогава туй пѣене има смисълъ. Защото неестественото състояние спѣва човѣка. Имашъ една малка мъжнотия и мислишъ, че тя не може да се поправи. Може да е идея, може да е

идеята на нѣкой религиозенъ човѣкъ, който казва: „Господь не ме обича.“ Нѣкоя жена казва: „Любимиятъ ме забравилъ.“ Майката казва: „Детето ме забравило.“ Търговецътъ казва: „Клиентитѣ ме забравиха.“ Учителътъ казва: „Ученицитѣ ме забравиха.“ Нѣкой пжтъ е хубаво да те забравятъ хората. Напримѣръ приятно е да те забравятъ детективитѣ. Нѣкой пжтъ е приятно да те забравятъ стражаритѣ, да те биятъ. Но нѣкой пжтъ е неприятно, тѣзи които чакашъ да ти донесатъ храна, да те забравятъ или да забравятъ да ти платятъ навреме.

Вие се спъвате отъ вашето минало, т.е. въ васъ има известни идеи. Вие искате да постигнете нѣщо. Скромни сте всички, искате да бъдете богати, но криете. Азъ разбирамъ, той иска да е богатъ, а иска да покаже, че е скромень, че не е лакомъ. Човѣкъ трѣбва да бъде богатъ. Казано е: „Богатитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие.“ Това не е добре преведено. „Лакомитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие.“ Лакомиятъ, глупавиятъ, грѣшникътъ, несправедникътъ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие, а пкъ сега превеждатъ, че богатитѣ нѣма да влѣзатъ. Христосъ не е казалъ така, както е думата на български. На английски е така, постоянно повтарятъ това. Ако богатиятъ нѣма да влѣзе въ Царството Божие, оставете богатството и ако всички сиромаси ще влѣзатъ въ Царството Божие, тогава защо се оплаквате отъ сиромашията. Това е неразбрано. Сиромасхътъ е, на който му липсва нѣщо. Той не трѣбва да бъде сиромасхъ, нищо повече. Това е отрицателна дума. Сиромасхътъ и богатиятъ сж процеси. Богатиятъ, който не е щедъръ, нѣма да влѣзе въ Царството Божие. Сиромасхътъ, който е сиромасхъ и не е търпеливъ, той нѣма да влѣзе въ Царството Божие, нищо повече.

Следователно ти като сиромасхъ имашъ една отрицателна дума, съ която да развиешъ търпението. Задъ сиромашията се крие една положителна енергия. Ти трѣбва да туришъ търпението, за да изкарашъ енергията и да я впрегнешъ на работа. Ти казвашъ: „Дотегна ми вече да търпя сиромашията.“ Той никога не е търпѣлъ съзнателно. И богати-

ятъ никога не е билъ щедъръ. Той е билъ щедъръ, когато му показватъ кобура и даде хиляда лева. Казватъ му: „Ако не дадешъ 1000 лева, ще те утрепеме.“ Той казва: „На 10 души дадохъ 1000 лева.“ - Да, но не по твоя добра воля, но чрезъ насилие. Ще дойде при тебе една комисия отъ млади жени и ще ти искатъ, но преди да дойде тази комисия, ти не отиде да дадешъ, а трѣбваше тази комисия да дойде и да те увещава и да ти казва, че така ще приемешъ Царството Божие. Това не е даване, а насилие. Ти трѣбва да имашъ съзнание, че всичкия си имотъ си готовъ да дадешъ за Царството Божие. Нѣкой ще дойде и ще каже: „Дай го сега!“ Никой нѣма право да ти каже: „Дай го.“ - „То е моя работа.“ А пъкъ азъ ти казвамъ: „То е твоя работа.“ Че ще те сѣди Господъ, то е Неговата работа. Дяволътъ ще те изкушава, то е негова работа. Ако ме намѣри слабъ, ще ме изкуси, за да ме изпита. Нѣкой пѣтъ се сърдите на дявола. Търговецъ е той. Залъгва те той. Залъгалъ те, и те е обралъ. Кой е кривъ? Щомъ кажешъ, че дяволътъ те е изкусилъ, това показва, че дяволътъ е по-умень отъ тебе. Азъ не съжалявамъ, че той ме е изкусилъ, а казвамъ: „Втори пѣтъ като дойдешъ, ще бѣда внимателенъ.“ Дяволътъ по единъ и сѣщи начинъ не те изкушава, а все по новъ начинъ. Въ свѣта може да дойде изкушението по единъ много естественъ начинъ, по единъ много естественъ пѣтъ. Нѣкой момъкъ среща нѣкоя мома и обърне се ума му. Той си има работа, но забрави работата. Закъснява като чиновникъ и ще лѣже началника си защо е закъснѣлъ. Ще каже, че баща му билъ боленъ, а той ходѣше по стѣпките на красивата мома и я поглеждаше.

Та рекохъ, онова, което ни съблазнява, не е никакъвъ дяволъ. Този човѣкъ е видѣлъ нѣкаква идея, която трѣбва да я реализира. Не, че е лошо да гледа той тази красива мома. Отлично е това, но въ него има едно несъответствие. Той не знае пѣтищата, по които да добие тази красота. Тази красота е добита отъ тази мома и тази красота е за нея, а не за него. Той трѣбва да се научи по кой пѣтъ тя е добила тази красота, а не по външни пѣтища да взема тази красива мома.

Ако той е грозенъ и тази красива мома нѣма да го направи щастливъ. Ако е грозенъ и се ожени за нея, той ще има цѣла беля на главата си. Тази, красивата жена не е заради* него. Тази, красивата жена е като една красива дума, написана. Ти я чуешъ нѣкой пѣтъ, но нѣмашъ право да вземашъ тази дума. Ще я прочетешъ и ще мислишъ за съдържанието ѝ. Като видишъ единъ красивъ човѣкъ, ще мислишъ за онѣзи условия, при които той е добилъ тази красота. Въ красивия човѣкъ има нѣщо хубаво. Неговия погледъ, движенията му, въ думитѣ му има нѣщо хубаво, което ти прилѣга на сърдцето. И тогава ще се учимъ. Този, красивиятъ човѣкъ, въ дадения случай е професоръ.

Като привеждамъ този примѣръ изъ физическия свѣтъ, нѣкой пѣтъ той е опасенъ, за старитѣ не е вреденъ, за онѣзи отъ васъ, които сж 45 годишни, не е вреденъ. Нѣкой пѣтъ на нѣкого, който е 20 годишенъ, ще му мръдне сърдцето. Яви се желание у него да срещне тази красива мома. И на нѣкоя улица се е заплесналь на нѣкой прозорець. Това всичкото, което става въ свѣта, е на мѣстото си. Нѣщата принадлежатъ на другъ свѣтъ. Красотата принадлежи на единъ по-високъ свѣтъ. Красивитѣ работи сж не заради* насъ. Ние сме само зрители, тѣ сж изложени. Когато единъ художникъ излага своитѣ картини, той ги излага за художницитѣ, които разбиратъ отъ изкуството му, а пѣкъ минава единъ обикновенъ човѣкъ, който поглежда, това изложение не е заради него. Той може да се радва, той е преходенъ пѣтникъ, той не трѣбва да мисли, че изложението е заради него, но той трѣбва да се радва, че е попадналь, да види тѣзи картини.

Красотата не е за хората на Земята, а за ангелитѣ. Нѣкой пѣтъ тѣ обичатъ да проявятъ красиви работи. И като минава нѣкой ангелъ покрай нѣкой красивъ човѣкъ, спиратъ се, гледатъ го, знаятъ какво нѣщо е красотата. Тя е за ангелитѣ, а пѣкъ покрай ангелитѣ се ползуваме и ние. Тѣ все на Земята правятъ своитѣ изложения, между хората, за 5-6 години, за 10 години и после си вдига изложението. Значи, до-

*заради - за (бел.ред.)

като ангелитѣ поддържатъ изложението, има изложение, а като си вдигнатъ изложението, нѣма изложение. И момата тогава не е красива вече. Тази мома е красива, понеже тя има известна идея, постѣпкиѣ, мислитѣ, чувствата сѣ, които я правятъ красива, но единъ день тя изгуби своитѣ мисли, чувства, постѣпки или идеи и ги замѣсти съ нѣкои по-долни - не е така красива, както по-рано. Тя е изгубила първитѣ си идеи, чувства и постѣпки. Следователно който губи, слиза надолу. И после, като погледнешъ, тя е станала нѣкоя обикновена мома. Нѣма онази красота, очитѣ нѣматъ онзи жаръ, устата не сѣ подвижни, да блика животъ въ тѣхъ. Сега сѣ нѣщо мъртво. Въ живота ще бждешъ винаги младъ и никога не остарявай! Единствената красота е въ Вѣчното Начало. Човѣкъ трѣбва да дава ходъ на Божественитѣ мисли, човѣкъ трѣбва да има желание да бжде проводникъ на онова, хубавото, красивото, Божественото, което се намира въ Божествения свѣтъ.

Какъ ще изпѣете: „Грѣе Слънцето“ по новъ начинъ? Единъ учителъ давалъ на ученицитѣ си да решатъ една мъчна задача и целиятъ класъ не могълъ да я реши. Тогава ученицитѣ казали: „Кажи ни задачата, учителю!“ Но той казалъ: „Втория пѣтъ.“ И учителътъ нѣкой пѣтъ не знае задачата и той се намира нѣкой пѣтъ въ трудно положение.

Основната мисль е: Свържете се съ Божественото. Вие се вплитате съ физическия свѣтъ. Вие всѣкога се вплитате съ постиженията на физическото поле и съ онази идея да имате пари за черни дни. Ще ви приведа единъ примѣръ. Преди нѣколко дня дойде една сестра отъ свѣта: добра, умна, много интелигентна, разбира, схваща, много красиво, хубаво има нѣщо въ нея. Следъ като говорихме дълго време, тя казва: „Кажи ми нѣщо, което мога да занеса съ себе си, кажи ми нѣщо, което мене ми трѣбва.“ Азъ я погледнахъ и ѝ рекохъ: „Ти си много пестелива, но не икономична. Нѣщата въ 9 взе-ла ги връзвашъ, но не си икономична. Ти харчишъ нѣщата много. Тепърва трѣбва да учишъ икономия. Понеже пестеливостта си наследила, а пѣкъ икономията сега трѣбва да

учишъ, какво нѣщо е икономия. После ти си чрезмѣрно честолюбива. Хубаво нѣщо е това,“ и рекохъ. Тя минава за българка. Рекохъ ѝ: „Тѣй, както те гледамъ, не ми се струва, че си българка, по линиитѣ, които имашъ, не приличашъ на българка. Въ тебе има нѣщо внесено германско, английско, пакъ правъ ли съмъ“, и рекохъ. Тя каза, че съмъ правъ. Каза баща ѝ, майка ѝ какви били и моята теория излѣзе права. Тя минава за българка, името ѝ българско, но линиитѣ ѝ показватъ, че има нѣщо английско, но че има и славянска кръвь. Това, хубавото въ нея се дължи на славянското. Рекохъ ѝ: „Ти трѣбва да превърнешъ своето честолюбие въ самоуважение. т.е. онова, което Богъ е вложилъ въ твоята душа, да го разработишъ. А пѣкъ честолюбието е външна обвивка. И тази обвивка нѣкой пѣтъ става много тежка.“

Ето какво разбирамъ подъ думата „честолюбие“. Представете си, че въ единъ лѣтенъ день, при 35 градуса температура, си туришъ кожухъ, за да не се простудишъ, това е честолюбие. Или честолюбието може да се сравни съ следното: Зимно време, при 40 градуса студъ си се облѣкълъ съ бѣли, тънки дрехи, това е пакъ честолюбие. Ще туришъ една дреха, която да пази топлината на тѣлото ти. Азъ наричамъ самоуважение следното: Самоуважението е една дреха, за да пазишъ обикновената Божествена топлина на организма си, а пѣкъ честолюбието е една дреха, която ти по свое усмотрение си турилъ, не ти е приятно и казвашъ: „Много ми е тежкъ кожухътъ“, или казвашъ: „изстинахъ“, и треперишъ подъ дрехитѣ. А пѣкъ самоуважението е онова вътрешно достоинство, въ което се пази добре естествената топлина. Не е лоша дума тази „честолюбие“. Тя не е лоша дума. Той люби честността, обича честността, не обича да лъже, но е малко сприхавъ, обижда се. Ние сме притурили други качества и думата взема вече друго направление. Ако подъ понятието „честолюбие“ разбирашъ „честность“, то е право, но ако внесешъ въ понятието „честолюбие“, мисълта за докачение, тогава си на кривъ пѣтъ. Никога не се занимавай съ отношението, което хората иматъ къмъ тебе. Ти

нѣмашъ време да се занимавашъ съ това, какво хората мислятъ за тебе. Това да не те интересува. И тогава, ако се занимавашъ съ това, нѣма да имашъ време да си гледаши работата. Въ дадения случай мене трѣбва да ме интересува работата, която ми е дадена отъ Невидимиятъ свѣтъ, какво трѣбва да свърша днесъ. За мене това е важно, да свърша работата си. А пъкъ като остане време, после мога да мисля какво мислятъ хората за мене. И хората ще мислятъ или че съмъ свършилъ добре работата си презъ деня, или че не съмъ я свършилъ добре. Това ще мислятъ, ако знаятъ.

Сега за пѣсенята „Грѣе Слънцето“. Вие не може да разрешите въпроса, докато Слънцето не грѣе. Представете си, че вие пѣте на Слънцето, какъ ще му пѣте? Какъ бихте му попѣли? Нѣкой ще каже, че е остарѣлъ, но да имате съвсемъ остарѣли схващания... Като изгрѣе Слънцето, това ще го кажете музикално. Първиятъ тонъ трѣбва да бѣде подтикъ, движение. Трѣбва даде подтикъ, движение съ първия тонъ. Най-хубавото, което притежавашъ въ физическия свѣтъ, е движението. Въ физическия свѣтъ всѣко едно движение, всѣка една стѣпка е едно незамѣнимо богатство за онзи, който разбира. Мърдането на ржката или мѣстенето на очитѣ нагоре, всѣко външно движение е едно богатство. На тона си азъ трѣбва да дамъ движение. Най-първо ще дамъ движение, а следъ това ще дамъ съдържание на тона - чувствата си и после смисълъ. Три нѣща трѣбва да съдържа пѣненето. Подтикъ на движението. Като мисля: „грѣе Слънцето“, като че искамъ да тръгна къмъ него и следъ това трѣбва да образувамъ една вътрешна връзка между Слънцето и мене и следъ това на трето мѣсто, да разбера смисъла на това съдържание, което е вътре. Въ мене да се роди единъ подтикъ, едно движение къмъ Слънцето.

Нѣкой пѣтъ малкото дете отива къмъ майка си, а нѣкой пѣтъ майката отива къмъ детето си. Когато майката отива къмъ детето, тогава любовта на майката е по-голѣма, а когато детето отива къмъ майката, тогава любовта на детето е по-голѣма. Когато майката отива къмъ детето си, тогава

казваме, че тази майка ще страда. Когато детето отива към майка си, казваме, че това дете ще стане човѣкъ. Ако това дете отива при майка си и плаче, нѣма да стане човѣкъ, но ако не плаче, ще стане човѣкъ. Нѣкой пѣтъ вие отивате при Бога и все хленчите. Детето ще разкаже на майка си кой го е ударилъ, кой го е бутналъ, кой му е казалъ нѣщо лошо. Майката дава внимание, кое е било онова дете. Така ще направи майката, която не е умна. А пѣкъ умната майка ще потупа детето си по рамото и ще каже: „Нѣма нищо.“

Кой ще изпѣе „Грѣе Слънцето“? Левѣтъ ще остане заради мене. Ако не можете, у васъ си пѣйте тази пѣсень. Дайте движение, приемете съдържанието въ себе си и после разберете смисъла. Какво движение ще дадешъ при думитѣ: грѣе Слънцето? Единъ левъ пакъ давамъ. Движение трѣбва да има тукъ. (*Учителѣтъ направи движение.*) Взехъ лева. Ако ние въ малкитѣ нѣща не виждаме Божественото съдържание, тогава животътъ нѣма смисълъ. Ако ти въ една стѣпка, която правишъ, не виждашъ дълбокия смисълъ на онова, което минава и движи крака ти, а именно цѣлъ единъ разуменъ свѣтъ. Много пѣти, когато ти ходишъ, има хора въ разумния свѣтъ, разумни същества, които те гледатъ, че ходишъ и се радватъ. Хиляди души болни, като те гледатъ, че ходишъ, тупатъ сърдцата имъ и се радватъ. Ти си идеалъ за тѣхъ. Хиляди души болни азъ мога да ги излѣкувамъ, само като ходя. Азъ ще се посмея малко, ще дефилирамъ и гледашъ, че и тѣ почнали да дефилиратъ. Нѣкои отъ васъ не знаятъ да ходятъ. Идеални същества сж тѣзи, които никога не сж били болни. А пѣкъ онзи, който е боледувалъ, и той е добѣръ. Нѣкой пѣтъ у васъ има нѣкои болезнени състояния. Нѣкоя болна мисълъ, чувства, постѣпки, не сте доволни. Нѣкой ангелъ минава и те подканя да се движишъ. Ти забравишъ, че те боли крака и като те боли крака, казвашъ: „Много ти благодаря, че дойде, за да оцени здравето“, и болестъта ще си отиде. А пѣкъ ти казвашъ: „Тази пуста болестъ, какъ дойде и ми стегна крака.“ Така не се казва. Ти поблагодари. Като дойде болестъта, тя ти казва: „Ти си хваналъ кривъ пѣтъ, съ твоитѣ

мисли, чувства и желания, къде отивашъ?“ Не те пуца болестъта. Ти казвашъ: „Махай се отъ тукъ, не е твоя работа.“ А пъкъ болестъта те обича, не си отива.

Ако всѣка болестъ е единъ възлюбленъ, който те обича и те е хваналъ за крака, тогава добре че не знаете тази истина. Въ новия животъ, ако така не разбирате, животътъ не може да се осмисли. Като върви човѣкъ, да благодари, че може да ходи. Като стане сутринъта да отпрати ума си къмъ Бога, че има едно хубаво чувство; да отпрати ума си къмъ Бога и да благодари, че има една хубава мисль и да бжде радостенъ. Благодари на Бога, че може да ходишъ, че чувствувашъ, че мислишъ. Това е смисълътъ на живота. И онова богатство, което добиешъ, ще остане за тебе.

Отче нашъ

*12 година на Обиця Окултенъ класъ
32 лекция, 26.IV.1933г.,
Изгрѣвъ, София*

ЧОВЪШКАТА УСТА

5 часа сутринта

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Защо човък живее“.

Кое можем да наречем най-мъчното изкуство? Във класа болни хора не искамъ, а който е разположенъ. Неразположени хора въ класа не искамъ. Това трѣбва да го знаете. За да се създаде една хармония, трѣбватъ здрави хора, а свѣтътъ е широкъ отвънъ. Въ класа, ако отидете, за да добиете нѣщо, трѣбва да имате разположение, да се владате. На какво се дължи неразположението на човѣка? Нѣкои искатъ да се прави добро. Какъ трѣбва да се постѣпва? Нѣкои запримѣрь не постѣпватъ съ мене добре. Какъ трѣбва да се постѣпва? Не само, че трѣбва да се каже, че не постѣпва добре, но какъ трѣбва да се постѣпва. Нѣкой напримѣрь напише нѣкое писмо, казва, че не е хубаво. Но какъ трѣбва да се напише? Може да се направи добро, но писмото трѣбва да има резултатъ. Както е вашиятъ животъ, това е единъ резултатъ на вашето минало. Всичко, каквото сте вие, това е резултатъ на вашето минало. И краката ви, и главата, и вашата мисль, чувства, всичко, сж резултатъ на миналото. Вие говорите за единъ идеалъ, искате да научите нѣщо. Хубаво, какво ще научите? И като научите нѣщо, вие искате да узнаете характера на хората. За да познаете другитѣ, трѣбва да познавашъ и себе си. Ти не може да познавашъ другитѣ повече отъ себе си.

Ако запримѣрь съмъ говорилъ за устата, всѣка една издатина, всѣка една линия е жива линия, тя не е случайна.

Всѣка една линия означава качества на човѣка. Запримѣрь крайнитѣ части на устата, ако сж спуснати надолу, това е едно качество отъ миналото. Ти си песимистъ и следствие на това, устата ти сж огънати, поради миналото. Докато сж огънати устата ти надолу, ти не си оправилъ своя песимизъмъ. И всички онѣзи нишки на мозъка, съ които ти функционирашъ, сж огънати. И трѣбва да се изправятъ тѣзи нишки. Въ мозъка мжно се изправятъ. Това е една дълга процедура.

Вие казвате: „Кажете ми тайната.“ Тайната не е никакво чудо. Двама млади се събрали, иматъ тайна. Каква тайна? - Обичатъ се. Любовта сипва ли се? Какво нѣщо е обичътъ? Наблизо сж единъ до другъ. Че два камъка ги турили единъ до другъ, какво отъ това. Или хванали се двама души за ръката и се водятъ. Това любовъ ли е? Това е единъ резултатъ. Единъ човѣкъ, който се дави въ ръката, хващатъ го. Като срещнете единъ човѣкъ, какъ ще го хванете за ръката? Вие не знаете кой е истинския начинъ за хващане на ръката, когато двама души се обичатъ. Азъ виждамъ, че двама души се хванали, но Любовта я нѣма тамъ. Защото Любовта има особенъ начинъ за хващане.

И вие имате после особено разбиране. Мене ме интересува вашето разбиране. Нѣкой пжтъ, когато искамъ да се развеселя, азъ мисля за вашето разбиране. Напримѣрь мисля за вашата любовъ. Вие вървите по пжтя и си ударите крака. Вие се спрете, недоволни сте. Изменя се вече вашето разположение. Вие сами се ударите, но не може да намѣрите виноватия. Търсите камъкъ да му се карате и търсите причина. Мислите, че ще я намѣрите. Защо се ударихте? Щомъ е единъ ударъ, това е една задача, която иска разрешение. И после, въ какво си ударилъ. Дали голѣмия палецъ или колѣното? Че това не е безъ причина. Ти си ударилъ колѣното. Трѣбва да знаешъ, защо си ударилъ колѣното.

Азъ ви казвамъ, че болни хора въ училището не искамъ. Ето какво разбирамъ подъ боленъ човѣкъ: Вие идвате тукъ и всѣки идва въ училището съ своята сметъ, изсипвате

всичко тукъ. Представете си, че всичкитѣ ученици влизатъ и всички се секнатъ на пода, това сж все окултни ученици, седите вие и мислите за Бога, за слънцето и прочие. Твоя работа, но дотогава, докато има плюене и секнене, никаква тайна не може да се разкрие на човѣка. Тѣзи лигавини сж полезни за ума [стомаха], но не сж полезни за стомаха [ума]. Плюнката ти е полезна за твоя стомахъ, тя е лѣчебна, но отвѣнъ изплюта, тя е вече вредна. Събирай това, ценното въ една кърпа. Вие сте много щедри на плюнкитѣ, а пъкъ сте много скържави на паритѣ. Плюнки навсѣкжде. Онова, което вие вършите, ще се върне върху васъ. Всѣка една мисълъ, всѣка една постѣпка, ще остави най-първо едно влияние върху васъ. Вие не може да се освободите отъ този законъ.

Вие сте една написана книга. Напишете нѣщо върху себе си и съ вашето недоволство, азъ забелязвамъ въ нѣкои братя и сестри, на които устата сж започнали да изтъняватъ. Сърдцето започва да се атрофира. Ти имашъ една мисълъ, тя остава като сухъ клонъ, щомъ е безъ чувства. Ако пъкъ устата станатъ по-дебели, още не съмъ видѣлъ устата на нѣкого да задебелеятъ, все изтъняватъ. Хубаво е да станатъ подебели. Вие трѣбва да пазите сърдцето си. Не допускайте ония горчивитѣ чувства. Има известни чувства, които се отразяватъ много зле, тѣ не принадлежатъ на човѣшкия родъ. Тѣ сж чувства странични. Запримѣрь вие вземете, пиете отъ известенъ сокъ, вие усѣщате известна горчивина. Тази горчивина може да се употреби като лѣчебно срѣдство въ известенъ случай, но ако я вземете като храна, вие ще отровите кръвта си, ще я развалите.

Трѣбва да бждете обективни. Азъ наричамъ обективно следното: Ти трѣбва да търсишъ на всѣко нѣщо неговото мѣсто. Запримѣрь вземете здравето на човѣка. То се поддържа отъ човѣшкитѣ чувства. Ти не може бждешъ здравъ, докато нѣмашъ нормални чувства. Запримѣрь ти искашъ да се запознаешъ съ Бога. Че Богъ не прилича на човѣка, да Му кажешъ: „Добъръ день“, или да вземешъ да се ржувашъ съ Него. Не може това. Или искашъ Той да ти обърне внима-

ние. Обръща внимание. Казваш: „Родилъ ме е Той.“ Добре. Тръбва да имашъ разположение като Него. Ако нѣмашъ разположение като Неговото, тогава отъ де е Той твой баща? Ти казваш: „Господъ е мой баща.“ Какъ ще опишете тогава баща си, понеже не можемъ да опишемъ Бога, ние се намираме тогава въ единъ смутъ. Не е голѣмо престѣпление да не зная нѣкои работи. Но не е и голѣмо благо да знаешъ нѣщо. Да допуснемъ, че при тебе имашъ единъ ближенъ, за когото знаешъ, че лъже или не знаешъ, че лъже. Какво печелишъ въ първия или въ втория случай? Вземамъ лъжата въ нейното най-елементарно проявление, както се проявява въ децата. Отъ де сж научили тѣзи деца лъжата, не зная. Детето изляло нѣщо и майката го пита, а то казва че не знае.

Ако въ вашия умъ не седи едно огорчение, вие не може да се развиете правилно. Мнозина отъ васъ имате силни характери. Но характеритъ ви не вървятъ по естественото развитие. Нѣкъде сте много силни, а нѣкъде не сте много силни. Като отидете въ Небето, като видятъ лицето ви, ще знаятъ 10 пѣти повече, отколкото васъ. Тогава знаете ли въ какво положение ще се намѣрите? Ако вие сте добъръ, на васъ ще стане приятно. Но, ако сте лошъ, тогава ще почнете да усѣщате едно стѣснително състояние.

Нѣкоя сутринъ станете и сте крайно неразположенъ. Или сте гнѣвенъ, или сте песимистиченъ и не може да си обясните откъде е това. Обяснявате го по разни начини. Азъ допускамъ само едно предположение: вие сте минали въ единъ разуменъ свѣтъ на съзнанието и като сж ви видели, сж ви определили - всичкитъ ваши лоши черти и вие сте крайно неразположени, понеже тѣ за васъ не мислятъ добре. Станете нѣкоя друга сутринъ, вие сте веселъ, минали сте презъ нѣкоя област и тѣзи сжщества сж видели всичко добро въ васъ и вие сте веселъ. Но да ви питамъ какъ сте минали, вие не знаете това, вашето съзнание не е било будно тогава. Вие се намирате тогава въ следното положение. Ако извадя желѣзото отъ огъня то изстива. А пъкъ има предметъ, като го запалятъ, гори, изгаря. Има предмети, като горятъ, не изга-

рятъ. Вие трѣбва да приличате на предмети, които горятъ и [не] изгарятъ. Ако имате чувства и тѣ изстиватъ, тогава сте въ положението на желѣзо. Ако пъкъ чувствата ви не изгасватъ, тогава сте въ положението на дървото, а пъкъ трѣбва да имате третото положение.

Богъ е създалъ играчките и ги търпи, но въ Божественния свѣтъ нѣма абсолютно никакви играчки. Богъ дава много забавления, но въ Неговитѣ отношения нѣма забавления. Всѣко нѣщо е ценно въ неговия животъ. Ако въ вашия свѣтъ нѣщо изгуби цената, тогава то не е Божествено. Ако вашата любовъ изгуби цената за васъ и кажешъ: „Едно време имахъ любовъ.“ Тогава вашата любовъ не е Божествена. Ти кажешъ: едно време или за въ бждеще. За бждеще ще зависи отъ сега, какъ си запаленъ. Ако си като желѣзото и въ бждеще ще станешъ така. Или пъкъ, ако си отъ предмети, които се запалватъ и изгарятъ, ще кажете, че ще изгоришъ. Ако пъкъ си отъ третия видъ предмети, тогава ще кажа, че ще устоишъ.

Трѣбва да направите малко дебели устата си. Трѣбва да натурите малко земя, че да увеличите вашата собственост. Сега собствеността на устата ви е малка, нѣма дворъ. Устата ви е градина, но вие нѣмате градина. Азъ съжалявамъ, че нѣмате градина. Имате една педя дворъ. Насъ ни интересува този фактъ. Човѣшкото сърдце трѣбва да има една широка градина. Има известни закони, които опредѣлятъ какъ трѣбва да бжде градината на човѣка. Безъ градина човѣкъ не може да бжде щастливъ. Както запримѣрь ако живѣешъ въ една къща, която нѣма прозорци и ако нѣма вентилация, или ако нѣма радио, да слушашъ нѣщо. Вашитѣ уши сж радиослушалки. Очитѣ ви сж прозорци, презъ които свѣтлината идва, а пъкъ устата представлява градина, съ голѣми порти, презъ които човѣкъ влиза и излиза.

Външно е много мъчно да се справимъ съ известни физически дефекти, които упражняватъ голѣмо влияние върху сегашния животъ. Напримѣрь зададатъ ви задача да изправите устата си. Че това е изкуство, да можешъ да изправишъ устата си. Ти трѣбва да знаешъ тогава всичкитѣ окултни пра-

вила, съ които разполагатъ йогитѣ, да знаешъ какъ да съсрѣдоточишъ известни течения нѣкъде. Вие обиквате нѣкого, защо? Само за да исправите вашата уста. И когато той почне да ги исправя, вие сте недоволенъ отъ него и го напушате. Колко хора гледамъ, започватъ да поправятъ устата си и устата оставатъ недоправени. Не е ималъ търпение да ги изправи. А пъкъ нѣкой пѣтъ майсторѣтъ, който изправилъ устата му, е по-слабъ отъ него и по-малко знае отъ него.

Вие искате да срещнете ангелъ. Въ него нѣма противоречие. Той, като те гледа, знае защо те гледа, ако те слуша, знае защо те слуша. Въ него нѣма абсолютно никакво противоречие. А пъкъ нѣкой те погледне и ти казвашъ: „Не зная защо ме погледна.“ Срещате гладенъ човѣкъ. Ако е гладна баба, тя те гледа. Ако е нѣкой гладенъ момъкъ и той те погледва. Ако е нѣкое малко дете и то те погледне. Ти усѣщашъ, че тѣ искатъ нѣщо отъ тебе, н[е] ти иде на умъ, че хлѣбъ искатъ отъ тебе. Ти казвашъ: „Младиятъ момъкъ да иде да работи,“ но той казва: „Гладенъ съмъ, да се нахраня, че тогава ще отида да работя.“ Ако срещнешъ нѣкого, погледнешъ го и той се зачерви. Като се погледне момата, тя се зачервила. Защо? Засрамила се е. Защо се е засрамила? Какво има въ срама? Човѣкъ се засрамва за две нѣща. Когато го хванатъ на мѣстопрестѣплението или когато го хванатъ на мѣстото на добродетелитѣ. Има два вида зачервяване. Когато е правилъ добро, той се засрамва, понеже е искалъ да направи добро и никой да не знае, и казва: „Не можахъ да опазя тайната.“ Сѣщото е и когато е правилъ зло. И двамата не сѣ искали да знаятъ другитѣ.

Вие искате отъ нѣкой човѣкъ да му вземете паритѣ. Мислите ли, че тази мисль е ваша? Не. Въ дадения случай, нѣкой иска да обърне нѣкого. Вие сте въ случая слуга или искате да направите нѣкому добро и тази мисль не е ваша. Тогава кжде сте вие? Вие сте човѣкъ въ изб[ора]. Следъ като ви се представи една лоша постѣпка, ти казвашъ: „Тази работа не мога да я направя.“ Ти си човѣкъ, който отказва да я направи. А пъкъ като дойде една мисль за добра постѣпка,

ти казваш: „Азъ мога да я направя.“ Ти си човѣкъ въ свободата да избирашъ. Ти си тамъ. А пъкъ това, което правишъ, това нѣма да е за тебе. За кого ще е? Три пѣти като ядете, яденето за кого е? За васъ ли е? Умирате нѣкой день. Това, което сте яли, кѣде отива? Следъ като умрешъ, кѣде остава това, което си ялъ. Ти казвашъ: „Ще умремъ единъ день.“ Смъртъта въ едно отношение е страшна, а въ друго отношение е благословение. Който знае какъ да умира, ще излѣзе вънъ. А пъкъ, който не знае какъ да умира и следъ като умре, пакъ си остава въ тѣлото и не знае какъ да излѣзе отъ него. Ако ти живѣешъ въ едно тѣло, което не е устроено, очитѣ, носа, устата, ушитѣ не сж добре устроени, тогава питамъ защо ти е това тѣло? Имашъ условие да излѣзешъ отъ това тѣло отъ тази къща. Въ следующата улица има единъ отличенъ, обзаведенъ апартаментъ. Какво лошо има да отидешъ тамъ?

Но да се върнемъ къмъ устата. Ако устата се намаляватъ, ако устата ставатъ по-малки, отколкото трѣбва, то характера на човѣка се изменя. Тѣзи, малкитѣ уста сж поетични, но тѣ изгубватъ смисъла на живота. Малкитѣ уста за голѣми работи не ги бива. Хората съ малки уста 25% изпълняватъ, а 75% не изпълняватъ, съ сръдни уста изпълняватъ 50%, а пъкъ съ нормални уста изпълняватъ 75%, а съ съвършени уста - сто на сто. Кои сж съвършенитѣ уста? Филеасъ Фогъ е обиколилъ свѣта съ най-голѣма точностъ. (*Героя на романа „Плѣтуване около свѣта“ отъ Жуль Вернъ.*) Кажешъ нѣщо и го изпълнишъ.

Вие се питате защо Господъ ви е създалъ? Азъ мога да ви кажа. Богъ ви е създалъ да се учите. Може да кажете: „Родилъ ли ни е да страдаме?“ - Не. Страданието и несретитѣ произтичатъ отъ характера, че не се учите. Сжщо така и всички други противоречия произтичатъ отъ това. Ако се учите, ще стане другояче. Всички противоречия въ дома ви произтичатъ отъ това, че не се учите. Напримѣръ две сестри сж се събрали и не може да се спогодите. Това е една задача, която трѣбва да разрешите. Ти казвашъ: „Тази сестра не я

обичамъ.“ Радвамъ се, че не я обичашъ. Ето една възможностъ за тебе да обикнешъ нѣкого. Ти казвашъ: „Тази сестра обича много.“ И това е една задача. Въ този случай трѣбва да запазишъ устата си и любовта се изгубва, ако не знаешъ какъ да я запазишъ. Може да туришъ едно препятствие. Има такива препятствия. Не, че се изгубва, но проявлението на Любовта престава. Ражда се едно малко разочарование. Вие считате тѣзи работи детински, но това е една цѣла философия. Единъ професоръ, единъ царъ, който и да е, казва нѣкоя мисль и после това го измѣчва. Една малка услуга не си я направилъ, нѣщо те измѣчва. Ти направишъ нѣщо за една минута и следъ това нѣщо те измѣчва. Казвашъ: „Втори пътъ, като се преродя.“ Вие съвсемъ механическо разбиране имате за прераждането. Не, ти започни отъ сега да се прераждашъ. Че ти, като почнешъ да изправяшъ единъ дефектъ, ти си влѣзълъ въ областта на прераждането. Щомъ не си започналъ да изправяшъ единъ дефектъ, ти нѣма да се преродишъ. Щомъ въ тебе се яви желанието да измѣнишъ нѣщо, ти си вече въ областта на Новия животъ.

Другото възражение сега е, ти казвашъ: „Какъ живѣе свѣтътъ?“ Азъ зная какъ живѣе свѣтътъ. И всички вие живѣете както живѣе свѣтътъ. Не е лошо това, но както вървите, всички не можете да влѣзете въ Царството Божие. Животътъ на свѣта не е животъ на разумния свѣтъ. Свѣтътъ е най-голѣмия разсадникъ. Ти казвашъ: „Този човѣкъ се е прославилъ.“ Много малкъ шансъ има човѣкъ да се прослави въ свѣта. Напримѣръ нѣкой се е прославилъ, но утре е смачканъ. Запримѣръ една жена има булска дреха, но следъ време ти виждашъ, че дрехата ти е смачкана и не може да я познаешъ. Не, че свѣтътъ е лошъ, нѣма какво да бѣгаме отъ свѣта, но всички ние трѣбва да излѣземъ отъ този свѣтъ, който ни стѣснява. Азъ ви говоря да излѣзете изъ стѣснителнитѣ условия. Запримѣръ ако кажа: вие, които седите на предната редица да идете на края, ще има недоволство. Защо и за какво? Ако кажа задната редица да дойде напредъ, ще кажете: „Тѣ недостойни ли сж?“ Следъ като сте били тука цѣль день и сте

работили, сте се изморили. Рекохъ, да минете отзадъ, да си починете. А на другитѣ рекохъ да минатъ отпредъ, а вие казвате, че като дойдатъ онѣзи, ще ви взематъ мѣстото и ще ви турятъ на опашката. Това не е философия.

Онѣзи отъ васъ, които искате да станете майстори и да работите, ще вземете по едно огледало. Може 10 - 20 души, огледайте устата си, докато вземете една хубава поза. Ще говоря сега на умнитѣ. Искате сега да се зачервятъ устнитѣ ви. Ще си представишъ единъ младъ момъкъ или една млада мома, представи си, че я гледашъ и тогава ще виждашъ какво влияние ще има върху устата ви, ще станатъ ли червени устата ти или не. Ти ще кажешъ: „Съ такива праздни работи ние не се занимаваме.“ Ако нѣма никакъвъ резултатъ и възразишъ така, право е. Но целиятъ животъ днесъ седи въ известни образи. Въ твоя умъ седи идеята да градишъ къща, въ нѣкой братъ седи идеята да гради салонъ и следъ време това въображение се реализира. Образътъ, който дойде въ твоето въображение, ти го наблюдавай и разгледай постижимъ ли е или не.

Човѣкъ, който иска да бжде свободенъ, трѣбва да знае следното. Дойде ти една мисль, ти кажешъ: „Тази мисль е лоша.“ Ти още не знаешъ дали тази мисль е лоша. Ако тази мисль бѣше лоша, ти трѣбва да определишъ въ какво седи нейната лошевина. Трѣбва да определишъ въ нея кои качества сж лоши. Трѣбва да знаешъ защо е лоша. Запримѣрь казватъ: „Хитри уста. Има хитри уста.“ На добрия човѣкъ каква е устата? Какъ ще я нарисувате? За следующия пѣтъ я ми нарисувайте една добра уста. Кой както знае да я нарисува. Задачата за следния пѣтъ е добрата уста. Ако устата сж притиснати и образуватъ права линия, или ако тази линия се огъва нагоре, какво показва това? Върху устата си човѣкъ трѣбва да се спре. Онзи, който иска да прави своитѣ научни изследвания, и той трѣбва да изследва устата и да види какво се крие въ нея като възможность.

Нѣкой пѣтъ въ устата се криятъ чувствуванията на физическото поле. Запримѣрь нѣкой човѣкъ е чувствителенъ

към храната. Като му поставиш храна, ще видиш една радост. Друг е чувствителен към дрехите. Като му поставиш хубави дрехи, устата му се зачервяват, а на трети човък, като представиш една хубава книга, устата му се зачервяват. Та, хубавото ядене, хубавата дреха, хубавата книга упражняват известно влияние. Но една мисъл има влияние върху определено място въ устата. Запримър яденето има влияние върху едно място на устата, а дрехата - на друго място, книгата - на друго място. Има три вида мускули, които регулират устата. Единият е само за физически прояви. Когато нѣкой предметъ принадлежи къмъ физическия свѣтъ и възбуди въ твоето съзнание известни мисли, тогава този мускулъ на устата се подвижва. Другъ пътъ мускули има, когато се засегнатъ чувствуванията на човѣка подъ лъжичката или въ сърдцето. Ако чувствуванията сж засегнати, тогава известни мисли [мускули] се подвижатъ. Представи си, че единъ човѣкъ е много добъръ и вие сте предъ него, той е толкова добъръ, че решава цялото твое бъдеще. Какво трѣбва да бъде положението на вашата уста? Тогава ще имате най-добрата мисълъ, най-добритѣ чувства и тогава въ какво положение трѣбва да бждатъ вашитѣ уста. Или когато искате да покажете на нѣкой човѣкъ, че го обичате, въ какво положение трѣбва да бждатъ вашитѣ уста. Стискате ли тогава устата си?

Когато седнете да напишете нѣкое любовно писмо, какъ ще започнете вашето любовно писмо? (*-Любезни.*) Кажете друга дума. Тази дума „любезенъ“ вече е изгубила съдържанието. Азъ съжалявамъ, че вие имате само единъ писмовникъ за любовни писма. Има едно ново съчинение издадено, за любовни писма. Представете си, че пишете едно любовно писмо на единъ изворъ, какъ ще го напишете. На единъ хубавъ, кристаленъ изворъ ще пишете едно писмо. Какъ ще му пишете любовното писмо? Никой да не знае и ще оставите писмото на извора. Не на нѣкой човѣкъ, на извора ще си изложите чувствата, какъ ще захванете? Вие сте оставили писмото си на извора и онзи, който намѣри писмото ви, той

ще мисли, че за него е писмото. Всѣки ще хареса писмото ви. Какъ бихте написали писмото до този изворъ? Дѣдо Благо за втория пѣтъ да напише любовно писмо до извора. Ти си най-опитния. Тебе те бива за тѣзи работи. До най-хубавия изворъ да напишешъ едно писмо.

Азъ свързвамъ устата съ онѣзи проявления, съ онѣзи най-възвишени мисли, чувства и постѣпки, които сж скрити въ човѣшката душа. Ти не може да ги проявишъ, ако не имъ дадешъ известенъ обектъ. Ние често мислимъ за Бога това, което не е, и затова не може да се събуди благородното, възвишеното. Само като си помислишъ за Него, трѣбва да затупти нѣщо въ тебе. Ти казвашъ: „Господи!“ Но само така да кажешъ, никакъвъ смисълъ нѣма. Ти казвашъ „Господи“, въ сжщото време какво мислишъ?

Едно дете върви по пѣтя и гледа едно черешово дърво. Обръща се и казва: „Господи“, не се минава половинъ часъ, среща го единъ човѣкъ и му дава череши отъ кошницата. Господъ ги е далъ. Той отдавна знае, че това дете ще иска череши и му дава. Ако ти помислишъ за Бога и ако имашъ нужда, непременно Богъ ще отговори на една твоя належаща нужда, но не за това, което не ти е потрѣбно. Но това, нуждното ще дойде, нѣма да мине много време. Даже много пѣти и преди да си го поискалъ, то ще дойде. Нѣкой пѣтъ си неразположенъ духомъ, човѣкъ трѣбва да е винаги разположенъ. Той е светия тогазъ и да го мжчатъ, той да се радва. Нѣкои отъ васъ казвате: „Учительтъ всичко може да направи.“ Вие оставете това. Какво вие може да направите? Учительтъ ще яде за себе си. И той ще опита сладчината на Божественитѣ работи. Ако вие не ядете, нѣма да се ползвате. Едновременно всички трѣбва да опитате хубавото въ свѣта. Вие не сте събрани да изучавате вашитѣ дефекти и дефектитѣ на другитѣ хора. Запримѣръ казвате: „Тази сестра има този дефектъ.“ Вие всички сте такива репортьори. На Изгрѣва каквото стане, всичко се знае. Падналъ нѣкой и счупилъ стомната, знае се.

Кое е хубавото въ дома? Нека да се научимъ да мислимъ. Ако въ дома има една сестра и единъ братъ, ако братътъ не може да люби сестрата и ако сестрата не може да люби брата, тогава тѣ какъвъ братъ и сестра сж? Ако въ дома има баща и майка и ти казвашъ, че бащата има особени чувства или ако бащата нѣма особени чувства къмъ сина, къмъ дъщерята, какъвъ баща е? Богъ има известни отношения къмъ насъ. Ние трѣбва да знаемъ какви съ Неговитѣ отношения. Всичко онова, хубаво, възвишено, което ни подтиква, все отъ Бога иде. Всѣко добро желание, всѣко възвишено чувство и мисль все отъ Бога идватъ, всѣка хубава мисль въ тебе, идва отъ Бога. Може да е минала презъ редъ страдания, но отъ Бога иде. А пъкъ всѣка лоша мисль иде отъ Бога, но е минала презъ много изопачени съзнания и затова не е разбрана. Тя идва при тебе като лоша. Азъ тази мисль ще я очистя, ще я изправа и ще я върна на Бога изправена и тогава Богъ ще се зарадва. Ще прати единъ ангелъ при мене, да ми закачи единъ орденъ. Представете си, че въ гората една мечка дави една сестра, кой братъ ще отиде да я отнеме? Тази сестра вика вече. Любовта тамъ ще се покаже. Ще хванатъ мечката за ушитѣ и ще ѝ кажатъ: „Защо газишъ сестра ми?“ А пъкъ сега сестрата, която мечката не я напада, той отишълъ нея да освобождава.

Вие ще кажете: „Трѣбва да се говори за сериозни работи.“ Кажете ми за какви сериозни. За какви сериозни работи да мислимъ? Азъ ще искамъ да мисля точно така сериозно, както вие ще кажете. Дайте си програмата. Единъ день да мислимъ сериозно, както вие мислите. Да направимъ опитъ. У васъ сега е накупѣло. Вие сте богати хора съ капитали и нѣма кжде да приложите капитала. Човѣкъ трѣбва да работи, все таки трѣбва да имашъ мѣсто, кждето да се проявишъ. Използвайте тогава единъ малъкъ случай за вашия умъ, за вашето сърдце, каквато и да е малка възможность, не изпускайте предвидъ, това е една отъ най-хубавитѣ философии.

За злото ще ви кажа следното. Щомъ видишъ една лоша постѣпка, ти тури противното, намѣри и тури една доб-

ра постъпка и я тури въ противовесъ на нея. Така ще ги поставите:

зло - добро

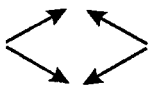
добро - зло

омраза - любовъ

Каквото и да мислишъ лошо, вие турете противоположната мисълъ. Напримѣръ дойде ви на ума мисълта защо не бъркате въ кесията на богатия. Тури си мисълта: „Защо да не бъркна въ кесията на богатия за да туря нѣщо?“ Или имашъ мисълта: „Защо да не го мразя?“ Тогава тури мисълта: „Защо да не го обичамъ?“ Или имашъ мисълта: „Защо да нѣмамъ лошо мнение заради* него?“ Тури мисълта: „Защо да нѣмамъ хубаво мнение заради него?“ Ако вашитѣ мисли не могатъ да изменятъ вашето лице и вашитѣ настроения, тогазъ тази мисълъ не е толкова жива и силна.

 Тази, огъната уста е много огъната. Това огъване е едно самочувствие. Човѣкъ, който обича известни

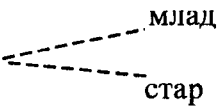
удоволствия, когато човѣкъ вкуси нѣщо и се удовлетворява, тогава устата става така вдлъбната. Тази линия е линия на удоволствието. Ако тази линия съвършено изчезне, тогава и удоволствието ще изчезне, тогава ще се яви линия на неудоволствието. Тази линия не трѣбва да бѣде нито много вдлъбната, нито много изпъкнала, но трѣбва да се огъва постоянно нагоре и надолу. Не трѣбва да се атрофира устата, да прилича на една плоскостъ. Но човѣшкото лице трѣбва да се движи, да има по него свещенъ трепетъ. Всичкиѣ мускули трѣбва да сж на работа. Само временно трѣбва да има една хармонична постъпка, застой и лицето да показва единъ изразъ на уравновесена човѣшка мисълъ. Ако човѣкъ седи предъ една катастрофа или предъ голѣма загуба или нѣкой е заминалъ, тогава ще се отрази това на лицето. Ще ви дамъ едно упражнение: ще си представите лицето на вашия умъ, на всички онѣзи хора, на които устата се огъватъ

* заради - за (бел.ред.)

нагоре и надолу.

Вие трѣбва да сте поетъ, за да се образува въ вашия умъ такава уста. Мохика* привлечаше жените си съ своята уста. Устата отива нагоре и надолу и доста красиви гримаси ставаха въ устата му. Това е едно изкуство. Ти, ако си свивашъ устата, правишъ впечатление на когото и да е. На когото и да е, ако режешъ лимонъ, ще му текатъ лигитѣ. Всѣко едно движение на човѣшкото лице, ще отрази влияние върху васъ, ако съзнанието ви е будно. Всѣко движение на човѣшкото лице действува на другитѣ. Вие не може да се освободите отъ това да ви въздействуватъ и да въздействувате. Науката е: правилно да разбирате това. Вие сте носители на Божественото. Туй трѣбва да се предаде на другитѣ. Азъ съмъ носителъ на Божественото. То трѣбва да се предаде на другитѣ. По-добре е да се прояви, отколкото да не се прояви. Непроявеното мжчно може да се изправи. А проявеното полесно може да се изправи. Ние сме носители на великото въ свѣта. Като срещнешъ единъ човѣкъ, ти не искашъ да видишъ неговия грѣбъ, а най-първо неговото лице.

Сега вие искате да бждете красиви. Представете си най-красивитѣ хора. И веждитѣ да сж красиви. На нѣкои хора веждитѣ не сж направени както трѣбва. Какви трѣбва да бждатъ веждитѣ? Еднитѣ вежди сж на стари, а другитѣ - на млади. Колкото човѣкъ е по-младъ, веждитѣ отиватъ нагоре. Като стане човѣкъ старъ, веждитѣ отиватъ надолу. Песимизмътъ не е едно състояние на децата, но на старитѣ хора. Всички стари хора сж песимисти. Старииятъ човѣкъ казва: „Старъ съмъ вече, нѣма какво да работя, значи да се върна и да стана младъ.“ И той трѣбва да знае, втория пжтъ каква форма да избере. Представете си, че имате сила и знание да се подмладите и да станете на 25 години. Какво трѣбва да мислите сега? Каквото и да мислите, това ще бжде. Вашиятъ животъ ще бжде точно това, каквото мислите. Това, което сега мислите, за въ бждеще ще се реализира. То е

* Хосе Мохика - популяренъ мексикански киноактьоръ и пѣвецъ, който презъ пролетта на 1933 г. посещава България

скрито. Това, което вие сега чувствувате и мислите и искате да проявите, то въ бждеще ще се прояви.

Именно сега въ окултната наука искатъ, щото всичкитѣ учени да разбератъ закона за прераждането. Този законъ за прераждането не е така лошъ, както си го представятъ индуситѣ. Има три вида прераждания въ свѣта. Физически ще се преродишъ, духовно ще се преродишъ и Божествено ще се преродишъ. Христосъ като казва: „Ако се не родите отъ вода и духъ,“ това е правилно прераждане. Докато се преродишъ, ще има животъ. Да се родишъ изново въ Царството Божие. Азъ не искамъ сегашния си животъ да го оставите, че да се захласнете, да нѣма отъ какво да се интересувате. Но когато сте свободни, въ свободното си време вземете си огледалото и направете споменатото упражнение.

Вчера Слънцето си показва всичката си любовъ. То ни цѣлува, все слънчеви цѣлувки. Та прегръщане, та любовъ! Вие ще кажете: „Така не се говори.“ Въ Слънцето, въ слънчевитѣ лжчи има една разумна страна. Едно знание има въ слънчевитѣ лжчи. И ако човѣкъ може да се постави така както трѣбва, ти ще чувствувашъ това, което никой другъ пжтъ не може да чувствувашъ, защото Слънцето е носителъ на разумната човѣшка мисль. И следъ като чуешъ тази мисль, ти трѣбва да направишъ нѣщо. Не само ще чуешъ какво ти говори Слънцето, но трѣбва да отговоришъ. Запитатъ ви отъ Слънцето: „Какво правите тукъ долу?“ Ти какво ще отговоришъ? Като срещна Господъ Илия, Господъ каза на Илия: „Какво правишъ тукъ долу?“ Ти какво ще отговоришъ? Като срещна Господъ Илия, Господъ каза на Илия: „Какво правишъ?“ Илия казва: „Поревнахъ за Господа да му направя нѣщо и дойдохъ тукъ да се науча отъ тебе. Исахъ да направя нѣщо, но не стана. Избихъ всичкитѣ онѣзи пророци.“ Тогава Господъ даде единъ примѣръ на Илия. Показа му красотата на лицето. Като чу Илия мекия гласъ на Бога, Илия си покри лицето и се засрами. Каза: „Много съмъ жестокъ. Съ лоши мисли съмъ, Господи, срамъ ме е.“ Този свещень елементъ трѣбва. Или трѣбва да се засраимъ. Срамътъ произ-

тича отъ това, че ние не вършимъ това, което Богъ иска.

Нѣкой пѣтъ забелязваме, че нѣкой братъ или сестра искатъ нѣщо. Пѣкъ азъ съмъ много занятъ, имамъ нѣщо много важно. Казвамъ му веднажъ, той настоява. Рекохъ му, че не мога да го приема. Като си отиде той, рекохъ: Азъ мога да постѣпя по другъ начинъ, да изчезна оттамъ, да се изгубя. Да му кажа, че не мога да го приема, това е най-практично-то. Но мога и по другъ начинъ, мога и да изчезна. Ето азъ какво съмъ решилъ: като дойде нѣкой, иска азъ да го приема, а пѣкъ съмъ заетъ, менъ ми трѣбва вода, ще му кажа: „Вземи тази стомна, ще идемъ горе на Витоша за вода и като се върнемъ, ще те приема, по пѣтя ще се разговаряме.“ Преведете сега. Всѣкога трѣбва да се образува единъ навикъ, една воля, не е хубаво човѣкъ да се сопва. Ти трѣбва да знаешъ какъ да отговаряшъ. Ти вече, ако направишъ една неприятна гримаса, че си недоволенъ, тогава вредишъ на себе си. И въпросътъ остава неразрешенъ. Да знаешъ какъ да свиешъ устата, устата е мѣстото на Любовта. Ти не може да употребишъ Любовта, ако не си господаръ на устата. Ти не може да приложишъ Любовта въ всичкото нейно разнообразие. Ти не може да погледнешъ хората както трѣбва, ако не знаешъ, ако не си господаръ на устата си. Ако устата ти нѣматъ нормалния изразъ на Любовта, тогава и очитѣ ти взематъ съответно положение.

Първото нѣщо, ще оставите устата си свободни и не ги измжчвайте. Сега устата сж на голѣмо мжчение. Сега казвамъ на онѣзи ученици, които искатъ да прилагатъ. Щомъ си недоволенъ, ще вземешъ чиста вода и една хубава кърпа и ще измиешъ устата си. Ще вземешъ една много хубава, мека, суха кърпа и ще попиешъ водата добре и веднага може да си въздействуващъ. Или сега идатъ плодоветѣ, пролѣтъ иде. Вземете една череша, доближете я до устата си, да видишъ какво влияние ще укаже, отъ далече я гледайте или вземете едно зрънце грозде, приближете го до устата си, да видишъ какво ще почувствуващъ. Колцина отъ васъ има, които искатъ вътрешно да се ползуватъ. Непременно трѣбва

да се работи по единъ начинъ. Въ Индия има факири, които по цѣль день размишляватъ въ течение на 15 години. Ганди сега почналъ да пости 21 день и съ това иска да пречисти душата си. Всички велики хора искатъ да пречистятъ себе си. 21 день да пости и да е доволенъ.

Ако нѣкому този опитъ за устата е присърдце, да го почва, ако е човѣкъ на Любовта. Ако човѣкъ иска да бжде изразъ на всички хубави чувствувания, да се занимава съ устата си, ако ли не, да остави устата си.

Та кой е предметътъ сега за който говоримъ? - Човѣшката уста. Устата като предметъ на сърдцето. И какъвъ е опита, който трѣбва да направишъ? Ако си недоволенъ, измий си устата 3 - 4 - 5 - 6 пѣти. Ако си доволенъ, какво трѣбва да направишъ? - Пакъ ще си изменишъ устата.

Отче нашъ

*12 година
33 лекция на Общия Окултенъ класъ
3. V. 1933г.,
Изгрѣвъ, София*

ЖИВИТЪ ЛИНИИ

5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета 1 глава отъ Ефесяномъ, отъ 14 стихъ до края.

Пишете следуюция пжтъ върху темата: „Защо човѣкъ мисли, защо чувствува и защо действува?“

Едно отъ правилата е: Човѣкъ никога не трѣбва да говори, докато не е мислилъ и докато не е чувствувалъ. Иначе ако говори, ще прилича на пукната стомна. Той ще говори тогава, но не по собственото си сърдце, по собствения си умъ, по собствената си воля. А пъкъ той трѣбва да говори по собственото си сърдце, по собствения си умъ и по собствената си воля. И тритѣ като се събератъ, тогава имаме правилната речъ. Речъта тепърва трѣбва да я градите. Да произнесешъ думитѣ любовъ, мъдростъ, дълбочина, височина, ядене, пиене, това сж отдѣлни думи. Трѣбва да ги съчетаете по известни закони, за да извадите какъвъ е смисълътъ. Вие може да напишете редъ букви, редъ срички, но ако не ги съчетаете, не може да имате смисълъ. Трѣбва да напуснете старата мисль.

По-напредъ майка ви се е грижила за васъ. Тя ви е повивала, тя ви е приготвлявала всичко. Возила ви е въ каручка. Ще дойде време, съ каручка нѣма да ви вози, храна нѣма да ви приготвява. Вие сами трѣбва да се грижите за живота си. Това сж мъжнотии. Когато има мъжнотии, това показва, че човѣкъ самъ се грижи за живота си. А пъкъ, когато другитѣ работятъ за него, той се намира въ щастливо положение. Когато пъкъ никой не работи за него, а всѣки взема,

тогава той е нещастенъ. Вие седите и мислите защо Господъ е направилъ свѣта такъвъ. Хората въ свѣта мислятъ защо хората постѣпватъ така. То е все сѣщиятъ законъ. Защо Господъ е направилъ свѣта такъвъ, това е ваша мисль. Сѣщо така защо и хората постѣпватъ така. Всѣки човѣкъ мисли, че постѣпва право. Нѣма никой човѣкъ, който, като направилъ престѣпление, да не мисли, че е постѣпилъ право. Казва: „Че това бѣше необходимо“, условията сѣ били такива и сѣ го заставили. Ако това е право, че е билъ заставенъ, заставенъ е отъ гладъ да яде. А пъкъ, когато дойде доброто, да се налага на направи нѣкому, кой казва: „Азъ не съмъ въ състояние да го направя.“ Рекохъ, сега ще напуснете временно старитѣ си разсѣждения, нѣкои обичатъ да играятъ на онази игра, на която се е научилъ. Старитѣ работи всѣки ги обича.

Коя мисль е добра? - Тази мисль, която гради. Кое чувство е добро? - Кое то дава материалъ. Коя воля е добра? - Която спомага за човѣшкото развитие. Най-първо всѣки единъ отъ васъ да си има по едно огледало и за да познаешъ мисльта ти права ли е, ако мисльта ти е права, лицето ти ще бѣде свѣтло, ако чувството ти е право, тѣлото ти ще бѣде свѣтло, ако пъкъ волята ти е права, движенията ти сѣ хармонични. Щомъ ходишъ и се клатишъ като гемия, знаете ли какво значи клатенето като гемия? Представете си, че ходишъ между хората и се клатятъ насамъ натамъ, както пияния. Защо пияниятъ не може да ходи? Защото виното ходи, а не той. Виното му казва накъде да ходи. Докато вие имате чужди мисли, докато ви тласкатъ на една или друга посока, вие не сте господаръ на себе си, виното е тамъ.

Вие искате да живѣте въ единъ уреденъ свѣтъ, но вие разбирате това механически. Азъ правя следнитѣ разсѣждения. Когато едно дете се развали вкѣщи, тогава питамъ свѣтътъ развалили ли се е вкѣщи? Бащата и майката сѣ сѣщитѣ, но въ дома има нѣщо развалено. Махне се отъ него разваленото и веднага домътъ стане хубавъ. Вие живѣте въ единъ свѣтъ хубавъ, уреденъ. И въ насъ има нѣщо уредено. Ние казваме, че външниятъ животъ е лошъ. Ако Богъ живѣе въ

насъ, Той не може да се измени. Ако ние действуваме понѣкой пѣтъ погрѣшно, то действуваме така по единствената причина отъ неразбиране на Божиитѣ мисли. Онзи, който носи повече товаръ, ще се измъчи. Какво ще спечели? Отъ лакомия, той иска да печели 200-300-500 лева, ще работи много. Какво е спечелилъ? Нищо не е спечилилъ. Ние казваме: „Да бждемъ добри!“ Това сж стари мисли. Ти отъ сега натаѣкъ ако искашъ да станешъ добъръ, много си закѣснѣлъ. Ти ще съзнавашъ, че си добъръ, че имашъ малко калъ, това е работа, която трѣбва да свършишъ. Ти си направилъ нѣкои прегрѣшения, ще ги поправишъ. Нѣкои камъни има не на мѣсто. Ще ги туришъ на мѣсто и нѣма да има никакво прегрѣшение. И Писанието казва, че Господъ ще заличи, ще измие всичкитѣ ви прегрѣшения. Който знае, грѣхътъ се измива. Това е като онзи, който ти е казалъ нѣкоя дисхармонична мисълъ. Минаватъ нѣколко години, ти помнишъ тази дума. Ти си счупилъ крака и това го забравяшъ, но тази казана дума не я забравяшъ. Защо? - Защото този човѣкъ не го обичашъ. Ако го обичашъ, отъ тази дума не би останало нито поменъ въ твоя умъ. Ние помнимъ обиднитѣ думи, а пѣкъ обидната дума е цѣла суша, цѣла земя, едно богатство. Богъ, който създаде ума отъ нашето гледище, не би допусналъ да се яви една лоша суша. Писанието казва: „Целиятъ свѣтъ въ лукаваго лежи.“

Новото разбиране не е разбиране на вкуса, но е разбиране на стомаха. Новото разбиране не е разбирането на чувствата, но разбирането на сърдцето. Новото разбиране не е разбирането на мислитѣ, но разбирането на човѣшкия умъ. Чувствата грѣшатъ, мисълъта грѣши, постѣпкитѣ грѣшатъ. Но това, което е въ човѣшката воля, въ човѣшкото сърдце и въ човѣшкия умъ, тамъ седятъ мѣрките. Човѣшкитѣ чувства грѣшатъ, но не и човѣшкото сърдце. Азъ разбирамъ сърдцето, което Богъ създаде, а не разбирамъ сърдцето, което човѣкъ самъ си е създалъ. Последното е покварено, а пѣкъ сърдцето, което Богъ създалъ, не е покварено. Има единъ умъ, който човѣкъ самъ е създалъ. Той е покваренъ. Това сж човѣш-

китѣ мисли. Но има единъ умъ, който Богъ е създалъ и не е покваренъ. Има човѣшки мисли, чувствування и постѣпки, които сѣ покварени. Има известни постѣпки, когато вие искате да изразите, че мразите нѣкого, каква гримаса правите? Искамъ да науча това изкуство. Когато искате да смачкате, вие си търкате двата юмука. Кой ви научи на това изражение? Отъ къде дойде то? Коя е сега гримасата за обичъта? Гримаса обичъта нѣма, но има изразъ. Има, но не го доказвате. Всѣко нѣщо въ свѣта трѣбва да се докаже. Когато твоята ржка е студена, това показва, че въ тебе, че въ дадения случай преодоляващо влияние има ума ти. Ако твоята ржка е топла, това показва, преодоляващето влияние на сърдцето. Ако ржката ти трепери - въ движение е, това показва преодоляващо влияние на волята, ти искашъ да направишъ нѣщо. Когато се движи нѣкой параходъ, когато работи онази воденица, тя се движи.

Нѣкой пѣтъ огъньтъ е парливъ, а нѣкой пѣтъ има една приятна топлина, една приятна топлина на ржката. Когато пипнешъ тази, топлата ржка, приятно ти е. А нѣкой пѣтъ не ти е приятно да пипашъ ржката. После, нѣкой пѣтъ ржката може да е гореща и суха или гореща и влажна. А нѣкой пѣтъ нито е гореща, нито е суха, нито е влажна. Тя е добра ржка, но тя е мека и пластична ржка, издава единъ животъ. Азъ не искамъ да засѣгамъ този въпросъ. Трѣбва да смекчите вашата кожа. Огрубѣла е кожата ви. И като огрубѣе човѣкъ, неговитѣ мисли и чувства нѣма да се проявятъ. Кожата на човѣка е единъ вѣренъ факторъ за проявата на човѣка. И ти не може да се проявишъ, ако не е мека кожата. И дете се биятъ хората, това е за да се предаде известна мекота. Вие вземате мекотата на кожата за качество на мързеливия човѣкъ. Не, на мързеливия човѣкъ кожата не е мека, и на трудолюбивия не е мека, той е алченъ. Какво ще го хвалите? А пѣкъ мързеливиятъ човѣкъ е философъ. Нѣкой човѣкъ се отдалъ на Любовта и цѣлъ день мисли за Любовта, а пѣкъ вие го наричате мързеливъ. Този човѣкъ е видѣлъ нѣщо нѣкъде и е съвсемъ захласнатъ. Всѣщностъ не е захласнатъ, а пѣкъ онзи, който

нѣма никаква идея, той цѣль день пѣшли и рови и вие казвате за него: „Много трудолюбивъ човѣкъ е.“ Вие се раздѣляте на две партии и казвате, че не трѣбва да се работи, а втората партия казва обратното. Работата въ свѣта трѣбва да разбирате така: когато ти започвашъ да работишъ въ свѣта, при тебе трѣбва да дойдатъ хиляди хора да работятъ. Това е силната мисль и постѣпка. Ако ти самъ работишъ, нѣма да имашъ никакъвъ резултатъ. Тамъ е неприятността сега. Въ природата трѣбва да има отзвукъ на твоята мисль, на твоитѣ чувства и на твоитѣ постѣпки. Това го наричатъ акустика. Трѣбва да има единъ отзвукъ на твоята мисль и ако има такъвъ отзвукъ, тя е права мисль. Ако твоитѣ чувства и постѣпки нѣматъ отзвукъ, тѣ не сж прави. Нито отвънъ, нито отгоре, нито въ себе си не одобрявашъ своитѣ постѣпки, чувства или мисли - тогава твоитѣ чувства, мисли и постѣпки не сж прави. Щомъ е права мисльта ти, това има отзвукъ въ Бога. Нѣкой пѣтъ ние приличаме на малкитѣ деца, искаме съ своята права мисль да обърнемъ внимание на Невидимиятъ свѣтъ. Мисльта ти трѣбва да е права. Писанието казва: ако вършимъ онова, което е въ съгласие съ Божиитѣ мисли, и Божиитѣ чувства, и Божията воля, тогазъ това е правата мисль.

Сега казвате: „Трѣбва да обичаме нѣкого.“ Какво значи да обичаме нѣкого? Когато обичашъ нѣкого, това значи следното: трѣбва да считаашъ, че си го срещналъ. Срещашъ нѣкой човѣкъ, да кажешъ, че ти е приятно, че си го срещналъ. Този човѣкъ да помни, че те е срещналъ. Любовта ти трѣбва да бѣде както любовта на Слънцето. Като изгрѣе, да освѣти целия свѣтъ. И кой кѣдето ходи да види, че всичко наоколо е свѣтло, това е любовъ. Онзи, който те среща, да види въ тебе нѣщо извънредно красиво и нему да е приятно, че те е срещналъ. Не може да те забрави. Какъ ще те забрави? Може ли да ми посочите единъ човѣкъ, комуто да е радостно, че ви е срещналъ? Азъ не казвамъ, само задавамъ философски въпроса. Може би преди 10 години, преди 15 години, може би вчера, онзи день казвате: „Еди кой си, кой-

то го е срещналъ, еди коя си, която го е срещнала, за 5 минути се е спрѣлъ и е говорилъ.“ Цѣлъ въпросъ правите. Тѣ сж много остарѣли работи. Не се изисква да спрешъ единъ човѣкъ на пжтя. Свѣтлината за колко време извѣрвява пжтя? Едвамъ свѣтлината има време да даде на човѣка една триста хилядна частъ отъ секундата. Тя иска едно рандеву. И тя ще ти каже, че има за тебе на разположение една тристахилядна частъ отъ секундата. Кой ще го види това? Кой ще забележи колко си седѣлъ? Въ една тристахилядна частъ отъ секундата ще ти каже толкозъ много, че съ години ще има [да] мислишъ за нея. Понеже свѣтлината извѣрвява триста хиляди километра въ секунда, то за една тристахилядна частъ отъ секундата тя извѣрвява цѣлъ единъ километъръ, това е 1000 метра.

Сега онѣзи отъ васъ, които искате да работите, има едно изкуство, човѣкъ трѣбва да работи. Сега запримѣръ гледате лицето си. Има единъ начинъ за мислене. Има единъ правиленъ начинъ за чувствувание. Съвременнитѣ хора сж се осакатили въ своята мисль, не знаятъ коя е правата мисль. Всѣка Божествена мисль е права. Вие ще питате коя е Божествената мисль? - Тази, която дава свѣтлина. Кое чувство е право? - Кое то дава топлина. Коя постъпка е права? - Която дава хармонични движения. Имашъ единъ подтикъ въ себе си. Какъвто и да е, добъръ подтикъ, той е Божественъ. Отъ Бога е. Всѣки единъ малъкъ подтикъ, всѣка красива мисль, която се появи въ тебе, възприеми я и я посѣй въ себе си. Една ябълчна семка ти даватъ, посѣй я. Следъ една година тя ще израстне. Следъ нѣколко години азъ ще провѣря думитѣ на онзи, който ми е далъ ябълката, че е добра. Защо въ васъ да има подозрение? Когато говоря, че не трѣбва да подозирате, не подозирайте себе си въ нищо. Защо подозирашъ баща си и майка си? Писанието казва: „Въ грѣхъ ме зачна майка ми.“ Щомъ ме е зачала въ грѣхъ, тогава азъ подозирамъ баща си. Не могатъ да ме заченатъ баща ми и майка въ грѣхъ. Ако съмъ човѣкъ, който трѣбва да намѣря истината, азъ трѣбва да съмъ заченатъ отъ баща и майка,

които не сж грѣшни. Щомъ баща ми и майка ми сж грѣшни, моята работа е лоша.

Ще направя преводъ. Въ дадения случай, въ васъ се ражда една лоша мисль. Ако вие се намѣрите въ едно пресѣжпно състояние, мисльта ти ще бжде такава. Тази мисль трѣбва да бжде чиста. Или заражда се въ васъ едно желание. Това желание трѣбва да бжде чисто. Вие сте бащата и майката въ дадения случай. Ако вие се поколебаετε и кажете: „Мога да направя престѣпление“, ще кажешъ: „Ако искамъ, но ако не искамъ нѣма на направя, отъ мене зависи. Ако стана ортакъ на дявола, бихъ направиль. Но щомъ нѣма да стана ортакъ съ дявола, никакво престѣпление нѣма да направя.“ Не е лошо да направишъ връзка съ единъ лошъ човѣкъ. Но ти си факторъ. Направишъ връзка съ единъ лошъ човѣкъ, направишъ зло; направишъ връзка съ единъ добъръ човѣкъ, ти направишъ добро и после се разправяшъ, че въ първия случай си нѣмалъ воля. Лъжешъ. А пъкъ въ втория случай казвашъ: „Господъ да направи въ мене.“ Дето се разправяшъ за направеното зло, такава философия не се приема. Такава философия въ свѣта не води къмъ едно разрешение.

Азъ не говоря сега за разсѣждения. Като погледна лицето на единъ човѣкъ, азъ чета колко пѣти той е правилъ ортаклькъ съ дявола. И колко пѣти е билъ съ Бога. Рекохъ, толкозъ пѣти е билъ слуга при Бога и толкозъ пѣти е билъ слуга при дявола. И тогава той разправя: „Много е лошъ този господаръ.“ Лошъ господаръ е дяволътъ. Добриятъ господаръ е Господъ. Човѣкъ казва: „Нѣкой пѣтъ съмъ много добъръ, а нѣкой пѣтъ съмъ много лошъ.“ При лошия господаръ ти ще бждешъ лошъ, при добрия господаръ ти ще бждешъ добъръ. Каквто е господарътъ, таквъ ще бжде и слугата.

Всѣкога въ ума си трѣбва да имате единъ отвесъ. Този отвесъ е животътъ. Това сж разумни сжщества. Това показва пѣтя, по който разумнитѣ сжщества се проявяватъ. На физическото поле това е отвесъ, това е пѣтъ, по който разумнитѣ сжщества се проявяватъ. Ако този пѣтъ не го знаете,

вие никакво изкуство нѣмате, никакво добро не можете да направите. Наричатъ го „тѣсниятъ пѣтъ“, трѣбва да знаете по кой пѣтъ вървите. Строго да е определено. Щомъ имате този пѣтъ, трѣбва да знаете какъ да постѣпите. Защото, ако вие имате едно лице, което има 18 см. отвесна посока, какви уши трѣбва да турите на този отвесъ? Какво е отношението на ушитѣ спрямо отвеса на лицето? Или какво трѣбва да бжде, спрямо този отвесъ, носътъ или устата? - Общата конфигурация. Трѣбва да има едно хармонично съчетание въ лицето, въ очитѣ, въ носа, устата и пр. Щомъ има хармонично съчетание, тогава ще влѣзете въ вътрешни прояви.

Нѣкой пѣтъ вие се заблуждавате, нѣкой пѣтъ вие имате едно самочувствие и нѣкой пѣтъ мислите, че сте много добри. Азъ ви нахранвамъ и имате едно приятно чувство, но това е заблуждение. Ако нѣкой пѣтъ ви направя пакостъ и вие имате приятно чувство, тогава сте много по-близо до истината. Н[е] всѣкога въ самочувството има вѣрностъ. Въ него има едно малко отклонение. Вие искате, като дойде единъ човѣкъ при васъ, да ви погледне както вие искате. Той ви погледне мрачно, вие не знаете кое е мрачното и кое е хубавото лице. Мислите ли, че всѣкога ухиленото лице е доброто лице или мислите, че това мрачното лице е мрачно? Нѣкой пѣтъ физиогномиститѣ представятъ нѣкой лица за мрачни, а тѣ не сж мрачни, това сж само отношения на сѣнкитѣ. Добриятъ човѣкъ има една поза, една линия има, вие трѣбва да се учите какъ да заставате. Или ти искашъ да успѣешъ, да учишъ нѣщо, ти трѣбва да имашъ поза на единъ ученъ човѣкъ.

Най-първо се поставете въ едно положение да ви е приятно. Половинъ часъ въ едно положение да се поставите и после друго положение, докато дойдете до една линия въ този отвесъ, че ви е приятно да се наслаждавате отъ себе си. Вие постепенно по този начинъ, ще намѣрите правия пѣтъ. Ако сега вие очаквате отъ нѣкъде едно наследство, което нѣма да дойде, може би дѣдо ви е богатъ, но може би той ще умре следъ васъ. Вземете една поза, която да е такава, че

всичко да се вижда ясно. Ако успѣешъ да вземешъ една подходяща поза, не може да бждешъ смутенъ. А пъкъ този, който нѣма този отвесъ, той е страхливъ. Онзи ученикъ, който учи съзнателно, когато влиза, запитва и е самоувѣренъ. Той казва: „Макаръ и да съмъ невежа, но следъ нѣколко години ще знамъ.“

Вие трѣбва да изучавате движенията въ свѣта. Но, ако не разбирате видимия свѣтъ, съ всичкитѣ негови движения - махане на ржцетѣ, мигане, кашляне, говорене, ако тѣзи нѣща не разбирате, то другитѣ работи никакъ нѣма да ги разберете. Ти седишъ нѣкой път и си стискашъ устата. Какво ще постигнешъ съ това? Не си стискай устата. По-добре е, като нѣкоя патка, да си отворишъ устата. Ти считаешъ, че е глупава патката. Не, не е много глупава патката. Патокътъ хваналъ единъ плъхъ и го турилъ въ водата. Нѣколко пъти потапя. Всичкитѣ животни сж азбука. Патката е една хубава буква. Като я туряшъ на мѣстото, отлична е. Гължбътъ, кокошката. Кокошката обича да рови, тя казва: „Разрови, за да намѣришъ нѣщо ценно.“ Ако нѣкой иска да бжде щедъръ, азъ бихъ желалъ да носи кокоши умъ. Ти дай на една кокошка цѣла крина жито и тя рови. Ти казвашъ: „Кокошката обича много да рови.“ Тя рови и следъ това оставя на другитѣ. Следъ като се наяде, кокошката казва: „Ти, като се наядешъ, остави на другитѣ.“ Тя рови за хората. Краката представляватъ добродетелитѣ. Тя рови съ доброто. Значи своето добро развивате. Работете върху себе си, тази кокошка работи мислено.

Сега погледнете на вашето ухо и го изучавайте и ще видите какво сте вие. Нѣкакво отклонение сж направили редъ поколѣния, ваши деди и прадеди. Това отклонение е или въ умствения свѣтъ или отъ тамъ се е отклонилъ дѣдо ви, прадѣдо ви, или има отклонения или въ чувствата или въ живота, тогава ще хванешъ дѣдо си и ще му кажешъ: „Ти си далъ наследство, но къде си го скрилъ?“ Ще го повикашъ и ще се поправи работата. Ти ще кажешъ: „Какъ ще викамъ дѣдо си?“ По телефона. Въ духовния свѣтъ телефонитѣ работятъ много по-бързо. Когато речешъ да се молишъ, телефонътъ вече

работи. Цѣль день като се молите, ти говоришъ и тѣ говоря-
тъ. Това, което искашъ, ще ти го дадатъ. Съ всички наши
хубави мисли, които ние отправяме въ Невидимиятъ свѣтъ,
ние вече говоримъ по телефона.

Една млада сестра идва при мене, явява се при нея
единъ графъ и той казва на тази млада сестра: „Ти си идеалъ
за мене. Азъ бихъ желалъ да бжда като тебе, да те срещамъ.“
И тази сестра ми казва, че този братъ ѝ прави единъ день
единъ фасонъ. Ако азъ съмъ идеалъ, ти може [ли] да бждешъ
недоволенъ? Ако вие се съмнявате въ вашия идеалъ, това не
може да бжде идеалъ. Идеалътъ не може да се изменя. И ако
вие обичате нѣкого - вие мислите, че сте изгубили нѣщо, вие
не разбирате още живота. Човѣкъ е едно колективно същес-
тво и вие, като обичате одного, вие обичате всички. Тѣ нѣма
да забравятъ вашата обичъ и тѣ ще ви обикнатъ. Нѣкой пжтъ
кажешъ: „Азъ се излъгахъ.“ Въ любовта никога човѣкъ не
се лъже. Единственото нѣщо, въ което човѣкъ не се лъже, е
любовта. Но, ако не обичате, тогава можете да се лъжете.
Не туряйте вашето самочувствие въ любовта. Ти обичашъ
нѣкого, ти се радвай, че си го обикналъ. Какво има да плаче-
шъ, какво има да съжалявашъ, радвай се, че си го обикналъ.
И другъ да се радва, че те е обикналъ. И тогава не си прави-
те пакостъ единъ на другъ. Нѣкой пжтъ искате да заставите
нѣкого чрезъ насилие да ви обикне. Чрезъ насилие не може
да се обикне. Може да го заставите да ви каже, че ви обича,
но това не е обичъ. Ако нѣмате този начинъ на разбиране,
вие не разбирате живота. Нѣкой пжтъ казвате какво съмъ ис-
калъ азъ да кажа. Тълкувание има на гръцки езикъ. Апостолъ
Павелъ владѣлъ езика добре. Нѣкой е определилъ неопредѣ-
ления членъ и дълги коментарии ималъ по това. Има амери-
кански професори казватъ: „Апостолъ Павелъ ни най-малко
не е мислилъ по това. Той го турилъ така, защото прилѣга
така на речта.“

Една млада мома турила една китка на лѣвото ухо или
на дѣсното ухо. Сега другъ коментаръ, какво иска да каже?
Нѣкой пжтъ и азъ тълкувамъ. Рекохъ, това сж моитѣ тълку-

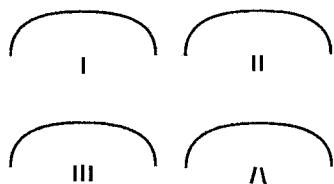
вания. Тя носи една китка, едно цвѣте червено, друго бѣло и жълто. Съ това ти казва: тази мома има животъ. И животъ може да внесе въ тебе. После ще внесе редъ въ тебе, тя е умна. И като дойде булката, всичко изчисти вкѣщи. Единъ казва: „Дали ще изчисти?“ Опитай я. Тя вжтре има сжщото схващане. Има единъ законъ, който опредѣля краснитѣ въ свѣта. Нѣкой пжтъ и вие носите рокли съ разни цвѣтове. Нѣкой пжтъ виждамъ какъ се менятъ състоянията. Нѣкоя сестра носи черно и казва: „Дотегнало ми е черното“, и казва: „Още като гледамъ нѣкоя млада сестра, да съмъ като нея млада, дотегна ми черното.“ Ти си млада, облѣчи свѣтли дрехи, почерни космитѣ си. Яжъ спанакъ и коприва и ще се почернятъ космитѣ ти. Единъ братъ една година яде коприва и почнаха да почерняватъ коситѣ му. Това е велика наука.

Тѣлото представя единъ обектъ, единъ видимъ обектъ за изучаване. То и цѣла вселена. Ние не може да познаемъ свѣта, ако не го изучимъ. Тѣлото е синтезъ на цѣлата природа. Ако познавашъ тѣлото, ще имашъ познание за Невидимия свѣтъ и ако познавашъ хората около себе си, ще имашъ още по-добро познание за Невидимия свѣтъ. Ти не разбирашъ хората тукъ, а ангелитѣ още по-мжчно ще познаешъ. Ангелитѣ си приличатъ много единъ на другъ. Тамъ има много външно еднообразие. Когато има голѣмо вжтрешно разнообразие. Тукъ има външно разнообразие, отъ тукъ трѣбва да започнете да изучавате хората. Ти срещашъ единъ братъ и казвашъ: „Той е добъръ.“ На какво основание е добъръ? Ти трѣбва да знаешъ на какво основание е добъръ. Трѣбва да имашъ единъ характеръ, да кажешъ: „Той не може да бжде лошъ, понеже лѣвото му ухо е хубаво направено.“ Ако лѣвото му ухо е хубаво направено, сърдцето му е добро; ако дѣсното му ухо е добре направено, умътъ му е добъръ. А пъкъ, щомъ умътъ и сърдцето му сж добре направени, тогава и неговата воля е добра. Въ ухото умътъ е горе, сърдцето е по срѣдата, а пъкъ долу е волята. Волята бърка нѣкой пжтъ най-хубавитѣ работи. И затова, когато направишъ нѣкоя погрѣшка, опъни долната частъ на ухото. Ако си боленъ, ще ви

кажа единъ начинъ за лѣкуване, но за себе си, не го прилагайте на другитѣ хора. Боленъ си, опъни долната частъ на едното ухо и на другото ухо. Ти казващъ: „Закъсахъ, ще се мре.“ Господъ не се нуждае отъ умрѣли хора. На Бога му е неприятна тази мисль.

Най-първо нарисувайте какво трѣбва да бжде вашето ухо. Азъ съмъ говорилъ само за общата конфигурация. Но, ако дойде до вътрешнитѣ страни, чрезъ които ухото възприема, има известни страни, чрезъ които се възприема човѣшката речъ. То е една дълга и широка работа. Ако я изучите, ще дойде една свежестъ въ ума ви, но понеже външния животъ ви препятствува, ще кажете: „Нѣмаме време.“ За да работятъ хората по този начинъ, трѣбва да се хармонизиратъ. Ако азъ бжда слуга при единъ господаръ, то най-първо ще се хармонизирамъ съ господаря си и тогава ще работя и ще уча. Между ума на господаря ми и моя умъ трѣбва да има хармония. И после между моитѣ чувства и неговитѣ чувства, между моята воля и неговата воля, сжщо трѣбва да има хармония. Щомъ моята мисль, чувства и воля сж прави, той ще ги изпълни. Да има съответствие, хармония между насъ.

Сега ще направя преводъ. Вие искате Господъ да ви послужи. Ако вашата мисль е права, Богъ ще я изпълни. Ако вашитѣ чувства сж прави, Богъ, ще ги изпълни, ако вашата воля е права, Богъ ще я изпълни. Щомъ има съответствие между вашитѣ мисли, чувства и воля, това което желаетъ, ще стане.

Тукъ имате човѣшкото чело. Тази, кривата линия азъ я наричамъ крива на въображението. Близко до веждитѣ се намиратъ две линии. Нѣкой пжтъ се намира само една линия по сръдата, нѣкой пжтъ има две, а нѣкой пжтъ три. Които

иматъ две линии, това показва, че личнитѣ чувства сж добре развити. Наричамъ ги честни хора, а пъкъ ако иматъ една линия, тогава сж крайно справедливи въ дребнитѣ работи.

Ако има да ти дава петъ пари, ще ти ги даде. Или ако имашъ да му давашъ 5 пари, ще ги иска. Нѣкой пѣтъ тѣзи линии сж успоредни. Нѣкой пѣтъ сж наклонени подъ ъгълъ. Този човѣкъ, който има тѣзи линии, тѣ сж вече единъ придатъкъ на човѣшкото тѣло. Когато човѣкъ има едно хубаво тѣло, хубавъ носъ, уста, хубави очи, тогава тѣзи линии сж единъ придатъкъ. У нѣкого може да ги нѣма, а у нѣкого сж въ проекция вжтре. Ако искате да постѣпите честно, веднага ще се появятъ тѣзи линии, но щомъ не прилагате честността, тѣзи линии се изгубватъ. Нѣкои линии за да се появятъ, зависи отъ усилието. Сега сж се появили въ вашето лице много линии, които показватъ вашето безпокойство. Вие се безпокоите за вѣтъра, който духа. Нѣкой казва: „Закжсахъ.“ Рекожъ, ще се оправи тази работа. Следъ две, три години или следъ една година. Свѣтътъ е едно голѣмо предприятие на Бога. Затова той не може да фалира. Ти си единъ чиновникъ, нѣма какво да закжсвашъ. Ако мислишъ, чувствуващъ и постѣпвашъ правилно, работата ти е оправена. Ако не работишъ въ това предприятие правилно, ще закжсашъ.

Мислете сега, че сте добри, че имате единъ умъ, който е правъ. Имате едно сърдце, което е добро, имате една воля, която е добра. Това трѣбва да остане въ васъ като едно състояние. Като срещнете нѣкой човѣкъ, да кажете: „Има въ него нѣщо.“ Всѣкога трѣбва да се спирате на Божествената страна на човѣка, а пѣкъ самия човѣкъ оставете да се справи съ своята човѣщина. Ние да имаме работа съ Божественото въ него, а пѣкъ да го оставимъ да се разправя съ своята човѣщина. Нѣма по-мжчна работа да оправяшъ човѣшкото въ човѣка. Питайте мене, азъ съмъ опиталъ и виждамъ колко мжчно ставатъ тия работи, а пѣкъ провѣрилъ съмъ за Божественото и не съмъ намѣрилъ никакво изключение.

Старитѣ човѣшки разбирания, турете ги при баба си, при дѣдо си. А пѣкъ новото, което азъ ви казвамъ, вземете го сега съ себе си въ торбитѣ си. Досега сте сѣли старитѣ семена, а сега сѣйте новитѣ. Ние очакваме да дойде Христосъ на свѣта, да измени свѣта. Това е съвсемъ механично разбира-

не. Че Христосъ казва: „Азъ съмъ съ васъ до скончанието на вѣка.“ А тѣ Го очакватъ да дойде сега и казватъ: „Да се пазите, че дяволътъ ще дойде въ свѣта.“ Че дяволътъ и той е дошълъ. При вашитѣ добри мисли, при вашата добра воля, при вашитѣ добри чувства ще успѣете. Тази Божествена наука е достъпна само за ония, които разчитатъ на своя умъ, които разчитатъ на своето сърдце и които разчитатъ на своята воля. Тамъ ще има едно разбиране.

Първото, което ние сега искаме, е: когато единъ художникъ иска да нарисува нѣщо, той трѣбва да има едно платно. Той може да има бои, четки, но ако нѣма платно, какво ще рисува? Та най-първо вие въ съзнанието си ще намѣрите и ще създадете платното и когато създадете платното, ще започнете да рисувате. Другитѣ нѣща ги има. Сега ние трѣбва да създадемъ бѣлото платно, на което ще създадемъ най-хубавитѣ образи и ще видимъ какво нѣщо е човѣкътъ. Основнитѣ му нѣща, основнитѣ му добродетели. Не само тѣзи, само видимитѣ черти, но ще ви кажа азъ и невидимитѣ черти, въ които нѣма никакво изключение, а пъкъ при тѣзи, видимитѣ черти може да има изключение. Когато се осланявашъ на тѣзи невидими черти, тогава нѣма нѣщо, което може да не постигнешъ.

Затова рекохъ, всичко въ живота е постижимо!

Отче нашъ

*12 година на Общия Окултенъ класъ
34 лекция, 10. V. 1933г., сръда,
Изгръвъ, София*

ВЪЖДЕЛЕНИЯТА НА ЧОВЪШКАТА ДУША

5 часа сутринта

Добрата молитва

Пишете за идния път върху темата: „Защо човѣкъ обича богатството и презира сиромашията?“ При всѣка зададена тема нѣщо най-ценно намѣри. Въ всѣка една мисъл има нѣщо съществено. То трѣбва да се намѣри. Могатъ да се кажатъ много работи, безъ да се каже същественото. Най-първо трѣбва да се каже същественото, основното. Напримеръ ти не може да градишъ къща, ако нѣмашъ основа, материалъ. Ти не може да дишашъ, като нѣмашъ въздухъ. Не може да пиешъ, като нѣмашъ вода. Нѣма да ви изяснявамъ какво нѣщо е мисълта.

Кое е същественото въ облѣклото? Защо човѣкъ се облѣча? Най-първо външни причини го заставятъ да се облѣче. Значи, външнитѣ условия не сж така благоприятни, така за него, като защита противъ неблагоприятнитѣ външни условия. Кое е същественото въ дрехата? Когато човѣкъ е голъ, той е изложенъ на промѣнитѣ, на негодитѣ. Когато човѣкъ е голъ, се зараждатъ много страдания. При първия човѣкъ дойдоха страданията по причина, че бѣше голъ и когато се изложи на единъ изпитъ, той пропадна, понеже бѣше голъ, необлѣченъ. И съзнанието му падна, понеже бѣше голъ. Причината на падането не бѣше, че бѣше голъ. Има нѣщо въ дрехитѣ, което не е съществено. Единъ българинъ, като си направи гащи - биръ бучуклия*, отъ червени гайтани, тѣзи гайтани отвънъ съществени ли сж? Гайтанитѣ не сж същественото. Най-първото, същественото. Или нѣкоя дама е об-

* Биръ бучуклия гащи - (тур.) видъ тѣсни панталони въ народната носия

лѣчена съ перца, съ ленти. Какво допринасятъ тѣ? Това не е облѣкло. Причината, която заставя човѣка да носи облѣкло, е друга. Гладниятъ трѣбва да яде. Той не яде отъ добро желание. Нѣщо го заставя, иска - не иска, той трѣбва да яде и търси да задоволи глада си. Той може да приготви пищно ядене, такова нѣщо, което гладътъ не изисква. Той може да приготви нѣщо вкусно, но това е другъ въпросъ. Значи яденето задоволява нѣщо съществено, а другото задоволява само вкуса.

Най-първо, когато човѣкъ развива известна тема, вие схващайте въ темата същественото. Това, същественото може да се реализира. Защото това същественото ще даде известна свѣтлина, ще дойдете на правата посока да мислите. Защо човѣкъ мисли? Защо действува? Защо чувствува? Тамъ е работата. Вие ще кажете, че този отговоръ е гайтанлия*. Защо мисли човѣкъ? Може ли да не мисли? Защо чувствува? Може ли да не чувствува? Защо действува? Може ли да не действува? За да мисли, трѣбва да има нѣкаква основна подбудителна причина. Каква е тя? Тамъ е философията. За да чувствува, той трѣбва да има нѣкаква подбудителна причина, че ималъ нѣкакво чувство човѣкъ, то е вкусъ. Сегашнитѣ чувствувания сѣ вкусъ. Напримѣръ искашъ да имашъ дрехи съ хубавъ цвѣтъ. Но съществената причина е да се запази тѣлото. Защо човѣкъ се облича? Защо човѣкъ мисли? На този въпросъ мъчно може да се даде единъ отговоръ. Следъ като е ялъ човѣкъ 50 - 60 години, какво е постигналъ? Постигналъ е нѣщо. Съ яденето е поддържалъ, подкрепялъ е своето тѣло. И благодарение на яденето, тѣлото е пораснало. Ако не бѣше ялъ, тѣлото не щѣше да израсне. Яденето е свързано съ растежа на човѣшкото тѣло. Това е една отъ основнитѣ подбудителни причини. Но не само яденето, единствениятъ факторъ не е яденето. Ако не дишашъ, пакъ ще се спре неговото растение. Но и вънъ отъ дишането има и други фактори. Тукъ влиза и човѣшката мисль. Защото за граденето на човѣшкото тѣло е нужна човѣшката мисль. Ако не

* гайтанлия - заплетенъ, витиеватъ

е тя, граденето нѣма да бѣде правилно. Значи най-първо иде яденето, после - дишането и мисълта за градежа на човѣшкото тѣло. Човѣшкото тѣло е необходимо за самия човѣкъ, да може да живѣе въ свѣта, да бѣде въ съприкосновение съ свѣта.

Трѣбва да си зададете въпроса: защо азъ мисля? Какво допринася мисълта на самия човѣкъ? И действително, ако човѣкъ мисли право, съ правата мисль мжчнотиитѣ лесно се разрешаватъ. Не, че животътъ ще бѣде безъ мжчнотиитѣ, но мжчнотиитѣ се разрешаватъ чрезъ мисълта по-лесно, а безъ мисль много мжчно. Съ яденето мжчнотиитѣ се разрешаватъ много лесно, а безъ яденето - много мжчно. Сжщо така и чрезъ дишането. Защо трѣбва да ядемъ? Защо трѣбва да дишаме? Защо трѣбва да мислимъ? - За да разрешаваме въпроситѣ на живота по-лесно. А какви сж тѣзи въпроси, то е другъ въпросъ. Нѣкои искатъ да знаятъ какви сж тѣзи въпроси. Цѣлото никога не може да се схване. Вие не може да имате една ясна представа за целия животъ. Даже вие нѣмате ясна представа за себе си. Човѣкъ нѣма ясна представа за своя умственъ [физически], духовенъ или умственъ животъ. Даже и при това състояние, човѣкъ много малко знае за тѣлото си. Даже единъ човѣкъ, който е свършилъ университетъ, много малко знае за тѣлото си, за кръвообръщението, за сърдцебиенето, за мускулитѣ, за нервитѣ, за коститѣ. Знае състава, но сжщественото даже и съвременнитѣ учени не го знаятъ. Сжщественото, което е необходимо, не го знаятъ. Духовнитѣ, набожнитѣ хора и тѣ не го знаятъ. Невежеството е общо навсѣкѣде. Ние само лѣгаме и ставаме съ идеята, че знаемъ нѣщо. Не, че не знаемъ, но сжщественото като научимъ, тогава работитѣ ще се улеснятъ.

Сега ето кое е сжщественото: Представете си нѣщата фигуративно. Една идея логически не може да се обясни. То е отношение. Ти обяснявашъ, обяснявашъ и онзи казва: „Разбрахъ.“ Но я го разбралъ, я не. Представете си, че единъ казва, че въ Софийската мѣстностъ има грамадно богатство и ако го намѣри, отъ тамъ насетне царски ще живѣе. „Азъ

зная ли нѣщо? Какво зная?“ - Знае, че въ софийската мѣстностъ има грамадно богатство. Ако се намѣри, царски ще живѣе. Човѣкъ казва: „Азъ зная какво знаешъ.“ Знаешъ, но все таки нѣма никакъвъ резултатъ отъ това знание. Единъ казва: „Не въ цѣлата мѣстностъ, но въ единъ километъръ, разстояние, ограничено въ тѣзи и тѣзи граници, е това богатство.“ Сега работата става малко по-ясна. Казвашъ: „Не въ цѣлата мѣстностъ, но въ този километъръ.“ Другъ нѣкой ти казва: „Не въ този километъръ, но въ тѣзи 100 квадратни метра има заровено богатство“, но кжде е - не знаешъ и на каква дълбочина - не знаешъ. Може да е на 100 метра, на 50 метра дълбочина, може да е на 1 метъръ дълбочина, може да е нѣкоя дълбока златна жила, а сонда да пушашъ не е лесна работа. Най-после, научишъ точно кжде е мѣстото и стѣпишъ тамъ и не се мърдашъ отъ тамъ. Значи научилъ си.

Докато хората се мърдатъ, тѣ не знаятъ. Като кажатъ, че не се мърдатъ - знаятъ. Има нѣкои хора, които се показватъ, че не се мърдатъ, това е другъ въпросъ. Има нѣкои хора, които не сж намѣрили, казватъ: „Не се мърдамъ“, а други сж намѣрили и не се мърдатъ. Соломонъ казва, че и невежия като мълчи, не се мърда, мисли, че е намѣрилъ голѣмо богатство. Това богатство има отношение къмъ нашия животъ. Често ние се спъваме. Ние не търсимъ това, единното богатство. Нашата мисль сега е разхвърляна. Ние ходимъ сега въ свѣта и мислимъ, че сме много учени. Напримѣръ ти изучавашъ човѣшкия характеръ и казвашъ: „Носътъ му е такъвъ, устата му е такава, челото му е таково, веждитѣ му сж такива.“ Много добре, но това още не е наука. Тогава привеждамъ онзи примѣръ съ американския милионеръ, който направилъ сюрпризъ на единъ художникъ, който рисувалъ много хубаво. Повикалъ го да го нарисува и му казалъ: „Ще те възнаградя добре.“ Американецътъ ималъ изкуственъ носъ, като го рисувалъ, гледа на другия день, че носътъ е налѣво, на картината гледа, че е право нарисуванъ, а на лицето му е налѣво. Туря го налѣво, но като идва на другия день, онзи го бутналъ надѣсно. Художникътъ му казва: „Твоятъ носъ се

мени, не мога да го рисувамъ. Бамбашка е твоя носъ.“ Той не могълъ да разбере, че е изкуственъ носътъ, учудилъ се е. Казва му: „Ти си отличенъ художникъ. Много добре рисувашъ. Погрѣшката е въ мене, че носътъ ми е изкуственъ. А погрѣшката въ тебе е, че ти не си позналъ това.“

Та въ природата съществуватъ изкуствени работи, които не сж съществени. Единъ изкуственъ носъ нищо не означава. Изкуственъ носъ има, изкуствено чело има, изкуствени очи има. Нѣкоя маска ако рисувашъ, какво ще научишъ? Нѣма нищо съществено. Ще нарисувашъ същественото, това което не се мени. По единъ Божественъ, основенъ законъ. Съ други думи: ще изучавашъ човѣка въ неговата първобитна сжщина. Човѣкъ като сжщностъ, сжщински човѣкъ, не човѣка съ онѣзи прибавки. Ще нарисувашъ съ онзи костюмъ, който ми прилѣга. Абсолютно безъ никакви украшения. Само една дреха, пусната добре, безъ никакви прибавки. Тѣзи копчета, тѣзи дупки сж прибавки. Хората, като сж нѣмали работа, сж направили дупки, сонди. Никакви джобове, никакви копчета! Модно е сега това, но единъ день ще се измени. Следъ 50 години, следъ 1000 години, нѣма да има никакви копчета по дрехитѣ. Може ли на единъ воененъ да му турите такива копчета?

Човѣкъ трѣбва да има права мисълъ. Всички излишни нѣща, образувани отъ редъ поколѣния, отъ деди и прадеди, тѣ сж турени, турени и сега тепърва вие трѣбва да се освободите отъ натрупанитѣ излишни работи, натрупани въ ума, въ сърдцето и волята ви и следъ като се освободите отъ тѣхъ, ще почнете сетне да мислите право.

Сега запримѣръ вие сте въ единъ окултенъ класъ, имате една лъжлива идея, чакате нѣщо. Вие имате сжщата идея, както нѣкоя жена, която се жени за нѣкой богатъ човѣкъ, че като умре, да остави той наследство. Тя се жени за богатия не отъ любовъ, но много малко жени се женятъ отъ любовъ. Тя се жени за други нѣща. Тя може да казва, че го обича, но то не е вѣрно. Тя се жени, за да ѝ остави нѣщо. И най-сетне не ѝ оставя нищо. Когато Богъ създаде човѣка, Той създаде

рая и двамата ги тури да бждатъ независими, въ всичкото изобилие. Нито мжжътъ, нито жената бѣха зависими, а бѣха свободни. Ако тѣ не бѣха свободни, никакво прегрѣшение не щѣха да направятъ. Ако Ева бѣше въ кухнята да миеше паницитѣ, никакъвъ грѣхъ не щѣше да направи. Тя ходи тамъ да се разговаря съ адепта за една ябълка. Философски работи. Какво се крие въ една ябълка? Че като я изяде, това не носи голѣми послѣдствия. Казалъ ѝ адептътъ, че като Бога може да стане. Тя, като се погледнала, имала нѣщо, което тя не харесвала. Тя се погледнала, че е гола, а пъкъ онзи адептъ, който влѣзълъ въ нея, билъ облѣченъ, хубавъ билъ, представителенъ. Тя се вижда гола и мисли, че може би това е мода. Нѣмала съзнанието. Обаче, вижда една сжществена разлика въ адепта и адептътъ ѝ казва: „Ако ти ядешъ и ти така ще бждешъ облѣчена. Азъ, като ядохъ отъ това дърво, и азъ станахъ като Бога облѣченъ.“ Обаче тя, като яла, познала, че е гола. И тогава какво сж направили тѣзи двама първобитни философи въ рая? Ушили си отъ листа дрехи, костюми и се скрили двамата. Съвсемъ другояче седи работата. Всѣки единъ отъ васъ прави погрѣшкитѣ на Адама или Ева. Всѣки день ги правите. Нѣкой пътъ по веднажъ, нѣкой пътъ по два пжти, нѣкой пътъ по три пжти.

Та питамъ, вие очаквате нѣщо отъ школата да ви допринесе. Школата нѣма нищо да ви допринесе. Ти като се учишъ въ университетъ, ще добиешъ знание. Това знание ще добиешъ, ако знаешъ какъ да мислишъ. Защото свѣтътъ е създаденъ и каквото е вашето отношение къмъ свѣта, не въ този човѣшки свѣтъ, а въ Божествения свѣтъ, какво е вашето отношение къмъ Божествения свѣтъ? Тогава ще се образува една нова връзка. И ще познаете какво може да придобиете. Човѣкъ имаше две възможности да придобие. Съ издаването на онази заповѣдь да не яде човѣкъ отъ дървото на познанието доброто и злото, Богъ искаше да въведе човѣка въ едно ново знание, но се яви единъ контрастъ по отношение на това знание. Имаше едно дърво на живота и друго дърво на познанието на доброто и злото. Човѣкъ трѣбваше

да се ограничи, да не яде отъ [дървото] на познанието на доброто и злото, а само отъ дървото на живота. И човѣкъ да се научи на новъ начинъ на мислене. Човѣкъ позна единия пътъ, пътя на познанието доброто и злото. Другия пътъ не го знае. Тепърва ще го учи.

Ако Богъ не бѣше далъ тази заповѣдь, човѣкъ щѣше да остане въ едно сръдно положение и никакъвъ прогресъ не щѣше да има. Представете си, че едно дете хиляди години никакъвъ растежъ нѣма и бръмчи като комаръ. Какъвъ смисълъ има 10 хиляди години да бръмчи като комаръ? Да измѣнишъ формата на комара въ една друга форма и да се осмисли животътъ - да.

Говори се за саморазвитие, за самовъзпитание. Подъ това се разбира първото отношение, което трѣбва да имаме къмъ Божествения свѣтъ. Сега трѣбва да започне това. Нѣкой ще каже: „Не сме ли въ това познание добили нѣщо?“ Че единъ човѣкъ, като се учи да рисува, въ първиятъ день трѣбва ли да спре тамъ? Ти ще рисуващъ и после съ години и следъ като излѣзешъ отъ училището, пакъ презъ целия си животъ ще рисуващъ. Доколкото можешъ да въплотишъ този свѣтъ, доколкото може да въплотишъ тази идея, която е вложена въ свѣта, дотолкозъ ти ще бждешъ великъ художникъ. Има нѣкой пътъ картини, които сж съдържателни, а има нѣкой пътъ картини, които нѣматъ никакво съдържание. Напримѣръ тукъ виждате нарисувани една уста, но хубави уста сж тѣзи. Ако искате да знаете какво е хубави уста, това е тази картина. Въ какво седи хубостъта на тази уста? Хубавата уста всѣки единъ отъ васъ би я цѣлуналъ. Всѣка жена, която би имала тази уста, би изкусила тази уста. И всѣки мъжъ, който би ималъ такава уста, би изкусилъ всѣка жена. Това е уста на изкушение, но е красива тази уста. Не е красива уста, тази уста е хубава, но е изкусителна. Трѣбва да я дадешъ на единъ много добъръ, много уменъ човѣкъ, но ако я дадешъ на единъ глупецъ, ще му създадешъ изкушения. Ако азъ бѣхъ художникъ, ще коригирамъ известни мѣста. Тази уста има две слабости. Долната устна е законъ на възприятието. Изкушава

се [не] онзи, който дава, а онзи, който възприема. Кой се изкуси? - Ева, която взе плода. Кой се изкуси? - Адамъ, който взе плода и яде. Тогазъ кой е слабия: когото цѣлувате или който цѣлува? Който взема, той е слабия. Който дава е всѣкога силенъ. Може нѣкой да цѣлуне, но вие още не знаете кой дава и кой взема. Ако онзи, който цѣлува, взема, той е сжщевременно слабия. Ако цѣлунатия взема, той е слабия. Слабъ е всѣкога онзи, който взема, той се изкусява.

Щомъ ти пожелаешъ да вземешъ нѣщо, ти си вече подложенъ на изкушение. Ти си изложенъ на едно изкушение по законитѣ на необходимостта въ битието. Ти си изложенъ на една малка промѣна или на едно падение. Следователно отъ кого трѣбва да вземешъ? Само Онзи, Който те е родилъ, само това, което дава, само Неговото е безопасно. Всѣко нѣщо, което е посторонно, вѣнъ отъ това, което те е родило, то е опасно. Свѣтътъ е безопасенъ само дотолкова, доколкото ние възприемаме Божественото въ свѣта, това което е Божествено въ свѣта. Щомъ възприемемъ отъ свѣта това, което не е Божествено, веднага изкушението ще дойде. И въ знанието е сжщия законъ, и въ постжпкитѣ е сжщото. Човѣкъ не е свободенъ. Вие мислите всѣки день, че сте свободни. Вие може да имате прекрасно състояние на душата си, но постоянно ви изпитватъ. Вие изгубвате вашето разположение, изменявате се. Коя е причината, че изгубвате вашето разположение? - Въ градината не сте издържали изпита, недоволни сте, меланхоликъ сте. Трѣбва да дойдѣ нѣкой спасителъ отвѣнъ да те укрепява. Ти искашъ да се самоубиешъ, трѣбва да дойдѣ нѣкой да ти каже: „Мжжъ имашъ - ако си жененъ - ще идешъ въ пѣкъла, въ огъня.“ Какво може да излѣзе отъ тѣзи хора, които трѣбва да убеждаваме, да не се убиватъ?

Та въ нашия животъ постоянно, ние сме още въ процеса на изпитания. И не сме дошли още до края на изпитанията. И млади, и стари, всички сме въ процесъ на изпитания. Има хиляди форми на изпитания - явни и тайни изпитания, които никой не подозира, въ които съзнанието на човѣка се

разклаща. И въ тѣзи изпитания Божественото изпитва до- колко човѣкъ е готовъ. Вие сега може да кажете: „Има ли нужда Господь да знае?“ Азъ трѣбва да ида при дърветата, за да видя дали дърветата растатъ или не? Богъ обективно трѣбва да иде да види какъ стоятъ нѣщата. И следъ като ги наблюдава, Той взема известни мѣрки, за да се поправятъ нѣщата. Ти казвашъ: „Азъ зная тази работа.“ Ти знаешъ тази работа вътрешно, но отвънъ не я знаешъ.

Единъ казва: „Мене куче не ме е хапало“, и не се мина- ва една седмица и куче го ухапе и му съдира гащитѣ. Кучета досега не сж хапали, но това ни най-малко не показва, че нѣкое куче нѣма да те ухапе. Може да не те ухапе, ако си нѣкоя птица, която хвърчишъ въ въздуха, но като ходишъ по земята, имашъ възможность нѣкое куче да те ухапе. Ние сме при такива условия, че изкушението може да дойде като ухапването, понеже се намираме въ една гжста материя, има изкушения психически, астрални. Изкушението може да бжде на физическото поле. Може да е въ чувствата, но това е пакъ въ физическия свѣтъ, защото има нѣкои впечатления, които даватъ чувственостъ. Напримѣръ виждашъ нѣкои дрехи, ис- кашъ да се облѣчешъ съ тѣхъ, искашъ да ги откраднешъ. Или изкушението може да бжде отъ умствень характеръ. Нап- римѣръ единъ, който обича книги, може да иска да открадне нѣкоя книга. Той би се изкусилъ отъ книгата, ако е нашарена съ златни букви. Онзи, който вижда тази книга у него, може да има желание или да види тази книга или да я копира или да я вземе по нѣкакъвъ начинъ.

Тази уста е здрава, здравословна. Този човѣкъ не е бо- лень. Нѣма слабо сърдце, нѣма слаби гърди, нѣма разстро- енъ мозъкъ, но е много напрашѣлъ. Ако нѣма деца, да изваж- датъ млѣкото отъ гърдитѣ, ще почнатъ да я болятъ гърдитѣ, че сама ще се дои. Това го нѣма въ тази книга въ тази уста, това сж наши размишления. Може ли да знаете на кой човѣкъ е тази уста? Сжществува този човѣкъ нѣкъде. Може ли да кажете кжде е този субектъ? На нѣкой човѣкъ е тази уста. После по срѣдата има една черна линия, какво означава та-

зи, черната линия? Тя е една долина тамъ. Черната линия е тази долина. Следователно тамъ могат да се насадят дървета. Тамъ има изворчета. Въ тази долина се крие едно хубаво, благородно чувство. Който го има, той е добър човѣкъ. Горната устна въ тази картина е опасна. Такъв човѣкъ прилича на лъвъ. Този човѣкъ като го закачишъ, може да те [...], да ти тегли куршума, прилича на Куп[и]дона. Долната частъ е хубава, но горната частъ, както е закривена, тамъ съдържа друго едно изкушение. Това е мъжката страна. Мъжътъ е горе съ оръжието си. А възлюблената е тукъ долу въ долната устна. Дветъ устни сж дветъ възлюблени същества, които живѣятъ въ любовта. Всѣкога тѣ се цѣлуватъ, прегръщатъ се, идеалната двойка въ свѣта, това сж дветъ устни. Ти казвашъ: „Какъ трѣбва да живѣемъ?“ - Както дветъ устни. Тѣ сж една двойка, живѣятъ си и се разговарятъ. Когато дойде за ядене, събиратъ се, отварятъ се и сж въ миръ всѣкога.

Азъ ви навождамъ на общата, цѣлокупната идея. Ние схващаме отдѣлно живота, търсимъ щастието по механически начинъ. Вие мислите, че ако седите близо до нѣкой човѣкъ, вие сте му близки. Много се лъжете. Меркурий и Венера сж много [по]-близко до Слънцето отъ Земята, но не се знае кое отъ дветъ свѣтила има най-хармонично отношение спрямо Слънцето. Човѣшката уста за въ бждеще ще се измени. Тя ще се измени у животнитѣ. Ако проследите животнитѣ отъ нисшитѣ форми до човѣка, ще видите, че устата се е изменявала, за въ бждеще още ще се измени. Може да се даде една форма. Каква ще бжде бждещата уста, като се изменятъ тѣзи линии, ще се прибави нѣщо ново. Тогава ще се измени цѣлата конфигурация на човѣка, ще се измени неговото чело, челюститѣ му, носа му. Челюститѣ му ще се изменятъ въ своитѣ сегашни размѣри, ще се увеличи плоскостта на възприятието у човѣка.

Трѣбва да се разсждава върху нѣщо, което е съществено. Имате едно съвременно шише. Кое е съществено то въ шишето? Съществена е формата, но съществено въ дадения случай е съдържанието. Но това съдържание не е

така постоянно. Формата е постоянна. Въ една и съща форма, може да се вложи различно съдържание, но всъкога ценното въ формата е съдържанието. А ценното въ съдържанието е смисълът, силата, която се съдържа въ съдържанието. И въ човѣка е същото. Човѣшкото тѣло е форма, която е създадена. Тогава чувствата сж съдържанието, а пъкъ човѣшката мисъл е силата на човѣка. Силата на човѣка е важна. Необходимо е тѣлото му - формата; необходимо е съдържанието - чувствата; необходима е силата на човѣка - мисълта му. Човѣкъ трѣбва да мисли, понеже безъ мисъл нищо не може да постигне. Само по закона на мисълта човѣкъ може да постигне своитѣ желания. Вследствие на това трѣбва да се учите да мислите.

Понеже сами сте строители на вашето щастие, вие не очаквайте да дойде щастieto отвънъ. Ако дойде щастieto отвънъ, който ви го е далъ, ще го вземе. Значи това щастие ще изчезне. Това, което сте взели отъ баща и дѣдо, то ще изчезне. Това, което сте придобили, ще остане. Това, което е Божествено въ човѣка, ще остане, а това, което е наследено, ще изчезне. Божествениѣ нѣща не се унаследяватъ. Душата, която излѣзла отъ Бога, носи Божественото въ себе си. Тя трѣбва да постигне това. Тамъ е свободата. А унаследенитѣ черти сж временни.

Човѣкъ има мисъл, чувства и действия. Човѣкъ мисли, за да живѣе въ свѣтлина; човѣкъ чувства, за да живѣе въ топлина и човѣкъ действува, за да се мѣсти отъ мѣсто на мѣсто, да се разхожда. Трѣбва да действувашъ, за да направишъ една разходка. Това е фигуративенъ езикъ. Безъ мисъл свѣтлина не може да се образува въ свѣта. Безъ чувствувание не може да се образува топлина. Онѣзи, които изхождатъ отъ чисто материално гледище, тѣ ще кажатъ, че безъ свѣтлина не може да има мисъл, безъ топлина - чувства. И това е вѣрно.

(*Въ салона влѣзла една котка.*) Тази котка представлява сегашното състояние на свѣта. Тя иска наследство. Тя казва: „Отъ това богатство, нѣма ли за мене?“ Тя иска да каже:

„И азъ мога да мисля, като си дигамъ опашката.“ Това е единъ братъ, закъснѣлъ съ 8 хиляди години, изпусналъ всичкитѣ условия. Нѣкога е билъ нѣщо и сега не знае кога [ще] му дойде времето. Мърда си опашката и казва: „Като изпусне човѣкъ условията, мърда си опашката и никой не може да му помогне.“ Това твърдение може да се подложи на известна критика, дали е така или не. Азъ предполагамъ, че е така. И вие вѣрвате, че е така. Донѣкжде и тази котка знае, че е така. Азъ не говоря за формата. Котешката форма съществува като азбука. Коткитѣ сж изостанали души. Тѣ сж изостанали човѣшки души въ процеса на своето развитие. Нѣкой пжтъ, за да се избавятъ отъ голѣмитѣ несносни условия, които съществуватъ въ природата, се принуждаватъ нѣкой пжтъ да влѣзатъ въ нѣкоя форма на коня, на птицата, котката и т.н. За дълго време, докато дойдатъ спасителнитѣ условия, както нѣкой, който се е приютилъ въ нѣкоя пещера или нѣкой, който се е хваналъ за нѣкой отломъкъ въ морето, додето излѣзе на брега. Формитѣ на животнитѣ сж спасителни мѣста за изостаналитѣ души. Душа, която е изостанала въ своето развитие, тя се спира, за да си почине нѣкжде въ такава форма, въ такова почивателно мѣсто за изостаналитѣ души. Неприятно е, но безъ това е още по-лошо. Това е едно благо. Никакъ не може да излѣзе отъ тази форма, цѣла пропасть има. Ние се отдалечаваме сега.

Въ сегашната лекция кое е същественото? Ти не може да имашъ успѣхъ, докато нѣмашъ центъръ. Центърътъ е началото на същественото. Въ геометрията трѣбва да има две точки, за да имашъ посока на движение. А пъкъ всѣка една плоскостъ, която съществува въ живота, е една възможностъ, въ която чувствата могатъ да се развиятъ. Може да сѣнешъ, да садишъ въ площта. Чувствата - въ второто измѣрение, а постъпкитѣ - въ първото измѣрение. Центърътъ е Божественото. Първото измѣрение сж постъпкитѣ на човѣка. Второто измѣрение сж чувствата, а третото измѣрение - мисълта на човѣка. Въ по-висшитѣ свѣтове пакъ се повтаря сжщиятъ законъ. Въ първото измѣрение трѣбва да знаешъ какъ да пос-

тжпишъ, въ второто измѣрение - какъ да чувствувашъ, а въ третото измѣрение - да знаешъ какъ да мислишъ. На единъ съвремененъ геометрикъ, ако бихте му казали това, той ще се усмихне, нѣма никакво съотношение. Азъ го взимамъ това като фигура, като символъ. Правата линия е резултатъ на човѣшката мисълъ. Права мисълъ има тамъ, дето има мисълъ. Който мисли, знае, че има права линия, а който не мисли, не знае, че има права линия. Правата линия е за сжщества, които мислятъ. Линията, плоскостъта и тѣлото, това сж за сжщества, които мислятъ.

Та, сжщественото е Божественото, което е въ свѣта. То не се проявява въ човѣка, докато той се дразни, докато се съмнява, докато влизатъ въ него всичкитѣ тѣзи противоречия. Тогава той е въ пжтя на изпитанията. Той трѣбва да премине този пжтъ на изпитанията, на противоречията. Докато не премине, той ще бжде далечъ отъ Царството Божие. Този свѣтъ, това поле или тази сфера, той трѣбва да я премине. Ако мисли, че по нѣкакъвъ начинъ може да го пренесатъ, той се самоизлъгва. Та се изисква голѣмо усилие, затова човѣкъ трѣбва да ходи да се учи. Ще страда въ сегашния животъ по закона на преражданията, безъ всичкитѣ поощрения. Само когато човѣкъ премине и преживѣе това, ще влѣзе въ реалността. Думата „преживява“, не изразява добре мисълъта. Следъ като ги преживѣе, той може да постигне въжделенията на своята душа, въжделенията на своето сърдце, и на своята воля. Три нѣща иска да постигне човѣкъ: Свобода, любовъ и знание. Това е смисълътъ на неговия животъ.

Отче нашъ

*12 година на Обиця Окултенъ класъ
35 лекция - 17.V.1933г., срѣда,
Изгрѣвъ, София*

ДОБРАТА ПОСТЪПКА

5 часа сутринта

Добрата молитва

Прочете се Първото Послание на Йоана, глава 1.

Правитъ постъпки безъ свирене, безъ говорене, безъ мислене, безъ чувствуване, тѣ сж паралелни. Да мисли човѣкъ, че право постъпва е едно нѣщо, а да постъпва право е друго нѣщо. Теоретически не желае да постъпва право. И всѣкога, когато човѣкъ не постъпва добре, у него има една мѣрка, едно сжщество има вътре, което бди. Човѣкъ е предметно учение. Когато не постъпвашъ добре, нѣщо отвлѣче ти говори и казва: „Тази постъпка е крива. Съ тази постъпка никъде не може да отидешъ.“ Другата постъпка е фалшива монета. Ако отидешъ на бакалина не може да си купишъ нищо. Всѣка една дума, която не е употребена на мѣсто, е крива и изопачена. Нѣкой ще каже: „Азъ имамъ желание да постъпвамъ право.“ То е другъ въпросъ, да имашъ желание. Това всѣки го има, желанието да постъпва добре. То е смисълъ на живота, то е наука. Щомъ постъпвашъ добре, то е добре за другитѣ. Има нѣкои нѣща, по които може да познаешъ дали постъпвашъ добре или не. Когато постъпвашъ добре, всичко въ природата, кооперира се съ васъ, безъ изключение. Добрия животъ е нѣщо друго. Добрата постъпка е едно усилие на човѣшкия умъ и на човѣшкия духъ, а да живѣешъ добре, това е друга областъ. Нѣкой пѣтъ ние живѣемъ добре, понеже на насъ ни е приятно. А добрата постъпка има отношение къмъ цѣлото. Добриятъ животъ и той има отношение, но не смесвайте сега тѣзи две нѣща. Добрата постъпка е усилие на човѣшкия духъ.

Нови нѣща ви казвамъ сега, които не сте знаели. Азъ не съмъ срещалъ хора, които да постъпватъ добре, както

трѣбва. Той е ималъ огледъ отъ тази постѣпка да спечели нѣщо. Щомъ ти искашъ да постѣпишъ добре, за да добиешъ нѣщо, ти ще загазишъ. Щомъ ти отивашъ да учишъ музика, ти трѣбва да учишъ за себе си. Най-първо добрата постѣпка се отнася до самия тебе. Ако не постѣпвашъ добре, ти всѣкога ще бѣдешъ сиромашъ. Сиромашията никога нѣма да се отстрани отъ вратата ти и ако нѣкой е сиромашъ, то е защото не постѣпва добре. Ако си невежа, причината е лошата постѣпка. Ако си боленъ, пакъ е сѣщата причина. Понеже всѣка една лоша постѣпка затваря онази врата, презъ която Божието благо въ свѣта иде. Ако ти съ своитѣ лоши постѣпки затваряшъ всички входи, презъ които Божието благо може да дойде, ти очаквашъ отъ другитѣ хора да дойдатъ и да ти помогнатъ, ти тогава си на кривъ пѣтъ. Така тълкуватъ окулиститѣ.

Ако човѣкъ рече да се измени само въ една своя постѣпка, той се подхлъзва. Когато евреитѣ туриха при единъ случай Христа на изпитъ и Му казаха: „Не може ли другояче?“ Той каза: „Ако азъ рѣка да постѣпвамъ като васъ, ще бѣда като васъ. Ако рѣка, че не Го познавамъ, не е истина.“ Ако рече нѣкой, че познава Бога и не постѣпва добре, не Го познава.

Началото на Любовта е това - добрата постѣпка. Щомъ залюбишъ, ти ще постѣпишъ добре. Нѣкой казва, че се е запалило сърдцето му. Никакво запалено сърдце съ димъ. Това е както се запалва торѣтъ. Него го наричатъ любовъ. Никаква любовъ нѣма у него. Не се лѣжете съ тѣзи димящи работи. Като духне вѣтрѣтъ, димѣтъ отива на северъ, после отива на югъ и т.н., и после се напълва цѣлата стая съ димъ. Хората трѣбва да отидатъ навънъ. Ако ти ще образувашъ единъ духовенъ димъ, ти ще трѣбва да излѣзешъ извънъ тѣлото си, извънъ сърдцето си. Това не е никаква любовъ. Азъ не казвамъ да напуснете вашитѣ възгледи. Провѣрете това, което ви казвамъ, следъ онова, което вие имате. Вие мислите, че това, което имате, е право. Така е. Това, което досега имате, е право, но вашитѣ вѣжета, които носите, сѣ

тънки и по-нататъка не можете да минете. Този конецъ не издържа. Има единъ конецъ въ свѣта, които е конецъ на постъпките - постъпките съединени една съ друга. Нѣма нѣкоя сила, която може да скъса две постъпки. Най-силната връзка, която съществува въ свѣта, това сж две добри постъпки на човѣшкия духъ.

Ако е въпросъ какъ трѣбва да го разбираме, вие трѣбва да поставите въпроса, както трѣбва. Нѣкой може да ме пита какъ трѣбва да гледа. Обикновено всѣки единъ човѣкъ знае какъ гледа. А специфично нѣкой пжтъ, за да видимъ нѣкои работи, трѣбва да насочимъ погледа си къмъ нѣкоя посока. Искамъ да видя нѣкой предметъ и погледътъ ми се насочва къмъ него. Астрономитѣ насочватъ своитѣ тръби къмъ небето подъ известенъ жгълъ, подъ известни направления, точно опредѣлено и само по този начинъ той може да види предмета, който очаква. Вашата добра постъпка е инструментъ, съ който можете да видите. Ако не постъпвате добре, нищо не можете да видите. Добрата постъпка е най-силния органъ, най-силното оръжие, съ което можете да разполагате.

Добрата постъпка ние оставяме на заденъ планъ. Казваме: „Духътъ Божий като дойде, ще направи това.“ Какъ ще го направи? Ние казваме, че Богъ те обича. Хубаво, Богъ те обича, а ти си сиромасъ. Богъ те обича, а ти си боленъ, ти си единъ грѣшенъ. Тогава какво подразбирашъ подъ тази Любовъ на Бога, когато всичкитѣ тѣзи недѣзи се струпали на тебе и ти поддържашъ възгледа, че познавашъ цѣлата истина. Защо при всичкото това голѣмо богатство на Бога, ти се намиращъ въ това положение?

Сега всѣки може да се кичи и да проповѣдва на хората, че трѣбва да постъпваме добре. Но никога не може да говоримъ за добрата постъпка, ако самъ не постъпвашъ добре. Че кой не говори за Любовта. Л - тази буква знаехте ли, че нея ще напиша? После научихте, като я написахъ. Какво ще напиша сега? - Любовъ. Говоришъ на одного и казвашъ: „Любовъ, Любовъ, Любовъ, Любовъ, Любовъ.“ Повтаряшъ въ ума си думата „любовъ“. Но ще дадешъ една постъпка на лю-

бовъта. Коя е първата постъпка на Любовта? Искашъ да прегърнешъ нѣкого. Мислишъ ли, че това е любовъ? Като прегръщашъ, ти вземашъ. Както ние искаме да прегърнемъ, ти искашъ да прегърнешъ нѣщо, за да го задържишъ. И змията прегръща. Прегръща и те счупва. Нѣкой казва: „Азъ те обичамъ, да те цѣлуна.“ Че кой не цѣлува? Онзи вълкъ, като хване кравата и я цѣлува. Тѣ сж стари нѣща. Всичко това е разкапало, не държи, никаква цена нѣма.

Когато ти кажешъ на нѣкоя красива мома, че искашъ да я цѣлунешъ, тя трѣбва да ти каже: „Махни се оттукъ, малко надалече.“ Ти ще кажешъ: „Че това е обида заради мене.“ Че защо да е обида? Кой ти е далъ правото? Стани едно слънце, да цѣлувашъ. А пъкъ Слънцето да дава свѣтлина, а пъкъ ти да събирашъ парсата*. Само Слънцето има право да цѣлува. Дава животъ, а пъкъ ти гледашъ Слънцето и ще попиташъ Слънцето: „Мога ли да цѣлуна тази красива мома?“ Слънцето ще ти каже: „Ела горе, при мене и ще те изпратя като единъ слънчевъ лъчъ. И ще кацнешъ точно на тази мома отгоре, ще я прегърнешъ, ще я цѣлунешъ, безъ да те познава, после ще си заминешъ.“ Ти ще се уплашишъ и ще кажешъ: „Бамбашка** философия. Какво ще стане, ако не се цѣлуваме, ако не се прегръщаме?“ Че досега все сте се цѣлували, все сте се прегръщали, но какво излѣзе отъ вашитѣ цѣлувки и прегръщания. Съ хиляди години може да се цѣлувате и прегръщате, но отъ всичкитѣ ви цѣлувки и прегръдки какво ще излѣзе? Не, че идеята не е права, но начинътъ за реализиране на тази идея е кривъ. Ти обичашъ нѣкого, но той не е доволенъ отъ тебе. Ти мислишъ за нѣкого, но той не е доволенъ отъ тебе. Ти му правишъ услуги, но той не е доволенъ. Пращашъ го въ странство, но той не е доволенъ. 5000 лева на месецъ му давашъ и той не е доволенъ. Има американски синове, на които пращатъ по 18 хиляди на месецъ, а пъкъ не му стигатъ. И пише на баща си, че съ 1000 долара не се живѣе. Колко синове могатъ да разполагатъ съ 1000 долара на

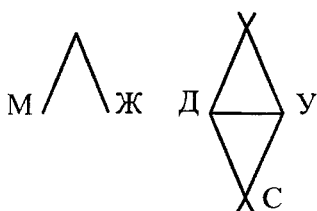
* парса – (разг.-тур.) сума, бакшиш, събран от зрители след свирене или игра.

** бамбашка – (тур.) странна, различна

месецъ. Даже единъ български чиновникъ, даже единъ български министъръ едва ли разполага съ такава заплата на такъвъ студентъ, съ която той може да живѣе цѣла година.

Философията, тайната на живота къде седи? Вие искате да прогресирате въ свѣта и питате какво нѣщо е добрата постъпка. Какво нѣщо е добрата постъпка не се пита. За добрата постъпка ти ще търсишъ въ свѣта. Да я търсишъ като скъпоцененъ камъкъ. Тя е обективно нѣщо. Най-реалното нѣщо, което съществува въ свѣта, това е постъпката. Богъ като постъпва въ свѣта, създава свѣта. Цѣлата вселена е една постъпка на Бога. Това, което индуситѣ философи го наричатъ дихание на Бога. Богъ е мислилъ и е направилъ една постъпка, да се дадатъ на хиляди и милиони същества условия да живѣятъ, да се радватъ и да се задоволяватъ всички тѣхни нужди, които тѣхнитѣ духове и души искатъ, това е една велика постъпка на Бога. Ние, като казваме: „Богъ създаде свѣта“, ние разбираме единъ великъ процесъ и казваме: „Страшна работа е това.“ Искаме отчетъ за това. Най-после питаме: „Богъ ли създаде свѣта или ангелитѣ?“ И най-после объркаме работата, казвамъ[е]: „Това е непостижимо. И въ живота, казвамъ[е] най-после: „Невъзможно е да се постъпва добре.“ Всѣки единъ човѣкъ, въ когото има духъ, може да постъпва добре. Това е първото право на човѣка. Единственото право, което има човѣкъ въ свѣта, е да постъпва добре. Друго право нѣма. Всичко онова, което човѣкъ върши, не е право. Ако следователно, той върши това, което не е право, и не върши това, което е право, значи невъзможното върши, а пакъ възможното не върши.

Защо човѣкъ не върши това, което е негово право? Нека сега дойдемъ до научната страна на въпроса. Тукъ туря-

мъ две разумни същества. (*Учителътъ посочи втората рисунка отъ чертежа.*) Онѣзи, които се обичатъ на Земята, тукъ е земниятъ животъ, слизане. Двама души, които се обичатъ, всѣкога се нами-

ратъ надалече, тѣ не могатъ да се събератъ. Единствената линия на събирането, по закона на правата линия е, тѣ да слизатъ по този наклонъ. Тѣ сж две планини, тѣ слизатъ надолу двамата. Долу въ С е добрата постѣпка. За да извърши една добра постѣпка, двама души трѣбва да се събератъ на едно мѣсто и никога единъ човѣкъ не може да извърши самъ една добра постѣпка. Двама души трѣбва да се събератъ, за да извършатъ една добра постѣпка - С. Като се събератъ двамата въ тази, добрата постѣпка, щомъ се зададе тя, тѣ се разединяватъ. Тази линия се продължава. По този пътъ, по който вървѣха, тѣ се събиратъ. Сега, като продължаватъ понататъка, тѣ отиватъ въ разединение. Ако тѣ не сж разбрали въ какво седи добрата постѣпка, тѣ ще се раздѣлятъ. Единиятъ казва на другия сбогомъ и се чудятъ на причината защо сж се разделили. - Разделиха се, за да се събератъ пакъ наново. Точкитѣ Д и У сж най-далечнитѣ разстояния, дето може една душа да се отдалечи.

Сега понеже вие мислите по обикновенъ начинъ, умътъ ви е занятъ съ много работи. Всичко, което имате въ свѣта, то не е много важно. Това, което имате въ свѣта, вие се приготвяте за едно представление. Това е актьорство, да си изкарате прехраната. Поставяте се, изучавате пиесата, играете нѣкаква роля, четете, четете. Ролята може да е първостепенна, може да е второстепенна, третостепенна, най-после може да имате ролята на нѣкой апашъ или на нѣкой крадецъ. Въ действителния животъ, вие се отвращавате отъ това да бждете единъ крадецъ. А на сцената излизате и извършвате едно престѣпление. Публиката, която ви гледа, ржкоплѣска. Публиката за направения престѣпление на сцената ржкоплѣска, а за направения въ живота туря въ затворъ. Следователно въ постѣпката има две страни. Вие казвате: „Добре играе ролята на сцената. Той ограби онзи като апашъ.“ На сцената онзи актьоръ има на корема си гумена торба съ течнo вещество. Онзи, който го бие, мушне тази губената торба, изтече червена вода и той падне. Той трѣбва да бжде внимателенъ, като мушне гумената торба, да не би да мушне

тѣлото.

Следователно ако вие засѣгате само гумената частъ на човѣка, вие сте актьоръ, добре постѣпвате въ това отношение, че не сте го убили, въ това седи добрината, че мушките само гумената торба и че не сте го ударили тамъ, където не трѣбва. Ако нѣкой отъ васъ мушне нѣкого и му извади кръвта отъ гумената торба, какво наказание трѣбва да му дадемъ? Трѣбва да го похвалимъ. Но, ако го мушне тамъ, дето не трѣбва, той се извинява като актьоръ. И казвате: „Той ще преживѣе по-реално.“ И въ целия свѣтъ има хора, които играятъ много реални роли. Вмѣсто да мушне гумената торба, той те мушне тамъ, дето не трѣбва.

Та всѣки день става това. Нѣкой се оплаква, че другъ не постѣпва добре. Рекохъ, не те е мушналъ тамъ, дето трѣбва, а мушналъ те е тамъ, дето не трѣбва. На сцената така не се играе. Това изкуство, актьорството трѣбва да го научишъ добре. Искамъ да се освободите отъ вашия личенъ животъ. Вие казвате, че човѣкъ е личностъ. Ако човѣкъ не постѣпва добре, той не може да бѣде личностъ. Личността е резултатъ на добрата постѣпка. Човѣкъ, който не постѣпва добре, не е личностъ. Човѣкъ, който не постѣпва добре, той си затуля лицето и бѣга. Човѣкъ, който постѣпва добре, отива при виделината, за да го видятъ. Когато не постѣпнишъ добре, щомъ направишъ една лоша постѣпка, лицето ти ще потъмнѣе. Детето, като направи една лоша постѣпка, си туря ржцетѣ на лицето и мисли какво да излъже. Нали често и вие си Туряте така ржцетѣ. Такъвъ човѣкъ мисли какъ да излъже. Не си туряйте така ржцетѣ върху лицето. Само при единъ случай може да си туришъ ржцетѣ на лицето, само едно правило има, което позволява това. Когато видите, че нѣкой върши престѣпление, тури си така ржцетѣ, за да не гледашъ. А когато нѣкой прави добро, гледай, за да научишъ нѣщо. А пъкъ, когато нѣкой прави лоша постѣпка, имашъ право да гледашъ, но ще се покваришъ.

Ти казвашъ: „Азъ не разбирамъ какво нѣщо е добрата постѣпка.“ Добрата постѣпка е магическа въ живота. Азъ не

искамъ да ви морализирамъ и нѣмамъ предвидъ сегашния вашъ животъ. За целия животъ азъ имамъ едно мнение. Кой кжде е, нѣма какво да го уча. Азъ говоря за живота, за постѣпкитѣ на новия животъ, какви трѣбва да бждатъ. Щомъ ти си сиромашъ, беденъ, боленъ, имашъ всичкитѣ недѣзи, какво ще направишъ. Целиятъ день ще ми разправяшъ, че кракътъ те боли, стомахътъ те боли, носътъ те боли, главата те боли. Всичкитѣ болести сж все отъ сжщата категория, само че сж отъ разни степени. Какво ме интересуватъ твоитѣ болести? Или какво ме интересуватъ твоитѣ добродетели? Щомъ нѣкой започне да ти разправя за сиромашията, казвашъ: „Нѣмамъ време“, понеже знаешъ, че той иска нѣщо отъ тебе. Искане, и колко майстори сж хората. Знаешъ ли колко майстори сж хората? Единъ разправя, че жена му, децата му сж такива, а пъкъ той нѣма никаква жена. Той казва, че жена му е умрѣла и щѣлъ да я погребва, а пъкъ жена му е жива. Дойде нѣкой човѣкъ окжсанъ, опърпанъ и като му дадешъ пари на следния день го виждашъ добре облѣченъ, седналъ на масата и пие. Това е свѣтътъ, това е актьорство. „Мене ми трѣбватъ тѣзи нѣща.“ Рекохъ, този човѣкъ е на сцената, той има право да върши каквото иска. Ако искашъ да реализирашъ нѣщо въ свѣта, ако искашъ да разберешъ тайната на сиромашията и богатството, тайната на човѣшката душа, тайната на човѣшкия духъ, тайната на човѣшкия умъ, тайната на човѣшкото сърдце, на онова, което ти си въ дадения моментъ, ти не може да разберешъ тѣзи тайни, ако не може въ даденъ моментъ да направишъ една добра постѣпка.

Не свързвайте тази добра постѣпка съ сегашния вашъ животъ. Азъ гледамъ, че като говоря така, нѣкой отъ васъ се смущавате и казвате: „Сега, като дойде тази свѣтлина, ще се види какви сме.“ Нѣмамъ нужда да ви фотографирамъ, като ви давамъ тази свѣтлина. Мене не ми сж нуждни тѣзи фотографии. И нѣма какво да уча отъ тѣзи фотографии. Мога да нарисувамъ страданията съ трънения вѣнецъ на Христа. Ако азъ съмъ художникъ, нѣма да рисувамъ трънения вѣнецъ на Христа. Ако искамъ азъ да рисувамъ, азъ ще рисувамъ, ще

туря трънения вѣнецъ само на себе си, ще играя сжщата роля, ще дигна кръста си, както на единъ италианецъ му дошло на умъ, съ единъ кръстъ отъ 27 килограма да отиде въ Римъ. Не зная какво е казалъ папата за това, но единъ английски кореспондентъ е казалъ: „Не се проповѣдва християнство съ голѣми кръстове, а съ любовъ, съ съчувствие къмъ беднитѣ и съ милосърдие.“ Така му казалъ този кореспондентъ. Вие ще ми се оплаквате, че носите голѣми кръстове. Това е една реклама. Вие искате да отидете при папата. Не ме интересува това, не ме интересуватъ голѣмитѣ кръстове - 80 килограма, 100 килограма. Една добра постъпка е, която ме интересува въ дадения случай. Вие може да бждете красиви, богати, може да имате говеда като Йова, камили, хиляди овце, може да имате премия отъ академията на наукитѣ за нѣкое изобретение и това не ви интересува, но една добра постъпка, това е магията на свѣта. Другитѣ работи сж лесни. Щомъ имашъ добрата постъпка, щомъ я имашъ, другитѣ нѣща сж постижими. Щомъ нѣмашъ добрата постъпка, всичко друго ще рухне.

Ние очакваме тѣзи, които сж измрѣли да ги възкреси Христосъ. Защо измрѣха тѣ? Искамъ сега да бждете малко свободни. Ако единъ скжпоцененъ камъкъ го турите въ тинята, какво ще му допринесете? Една добра постъпка не можете да оцените въ сегашния животъ, ще я окаляте. Ще направите както житеното зърно. Като го турите въ калъта, въ това житено зърно има стремежъ да излѣзе, да се освободи отъ калъта. Какво представя растенето? Онзи методъ, чрезъ който човѣкъ може да се освободи отъ калъта. Това растение следъ хиляди години ще извади коренитѣ си отъ земята и ще стане едно млѣкопитающе, единъ човѣкъ и най-сетне ще стане единъ ангелъ, и най-сетне ще се върне при Бога съ разрешена задача, че е могълъ да постъпи добре.

Допуснете сега следното изяснение. Свободни бждете, защото нѣкой отъ васъ се намиратъ въ следното положение: Когато Христосъ отишълъ въ Гетсиманската градина, той казалъ на ученицитѣ си: „Молете се съ мене.“ А пъкъ

ученицитѣ заспивали. Вие не сте въ Гетсиманската градина, ако сте тамъ, азъ ви давамъ право да спите, но сте въ едно угощение. Разбирайте какво нѣщо е спането. Спането е единъ законъ на преминаване отъ едно състояние въ друго. Ако вие заспivate и отивате въ другия свѣтъ, за да ме разберете по-добре, тогава сънятъ е на мѣсто. Всѣки сънь, който не може да даде почивка на човѣшкото тѣло, той не е правиленъ сънь.

Вие останете свободни. Всѣки единъ отъ васъ е едно съдружие. Искамъ да зная дали председателятъ спи, или секретарьтъ спи, или нѣкой отъ членоветѣ на съдружието спи. Нѣкой пѣтъ въ касационния сѣдъ заспиватъ и сѣдиитѣ. Разглежда се едно дѣло и този сѣдия не го интересува. „Нѣма да ми омръзне?“ Това за него сѣ еднообразни работи, дотегнали сѣ му и той знае какво ще бѣде решението. И като каже десетина думи, той заспива. Нѣма нѣщо, което да го интересува.

Та рекохъ, сега трѣбва да излѣзете отъ закона на еднообразието. Ти казвашъ: „Онзи не постѣпва добре.“ Значи ти си постѣпилъ добре, че не харесвашъ онзи. Не. Ти си на кривата страна. Добрата постѣпка е магическа, тя е сила Божия. Нѣкои казватъ: „Когато Духътъ дойде, когато душата дойде, когато Христосъ дойде“ и т.н. Ние викаме Христа да дойде. Ти, като постѣпишъ добре, Христосъ ще дойде. Като не постѣпишъ добре, нѣма да се прояви Богъ. Богъ се проявява, когато постѣпваме, както Той постѣпва. Тогава Богъ ще влѣзе въ свѣта на свободата. Понеже сега се намираме въ едно стегнато положение. Вие сте въ положението на онзи царъ, който се влюбилъ въ една мома и я ограничилъ, тя да му каже само една дума, че тя го обича. Тя си свива веждитѣ. Не казала нищо. Той влиза при нея, тя мълчи. Той я наказва отвънъ, за да я принуди да каже, че го обича. Страхъ го е да не би да умре и същевременно той иска да я принуди да каже, че го обича. И вие нѣкой пѣтъ сте поставени въ положението на тази, красивата мома. *И свършвате като красивата мома.* Царьтъ ви е затворилъ и иска да кажете, че го

обичате. А пъкъ вие не го обичате. Какво ви струва на васъ да го обичате? Ако съ тази постъпка ще може да излѣзете изъ тия, лошитѣ условия, нѣма да изгубите, а ще придобие.

Въ една добра постъпка свободата не е отвънъ, а отвътре. Тя ще дойде отвътре, а после ще дойде и отвънъ. Щомъ се прояви отвътре, то непременно има законъ, че и външнитѣ условия ще се изменятъ. Защо трѣбваше Христосъ да направи така, както направи. Христосъ дойде на Земята само за да направи една добра постъпка и Той я направи. Какво не му туриха само, за да каже една дума, но Той не я каза. Единъ светия го рѣжатъ и той не иска да се откаже отъ своята идея. Умира на своето. Всѣкога единъ човѣкъ, когато дойде до добрата постъпка, той трѣбва да бжде твърдь. Нищо въ свѣта не трѣбва да го отклони. Но нѣкой ще каже: „Такава е волята Божия. Ти направи така.“ - Не. Всичко е въ добрата постъпка. Мнозина мислятъ, че сж самостоятелни. Лъжете се. Много сте несамостоятелни. Само като ви подшушнатъ нѣкоя дума отвънъ и вие повѣрвате. Това, което вие слушате отвънъ, то е само 25% вѣрно. Има единъ говоръ, който е вѣренъ, но ти ще го чуешъ. Добрата постъпка е този говоръ. Той е сто на сто вѣренъ. Отвътре е той. И когато дойде това разкритие, ти вече знаешъ нѣщата и не се смущавашъ и си свободенъ.

Ето въ какво седи свободата: Азъ виждамъ нѣкого, задига нѣкои нѣща и ги заравя въ земята. Азъ отивамъ, разравямъ нѣщата и на мѣстото турямъ малки камъчета, клонки и други нѣща. Той рови тамъ. Не намира нѣщата и е недоволенъ. Казва: „Кой ли ми е открадналъ нѣщата?“ На човѣка на добритѣ постъпки, никой не може да му направи зло. И дяволътъ не може да му направи зло. Какво нѣщо е дяволътъ? Вие знаете какво е дяволътъ. Всѣка една мисль, на която ти разбирашъ последствията, това е единъ ангелъ. Само нѣща, които ние разбираме, сж ценни за насъ. Казано е: „Това е животъ Веченъ да познаемъ Бога.“ Постъпката не само да я чувствуваме, но и да я познаваме, че е отъ Бога. Това е една добра постъпка. И тогава ти си свободенъ и на Земята, и

при ангелитѣ, и на Небето. Ако не постѣпвашъ добре, Богъ за тебе е едно страшилище. Ти не можешъ да издържишъ Неговия погледъ. А пъкъ щомъ ще постѣпвате добре, ще ти се изяви. Богъ ти казва така: „Ако постѣпишъ добре, всичко това е на твое разположение, но щомъ не постѣпишъ така, всички врати ще бждатъ затворени.“

Рекохъ сега, ще се спрете върху начина на добрата постѣпка. Азъ не искамъ да се спрете върху положението, както сега постѣпвате. Ще оставите това настрани. Растението не може да се откаже изведнажъ отъ този животъ, който сега живѣе. Вие и да искате, не може да се откажете отъ сегашния животъ, но кажешъ: „Азъ искамъ да се освободя.“ Има начини за освобождение. Ти казвашъ: „Да умра азъ!“ Кжде ще умрешъ? Ти, като не искашъ да умрешъ, ще бждешъ пакъ долу въ калъта; ако умрешъ като семе, пакъ ще идешъ долу въ калъта. Ти така въ Небето нѣма да отидешъ. Ти ще имашъ едно небе, но едно небе на страдания. Това семе не трѣбва да слиза долу при прѣстѣта, а трѣбва да се върне при Бога.

Ти казвашъ: „Може ли да се живѣе другояче?“ Съ тѣзи разбирания не може да се живѣе другояче. Като листъ и като семе ще умрешъ и долу ще слѣзешъ; и като човѣкъ - сжщо. А онзи еврейски мъдрецъ казва, че духътъ ще се върне при Бога, а тѣлото ще се върне въ прѣстѣта. Значи Божествено-то, следъ като е работило на Земята, е намѣрило, че онзи човѣкъ е негоденъ и не постѣпва добре. Напуща го и човѣкътъ остава. Това е смъртъта. Голѣмо страдание въ свѣта е това: Духътъ го нѣма. Той отишълъ горе. После пакъ ще дойде духътъ и почне да ти говори. Тази планина е голѣма, този, когото търсишъ, ще отиде горе. Ти отивашъ на другата страна, на върха ще се срещнете. Това е добрата постѣпка. Азъ го наричамъ това обединение на човѣшкия духъ, на човѣшката душа, на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърдце, на всички добродетели. Когато направишъ една добра постѣпка, всичко това ще вземе участие.

Вие трѣбва да се приготвите. Можемъ да си помагаме сега. Вие търсите сега пжтя. Единъ евангелски проповѣдникъ

казваше: „Освенъ баптиститѣ, нѣма друго учение по-право. Човѣкъ трѣбва да повѣрва въ Бога.“ Този евангелски проповѣдникъ, следъ като замина за онзи свѣтъ, се яви и казва: „Много криво съмъ разбиралъ свѣта. Не съмъ билъ такъвъ, както азъ съмъ проповѣдвалъ. Голѣмо заблуждение е било.“ На нѣкои евангелисти не имъ иде на смѣтката и казватъ: „Нѣкой дяволъ е говорилъ.“ За този правовѣренъ проповѣдникъ азъ, още на Земята като бѣше, знаехъ, че той е на кривия пѣтъ. И какъ го зная, ще ви кажа. Единъ день въ София азъ излизамъ отъ своята стая и отивамъ въ писалището на единъ нашъ братъ. Тамъ бѣше този проповѣдникъ и се разговаряме приятелски. Проповѣдникътъ подава едно заявление до сѣда срещу единъ младъ момъкъ и той разправя своята история. Единъ день се явява при него единъ младъ момъкъ и му казва: „Имамъ брашно много хубаво, но сега имамъ нужда отъ сто лева. Като продамъ брашното, ще ти върна паритѣ.“ Проповѣдникътъ му далъ 20 лева. Този човѣкъ се оженилъ и никакво брашно не продавалъ. Този проповѣдникъ иска да го даде подъ сѣждъ за тѣзи пари. Рекохъ му: „Защо го давашъ подъ сѣждъ?“ Той ми казва: „Този момъкъ да научи да не лъже.“ Рекохъ му: „Той може да се закълне. Разписка не е далъ за паритѣ, а той може да ви накара да се кълнете.“ И азъ рекохъ на проповѣдника: „Колко ви дължи този момъкъ?“ - „20 лева.“ - „Азъ ти давамъ 20 лева. Ако момъкътъ ви плати, ще ми ги върнете. А пъкъ, ако не плати, Считайте, че азъ съмъ ви ги далъ заради него.“ Той казва: „Не, не приемамъ.“ И азъ веднага взехъ и скѣсахъ неговото заявление.

Питамъ сега, азъ защо направихъ това? За да го избавя отъ лошитѣ последствия. Азъ направихъ това, за да имаме единъ примѣръ. Единъ день и азъ може да направя такава погрѣшка. Всѣки човѣкъ може да направи една такава постѣпка, като не постѣпва добре. Азъ се намѣрихъ въ трудно положение, въ една каша и си казахъ: Що ми трѣбваше да се бъркамъ? Защо ме интересува, че онзи далъ 20 лева, но ако азъ бѣхъ оставилъ всичко така, азъ щѣхъ да бѣда на кривата

страна. Ако бѣхъ казалъ на проповѣдника: „Ти му прости“, пакъ щѣхъ да бѣда на кривата страна. Пъкъ азъ му казахъ: „Азъ плащамъ.“ Това е положителенъ начинъ.

Когато човѣкъ иска да върви по Христовитѣ пѣтища, той трѣбва да е готовъ да пожертвува всичко. Ако ти не може да се интересуващъ за онзи, когото обичашъ и ако го оставишъ да го цапатъ, тогава каква любовъ имашъ? Когато обичаме, ние не искаме той да има нито едно петно. И затова ние не трѣбва да оставимъ нито едно петно върху онова, хубавото, което ние носимъ въ себе си. То е името на Бога. То е свещеното въ насъ и всичкитѣ свещени постѣпки, които правимъ, сж за да не остане да падне петно върху свещеното име на Бога въ насъ. Ако ние оставимъ да се опетни името на Бога въ насъ, тогава какви синове сме? Тогава не сме никакви християни. Върху името Божие, което е въ тебе, да нѣма какво петно. Тогава имашъ любовъ. Ти носишъ калъта отвънъ, но името на Бога да носишъ въ тебе, като нѣщо свещено. Ще кажешъ: „Има нѣщо свещено въ мене.“ И върху него се гради бѣдещето. Върху това трѣбва да градите вашето бѣдеще. То е единъ вътрешенъ процесъ.

Не гледайте само на външната страна на живота. Добрината на човѣка не е въ това, че той е кроткъ и смиренъ отвънъ. Лошевината на човѣка не е въ това, че той е сприхавъ, че се мени, че хука. *Това е външностъ.* Добрината е едно състояние вътрешно. Човѣкъ се разсърди. Щомъ се разсърди, да се коригира веднага. Духовниятъ човѣкъ и въ едното, и въ другото състояние постоянно се коригира и нему му е приятно това. Добриятъ човѣкъ се радва, като види добрата постѣпка у хората.

Въ стаята си имяхъ единъ паякъ, който често въ мое отсъствие хващаше мухи. Единъ день му казахъ така: „Въ мое отсъствие може да хващашъ и да ядешъ, но когато съмъ тукъ, не искамъ да чувамъ никакво бръмчене на нѣкоя муха. За това гостоприемство, което съмъ ти далъ, ще пазишъ това правило.“ Единъ день, азъ слушамъ, че една муха бръмчи, азъ се спрѣхъ, рекохъ на паяка: „Слушай, ти ще освободишъ тази муха и ще излѣзешъ вънъ отъ къщата!“ Той поседя дълъ

го време, откъсна конеца, пусна мухата и си дигна пъртушинитѣ и излѣзе навънъ. И всѣки единъ човѣкъ, който е въ дома Божий, трѣбва да има поне това съзнание. Излѣзе си навънъ този паякъ, послуша ме. Вие може да кажете: Това вѣрно ли е, иносказателно ли е, какво искамъ да кажа? Въ дадения случай всѣки единъ човѣкъ, който не постѣпва правилно, той завзема положението на този паякъ. Този паякъ си мисли, че всичкитѣ мухи сж създадени заради него. И каквато муха се закачи на паяжината, е за него. Ти съ клинъ не може да я извадишъ тази идея отъ неговия умъ. Ти може да правишъ погрѣшки, но съ тѣзи погрѣшки ти губишъ онзи материалъ, съ който ти ще градишъ своето бждеще. Ще дойдатъ редъ поколѣния по тази линия. Ти нищо нѣма да имъ оставишъ въ наследство. Ти пакъ ще се повърнешъ въ това съдружие. Ако ти послужишъ, да се подобри живота, ти ще намѣришъ животъ по-добъръ и ако не си съдействувалъ, ти, като се върнешъ въ живота, върху тебе ще дойдатъ лошитѣ условия. Това не трѣбва да служи като единъ подкупъ.

Направете единъ малък опитъ за единъ месецъ. Като останете праздни*, презъ празното време да се постараете да направите една добра постѣпка, за да видите хубавитѣ послѣдствия. И тази добра постѣпка вие трѣбва да я знаете. И тази добра постѣпка ще направи цѣлъ единъ превратъ въ вашия вжтрешенъ животъ и въ материалнитѣ условия и вашето положение ще се подобри. Десетъ пѣти ще бжде по-добре, отколкото е сега. Сега всѣки може да ви помогне отвънъ, но положението ви пакъ ще се влоши после. Азъ мога да ви донеса единъ билникъ**, една стомна вода, но следъ 10 деня пакъ ще бждете безъ вода. По-добре е да имате единъ изворъ въ кѣщи, да имате да тече изворъ въ вашата кѣща, отколкото да ви донасятъ една стомна, едно шише съ вода. И то е хубаво, но онзи изворъ, то е добрата постѣпка.

И казва Христосъ на онази жена: „Иди, повикай мъжа си!“ Тя казва: „Нѣмамъ мъжъ.“ Той ѝ казва: „Право си каза-

* празни - свободни (бел.ред.)

** билникъ или бинликъ - (разг.-тур.) дамаджана или стѣкленъ съдъ съ вместимостъ около 3 литра

ла. Петъ мъжа си имала.“ Всѣка една църква е единъ мъжъ. Ти станешъ православенъ, евангелистъ, баптистъ - вѣнчалъ си се. Конгресионистъ - вѣнчалъ си се. Станешъ спиритуалистъ - вѣнчалъ си се. Нека сега дойде онзи мъжъ, съ когото сега живѣешъ. Доколко е честенъ. Онзи мъжъ, той е готовъ на направи една добра постъпка. Но ако той те остави въ калъта, заминава и не иска да ти помогне, какъвъ е този мъжъ? Или каква е тази жена, която остави мъжа си и не иска да му помогне? Подъ думата „мъжъ“ и „жена“ разбираме най-свещеното, което може да имаме въ човѣшкия животъ. Духътъ и душата, мъжътъ и жената въ физическия животъ, това сж емблеми. И всичко се е изопачило отъ криво разбиране. После религията за живота е съвсемъ изопачена, да се ограничишъ, да те контролиратъ всичкитъ. Ти, като влѣзешъ въ една религия, трѣбва да бждешъ свободенъ, да постъпвашъ както знаешъ.

Въ добрата постъпка ще чувствуващъ такава свобода, каквато никога не си ималъ. Сега се намирашъ при най-лошитъ условия. Като умирашъ, свещеникътъ ще дойде при тебе и ти ще отидешъ въ онзи свѣтъ. Какво ще Му кажешъ като отидешъ при Господа? Ти отивашъ при баща си, и ще Му кажешъ: „Съгрѣшихъ на Небето и на Земята, не съмъ достоенъ да бжда като синъ, а да бжда като слуга. Като слуга да ме приемешъ. Изядохъ и изпихъ каквото ми даде, сега вече нищо не искамъ отъ Тебе, искамъ да ти бжда не като синъ, а като единъ отъ последнитъ слуги.“ Ние сега отиваме въ другата, изкусителната страна, че бащата заклалъ храненото теле и далъ угощение на сина си. Това не ме учудва толкова, колкото това, че младиятъ момъкъ билъ съ пробудено съзнание. Този, блудниятъ синъ бѣше старъ, прегърбенъ, съ побелѣли коси, вие си го представяте младъ момъкъ. Изпядилъ го господарьтъ му, понеже остарѣлъ и даже свинетъ не може да пасе, никаква работа не могълъ да върши и не заслужавалъ хлѣба и той се връща при баща си. Но въ този, стария блуденъ синъ се ражда една свещена идея, въ него има вече нѣщо. То е добрата постъпка. Той решава да

се върне и казва: „Отъ сега нататъка, другъ ще бжда.“ И ходи този човѣкъ, макаръ и на стари години, върви, върви, нито съ кабриолетъ, нито съ автомобилъ, нито съ конь отива, а пеша при баща си. Това е дълбокиятъ смисълъ, това е магията въ християнството. Ако човѣкъ така не мисли, не може да напредва. Споредъ начина на мисленето, ще дойде и силата. Ако ти мислишъ добре, силата ще бжде въ тебе. Ако ти мислишъ зле, слабостта ще бжде въ тебе. Ако постъпвашъ добре, силата ще бжде въ тебе. Ако не постъпвашъ добре, слабостта ще бжде въ тебе.

Азъ ви преведохъ примѣра за онзи евангелски проповѣдникъ, но за васъ нѣма да направя нито дума, нѣма да платя за васъ. Ти казвашъ: „Не се отнасятъ хората добре съ мене.“ На сиромаси, които не искатъ да вършатъ волята Божия, не давай нищо. Помагай на онѣзи, които искатъ да вършатъ Волята Божия, които постъпватъ добре. Когато дойде нѣкой гостенинъ, за да го опитамъ дали има, да има факти, макаръ и да знамъ, но пакъ искамъ да провѣря и отварямъ касата си и всичко, каквото имамъ, излиза навънъ, за да видя какво ще направи той. Ако имамъ дъщеря, ще оставя всичко и ще излѣза навънъ и азъ дебна, има дупки и азъ дебна и като видя първата му постъпка, вече е ясно. Следъ това вече и касата, и всичко се затваря и всички станатъ много сериозни. Дотогава бѣха много любезни и казва той: „Много хладно ме приеха.“ Азъ рекохъ, понеже не постъпи добре. Така че онзи, който не постъпва добре, не печели. Отъ добрата постъпка щѣше да печели. Това, което е вътре въ природата, това не е за мене. Природата е единъ домъ, въ който ни е въвела и ни опитва умоветъ. Опитва те и те гледа отвсѣкжде. И като те хванатъ въ най-малкото, тогава всичко вече е сериозно. Вие се намирате въ единъ голѣмъ изпитъ, вие трѣбва да постъпите добре.

Азъ да ви кажа въ какво седи добрата постъпка, да ви опредѣля. Запомнете добре това. Този домъ, дето отивашъ, тѣй ще те приематъ тамъ, има огнище, всичко е налице, всичко има, но огньтъ не е запаленъ. После има една праздна стом-

на и никой не е донесъл вода. Ти ще донесеш вода отъ чешмата и ще запалишъ огъня. Тамъ има чуваль съ брашно, ще направишъ една пита. Тамъ има една фурна, ще направишъ хлѣбъ и ще го опечешъ. Това е добрата постѣпка. Ако направишъ това, въ този домъ всички ще те приематъ добре. Ще знаятъ, че има единъ гостенинъ, който е донесълъ вода, който е запалилъ огъня на огнището и опекалъ хлѣба, докато тѣ работятъ. Това е добрата постѣпка въ дома. Та три нѣща: вода да донесете, огънь да запалите и хлѣбъ да опечете. Това е то философията, отчасти и магията на живота или силата на човѣшкия животъ.

Ще мислите какво означава огънятъ, водата и хлѣбътъ.

Добрата постѣпка е магическата тояжка, съ която трѣбва да работите.

Отче нашъ

*12 година на Общия Окултенъ класъ
36 лекция, 24.V.1933г., срѣда,
Изгревъ, София*

ОБХОДА

5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета глава I-ва отъ Посланието на Титу.

Ще говоря сега за обходата. Обходата е изкуство. Теоретически много работи знаете. Теорията трѣбва да се провѣри. Всѣки единъ отъ васъ знае нѣщо по рисуване, но той тегли черти. Всѣки отъ васъ може да знае нѣщо по музика, но щомъ вземе да свири, ще види доколко знае. Нѣкой пжтъ може да влѣза да слушамъ. Все едно е да питамъ: „Мога ли да влѣза да пѣя въ хора?“ Този хоръ се приготвява за единъ голѣмъ концертъ и които пеятъ тамъ сж свършили музикална академия. Новото учение е мжчно, защото не сж учили. Трѣбва да учите. Пѣенето изисква упражнение и знание. Има естественъ пжтъ за пѣене. Има естественъ пжтъ за рисуване, за говорене, за всички нѣща има естественъ пжтъ. И понеже нѣщата не вървятъ въ природата както искаме, ние виждаме противоречия. Най-първо ти вижъ дали твоитѣ желания и постѣпки вървятъ въ съгласие съ природата. Запримѣрь ако ти мислишъ, че ти си много добъръ и имашъ връзка съ Бога, а пъкъ отъ страдания и болести не може да се освободишъ, тогава каква връзка съ Бога имашъ? Богъ не е нито Богъ на мъртвитѣ, нито Богъ на невежитѣ, нито на суевѣрнитѣ, нито на грѣшнитѣ, нито на своенравнитѣ. Ако вие мислите, че това учение е лесно, вие се лъжете. То е лесно, ако учите.

Вие не може да имате едно отношение къмъ всички хора. Казва се: „Трѣбва да обичамъ всички хора.“ Какъ ще обичашъ всички хора? Единъ мъртъвъ човѣкъ не може да го

обичашъ. Единственото нѣщо, което ще направишъ за мъртвия човѣкъ, е да го погребешъ. Единственото нѣщо, което ще направишъ за вързания, е да го развържешъ. Единственото нѣщо, което може да направишъ за невежия, е да му дадешъ знание. Единственото нѣщо, което може да направишъ за болния, е да го излѣкувашъ. При всѣка една постъпка въ живота, вие ще влѣзете въ противоречие съ себе си. Вие можете да дойдете до положението, че нѣмате нужда отъ нищо. Не е така. Всѣка минута ти трѣбва да направишъ известно добро. Трѣбва да работишъ. Ако се откажешъ, ще страдашъ.

Ти може да кажешъ 20-25 вдишки, но има една норма и ако се увеличатъ и ако се намалятъ има една опасностъ. Щомъ почнешъ да се нервирашъ, дишането не е правилно. Нѣкой пѣтъ може да мислишъ, че ядешъ правилно. Щомъ ядешъ и ти става тежко на стомаха, ти или не си дѣвкалъ добре храната или не си я подбралъ и въ двата случая ти си виноватъ. На трето мѣсто е виноватъ този, който ти е далъ храната. Природата е първия гостилничаръ. Виновата ли е тя, че ти си бръкналъ въ нѣкоя тенджера безъ нейно позволение и си взелъ ястие, което не е за тебе. Питай гостилничаря. Това сж фигури на речъта.

Нѣкой казва: „Кажи ми нѣщо ново.“ Новото е неразбрано. Като го разберешъ, то е старо. Казвашъ: „Не го разбирамъ.“ -То е ново. Нѣкой пита: „Какъ ще стане?“ -Това е ново. Това, което не знаешъ какъ ще стане, какъ ще се постигне, то е новото. При новото се изисква вѣра. Но нѣкой казва: „Азъ слѣпо не искамъ да вѣрвамъ.“ Слѣпиятъ не може да вѣрва. Вѣрва онзи, който има уши и очи. Слуша само онзи, който има уши. Глухиятъ може да каже: „Азъ не искамъ да слушамъ.“ Той е безъ това не слуша. Слѣпиятъ може да каже: „Азъ не искамъ да гледамъ.“ Той и безъ това не гледа.

Трѣбва да разбирате твърдата материя. Съ това трѣбва да проучавате обходата къмъ физическия свѣтъ. Какво значи обхода на физическия свѣтъ? Това е обхода къмъ тѣлото на нѣкой човѣкъ. Нѣма да притѣснявашъ какво е тѣлото. То-

ва е обхода. Второ е обхода и към човѣшкото сърдце. Нѣма да го притѣснявашъ. Ще се обхождашъ добре съ него. Третата обхода е за човѣшкия умъ. Тѣлото си познавате и сърдцето си има единъ органъ. Нѣкои казватъ: „Сърдцето ме боли.“ Какво разбирате подъ това? Сърдцето може да има болка, обаче онова сърдце, за което говоря, въ него усѣщате едно вътрешно стѣснение. Сърдцето за васъ е невидимо. Това сж чувствата. Но сърдцето е така обективно, както е обективно и тѣлото. После имате и отношение къмъ човѣшката мисль. Не стѣснявайте човѣка въ неговата мисль. Какви сж неговитѣ възгледи? Понеже, ако Богъ търпи хората въ свѣта и ти ще ги търпишъ. Той ги е създалъ. Богъ е създалъ човѣка и го е оставилъ свободенъ. Ако можешъ да принесешъ нѣщо на неговата мисль, кажи му. Ако не можешъ, не казвай. Ако можешъ да принесешъ нѣщо на неговитѣ чувства, помогни му. Но ако не можешъ, тогава не го смущавай. Тогава той по-лесно ще оправи работитѣ си, отколкото ако се намѣсишъ въ неговия животъ.

Ти не може да бждешъ свободенъ, ако нѣмашъ обхода. Най-първо трѣбва да имашъ обхода къмъ себе си. Та първото нѣщо за обходата е: Ако ти се обхождашъ добре съ себе си, ще бждешъ здравъ. Изводътъ сега: Че не си здравъ, това показва, че нѣмашъ обхода съ себе си. Трѣбва да бждешъ здравъ, да не усѣщашъ никакъвъ дефектъ въ тѣлото си, нѣкой пътъ ще имашъ ревматизъмъ, болка въ главата, въ кожата, навсѣкжде. Ще дойде нѣкой лѣкаръ и ще каже, че има натрупване на чужди вещества, на киселини. Тѣ се натрупватъ по причина, че не знаешъ какъ да се обхождашъ въ себе си.

Сега новото е това, което не знаете. Новото, което иде въ свѣта е разумното. Когато дойде то, ти макаръ да не го разбирашъ, ще усѣщашъ едно успокоение. Ти се успокоявашъ. Напримѣръ ти ожаднявашъ, не си пилъ 10 дня вода. Като дойдешъ до извора, ти не знаешъ откъде иде тази вода, но като го видишъ, ще настане въ тебе нова надежда, успокоение. Може да дойде въ тебе желание да бързашъ, да се напиешъ. Ето де е погрѣшката. Ще седнешъ тамъ, ще се

успокоишъ, ще се разположишъ съ извора и изведнажъ нѣма да туришъ устата на извора, а ще седишъ малко. Следъ това, ще вземешъ още една глътка и т.н. По този начинъ ще влѣзе въ тебе едно освежаване. Този законъ важи за всѣка една обхода. Ако искашъ да се обхождашъ добре, трѣбва да бждешъ търпеливъ. Всѣки единъ човѣкъ си има своя специфична обхода. И никой не трѣбва да изменя обходата си. Остави го да се обхожда той, както намѣри за добре. Ти не може да давашъ директиви на водата, какъ тя трѣбва да се обхожда. Водата си има особенъ начинъ за обхождане. Ако я туришъ при захарта и ако ѝ кажешъ да не направи пакостъ на захарта, каквото не искашъ, това именно ще направи. Водата не е виновата въ дадения случай. Ти дръжъ водата далечъ, въ дадения случай, но тази вода е потрѣбна. Ти не може да възприемешъ захарта, ако не дойде до водата. Колкото и да е захарта, все трѣбва да внесешъ малко течностъ, за да се разтопи захарта. Трѣбва да знаешъ какъ да употребишъ водата.

Та обходата, на която Невидимиятъ свѣтъ ни учи, това е цѣла философия. Ти се занимавашъ целия день съ едно непотрѣбно учение за обходата на хората, еди кой си какъ постѣпи. Не, обходата е музикална. Като влѣзе единъ капелмайсторъ въ единъ оркестъръ или въ единъ хоръ, той знае кой пѣе добре, кой свири добре, кой постѣпва добре или кой не взема правилно тоноветѣ. Не, че човѣкъ е лошъ, но той нѣма изкуство. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ обходата, понеже тя изисква единъ добре развитъ умъ, едно добре развито сърдце, една добре развита воля. Ти не може да се обхождашъ, ако нѣмашъ добре развита воля, ако нѣмашъ добре развито сърдце, ако нѣмашъ добре развитъ умъ. Трѣбва да разбирашъ нѣщата. Много дълбоко трѣбва да ги разбирашъ.

Азъ съмъ забелязвалъ, наблюдавалъ съмъ, седятъ хората единъ до другъ. Въ варненската гимназия отиватъ ученицитѣ на нѣкакъвъ си парадъ. Имаше единъ учителъ, който се казваше В.Ебнеръ, нисъкъ, дребенъ човѣкъ. До него седи единъ ученикъ, единъ пжтъ и половина по-високъ отъ него. Вика: „Да живѣе, да живѣе!“ И съ ржце удря по главата на

учителя. Учителѣтъ побута ученика и ученикѣтъ забелязва, че удря по главата на учителя и че му е смачкаль шапката. Не, като искашъ да си махашъ рѣцетѣ, ще погледнешъ има ли нѣкой наоколо. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да се проявя.“ Не е лошото да се проявишъ. Този ученикъ не се проявилъ както трѣбва.

Давамъ този примѣръ за разяснение. Но примѣрътъ трѣбва да се превежда. Всѣки примѣръ си има свое приложение. Може нѣкой примѣръ да го прилагашъ тамъ, дето не трѣбва. Всѣкога ние искаме другитѣ хора да се обхождатъ добре, само когато това е въ нашъ интересъ. Не, обходата въ природата е единъ законъ. Дали къмъ насъ или къмъ всички, човѣкъ трѣбва да се обхожда добре, понеже това е необходимо за самия него и за неговитѣ ближни, и за Славата Божия. Понеже Богъ иска всички сѣщества, които Той създахъ, да се обхождатъ добре. Да се извинявашъ, това нѣма значение. Да туряшъ погрѣшкитѣ въ другитѣ хора, въ баща си и майка си, че така си роденъ и това нѣма значение. Много ученици ще се извиняватъ, че учителятъ имъ по математика, не имъ преподавалъ добре, не имъ дава основа. На неспособния ученикъ и най-способниятъ учитель да му преподава, нѣма да има основа.

1 2 3

Числата азъ ги наричамъ живи органически числа. На едно живо, органическо живо число, ти постоянно трѣбва да изучавашъ неговитѣ отношения. То не е както една линия. А _____ В Тѣзи две точки сѣ граници на правата линия или можете да имате плоскостъ. Линията е граница. Но една линия, която е въ движение, трѣбва да изучаваме постоянно. Какво значи плоскостъ? Това е една линия, която се движи въ плоскостъ. Казваме, че между две точки може да се тегли една права линия. Какво нѣщо е правата линия? Точкитѣ въ дадения случай сѣ отъ единъ другъ свѣтъ. Правата линия, която ние виждаме, е проекция. Енергията на правата

линия, движението на правата линия иде отъ единъ другъ свѣтъ. Когато една ржка се движи, това показва, че силата на нейното движение иде отвънъ. Вие мислите, вие чувствувате, вие се обхождате по единъ или по другъ начинъ, но тази мисль, това чувство и тази обхода, не се ваши. Това сж сили, които идватъ отвънъ, съ които вие трѣбва да се справите. Ако искате да изучавате синоветѣ и дъщеритѣ на единъ домъ, най-първо вие трѣбва да се запознаете съ бащата и майката, за да знаете какъвъ ще бжде синътъ и дъщерята. А пъкъ, ако искате отъ сина да знаете какви сж неговитѣ родители, вие трѣбва да бждете много ученъ човѣкъ и да имате много обширна опитностъ, за да можете като видите сина, да знаете какво е лицето на бащата и майката. Напримѣръ на братъ Белевъ какви сж били майка му и баща му? Да кажемъ, че баща му прилича на него, но майка му какъ ще я познаете? Това е мъчна работа. Но отъ бащата и майката вие можете да знаете какъвъ ще бжде синътъ.

За една човѣшка обхода може да се сжди отъ човѣшкия умъ, отъ човѣшкото сърдце. Споредъ разбиранията на ума и споредъ чувствата на сърдцето, тѣзи качества ще бждатъ вътре въ човѣшката обхода. Всички хора сж свикнали съ завършени процеси. Всички хора искатъ нѣщо абсолютно готово. Вие отивате въ единъ дюкянъ, не се интересувате какъ е станалъ плата, а искате хубавъ платъ. Но вие живѣте въ единъ завършенъ свѣтъ. Но представете си, че влѣзете въ единъ свѣтъ, дето нѣма изработени платове. Когато се намирате въ едно трудно положение, това трудно положение ще покаже какво знание имате. Защото въ единъ уреденъ свѣтъ всѣкога можете да живѣте добре. При добра майка и добъръ баща всѣки може да живѣе добре. На нѣкой му се случва, че тѣ не сж добри. Синътъ е недоволенъ. Тогазъ де е погрѣшката? Какъ ще обясните, че синътъ е недоволенъ отъ баща си и майка си. Тукъ има нѣкоя потѣнкость. Кога синътъ - числото три, се е образувалъ? Ако синътъ е недоволенъ отъ баща си, този баща е хвърлилъ око на друга жена и е обикналъ. И майката е хвърлила око на друго. Следователно

други неизвестни сж внесли качества въ него. Тѣзи качества сега препятствуватъ да бжде той доволенъ отъ качества на баща си. Бащата казва: „Ако не бѣхъ се оженилъ за тази, бихъ желалъ да имамъ онази, но хайде, нека майката носи това дете.“ И това качество влиза въ числото три. Това е вече една дисхармония. Между бащата и майката има едно противоречиво чувство. И майката казва: „Ако не бѣхъ се оженила за този, щѣхъ да се оженя за онзи, но хайде.“ И майката е недоволна. Това се отразява върху сина. И ти търсишъ причината. Причината е въ една неправилна обхода. Ти не знаешъ тази красива жена, която си видѣлъ, тя не е за тебе. И хубавия мжжъ, който и тя видѣла и той не е за тебе. Ти може да гледашъ, да кажешъ: „Хубавъ го е направилъ Господъ“, и така да го оставишъ. И жената, като види единъ мжжъ, така да каже. Но тя казва: „Азъ да си го имамъ.“ Но синътъ ще дойде, като незадоволенъ. Може да го провърিতে. Така се раждатъ въ дома противоречията. Нѣкой казва: „Азъ не обичамъ баща си и майка си, виждатъ ми се чужди.“ Синътъ нѣма обхода къмъ баща си и майка си, понеже и бащата и майката сж нѣмали правилна обхода. Каквото сж вложили, това се е изявило.

Че ако въ вашата душа се раждатъ противоречиви чувства, азъ вече зная причинитѣ. Вашиятъ умъ е погледналъ дето не трѣбва и вашето сърдце е погледнало дето не трѣбва. Ти имашъ едно чувство, то е дъщерята, а пѣкъ противоречивата мисль е синътъ. Ти казвашъ: „Природа, това-онова.“ И идвашъ да ме залъгвашъ. Ти казвашъ: „Сърдцето, кръвообращението...“ Не, не е кръвообращението, а ти си пожелалъ. Ти си погледналъ нѣщо, което не е за тебе. Погледналъ си нѣкого, който е богатъ, а ти не си богатъ, и въ тебе си яви недоволство. Нима богатитѣ хора сж щастливи? Или: погледналъ си, че ти [си] едно малко човѣче, а пѣкъ онзи е голѣмъ. Голѣмината на човѣка седи въ неговия свѣтъль умъ. Малкиятъ човѣкъ може да стане голѣмъ и голѣмиятъ може да се смали, напълно може да се смали. Планини отъ ледъ има на северния полюсъ, две хиляди метра височина. Ученитѣ пра-

вятъ изчисление, че ако на двата полюса всичкият ледъ се разтопи, въ Европа то ще има единъ пластъ отъ нѣколко хиляди метра ледъ. Или цѣлата земя може да се покрие съ ледъ, но дебелъ пластъ. Но като пекне Слънцето, той ще стане вода.

Така че, нѣщата иматъ една илюзорна страна. Тѣ може да се стопятъ. Реални нѣща сж тѣзи, които не претърпяватъ никакви изменения, държатъ посоката си. Реалното всѣкога запазва посоката си. А пъкъ нереалнитѣ нѣща не държатъ една и сжща посока. Всѣка мисль, всѣко чувство или постъпка, които не държатъ една и сжща посока, тѣ не сж реални. А пъкъ всѣка мисль, чувство или обхода, които държатъ една и сжща посока, за мене тѣ сж реални.

Сега ви навождамъ на този законъ. Когато имате въ себе си едно недоволство, да знаете какъ да се справите. Нѣкой пжтъ нѣкои нѣща сж стари. Нѣкой казва: „Коего ми разправяше не е научно.“ Старитѣ хора иматъ опитностъ. Ако ти не може да се ползувашъ отъ тѣхната опитностъ, тогава губишъ. И ако отъ силата на младия не може да се ползувашъ, тогава защо ти е младия човѣкъ? Защо човѣкъ иска да бжде младъ? - За да има сила и животъ. А защо иска да стане старъ? - Да добие мъдростъ, да развие неговия умъ, защото при стария човѣкъ се развива ума. Само при младия се развива човѣшката воля. Само при възрастния се развива човѣшкото сърдце. Ти ще бждешъ младъ, за да се развие волята ти. Ще бждешъ възрастенъ, за да се развие твоето сърдце, ще бждешъ старъ, за да се развие ума ти. Ако ти не знаешъ да съпоставишъ както трѣбва твоята воля въ всѣки случай, тогава каква е волята ти?

Има специфични школи, които сж за развиване на човѣшката воля. Такива школи има и въ Америка, и въ Англия, и въ Германия. Азъ ги наричамъ школи на насилието. И въ всѣки домъ съществува такава школа. Мжжътъ държи насилието. Вчера дойде единъ българинъ. Азъ говоря нѣщо, за да разберете себе си. Докато не разберете себе си, вие ще се намирате въ вѣчно противоречие. Той се оженилъ, умира жена му. Тя оставила две деца. Той се оженилъ за втора жена, мо-

ма, а тя не го обичала, а мразила децата му. Все ще имъ намѣри нѣкой кусуръ, бие ги, иска да ги пропъжди. Той казва: „Какво да правя?“ Азъ му рекохъ: Ще търпишъ. Тя ги бие, докато заболяетъ рѣцетъ ѝ. Отначало детето ще го боли, но после гърба му ще стане по-пластиченъ. И после, като го биятъ, ще му стане приятно. Които сж бити не умиратъ лесно, а пѣкъ онѣзи, които не сж бити, като дойде болестъта, може да ги задигне. Мжжътъ казва: „И азъ употрѣбихъ насилие, бихъ я.“ Рекохъ: Тя била децата, а ти биешъ нея. Ти си направилъ погрѣшка. Не я бий. Тя, като дойде да бие, ти ѝ кажи следното: Малко по-леко си слагай ржката, като че ли на тебе се слага, но съвсемъ спокойно, и се моли въ себе си.“ Той казва: „Азъ не мога да я търпя.“ Азъ рекохъ: „Но вържатъ ти рѣцетъ, какъ да не може да търпишъ? Ще носишъ неволята, нѣма нищо. По отношение на тѣзи двамата ще кажа: Човѣкъ е господаръ на своята сждба само ако има знание, ако има просторъ на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля. Тогава ти можешъ да направишъ цѣлъ единъ превратъ въ другитѣ хора. Ако не влияешъ на себе си, никога не може да влияешъ на другитѣ хора. Ако ти не знаешъ какъ да се обхождашъ съ своя умъ, сърдце и воля, тогава нѣма да знаешъ какъ да се обхождашъ съ ума, сърдцето и волята на другитѣ и тогава ще бѣдешъ въ стѣлкновение съ себе си и съ другитѣ и най-после въ стѣлкновение съ Бога.

Единственото нѣщо, което не може да се повлияе въ свѣта, това е Богъ и съ нищо не може да се повлияе. Защо не може да се повлияе? Защото който постѣпва абсолютно право, това е само Богъ. Ако ние постѣпваме както Него, Царството Божие веднага ще дойде. Той е предвидилъ за всички сжщества. Той не е ограничилъ ни най-малко и най-малкото сжщество му е далъ условия и му е далъ свобода да постѣпва. Азъ ще оставя животнитѣ, понеже нѣкой пѣтъ вие казвате: „Азъ не съмъ животно.“ Въ нѣкои отношения азъ бихъ желалъ да бѣда като животно, а въ нѣкои отношения азъ бихъ желалъ да бѣда като човѣкъ. Животнитѣ нѣматъ обхода. Едно чуждо куче, като влѣзе въ двора, нахвърлятъ се другитѣ

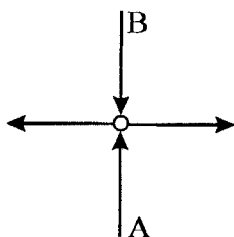
кучета върху него. Нѣматъ обхода. И това куче, като се освободи, бѣга. Ако е пѣкъ нѣкое силно, дава отпоръ. Едното хапе и другото хапе. Ако е по-силно, разпрѣсне всичкитѣ и другитѣ отдалече го лаятъ. И най-сетне излиза господарьтъ, докато изпжди голѣмото куче.

Говорятъ за несгодитѣ, които се случватъ. Гледамъ нѣкой старъ дѣдо или баба сж недоволни, младитѣ сж недоволни, учителитѣ сж недоволни. Рекохъ, тѣзи хора нѣматъ обхода. Всѣки се оплаква, че се оплаква. Виждамъ, че е правъ, но той не казва всичката истина. Синътъ казва: „Кѣмъ голѣмия братъ какъ се обхождатъ, а пѣкъ спрямо мене не е така.“ Азъ виждамъ, че той има едно мѣсто, дето не казва истината. И той самъ нѣма обхода. Нѣма обхода въ това отношение, че той не е благодаренъ. Той не разбира онова отношение, което майка му и баща му иматъ къмъ него. Все таки баща му и майка му сж допринесли нѣщо за него и въ него трѣбва да има благодарностъ. И числото 3 - синътъ и той е виноватъ, и той взелъ участие. Въ всичко въ свѣта ние трѣбва да се поставимъ, като че никакъ не сме взели участие. Защото, ако ние искаме да вземемъ участие, да бждемъ участници въ доброто въ свѣта, ние трѣбва да бждемъ участници и въ дълговетѣ, разпредѣление трѣбва. Защото, ако се оставятъ дълговетѣ на цѣлото човѣчество само върху единъ човѣкъ! Казватъ: „Когато дойде Христосъ.“ Казва се, че Христосъ е понесълъ грѣховетѣ на цѣлото човѣчество. Тази идея не е правилно схваната. Апостолъ Павелъ казва: Богъ бѣше въ Христа и примиряваше свѣта съ себе си. Цѣлокупното вземаше участие, цѣлото вземаше участие. Целиятъ Невидимъ свѣтъ и разумнитѣ същества взиматъ несгодитѣ на хората и ги поправятъ, спасяватъ хората. Богъ ги спасява. И Богъ казва: „Ще залича това прегрѣшение и нѣма да го помена.“ А пѣкъ въ дадения случай Богъ, това е цѣлото, а не само едно.

Да имате за образецъ Бога. Слънцето е неговото тѣло и изпраща свѣтлина и на добритѣ, и на злитѣ. Лошитѣ хора сж по-добре поставени, отколкото добритѣ. Това е обхода

на Бога. Към единъ лошъ човѣкъ трѣбва да имашъ много по-добра обхода, отколкото къмъ единъ добъръ, защото здравата ось нѣма какво да я подкрепяшъ, но слабата ось, ако не я подкрепишъ, работата ти нѣма да бжде свършена. Съ единъ лошъ човѣкъ трѣбва да се обхождашъ много по-добре, отколкото съ добрия, а пъкъ вие се обхождате добре съ добритѣ, а пъкъ съ лошитѣ не знаете какъ да се обхождате. Вие искате да изхвърлите една ваша лоша мисль, едно лошо ваше чувство. Вие не може да изхвърлите една ваша лоша мисль или лошо чувство. Това е невъзможно. Азъ бихъ желалъ да зная по кой начинъ вие сте изхвърлили едно лошо ваше чувство и спасението е тамъ, че вие не можете да ги изхвърлите. Ако ние можехме да изхвърлимъ едно лошо чувство, то ние щѣхме да развалимъ целиятъ свѣтъ, защото онзи човѣкъ, когото вие не обичате, нѣма да се мине дълго време, съвсемъ ще измените вашето мнение заради него. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не може да се промени. Философията сега не е, но обходата е. Да не се отвличаме.

Не се спирайте върху външнитѣ нѣща. Всички хора се влияятъ отъ една външна обстановка безъ изключение. Много малко хора съмъ срещалъ, които да не правятъ това. Има известни черти въ човѣшкото лице, които сж дисхармонични. Азъ не искамъ да говоря за дисхармонията, даже не искамъ да показвамъ лошитѣ черти на човѣшкото лице. Има фатални линии на човѣшкото лице, има и щастливи линии, които постоянно се явяватъ и изчезватъ. Човѣшкото лице нѣкой пътъ е икона на нещастие и щастие. Нѣкой пътъ вие гледате лицето си и не се харесвате. Всѣки пътъ трѣбва да се гледате. Забелязвашъ, че въ тебе има нѣщо фатално, не го гледай. Мине се малко време, пакъ се огледай въ огледалото и пакъ го тури въ джоба си и като се мине известно време, като се огледашъ, приятно ти е. Нѣма онѣзи лоши черти. Отъ де дойде този, новия човѣкъ? Забелязвашъ добра промѣна въ устата, очитѣ и ти самъ се чудишъ какъ е станало това. Това сж подвижни линии, които постоянно идатъ, и се чертаятъ вжтре въ човѣшкия животъ.

Азъ го обяснявамъ: въ свѣта има две течения, силни течения, много не трѣбва да знаете тази работа, ако вие я знаете, много ще загазите, нито пъкъ азъ се интересувамъ. Долното течение е отъ ада, отъ центъра на Земята. Всѣки день ще имате едно течение, което иде отдолу. Другото течение иде отъ Невидимиятъ свѣтъ, отъ

Небето. Горното течение носи щастие, а долното - нещастие. Ако ти се намѣришъ между тѣзи две течения, ти ще бѣдешъ премазанъ. Никога не заставайте въ този центъръ. Въ този центъръ се намира само Богъ. Ние завземаме мѣстото на Бога. Като дойдатъ тѣзи две течения, образува се искра. Едното течение погубва, а другото възкресява. Тѣзи течения, които идватъ отгоре, спасяватъ човѣка, а пъкъ тѣзи течения, които идватъ отдолу го разрушаватъ. Да вѣрвашъ въ Бога. Богъ ви спасява. Тогава Богъ ще ви тури настранѣ. Въ коя страна трѣбва да ви тури Господъ? Целиятъ този кржгъ е въ *движение**. Иде нѣщо отъ Земята. Ти си неразположенъ. Ти трѣбва да съзнавашъ, че има едно лошо течение. Подземното влияние си ти. Ти не може да се освободишъ. Ти не може да спрешъ това течение. Ти трѣбва да апелирашъ къмъ този великъ центъръ - Бога. Чрезъ Него да вземешъ дѣсната страна, за да се избавишъ отъ едно нещастие. Азъ приведохъ примѣра за младата мома, която се хвърлила отъ скалата и се закачила. Така ще се случи, Богъ ще те спаси.

Единъ българинъ хваща каруца, за да отиде въ Варна. Като дошълъ [до] една урва, конетѣ хукнали и каруцарьтъ не могълъ да спре конетѣ. И българинътъ разправя: Азъ станехъ отъ каруцата и се хвърлихъ навънъ. Каруцата отиде надолу. И като скочихъ, главата ми падна върху къртичина. [На] четири прѣста отъ къртичината имаше голѣмъ камъкъ. И ако моята попка глава бѣше паднала върху камъка, щѣхъ да отида. Този къртъ, Господъ го изпрати преди време, за да образува къртичината за попа. Това е великиятъ Божественъ

* думата е допълнена ръкописно

планъ, който предвижда нѣщата, които ще станатъ. И затова трѣбва да вѣрва човѣкъ въ Божественото, за да схваща интуитивно, вътрешно нѣщата. Има едно чувство въ човѣка. Нѣкой пжтъ вие не вѣрвате въ него. Има единъ гласъ, който те спира и ти казва: „Не прави това.“

Сгодилъ се нѣкой момѣкъ за мома, той нѣма да може да живѣе съ нея. Неговиятъ животъ ще фалира. Нека се разгоди. Но той е далъ дума. Той държи думата, да каже: „Азъ съмъ далъ дума, но да се разделимъ.“ Всичката глоба да даде. Остави сто хиляди лева, тя може да иска да се ожени, за да я гледа. Нѣкой ще каже, че е далъ дума. Думата само въ доброто трѣбва да се държи. Ако искамъ да направя добро, ще държа думата си, но ако искамъ да направя зло, нѣма да държа думата си. Дръжъ си думата само въ доброто. Дето нѣма добро, не си дръжъ думата. Обхода има само въ доброто.

Ние сме въ единъ кръгъ, който носи всички нещастия. А нѣкой отъ васъ го е страхъ. Защо го е страхъ? Защо нѣко-го го е страхъ отъ мечка, отъ вълци. Нѣкого го е страхъ отъ паяци, отъ змии. Нѣкой се случва да срещне нѣкоя малка змия. Тѣ сж сили въ природата. Не мислете, че една малка форма на змията, нѣкоя змия може да ви причини много голѣмо страдание. Една мечка може да ви причини нѣкой пжтъ много голѣмо страдание. А нѣкой пжтъ може да ви причини добрини. Зависи въ какъвъ смисълъ тази мечка е влѣзла въ вашия умъ, защото и въ мечката има тѣзи два вида влияния: земно и небесно. Ако срещнете една мечка, когато земнитѣ влияния сж въ нея, тя ще внесе въ тебе всичкитѣ отрицателни сили.

Всѣкога човѣшката мисль се влияе отвънъ. Ти ще се поставишъ въ равновесие. Една мисль или едно чувство, докато не ги опиташъ, не ги прилагай. И една постѣпка, докато не я опиташъ, не я туряй въ обходата си. За да опитате, може да направите следниятъ опитъ. Въ васъ може да се развие чрезмѣрно бързо движение. Раздухайте нѣкой голѣмъ огънь, може да вземете единъ вжгленъ толкозъ бързо, че да не се опарите. Щомъ се опарите, значи движението не е тол-

козъ силно. Ако движението е бързо, нѣма да се опарите. Ще се опаришъ веднажъ, дважъ, докато свикнешъ. Трѣбва да направишъ мигновено бързо движение. Да си образувашъ мѣрка на бързо движение. Ти казвашъ: „Азъ бързо се движа.“ Вземи единъ запаленъ вжгленъ, за да видишъ колко бързо пипашъ. Ако ти не може да вземешъ бързо единъ вжгленъ, тогава и твоя умъ, и твоитѣ чувства, и твоитѣ постѣпки не сж бързи.

После, вториятъ опитъ: Жаденъ си. Вземи една чаша вода и започни да я гледашъ. Ако почнешъ да се притѣснявашъ, тогава не си издържалъ изпита. 60 секунди да гледашъ водата спокойно. Ако въ последната минута [секунда] се появи [без]спокойствие, нетърпеливъ си. Въ последната секунда да си спокоенъ, това е търпение. Или ще вземешъ една хапка плодъ или хлѣбъ, така да го държишъ до себе си до едно опредѣлено време. Никой отъ васъ не сте правили опити отъ подобенъ характеръ, като седнете на трапезата. Даже не съмъ намѣрилъ хора, които да знаятъ какъ да ядатъ. Мнозина грабватъ да ядатъ бързо, бързо. Не, седни спокойно, тури си кърпата спокойно, успокой се добре. После, поразгледай хлѣба и като се минатъ 5 минути, преспокойно започни. Ти ще кажешъ: „Кога ще го чакамъ азъ, нѣмамъ време.“ Ако нѣмашъ време, ще платишъ. Ще намѣришъ това време. Иначе ще платишъ глобата. Природата всѣкога ще ти даде последствието. Разболѣешъ се, даватъ ти отпускъ, ще лежишъ 2 - 3 месеца боленъ. Казвашъ: „Пари нѣмамъ.“ Не, и пари ще намѣришъ тогазъ и тогазъ ще имашъ единъ отрицателенъ резултатъ.

Нѣкои отъ васъ, най-смѣлитѣ, да започнатъ съ огъня. Щомъ се изгоришъ, не си бързъ. Направете едно предварително упражнение: Вземи едно камъче и бързо го хвърли. После вземи огъня и после бързо го пипай, за да не се изгоришъ. Толкозъ бързо, че и самъ да не виждашъ ржката си. Нѣкой може да прави тѣзи опити. Или нѣкой може да вземе другъ опитъ. Напримѣръ дойде ти нѣкое писмо отнѣкъде. Остави го. Бжди спокоенъ. На нѣкого дойде на умъ сутринъ-

та да чете Библията, но той казва: „Утре ще чета Библията.“ Не само да я четешъ, но и най-добре ще я четешъ. Нѣма да отворишъ нито една минута по-рано, нито една минута по-късно. Защото въ природата има единъ законъ, който определя нѣщата.

Нѣкой пжтъ азъ чета Библията и гледамъ, че пророчитѣ сж казали много нѣща не навреме. Нѣкои навреме сж говорили, но виждамъ, че се пропуснали нѣкои работи. Напримеръ виждамъ Иеремия се е безпокоилъ, ужъ вѣрва въ Бога, патриотъ е и трепери сърдцето му. После казва: „Заприличалъ съмъ на мечка.“ Ако ще бждете такъвъ пророкъ, ще имате неговата опитност. Пророкътъ трѣбва да изнесе чистото Божествено Слово, безъ да го изопачава. Той толкозъ е знаелъ човѣкътъ. Но рекохъ, има известни пасажи въ Библията, които сж пресилени. Има нѣкои пасажи, които не сж доизказани. Какво е недоизказаното? Какво му е липсвало на този пророкъ? Това, което на Иеремия е липсвало, азъ имамъ ли го? И ако и на мене липсва, тогава и азъ съмъ като Иеремия. И тогава и вие вървите по една низходяща линия.

Въ България, като се отвориха гимназиитѣ, всички ученици имаха желание да четатъ биографиитѣ на великитѣ хора: Шилеръ, Пушкинъ, Толстой, Шекспиръ, Гьоте и все търсиха отрицателнитѣ страни. Търсиха какви отрицателни страни е ималъ еди кой си поетъ и писателъ. И казваха: „И азъ ги имамъ.“ Чете другъ писателъ и види нѣкоя отрицателна черта, казва: „И азъ я имамъ.“ И той ималъ всички отрицателни качества на великитѣ хора. Обратната страна: Толстой има самоотрицанието да напусне своитѣ възгледи, да напусне своитѣ възгледи, да хване новитѣ. Имамъ ли азъ това качество? Има една страна въ Толстоя, която азъ харесвамъ. Това е герой. Толстой направи това, което мнозина не могатъ да направятъ. У мнозина писатели станалъ обратъ, пълень обратъ на тѣхнитѣ слаби страни. Онова, което сега върши той, това мене ме интересува. Тази постъпка мене ме интересува. Този човѣкъ е свързанъ съ Божественото и въ него Богъ ще превърне всички негови грѣхове и недѣзи, които има. И

Богъ ще създаде отъ него единъ Божественъ характеръ.

Най-първо трѣбва да имате една ясна представа какво казва Господъ. Азъ ще се спра нѣкога, кое е Божественото. Кое отличава Божественото. Много нѣща има, които ние мислимъ, че сж Божествени. Въ Божественото нѣма абсолютно никакво противоречие. Когато то дойде въ човѣка, настава вътрешна хармония и свѣтътъ ще се измени за тебе. Ти си добъръ, ти мислишъ добре, чувствувашъ добре и постѣпвашъ добре. Изчезне ли Божественото отъ тебе, ти си пакъ въ старото положение, ти си тъженъ, недоволенъ. Нѣкой пѣтъ едно животно е много весело, радостно, Божественото е въ него. Нѣкой пѣтъ ти си недоволенъ. Не бутай тогава змията. И тогава да му дадешъ хлѣба, не яде. А пѣкъ дойде щастливо - Божественото е въ него. И тогава, като му дадешъ хлѣбъ, яде.

Всѣки день вие имате течение, което трѣбва да регулирате. Долното, земното течение е силно течение. И ако не дойде другото - горното течение, ние не може да имаме една обхода. Обхода може да имаме само тогазъ, когато човѣкъ съзнава великото, разумното въ свѣта, което е въ центъра. И тогава казвашъ: „Има една възможность азъ да постѣпвамъ добре, азъ да мисля добре и да чувствувамъ добре.“ Тамъ седи всичко. И тогава го допускай това. Даже ако имашъ една противоположна опитность, веднага тури си мисълъта. Това значи да имашъ вѣра въ Бога, да имашъ вѣра, когато имашъ и най-голѣмитѣ противоречия. Неразположението, което имашъ, не е отъ тебе. То е отдолу, отъ земята. Ти спокойно понасяшъ ударите, противоречията. И ако ги понасяшъ, нѣма да се мине дълго време и всичко то състояние ще се смени, ще дойде една нова вълна и работата ще трѣгне въ редъ.

Направете сега опита съ огъня, съ камъчетата и съ водата. Дръжте постъ три деня и следъ това 10 минути да дръжишъ чашата въ ржката си и да ти е приятно. За да се опиташъ, постоянно трѣбва да правишъ опити, както инженеритѣ правятъ опити, както художниците. И въ малкитѣ работи трѣбва да правимъ опити.

Отче нашъ

*12 година на Общия Окултенъ класъ
37 лекция, 31.V.1933г., сръда,
Изгревъ, София*

ЗАКОНЪТЪ ЗА ОГРАНИЧЕНИЕТО И ЗАКОНЪТЪ ЗА СВОБОДАТА

5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета първата глава отъ Посланието къмъ Филипийнитѣ.

За какво говорихме миналия път? (*-За обходата.*)

Въ природата съществуватъ два велики закона, неизменни, общи за всички същества, безъ разлика. Единиятъ законъ е закона на Абсолютната свобода - преведенъ така на човѣшки езикъ. А другиятъ законъ е законъ на абсолютното ограничение. Никой не може да ги избѣгне. Всѣкога, когато човѣкъ постѣпва разумно, той е въ закона на свободата. Никой не може да го ограничи. Всѣкога, когато постѣпва неразумно, той е въ закона на ограничението и никой не може да му помогне. Защо е така, не питай. И досега не е отговорено на въпроса защо хората ядатъ, защо се раждатъ, защо умиратъ, защо вѣрватъ и защо не вѣрватъ. На всички противоречия никой досега не е отговорилъ. Или защо човѣкъ се радва или защо скърби. Изяснения има много въ свѣта, но никой не може да обясни какъ така една радостъ, която има вътре въ тебе, ще се смени съ скръбъ; едно любовно чувство, което има въ тебе, какъ ще се смени съ омраза. Това не е нѣщо, което може да го подтикнешъ, да го разложишъ, то е самочувствие.

После идваме до онази идея: Цѣлото никога не може да се разложи на своитѣ части. Цѣлото може само да се проявява, но да го разложишъ на своитѣ части не може абсо-

лютно. Единъ човѣкъ не може да го разложишъ. Той само се проявява и както се проявява, той се разлага. Разлага се въ добро и зло, съединява се въ добро и зло. Но не химическо съединение. Двама души може да се съединятъ - мъжъ и жена. Двама разбойника се съединяватъ, за да извършатъ известна постъпка. За да се осмисли земния животъ, абстрахирайте се отъ вашитѣ сегашни разбирания. Нѣкой очаква да разбере нѣщата повече. Азъ ви казвамъ, че колкото повече остарявате, вашето съзнание нѣкой пѣтъ ще се замѣгли и намѣсто да поумнявате, нѣкой пѣтъ ще дойде оглупяването. Трѣбва да разбираме думата оглупяване. Всѣкога, когато човѣкъ иска нѣщо невъзможно въ свѣта, той е глупавъ. А пѣкъ кой е умниятъ човѣкъ? - Той е този, който иска нѣща невъзможни. Две нѣща сж възможни въ дадения случай. Едното е положително, а другото е отрицателно. Възможно е да го направишъ и невъзможно е да го направишъ. Следователно щомъ се намѣришъ въ единъ моментъ, когато не можешъ да направишъ нѣщо, откажи се тогава отъ него. То е единъ въпросъ неразрешенъ. Това сж известни максими, които трѣбва да държите. Напримѣръ нѣкой пѣтъ вие искате другитѣ хора да мислятъ както вие. То е невъзможно. Или искате другитѣ хора да бждатъ добри, като васъ - и то е невъзможно. Вие никога не може да заставите нѣкого да бжде добъръ или лошъ. Вие може да повлиявате нѣкой пѣтъ, но ако мислишъ той да върви, както ти искашъ - не. Слугата може да се покланя на господаря си, но въ първия день, когато слугата вземе властта, ще покаже колко се подчинява. Сжщо така и синътъ къмъ бащата. Синътъ се покланя на баща си, но после, като порасне, казва: „Ако се проявявашъ още като баща, азъ ще ти дамъ да разберешъ.“

Въ религиозно отношение вие се биете на общо основание. Единиятъ тупа другия, но и онзи ще стане силенъ и той тупа после. Азъ забелязвамъ, всички хора не си даватъ свобода. Всѣки иска да влияе и да бждатъ другитѣ подъ негово влияние. Всѣки, който влияе на хората, ще му влияятъ сжщо, а който не иска да му влияятъ, той не трѣбва да влияе

на хората. Да влияешъ на хората, това значи да харчишъ своя енергия напраздно. Нѣкой ще каже: „Слънцето не влияе ли?“ - Не. Слънцето ни най-малко не иска да ни влияе. Сѣщо така и Богъ. Законътъ е сѣвсемъ другъ тамъ. Законътъ на Любовта е сѣвсемъ другъ. Той не е законъ на влияние. Искашъ да влияешъ на нѣкого, понеже се интересувашъ. Силниятъ човѣкъ нѣма какво да му влияешъ. Силнитѣ хора сѣ най-добритѣ хора, а пѣкъ слабитѣ хора сѣ най-лошитѣ хора. Слабиятъ може да лъже, а силниятъ - никога. Слабиятъ може да краде, а силниятъ - никога. У слабия сѣ всичкитѣ пороци. У слабия идватъ пороцитѣ да живѣятъ. У силния вѣшки не живѣятъ. Вѣшката, като дойде у силниятъ, тя отскача на 4 - 5 метра надалече. При слабия дохожда да го изкушава дяволътъ, а при силния - не. Силниятъ има изобилно енергия, отъ която даже дава, за да се освободи отъ нея. Дава я даръ. Нѣкой казва: „Азъ толкозъ време се моля на Господа и Той не ме е послушалъ.“ Че ти, ако мислишъ сѣ молитва Господъ да ти дава, то е напраздно. А пѣкъ онзи, не се моли и Богъ му дава.

Азъ така обяснявамъ: Единъ нерелигиозенъ човѣкъ не се моли, но сутринта отваря прозорцитѣ и влиза свѣтлина, а пѣкъ онзи, който е религиозенъ, не си отваря прозорцитѣ и не влиза свѣтлина. Ако чакашъ нѣкой ангелъ да отвори прозорцитѣ и кепѣнцитѣ му [ти], то ти си давашъ много голѣма важностъ. Прозорцитѣ ако отворишъ, то свѣтлината ще влиза и безъ да се молишъ. Молитвата не е механически процесъ. Има нѣкои схващатъ механически нѣщата и минаватъ за идеалисти. Всѣки, който убива, нѣма никаква идея. Всѣки, който употребява каквото и да е насилие, той нѣма никаква идея. Насилието не е идея. Въ цѣлата природа сѣществва насилие. Въ природата навсѣкжде господарува насилие. Единственото сѣщество, което е започнало да се избавя отъ насилието, това е човѣкътъ. Човѣшкиятъ духъ търси пѣтъ да се избави отъ насилието. Ти насилвашъ другъ, но ти не си господаръ. Нѣкоя друга природна сила те тласка, като мащата въ огъня. Машата влиза въ огъня и хваща огъня. Казва:

„Азъ го хващамъ.“ - Не. Ти си единъ дилафъ. Казвашъ: „Какво да правя?“ - Нѣма да бждешъ дилафъ. Не мисли, че ти си създаденъ да бждешъ дилафъ. Дилафътъ е едно понятие на човѣка. Щомъ си създадешъ една отрицателна идея, ти се влияешъ отъ хората. Мразишъ, съмнявашъ се, това е влияние отъ хората. Отслабвашъ, усилвашъ, това е влияние отъ хората. Това не е законъ на природата. Най-първо трѣбва да се освободишъ отъ всички човѣшки влияния. Всички отрицателни нѣща въ природата се дължатъ на човѣка. Всичко това човѣкъ е създалъ. Той е гениаленъ въ това отношение. Мързелътъ, невежеството, беднотията, болеститѣ е създалъ човѣкътъ. Мога да ви наведе много примѣри.

Ти си сиромасъ и мислишъ, че си сиромасъ. Като престанешъ да мислишъ, че си сиромасъ, ще престанешъ да бждешъ сиромасъ. Въ деня, въ който застанешъ на онова положение, [на] което си туренъ отъ Бога, ще престанешъ да бждешъ сиромасъ. Че азъ мога да отбия една вода, чрезъ бентъ отъ дома ми. И тази вода нѣма да мине презъ двора ми. Какво трѣбва да направишъ? Трѣбва да премахнешъ този малкъ бентъ и водата ще протече свободно презъ двора ти. Сега всички имате бентове въ мислите, чувствата и волята. Ти казвашъ: „Човѣкъ трѣбва да мисли.“ Мисълта не е едно прямо действие на Слънцето. Човѣкъ не мисли прямо отъ Слънцето. Човѣшката мисль е подъ влияние на Месечината. Следователно сегашната мисль на хората е подъ влиянието на Месечината. И затова мисълта е често раздвоена. А чувствата сж подъ влияние на Слънцето. Но понеже умътъ е подъ влиянието на Месечината, умътъ е студень. Умътъ поглъща онова, хубавото отъ чувствата и затова умътъ се въздига, сърдцето отслабва.

Гордостта на човѣка е голѣма студенина. Трийсетъ, четиридесетъ, петдесетъ градуса студъ има. Горделивиятъ човѣкъ, дето мине, замразява хората. Като те погледне онзи, който ти заповѣдва, това е студъ. Вие работили ли сте при 150 градуса студъ? Гордостта е студъ отъ 270 градуса. Дето казватъ, че въ физическия свѣтъ е възможенъ студъ около

270 градуса под нулата, това е гордостта. Приблизително 270 градуса студъ е човѣшката гордостъ, при която абсолютно никакъвъ животъ не може да съществува и казватъ: достойнство човѣкъ трѣбва да има. Какво достойнство може да има на северния полюсъ? Достойнство може да има човѣкъ, когато растатъ и зреятъ плодоветъ. Тамъ, дето всичко е замръзнало, какво достойнство може да има?

Смъртта, това е студъ. Единственото нѣщо, което е родило смъртта, това е човѣшката гордостъ. Това е едно желание у човѣка да стане той господарь, да заповѣдва на всички хора. Едно божество да стане. Той не е разбралъ закона. Богъ въ свѣта, Който е създалъ свѣта, е далъ нѣщо отъ себе си. Всичко, което хората сж приели е отъ Бога. Богъ е далъ всичко отъ какъ се е създалъ свѣта. Богъ е далъ толкозь много и никога не е казалъ: „Върнете това, което съмъ далъ.“ Но държи хората отговорни, чрезъ двата горни закона. Като постѣпваме, се прилагатъ тѣзи закони. Ние имаме самочувствието на Любовта, като постѣпваме по свобода. А пъкъ като постѣпваме зле, имаме онова самочувствие на омразата, на вътрешното недоволство. Има едно съзнание въ свѣта, което никога не потъмнява, то е Божественото съзнание. Всички други съзнания все се ограничаватъ, все потъмняватъ. Изисква се малка причина да потъмнѣе съзнанието. И тогава човѣкъ, който не разбира, изменява се.

Та, изисква се да имате ясна представа за това. Азъ ви говоря за нѣща, които азъ зная. Азъ зная толкозь работи, които не сте сънували. Не сте сънували, понеже не сте си дали усилие. Вие очаквате знанието да дойде отнѣкъде, отъ никъде нѣма да дойде знанието. Това знание ще излѣзе отъ вашата душа. Въ вашата душа е турено усилието на знанието. И като казвамъ: азъ зная това, азъ зная и живея това. За мене всичкитъ недостатъци, които иматъ хората, сж известни и зная причинитъ. Нѣма нѣщо, което може да ме изненада. Нѣма нѣщо, къмъ което да се стремя, къмъ свѣта и отъ което да се изненадвамъ. Но има нѣкои ваши стремежи, отъ които вие ще имате разочарование. Като хора вие ще се ра-

зочаровате. Рекохъ, всички ще се разочаровате.

Тамъ, дето хората свършватъ, ангелитѣ започватъ. Тамъ, дето ангелитѣ [свършватъ], Богъ [започва]. Да ви изясня мисълта: Човѣкъ винаги започва добре и свършва зле. Нѣма човѣкъ, който да е свършилъ добре. Оттамъ, дето свършва човѣкъ, започватъ ангелитѣ. Ангелитѣ започватъ зле и свършватъ добре. И тамъ, дето свършватъ ангелитѣ, започва Богъ, Който започва добре и свършва добре. Вие искате доказателства. Тѣ сж детински доказателства. Да ви приспя въ магнетиченъ сънъ и да ви туря въ илюзии, но като се събудите, нѣма да ги имате.

Абсолютна свобода е да се радвашъ на свободата на единъ човѣкъ, когото срещнешъ. Човѣкъ, който е свободенъ, отъ него всичко може да очаквашъ, а пъкъ човѣкъ, който не е свободенъ, отъ него нищо не може да очаквашъ. Щомъ ти освободишъ единъ звѣрь, той ще ти се отплати. Единъ лъвъ билъ хванатъ въ единъ капанъ и седѣлъ цѣль день гладенъ. - “Ще ти бжда признателенъ цѣль животъ, ще си изменя естеството, ти бжди увѣренъ, че ще ти бжда признателенъ.” Човѣкътъ го пусналъ. Лъвътъ си разтърсилъ козината и казалъ: „Азъ нѣмамъ време, ще умра, каква полза, че си ме освободилъ? Човѣкътъ се намѣрилъ въ чудо и казалъ: „Ще пита-ме трима души и ако тѣ кажатъ, че за направеното добро нѣма признателностъ, ще ме изядешъ.” Срещнали старо куче, питали го има ли признателностъ за направеното добро. То казало: „Не, едно време бѣхъ младо и като остарѣхъ, господарьтъ ме натири.” Намѣрили единъ старъ конь и го попитали има ли признателностъ за направено едно добро? Коньтъ казалъ: „Нѣма, азъ когато бѣхъ младъ конь, господарьтъ се грижеше за мене, а сега, като остарѣхъ, ме натири.” Оставало още единъ свидетелъ. Срещнали лисицата, на пжтя и я попитали: „Какво ще кажешъ за направеното добро, има ли признателностъ?” Лисицата казала: „Не ви разбирамъ въпроса, какво искате да кажете. За да разбере тази работа, трѣбва да схвана какъ седи въпросътъ.” Човѣкътъ казалъ: „Азъ направихъ услуга на лъва.” Лисицата казала: „Не ви

разбирамъ, какъ бѣше туренъ кракътъ въ капана?“ Лъвътъ показалъ и турилъ крака въ капана. Затворили капана и лисицата казала на човѣка: „Глупако, върви си по работата. Този лъвъ да си е отварялъ очитѣ.“

Не освобождавай злото, което е затворено въ тебе. Дръжъ го тамъ, нека седи затворено. Щомъ освободишъ това зло, то най-първо тебе ще те повреди. Трѣбва да мислите разумно. Не, че не мислите разумно, но вие сте подъ разни влияния. Болнитѣ оправятъ живота по единъ начинъ, а пкъъ здравитѣ по другъ начинъ. Болнитѣ казватъ: „Да имамъ чорбица, да имамъ паница“, а пкъъ здравиятъ човѣкъ не търси никакви милосърдни сестри, да му помагатъ. Той става самъ, облича се самъ, изчистилъ къщата, запалилъ огъня. Откъде е дошла и е влѣзла тази мисль въ васъ, да ви шетатъ хората? Мене, когато ми дойдатъ гости, все искатъ да ми направятъ нѣкоя услуга, а пкъъ азъ зная закона: Нѣма по-опасно нѣщо отъ това да ти услужватъ хората. Ти ще направишъ нѣщо, но нѣма да може да го направишъ както трѣбва и азъ ще се поразсърдя и после пакъ ще го направя. Та спестяване на времето е нужно.

Старата философия е: Вие искате да бъдете свободни, но другъ да ви освободи. И досега хората мислятъ, че Христосъ ще дойде въ свѣта да освободи хората. Ако Христосъ трѣбваше така да освободи хората, Той щѣше преди 2000 години да ги освободи. Сега почнало едно друго освобождение, вътрешно. Свободата е единъ вътрешенъ актъ на човѣшкото съзнание. Сега хората искатъ и по старъ начинъ въображаватъ си все за свободата. Но начинътъ на освобождението е вътрешенъ. И може да знаете, че въ васъ има една мощна сила, съ която може да разполагате. Силата е въ човѣшката мисль. Но има нѣщо въ човѣка, което може да пробуди човѣшката мисль къмъ работа. Мисльта е мъртва, а онова е силното. Азъ сега нѣма да ви кажа какво е. Азъ съмъ ви казвалъ много работи, за които не сте плащали. Азъ не съмъ видѣлъ досега нито единъ да е донесълъ плодъ отъ своето дърво. Вие все носите чужди работи. Много пжти сж ми

донасяли баници съ развалени яйца, смесени отъ чужди кокошки, азъ нищо не казвамъ, благодаря. Не казвамъ, че зная кокошката, която е снесла, но ти си крадецъ и искашъ да се препоръчашъ. Азъ турямъ въ моя животъ - тефтера: блажена е тази кокошка, която е снесла яйцето, нещастенъ е човѣка, който носи яйцето. Когато давашъ нѣщо, дай го отъ себе си. То да извира отъ твоето сърдце и твоята мисль. И тази мисль като вложишъ, ще възкрѣсва[шъ].

Сега имаме две врати, които сж затворени. Истината седи въ затворенитѣ врати на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Съвременнитѣ хора сж затворили вратитѣ на своята душа, на своя духъ и сж отворили вратитѣ на своя умъ и на своето сърдце. Тамъ, отдето спасението никога не може да дойде. Спасението ще дойде презъ вратата на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Силата е тамъ. Сега вие ще искате признаци Мога да ви дамъ признаци. Мога да ви пиша диагнозата. То не е болестъ, но може да се опише. Да кажемъ, че имате ревматизъмъ. Какво нѣщо е ревматизмътъ? Ревматизмътъ е последиствие на човѣшката леностъ. Когато единъ човѣкъ е ленивъ умствено и сърдечно, идва ревматизмътъ, но вие ще кажете: „Азъ работя.“ Работата е единъ разуменъ актъ. Работата не е нѣщо неразумно. Ти трѣбва да намѣришъ удоволствие въ работата. Вдигнешъ едно камъче, но това камъче, което си дигналъ, то може да ти причини хиляди добрини.

Сега вие искате да вършите велики работи. Никой не може да освободи човѣка. Руситѣ освободиха българитѣ. Освободиха ли ги? Тѣзи, които господаруваха въ турско време и днесъ господаруватъ. Ти станешъ християнинъ и пакъ вършишъ грѣхове. Не, християнинътъ прави грѣховетѣ явно, а пъкъ онзи ще ги скрие. Има разбира се единъ малъкъ прогресъ, но нищо не се ползувамъ азъ като човѣкъ. Азъ говоря за сжщината на човѣка. За предъ хората, може би се ползува човѣкъ, но за себе си нищо не се ползува, губи.

Ако човѣкъ върви по другия пътъ, ако вие отворите вратитѣ на вашата душа, ще дойде това, което вие очаквате. Вие ще се разберете съ хората. Много пжти ние не се разби-

раме. Срещнешъ нѣкой човѣкъ, не се разбирате съ него. Вие му говорите, а пѣкъ той е гладенъ. Рекохъ му: „Ти имашъ една болестъ въ стомаха си. Азъ съмъ лѣкаря, знамъ да лѣкувамъ глада.“ Гладътъ е една болестъ. Тя не е отъ много опаснитѣ. Лѣкувамъ болеститѣ на глада. Изваждамъ му едно парче отъ торбата си, второ парче, трето парче. Онзи казва: „Твоитѣ церове действуватъ много хубаво.“ Тази болестъ действува периодически, по три пѣти на день. Следователно ще вземашъ по три хапки всѣки день.

Да се върнемъ къмъ идеята: За да бжде мисълта ви права, въ този смисълъ, въ съзнанието ви трѣбва да има малка свѣтлина и малка топлина. Това, което искате да направите за нѣкого, да го освободите, тази свобода трѣбва да бжде ваше достояние. И тази свобода вие не трѣбва да я давате. Нѣкой казва: „Азъ жертвувамъ себе си за другитѣ.“ Думата жертва трѣбва да се изтълкува. Жертвата е методъ, който показва истинския пѣтъ, по който свободата идва. За да се жертвувашъ, значи да му покажешъ истинския пѣтъ, по който свободата идва. Апостолъ Павелъ казва: „Ако раздамъ всичкото си богатство, а любовъ нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.“ Ти може да се жертвувашъ, но ако ти не показвашъ на хората правиятъ пѣтъ на душевния животъ, ти не може да ги освободишъ. Семето ще го хвърля въ земята и ще го зароя. Ето единъ начинъ. Азъ вече съмъ му показалъ истинския пѣтъ. Следъ една година, като се върна на сѣщото мѣсто, семето вече е израснало, то ще ни каже: „Много ти благодаря. Ето плода за твоята услуга.“

Сега вие се оплаквате отъ страданията, отъ несгодитѣ на живота и азъ се оплаквамъ съ васъ заедно. т.е. подъ думата „оплакване“ азъ разбирамъ следното: азъ виждамъ, че ти си една спѣнка въ моя животъ. И мисля за начина, по който може да ги премахна, по разуменъ начинъ. Вие досега правили ли сте единъ опитъ. Вие сте боленъ и викате лѣкарь. Хубаво е, но викате 12 души лѣкари и тѣ направятъ консултъ и казватъ: „Споредъ нашата наука, вие сте осъденъ да заминете за другия свѣтъ. Опитани сж всички срѣдства.“ Вие

повѣрватe въ всички лѣкари. Сбогуватe се съ вашитѣ домашни, мислитe, че тѣзи лѣкари сж ви говорили истината. Че ако 12 души стѣгатъ вжжето на врата му, той нѣма да умре. Ако тѣзи 12 души му теглятъ вжжето и казватъ: „Ще умрешъ“, той ще умре. Той трѣбва да извади отъ джоба си едно ножче, трѣбва да пререже вжжето. Онѣзи нека си теглятъ. Ти да се освободишъ. Нѣкой казва: „Отъ мене човѣкъ нѣма да стане“ - лѣкаритѣ теглятъ. Ще кажешъ така: Онзи, Който е създалъ свѣта и Който ме е създалъ, по-силенъ отъ Него нѣма и азъ ще бѣда живъ. Това вжже не трѣбва да бѣде на моя вратъ, нищо повече.

Разправяше ми единъ господинъ. Пѣтува той и гледалъ разбойници обиратъ. Той върви и казва: „Нѣма какво да имъ дамъ. Разбойниците може да ме измжчватъ.“ Нѣщо му казва: „Кажи на тѣзи разбойници, че си много беденъ.“ Оплаква се той. Главатарътъ на разбойниците казва: „Ние гладни хора не оставяме да умратъ. Другитѣ хора имаха повече, че имъ взѣхме.“ И тѣ му дали. Ако тозъ примѣръ се извади, въ съвременния мораль, ще кажете: „Голѣмо престѣпление е, че тѣзи хора обиратъ и даватъ.“ Че целиятъ сегашенъ строй не е ли обирание? Ние казваме, че така Господъ направилъ. Че ако така Господъ бѣше направилъ, тогава ние щѣхме да бждемъ щастливи. Но насъ ни залъгватъ съ идеи, които не сж Божествени. Казва нѣкой: „Така е казалъ Христосъ.“ Какво е излѣзло отъ душата на Христа, нѣма какво да ми казвашъ, какво е казалъ Христосъ, но да извади отъ джоба си нѣщо този човѣкъ. Какво му искамъ? - Само една кибритена клечка. Рекохъ му: „Ти приятелю имашъ 100 клечки, дай ми една клечка отъ своята кутия, да направя едно добро.“ Това е най-малкото, което можемъ да направимъ. Нѣма какво да казвамъ, че имахъ пари. Една жива клечка ще му дамъ, да си запали огъня. А пѣкъ другитѣ работи сами ще дойдатъ.

Вие сте богати, но вие лъжете, че нѣмате нито петъ пари и казвате, че баща ви нищо не ви е оставилъ. Търсите наследство, да го намѣрите вложено въ банкитѣ. Вие ще ме питате сега: Кѣде? - Ще намѣришъ вратата на своята душа, ще намѣришъ телефона и ще попиташъ въ Невидимия свѣтъ,

баща ти е тамъ. Ще кажешъ своя номеръ, на кое мѣсто си и тамъ ще попиташъ за Баща ви и наследството. Нѣма да викашъ живитѣ хора, а ще повикашъ мъртвитѣ. Умрелитѣ само говорятъ истината, живитѣ не говорятъ. Умрелитѣ само, които сж заминали за онзи свѣтъ, говорятъ истината. Не сж заинтересовани, ще ги викашъ. Подъ думата „умрѣли хора“ азъ разбирамъ тѣзи, които могатъ да кажатъ истината. Умрѣлъ е за лъжата човѣкътъ. Като срещнешъ единъ разбойникъ, какъвъ човѣкъ е той? Той е единъ човѣкъ, като голѣмъ камѣкъ, който се търкаля отгоре, той е силенъ и мощенъ, но никакво добро нѣма да ви допринесе.

Следователно, всѣка ваша мисль, която може да ви причини болка, не е мисль, която може да ви освободи. Вие дръжте вашитѣ стари възгледи. Поне постъпвайте по два начина. Това, което не може разрешите по стария начинъ, ако нѣщо може да разрешите по стария начинъ, разрешете го по него, но това, което не може да го разрешите по стария начинъ, разрешете го по новия. Напримѣръ дойде болестъта. Лѣкаритѣ казватъ, че тази болестъ е неизлѣчима. Онѣзи, които не разбиратъ окултнитѣ закони, казватъ: „Въ следующето прераждане. То се е видѣло, че въ този животъ нѣма да станемъ хора.“ Това е залъгване. Нѣма въ следующето прераждане, въ това прераждане ти имашъ задачи, а въ следующето прераждане ще имате други задачи. Въ следующето прераждане ще бжде още по-лошо отколкото сега. А пъкъ въ сегашното прераждане е най-добре. Ти може да станешъ сега свободенъ, да нѣмашъ нужда да търсишъ друго прераждане, понеже всѣко прераждане е експедиция съ голѣми разноски. И после ти ще плащашъ разносцитѣ за тази експедиция.

Тази теория я изнасятъ индуситѣ. Въ нея има едно малко залъгване. Тя е права донѣкъде. *Но има лъжливи работи въ учението за прераждането.* Работата за сегашното прераждане трѣбва да я извършите сега. Отложишъ ли я, ще губишъ много, но [и] ще останешъ назадъ. Всички онѣзи, които не сж изпълнили този законъ, както трѣбва, така се образуваха всички млѣкопитающи, риби, растения, камъни. Всич-

ки онѣзи, които не изпълнятъ закона, ще останатъ назадъ. И вие ще останете по сѣщия начинъ. И тогава ще дойде пакъ единъ периодъ. Ние вървимъ сега по обратния законъ на абсолютното ограничение. Трѣбва да се избавимъ отъ него. Никой не може да избави сега хората отъ сегашното положение, понеже вървятъ по закона на абсолютното ограничение. На този законъ, на абсолютното ограничение му остава малко време още, но сега ще бждете ли готови? Иде една епоха на абсолютна свобода. Тази абсолютна свобода иде отъ разумни сжщества, които сж спечелили много и идватъ на земята да вложатъ капитала си, да покажатъ на хората пътя. Вие ще бждете ли свободни да използвате пътя на абсолютната свобода?

Вие казвате: „Само за любовь ни говори Учителътъ. Побѣлѣха ни главитѣ отъ любовь.“ Азъ не знамъ каква е любовьта ви. Пукнатъ ти главата, за любовь говоришъ. Биятъ те, пакъ за любовь говоришъ. Главата ти не трѣбва да се пука. Ревматизмъ не трѣбва да имашъ. Никаква неврастения, никаква стомашна болестъ, никаква омраза, никакво безвѣрие. Това е единъ непотрѣбенъ багажъ, който ти носишъ съ себе си, следъ като се освободишъ, ще се намѣришъ въ единъ новъ свѣтъ.

Ти си учителъ въ едно село, казвашъ: „Гимназиаленъ учителъ да стана.“ Какво ще спечелишъ отъ това? Или казвашъ: „Министъръ да стана.“ Ти ще бждешъ единъ министъръ и българитѣ ще кажатъ за тебе: „Хубаво се накр-де. Тази къща все отъ крадени пари е.“ И като дойде нѣкоя друга партия, ще ти изнесатъ грѣховеѣ. Защо да станешъ министъръ, да се товаришъ съ грѣхове или ще станешъ нѣкой високъ чиновникъ, не ти трѣбва. Тѣ сж за други хора. Ще станете чиновници, ще станете учители, ще станете слуги. Но като станешъ слуга, азъ искамъ като слуга да бждешъ господаръ на себе си. Ще кажешъ: „Азъ съмъ човѣкъ тертиплия.* Ставамъ въ 4 часа сутринъта, половинъ часъ упот-

*отъ тертипъ – модель; тертиплия - човѣкъ, който си има определенъ начинъ на поведение

рѣбявамъ за себе си, въ 7 часа закусвамъ, а къмъ 8 часа съмъ готовъ да служа на моя господарь, въ 9 и половина пакъ съмъ свободенъ, къмъ 3 и половина пакъ съмъ въ услуга на господаря си. Тогава имамъ свободно време, мога да свърша на господаря много. Но, ако речете да ми заповѣдвате, нищо не може да ми заповѣдвате, ще ме помните най-малко за 100 години. Ако ме оставите свободенъ, сто години ще ме помните за доброто ми. Но ако не ме оставите свободенъ, пакъ 100 години ще помните последствията.“

Богъ ни е оставилъ свободни, величие има въ Бога, ние грѣшимъ и Той ни гледа. Той вижда и използва тѣзи две нѣща. Той е господарь. Той свързва тѣзи два закона въ едно и прави цѣла верига. День и нощъ прави въ нашия животъ. И понеже ние сме щастливи, Той казва: „Понеже вървѣхте по закона на свободата, дойдоха тѣзи щастливитѣ дни.“ Когато дойде нещастieto, казва: „Понеже вие вървѣхте по закона на ограничението, дойдоха нещастията.“ Ние сами сме причината на нашитѣ нещастия. Не сж хората отвѣнъ. Тѣ сж условия. Човѣкъ може да пакости на себе си. Каквото и да мислимъ, че ние сме господари, Богъ е поставилъ свободата ни въ наши рѣще.

Сега изводътъ е, както ви виждамъ азъ, вие въ много нѣща много вѣрвате, а въ нѣкои нѣща сте много скептици. Азъ харесвамъ и едното и другото. Но вие вѣрвате въ това, което нѣма да стане, а пъкъ не вѣрвате въ това, което може да стане. Всѣкога, когато хората вѣрватъ въ това, което азъ говоря, то ще стане. А когато говоря [и не вѣрватъ], то нѣма да стане. Една мома срещнала момъкъ и той ѝ казва: „Азъ ще те направя царица.“ Целия животъ тя става царица. Турятъ те тебе царь, но тѣзи, които сж те турили царь, ще те смъкнатъ долу. Ти уповавашъ на хората - да знаешъ, че който те е качилъ, той ще те смъкне. Въ какво седи вѣрата на човѣка? Може да вѣрвашъ само въ това, което е възможно. Ако ти се насилвашъ да вѣрвашъ въ това, което не е възможно, то е насилие. Никога не се пресилвай въ нѣща, които сж невъзможни. Тѣ сж невъзможни, но и да сполучишъ, нищо нѣма

да добиешъ.

Да ви покажа една невъзможностъ. Може ли да изпиешъ целия Велики океанъ? Невъзможно нѣщо е. Може ли цѣлото човѣчество да го турите въ единъ лешникъ и да го носите на гърба си? Може ли всички сѣщества да ги съберете въ единъ лешникъ и да ги носите? Въ математиката мога да докажа, че две е равно на четири. Единъ синъ доказва на баща си, че две кокошки сѣ равни на три. „Синко, казалъ той, ще приложимъ на опитъ.“ Слагатъ две кокошки опечени и казва на сина си: „Майка ти и азъ ще вземемъ дветѣ кокошки, а пѣкъ третата ще оставимъ за тебе.“ То е въ съвсемъ другъ смисълъ, законътъ е другъ. Не мислете, че дветѣ може да бжде равно на тритѣ. Сега практическото приложение: имашъ една мисълъ. И ако въ тебе има най-малкото съмнение, тази мисълъ е слаба. Всѣка мисълъ, въ която може да се съмнявате, е слаба.

Сѣществувa единъ законъ въ окултната наука, той е следния: Тамъ, дето има едно малко съмнение, тамъ нѣщата не могатъ да се реализиратъ. Щомъ се премахне отъ душата ви най-малкото съмнение, нѣщата могатъ да се реализиратъ. И мога да ви приведа факти. Често се случва, че нѣкой човѣкъ е здравъ и заболява. Този човѣкъ дойде въ едно лошо положение и изгуби своето съзнание. И като стои така, безъ да е мислилъ нѣколко деня, той ще оздравѣе. Ако не е изгубилъ своето съзнание, мжчно можешъ да го излѣкувашъ. При всѣка неизлѣчима болестъ, човѣкъ трѣбва да изгуби своето съзнание или да прекара своето съзнание въ по-високо поле. При магнетическия сънъ, извадятъ съзнанието му и го поставятъ въ по-високо поле и му казватъ, че ще бжде излѣкуванъ и той има вече мисълта, че ще бжде излѣкуванъ и той оздравява. Всѣкога съзнанието на човѣка, когото лѣкувашъ, трѣбва да го издигнешъ въ по-високо поле. Всѣка идея, съ която трѣбва да замѣнишъ една твоя идея, седи по-високо отъ последната и всѣка мисълъ, съ която искашъ да замѣнишъ една твоя сегашна мисълъ, трѣбва да седи по-високо отъ последната. Само така може да се излѣкувашъ.

Подъ думата „природа“ азъ разбирамъ съзнанието на същества отъ човѣшки родъ, но понятието човѣшки родъ употребявамъ въ широкъ смисълъ. Ето какво разбирамъ: Човѣшки същества, които живѣятъ въ слънчевитѣ системи. Защото хората живѣятъ въ всички слънчеви системи, навсякъде. Тѣзи разумни същества съставляватъ природата. То е природа. Въ всѣко нѣщо, което става, тѣ участвуватъ и когато ти дойдешъ въ контактъ съ тѣхъ, тѣ премахватъ каквато и мъжнотия да имашъ, тѣ сж силни и мощни. Ако поставишъ единъ човѣкъ въ магнетически сънъ и му внушишъ мисълта, то и най-лошитѣ болести изчезватъ. Христосъ какво направи съ слѣпия? Той направи калъ, тури на окото, вложилъ мисълта и онзи оздравѣлъ. Ако ти възприемешъ, че има такова съзнание, ти ще постигнешъ нѣщата. Иначе никога нѣма да постигнешъ нѣщата и ще бъдешъ нещастенъ, както другитѣ хора, ще умрешъ като тѣхъ.

Христосъ дойде да отвори, да свърже душитѣ на хората съ Бога. Богъ бѣше въ Христа и показва закона, по който трѣбва да живѣемъ. Сега какво разбрахте вие? Да не би да сте ме разбрали както единъ свещеникъ, който проповѣдвалъ и попиталъ слушателитѣ си: „Разбрахте ли ме?“ Тѣ казали: „Не“ Той казалъ: „Като не сте ме разбрали, нѣма какво да ви говоря.“ Другъ пжтъ слушателитѣ му казали: „Разбрахме те.“ Той тогава казалъ: „Ако сте ме разбрали, нѣма какво да ви говоря.“ Това какъ се нарича въ логиката? Това сж софизми, съ които се заобикаля истината.

Първото нѣщо е: Имайте една ясна представа за себе си, вие като човѣкъ какво представяте. Вие понѣкой пжтъ се сравнявате. Срещате нѣкой човѣкъ и казвате: „Този човѣкъ ми е неприятенъ“, и не знаете защо този човѣкъ е неприятенъ. - Понеже той има еднакви качества като васъ. Затова ви е неприятенъ. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, който е погорделивъ отъ васъ, той ви е неприятенъ. Той иска да ви се наложи. Или вие обичате да пипате и той обича да пипа, но той е по-майсторъ отъ васъ и ви е неприятенъ. Или вие обичате да биете и той обича да бие и ви е неприятенъ. Всѣкога,

когато имате единъ недостатъкъ и онзи има изобилие отъ това, той ви е неприятенъ. Това сж отрицателни работи.

Това, което свързва хората е, има една точка подъ лъжичката, която свързва хората. Това е една връзка. Друга една връзка има отгоре на главата. Наричатъ го милосърдие. И третото никъде не можете да го поставите, то е човѣшката душа. Ти срещашъ единъ човѣкъ, когото считатъ, че той представлява отражение на тебе и като го видишъ, приятно ти е, той те вдъхновява. Той те вдъхновява и ти трѣбва да го вдъхновявашъ. Любовта действува по два начина. Една любовъ, която възприема и друга любовъ, която дава. Законътъ на ограничението се премахва отъ това,

a → което може да вземешъ отъ положителната любовъ, а пъкъ законътъ на Любовта се показва по този начинъ. Свободенъ е само този, който

b ← дава. Той е абсолютно свободенъ. А човѣкъ, който взема е този, който освобождава отъ ограничение. Първиятъ проявява свобода. Ако вие вървите по първия законъ, вие като дадете нѣщо, онзи, който възприема вашата любовъ, той ще се освободи отъ ограничение.

Срещашъ нѣкой човѣкъ и казвашъ: „Дали този човѣкъ ме обича?“ Споредъ васъ какъ се опредѣля обичътъ? Този, който ви обича, той никога нѣма да гледа да проникне въ васъ. Това не е любовъ. Онзи, който ви обича, той никога нѣма да гледа да проникне въ васъ, да види какво има въ васъ. Но той ви гледа и му е приятно, че ви гледа. И когато слушашъ онзи, когото любишъ, да ти е приятно. А пъкъ ти слушашъ нѣкого, искашъ да критикувашъ дали говори правилно, това не е любовъ.

Когато слушашъ съ любовъ, ти ще оставишъ граматиката. Онзи, който говори по любовъ, той говори много правилно. Има единъ езикъ въ свѣта, азъ изучавамъ българския езикъ, отъ този искамъ да приведа нѣкои нѣща. Всѣки единъ езикъ на земята трѣбва да се повдигне по форма. Изразътъ трѣбва да се повдигне. Въ българския езикъ има ударение. Ако слоговетъ, които произнасямъ азъ, докарватъ нещастие,

има думи, създадени по известни данни и когато човѣкъ ги произнася, никакво добро тѣ не носятъ. Азъ търся сега най-положителнитѣ думи въ българския езикъ. Нѣкой изслушва нѣкого и казва: „Голѣмъ будала е той.“ Ако има отъ васъ трима души, ще направя опитъ. Но не съ невежи. Ако има трима души най-способни, ще си изберете трима души, съ които азъ ще направя опита. Нека бждатъ двама братя и една сестра, млади и стари най-способнитѣ, най-даровититѣ и съ тѣхъ мога да направя опита, а не съ невежитѣ. Какъвъ опитъ бихте искали да направя съ тѣхъ? Кажете ми. Ако бихте искали азъ да направя опита, вие бихте искали чудеса. Какви чудеса бихте искали?

Христосъ направи връзка. Ще направишъ връзка съ нѣкой човѣкъ. Да направишъ едно чудо, да убедишъ хората дали има Богъ или не. Обаче не може да убедишъ хората, че Христосъ е възкръсналъ, докато ти не възкръснешъ. Какъ ще докажешъ че е възкръсналъ? Азъ, възкръсналия, като дойда, ще приличамъ на огъня. Птицата мисли, че безъ крила не може да живѣе, рибата мисли, че безъ вода не може да живѣе. Нѣкои казватъ, че е възкръсналъ. Какво се разбира по възкресение? Подъ думата „възкръсналъ“ се разбира човѣкъ, който не реагира зле върху живота, оставя Божествениятъ животъ да тече, безъ никаква реакция, абсолютно свободно, на живота не туря бентъ, не туря препятствие на Божествения животъ. Той е абсолютно свободенъ, работи върху себе си и за другитѣ. И дето мине, той всички хора се запалватъ. Свѣтътъ може да се освободи въ единъ моментъ, ако всичкитѣ хора повѣрватъ.

Единъ български свещеникъ ми казваше: „Хубаво е да си свещеникъ. Всичко съмъ опиталъ, но да имашъ парици, друго е.“ Казва: „Азъ чета, погребвамъ нѣкого, кръщавамъ нѣкого, благославямъ нѣкого, но като ми дадатъ пари и пипна паритѣ, казвамъ: хубаво е да си попъ.“ И после той разсждава и ме пита: „Тозъ, който се радва на паритѣ, попъ ли е?“ Рекохъ му: „Не е попъ.“ И той ми казва: „Не зная какъ съмъ станалъ и азъ попъ. Какъвъ дяволъ е този, и като се

зарадвамъ, казвамъ си: ще те разпопятъ. Благославямъ хората, говоря имъ, но като бръкна и пипна паритъ, радвамъ се.“ И той ми казва: „Ако ти си на моето мѣсто, какво ще направишъ?“ Рекохъ му: „Азъ още не съмъ способенъ за това. Не съмъ достигналъ до тамъ.“

Сега да оставимъ сжщественитѣ мисли. Законътъ на абсолютната свобода и закона на ограничението. Трѣбва да знаете, че Богъ се проявява само въ закона на абсолютната свобода, а пъкъ човѣкъ се проявява въ закона на ограничението. Когато свободата действува въ насъ, ние познаваме какво е Богъ. И тогава познаваме какво е щастливъ животъ. Тогава познаваме Любовта. Ние не може да познаемъ Любовта, ако не сме свободни.

Отче нашъ

*12 година
38 лекция на Общия Окултенъ класъ
7.VI.1933г., срѣда,
Изгрѣвъ, София*

ВЛИЯНИЕТО НА ТВЪРДАТА ПОЧВА, ТЕЧНИТЪ ВЕЩЕСТВА, ВЪЗДУХООБРАЗНИТЪ И СВЪТЛИНАТА

5 часа сутринята

Добрата молитва

Тема: „Опакитъ действия на човѣшката воля“.

Въ мисълта иматъ влияние твърдата почва, течнитъ вещества, въздухообразнитъ и свѣтлината. Тѣзи влияния сж външни. И вие може да сте подъ влиянието на мисли, които произтичатъ отъ земята. Може да се влияете отъ физически вещества. Това сж сѣтивата на човѣка. Може да говорите за влиянието на планетитъ, на Венера, на Луната и т.н. После може да говорите за влиянието на въздухообразнитъ вещества и най-после на свѣтлината - висшето влияние. Между тѣзи 4 категории има вътрешно съответствие, хармония. Когато тази хармония се наруши, се създава дисхармония. Когато се наруши хармонията, влиянието на твърдата почва, тогазъ настава суша. Значи нѣма тогава достатъчно такива мисли. Но когато преодоляватъ влиянията на твърдитъ вещества, тогазъ е крайниятъ материализъмъ. Когато преодолява влиянието на течнитъ вещества, тогазъ имаме склонностъ къмъ удоволствия. А пъкъ, когато преодоляватъ въздухообразнитъ влияния, тогава имаме новата мисълъ. Това бѣше следъ срѣднитъ вѣкове. Тогава се развиваше човѣшката мисълъ и едва сега започватъ влиянията на мисълта, които произтичатъ отъ свѣтлината - четвъртото влияние. Когато дойде петото влияние въ свѣта, тогава може да очаквате, че шестата раса ще дойде на земята. Земята ще се преобрази.

Тѣзи нѣща не трѣбва да се засѣгатъ много. Всички вие трѣбва да минете, да пострадате докрай. Главата ви трѣбва да побелѣе и да почернѣе 10 пѣти, за да разберете нѣщата. Нѣкои философи казватъ: „Всѣки иска да господарува надъ другитѣ.“ Всѣки иска да бжде господарь надъ себе си. Всѣки иска да бжде свободенъ. Свободата не принадлежи само на единъ човѣкъ. Животътъ не принадлежи само на единъ човѣкъ. Мисълта не принадлежи само на единъ човѣкъ. Ако ти имашъ една мисълъ, то тя е достояние на много други сжщества.

Но има една специфична страна, която ако вие я знаете, ще може да помогнете на себе си. Не, че тѣзи мисли, които произтичатъ отъ твърдата материя, сж вредни. Тѣ трѣбва да предизвикатъ едно сцепление вжтре въ организма. Има нѣкои органи отъ човѣшкото тѣло, които съответствуватъ на известни чувства. Отзадъ на главата има единъ органъ, който принадлежи на личнитѣ чувства. Твърдостъта е едно качество на моралния, духовенъ свѣтъ и ако не знаешъ какъ да я употребишъ, причинява голѣма вреда на човѣка. Запримѣрь едно дете не иска да отиде въ училище, проявява твърдостъ. Казва: „Не искамъ да отида въ училище.“ Единъ ученъ човѣкъ да не иска да отиде въ първо отдѣление, това разбирамъ, той е твърдъ, но когато малкото дете се инати да отиде въ първо отдѣление, на какво ще го отдадете това? Той е единъ философъ, така го обясняватъ окултиститѣ, който е ималъ знание, едно време ималъ знания на философъ, но сега той е изчезналъ. То прилича на единъ богатъ човѣкъ, който казва: „Не работя вече.“ Богатитѣ сж все останали на желанията, ето защо богатитѣ не работятъ, защото въ тѣхъ има преодоляюще влияние течнитѣ мисли, чувствата. На богатия трѣбва да му служи нѣкой, но ако нѣма кой да му служи, тогазъ? Богатиятъ казва: „Нѣмамъ ли право да си поживея?“ Но онзи слуга и той има нужда да си поживѣе. Тогава ще се зароди едно неправилно отношение между богатия и сиромаша. Богатиятъ казва: „Азъ съмъ станалъ господарь на твърдата и течна материя, ти трѣбва да ме слушашъ. Ще ти

дамъ едно учение.“

Разправя ми една сестра една своя философия какъвъ билъ земниятъ учителъ и какъвъ билъ класическиятъ учителъ. Сега философията е въ това: Каква е разликата между Христа и Исуса? Никаква разлика нѣма. Тѣ казватъ: „Какво казва космическиятъ учителъ?“ Космическиятъ учителъ нѣма нужда защо да ви говори, да отиде да вършите нѣкаква работа заради Него. И между гадателитѣ, физиогномиститѣ, окултиститѣ, навсѣкжде сѣмъ срещалъ едно заблуждение. Тѣ казватъ: „Еди кжде си, този човѣкъ ималъ квадратъ на ржката си.“ Вие трѣбва разбирате въ математиката какъ сж поставени квадратитѣ и кръсоветѣ. Какъ сж поставени? Има много книги писани по хиромантия, но сж въ заблуждение. Вие може да учите. Човѣкъ трѣбва да учи нѣкой пжтъ лжката, безъ да я приеме. Защото трѣбватъ сѣнки. Азъ не искамъ да ви говоря, че сѣмъ заинтересованъ, но вие се самоизмамвате. Вие имате чужди мисли и мислите, че сж ваши. Вие имате една особена чужда мисль и мислите, че сте вие. Истинскиятъ човѣкъ е независимъ. Знаете ли въ какво отношение? Всички негови мисли и желания едновременно лежатъ ясно предъ него и той знае ясно всѣка една мисль и едно желание отъ де иде. По отношение мислитѣ и желанията на другитѣ хора, той ги оставя свободни.

Нѣкой пжтъ, вие имате една мисль, *известни мисли*, които нѣматъ съответствие съ вашитѣ мисли, а нѣкой пжтъ се хармониратъ съ вашитѣ. Нѣкой казва: „Ти не ми говори, понеже ми обърка ума.“ Ти не искашъ да ти говорятъ, понеже ти объркватъ ума, но ти говоришъ на другитѣ. Че твоитѣ идеи, като ги говоришъ на другите, ще объркатъ умоветѣ на другитѣ. Ако мислитѣ произвеждатъ въ човѣка сухота, азъ гледамъ, че ржцетѣ на мнозина сж станали сухи. Малцина у васъ има у които не е така. И ако така вървите, вие преждевременно ще измрете. Тѣзи хора, които иматъ сухота, нѣматъ въ ржцетѣ си никаква жизнена сила, нѣматъ вода. Една сестра ми говори, че космическия учителъ ѝ говори. Гледамъ, ржката ѝ суха. Нѣкой братъ казва, че има нови идеи, обаче

ржката му суха. Значи утре ще го обесят. Има бесилки въ другия свѣтъ. Утре ще пошепне нѣкой на нѣкого, да те претрепятъ.

Ще ви кажа какъ ставатъ астралнитѣ връзки. Миналата година обвиняватъ нѣкого въ фалиментъ, затварятъ го и му искатъ една гаранция отъ 20 хиляди лева. Написа ми той едно дълго писмо съ какви ли не титли, че азъ мога да го спася, да му стана гарантинъ. Изпраща си личната карта, да покаже, че е честенъ търговецъ. Отъ де да му стана гарантинъ? Не му отговорихъ и той ми писа: „Азъ съмъ въ болницата, изпратихъ ви едно писмо и вие не ми услужихте, не ми изпратихте личната карта и азъ ще се справя съ васъ, както намѣря за добре.“ Разглеждамъ писмата си и намирамъ неговото писмо и личната карта вжтре. Това е една уловка. Нито ме познава, нито го познавамъ, а иска 20 хиляди лева. И както е писалъ писмото, така не се пише писмо. Какво трѣбва да му отговоря? Той иска по мистиченъ начинъ. Азъ съмъ услужилъ вече, той е излѣзълъ отъ мѣжнотиитѣ, въ които се е намиралъ въ затвора. Сега не е въ затвора, а въ болницата. Виждамъ му портрета. Той е съ широка брада, съ скулесто лице, нѣма никакъвъ идеализъмъ. Той е краенъ материалистъ. За него свѣтътъ е: „Варъ пари, варъ Хасанъ. Йокъ пари, йокъ Хасанъ.“*

Тѣзи влияния сж външни, тѣ сж посторонни. Влияния, които идватъ отъ твърдата материя. Това сж влияния на сжщества, които сж изостанали назадъ въ миналото, тѣ си иматъ свои лични интереси. И всѣкога впитатъ човѣчеството въ своитѣ проекти. Тѣзи духове, тѣзи сжщества ще дойдатъ при тебе, ще те заобиколятъ и ще ти кажатъ: „Ти гледай да бждешъ богатъ, да имашъ земя, волове.“ До една степенъ ще се нагласяятъ съ тебе, ще ти пратятъ слуги, ще те накаратъ да се отнасяшъ зле съ тѣхъ, ще направятъ да се скаратъ съ тебе. Ще имъ кажатъ, че ти не си добъръ господарь и тѣ ще те претрепятъ. За твоитѣ мисли и желания, ставатъ винаги голѣми престѣпления и винаги настава една вжтрешна бор-

* Има пари, има Хасанъ; нѣма пари, нѣма Хасанъ.

ба. Искашъ да направишъ нѣщо, друго нѣщо има, което противодействува, понеже има и други влияния отъ твърдата материя. Когато твърдитъ мисли преодоляватъ, образува се черниятъ цвѣтъ на лицето, като една свѣщъ, която мъжде-лѣе. Когато преодолява вториятъ цвѣтъ, образува се една неестествена червенина. При третия цвѣтъ се образува една неестествена жълтина, тогава е нарушена функцията на чер-ния дробъ. При първия цвѣтъ се явява ревматизъмъ, гръбнач-ни болки, свиване на нѣкои отъ крайниците, болки въ рѣцетъ, главоболие. При втория случай на стомашни болести.

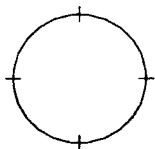
Нѣкой отъ васъ сте страхливи, вие ще се изпоплашите отъ това, което ви казвамъ. Вие не може да се освободите отъ тѣзи влияния, както не може да се освободите отъ твър-дата материя. Вие не може да се освободите отъ въздуха, свѣтлината, водата, но може да ги употребите, може да ги урегулируете въ себе си. Колко отъ тѣзи твърди мисли трѣбва да имате въ дадения случай? Може да имате и да ги употре-бите, тѣ сж потрѣбни. Но щомъ имате вътрешенъ излишъкъ отъ третата категория, ще се образува провѣтряне, буря, ура-ганъ. Вие ще мислите, че може да направите много. Ще дой-де буря. После бурята ще престане. Умниятъ човѣкъ е човѣ-къ, който е впрегналъ мислите си на работа. Когато една ми-сълъ те впрегне на работа, то е хипноза. Една мисълъ отвънъ може да те овладѣе. Така както нѣкой може да те върже съ вѣже или както нѣкой може да ти тури преграда, нѣкой бентъ. Така може да ти повлияе. И ако ти не познавашъ източника, ти ще загубишъ.

Сутринъ като станете, вие може да разучавате Божес-твениятъ мисли отъ другитъ. Божественитъ мисли, които про-никватъ въ Битието, се отличаватъ съ крайна мекота. И само Божественитъ мисли сж въ сила да влияятъ благотворно на всички други категории мисли. Само Божественитъ мисли, когато проникнатъ въ човѣка, иматъ силата да урегулировать човѣшкото естество. Вънъ отъ [Божественото], човѣшкитъ мисли никой не може да ги урегулируе, иначе ще има споро-ве. Има си методи да стане човѣкъ твърдъ, да е устойчивъ и каквото желае, той трѣбва да го постигне. Но това си има

свои лоши последствия. И въ окултния свѣтъ, ако не си уменъ, ще се изложишъ на заблуждения. Нѣкои школи проповѣдватъ, че има единъ законъ въ свѣта и че каквото поискашъ, ще стане. То става, но при условие. Обаче всѣкога ще понесешъ своитѣ последствия. Наричатъ го закона на Опуленсъ.*

Привеждамъ съмъ този примѣръ. На единъ човѣкъ му трѣбватъ 10 хиляди долара. Той ги държи въ ума си. Той казва: „10 хиляди долара трѣбва да дойдатъ.“ Той очаква да дойдатъ. И до опредѣленото време, въ което той ги очаква, те не идатъ. Той тогава се разгнѣвява, взема си билетъ и отива на западъ, въ Чикаго. И си мисли, че Невидимиятъ свѣтъ не изпълнява неговата мисль. Влиза въ едно малко градче, става голѣмъ ураганъ, блѣска го една гредя, счупва му крака, той пада въ безсъзнание и като се събужда вижда единъ чекъ отъ 10 хиляди долара до себе си. Това желание за доларитѣ се изпълнява, но ще отиде нѣщо. Този кракъ за 10 хиляди долара ще го продадешъ. Съ вашето жестокосърдечие, ако изисквате нѣщата да станатъ.

Та въ едно общо събрание нѣкой пжтъ всѣки иска неговата мисль да бжде приета. Ако трѣбва да мине една мисль, най-първо трѣбва да бжде Божествената мисль. Онзи, който има първото право, това е Богъ, Който е създалъ всичко. После идватъ възвишенитѣ сжщества. А пжкъ ние сме десетото колело въ този порядкъ.

Когато идватъ твърдитѣ мисли въ човѣка, въ него се явява едно крайно ожесточение. Сухота има. Ти си недоволенъ. Има хора богати, учени, въ които твърдитѣ мисли преодоляватъ. Тѣ сж постоянно недоволни. Нѣкой пжтъ и вие сте недоволни, неразположени и търсите причината въ нѣкои други хора. Онѣзи, другитѣ хора сж условия, а сжщинската причина е, че ти си влѣзълъ въ влиянието на тѣзи твърди мисли. При туй недоволство, каквото и да ти направятъ, ти ще намѣришъ единъ кусуръ. Тогава ти ще зап-

* opulence - (англ.) изобилие, богатство, разкошъ

риличашъ на онзи българинъ, който попадналъ подъ онѣзи мисли. Ималъ той една жена и искалъ да намѣри причина да я бие и не могълъ да намѣри. Единъ день намислилъ и казалъ: „Ще ми сложишъ вънъ отъ къщи, вечерно време яденето“, и вечерно време било сложено яденето вънъ. Но падали куришки отъ птицитѣ и той казалъ: „Защо ми сложи тукъ масата?“ Тя казала: „Ти ми каза тукъ.“

Всички страдате отъ три категории мисли. [Въ] целиятъ общественъ строй и въ хората сжществува крайно разединение. Хората не се разбиратъ, говорятъ на много езици. Тѣ иматъ едно общо желание, една обща идея. Всички търсятъ свободата, защото свободата е смисъла на човѣшкия животъ. Но какъ ще може да се добие тази свобода? И хиляди теории има и прилагатъ една теория, втора, трета и свободата не се добива. Ще я добиешъ до известна степенъ. Казва: „Трѣбва да бждешъ младъ и здравъ.“ Така е, но младостта ще носишъ съ себе си. Ако майка ти не е била млада, баща ти не е билъ младъ, когато ти си се раждалъ, тогава ще бждешъ младъ. Ако тѣ сж имали хармонични мисли, тогatzъ може да останешъ младъ. Но, ако майка ти е била съ сухи желания и е желала 10 пѣти да те пометне, тогава каквато работа заловишъ, ти искашъ да я пометнешъ. Сжщото е и по отношение на баща ти. Каквато работа започнешъ все наполовина ще я изкарвашъ. Училище не свършишъ, казвашъ: „Сждбата ми е такава.“ Майката и бащата сж определили твоята сждба. Сега се изискватъ гигантски усилия отъ тебе, да измѣнишъ това направление и въобще може да го измѣнишъ по нѣкой начинъ. Само въ Духовния свѣтъ има сили, които може да те освободятъ отъ наследственитѣ качества, които сж проникнали въ тебе отъ майка ти и отъ баща ти. Ти може да се освободишъ, само като сѣ проникнешъ отъ Божественитѣ мисли. Това сж казва новораждане. Да се освободишъ отъ наследственитѣ мисли на баща ти, майка ти, дѣдо ти и т.н.

Като си пипате ржцетѣ, тѣ трѣбва да иматъ мекота. Ржката ти трѣбва да придобие една мекота. Нѣкой пѣтъ мекотата означава разумность. Не е обикновена мекота, но има

една мекота съ животъ. Това е ржка магнетична, съ животъ. И такава ржка, като я бутнешъ, тя всѣкога носи нѣщо хубаво. Има една мекота, която съдържа пѣргавина. Мека е кожата на човѣка. Нѣкой казва: „Понеже съмъ работилъ, затова ржката ми е затвърдѣла.“ Не, азъ съмъ срещалъ хора, които не работятъ и пакъ ржката имъ е твърда. Горната и долната частъ на ржката да сж меки. За целта ще прекарате мисълта на Божественото въ живота, въ васъ да расте. Това, което ще научите, ще ви бжде полезно презъ вѣковетъ, които ще дойдатъ. Отъ опитъ сж намѣрени тѣзи работи. Иначе ще пострадашъ и веднажъ, и дважъ отъ тѣзи твои мисли. Тѣзи твои мисли, спиратъ ти магнетизъма. Магнетизъмътъ завзема мѣстото на течнитъ вещества. И когато магнетизъмътъ преодолява въ васъ, значи течнитъ вещества преодоляватъ.

Когато въ васъ преодолява електричеството, значи преодоляватъ въздухообразнитъ вещества. Ако тѣзи течения не ставатъ правилно, тогава се зараждатъ болеститъ. Ако въ васъ преодоляватъ третата категория мисли, тогава настава подлудяване, неврастения, тогава има желание да се ликвидира, самоубийството не е нищо друго, освенъ желание на една фирма да ликвидира. Той има много дългове и казва: „Да става каквото ще. 10% или нищо нѣма да имъ дамъ.“ Самоубийството е единъ фалиментъ въ астралния свѣтъ, така както на Земята. Но понеже има законъ, ще те викатъ и ще те държатъ отговоренъ. Когато имашъ да давашъ, ти нѣмашъ право да затворишъ фирмата си. Единъ праведникъ може да заmine на онзи свѣтъ когато иска, понеже нѣма да дава. Но единъ грѣшникъ може да заmine, когато ликвидира съ своитъ дългове. Да умрешъ като праведникъ е едно благословение, а да умрешъ като грѣшникъ е лошо. Въ спиритичнитъ сеанси се явяватъ нѣкои духове, които казватъ, че имъ е лошо. Тъ сж въ затворъ.

Онова, което препятствува за организиране на числото, е следното: докато не си господаръ на твърдитъ мисли, на течнитъ мисли, на въздухообразнитъ, ти съ себе си не

може да се справишъ. За да може да се справите, трѣбва да говорите истината на себе си. Какво е говоренето на истината? Какъ ще говори човѣкъ на себе си? Ялъ съмъ и съмъ преялъ. Ще кажешъ: „Преялъ съмъ.“ Угощаванъ си билъ нѣкожде, ще кажешъ истината: „Не трѣбваше да ямъ толкова. Занапредъ нѣма да правя така.“ Ти може да кажешъ: „Яденето имъ не било хубаво“, ще обвинявашъ другитѣ. Не. Ти не трѣбваше да преяждашъ. Ще хапнешъ колкото трѣбва. Могатъ да те поканятъ, вземи една, две, три хапки, вземи нѣколко хапки и спри. Ще приличашъ на онзи българинъ, който ходилъ на гости. Той билъ кумецъ на домакина. Онзи му казва: „Хайде за хатъра на кръстника, хайде за кръстничето, хайде за хатъра на кумата и т.н.“ Веднажъ този българинъ казалъ на коня си, да пие за хатъръ, но конътъ не пилъ. За хатъра на никакъвъ кръстникъ не пий! Ако кръстникътъ ти има да дава 10 хиляди лева нѣкому, ти плати този дългъ за хатъръ. Ето за хатъра на кръстника може да направишъ това, ако искашъ да покажешъ своята обичъ.

Та искамъ да отличавате Божественитѣ мисли. Пжтътъ, по който свѣтътъ сега върви, не е Божественъ. Това, което хората иматъ, то нѣма да отиде съ тѣхъ. Въ края само Божественитѣ мисли съдържатъ въ себе си оная алхимия, богатство. Само Божественитѣ мисли съдържатъ тайната да извадятъ соковетѣ отъ първия, втория и третия видъ мисли и да остане нѣщо за тебе. Като се освободите отъ вашитѣ вредни желания и мисли, ще се подобри вашия животъ, иначе ще се намѣрите въ голѣмо чудо. Ще се намѣрите като голѣмъ търговецъ, който е фалиралъ, жена му, децата му и всички приятели сж го напуснали и той самъ останалъ като кукувица. Така ще бждете като бждете въ Невидимия свѣтъ и никое друго сжщество нѣма да обърне внимание на васъ. Вие ще носите надписа какъвъ сте били и той, като прочете надписа какъвъ сте били, ще се оттегли и ще се пази отъ васъ. И човѣкъ ще бжде тогава единъ скитащъ духъ, който може да се скита 10 хиляди, 20 хиляди, 200, 300 хиляди години.

Единъ английски проповѣдникъ отива въ Африка да проповѣдва. Влиза при него единъ старецъ и му казва: „Ще

ти кажа нѣщо, но да не се уплашишъ. Ти ми се виждашъ благороденъ човѣкъ. Азъ съмъ английски епископъ, живѣлъ съмъ преди повече отъ 200 години въ Англия. Живѣхъ много пороченъ животъ. 250 години се скитамъ. Искамъ да ми проповѣдвашъ Христовото учение, за да ми трепне сърдцето, да се обърна и да се спася.“ Онзи се съгласилъ да му проповѣдва. Той започналъ да води съ себе си и други и най-сетне стаята му се напълнила съ такива духове. Този владика се обръща, заминава си и оставя другитѣ. Но проповѣдникътъ заболѣлъ, отслабналъ и лѣкаритѣ му казали да се върне въ Англия, той се върналъ съ изтощена нервна система, изчерпали го. Отива въ Англия и намира точно даннитѣ, които му казалъ владиката. Провѣрилъ ги е. Намѣрението на сжщия владика, който е живѣлъ преди 250 години.

Та рекохъ, това, което наричаме лоши мисли, тѣ сж посторонни. Трѣбва да се освободите отъ всички външни влияния. Хората ставатъ проводници на тѣзи влияния отъ нисши сфери на духовния свѣтъ. Да кажемъ, ти си възбуденъ нѣколко минути. Какъвъ поводъ има да си възбуденъ? Сега, ако си възбуденъ, ще заболѣе крака ти, ще му туришъ компресъ, ще ти мине, но болестъта ще седи въ крака ти. Туришъ му втори компресъ, компреситѣ сж временна работа. Съ компресъ болестъ не се лѣкува. Като заболѣе главата или стомахътъ, на човѣка му турятъ ледъ. Турете топли компреси, тѣ сж безопасни. По-добре топли компреси, отколкото студени. Студенитѣ компреси сж само за хората пълнокръвни, а не сж за слаби, нервни. Ако заболѣете, турете компреси съ топла вода. Ако остане твоя организъмъ да се стопля, студениятъ компресъ топлина ще вземе и тази, малката топлина, която имате. Сега мнозина турятъ студени компреси, нѣкои нови лѣкари правятъ изключение. Казватъ: „Да вземе възпалението.“ Обаче целиятъ организъмъ губи. Топло съ топло се лѣкува.

Въпросътъ е за влиянието на мислитѣ, които произтичатъ отъ твърдата почва. Твърдата почва си има свой произходъ. Течната материя си има свой произходъ и въздухооб-разната си има свой произходъ. Най-долниятъ животъ, еле-

ментарният живот се намира въ твърдата почва. На една степен по-горе е въ течната материя, а още по-горе - въздухообразната материя. Елементът, който се вади отъ твърдата материя, трѣбва да се вади въ малки дози, чрезъ вода, въздухъ и електричество.

Милосърдието - това е елементът, който обогатява твърдата почва. Вие не може да влияете на мъртвата материя, ако нѣмате милосърдие. Онзи, който нѣма милосърдие, е жестокъ и трѣбва да се смекчи сърдцето ви, да почувствувате топлинка. Когато този центъръ е силенъ въ васъ, като дойде мекотата, вие ще почувствувате въ васъ една малка топлинка подъ лъжичката. Ако помислите за милосърдието, ще почувствувате едно малко изменение подъ лъжичката. Силитъ въ Духовния свѣтъ сж започнали да действуватъ. Вие ще започнете да се освобождавате постепенно. Нѣкой ви заплашва, че ще ви убие, ако не си напуснете убежденията. Или ти казва: „Дай си паритъ и ако не ги дадешъ, ще те убия.“ Трѣбва да се роди въ тебе милосърдие. Кажи му: „Ти си беденъ, нали?“ Извади и му дай. Не му указвай съпротивление, той търси пари. Вие ще извадите едно заключение: „Ако всѣки ни среща и иска така, къде ще му иде края?“ Който върви по Божествения пътъ, по пътя на разумния животъ, това сж изключения.

Среща единъ апашъ въ новитъ времена единъ човѣкъ, който билъ запознатъ съ законитъ. Апашътъ му казва: „Сега ще те простра на земята.“ Онзи му казва: „Тури си оржие-то въ джоба, понеже азъ не съмъ слабъ.“ Апашътъ му казва: „Извади паритъ или ще тегля.“ Онзи му казва: „Хубаво, тегли. Нищо нѣма да извадя отъ джоба си.“ Апашътъ тегли, ржката така му остава въ въздуха. Ти може да изпратишъ друго влияние, чрезъ което да се вцепенятъ хората. Има хора съ разни сили. Какви ли не лжчи има, които излизатъ изъ човѣшкия организъмъ. Човѣкъ може да простре на земята съ своя погледъ. Българитъ дето казватъ: „Урочасва.“ И бабата ще дойде, ще прекара ржцетъ си и онзи оздравява. Има хора съ лоши очи. Това не е вече магнетизъмъ, ами насѣбра-

но електричество. Това електричество може да се събере въ
такова грамадно количество въ човѣшкия организъмъ, че е
въ състояние да убие когото и да е.

Една млада мома въ Америка, на 21-22 години турила
ржката си на едно дебело дърво, дървото го държатъ 10-12
души. Тя прекарва ржката си на дървото и тѣ [не] може да
удържатъ дървото. Това дърво се върти. Турятъ дървото
подъ едно менгеме. При все това дървото се върти подъ ней-
ната ржка, както една воденица. Цѣлото дърво се увива като
спирала. Тя прекарва презъ разстояние такова течение. Пред-
ставете си, че единъ такъвъ човѣкъ прекарва ржката надъ
васъ или край васъ. Какво ще стане съ васъ? Ще стане както
въ Америка, дето въ ньюоркския щатъ убиватъ хората съ
електричество, като пуснатъ токъ. Колкото и да си силенъ,
като пуснатъ тока, ще загинешъ. Азъ ви говоря за туй влияние.

Тукъ мнозина сж влизали въ обществото. Азъ съмъ чо-
вѣкъ на абсолютната свобода, не съмъ ограничилъ никого,
но мнозина сж злоупотребили. И азъ ви предупреждавамъ
всинца ви. Азъ мога да ви наредя редъ факти, нѣкои, които
излѣзоха вънъ, тѣ не сж били вътре. Не могатъ да излѣзатъ
навънъ. Той казва: „Азъ напускамъ братството.“ Ти не може
да напуснешъ Братството, кждето не си билъ. Като влѣзешъ
въ единъ домъ, дето сж те приели добре, и после окаляшъ и
напуснешъ, ти го напускашъ тогава като единъ престѣпникъ.
Нѣкои влизатъ сега отъ чисто материалистическо гледище.
Тѣ сж свободни. Всѣки е свободенъ да влѣзе въ свѣта, да
работи и да придобие богатство и да живѣе както иска. Щомъ
ти не може да живѣешъ съ нѣкои хора, ти ако излѣзешъ, на-
вънъ отъ тѣхъ, ще ти бжде по-добре. Кжде ще бждемъ ние
вънъ отъ Божествения свѣтъ? Има вече известни закони, ко-
ито вече Богъ е установилъ. Азъ турямъ известенъ новъ по-
рядкъ. Ти ще забогатѣешъ вънъ въ свѣта, ще се оженишъ,
но децата ти и жена ти ще те напуснатъ. Дъщеритѣ ти ще те
напуснатъ и ти ще работишъ като волъ за другитѣ хора. Ти
ще се оженишъ, но утре ще те напусне жена ти. Ще имашъ
деца и тѣ ще те напуснатъ. Разбирамъ да имашъ жена и деца,

но да те обичатъ, да не те напуснатъ. Не да те напуснатъ жена ти и децата ти. Това е безумие.

Сега идейно ви разпращамъ. Нѣкой казва: „Ние, които не сме женени.“ Вие сте чудни, нѣма нито единъ отъ васъ, който да не е жененъ. Нѣма нѣженъ човѣкъ. Вие всички сте женени. Щомъ обичашъ нѣкого, ти си жененъ. Нѣкой обикне нѣкого, той е жененъ. Когато двама се обичатъ и хората турятъ отгоре своето влияние, да попрѣчатъ, тѣ развалятъ Божието. Щомъ двама се обичатъ, оставете Божествената Любовь, както си е. Не туряйте никакъвъ законъ, никакво правило. Оставете всѣки човѣкъ свободенъ, и не се месете въ това, което е Божествено. Отъ това всѣкога има благословение. Тѣзи хора, които се обичатъ по Бога, тѣ могатъ да бждатъ полезни. А тѣзи, които не се обичатъ, тѣ не могатъ да бждатъ полезни. Ти казвашъ: „Не ме обичашъ.“ За да те обичамъ, трѣбва да ти дамъ нѣщо. Всѣки единъ човѣкъ, който има една сила въ себе си, има едно богатство въ себе си.

Где е ценното сега въ васъ? Така, както ви говоря, има нѣщо, което азъ не харесвамъ. Азъ бихъ желалъ това, което ви разпращамъ, да ви бжде като единъ романъ, като „Хиляда и една нощъ“ и вие да не сте заинтересовани. Вие сте сега заинтересовани, това е лошо. Защото въ ума ви ще изпъкне еди-кой си, после втори, трети, кой въ коя категория спада. Незаинтересованиятъ иска да прави опити, да провѣри нѣщата. Толстой казва, че трѣбва да се работи въ свѣта. Кога трѣбва да се работи и какъ? Толстой отиде да работи, но не можа да покаже на хората какъ трѣбваше да работи и Толстой бѣше толкова силенъ, че той не можа да убеди жена си да даде своето богатство. Въ Толстоя остана нѣщо недовършено и Толстой съзнаваше това. Той съзнаваше, че не трѣбваше да се ожени за тази графиня. Това е, което азъ знамъ и ако дойде Толстой втори пжтъ, нѣмаше да се ожени. Тя всѣкога го подиграваше. Той казваше: „Да приложимъ Христовия законъ.“ Тя казваше: „Остави се отъ това.“ Той мислѣше, че като се ожени, ще разреши този въпросъ и не можа да го разреши. Ако вие сте ожененъ за една идея и тази идея не е готова

да се жертвува за васъ, тогава каква е тази идея?

Две млади сестри си приказватъ и азъ ги подслушвамъ отдалече. Едната казва: „Какво ще правимъ ние, все сами ли ще ходимъ?“ - Писанието казва: Обичайте всички. Ти имашъ право, дето казвашъ: „Да не бждемъ сами.“ Ако не обичашъ никого, ти си самъ, нещастенъ, а пъкъ ако обичашъ, не си самъ. Ти казвашъ, че обичашъ, но този не билъ съгласенъ, онзи не билъ съгласенъ. Ти обичай, безъ да търсишъ мнението на другитъ. Ти не подпушвай сърдцето си, ума си и волята си. Азъ не съмъ за силнитъ реакции. Нѣкой казватъ, че трѣбва да се въздържашъ. Не, азъ не съмъ и за въздържанието. Азъ съмъ за другъ единъ методъ, който не е толкозъ мжченъ. Методъ, който ви препорѣчвамъ. Не трѣбва да се въздържашъ. Въ даденъ случай ти трѣбва да проявишъ енергия. Нѣкой те обижда. Ти, като му кажешъ: „Азъ ще ти простя“, нищо не свършвашъ. Ти, като се върнешъ въ кѣщи, ще се види, че си му простилъ. Това, което не си излѣлъ върху онзи, ще се излѣе върху жена ти, децата ти и слугата ти. Ти на този, който те обижда, ще му кажешъ: „Азъ много ви благодаря, елате, ще ви дамъ едно угощение.“ Нали искашъ да покажешъ сила? Тогава този законъ нѣма обратни действия. И същевременно, още като се връщашъ въ кѣщи ще купишъ дрехи на жена си, на децата си, на слугитъ си. Но ти казвашъ: „Какъ ще му простя?“ Нѣма да му простишъ, трѣбва да го накажешъ, чрезъ доброто ще го накажешъ. Този човѣкъ, като го накажешъ, веднага ще се зароди една реакция и той ще каже: „Така трѣбва да се постѣпва.“ Той е избралъ единъ кривъ начинъ, той иска да бжде силенъ тамъ, дето не може да бжде силенъ.

Единъ началникъ, като нагруби по-долнитъ чинове, то долниятъ чинъ, като намѣри въ кѣщи по-слаби, ще ги нагруби. Като ти каже нѣкоя обидна дума, ти трѣбва да я впрегнешъ на работа, иначе тя ще те впрегне на работа. Нѣкой те обиди, ти 20 години не можешъ да го забравишъ. Този те обиди, онзи те обиди и всички тѣзи работи помнишъ и това внася редъ отрови въ човѣшкия животъ. Астралнитъ същес-

тва правятъ постоянни интриги и постоянно обиратъ богатствата ни и ние се намираме въ грѣшно състояние. Тѣзи, грѣшнитѣ състояния сж бири. Но това, за което ви говоря, остава неразбрано за васъ. У васъ става само едно размѣтане на извора. Втория пѣтъ какъ трѣбва да ви говоря?

Оставете да господствува въ васъ влиянието на Божествената мисль. Оставете Божественото да регулира нѣщата.

Отче нашъ

*12 година
39 лекция на Обиця Окултенъ класъ
14. VI. 1933г., срѣда,
Изгрѣвъ, София*

ОРГАНИЗИРАНЕ НА ВЪТРЕШНИЯ ЧОВЪКЪ

Добрата молитва

ум	
сърце	
А воля В	

Признаци за напредналия или за ненапредналия човѣкъ.

Когато умътъ действува, сърдцето се свива по единъ начинъ и мозъкътъ действува по особенъ начинъ. А когато сърдцето действува, умътъ и мозъкътъ действуватъ по другъ начинъ. Когато волята действува, сърдцето и умътъ действуватъ пакъ по другъ начинъ.

Всѣки човѣкъ, който седи по-горе отъ тебе, знае повече. И всѣки човѣкъ, който седи по-долу отъ тебе, знае по-малко. Когато мозъкътъ е организиранъ по-добре, човѣкъ седи по-горе, а когато е организиранъ по-зле, човѣкъ седи по-долу. Сърдцето, което е организирано по-добре или което се проявява по-добре, показва човѣка, който седи по-горе и обратното. Сѣщото е и за волята. Ако единъ човѣкъ рече да направи нѣщо и рече да го прави, той седи по-горе, а ако нѣкой човѣкъ рече да направи нѣщо и той не го прави, той седи по-долу, защото е слабъ. А първия защо седи по-горе? - Защото е силенъ. Ти питаешъ защо онзи седи по-горе. Не разрешавай въпроса защо този седи горе и защо този седи долу. Ако си долу, ти реши да излѣзешъ горе, нищо повече. Защо онзи е горе? - Защото е правилъ усилия, затова е горе. Защо онзи е долу? - Защото онзи не е правилъ усилия, затова седи долу. Ти казваешъ: „Въ нѣкое друго прераждане азъ ще отида горе.“ Въ друго прераждане ще бѣдешъ при сѣщитѣ условия. Долу има по-малко условия за напредване [на] ума, сърдцето и волята. А горе има повече условия за тѣхното напредване. Долу има по-малко условия за проява на Божията мисль, отколкото горе. Щомъ си горе и се безпокоишъ,

ти си долу, макаръ и да мислишъ, че си горе. Той прилича на единъ магарешки трънъ, който израсналъ за 6 месеца и после изсъхналъ, а пъкъ който е горе, прилича на единъ джбъ. Ако човѣкъ има това, което скоро се губи, той не е горе.

Напримѣръ, нѣкой казва: „Имамъ вдъхновение“ За нѣко-го животътъ е пълненъ съ любовъ. Но тази любовъ следъ единъ, два, три месеца изчезва. Той е единъ изворъ, който нѣма дълбоки източници. Първоначално всичкитъ хора сж излѣзли по единъ и сжщи пѣтъ, съ еднакви положителни заложби. Но съ течение на времето, понеже сж имали свобода, не сж положили усилия за своето развиване.

Сега не разбирайте, че човѣкъ, за да се развие, трѣбва да господарува надъ другитъ. Въ свѣта има единъ законъ: Онзи, който господарува, държи най-долното мѣсто, а пъкъ онзи, който слугува, държи най-горното мѣсто. Силниятъ може да слугува, а пъкъ слабиятъ може да господарува. Питамъ: нѣкой, следъ като господарува, какво е спечелилъ? Ако той те владѣе и постоянно възбужда омраза противъ себе си, той губи. Ти търсишъ постоянно цаката противъ него и той ще се намѣри въ трудно положение, а пъкъ онзи, който слугува, той придобива сърдцата на хората. Отъ господаруването е излѣзла леността. Защото само човѣкъ, който господарува, може да бжде ленивъ. Той само показва какво трѣбва да се работи. Има единъ примѣръ изъ американския животъ за американския капралъ* и Вашингтонъ. Капралътъ заповѣдвалъ да дигнатъ една голѣма греда на 30 войници. Но гредата била тежка и не могли да я дигнатъ, трѣбвало още единъ човѣкъ. Капралътъ вика, ругае всичкитъ. Вашингтонъ минавалъ и казалъ на капрала: „Защо ти не помогнешъ?“ Той казалъ: „Азъ съмъ капралъ.“ Вашингтонъ си турналъ рамото и дигнали гредата. После казалъ на капрала: „Ти си капралъ, а пъкъ азъ съмъ генералъ Вашингтонъ.“ Та сега свѣтътъ е пълненъ само съ капрали. Въ всѣко едно общество има толкозъ капрали, че свѣтътъ страда. Това сж сравнения, примѣри за изяснения.

* капралъ - най-нискъ подофицерски чинъ въ нѣкои европейски армии

Тръбва ви единъ методъ за самовъзпитание. Въ теоретическата страна има една опасностъ. Човѣкъ трѣбва да знае нѣщата. Напримѣръ нѣкой мисли за сърдцето и казва: „Азъ мога да чувствавамъ това нѣщо.“ Да го чувствуващъ е едно нѣщо, но да дадешъ насока на сърдцето е друго нѣщо. Ти казващъ: „Азъ мога да го направя.“ Да може да го направишъ, е едно нѣщо, а да го направишъ, е друго нѣщо. Човѣкъ, който се учи, не трѣбва да се смущава отъ знанието на другитѣ хора. Като дойдешъ до учения човѣкъ, ти се смущаващъ, че онзи знае повече отъ тебе. Какво има отъ това, че той знае повече? А пъкъ като дойдешъ при единъ човѣкъ, който знае по-малко отъ тебе ти се повдигащъ. Какво лошо има отъ това, че онзи не знае? Онзи, който знае, е пълно шише. А пъкъ онзи, който не знае, е праздно шише. Това сравнение е съвсемъ механическо, макаръ и истинно. А пъкъ ще дамъ друго сравнение, по-дълбоко. Едно семе посадено, а друго семе - не посадено въ земята. Второто семе съдържа сжщитѣ качества, ако поникне. Ако го посадите ще имате сжщитѣ резултати.

Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте праздно шише. Не решавайте така въпроса. Не, вие си мислите, че сте едно семе, което трѣбва да се посѣе, и че това семе съдържа всички заложи въ себе си. Нѣкой пжтъ вие очаквате да ви се каже, че сте даровити. Но преди всички вие трѣбва да знаете, че сте даровити. Азъ пѣя и зная, че съмъ даровитъ. Даровитиятъ човѣкъ самъ знае, че може. А после другитѣ се научаватъ, че той е даровитъ, а недаровития човѣкъ - хората не знаятъ най-първо, че не е даровитъ и после той се учи.

Нѣкой пжтъ вие седите и мислите дали вие сте християни. Тогава вие сте отъ обикновенитѣ християни. А пъкъ ако знаете, че сте християни преди хората да знаятъ това, тогава вие сте християни. Нѣкои казватъ, че като дошълъ Христосъ, тогава хората станали християни. Много се лъжатъ. Човѣкъ, който отначало на създаването на свѣта не е билъ християнинъ и сега не може да бѣде християнинъ. Отъ създаването на свѣта ти трѣбва да бѣдешъ християнинъ, ако остане сега ти да бѣдешъ християнинъ... За насърчение мо-

жемъ да кажемъ: Ти си изгубилъ нишката и ще се намѣришъ въ голѣмо противоречие съ самия животъ, ако остане сега да бждешъ ученъ и сега да добиешъ дарби. Ти трѣбва да вѣрвашъ, че си одаренъ. Ти трѣбва да знаешъ, че си одаренъ. Ако изменимъ малко ударението ще стане „уд-ренъ“. Значи одареността е станала частъ отъ тебе и ти може да я прилагашъ. „Ударенъ“ значи даденъ ти е даръ, че сж те ударили съ него.

Има основни правила, които трѣбва да спазвате. Често въ васъ се зараждатъ песимистични чувства, отчаяние. Знаете ли какво нѣщо е отчаянието? От-чай. Сега ще ви изтъкувамъ вѣрата. „Вѣр“ значи животъ, а пъкъ „а“ значи слънце въ египетската азбука. „Вѣра“ значи да се приближишъ къмъ слънцето на живота. Това слънце като грѣе за тебе, тогава въ тебе могатъ да се събудятъ всички дарби, които сж вложени въ сърдцето ти, и въ ума ти, и въ твоята воля. Дарбитѣ трѣбва да бждатъ събудени, умътъ, сърдцето и волята ти. За да могатъ да се проявятъ дарбитѣ, трѣбва вѣра. Нѣкой казва: „Вѣрата нищо не ползува.“ Че какъ ще развиешъ дарбитѣ? А пъкъ надеждата е чисто за Земята - това, съ което можешъ да се облѣчешъ, това, което може да стане видимо. Надеждата е чисто на физическото поле. Надеждата се занимава съ нѣща много близки. Тя не разглежда нѣщата за утре, а нѣщата, които ще станатъ отъ сутринята до вечерята. Вѣрата може да се занимава съ нѣща за следъ 100 години, за следъ милиони години и можешъ да вѣрвашъ въ тѣзи нѣща. Надеждата е формата, вѣрата е съдържанието, а пъкъ любовта е смисъла.

Отъ любовта произтича сила отвътре. Трѣбва да се проучаватъ любовта, вѣрата и надеждата. Не както сега се извяватъ на Земята. Нѣкой пѣтъ вие считате за проявление нѣкои прости трептения въ симпатичната нервна система. Вие казвате: „Запалило се е сърдцето ми.“ То е малко търкане, малко се е сгорещило, но не се е запалило сърдцето ти. Подъ думата „любовъ“ се разбира, когато сърдцето се е запалило и гори. Сърдцето нѣкой пѣтъ се запалва, както жилището нѣкой пѣтъ пламва и загорява. Единствената запалка

иде отъ Божествения духъ. И когато човѣшкото сърдце се запали веднажъ, ничия сила въ свѣта не може да го изгаси. Съ този човѣкъ може да правишъ каквото искашъ, но никой пжтъ не можешъ да изгасишъ сърдцето му, а пкъкъ щомъ се запали сърдцето му, то се запалватъ умътъ му и волята му. А пкъкъ когато сърдцето се сгорещява отвънъ, то изгасва.

Всичкото знание, което имаме, трѣбва да го пресѣмъ, за да остане онова сжщественото, на което трѣбва да разчитаме. Нѣкой пжтъ вие сте недоволни отъ себе си. Казвате: „Азъ съмъ много лошъ човѣкъ“, но не е така. Щомъ съзнавашъ, че си лошъ човѣкъ, ти имашъ нѣкоя дреха, която не ти стои добре. Това може да бжде нѣкой възгледъ на дѣдо ти, на баба ти. Ще се освободишъ отъ тѣзи възгледи. Ще съберешъ пари и ще си купишъ нова дреха, а пкъкъ старитѣ дрехи - на ауто дафе.* Може само да си накадишъ носа съ тѣхъ. Нѣкой пжтъ и вие оставяте вашитѣ стари навици, вашитѣ стари дрехи, ужъ да работите съ тѣхъ до известно време, ужъ за икономия. При истинския животъ никога не се позволява да обличашъ една стара дреха, която си хвърлилъ, както змията никога не облича онази кожа, която е хвърлила. Една дреха, като си я хвърлилъ, не се обличай съ нея, а носи нова. Тя е остарѣла. Това може да бжде въ стълкновение съ сегашнитѣ разбирания на живота, но въ сегашното ви разбиране на живота има едно криво разбиране, поради единствената причина, че вие нѣмате правилно отношение къмъ Бога.

Какво разбирамъ подъ правилно отношение? Намирамъ се въ кжщата на единъ богатъ човѣкъ. Азъ съмъ сиромасъ, касата е отворена. Спра се и казвамъ: „Баща ми е съ мене.“ Виждамъ Господъ те гледа, ти ще отидешъ да крадешъ, този царски синъ да отиде да краде, това е срамътъ. Тогава има единъ законъ. Азъ бръквамъ въ джоба и намирамъ, колкото пари имамъ ги турямъ въ касата и така се изкупва престжплението. Ще туришъ, нѣма да вземешъ. Значи ще носишъ свещената идея. Ако всичкитѣ хора иматъ този моралъ, то-

* ауто да фе - (исп.) букв. „дѣло на вѣрата“ - изгаряне на еретици; преносно - изгаряне на книги, които сж противни на идеитѣ на властѣта.

гава какво ще бжде? Тогава какъв ще бжде животът? Единъ царъ всичко може да направи. Единъ учителъ може да тури долна бележка комуто и да е. Мжжът може да убие жена си, но всѣки единъ отъ тѣхъ да се спре и да каже: „Азъ вѣрвамъ въ Бога, Богъ вижда.“ Ти се обезсърдчавашъ. Защо? Ти се отчайвашъ? Защо? Отчаянието иде вследствие едно неразбиране на живота.

Сега като ви говоря, вашитѣ деди и прадеди ме слушатъ. Ако дѣдо ви бѣше уменъ, той не трѣбваше да търпи сиромашия, ако дѣдо ви бѣше уменъ, той не трѣбваше да търпи онѣзи наследствени болести, които е предалъ на васъ. Дѣдо ви идва при васъ и ви казва какъ е живѣлъ той. Азъ съмъ виждалъ много дѣдовци, 80 - годишни и казва: „Азъ съмъ старъ човѣкъ, много съмъ патилъ.“ И ще се изкашля, за да покаже. Рекохъ, ти знаешъ само науката за кашлицата. И какво знае дѣдото? Като билъ младъ, дигалъ единъ чувалъ отъ 100 оки*. А пъкъ сега не може да го дига. Питамъ сега: ако човѣкъ има сила, кжде трѣбва да я употребѣи? Ти минавашъ презъ известно мѣсто и виждашъ, че се върши неправда. Казвашъ: „Тази работа не е моя.“ Тогава силенъ човѣкъ ли си? Има три начина за разрешение на мжчнотиитѣ въ свѣта. Това, което не може да го направишъ чрезъ волята, можешъ да го направишъ чрезъ сърдцето и това, което не можешъ да го направишъ чрезъ сърдцето, можешъ да го направишъ чрезъ ума. Следователно всѣки единъ човѣкъ има една възможность да направи нѣщо, което иска да направи. Така че, ще го направишъ въ единъ отъ тритѣ свѣта.

Трѣбва да започнешъ всѣкога съ сърдцето си. Не започвайте съ вашия умъ. Започвайте съ вашето сърдце, но не внасяйте отрицателни мисли въ сърдцето си и после не започвайте съ най-мжчното. Започнете по възможность съ това, което можете да направите. За придобиването на сила, всѣки единъ отъ васъ може да развие грамадна мускулна енергия и даже има редъ упражнения, може да ги четете, има книги писани върху тѣхъ. Ако една година правите тѣзи упражне-

* 1 ока = 1225 или 1283 грама

ния, може да дигате съ едната си ръка до 20 - 30 - 80 килограма. Най-напредъ ще дигнешъ единъ килограмъ, втория день ще дигнешъ 2 килограма, после 3 - 4 - 5 - 10 килограма, докато дойдешъ да дигашъ 30 - 40 килограма. Като дойдешъ до 40 килограма, ще провѣришъ дали можешъ. Ще дигнешъ реалния товаръ. Ако може да дигашъ, тогава си въ правата посока. Но, ако ръката ти е слаба и не може да дигашъ, тогава идеята не е добре схваната у тебе. Тази идея има начини за реализиране.

За васъ има много работа. Въ странство стари жени ретуширатъ бръчките на лицето си, бръчките сж едно условие за работа. Ето единъ поводъ да ги премахнешъ. Единъ день - една бръчка, другъ день - друга бръчка. Това могатъ да направятъ особено онѣзи, които се занимаватъ съ магнетизъмъ или съ подсъзнанието на човѣка. Въ подсъзнанието на човѣка е вложено доброто и злото въ свѣта. Единъ човѣкъ можемъ да кажемъ, че е хипнотизиранъ. Може да бжде хипнотизиранъ преди 100 години, преди 200 години. Онзи, който те е хипнотизиралъ, може да е посадилъ и да е вложилъ нѣкое хубаво желание въ тебъ, но ако е лошо желанието и нѣкоя лоша мисль ако е вложилъ, като се минатъ 100 години, ти ще изпълнишъ тази добра или лоша мисль. Ще кажешъ: „Има нѣщо, което ме тласка.“

Нѣма човѣкъ върху когото да не е упражнявано влияние [въ] свѣта. Грѣхопадането въ свѣта не е нищо друго, освенъ единъ полухипнозъ, но едновременно въ човѣка има два хипноза. Човѣкъ може да се разхипнотизира. Въ процеса на разхипнотизирането имаме събуждане. Събуждането на човѣка е разхипнотизиране. Ако въ васъ не могатъ да се развиватъ дарбитѣ, това се дължи на тази вътрешна хипноза. Дойде ли до известно мѣсто и кажешъ: „Не му е времето, нека се минатъ още 5 - 10 години“, следъ 5 - 10 години кажешъ: „Не му е дошло още времето.“ И като станешъ на 80 години, казвашъ: „Въ друго прераждане.“ Но въ другото прераждане пакъ можешъ да отложишъ, казвашъ: „Както Господъ е наредилъ.“ Въ Бога нѣма никакво отлагане. Отлагането е човѣшко. Ако ти отложишъ това, което Богъ е решилъ,

тогава ще страдаш. И всѣки единъ човѣкъ, който не иска да страда, не трѣбва да отлага. Всѣко страдание произтича отъ отлагането на известни добродетели. Щомъ отложишъ добродетелта, тогава на мѣстото ще дойде едно лошо разположение. То не е отъ сега, ти да му дадешъ мѣсто.

Разумната вѣра изисква да се изучаватъ правилата на вѣрата. Ако носътъ ти е дълъгъ и тѣсенъ, умътъ ти работи горе, ти ще бждешъ или сухъ човѣкъ, пълненъ само съ електричество или ще бждешъ нервненъ и сприхавъ. Азъ разглеждамъ човѣка вътрешно. Може да е външно спокоенъ, а пъкъ вътрешно - сприхавъ. А пъкъ нѣкой външно може да е сприхавъ, а пъкъ вътрешно да е спокоенъ. Нѣкой изгубилъ хиляда лева и казва: „Нѣма нищо.“ Единъ българинъ въ 1915 година е билъ търговецъ, ималъ е печалба отъ 10 хиляди лева. Далъ ги е нѣкому да послужи. Онзи ги е задигналъ, търговецътъ комуто сж задигнали паритѣ, казалъ: „Добъръ е Господъ, ще спечелимъ пари.“ И следъ две години го срещамъ и казва: „Спечелихъ тѣзи 10 хиляди лева.“

Нѣкой казва: „Изгубихъ младинитѣ си.“ Къде ще си изгубите младинитѣ? Вие имате все повърхностни възгледи за живота. Младинитѣ не се губятъ. Младината е вътре въ тебе и старината е вътре въ тебе. Но има единъ процесъ на подмладяване. Младостта не се губи, но ти не вървишъ по законитѣ на младостта, ти се самозаблуждавашъ. Ти казвашъ, че си остарѣлъ. Ако си остарѣлъ, азъ ще съжалявамъ, тогава работата е много зле. Сега Писанието казва: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ А пъкъ вие, като сте остарѣли, какъ ще влѣзете въ Царството Божие? Христосъ казва: „Мене не ми трѣбватъ стари хора.“ Въ този смисълъ, както вие схващате старостта, вие усѣщате, че краката ви сж отслабнали, ума ви, и сърдцето ви, и волята ви сж отслабнали. Казвате: „Остарѣхъ, младитѣ да сж живи сега.“ Младитѣ следъ време и тѣ ще кажатъ така. Младиятъ е вътре, старъ е дяволътъ. Въ този смисълъ е старъ дяволътъ. Защо не правятъ погрѣшки децата, а старитѣ правятъ погрѣшки и учатъ децата какъ да грѣшатъ? Подъ думата „дяволъ“ азъ разбирамъ една вътрешна разумностъ, коя-

то е вече изопачена, единъ човѣкъ, който си прави оглушки и се отдѣля отъ общия законъ на битието, нѣма правилно разбиране за живота.

Въ природата има общъ законъ: Ти може да изкривявашъ една линия. Линията на поведението, известна сила ти може да я отклонишъ, но тази сила пакъ ще се върне въ сѣщия пътъ, тя е като пружина. И тогава ти ще пострадашъ. Въ свѣта Божественитѣ закони търпятъ едно малко отклонение. Но, ако мислимъ, че ние ще заставимъ Бога, Той да отстъпи, ние се лъжемъ. Въ края на краищата ние трѣбва да отстъпимъ. Или казано другояче: въ свѣта само чрезъ доброто всичко е възможно. Подъ „добро“ разбирамъ силата на ума, сърдце-то и волята, съединени въ едно. Тогава всичко е възможно.

Та най-първо вие трѣбва да се освобождавате отъ този вжтрешенъ хипнозъ. Трѣбва ви начинъ противъ хипноза. Вземете единъ ракъ и ще ви кажа какъ може да хипнотизирате единъ ракъ. Вземете рака и го обърнете на гърба 4 - 5 минути. Концентрирайте ума си и този ракъ ще заспи. Той не може да се мърда. Повѣрва рака, че не може да се мърда. Той е подъ ваше влияние. Дяволътъ прави сѣщото. Той ви туря на гърба ви и вие спирате. Никога не лѣгай на гърба си и ако легнешъ на гърба си, то дръжъ ума си концентриранъ. Нѣкой пътъ може да легнешъ на гърба си, но дръжъ ума си концентриранъ и не заспивай, защото жизненитѣ сили текатъ по грѣбначния стълбъ, нервитѣ се натискатъ и не може да текатъ жизненитѣ сокове правилно.

Има една практическа страна. Да допуснемъ, че не може да разрешите единъ въпросъ, какво трѣбва да правите? За да избави Господъ човѣка, Той е турилъ тѣзи жлези въ носа, които изпускатъ сополитѣ, за да може човѣкъ постепенно да си движи ржцетѣ по носа надолу. Като концентрирашъ ума си, ще прекарашъ двата прѣста по носа отгоре надолу. То е хубаво. Ти се намирашъ въ неразположение на духа. Искашъ да направишъ нѣкоя глупава постѣпка. Хвани съ ржка носа си и тегли съ прѣститѣ отгоре надолу и следъ нѣколко деня ще ти хрумне една свѣтла идея въ ума ти. Полека ще движишъ прѣститѣ си по носа отгоре надолу. Това

правете онѣзи отъ васъ, които мислите сериозно, понеже нѣкой отъ васъ имате стари възгледи. Нѣкой пътъ азъ гледамъ, говорите за нѣщо, въ васъ има една идея, казвате: „Учителътъ не е билъ на нашето мѣсто.“ Азъ не говоря за нѣща, които не зная. Нѣма нѣщо, което да не съмъ опитвалъ и наблюдавалъ. Азъ съмъ наблюдавалъ природата, растенията и когато ви говоря за нѣщата, азъ имамъ само една целъ, да се събуди въ васъ Божественото, съ което вие може да си помогнете, а пъкъ щомъ си помогнете, това е единъ напредѣкъ вътрѣ въ свѣта.

Вие казвате: „Какво може да стане отъ насъ?“ Вие сте чудни. Много може да стане. Мислишъ ли ти право въ свѣта, то твоята права мисль е подтикъ за целия свѣтъ. Като изпратишъ една добра мисль, едно добро чувство, една добра постѣпка, ти вече помагашъ на целия свѣтъ. Единъ богатъ човѣкъ отива въ Небето, отива въ едно голѣмо здание. Въ това здание вижда една голѣма дупка. Защо е оставена тази дупка? Защо не сж турили единъ камѣкъ на това мѣсто? Казали му: „Вашиятъ камѣкъ трѣбва да бѣде тука, затова ще се върнете долу, да го турите.“

Това, което вие не направите въ свѣта, то нѣма да бѣде ваше. Всички ваши постѣпки, това, което направите, ще бѣде за вашитѣ ближни. Това, което спечелите, камънитѣ, които дѣлате, ще бѣдатъ не за васъ, а за зданието. А пъкъ скъпоценнитѣ камъни ще бѣдатъ за васъ. Единъ камѣкъ ще го дѣлашъ и ще кажешъ: „Единъ день този камѣкъ азъ го дѣлахъ, но не може да го нося съ себе си.“ Добритѣ дѣла сж камъни, тѣ трѣбва да отидатъ къмъ всички здания. Като отидешъ нѣкъде и минешъ, ще кажешъ: „Този камѣкъ азъ го дѣлахъ“, а пъкъ това, което припечелите, васъ ви трѣбва единъ скъпоцененъ камѣкъ. Всичкитѣ добродетели сж скъпоценни камъни. Магията седи въ скъпоценнитѣ камъни. Едно време сж носили смарагди, диаманти, сапфири. Единъ скъпоцененъ камѣкъ съдържа въ себе си една магическа сила. Една добродетель, която имашъ въ себе си, съдържа магическа сила. Не може да бѣдешъ силенъ въ свѣта, докато нѣмашъ една добродетель, на която можешъ да разчиташъ.

Споредъ васъ, коя е първата добродетель, на която можешъ да разчиташъ? Азъ искамъ да науча отъ васъ едно нѣщо, едно нѣщо не зная. Коя е първата добродетель? Тази работа вие я знаете по-добре. Азъ зная едно нѣщо. Най-малкото престѣпление зная кое е. Най-малкото престѣпление е да обичашъ нѣкого, по-малко отъ него нѣма. Че да обича нѣкой дъщеря ти, синъ ти, го считаашъ за престѣпление. По-малко отъ това престѣпление не може да има. Това престѣпление е позволено. Кое е най-малкото добро? Азъ влѣзохъ въ вашето положение. Казахъ кое е най-малкото престѣпление. Сега вие ще влѣзете въ моето положение и ще ми кажете кое е най-малкото добро. По обратенъ математически пътъ. Вече имате едно изречение: да не отнемешъ топлината на човѣка. Щомъ видишъ единъ човѣкъ, че обича нѣкого, ти не му отнемай топлината. Той направилъ вече едно престѣпление, той обича. Престѣплението е направено, то е фактъ. Сега ти, за да направишъ най-малкото добро, за да се балансира, не отнемай топлината на това, което става. А ти ще загасишъ тази работа и ще кажешъ: „Той не заслужава твоята любовъ, това - онова.“ Не отнемай малката топлина, поддържай малката топлинка. Това значи да не мразишъ човѣка, защото омразата е смразяване на човѣка. А пъкъ щомъ се отнеме топлината на човѣка, той може да направи разни престѣпления.

Когато ти не може да мислишъ и не може да чувствувашъ и не може да действувашъ, това е хипноза. А пъкъ ние искаме да можемъ да работимъ, да може да употребимъ волята си. Трѣбва да бждете силни въ малкитѣ престѣпления и силни въ малкитѣ добродетели. Най-малката любовъ, която има човѣкъ, въ нея се крие известна опасностъ. Ако ти не си внимателенъ, ти ще се намѣришъ въ условие да направишъ едно престѣпление. Напримѣръ ти обичашъ едно цвѣте и искашъ да го барнешъ и като го барнешъ, ти може да го повредишъ. Напримѣръ ти обичашъ една пеперуда, но при всѣко барване, ти имашъ възможностъ да развалишъ крилцата, ти трѣбва да намѣришъ начинъ да не развалишъ крилцата и да не би твоята обичъ да създаде нещастие за нея. Това е ново-

то разбираше. По този начин човек може да се развива. Вие се спирате и казвате: „Колко глупаво съм постъпвал досега.“ Вие оставете колко глупаво сте постъпвали досега. Не разрешавайте тези неща. Всички наши погрешки остават въпрос на Бога, Той да се справя с тях. А пък за нас остава новото, с което трябва да започваме. Да се съмняваш, да се обезсърдяваш, това са стари работи, това са стари дългове, а пък сега трябва да имаш вратата, силата на това, животворното Слънце.

Та рекох, каквото упражнение и да дам на някой, вие живеете с стари възгледи. Аз съм говорил с мнозина, които цитират какво е казал Христос. Говорих с един евангелски проповедник и той ми цитира един стих, какво е казал Христос. Аз му превождам един примър. Рекох му: „Един евангелски проповедник проповядва в църквата, иска да събере пари за мисионерска работа. Идва един богат човек, който казва: „Не трябва да се проповядва на хората. Разбойникът на кръста без да му се проповядва се спаси.“ Минава се една седмица и този богат все същото казва. Проповедникът му казва: „Онзи беше един умирающ разбойник, а пък ти си един жив разбойник.“ Толстой цитира това и казва: „Онзи беше умиращ разбойник, а аз, живият разбойник какво трябва да правя? Аз трябва да работя за хората и да се откажа от всичко.“

Ние трябва да направим нещо. Въ какво седи нашата любов? Ти обичаш една мома и пишеш по три писма на ден, че много я обичаш, че без нея не може да живееш. Не я оставяш на свобода. А пък тази мома не се нуждае от тази любов. Ти си малко шашкѐнин* . Тя има един баща, който я обича. Тя има една майка, която я обича. Има братя и сестри, които я обичат, гледат я като писано яйце. Каква нужда има тя да я безпокоиш? Ще ѝ пишеш едно писмо, второ, трето, настояваш, че ако тя не приеме любовта ти, ти ще се убиеш. Ние не сме се избавили от това състояние. Нито младите, нито старите са се избавили от

* шашкѐнин - (тур.) забъркан, смахнат, глупав

любовта като най-малко престъпление. Какво трябва да се прави?

Като говоря така, все ще има някоя сестра и братя, които да се скаратъ отвънъ. При мене идва една сестра, много издигната - до третото Небе. Правя опитъ съ нея. Кажа ѝ една дума и тя не може да носи думата. Ако единъ човѣкъ е каченъ до третото Небе, то въ тази вода, въ която той живѣе, тази дума ще се стопи. Моитѣ думи сж направени отъ захаръ. Ако паднатъ въ водата, ще се стопятъ. Ако не паднатъ въ водата, ще ударятъ човѣка по главата. Ако думитѣ паднатъ на единъ метъръ до мене, ще паднатъ въ водата и ще се стопятъ. Ако седя по-близо, до единъ метъръ, то тази дума ще ви удари. Ние трябва да бъдемъ много свободни. Ние трябва да бъдемъ носители на красивото, Божественото, а не своенравни. За бъдеще ние трябва да градимъ новитѣ си тѣла.

Нѣкой пжтъ седимъ така и мислимъ, че сме смирени. Това не е смирение. Или мислимъ, че сме кротки хора. Азъ имамъ особено мнение за смирението, за кротостта, за вѣрата. Вѣрата си има свои признаци. Когато човѣкъ има вѣра, то погледътъ му е нагоре, има нѣщо много красиво и хубаво въ него. Не те гледа направо, а горе гледа. Той има погледа на вѣрата. Той казва: „Да оставимъ старото, да ликвидираме съ него. Нагоре да гледаме.“ И тебе ти стане приятно, а пъкъ другъ, като те погледне, търси нѣкои дефекти въ тебе. Погледни, не да търсишъ дефектитѣ, а търси въ душата му нѣщо ценно. Въ него има благородство, скъпоценни камъни и въ себе си трябва да търсишъ това.

Вие казвате: „Ще остарѣя.“ Казвашъ: „На Учителя косата е побелѣла.“ Тя не е побелѣла. Вие не знаете защо моята коса е побелѣла. Има два вида побелѣване. Нѣкой пжтъ човѣкъ побелѣва отвънъ, а отвжтре почернява. А нѣкой пжтъ отвънъ и отвжтре трябва да побелѣе. Сега нѣкой отъ васъ отвънъ сте побелѣли, но отвжтре дали сте побелѣли? Земята, като побелѣе отъ снѣга, това е отвънъ, а лѣтно време не побелѣва земята. Нѣкой пжтъ лѣтно време побелѣва отъ бѣлия цвѣтъ, но това вече е въ органическия законъ, а не подъ механическия законъ. Ако всичкитѣ цвѣтове се взематъ, какво

ще образуватъ? (- *Бѣлия цвѣтъ.*) Значи, за да станешъ въ правата смисълъ бѣлъ, за да имашъ бѣлия цвѣтъ, ти трѣбва да разбирашъ законитѣ на всичкитѣ цвѣтове - на червения цвѣтъ, на портокаления цвѣтъ, на жълтия, на зеления, на ясно синия, на тъмно синия, на виолетовия. Всѣка една мисълъ, за да я направишъ силна, ти трѣбва да ѝ дадешъ една краска. Щомъ направишъ това, ти ще ѝ предадешъ известна сила. Щомъ дигнатъ червеното знаме, хората отиватъ на война.

Сега започнете съ сърдцето си. Онѣзи отъ васъ, които искате, ще ви дамъ да тонирате малко вашата симпатична нервна система. Нека да го направятъ само онѣзи, които сж готови. Които философствуватъ, въпроса да го оставятъ, като че ли е чель нѣкой романъ, да не се занимаватъ. Но онѣзи отъ васъ, които искате да провѣрите, направете следното: сутринъ като станете, вземете по голо, подъ лъжичката има едно езиче подъ ребрата, има единъ малъкъ отрасъкъ. Съ дѣсната си ржка, съ отворена дланъ ще направите разтриване въ кръгъ нѣколко пѣти на това мѣсто, ако го правите добре, ще имате известенъ резултатъ. Ако го правите правилно, то много ваши недѣзи, ще се премахнатъ. При това упражнение ще концентрирате ума си. Това упражнение ще го правите съ дѣсната си ржка, следъ това ще вземете съ лѣвата си ржка и ще движите отгоре надолу. Направете най-първо по 10 обиколки само съ дѣсната ржка, но не очаквайте изведнажъ голѣми чудеса. Като посѣешъ едно семе, не трѣбва да очаквашъ изведнажъ да поникне. Най-първо да забележите каква промѣна има въ васъ. Напримѣръ неразположенъ си сутринъта. Следъ като направишъ този опитъ 10 дня, ще видишъ промяната. Или като те боли корема, пакъ поразтривай това мѣсто подъ лъжичката и това ще допринесе една промѣна въ мозъчната и симпатичната нервна система.

Енергиитѣ може да минатъ презъ симпатичната нервна система и презъ лѣвата ржка да минатъ въ мозъка. Това най-първо ще го правите за 10 дня. Презъ следующитѣ 10 дня ще си наквасите прѣститѣ въ топла вода, колкото да търпите. Ще наквасите само първата фаланга на прѣститѣ и

съ тѣзи, мокритѣ прѣсти ще правите тѣзи упражнения. Презъ третитѣ 10 дни ще потопите цѣлата рѣжа въ топла вода и ще правите тѣзи упражнения. Защото сутринъ като станете, ще ви вземе по десетина - петнадесетъ минути, ще го правите 30 дѣня. Това сж най-малкитѣ опити, които можете да направите. Нѣкои отъ васъ можете да разправяте какъвъ резултатъ сте добили. Станало е нѣкакво прояснение или нѣкакъвъ дефектъ се е премахналъ. Или нѣкоя гърбица на човѣка се е премахнала.

За да има едно правилно отношение между мозъчната система и симпатичната нервна система, непременно грѣбначниятъ стѣлбъ трѣбва да добие първоначалното положение, трѣбва да има много малка кривина. Щомъ се образува една гърбица, това е единъ много лошъ признакъ. Трѣбва да се пазите отъ една гърбица на гърба ви. Гърбицата не позволявайте. Като станете на 85 години, гърбица пакъ не позволявайте на гърба си. Щомъ се образува тази гърбавина, то се прекъсва тока на енергиитѣ отъ симпатичната нервна система къмъ мозъка. Не могатъ да прииждатъ жизненитѣ токове и тогава човѣкъ се развива неправилно.

Отче нашъ

*12 година
40 лекция на Общия Окултенъ класъ
24. VI. 1933г., сръда,
Изгръвъ, София*

СВЕЩЕНА ОБЛАСТЪ НА ЖИВОТА

Отче нашъ

Сжществува една областъ въ природата, която се нарича Свещена областъ на живота. Великото, туй, отдето вземаме своята морална сила, обходата, произтичатъ отъ тази областъ. Нѣкой пѣтъ ние говоримъ за нѣща благородни, възвишени. То трѣбва да е обосновано, да има нѣкаква основа. Тази основа не се намира на Земята. Човѣкъ трѣбва да влѣзе вътре въ човѣшкия животъ, да дойде въ връзка, за да почувствува влиянието. Това е най-разумното, което подига човѣшката душа. Нѣкой пѣтъ на Земята хората турятъ да бждатъ добри, да бждатъ морални, кротки, добродетелни и понѣкой пѣтъ тѣхнитѣ усилия иматъ толкозь успѣхъ, колкото онзи, който се научилъ на пие вино, пѣкъ пие и се отучва, прави усилие и нищо не се постига.

Рекохъ, трѣбва да имате една основна идея, отдето трѣбва да започнете. Моралтъ, възвишеното въ свѣта си иматъ една основа. Ти не може да бждешъ мораленъ, ако живѣешъ за себе си. Ти не можешъ да бждешъ мораленъ, даже и ако живѣешъ за другитѣ. Кой има единъ моралъ? Туй, което наричатъ хората моралъ, то е да живѣешъ за Бога, за цѣлото - туй, което съдържа всичко въ себе си, за което можешъ да живѣешъ. Но да жертвувашъ всичко за себе си и за ближнитѣ си, ти всѣкога ще останешъ разочарованъ въ своитѣ жертви.

Следователно сега може да се подигатъ тѣзи, които не разбиратъ. Тамъ има споръ. Какво нѣщо е моралъ, може да питаме. Какво нѣщо е сладчина, какво нѣщо е добриятъ вкусъ? Може ли нѣкой, когато не е ялъ сладко, да ти каже какво е сладчина? „Яжъ сладко и ще разберешъ какво е слад-

чината.“ То е въпросъ. Ти може да ядешъ сладко и да ти е горчиво. Не зависи отъ казването. Нѣкой казва: „Азъ ще живѣя добре.“ То е праздна работа. „Азъ ще постъпвамъ добре.“ То е праздна работа. Въ добрия животъ ти искашъ - не искашъ, ще живѣешъ добре. Въ лошия животъ ти каквото и да правишъ, ще живѣешъ зле. Казвате: „Тогава да се подобрятъ условията.“ Тя е философия.

Едно време българитѣ имаха единъ обичай. Когато българинътъ не е мислил, не е завършилъ своитѣ разсѣждения, реже нашироко. Казватъ: „Гладъ има.“ - „Нека търпятъ.“ „Държавата иска пари“ - „Да си иска.“ Казватъ на българина: „Ушурджията* дошълъ, Ивана, Драгана билъ.“ Той обърне дървото, на тънко да реже: „Оттукъ - отъ тамъ ще съберемъ, ще платимъ.“ По-напредъ разсѣждаваше нашироко. А сега, като дойдоха страданията въ неговия животъ?... Това е опаката страна [на] живота, която ограничава човѣка. Нѣма същество, което да нѣма правилно разсѣждение. Туй не е още Свещената областъ. Туй, което носи радостъ, туй, което носи растене, туй, което носи щастие, блаженство на човѣка, е Свещената областъ. Тя е населена съ същества, които живѣятъ. Въ този животъ има толкозъ изобилие и тѣ искатъ да научатъ всичкитѣ хора да живѣятъ така. На физическото поле, щомъ започнешъ да живѣешъ по този начинъ, вече се очертаватъ известни линии. Светията никога не може да има такава форма на устата . На светията устата никога не може да вземе такова положение. Това е психистично състояние. Ако обърнете положението нагоре , то е обратна посока на движение. Между тия две положения, едното е психистично положение, а другото...

Вие имате човѣшки уста съ издигнати жгли. А туй е водораздѣлъ. Зависи каква посока ще вземе. Щомъ човѣкъ се огъва така, то е алчностъ - да вземе, има хамбари съ жито, то е алчностъ. Тебе ти трѣбва половинъ килограмъ на день или единъ килограмъ. Отъ туй, едното кило ти ще извадишъ

* ушурджия - събирачъ на данъци въ Османската империя.

достатъчно енергия, за да преживѣешъ целия день. Всички други човѣшки безпокойства сж напразни. Може да спечелишъ, да осигуришъ живота. Да осигуришъ живота е право, но методътъ е кривъ. Който мисли по стария методъ, ще осигурява. Бащата осигурява, но бащата умира; децата се осигуряватъ, и децата умиратъ, всички умиратъ и все се осигуряватъ. Кажете ми каква е тази осигуровка, всичкитъ умиратъ. Какъвъ е този моралъ? Всички все за здраве говорятъ и въ края на краищата все сж болни. Всичкитъ болести, всичкитъ страдания, несрети, сиромашия се дължатъ, когато ние не живѣемъ съ законитъ на тази Свещената областъ. Защото сиромашията е здравословно състояние и богатството е друго състояние. Ти си сиромашъ - празенъ чувалъ, за да има какво да турятъ. Като умирашъ, отъ другата страна ще идешъ, да раздадешъ на онѣзи, които нѣматъ. Като излѣзешъ отъ Свещената областъ, казвашъ: „Туй го дадохъ на другитъ и за мене остана.“ Днесъ единъ чувалъ, утре другъ, день следъ день, изпратятъ комисия да приематъ колко чували си задигналъ и следъ като намѣрятъ, нищо не ти казватъ. Поусмихнатъ се малко, но ще те накаратъ да го принесешъ, да ги раздадешъ и ти искашъ - не искашъ ще ги раздадешъ.

Понѣкой пътъ вие съ вашитъ разбирания искате да представите Бога да мисли като васъ и да постѣпва като васъ. Туй никога нѣма да стане. Не може и нѣма да бжде презъ цѣлата вѣчностъ. Богъ никога нѣма да постѣпни така, както ние постѣпваме. Да постѣпни така, значи да се унищожи цѣлата вѣчностъ. Казваме: „Защо Господъ така постѣпва?“ Скимнало ни да градимъ къща, вали дъждъ отвѣнка, азъ искамъ да имамъ къща. Цѣлата Земя е най-хубавата къща, която е направена. Ние ще направимъ една колиба, нѣкоя дупка и ще влѣземъ въ тая дупчица. Погледнешъ, казвашъ: „Красива е къщата.“ Питамъ: всички, който имате къщи, колцина отъ васъ сте здрави? Въ тази, Божествената къща, покривътъ какъ е украсенъ, каква вентилация има. Въ бждещето състояние вие може да си направите каквато къща искате. Нѣма полесна работа да си направите къща. Както децата надуватъ

единъ мѣхуръ. Ти като кажешъ, ще имашъ каквото кажешъ. Искашъ кѣща на единъ етажъ, на два етажа, може да имашъ една мебелирана стая. Казвате: „Кога ще бѣде?“ - Когато влѣзете въ тази свещена областъ, има възможностъ. При сегашнитѣ условия отъ камъни и отъ кирпичи* ще градишъ. Каквато ти е кѣщата, такъвъ ще бѣдешъ и ти. Ще живѣешъ въ кѣща, направена отъ калъ, човѣкъ ще станешъ и нѣма да те види никой. Ще живѣешъ въ кѣща, направена отъ камъни, човѣкъ ще станешъ и нѣма да те види никой. Кѣщата на човѣка трѣбва да бѣде направена отъ най-хубавъ материалъ, който съществува въ природата. Знаете ли вие, като влизате вкѣщи, какви изпарения има? Въ кѣщата баща му се е сърдилъ, майка му се е сърдила, баба му се е сърдила, снаха му се е сърдила, зетъ му се е сърдилъ. Всичкитѣ сръдни сж вжтре. Всѣка сръдня е отрова. И като се срещнете, казвате: „Не ме интересува.“ Всѣка сръдня, когато се сърдишъ безъ причина, тя е отрова. Азъ позволявамъ само една сръдня, тя е свещена сръдня. Но на день има само единъ случай, дето може да се разсърдишъ така. Щомъ се сърдишъ 10 пѣти на день, другитѣ 9 сръдни отравятъ организма, сръдцето и следъ туй ти си неразположенъ. Тогава лѣкарътъ ще дойде, ще каже, че такива съединения имало, албуминъ имало, но причината на всичкитѣ болести седи, че ти не живѣешъ въ Свещената областъ.

Когато човѣкъ влѣзе въ тази областъ, веднага очитѣ се избистрятъ. Очитѣ трѣбва да бѣдатъ прозрачни. Нѣкой човѣкъ, като те погледне, мяза на вълкъ. Гледа да те ухапе, да ти изгърбуши корема ти. Нѣкой, като те срещне, ще извади червата ти. Срещне те нѣкой, най-първо те гледа, изпитва характера ти. Какъ се изпитва характера? Срещна нѣкой, погледне ме отъ главата до петитѣ. Какво ще ме измѣрва? Сто и 65 см съмъ високъ. Не съмъ планина. Нито съмъ Витоша, нито Мусала, нито Хималаи. Разбирамъ една висока планина - Хималаитѣ, а единъ човѣкъ 165 см. високъ или 170 или най-

* кирпичъ - тухли, направени отъ жълта глина, слама и вода, изпечени на слънце

високия човѣкъ - 2 метра. Съ 2 метра какво може да се направи? Въ тия, дребнитѣ идеи ние искаме да имаме уважение и почитание. Но уважението и почитанието седи въ тази областъ. Ако ти си свързанъ съ нея, съ свещената областъ на живота ти ще имашъ почитание и уважение. Онази чешма, която има почитание и уважение, не седи отъ малката вода, която излиза, но голѣмия резервоаръ на онази жизнена енергия. Тогава има почитание и уважение и при това водата трѣбва да е доброкачествена, която изтича. Всѣки единъ човѣкъ е единъ малъкъ изворъ на тази Божествена свещена основа. Всичкитѣ религиозни хора, въ всичкитѣ вѣкове сж имали едно желание да я обясняватъ. Пророцитѣ сж говорили, свещеницитѣ сж говорили, всички обикновени хора и всички спорятъ какво сж видели и какво сж разбрали. Всѣки единъ отъ васъ иска да приложи едно отъ тия правила, но да се прилагатъ правилата въ живота е много трудна работа.

Азъ позволявамъ само едно правило - на обичѣта. Даже правилата на правдата не желая, защото сж голѣмо изкуство или пъкъ правилата на любовѣта. Тя има едно външно правило. Милосърдието е външната страна на Любовѣта. Любовѣта е вътрешната страна на живота. Онзи човѣкъ, който люби, той за болни хора не се интересува, той и за сиромаси хора не се интересува. *За грѣшни хора не се интересуватъ, за учениѣ хора не се интересуватъ.* Човѣкътъ на Любовѣта мисли за съвсемъ друго. Когато нѣкой каже, че не е милосърдъ, азъ подразбирамъ, че той има единъ неджгъ. Ако си здравъ човѣкъ и двамата ще ходимъ, ще се разхождаме по планината. Ще се възкачваме отъ едно мѣсто на друго. Дойдемъ до нѣкой голѣмъ трапъ, ще се метнешъ отъ единия край до другия. Щомъ нѣкой падне вътре и не може да прескочи, тогава ще се яви милосърдието. Милосърдието въ свѣта се явява всѣкога да помага. Онѣзи хора, които не знаятъ закона на любовѣта - счупилъ си крака, наранилъ си се, обидили сж тѣ, не си постъпилъ добре. Това сж несрети въ живота, ти не си живѣлъ споредъ законитѣ на Любовѣта. Какъ може единъ човѣкъ, който те обича, да те обиди, то е невъзможно. Лю-

бовъта, това е свещеното въ живота. Казвате: „Ние не се обичаме.“ Не говорете така. Този езикъ не е хубавъ. Не се обичаме, значи сме въ безлюбието, а безлюбието е opakото на живота.

Сега искамъ да остане една идея въ ума ви. Не морализиране, не да ви кажа какъ трѣбва да живѣте. Ако остане сега азъ да ви уча какъ да живѣте, то е изгубена работа. Азъ искамъ да ви кажа: Както сте живѣли едно време, да започнете да живѣте и сега. Както сте мислили едно време, да започнете да мислите сега. Едно време сте мислили много хубаво и сте престанали да мислите така. Има едно задрѣстване. Знаете на какво мяза човѣкъ, когато не мисли право. Когато човѣкъ яде, задрѣсти се, задъни се, яде човѣкъ, ама не е отпушенъ. Питамъ: какво ти струва яденето, ако си задъненъ? Питалъ единъ царъ, единъ голѣмъ философъ: „Кое е най-голѣмото щастие на земята?“ Той казалъ: „Да се отпусимъ.“ - „Какъ така? Не е ли да си богатъ, ученъ?“ Казва: „Да се отпусимъ, най-хубавото нѣщо е това. По-голѣмо щастие нѣма.“ Този философъ, за да докаже на царя, за 10 дня го запушилъ и следъ това царътъ казалъ: „Най-хубавото нѣщо е да е отпушенъ човѣкъ.“ Всички трѣбва да бждете отпушени, нечистото да си върви, да влиза чистото въ насъ. То е хубавото въ живота. На човѣшки езикъ казано: не оставяйте нищо нечисто въ себе си. Дойде вечерътъ, да не остане нито едно парче отъ нѣкаква нечистота. Остане ли за втория день, за третия день, целиятъ ти животъ ще се влоши.

Може да остане другата мисль. Когато се говори за Свещената областъ, нѣкой ще каже: „За кого се отнася туй?“ За никого не се отнася, ние говоримъ за цѣлокупния животъ, какъ трѣбва да живѣемъ, понеже тамъ ще намѣримъ своето здраве, тамъ ще намѣримъ своята сила и нашия идеалъ тамъ ще намѣримъ. Всичко това, за което копнеятъ душитъ ни, ще го намѣримъ въ тази областъ. Когато човѣкъ е въ съгласие съ тази областъ, всичкитѣ хора се подчиняватъ на този законъ. Можемъ да направимъ единъ опитъ. Не опитъ за користолюбие, да забогатѣе нѣкой, но да провѣримъ самата

истина. Богатство е, когато човѣкъ влѣзе въ тази областъ, ще каже: „Слѣпъ бѣхъ, сега виждамъ.“ Нѣма защо да бждешъ недоволенъ. Ти ще се радвашъ на хората. За всичкитѣ блага, които имате въ свѣта. Ако имаме цѣлата Земя, дадена на разположение, бихме ли завидели на човѣкъ, който има 10 дека-ра земя. Да вземемъ неговата кжща и да имаме неговото положение.

Вие най-първо не сте се научили да се радвате. Вие видите единъ красивъ човѣкъ, не се радвате, вие искате да бждете красиви. Вие видите единъ ученъ човѣкъ, не се радвате, казвате: „И азъ да бжде ученъ.“ Кой ви препятствува да бждете ученъ? Въ какво седи ученостъта на човѣка. Въ какво е ученъ човѣкъ, кое може да направи? Най-ученитъ хора, което имаме въ Европа, попитайте ги, преди 1000 години кжде е билъ — не знае. Той ще разправя, че имало азотъ, кислородъ, на Слънцето много елементи има. Попитайте го има ли живи хора на Слънцето, ще каже: „Всичко е въ разтопено състояние, никакъвъ животъ нѣма на Слънцето.“ И той минава за първокласенъ ученъ човѣкъ. Попитайте религиозния човѣкъ: „Баща ти е умрѣлъ, кжде е той?“ Ако той е отъ православната църква, ще каже, че той е въ джендема, ако е евангелистъ, ще каже, че е въ ада, ако е окултистъ ще е въ ада, всички все въ ада турятъ. Щомъ вървишъ противъ, въ пѣкъла турятъ.

Човѣкъ може да е православенъ, да иде въ пѣкъла, може да е евангелистъ, окултистъ, какъвто и да е билъ, ще иде въ пѣкъла, като не е билъ въ свещената областъ. Нѣкой казва: „Като умра, кжде ще ида?“ Като умрешъ ще бждешъ тамъ, гдето си сега. Най-първо умирането вие го схващате материалистически. Ако следъ като умрешъ, ще идешъ нѣкъжде, ти си материално същество. Ако си лѣкъ газъ, ще идешъ въ въздуха на 4–5 километра и тамъ ще се спрешъ. Ако си тежкъ газъ, ще потънешъ на земята, на 100-200 метра, понеже има по-тежки, пакъ ще спрешъ. Казвате: „Кжде е той?“ - Отишълъ. Човѣкъ като умре не завзема никакво пространство. Той е толкозъ мѣничкъ, че не завзема никакво прост-

ранство.

Има една окултна теория, доколко е вѣрно, не зная. Но донѣкѣде е вѣрна. Всѣки единъ отъ васъ като умира, ще мине една опитностъ. Най-първо нѣкой иде отъ другия свѣтъ да ви посрещне, да ви покаже пътя. Вие ще излѣзете отъ тѣлото. Но щомъ излѣзете, има лоши хора, които чакатъ, тѣ ще влѣзатъ въ тѣлото и ще започнатъ да грабятъ, да крадатъ твоитѣ органи. Това е разлагането на тѣлото. Други ще искатъ да те турятъ въ робство и душата ти започва да бѣга. Тѣ отзадъ те гонятъ и тогава душата започва да се смаява, да се смаява и стане толкозъ малка, че изгуби тази форма, избави се отъ едно страдание и тѣ не може да я намѣрятъ. Ще изгубишъ всичкото величие и като я напуснатъ всичкитѣ разбойници, настава голѣма тъга, че е изгубила формата и никакво величие не представя. Съ какво ще мѣримъ този човѣкъ? Най-малката точица, че като духне вѣтърътъ, ходи въ пространството. Въздухътъ е пълень съ такива души, които вѣтърътъ ги носи. Едно време бѣше велика, това е направила, онова е направила, а сега вѣтърътъ я носи като прашинка изъ въздуха. Ако се носишъ като прашинка, ти нѣмашъ уважение и почитание. Ако влѣзешъ въ въздуха и те носи като малка прашинка, какво уважение ще имашъ?

Сега съ туй, като ви говоря не искамъ да внеса разочарование, но да ви обърна внимание върху разумната страна въ живота. Всѣка една форма, въ която Божествената идея не може да функционира, каквато и да е тази форма, тя е вече едно зловещо мѣсто, дето може да се зараждатъ всички нещастия на хората. Ако нашето тѣло не е проводникъ на Божествената енергия, ние ще бждемъ проводници на всичкитѣ нещастия на Земята. Що е добриятъ животъ? Да бждешъ проводникъ на всичко онова Божествено въ свѣта. Щомъ си проводникъ на Божественото, туй Божественото носи щастие за тебе, носи щастие и за твоитѣ ближни. Ако всичкитѣ хора биха се съгласили да бждатъ проводници на Божественото, противоречията, които сега съществуватъ, веднага щѣха да се разрешатъ. Ако онзи богатиятъ отива, а сиромаш-

хътъ бѣга, дали трѣбва да му даде, какъ трѣбва да му помогне? Въ какво седи помощта на единъ човѣкъ? Всѣки човѣкъ се нуждае. Трѣбва да дойде при мене. Иска 20 - 30 хиляди лева. Нему не му сж нуждни толкозъ пари. Нуждни му сж обуша за 100 лева. Нуждна му е шапка за 100 лева, едно палто за 100 - 200 лева, единъ сомунъ хлѣбъ за 5 лева, малко грахъ - той струва 2 лева и половина, нѣколко чесъна, тѣ струватъ 1 левъ. Дрехитѣ сж за цѣла година. Шапката е за цѣла година, 5 лева му трѣбватъ на день. Съ 5 лева човѣкъ може да прекара преспокойно. Преспокойно може да мине умниятъ човѣкъ. Ако единъ светия има 5 лева въ джоба си, тия 5 лева, той като ги извади, вториятъ день като бръкне, пакъ 5 лева има. На третия день пакъ 5 лева има. Той бърка въ джоба и 5-тѣ лева оставатъ. Той вади 5 лева, но тѣ оставатъ, тѣ сж подкваса. Азъ бихъ предпочелъ да имамъ 5 лева въ джоба си, отколкото една банка, която утре ще фалира.

Ние ще мязаме на онзи българинъ, който внесълъ 600 хиляди марки въ една германска банка и казалъ: „Осигурихъ се,“ но фалирала тази германска банка и следъ време получава едно писмо. Пишатъ му: „Господине, не можемъ да водимъ смѣтка за вашитѣ 600 хиляди лева, елате да си ги вземете.“ Отива той въ банката и онзи счетоводителъ му далъ още 600 хиляди марки, да станатъ 50 стотинки, та да може да се води смѣтка, да се впишатъ паритѣ. Единъ милионъ и 200 хиляди марки иматъ стойността на 50 стотинки.

Единъ день всичкитѣ наши сегашни идеи, които имаме, които сме натрупали, нѣма да струватъ 50 стотинки. Тогава какво ще правимъ? Следъ като умрешъ, ти идешъ въ другия свѣтъ, нѣма кой да те посрещне. Онѣзи, които обичатъ Бога, следъ като излѣзатъ, ще има най-малко единъ кабиолетъ, едно такси, ще има приятели, ще те приематъ, тъй както свети Илия съ колесницата. Който отива безъ колесница на онзи свѣтъ, е много лошо. Свети Илия съ колесница отиде. Мнозина сега, като погребватъ нѣкого, го носятъ на колата, а умрелия и той върви отподире. Казватъ: „Къде е отишълъ? На оня свѣтъ е.“ А колата върви отпредъ, а той

подиръ колата и той се чуди горкиятъ. Тѣ го мислятъ, че е въ оня свѣтъ, а той се чуди до какво дередже* дошълъ, да ти носятъ тѣлото, а ти подиръ. И тѣ казватъ: „На оня свѣтъ е.“ Но това е свѣтъ на страдание, на голѣмо разочарование.

Нѣкой ще каже: „Ами това вѣрно ли е?“ Азъ питамъ: Твоитѣ пари, които влѣзоха въ банката, вѣрно ли е, че влѣзоха, а после изчезнаха? Две хиляди банки въ Америка фалираха. Две хиляди банки, въ които беднитѣ хора спестяваха паритѣ си, вложиха ги за черни [дни]. Две хиляди банки фалираха съ милиарди долари. Тия, беднитѣ хора останаха и паритѣ изчезнаха и чернитѣ дни пакъ изпъкнаха. Ние се осигуряваме въ нѣкоя банка. Осигурявайте се тамъ, където банката да не фалира. Има нѣкъде, дето може да се осигурите.

Тогава този водораздѣлъ какво показва? Какво трѣбва да правишъ? Нѣкой пжтъ българитѣ казватъ: „Да не говоришъ.“ Ти искашъ да знаешъ добъръ човѣкъ ли е. Нѣкой пжтъ, като си радостенъ, тури си ржката на долната устна. Че какво ще те ползува, ако си радостенъ? Казвашъ: „Знаешъ какво може да направя?“ - Нищо не може да направишъ! Какво ще стане следъ туй? Нищо не е станало. Има известни черти. Срещнешъ нѣкой човѣкъ, който е красивъ, азъ съмъ привеждалъ този примѣръ. Отива при единъ скжперникъ единъ американецъ. Ходи при него, говори му за оня свѣтъ, проповѣдва му, той извадилъ половинъ доларъ или четвъртъ доларъ. Отива една млада мома и той казва: „Моля, какво обичате?“ – „Трѣбватъ ми 20 хиляди долара.“ – „Заповѣдайте. И другъ пжтъ елате. Азъ съмъ на вашитѣ услуги.“ Вие ще кажете: „Хипнотизирала го е.“ Не. Тя е Свещената областъ. Тя му казва: „Ти си касиеръ на Бога. Знаешъ ли кжде ще идешъ?“ Тя носи животъ. „И като си заmine, присвие се сърдцето ми.“ Казва: „За првъ пжтъ сърдцето ми трепна. Дано да дойде пакъ.“

Като срещнемъ хората въ свѣта, ние да сме носители на живота. Казвате: „Мене ми е приятенъ този човѣкъ.“ Човѣкъ, който ти е приятенъ, той внася нѣщо въ твоя животъ.

* дередже - състояние, положение

Този човѣкъ, който ти е неприятенъ, той не е внесълъ нищо, но отнелъ нѣщо. Като се срещнемъ, запознаваме се. Въ всичкото запознанство ние сме носители на Божественитѣ блага, които преминаватъ и носятъ здраве. Ти може да си боленъ и веднага болестта изчезне. Ти си въ Свещената областъ. Рекохъ, по-добре е да срещнемъ нашитѣ ближни, които да сж добри проводници на Божественото, а не да се образува общество и да казваме: „Този не живѣе добре.“

Запримѣръ какъ трѣбва да живея азъ? Какъ трѣбва да ви гледамъ? Нѣкой казва: „Не гледашъ добре.“ Какъ трѣбва да ви гледамъ? Нѣкоя сестра остарѣла. Като я погледна, ще се подмлади. После гледамъ слабичка е. Рекохъ, да влѣзе повече животъ. И бедничка е малко - парици да дойдатъ. После, не е зачитана. Рекохъ, да я зачитатъ. Веднага да ви пожелаая всичко онова хубаво. После вие казвате: „Стана ми приятно.“ Че какъ нѣма да ви стане приятно, желая ви доброто. Ако ви срещна и кажа: „Какъвъ голѣмъ грѣшникъ си. Какви сж изкривени краката, рѣцетѣ, очитѣ“, ти се сгушишъ въ себе си. Това не е философия. Отъ де зная погрѣшките? Нѣма никаква философия въ погрѣшките. Всичката философия седи въ хубавото, което е скрито въ насъ. Когато срещна единъ човѣкъ, азъ го оценявамъ съ онова, което Богъ е вложилъ въ него. За мене хората не сж безъ съдържание. Иматъ съдържание. Срещна единъ човѣкъ, виждамъ, че Богъ е вложилъ въ него. Въ тебе Богъ е вложилъ най-хубавитѣ работи. Занѣмарили си ги. Започни да работишъ тъй, както едно време си работилъ. Всички трѣбва да работимъ съ онова, което е вложено въ насъ. То нѣма да дойде сега. Има една областъ на разсѣждения, отъ която човѣкъ трѣбва да се освободи. Човѣкъ седи и е недоволенъ отъ живота. При нашето голѣмо недоволство седни и благодари на Бога. Благодари, че не си падналъ по-дълбоко.

Запримѣръ въ васъ има една крива идея. Вие мислите, че като паднете въ океана ще потънете до дъното. Даже голѣмитѣ параходи, когато потъватъ, едва ли единъ параходъ може да потъне на половинъ километъръ. До единъ километъръ

ръ остава дълбоко, а нѣкой мисли, че на дъното потъва. Разправяше ми единъ българинъ, изчислява ми, статистика има. Около 10 хиляди такива морски гемии има, които ходятъ изъ [океана] безъ капитанъ. Десетъ хиляди гемии и съ тѣхъ ставатъ нещастия. Нѣкои сж на 5, на 10 метра на повърхността. Нѣкои сж подъ водата, блъсне се гемията, потъне нѣкоя моторна лодка, потъне нѣкой търговски параходъ. Туй потъване се дължи на тия параходи, на тия гемии безъ капитани. Човѣкъ нѣма да потъне до дъното. Нѣкой човѣкъ може да прилича на такъвъ човѣкъ безъ идея. Нѣкой казва: „Азъ нѣмамъ никакъвъ идеалъ.“ Ти мязашъ на такъвъ корабъ, който ходи изъ морето безъ капитанъ. По-добре е параходъ съ капитанъ, съ моряци, съ вжглища, съ всичкитѣ пособия, отколкото единъ параходъ безъ капитанъ и безъ моряци.

Сега ние искаме да осмислимъ живота. Не сега да го осмислимъ, но животътъ е осмисленъ. Дошло е време за това. Вие казвате: „Второто пришествие дошло.“ Ти боледувашъ, второто пришествие дошло. Ти на гърба лежишъ, второто пришествие дошло. Кое е второто пришествие? Не е да умрешъ. При второто пришествие гледай да възкръснешъ. При второто пришествие трѣбва да възкръснатъ всички. Ако не можешъ да станешъ отъ леглото, какво те интересува второто пришествие. Второто пришествие е да излѣзешъ отъ ограниченията, които съществуватъ. Сиромахъ си, да се махне сиромашията. Не си зачитанъ, да се махне незачитането. Смушавашъ се, да се махне смущението. Да се махне всичко онова, което те мжчи, то е второто пришествие. Праведнитѣ, значи, да се освободятъ отъ ограниченията, да дойде положителното. Положителното кое е въ свѣта? Ние даже сме започнали да опорочаваме любовта. „Тя, казва, го обича.“ Тя обича нѣкого, той обича нѣкоя, веднага едно еротично чувство влагате. Обича го, че какво лошо има въ това. Ние често мязаме на онзи турчинъ, който като се оженилъ, условията го заставили да иде на гурбетлъкъ. Отива той и жена му още не била родила, и следъ 20 години се връща. Като се връщалъ, миналъ покрай единъ дервишинъ и

Този човѣкъ, който ти е неприятенъ, той не е внесълъ нищо, но отнелъ нѣщо. Като се срещнемъ, запознаваме се. Въ всичкото запознанство ние сме носители на Божественитѣ блага, които преминаватъ и носятъ здраве. Ти може да си боленъ и веднага болестъта изчезне. Ти си въ Свещената областъ. Рекохъ, по-добре е да срещнемъ нашитѣ ближни, които да сж добри проводници на Божественото, а не да се образува общество и да казваме: „Този не живѣе добре.“

Запримѣръ какъ трѣбва да живея азъ? Какъ трѣбва да ви гледамъ? Нѣкой казва: „Не гледашъ добре.“ Какъ трѣбва да ви гледамъ? Нѣкоя сестра остарѣла. Като я погледна, ще се подмлади. После гледамъ слабичка е. Рекохъ, да влѣзе повече животъ. И бедничка е малко - парици да дойдатъ. После, не е зачитана. Рекохъ, да я зачитатъ. Веднага да ви пожелае всичко онова хубаво. После вие казвате: „Стана ми приятно.“ Че какъ нѣма да ви стане приятно, желая ви доброто. Ако ви срещна и кажа: „Какъвъ голѣмъ грѣшникъ си. Какви сж изкривени краката, рѣцетѣ, очитѣ“, ти се сгушишъ въ себе си. Това не е философия. Отъ де зная погрѣшкитѣ? Нѣма никаква философия въ погрѣшкитѣ. Всичката философия се ди въ хубавото, което е скрито въ насъ. Когато срещна единъ човѣкъ, азъ го оценявамъ съ онова, което Богъ е вложилъ въ него. За мене хората не сж безъ съдържание. Иматъ съдържание. Срещна единъ човѣкъ, виждамъ, че Богъ е вложилъ въ него. Въ тебе Богъ е вложилъ най-хубавитѣ работи. Занѣмарили си ги. Започни да работишъ тъй, както едно време си работилъ. Всички трѣбва да работимъ съ онова, което е вложено въ насъ. То нѣма да дойде сега. Има една областъ на разсѣждения, отъ която човѣкъ трѣбва да се освободи. Човѣкъ седи и е недоволенъ отъ живота. При нашето голѣмо недоволство седни и благодари на Бога. Благодари, че не си падналъ по-дълбоко.

Запримѣръ въ васъ има една крива идея. Вие мислите, че като паднете въ океана ще потънете до дъното. Даже голѣмитѣ параходи, когато потъватъ, едва ли единъ параходъ може да потъне на половинъ километъръ. До единъ километъръ-

ръ остава дълбоко, а нѣкой мисли, че на дѣното потъва. Раз-
правяше ми единъ българинъ, изчислява ми, статистика има.
Около 10 хиляди такива морски гемии има, които ходятъ изъ
[океана] безъ капитанъ. Десетъ хиляди гемии и съ тѣхъ ста-
ватъ нещастия. Нѣкои сж на 5, на 10 метра на повърхность-
та. Нѣкои сж подъ водата, блъсне се гемията, потъне нѣкоя
моторна лодка, потъне нѣкой търговски параходъ. Туй по-
тѣване се дължи на тия параходи, на тия гемии безъ капита-
ни. Човѣкъ нѣма да потъне до дѣното. Нѣкой човѣкъ може
да прилича на такъвъ човѣкъ безъ идея. Нѣкой казва: „Азъ
нѣмамъ никакъвъ идеалъ.“ Ти мязашъ на такъвъ корабъ, кой-
то ходи изъ морето безъ капитанъ. По-добре е параходъ съ
капитанъ, съ моряци, съ вжглища, съ всичкитѣ пособия, от-
колкото единъ параходъ безъ капитанъ и безъ моряци.

Сега ние искаме да осмислимъ живота. Не сега да го
осмислимъ, но животътъ е осмисленъ. Дошло е време за то-
ва. Вие казвате: „Второто пришествие дошло.“ Ти боледу-
вашъ, второто пришествие дошло. Ти на гърба лежишъ, вто-
рото пришествие дошло. Кое е второто пришествие? Не е
да умрешъ. При второто пришествие гледай да възкръс-
нешъ. При второто пришествие трѣбва да възкръснатъ всич-
ки. Ако не можешъ да станешъ отъ леглото, какво те интере-
сува второто пришествие. Второто пришествие е да излѣ-
зешъ отъ ограниченията, които съществуватъ. Сиромашъ си,
да се махне сиромашията. Не си зачитанъ, да се махне неза-
читането. Смущавашъ се, да се махне смущението. Да се
махне всичко онова, което те мъчи, то е второто пришеств-
вие. Праведнитѣ, значи, да се освободятъ отъ ограничения-
та, да дойде положителното. Положителното кое е въ свѣта?
Ние даже сме започнали да опорочаваме любовта. „Тя, каз-
ва, го обича.“ Тя обича нѣкого, той обича нѣкоя, веднага
едно еротично чувство влагате. Обича го, че какво лошо има
въ това. Ние често мязаме на онзи турчинъ, който като се
оженилъ, условията го заставили да иде на гурбетлъкъ. Оти-
ва той и жена му още не била родила, и следъ 20 години се
връща. Като се връщалъ, миналъ покрай единъ дервишинъ и

искалъ да си гледа, да си види какъв ще му бжде кжсметът. Дервишинът му казва: „Три пжти мисли, преди да направиш нѣщо.“ Той си казва: „Туй, хубавото не го ли зная, язък* за паритѣ.“ Турчинът искалъ да види първо жена си. Жива ли е или не. Той гледа жена му, до нея седи единъ младъ момък, цѣлува я прегръща я. „О-о“, казва. Взема пушката, но веднага дошла идеята на дервишина: три пжти мисли преди да правиш. Този младъ момък какво говори? Той чува, че ѝ казва „мамо“. Той си казва: „Азъ отидохъ въ странство. Това е нейниятъ синъ, който прегръща. Нейниятъ синъ я прегръща.“ И той казва сега: „Ние имаме известни изкълчени идеи.“ Ако нѣкой обича нѣкого, то е отъ Бога. Родениятъ отъ Бога, той обича. Горко на онзи, който не обича.

Въ свещената областъ трѣбва да се изправятъ тия линии. Често като се изправятъ, обезформява се нашата уста. Нашата уста не трѣбва да се обезформява, понеже тя е живъ изворъ. Нито читѣ трѣбва да се обезформяватъ, нито лицето трѣбва да се обезформява. Човѣкъ може да дойде до старини и пакъ да има правилни черти на лицето. После космитѣ трѣбва да сж правилни, на единъ праведенъ човѣкъ. Трѣбва да бждатъ въ права линия. Не се изисква голѣма философия. Ти като прекарашъ прѣститѣ въ косата, ще знаешъ този човѣкъ живѣе ли добре или не. Това сж само болезнени диагнози, но всжщностъ, отъ гледището на свещената областъ, хората сж се отклонили отъ Божественото. Единъ човѣкъ, който не дава достатъчно храна на своето тѣло, веднага се изтощава. Онзи, който не дава достатъчно храна на своя умъ, умътъ се изтощава, осиромашава. Онзи, който не дава достатъчно храна на своето сърдце, сърдцето се изтощава.

При сегашнитѣ условия, се изисква една нова посока. Да се вятъ хора, които да бждатъ извори на Новия животъ. Единъ човѣкъ, като го наблюдавашъ отстрани, въ маниеритѣ, въ говора, въ погледа да не внася никаква съблазнь. Като го погледнешъ, да имашъ довѣрие. Нѣкой човѣкъ погледнешъ, касата отворена, на известни хора имашъ довѣрие. Ние из-

* язъкъ — (тур.) жалко

лизаме и влизаме въ къщи, имаме пълно доверие, че тѣ никога нѣма да злоупотрѣбятъ съ нашето доверие. Най-хубавиятъ животъ е, като се върнемъ въ небето, никога да не сме злоупотрѣбили съ онази свобода и благо, които Богъ ни е далъ. Не само предъ лицето на Бога, но тия хиляди, милиони лица, като срещнемъ не единъ строгъ погледъ, но ще те погледнатъ, че ти ще почувствуваешъ какво нѣщо е животътъ. Ще кажешъ: „Колко слабо разбиране съмъ ималъ, я ме върнете на Земята, азъ искамъ да изправа всичкитѣ погрѣшки, които съмъ направилъ.“

Рекохъ, това е истинската философия. Да не злоупотрѣбимъ въ единъ цѣлъ животъ съ свободата и доверието, които Богъ ни е далъ. Единственъ въ насъ, който има доверие, Той е само Богъ. Вземете го въ най-чистия смисълъ. Единственото Сѣщество, което има пълно доверие и никога не се съмнява въ насъ, то е Господъ. Като погледне, никога не гледа на лошата страна. Нѣкой пжтъ Господъ прати нѣкой човѣкъ само да му каже. Онзи като иде, изпълни волята Му. Тѣ иматъ начинъ на приложение. Обаче Богъ има най-хубавото разположение къмъ всички сѣщества. Христосъ казва: „Отецъ никого не сѣди, а е далъ сѣдбата на Сина.“ Той еднакво гледа. Като погледне, вижда дълбокитѣ работи. За Бога, нѣма нищо лошо. Когато Богъ дойде да разгледа нашето положение, тогава разглежда какъ е отъ нашето гледище. Той прави това, понеже страдашъ. Отъ Неговото гледище погледне и казва: „Много добре.“ Дали ти се радвашъ или скърбишъ, и въ двѣтъ положения ти ще добиешъ нѣщо.

Рекохъ туй, което сега имате, то е придобивка. Вие имате много добри придобивки и ще ви похваля. Азъ съжалявамъ, че нѣмате повече. Нѣкой е богатъ, но желае да бжде още по-богатъ. Вашитѣ хамбари сѣ пълни съ хубаво жито. Не сте яли още хлѣбъ. Вие мязате, както въ турско време мязаха българскитѣ селяни. Нѣкой селянинъ въ село, млѣко и кафе има, но всичко продава, не си прави млѣко съ кафе. Ако нѣкоя жена си направи, казва: „Представете си кокона, станала, пила млѣко съ кафе.“ И тя може да си направи и

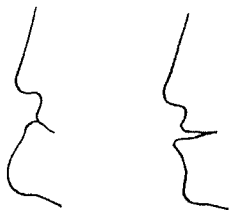
млѣко въ кѣщи има, и кафе има, но не си прави. Че тя взела кило млѣко, взела за единъ левъ кафе и направила и онази казва: „Представи си! И симидъ* отгоре взела.“ Всѣки единъ отъ васъ по две кила може да изпие, не по единъ симидъ, но и по два и по три симида може да изяде, защото хубавъ е симидътъ. Едно време българитѣ хлѣба съ симидъ го ядѣха.

Най-първо се започва известна деформация въ васъ. Вие усѣщате известна болка - или ревматизъмъ или главоболие. Нѣкой пѣтъ рѣцетъ не се поддаватъ на работа. Имате своеобразни идеи. Трѣбва да работите. За светията му е определено физическа работа единъ часъ, три часа на сърдцето и 7 часа за ума да работи. Другото за развлѣчение, за спане, за ходене на гости. Сега нѣкои отъ васъ понѣкой пѣтъ не работите. Трѣбва да имате по една малка градинка, по една мотичка. Въ васъ има отрицателни енергии, които трѣбва да идатъ въ земята. Ще вземешъ, ще разровишъ земята, единъ часъ ще работишъ и ще се освободишъ отъ непотрѣбната енергия. Това е, ако искате да бѣдете здрави. Казвашъ: „Не съмъ богатъ. Да има нѣкой да ми работи.“ Единъ часъ трѣбва да работишъ. Единъ отъ английскитѣ държавници Гладстонъ, като нѣмалъ градина, вземалъ да реже дърва и тогава ще иде въ парламента. Оставало му е време да реже дърва. Германскитъ императоръ, като го туриха въ Холандия, започналъ да реже дърва. Преди 5 - 6 години бѣше вече нарѣзалъ 3 хиляди дървета. Рекохъ, ако германскитъ императоръ режеше дърва преди да идѣше въ Холандия, работитѣ на Германия щѣха да бѣдатъ по-добри. Рѣжете дърва, преди да искате да постѣпите по единъ начинъ, право мислете. Не като направишъ погрѣшката. Нищо не режи. Самъ работи.

Та рекохъ, духовната наука е въ възстановяването на едно здраво тѣло, здравъ мозъкъ, здраво сърдце. Ако вашето тѣло не е здраво, ако вие не можете да изправите вашето тѣло, ако вие не можете да изправите вашия мозъкъ, ако вие не можете да изправите вашето сърдце, питамъ: Де е човѣ-

* симидъ - питка отъ бѣло брашно, съ специална мая

кътъ! Казвате: „Въ оня свѣтъ като идемъ.“ Оня свѣтъ е оня свѣтъ. Като идемъ въ оня свѣтъ, друга работа има. Тукъ на Земята, азъ трѣбва да имамъ здраво тѣло. Казватъ: „Болеститѣ сж за добро.“ За добро сж болеститѣ, но въ болеститѣ нищо не се добива. Какво ще добия, ако ме боли стомахътъ, ако имамъ болки на гръбначния стълбъ? Или ако ме боли зжбътъ, подулъ се е, нищо нѣма да донесе. Бихъ желалъ всички зжби да сж здрави. Бихъ желалъ очитѣ да сж здрави, да мога да чета. Като дойде време да замина, ще кажа, ще повикамъ близкитѣ и ще кажа: „Азъ доста живѣхъ на Земята, вече имамъ нѣколко писма отъ своитѣ си, че трѣбва да се върна.“ Единъ день давамъ угощение. Турямъ тѣй както направи блудния синъ. Връщамъ се въ невидимиятъ свѣтъ такъвъ какъвто съмъ. Оня свѣтъ като ида, да се явя при баща си, тогава може да имамъ две положения. Двамата синове не бѣха отъ сръчнитѣ, единиятъ изпохарчи всичко, върна се при баща си и казва: „Да ти бжда слуга.“ Другиятъ казва: „Толкозъ време ти слушавахъ, нищо не си ми далъ,“ и бащата излѣзълъ да го утешава. И му казва: „Всичко е въ твоитѣ рѣце. Ако е въпросъ за тебе и едно и две ще ти дамъ.“ Възгледитѣ, които ги имате, дръжте ги. Не искамъ да ги напушате. Но единъ възгледъ, който ви смущава, не го дръжте. Нѣкой пѣтъ известни наследствени черти имашъ. Не е твоя, неблагородна е тази черта.

Каква е разликата между двамата? Какво означава втората уста? Тази частъ показва любопитство, а другиятъ е „лапни муха“. Ти се молишъ на Господа, чакашъ да дойде ангелъ, да ти донесе, ти ще се опретнешъ, като станешъ сутринъ, да работишъ. Онова, което спечелишъ презъ дня, по който и да е начинъ, благодари на Бога, че си могълъ да постигнешъ, да имашъ малка придобивка, да имашъ разбиране. Азъ наричамъ „придобивка“ следъ като си работилъ, да си доволенъ отъ тази работа. Доволенъ си за целия день.

Рекохъ, трѣбва да работимъ върху себе си. Съ нашитѣ мисли ние оформяваме или деформираме. Запримѣрь нѣкой отъ васъ постоянно реагира. Мнозина отъ васъ сте деформирали вашата уста. Вие сте се въздържали, въздържали и вашитѣ уста сж станали тънки. На нѣкой отъ васъ устата е станала дебела, повече отколкото трѣбва, по-голѣма деформация има въ малкитѣ уста, отколкото въ дебелитѣ. Много хора можете бждете съ тънки уста, но човѣкъ съ тънки уста не може да бжде щастливъ. Устата е изразъ на Любовта. Устата трѣбва да бжде свободна. Той стисне устата си, затворена е. Устата, която е готова, да мине нѣщо презъ нея. Устата не е нѣщо затворено. Нѣкой, като затвори носа, отваря устата. Човѣкъ има две врати: носътъ е врата за дробовѣтъ, а другата е врата за стомаха. Тамъ ще мине храната, водата. Рекохъ, ти ще бждешъ единъ човѣкъ, [зъ]а да възприеме[шъ] храната. Тѣ сж гости дошли, ти мислишъ, че дъвчешъ - посрещашъ гости, снемашъ горнитѣ палта, казвашъ: „Добре дошли.“ Разговаряшъ се, туряшъ вода, поливашъ. Казвашъ имъ: „Презъ главниятъ входъ ще влѣзете.“ То е хубавата страна.

Та рекохъ, този свѣтъ, който Богъ създаде, ти пръвъ ще започнешъ да го проучвашъ. Има учени хора, които сж напреднали. Вие да прегледате анатомия, да прегледате физиология, да прегледате всички други науки и да знаете по малко. Нѣкой дойде отъ васъ, научили сте нѣкое външно изкуство, отъ онова, повече отъ което имате. Нѣкои на кафе разбирате повече, отколкото на ржце. Като вземе кафето, гледа, има нѣкой мѣхуръ, казва: „Голѣма наука.“ То е отвлѣчена наука. Нѣкои и до кафето не сте дошли. Рекохъ, какво значи широкъ носъ? Не го знаете. Но, ако му дадете кафе, разбира. Какво значи дебела уста - не знае, но дайте му бобъ, разбира. Математика какво е - не знае, но отъ бобъ разбира. Най-първо съ себе си, после ще дойдемъ до боба. Не е лошо да врачува човѣкъ съ бобъ, кафе, карти. Гледай да изучаващъ сжщественото, като погледнешъ сжщественото, да знаешъ. Цвѣтътъ като погледнешъ, да знаешъ ще вали или нѣма

да вали. Студентъ съмъ, погледнешъ ржката, да знаешъ ще ме скжсатъ или не. Погледнешъ ржката, да знаешъ ще спечеля или не. Ако искашъ да знаешъ въ кжщи какъ ще върви работата, погледни отъ вътрешната страна.

Сега отиватъ да ти врачуватъ на бобъ. Казвате: „Много правилно гледа на бобъ.“ Казва нѣкой: „Много добре ще ти върви.“ Добре върви само на разумния човѣкъ. На глупавия човѣкъ нищо не му върви. Казва: „Ти си кжсметлия.“ Кжсметлия си, ако си разуменъ. Тукъ на ржката има знаци турени. Ако си глупавъ, започватъ да се нареждатъ тия знаци на противоположна посока. Квадратъ се образува. Има и други признаци, не искамъ да разправамъ. Първото нѣщо е: Като туришъ ржцетѣ, да ти е приятно, да може да четешъ каква линия е въ тебе и да знаешъ правилно ли се развива или не. Като хванешъ ржката, да знаешъ дали ржката се развива или не. Богъ изисква отъ насъ онова, което далъ, да го проучаваме. Ако сега ви повикатъ въ Небето, да дадете изпитъ върху онова, което Богъ ви далъ, по физиогномия, по анатомия, нѣкои ще дойдатъ, но вървамъ, че повече отъ васъ ще бждатъ скжсани по анатомия. Ако питатъ за сърдцето, за функциитѣ на стомаха, на мозъка, после да разкажете всѣки органъ, всѣки нервъ за какво служи, функциитѣ на жлезитѣ, ще знаете ли?

Вие казвате: „Туй тѣло ще го оставимъ червеитѣ да го ядатъ.“ На глупавия тѣлото червеитѣ ще го ядатъ. Туй тѣло, като идешъ въ оня свѣтъ, ще го носишъ съ себе си. И ще оставишъ на Земята само тѣлото. Тѣлото съ себе си ще вземешъ. Никого не искатъ въ оня свѣтъ, ако не носишъ тѣлото съ себе си. Ти ще се явишъ съ първата дреха, която Богъ ти е далъ. Казвате: „На какво мяза душата?“ Душата има красиво тѣло. Като излѣзешъ изъ физическото тѣло, ще имашъ друго тѣло. Ще се погледнешъ - съ друго тѣло. Красиво лице, ржце, крака. Ще дойдатъ ангелитѣ и ще те заведатъ. Какво ще кажете, като се върнете при Баща си? Кажете ми сега. Какво ще кажешъ на Баща си? Азъ ако съмъ, ще кажа: „Бихъ желалъ да сторя повече, но не съмъ сторилъ. Бихъ желалъ да

сторя повече отколкото съмъ сторилъ. Можехъ да направя на Земята повече, отколкото съмъ направилъ. Нѣма да съжалявамъ, но въ мене има съзнание, за бждеще има желание да сторя два пѣти повече, отколкото съмъ сторилъ досега.“ Това трѣбва да бжде импулсътъ всѣки день, всѣка вечеръ. Ще кажете: „Утре като стана, искамъ да направя два пѣти отколкото днесъ.“ Туй да бжде моральтъ. Да сторимъ два пѣти повече отколкото предидущия день.

Добрата молитва

Да остане единъ стихъ: „Господъ ще избърше всѣка сълза отъ лицето ми.“

*12 година
41 лекция на Общия класъ
28.VI.1933г.,
София, Изгрѣвъ*

РАЗНИТЪ ПОЛОЖЕНИЯ НА РЕВНОСТЪТА

6 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета 13 глава от Първото послание къмъ Коринтяномъ.

Нѣкой пѣтъ трѣбва единъ отличенъ умъ, за да се разбере онази непрерывность въ природата, която съществува. Нѣщата не сж отдѣлни. Живитѣ същества разглеждатъ живота дотолкозъ, доколкото е тѣмъ потрѣбенъ. Ти съграждашъ една кѣща, интересува те природата дотолкозъ, доколкото има отношение къмъ твоята кѣща. Твоята кѣща ти я създавашъ. Ако е висока кѣщата, тогава вѣгърътъ може да я събори, изсянявашъ си. Има нѣщо, което ние сме създали - препятствия въ себе си. Всѣки мисли, че туй, което знае, знае го добре. Казва: „Опитностъ имамъ, опиталь съмъ го.“ Каква опитностъ имате, почти всичката сегашна опитностъ е отрицателна опитностъ, която не може да помогне. Днесъ, че си страдалъ, но какво отъ това? Да се предпазишъ за бъдеще страдание. Но че си страдалъ, туй нищо не допринася, защото страданията правятъ човѣка малодушенъ. Следъ като страдалъ, човѣкъ не е така смѣлъ. Или нѣкой пѣтъ като знае, човѣкъ става страхлив. Казва: „Много зная, познавамъ хората.“ Какво познавашъ? „Всичкитѣ имъ слабости познавамъ.“ Това не е знание. Отрицателната страна, това сж сѣнки. Знание е това, съ което се гради. Знанието принася сила. Има едно знание, дѣто апостолътъ казва: „Знанието възгордява.“ Англичанитѣ иматъ една дума: Плътъта, като не може да придобие знание, като заболѣе, надува се. Единъ цирей, като се надуе, мисли, че много знае. Единъ цирей, следъ ка-

то се е надулъ, мисли, че неговото е знание. За десетина денa той е надутъ, бутнатъ го, той изфирясва.

Сега това сж аналогии. Всѣки казва: „Да обясня на другитѣ хора какво нѣщо е добро.“ Или: „Да имъ разправа какво нѣщо е Господъ, какво нѣщо е духъ, какво нѣщо е водата, какво нѣщо е свѣтлината.“ Обяснява на хората това, което самъ не знае. Ти обяснявашъ Господа, безъ самъ да Го знаешъ. Ще обяснявашъ любовта си, при една допирна точка на онѣзи сили на любовта, но съ нея още не разполагашъ, защото ако би разполагалъ съ Любовта, би направилъ чудеса. Ако разполагашъ съ Любовта, Духътъ ще дойде въ тебе. Тамъ дѣто нѣма Любовь, Духътъ не работи, силата Божия не работи. Тамъ дѣто има Любовь, тамъ силата работи. Всички казватъ: „Разправи какво нѣщо е Истината.“ Азъ ще ви дамъ три нѣща: Любовта е изворъ, отъ който животътъ изтича. Мъдростта е пѣтъ, презъ който свѣтлината идва. Истината е цѣлъ, къмъ която всички се стремимъ.

Сега какво разбрахте? Всѣки повтаря: Любовта е изворъ. Но каквъ изворъ? - На живота. Но какво отношение иматъ сега? Вземаме ли участие въ този изворъ? Сега въ този случай се намѣсватъ известни лични чувства. Вие направете анализ за себе си, какво представляватъ? Вие нѣкой пѣтъ, изправилъ си се, мислишъ, много знаешъ. Но то е положение само на твоето тѣло. Поза е то. Като се разболѣешъ, ще се изкривишъ, мислишъ че си слабъ, но тѣлото мисли ли? Ти разбирашъ единъ процесъ. Изправилъ си се, здравъ си, мислишъ: значи всичко у мене е добро, положително. Щомъ се наведешъ, казвашъ: „Къщата, гредитѣ сж прогнили.“ Наведешъ се надолу, мислишъ, че ще се строполи отгоре ти. Казвашъ: „Какво да направя съ гредитѣ?“ Този всичкиятъ свѣтъ се занимава съ себе си. Не се занимавай съ себе си.

И тѣй, сжщинскиятъ човѣкъ е неуязвимъ. Не можешъ да кажешъ тукъ или тамъ. Казвашъ: „Не го ли виждамъ този човѣкъ? Виждамъ го, сега бѣше предъ менъ.“ Утрѣ този човѣкъ заминe нѣкъде. Къде бѣше? После, и знанието е частично. Когато единъ човѣкъ проглѣда, въ тази смисълъ не важи колко далечъ сж предметитѣ. Ти ще го видишъ, както

предъ себе си. Дали единъ човѣкъ е на другата страна на Земята, ти ще го видишъ. Дали е на Небето, ти пакъ ще го видишъ. Сега ти го виждашъ, но като мръдне, ти не го виждашъ. Казвашъ: „Азъ виждамъ.“ Туй, което виждашъ, то не представлява човѣка, то е неговата сѣнка. Нѣкой човѣкъ може да говори, безъ да знае, какво приказва. Казва: „Чувствувамъ.“ Запримѣрь въ васъ се заражда едно желание, едно общо чувство има у хората: всички искате да бъдете уважавани, да бъдете силни. Тѣ сж положения, които важатъ за самата природа. Не сме ги измислили ние. Христосъ казва: „Търсете славата не отъ чловѣцитѣ, но отъ Бога.“ Какъ ще те славятъ хората, когато хората спятъ? Кой ще те слави, всички хора спятъ. Казва: „Търсете слава отъ Бога.“ Какво разбира Христосъ? Въ духовния свѣтъ нѣма спане. Рекохъ, споредъ нашето разбиране, може ли безъ спане? - Може. Може ли и безъ болести на Земята? На Земята, както сме устроени, безъ болестъ не може. Но на Небето не знаятъ болестъ.

Вие Небето си представлявате като мѣсто като Земята. Тогава, като идешъ въ Небето, ще разбирашъ, но като дойдешъ, пакъ нѣма да можешъ да разправишъ. Нали понѣкой пжтъ вие вечерно време сте сънували - ясно ти е; събуждашъ се, знаешъ, че си ходилъ нѣкъде, разхождалъ си се по планини, но като станешъ, въ действителность не знаешъ къде сж тия планини. „Бѣхъ, казвашъ, на една планина, но не зная къде е. Ходихъ на една къща, много хубава, единъ палатъ на нѣкое мѣсто, но не го зная. Бѣхъ въ единъ палатъ, но не го зная къде е.“ Или сънувашъ, че си царъ, имашъ скиптеръ, корона, събуждашъ се, нѣма нищо отъ това. Като царъ ти имашъ корона, скиптеръ. Къде сж тѣ? Материално ли е всичко това? Или въ даденъ случай, имашъ разположение, казвашъ: „Имамъ любовъ.“ - Имамъ самочувство. Дойде нѣкой, бодне те съ игла, веднага любовта изтече навънка, отиде любовта, нѣма я. Какъ ще разчитате на туй, което съ една игла изчезва? Това любовъ ли е? Най-после, ти можешъ да бодвашъ. Хубаво, въ едно тѣло, когато говоримъ за едно съвършено тѣло, бързината на движението на частицитѣ на това тѣло е толкова голѣмо, тѣ се движатъ съ такава бързи-

на, че никога не може да ударишъ една частица. Въ обикновения, физически човѣкъ движението е много слабо и вследствие на това ти можешъ да го бодешъ. Тамъ, дѣто има бързина на движението, този човѣкъ е неуязвимъ. Ако мисълта е бърза, чувствата сж бързи, разбирайте ме добре - туй което не се губи, туй, за което ти можешъ да плачешъ.

Та рекохъ, сега въ добриятъ животъ, усилятъ се трептенията на вашето тѣло. Ако ти можешъ да усилишъ трептенията на тѣлото си, съ силата на волята, ако твоитѣ трептения сж по-силни, отколкото на едно ядро, на единъ куршумъ, като те удари, той ще се върне, ще стане на прахъ. Сега вие сте толкова слаби, че може не куршумъ, но даже като ви каже нѣкой една дума, вие да се положите на земята. Каже ти нѣкой: „Ти скоро ще се разболѣешъ.“ Дойдешъ въ къщи и казвашъ: „Азъ ще се разболѣя, азъ ще се разболѣя, нѣма какво да се прави.“ Че, ти въ такава празна работа повѣрва. Или ти кажатъ: „Ти ученъ човѣкъ ще станешъ.“ Ако остане тебе хората да те подкрѣпятъ, ученъ човѣкъ да станешъ и да се разболѣешъ защото хората сж мислили. Учениятъ човѣкъ се ражда съ възможность да стане ученъ. Никой да не ти каже, че ще станешъ ученъ. Здравиятъ човѣкъ се ражда здравъ. Не, че ти ще бждешъ здравъ, другитѣ нѣща ще дойдатъ отпосле, но само твоята реалность, на туй трѣбва да разчиташъ, на онази Божествена реалность. Ако ти се уплашишъ отъ една дума, питамъ, какъвъ юнакъ си? Ще се научите, като ви ударятъ една дума, да не се разпрѣснете, като че не е било.

Следъ туй, понѣкой пжтъ вие повтаряте нѣщата сами на себе си. Нали сте имали опитностьта, минавате покрай нѣкой пжтъ, каратъ се хората, казватъ си ругатни, хамалски думи, вие се интересувате. Мжжътъ и жената се разговарятъ краснорѣчиво, вие мислите, да видите, кой е по-красноречивъ, мжжътъ или жената. Следъ като минете, тази рѣчь постоянно се връща въ ума ви. Седнешъ, той говори въ тебе и тя говори въ тебе. Следъ туй не можешъ да се освободишъ. Нѣкой пжтъ мине година и той все още говори. Казва: „Чухъ нѣкъде единъ човѣкъ“, и той продължава да говори въ тебе.

Не давай ухо да слушащъ всичко въ свѣта, понеже не може-
шъ да се освободишъ. Най-първо мждрецътъ знае кое нѣщо
да слуша.

Въ всинца ви има едно любопитство, рекохъ, има об-
щи положения, понеже животътъ е една наука, която важи
какъ ще живѣте тукъ на Земята, какво ще бжде вашето със-
тояние. И следъ като преминете въ другия свѣтъ, тамъ какъ
ще живѣте? Имате едно смѣтно понятие за физическия жи-
вотъ и духовния. Вие понѣкой пѣтъ, като се молите на Бога,
си Го представлявате като човѣкъ. Чудите се, какъ Господъ
сега да не влѣзе въ вашето положение? Че най-първо, за да
влѣзе въ положението ви, вие не сте пострадали, вие не знаете
какво нѣщо е страдание още. Ти изгубишъ хиляда лева, стра-
дание ли е? Ударятъ те съ снѣжна топка, страдание ли е?

Зная единъ примѣръ за онзи царъ. Посѣщавалъ хората,
видѣлъ едно сѣмейство, човѣкътъ нѣмалъ риза на гърба си,
жената гола, искалъ да имъ направи една услуга. И на тѣхъ
далъ известни срѣдства за подобрение. Дѣйствително, като
далъ царътъ пари, мжжътъ направилъ къща, забогатѣлъ. И
като забогатѣлъ, престаналъ да работи, станалъ толкозъ де-
ликатенъ, та се разболѣлъ единъ день. И отъ какво се раз-
болѣлъ? Като билъ въ къщи, паднала една топка отъ памукъ,
ударила го по рамото. Пратилъ до царя, да му намѣри лѣкаръ,
да го лѣкува отъ болестъта, казва: „Падна една топка отъ
памукъ, много зловѣщо ме удари по рамото. И сега имамъ
такава болка.“ Гледашъ, нѣма нищо. Памучната топка го уда-
рила.

Казвашъ: „Ти не разбирашъ какво* ме стѣгатъ нервитѣ.“
Нервни болести нѣма въ свѣта. Вие трѣбва да изучавате фи-
зиологията на нервната система. Нервната система е инста-
ляция, презъ която преминаватъ силитѣ на живата природа.
Нервитѣ сж като трѣбички, вземете простата инсталация на
водата. Ако водата има пѣськъ, тогава въ тия трѣби може да
се набере пѣськъ и най-после може тия трѣби да се запу-
шатъ, наслояване става на пѣська, понеже е по-тежкъ и най-

* какво - (остар.) че

после може да се запуши цѣлата инсталация. Такова насляване става и въ нервната система. Казвате: „Заболѣхъ.“ - Ще се отпусхате. Трѣбва да знаете закона да не допускате известни мисли и желанія, да не минаватъ презъ вашата нервна система, които днесъ ще оставятъ една утайка, утрѣ ще оставятъ една утайка, гледашъ, запуши се нервната система. Не, че нервната система заболѣва, запушена е. Или боли ви корема. Защо? Тия нерви на грѣбначния стѣлбъ, нервитѣ, презъ които минава енергията, за да иде въ стомаха, сж запушени. Печете се на слѣнцето, да се отпуснатъ нервитѣ. Вие седите, седите като се запуши всичко, вземете да чувствувате болка въ корема. Вие сте се запушили, има недоимѣкъ на енергията. Отпуснете каналитѣ на грѣбначния стѣлбъ. Тия канали не сж само на физическото тѣло. Има още 4 тѣла. Вие не знаете за другитѣ тѣла. Вие не знаете най-първо какво е отношението на черния дробъ, какво е отношението на стомаха. Знаете само, че е за храносмилането. Не е така. То има и други свойства. Вие знаете, че дробоветѣ сж за дишане. Не, не е само дишането. И други функции има. Знаете, че сърдцето изпраща кръвта. Не е това само функцията на сърдцето.

Казвате: „Като идемъ на онзи свѣтъ, ще научимъ всичко.“ Всичко сте оставили за онзи свѣтъ. Тамъ като идете, кой ще ви учи? Тѣ сж елементарни работи, които трѣбва да знаете. На онзи свѣтъ други работи ще учите. Ако не ги знаете, ще ви върнатъ да ги учите повторно. Вие трѣбва да свършите, трѣбва да се учите. Туй, което знаешъ, е хубаво, но има нѣщо, което не знаешъ. Азъ не говоря за онова, което знаете. Говоря за онова, което не знаете. Запримѣръ идва нѣкой човѣкъ при васъ и ви казва: „Кажете ми нѣщо за Господа.“ Ще видишъ, той иска да знае нѣщо за Господа. Той е младъ. Тогава на този, младия ще му дамъ предметно учение. Дойде гладниятъ, казва: „Кажи ми нѣщо.“ Туй, което ще направя за младия, нѣма да направя [з]а гладния. Дойде болниятъ и той ми казва: „Кажи ми нѣщо.“ И на него ще му покажа кжде е Господъ. Дойде невѣжиятъ и ми казва: „Кажи ми нѣщо за Господа.“ Разни методи има. Какво иска гладни-

ятъ? На гладния ще му туришъ самунъ и ще му кажешъ: „Господъ е въ самуна.“ Господъ, като дойде въ тебе, ще ти говори и каквото ти каже, ще Го слушашъ.“

Сега да ви приведа друго. Ти искашъ да обичашъ нѣкого. Икашъ да знаешъ Господа. Икашъ да обичашъ нѣкого и следъ туй този, когото обичашъ, искашъ да му заповѣдвашъ. Този, когото обичашъ, Той е Господъ. Когото обичашъ, отъ нѣго ще се учишъ. Вие, като обичате нѣкого, юларътъ въ джоба ще носите. Следъ време казвате: „Ти си най-добъръ, за тебе съмъ готовъ всичко да направя.“ Но мисли той нѣкоя вечеръ, когато е въ сънъ, да му тури юлара. Сега трѣбва да знаешъ. Да вземемъ Новото учение, ако не се освободите отъ тѣзи, старитѣ привички, най-първо отъ всички стари привички трѣбва да се освободите. Ще опитате. Ревността е стара привичка. За ревността имаме познание. Отъ ревността не сж се избавили и боговетѣ. Ако знаешъ какъ да се освободишъ отъ ревността, ти си ученъ човѣкъ. Не да я игнорирашъ. Но знание ти трѣбва.

Та, ще ви приведа единъ скорошенъ примѣръ. Идва една млада жена, не отъ сестритѣ, отъ свѣта. Млада угледна, съ правилно лице, отъ родъ дълговѣковенъ, издържлива, търпѣлива, волевъ темпераментъ, каквото намисли, ще го направи. Може 10-20 години да чака, никога не оставя магарето въ праха, ще го изтърси. Тя е на около 28 години. Оженила се за единъ вдовецъ — 50-60 години, оженва се за него. Той е тукъ въ София високъ чиновникъ. Човѣкътъ учи сега законътъ на любовта. Ималъ чиновничка нѣкоя си при себе си, чиновничка - млада мома. Искане да се учи отъ нея. Една млада мома професоръ му става на 22 години. Той ѝ дава автомобилъ, а жена му остава, не ѝ обръща внимание, а на младата мома обръща внимание. Жена му намислила две нѣща: иска да го напусне, иска да го даде подъ сждъ, той да ѝ плаща, че направилъ престѣпление, че обърналъ внимание на младата мома. Тя предполага това, доколко е вѣрно? Тя, като разправя за момата, казва: „По-напредъ бѣше по-грубъ. Сега се отнася по-човѣшки, но не трѣбва да има работа съ момата.“ Азъ рекохъ: „Ето, младата мома е упражнила влия-

ние, малко по-деликатенъ да стане.“ Но тя е недоволна. „Ще го развали“, казва.

Че какво понятие имате вие? Кой развали свѣта? Любовта ли развали? Не, любовта не развали никога. Ревността и кривото разбиране развалятъ. Рекохъ: Слушай, ти ще го дадешъ подъ съдъ, ще ти вземе десетъ години, докато се разведешъ, а следъ десетъ години, я камилата, я камиларя. Ти си дошла за съветъ, пъкъ ако ме питашъ, ако бѣше дошла преди да се оженишъ, щѣхъ да ти [кажа]: Не се жени за него, той се е женилъ веднѣжъ, той нѣма твоитѣ разбирания. Сега ще ти дамъ съветъ, обратенъ на първия. Ти нѣма да го напушашъ, нѣма да се развеждашъ съ него, ще го обичашъ, нѣма да му приписвашъ тия престѣпления, грѣшна е мисълта ти, ти петнишъ него, петнишъ и младата мома. Ти си намислила да се карашъ на момата, да я хукашъ, даже да я набиешъ. Не, ти ще ѝ напишешъ едно любовно писмо, ще го донесешъ, на мене да го прочетешъ, хубаво писмо ще напишешъ на младата мома. Азъ сега ще ти предскажа: следъ две години тази млада мома ще си намѣри красивъ младъ момъкъ, тя ще подпише паспорта на мъжа и той ще се върне при тебе.

Като ме слушате, казвате: „Съ такива ли работи се занимава Учителятъ?“ Рекохъ, ти трѣбва да се научишъ да обичашъ Бога. Ти искашъ оная любовъ отъ мъжа ти, която нѣма въ тебе. Ти не си обичала, ти не се готова на жертви. Азъ влизамъ въ нейното положение. И азъ да бѣхъ на нейното мѣсто и въ мене щѣше да дойде тази ревностъ. Правя единъ преводъ. Трѣбва да се замѣсти тази ревностъ, която бушува, съ една свѣтла мисълъ. Най-първо ще провѣрите фактитѣ, въ твоя умъ и въ твоето сърце върни ли сѣ тия факти. Туй, което мислимъ, трѣбва да бѣде върно. Новиятъ животъ седи въ това. Всѣка мисълъ, всѣко чувство, трѣбва да бѣде върно и ние трѣбва да бждемъ чисти. Ще дойдатъ много страдания и мисли отъ миналото. Ние не може да се избавимъ отъ миналото. Сегашниятъ животъ не е нищо друго освенъ сплитане отъ минали мисли. Цѣлото тѣло на човѣка е въплотено отъ престѣпни мисли и желания на миналото. Ти не може да се освободишъ, ако не разбирашъ законитѣ. Ако искашъ [...]

тѣло, трѣбва да разбирашъ законитѣ на сегашната мисль. Едно замѣстване трѣбва да стане на едни мисли съ други мисли, на едни желанія съ други желанія, на едни постѣпки съ други постѣпки. Това е наука. Има методи за това.

Та рекохъ, има единъ начинъ за замѣстване въ свѣта. Най-първо, когато ви дойде едно изпитание, каквото и да е голѣмо или малко, вие се попитайте, какво предназначение има. Нѣкой пѣтъ никой не може да помогне. Всѣко изпитание си има свое предназначение. Въ дадения случай не е само за тебе. Хиляди хора едновременно сѣ престѣпили известни истини и сѣ поставени веднага на изпитъ. Когато вие видите хората да дигнатъ своитѣ чукове, да дѣлатъ камънитѣ, тѣ дѣлатъ камънитѣ, измѣрватъ съ пергелъ, отмѣрватъ съ ржка. Ржката твори, но този работникъ каменаръ, работи да си изкара прехраната. Мислите ли, че ако въ вашето сърце дошла една ревностъ, вие дѣлате камъкъ, единъ материалъ, който може да се отдѣла. Вие никога не може да се избавите отъ ревността, трѣбва да дѣлате по всичкитѣ правила. Като дойде господарьтъ, ще го тури на зданието и вие, като минете, ще кажете: „Този камъкъ азъ го отдѣлахъ.“

Ревността трѣбва да знаете, тя произтича отъ единъ фактъ. Ревността показва слабата страна на нашето естество. Ти ревнувашъ за слабия, за силния не може да ревнувашъ. Ти се боишъ за детето, че може да го прегази кола, но за възрастния, който е силенъ, не се опасявашъ. Ти се опасявашъ за невѣжия, че може да го спира нѣщо, но за мѣдреца - никога. Ти ревнувашъ за слабия, всѣки може да го [...], но за онзи човѣкъ, който е силенъ, какво ще го ревнувашъ. Една свѣтска жена, следъ като ми говори, рекохъ: Единъ правилень цѣръ. Чудни сѣ религиознитѣ хора, страхъ ги е да не се опетнятъ, да не направятъ нѣкакъвъ грѣхъ. „Изгнили сѣ гредитѣ ни. Калъта не ни хваща въ водата.“ Влѣзъ въ водата, калъта - премине. Вие излѣзете на сухо, всѣки може да хвърли калъ. Щомъ дойде калъта, влѣзъ въ водата. Щомъ си въ водата, калъта се измива. Права философия.

Тази същата философия преди 15 - 20 години, даже въ туй време азъ, като срѣщнѣхъ нѣкой човѣкъ, най-първо ис-

кахъ, стремѣхъ се да открия хубава черта въ него, не му гледахъ лошитѣ черти. Ако намѣря една добра черта, завържа отношението, ако не намѣря, не завръзвам. Щомъ намѣря известна добра черта, завържа известни отношения. Права е тази философия. Всѣкога, щомъ намѣришъ и една добра черта въ единъ човѣкъ, ти вече имашъ естествена допирна точка, Божествена точка, въ която отношенията може да бждатъ правилни.

Рекохъ, за да се образуватъ между васъ известни отношения, трѣбва да имате тия допирни точки. Нѣкой се усъмнилъ, нѣкой казва: „Азъ за братята петъ пари не давамъ.“ Изгубилъ довѣрие, защо? За нищо и никакво. Въ никого не вѣрвалъ. Ти не си свѣтецъ. Ако васъ поставятъ на изпитъ, не само на нѣкой малъкъ изпитъ, но голѣмъ изпитъ и въ жертва, и въ знание, и въ сила, и въ търпѣние, и въ любовъ. Азъ съмъ срещалъ свѣтски хора, срещалъ съмъ и тукъ хора въ братството, които ми харесватъ, да има човѣкъ пълно довѣрие. Рекохъ, нашитѣ отношения спремо Бога, това е важното. Въ насъ едновременно живѣятъ две съзнания. Едното съзнание, то сме ние, чувствуваме постоянно промѣнитѣ. Другото е Божественото съзнание, съ него имаме отношение спремо всичко. Когато туй Божественото съзнание е пробудено, или когато то функционира, ние съ всички хора сме въ прави отношения и тогава не може да произлизатъ спорове. Съгласие има и разбиране. Щомъ у одного функционира Божественото съзнание, спорътъ е изключенъ. Въ човѣшкото има спорове. Въ човѣшкото всѣкога ще има спорове, понеже съзнанието има интереси. Право е, въ човѣшкия животъ не трѣбва да се нарушаватъ интереситѣ. Ако ти искашъ да имашъ доброто мнение на когото и да е човѣкъ, ти трѣбва да бждешъ внимателенъ и въ думитѣ, и въ обходата, въ всичко трѣбва да бждешъ внимателенъ.

Не само външно, привидно, трѣбва да бждешъ внимателенъ, трѣбва да се пазишъ какво ще му говоришъ. Ако те попита: „Кажи ми нѣщо за моя характеръ.“ Ти не си давай мнението, защо ще му давашъ мнението си? Кажи: „Не може да дамъ никакво мнение.“ Щомъ дадешъ мнението си, вед-

нага въ него ще настане едно горчиво чувство. Кажи: „Не може да си дамъ мнението, въ тази областъ съмъ невежа.“ Вие се събирате и по човѣшки започвате да си давате мнението: „Да ти кажа, какво мисля азъ за тебе. Азъ мисля за тебе...“ Погледнешъ, едната сестра мине - разсърдила се. Пъкъ после ще идатъ при Бога да се молятъ. Нѣма нищо Божествено, то е човѣшки долапи*. Или пъкъ хване сърцето, ужъ че сърцето я боли - човѣшки долапи. Въ любовта нѣма никакви долапи, нѣма никаква болка на сърцето. Щомъ те боли сърцето, тази любовъ не е Божествена. Щомъ коремътъ те боли, тази любовъ не е Божествена. „Толкозъ го обичамъ, че не може да дишамъ.“ - Ти като обичашъ, дробоветъ ще станатъ по-широки.

Сега говоря на онѣзи отъ васъ, които искатъ да бждатъ ученици. Азъ бихъ ви казалъ, бихъ ви далъ извесни мѣрки, но не искамъ, да ви ги дамъ. По кои начини човѣкъ може да се освободи? Дошла ти една мисълъ, гледашъ единъ човѣкъ пипа главата си, има той причина, дето пипа главата си. Той човѣкътъ има мжнотии. Той свие ржцетъ, намръщи се, изправи се, мръдне съ ржката, казва: „Дайте ми да ямъ.“ Щомъ не можешъ да разрѣшишъ правилно една задача и е близо да се разгнѣвишъ, иди, че се наяжъ. Наяжъ се, преди да се разгнѣвишъ, да не те намѣри гнѣвътъ на празенъ стомахъ. Преди да се разгнѣвишъ, иди, че се наяжъ хубаво, като дойде гнѣвътъ, стомахътъ да работи, да мѣли храната. Единъ два пжти като направишъ така, гнѣвътъ си отива. Всѣкога, когато искашъ да се разгнѣвишъ, представи си най-хубавото ядене, което обичате, веднага гнѣвътъ ще изчезне. Нѣкой, следъ като се разгнѣви, казва: „Не мога да ямъ.“ - Не яжъ. Волята Божия е да бжде съ Божественото слово. Съ словесното млѣко човѣкъ трѣбва да се храни сега.

Рекохъ, тѣлото е предметно учение, отъ което човѣкъ трѣбва да започне. Другояче, вънъ отъ тѣлото, вие не знаете какво сте. Вие говорите за душата, за ума, за сърцето, тѣ сж нѣща далечни. Какво представлява човѣкъ вънъ отъ тѣло-

* долапъ - измама

то? Запримѣрь когато ти туришъ ржката си надъ сърцето, ти трѣбва да направишъ едно движение, не да държишъ ржката. Казва: „Тури ржката, заради болестъта.“ Тази болестъ може да се вземе и да мине въ неговата ржка. Този човѣкъ следъ като държи ржката на болното мѣсто, ако иска да се избави, трѣбва да иде да измие ржцетъ си съ гореща вода, за да се освободи. Понеже вече въ природата има едно течение вътре.

Рекохъ, когато се образува такова едно общество, за да живѣятъ хората въ единъ здравъ духъ, трѣбва да хранятъ добри чувства и добри мисли едни къмъ други, понеже другояче ставатъ проводници на природата. Има калъ въ природата и ставатъ проводници на тази калъ. Има единъ поясъ, който опасва Земята и може човѣкъ безъ да знае да стане проводникъ на тази психическа калъ. Една материя има, отъ която много малка доза може да влѣзе, както една малка доза, като влезе въ тѣлото, може да те зарази. Тази, живата материя може да ти причини хиляди страдания. Първото нѣщо, всички трѣбва да бждете много внимателни. Има единъ начинъ да се запазите отъ тази калъ. Дръжъ мисльта за Бога въ ума си. Дошълъ си на Земята не да слугувашъ на себе си, ти си дошълъ да слугувашъ на Бога. Следъ като научишъ въ даденъ моментъ да слугувашъ на Бога, не да разрѣшишъ следъ хиляди години какъ да слугувашъ на Бога, но въ даденъ моментъ какъ трѣбва да слугувашъ на Бога. Щомъ разрѣшишъ този въпросъ, вториятъ въпросъ, който иде моментално, то е отношението къмъ себе си.

Туй Божественото, следъ като знаешъ какъ да го направишъ, туй, което остава следъ като сме го използвали, какъ да го употребимъ за своитѣ ближни. Сега ближнитѣ въ дадения случай не представляватъ туй, което ние виждаме. Ближенъ въ даденъ случай може да е единъ ангелъ, който е скритъ, който те изпитва, този ангелъ може да се представи, че има нужда, че е боленъ, че е голъ, като го питашъ, той Този ангелъ може да вземе формата на една млада мома и ти като пипнешъ, той вижда докжде си дошълъ и доколко си разбралъ Божествената любовъ. Като пипнешъ кокошката,

казваш: „Ядва се, мазничка, хубава е.“ Ти си дошъл до отношението на един вълк, още не си овца. Един вълк си. Така аз ти казвам, според този закон теб те очаква куршум. Рекох, твоята кожа ще бжде одрана, ще бждеш кожух на нѣкой богат човѣкъ. Ще кажат: „Това е един знаменит вълк, който ял овце, да знае какъ се ядат овце.“ Нѣма въ ума ви да внесе страхъ. Страхътъ е чувство поставено на стража отъ голѣмитъ опасности, съ които сме заобиколени. Страхътъ е стражъ отъ голѣмитъ опасности, да ни предпази отъ голѣмитъ опасности, въ които по незнание нѣкой път може да изпадне.

Така като говоря въ васъ може да остане една мисль: „Нима досега нищо не знаемъ, не сме добри?“ Азъ не искамъ да разглеждамъ вашата минала доброта. За менъ е важно днесъ отношенията какви ще бждатъ, какви ще бждатъ моитъ отношения къмъ Бога. Онова, което Богъ ми далъ, какъ ще го разпредѣля. Туй чувствувамъ. Мислитъ, които изпращамъ по цѣлия свѣтъ, тѣ ще бждатъ единъ капиталъ. Днешното разположение отъ изгрѣва до залѣза на Слънцето, то ще опредѣли една епоха въ моя животъ, тѣ ще бждатъ граница на моя животъ.

Рекохъ, ще се пазите отъ завършенитъ процеси. Вашето тѣло още не е завършено, то не е завършенъ процесъ. Засега се строи въ васъ друго едно тѣло, което е въ единъ незавършенъ процесъ. Въпросътъ е за онова тѣло, което се гради, което ще опредѣли вашето бждаще. Цѣлото ваше бждаще ще зависи отъ това тѣло. Апостолъ Павелъ казва: Ако се разруши нашата земя, къщата, имамъ домъ нержкотоворенъ. Имаме едно тѣло, което сега се гради. Та не ставайте причина за временнитъ нѣща да осакатяватъ туй ваше духовно тѣло. Искашъ да се разгнѣвишъ. Не, нѣма да се гнѣвишъ. Считай, гнѣвътъ е злорадство.

Тукъ преди нѣколко дня дойде, единъ младъ братъ. Дойде, говорихъ му, той ми разправя: „Оцапахъ се, не се харесвамъ.“ Рекохъ, слушай, единъ моралъ: кжде е падането на единъ мъжъ и на една жена? Не, че единъ мъжъ може да цѣлуе една жена или една жена може да цѣлуе единъ мъжъ,

грѣхътъ не е тамъ. Но когато тръгнешъ да подражавашъ на паднала жена, ти оставяшъ известни разумни навици, правила и започвашъ да подражавашъ на нея, тамъ е грѣхътъ. Не, че ти си я прегърналъ, ти я лѣкувашъ, не че си ѝ далъ дреха или си ѝ далъ да яде, но като научишъ ония нѣща, които тя върши, то е грѣхътъ. Ти ще се увлечешъ да направишъ удоволствие, ще пиянствуващъ, тамъ е грѣхътъ.

Намъ ни е страхъ отъ това, отъ което не трѣбва да ни е страхъ, а не се страхуваме отъ онова, отъ което трѣбва да се страхуваме. Че сме излъгали веднажъ, какво има. По възможностъ нито веднѣжъ. Никаква лъжа. Може ли? То е другъ въпросъ. Принципътъ е: никаква лъжа. Небето не търпи никаква лъжа, въ ада търпятъ. Тамъ ги продаватъ, има пазаръ за лъжитѣ, но въ Небето абсолютно нѣма никакъвъ пазаръ. Не само това, но за една лъжа, за най-малката лъжа, ти ще си създадешъ цѣло нещастие за себе си. Въ дадения случай съзнанието трѣбва да бжде много вѣрно. Всѣкога да корегира нѣщата. Човѣкъ има едно чувство на преувеличаване. Сега грѣхътъ не е въ преувеличаването, че си го преувеличилъ, грѣхътъ е въ онова чувство, което искашъ да използвашъ. Ти казвашъ: „Знаешъ колко е богатъ баща ми?“ Баща ти има сто - двеста хиляди лева, казвашъ: „Богатъ е баща ми. Съ милиони разполага.“ Не говори така. Ти искашъ да си дадешъ важностъ, искашъ да направишъ баща си богатъ, за да дадатъ цѣна на тебе. Не, кажи: „Баща ми има около двеста, триста хиляди, богатъ, но милиони нѣма.“ Рекохъ, сега той разполага съ онова, което знае.

И въ школата има известни методи за работа. Казватъ: „Да се помолимъ.“ Има еднообразни молитви. „Господи, прости ми прегрѣшенията, прости ми, прости ми.“ Какво да прости Господъ? - „Прости прегрѣшенията.“ - Кои? - Господи, прости ми малката лъжа, която казахъ. Казахъ една много малка лъжа. Кажи ми, научи ме, туй малкото петно да очистя. Вие имате нѣкъде едно малко петно, ще търсите да купите такава течностъ, че да се премахне. Въ духовния пѣтъ като сте тръгнали, има петна по вашитѣ дрехи. Вчера образухъ цѣло едно леке на копринената си дреха. Азъ да ви

кажа какъ. Турихъ череши, понатиснахъ, намокрихъ джоба, изсъхна. По едно невнимание, като турихъ черешата, трѣбваше да пазя. Рекохъ, че съмъ невнимателенъ, понатиснахъ черешата, направи се петното. Казвамъ на себе си: „Трѣбва да бжда внимателенъ.“ Казвате: „То става така.“ Става разбира се, но не трѣбва да става. Сега, като стана, трѣбва да намѣря нѣкоя сестра да го опере. Моето правило е: Когато азъ направя една погрѣшка, самъ да я изправа. Когато другъ ще направи, рекохъ, ти ще го изперешъ.

Има единъ начинъ за самовъзпитание. Трѣбва да бждете готови. Защото много пжти може да се дадатъ известни правила, вие считате, че не сж за васъ. Прави сте. Запримѣръ една сестра на 45 години да ѝ дамъ подарѣкъ една кукла. Подаря ѝ за Великъ день една кукла. Питамъ: кой е уменъ? Или тя е глупава, или азъ съмъ уменъ. Тази сестра ще погледне, ще каже: „Този братъ подиграва ли се?“ Какво трѣбва да ѝ дамъ за Великъ день на тази сестра? Тя обича да чете, ще ѝ дамъ една хубава книга, поетическа или философска, хубаво подвързана. Или отивамъ при една сестра да ѝ дамъ подарѣкъ, тя има скжсани чепици, може да ѝ изпратя, безъ да знае, едни хубави обуца, или една хубава дреха. Тя не се нуждае отъ кукли. Тя даже не се нуждае, даже отъ пудра. Тази сестра никога не се е пудрила. Сега вземете, свѣтътъ е пълненъ съ пудри. Мисли - пудри. То не е на физическото поле. Ти седишъ, имашъ известенъ късметъ, искашъ да бждешъ силенъ. Трѣбва да работишъ. Има известни начини, по които може да бждешъ силенъ.

Сега понѣкой пжтъ виждамъ нѣкои хора, колко сж търпеливи, които сж минали по известни изпити, да може едновременно да контролирашъ. Нетърпението иде отъ чувствата, не отъ неговия умъ. Ако чувствата си не може да прецѣнишъ, задълженъ си отъ своитѣ чувства. Следъ туй, може да изгубишъ своето равновесие. Чувствата иматъ едно естество да преминаватъ. Тѣ като влѣзатъ, туй, което въ тебе е кораво, устойчиво, тѣ го намокрятъ. Ти нѣма да изгубишъ всичката си сила. Виждалъ съмъ майки да казватъ: „Да имамъ деца, строга ще бжда къмъ това дете.“ Но този баща и майка, като

родятъ деца, омекнатъ. Строгъ бжди спрямо себе си, не грубъ. Строгъ бжди къмъ детето. Не го извинявай, по-добре нахрани го. Гледай всѣкога туй дете да яде.

Направишъ една погрѣшка, не се самоосѣждай, но поправи погрѣшката. Станешъ сутринъ, погледнешъ се въ огледалото, виждашъ устата черни, не сж червени. Червенина трѣбва да има. Посинели устата. Погледнешъ окото - жълто. Жълтото не е мѣсто на окото. Бѣлото на окото трѣбва да бжде бѣло. Окото трѣбва да бжде свѣтло. Трѣбва да помислишъ по кой начинъ трѣбва да поправишъ тази жълтина. Трѣбва да поправишъ, жълтината на друго мѣсто трѣбва да слѣзе. Тя трѣбва да слѣзе въ черния дробъ. Ако понѣкой пжтъ жълтината остане по лицето, трѣбва да бжде като Слънцето златисто, както когато залѣзе Слънцето да има единъ трепетъ. Като гледашъ лицето, не да бжде [...]*. Като гледашъ лицето, да има единъ свещенъ трепетъ. Здравото лице е туй, което взема участие въ всички чувства и мисли. Единъ свещенъ трепетъ има на лицето. То е красивото лице. Лицето, въ което ставатъ най-бързи движения, има частици, тебе ти е приятно да гледашъ това лице. Не свиване на лицето, тѣ сж конвулсии, но единъ трепетъ на всички клѣтки, едно трептение има въ лицето. Трѣбва да гледате единъ светия, когато той е вгълбень въ онази мисълъ на онѣзи съвършени същества, които държи предъ себе си, съвършени по красота, по умъ, по сърце. Въ него има желание той да бжде като тѣхъ. Тогава ще забележишъ този свещенъ трепетъ. Той за окрѣжающата срѣда не мисли.

Ние мислимъ за Бога, но същевременно свѣтътъ много ни влияе. Идешъ нѣкъде, нѣкой има по-хубава кжща отъ твоята, веднага ти влияе. Ти си художникъ, нѣкой нарисувалъ по-хубава картина, влияе ти. Идешъ при нѣкой снаженъ, ти си слабъ, хилавъ, казвашъ: „Защо да не съмъ като него?“ Да не те смущава това, той или ти, все едно. Ти може да бждешъ първото стѣпало или горното. Казвашъ: „Азъ искамъ да бжда на горното стѣпало.“ Кой ще бжде на срѣдното стѣпа-

* оставено мѣсто за 2 - 3 думи

ло? Тогава, ако има само горно стъпало, нѣма да има връзка. Ако има само горно стъпало, какъ азъ ще се кача горе? Трѣбва да има едно стъпало, после - второ, трето, четвърто, за всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има по едно стъпало.

Сега мисълта, която трѣбва да остане, или мисълта, съ която трѣбва да се занимаете. Въ васъ трѣбва да съществува идеята, че трѣбва да бъдете добри, но непрерывно добри. Трѣбва да обичате и любовта ви да бъде непрерывна. Или да бъдете въ общение съ любовта на всички хора. Като единъ човѣкъ, който минава презъ града и гледа всичкитѣ витрини или въ нѣкое изложение. Вечерно време наблюдавате, очитѣ минаватъ отъ една звѣзда, втора, трета или минаватъ презъ планинско мѣсто, винаги тази красота, физическа ви занимава. Ако така не мислите, обикновената мисль страшно разрушава.

Срещнете да кажемъ една грозна мисль, или едно грозно чувство. Туй грозно чувство трѣбва да знаешъ какъ да се справишъ съ него. Или, ако ви кажа въ преносенъ смисль. Вие ставате сутринъ неразположенъ. Ако сте ясновидецъ, ще видите преди три - четири прераждания вие сте имали баба или дѣдо сприхави, или чичовци, или вуйчовци. Сутринъ, като станешъ, влиза една мисль, едно неразположение. Дойде баба ти или другъ нѣкой, тѣ се намиратъ въ лошо положение, ти не може да си намѣришъ мѣсто. Ти, като не разбирашъ тия нѣща, стане ти мъчно. Ти ще отворишъ Библията, ще кажешъ на дѣдо си, той да слуша и ще четешъ. Туй неразположение, което имашъ, тури го вътре, то е живо. То не си ти. Ти го тури вънъ отъ себе си. Азъ да ти кажа защо не си разположенъ. Тебе ти липсва едно, липсва ти любовъ. Казвашъ: „Това съмъ азъ.“ Ти не си това. Онзи, който ме удари, азъ чувствавамъ болката. Тази болка не е моя, тя дойде отвънъ. Този човѣкъ имаше лоши чувства. Като нанесе удара, дойде лошото чувство. Трѣбва да знае законитѣ, да извадя това лошо чувство. Ако не знае да извадя лошото чувство, ранитѣ ми ще останатъ; ако знае да го извадя, ранитѣ ми ще оздравѣятъ. И самъ може да се ударишъ. Вие

дѣлате и зависи нѣкой пѣтъ ударѣтъ на този ножъ, ако мисълта била лоша, човѣкъ може самъ да се отрови.

Казвамъ ви, че вашето духовно тѣло е изложено на известни промѣни и вие сами може да си напакоститѣ. Нѣкой пѣтъ седишъ нѣкъде, искашъ да си направишъ пакостъ, искашъ да се хвърлишъ отъ нѣкъде, искашъ да свършишъ съ себе си. Защото не си ти въ дадения случай. То е нѣщо чуждо, като нѣщо, което те побутва. Ти ще го викашъ, ще кажешъ, ти ще имашъ крила, ще го вземешъ на гърба си. Казва да се хвърлишъ долу, ще се хвърлишъ отъ канарата, но ще имашъ парашутъ. Като ти каже: „Хвърли се“, ти ще купишъ парашутъ, ще се хвърлишъ отгоре да се самоубиешъ. Ще се хвърлишъ, ще слизашъ веднѣжъ - дваждъ, да имашъ ясна представа какво нѣщо е слизане.

Кой сега не се нуждае отъ сила. Всички вие се намирате въ епохата на безсилието. Чакате работитѣ да се оправятъ отвънъ. Тѣй не може. Сила трѣбва да имаме. Известни работи, които трѣбва да се извършатъ, кой ще ги извърши? Една работа, за която азъ ви говоря, ще се свърши лесно. Не сте пратени на Земята да обърнете свѣта. Не, вие сте пратени да похлопате само на една врата, на единъ братъ, който обѣща да ходи на екскурзия. Ще му кажете: „Времето дойде да идешъ на екскурзия.“ Вие трѣбва само да го събудите. Ще му кажешъ: „Ти трѣбва да се събудишъ, време е да тръгнешъ.“ Нѣма да му разправяшъ да вѣрва въ Бога. Ти ще оставишъ това настрана, но само ще му кажешъ: „Стани, дошло е времето.“ Ти нѣма да го учишъ, какъ да се облече, той ще се облече, ще тури раницата, ще тръгнете, ще се разговаряте за съвсемъ други работи.

Но туй иде въ стълкновение съ нуждитѣ ви. То е отъ миналото. Ще се учите какъ да се справяте. Десетъ души кредитори, тѣ сж сприхави хора, ти речешъ да се помолишъ, казва: „Ти знаешъ какъвъ изедникъ, безчестникъ си.“ Най-после ти си силенъ, иде ти да го мушнешъ, да го ударишъ по носа съ единъ юмрукъ, да кажешъ: „Ти трѣбва малко да търпишъ.“ Ще му кажешъ, както на онзи американецъ, като го заобиколили кредиторитѣ, казва: „Ще потърпите малко, ще

бждете тъй добри да почакате, имамъ всичкото добро желание да си платя, дайте ми време, ако ме стѣснявате, ако ме затворятъ, никой нищо нѣма да вземе. Азъ съмъ способенъ човѣкъ, ще мога да си удържа думата.“ Рекохъ, тия кредитори, като дойдатъ, ще имате меки ръце.

Сега може да ви дамъ много методи, но не всички методи сж ефикасни. Въ даденъ случай единъ методъ е ефикасенъ, другъ не е ефикасенъ. Понѣкой пѣтъ методитѣ не сж ефикасни. Разправяше ми единъ, който се занимавалъ съ окултизмъ, иде една мечка въ гората, женска съ две мечета. Той ѝ внушава да се отбие мечката, тя върви, не се отбива, но той рѣшава да се отбие. Намира едно дърво, качва се горе на дървото, да мине мечката. Рекохъ, право си направилъ. Той иска да упражни мисълта какъ се влияе на мечката. Ще се качишъ горе на дървото. Ще държишъ диханието си, докато мине мечката, като мине, ще кажешъ: „Не внушихъ на мечката да се върне отъ пѣтя, внушихъ на себе си да се кача на дървото.“ Ако не може да внушишъ на мечката да се върне отъ пѣтя, внуши на себе си да се качишъ на дървото. Две нѣща може да направя. Щомъ не може да разрѣша въпроса по единъ начинъ, разрѣшавамъ го по другъ. Ако може да внушишъ на мечката да се отбие, хубаво е, ако не може да ѝ внушишъ, може да внушишъ на себе си да се качишъ на дървото.

Сега понѣкой пѣтъ вие се смущавате, че мечката не се връща отъ пѣтя. Азъ слушамъ да казвате: „Азъ тръгнахъ по този пѣтъ, но мжнотии има по пѣтя.“ Мечката нека мине, по пѣтя е, нека минатъ мжнотииѣ съ своитѣ мечета. Тѣ докато минатъ, ние ще се качимъ на дървото, като заминатъ, ние ще слѣземъ. Казва: „Много си страхливъ.“ Това не е страхъ, това е уважение и почитание към мечката, да не изплашишъ мечетата ѝ. Отгоре ти ще наблюдавашъ работитѣ. Та онова, което вие имате, ако се пренесете въ единъ свѣтъ на съвършени сжщества да гледатъ на васъ, питамъ тогава: въ какво положение ще се намѣрите? Вие искате нѣкой пѣтъ да идете въ Небето. Въ Небето ако идешъ, ще има такъвъ прегледъ, такова претърсване, нѣма да остане частица въ те-

бе да не се претърси, да не би подъ най-малката гънка да има скрити нечистотии. И вие мислите, че при Бога ще идете преди да престанете по земному. Не е тази работа такава. То е като тѣзи, които искатъ да взематъ титлата - докторатъ. На дванадесетъ души професори трѣбва да отговаря, да защити своята теза, въпросъ следъ въпросъ, спиране, доказване, та го скъсатъ, та веднѣжъ - дваждъ, най-после, когато устои на всичко, дадатъ му титлата докторъ. Сега вие не мислите, че ще вземете докторатъ така лесно. Преведено, казва се: ще влѣзете въ небето за докторатъ. Всичко може да дадете, може да имате позволение, следъ като издържите, тогава минавате. Подъ думата докторатъ се разбира, че вече си миналъ известни състояния.

Вие се занимавате съ самообладанието на вашитѣ мисли и на вашитѣ желания. Азъ намирамъ самообладанието на мислите и на чувствата за мъчно нѣщо, много трудно е. Но съ тази трудностъ не се обезсърчавайте. Защото съ васъ заедно има други, които ще ви помагатъ. Онова, което вие не можете да направите, тѣ ще го направятъ. Щомъ не можете нѣщо да го направите, оставете на по-разумнитѣ, тѣ да го оправятъ. Каквото рѣшение дадатъ, вие вървете по тѣхния съвѣтъ.

Има единъ начинъ. Казвате: „Духътъ да говори.“ То е особено. Пазете се, защото не всичко, което хрумне въ ума, Духътъ говори. Не мислете, че когато една плоча се върти и говори, Духътъ говори. Това е плочата само, когато вие дойдете въ личното. Най-първо въ васъ трѣбва да дойде Духътъ, той предшествува любовта. Абсолютно никакво съмнение, никакво подозрение, никаква ревностъ, никаква злоба. Човѣкъ да се намѣри въ тихо положение, да е разположенъ, да има разположение къмъ всичкитѣ хора, готовъ е да направи услуга къмъ когото и да е. Следъ туй чуе единъ тихъ гласъ, ще каже: „Иди по този пѣтъ.“ Нѣма да питашъ: „Ще стигна ли или не? Мъжнотии ще има ли по пѣтя?“ И това не питай. Ще каже: „Тръгни по този пѣтъ.“ Ще минешъ по пѣтя, не питай ще имашъ ли мъжнотии или не. Щомъ каже Духътъ, ще минешъ пѣтя. Ще имашъ мъжнотии, тѣй на косъмъ ще

бждешъ, но Той ще ти покаже, че си силенъ, Той ще те прекара презъ всичкитѣ мъжнотии, ще минешъ презъ огънь, безъ да падне нито косъмъ отъ главата. Ще има мъжнотии. Ще идешъ като тримата младежи, които минаха презъ огъня, презъ пещъта. Когато Духътъ е въ тебе, и въ пещъта да си, ти си въ безопасностъ; когато Духътъ го нѣма, ти и вънъ отъ пещъта да си, има опасностъ.

Първото нѣщо, направете връзка, да имате туй присъствие на новото влияние, не да се колебае. Казва: „Азъ се разколебахъ.“ Какъ се разколеба? Ти си се разколебалъ за едно парче хлѣбъ или за едно парче земя. Ако искашъ земя, Господъ има много. Помисли, Той ще ти даде една земя като Месечината, да се разхождашъ. Същевременно ще ти даде единъ палатъ отъ сто стаи, ама никой нѣма да има, само ти ще се разхождашъ. Ако искашъ дрехи, ще ти даде най-хубавитѣ дрехи, но никой нѣма да те гледа. Ти само ще ги гледашъ и ще казвашъ: „Да има нѣкой около мене.“ Тогава ще мязате на онзи български свещеникъ, на 80 години казва: „Колко съжалявамъ, че моята попадия умрѣ преди 30 години, когато бѣхме бѣдни, сега имамъ, да си поживѣе.“ Рекохъ, твоята попадия е по-добре на онзи свѣтъ, отколкото при тебе. Хубаво, тази мисль е въ неговия умъ, но щастieto не седи въ нѣщо външно. Щастieto седи само въ туй, което имашъ. Едно същество, което може да обичашъ безкористно, безъ никаква задна мисль. Каквото и да му направишъ, задъ твоята мисль и твоето чувство нѣма користъ. Той усѣща една радостъ, че услужва. Въ тебе има едно същество, което те обича, което може да ти направи нѣщо. Това е истината. Въ всинца ви трѣбва да се зароди тази любовъ. Казвате: „Има ли я?“ Има я, разбира се, навсѣкжде я има.

Гледайте всичко онова, което правите, не да го знае свѣтътъ. Казвате: „Да го оцѣнява.“ Не да го оценява. Не се изисква това оценяване. Това, което вършимъ, Невидимиятъ свѣтъ на съвършенитѣ или Богъ, Който е въ свѣта, Той да е доволенъ. Като погледнете, да почувствувате, че онова, което сте направили, да сте доволни. Направи по-хубаво нѣщо, да чувствувашъ Божията обичъ. Понѣкой път може да чув-

ствуемъ обичѣта на Бога, че съмъ нарушилъ.

Сега какво искате? Сега азъ зная, младитѣ искатъ да не остаряватъ, старитѣ искатъ да се подмладятъ, сиромаситѣ искатъ да станатъ богати, невежитѣ искатъ да станатъ учени, слабитѣ искатъ да станатъ силни. Хубаво е всичко туй, но всичко това се добива. Само единъ е пжтътъ, по който може да се добие. Изворътъ е единъ, пжтътъ е единъ, целта е една. Ако тази Божествена любовъ, ако твоята любовъ не може да извира, тази любовъ не е правилна. Любовъ е само онази, отъ която животътъ извира постоянно. Тогава не мисли, че животътъ е нещастие. Казватъ въ Индия: „Животътъ е пълень съ страдания.“ Животътъ не е пълень. После казватъ: „Да преживѣемъ живота.“ Нѣма какво да се преживѣва. Той не се нуждае отъ преживѣване. Животътъ е нѣщо непреривно, единственото нѣщо красиво, хубаво, което може да схващате, то е животътъ. Казвате: „Животътъ е страдание.“ Това, което ние страдаме, то не е животъ. Мжчения сж тѣ въ живота, но това не е животътъ. Животътъ е нѣщо велико. Казва: „Това е животъ вѣченъ да позная Бога.“ Значи да Го обичашъ и да си едно съ Него, това е животъ вѣченъ. Похубаво нѣщо нѣма.

Тогава богатството ще дойде, добродѣтельта ще дойде, всичкитѣ други дарби ще дойдатъ, каквото човѣкъ иска, ще дойде. Сега не считайте, че това е невъзможно. Невъзможнитѣ нѣща за петъ години, сж възможни за десетъ години; невъзможнитѣ за десетъ години, сж възможни за двадесетъ, тридесетъ, петдесетъ, сто, сто и двадесетъ, следъ хиляда години да не отиваме. До сто и двадесетъ години вие може да постигнете много работи. Вие ще кажете така: „Считай, че ще живѣешъ 120 години.“ Може да не живѣешъ, но всѣкога имай въ ума си, имайте 120 години, понеже е цѣлъ кръгъ. Не туряйте въ ума си идеята: че азъ това не мога. Считай, че може да станешъ ученъ. Нищо не значи, че нѣма да станешъ. Дръжъ мисълта, че може да станешъ ученъ, то е незавършенъ процесъ. Може да станешъ, ученъ, то е непреривно, може да станешъ уменъ, може да бждешъ добъръ, може да обичашъ. „Да се обичаме“ е завършенъ процесъ.

„Може да се обичае“ е незавършенъ процесъ.

Сега, запримѣрь ситиятъ човѣкъ е доволенъ. Гладниятъ се нуждае отъ храна. Рекохъ, трѣбва да се даде. Мнозина сте на правъ пѣтъ, но често изпѣкватъ вашитѣ минали привычки, съ тѣхъ вие не може да се справите. Трѣбва да се справимъ съ миналото. Писанието казва, че миналото трѣбва да се заглади. Ако миналото не се заглади, да остане само доброто въ насъ, тогава постиженията на Земята ще бждатъ отъ завършенитѣ постижения. Ще се насърчаваме, ще се обезсърчаваме, ще падаме, ще ставаме, ще боledуваме, ще оздравяваме. Щомъ дойдемъ до онова пълното разбиране. По този начинъ всички трѣбва да се подготвимъ за идването на Духа. Нѣкои мислятъ, че Духътъ изведнѣжъ иде въ човѣкъ. Духътъ приижда и се усилюва и най-после, докато Божествениятъ Духъ ще те заведе въ свѣта, дѣто живѣятъ духоветѣ, дѣто съзнанието е будно. Духътъ е едно сѣщество, на което всѣкога може да разчиташъ. Духътъ е сѣщество, което никога нѣма да те излъже, никога нѣма да злоупотрѣби съ тебе. Кой каквото е намислилъ, ще го свърши докрай, то е Духътъ. Писанието казва: „Ще изпратя своя Духъ, и Господъ ще ви научи на всички пѣтища, които Богъ е заложилъ нѣкога.“ Апостолъ Павелъ казва, че Духътъ е вътре въ насъ, който ни учи на всичко. Ако той не ви учи отвѣтрѣ, работитѣ оставатъ незавършени. Има една работа, която не може да се завърши въ човѣка.

Тайна молитва

*12 година на Обиция Окултенъ Класъ
42 лекция, държана на 5.VII. 1933 година
сряда, 6 часа сутриньта
Изгрѣвъ*

КРАСИВИ ЛИНИИ ВЪ ПРИРОДАТА

(Слънцето гръе.)

Добрата молитва

„Гръе Слънцето“

Ще прочета 4-та глава отъ I-во Послание къмъ Корин-
тянитъ отъ началото до 19 стихъ.

„Всичко въ живота е постижимо“

За да бжде човѣкъ ученъ въ този смисълъ е едно благо. Той трѣбва да се освободи отъ всички ония философски заблуждения на миналото. Има неестествени опитности. Има опитности, които сж останали отъ неразумнитъ деца. Има опитности, които сж останали отъ неразумнитъ мъже или отъ неразумнитъ стари хора. Туй го наричатъ: старитъ истини. Старитъ истини на глупавитъ деца. Старитъ истини на възмъжалитъ хора, които не знаятъ какъ да живѣятъ и старитъ истини на старитъ, които сж оглупѣли. Това го наричатъ все истини. То е една страна, на която човѣкъ трѣбва да се спре, да разбира. Той се явилъ на Земята. Че не е снесено яйцето да се търкаля по земята, да се търкаля като камъкъ. Турцитъ казватъ: „Камъкъ, който се търкаля, основа не става.“ Никъде не може да го туришъ. И понеже ние отъ сегашното положение, въ което се намираме, вземаме мѣрка, мислимъ, че сега както живѣемъ, то е идеално. - Не е. То е фаза на животъ. Идеалниятъ животъ е въ Бога. Нѣкой ще попита: „Къде е Богъ?“ Не чопли този въпросъ. Който изгуби баща си и майка си, пита къде е баща му и майка му. Който не е изгубилъ, той никога не пита. Той знае всѣки моментъ къде е баща му. А който го изгуби, все го търси. Казва: „Знаешъ ли къде е баща ми? Знаешъ ли къде е братъ ми?“ Сегашнитъ хора сж изгубили своитъ близни. И даже

като срещнешъ нѣкой, погледне те и казва: „Не е той.“ Търси баща си и майка си. Едва въ свѣта ще намѣри единъ братъ, а пъкъ за другитѣ казва: „Тѣзи не ги познавамъ.“

Сега въ разбирането има една хубава страна. Нѣкой пѣтъ въ човѣка има една такава естествена амбиция, подтикъ има. Подтикъ е да се развива човѣкъ, да развива онова, което е вложено въ него, не каквото сж придобили хората. Ние трѣбва да се радваме на онова, което другитѣ придобиватъ, и на онова, което ние можемъ да придобиемъ. А онова, което е вложено отъ Великата природа въ насъ, туй трѣбва да развиваме.

Та рекохъ, у човѣка има нѣща, които сж останали недоразвити. Не сж проявени. Туй, неразвитото, то трѣбва да излѣзе, то е Божественото. Когато то се развие, тогава работитѣ взематъ съвсемъ друга форма. Вземете онова малкото дете, което майката носи и не знае въ 3-4 месеца, първата, втората, трета година плаче това дете. Като стѣпи, веднага се проявява една музикална дарба. Туй дете, което плака, започва да свири и всички започватъ да се възхищаватъ. Започва да се разкрива единъ талантъ. Сега нѣкои отъ васъ може още да плачете. Противъ това нѣмамъ нищо. Когато майка ви ви носи, може да плачете, пъкъ когато майка ви ви тури въ коритото, пакъ можете да плачете. Хубаво нѣщо е плачътъ. Плачътъ въ природата показва, той е първата жертва, на която детето се учи, да даде нѣщо отъ себе си. Чрезъ плача да се научишъ да жертвувашъ. Като не давашъ, поне отъ твоитѣ сълзи да капнатъ на земята и ти нѣщо си направилъ. Защо плачете? -Учите се да жертвувате. Може да се направи известна аналогия.

Вие ще кажете: „Това вѣрно ли е? Тази аналогия вѣрна ли е?“ Въ природата сжществуватъ известни хармонични линии. Животътъ върви по известни опредѣлени линии. Когато се отстранимъ отъ тѣзи линии, идватъ всичкитѣ страдания, беднотия. Крыщаваме ги съ всичкитѣ имена. Казвате: „Какво трѣбва да се прави?“ Ще премахнете дисхармоничнитѣ линии, които сте турили. Писанието казва: Напуснете ли сво-

ето нещастие и тръгнете ли въ Божия път, това сж линиитѣ, които Богъ туриль, които ангелитѣ сж турили, когато вселената била построена. Свѣтлината върви по тия линии, топлината върви по тия линии. Всичкитѣ добри чувства, всичкитѣ хубави мисли вървятъ по тия линии. Всѣко хармонично движение върви по тия линии. Когато вървишъ по тази линия, усѣщашъ радостъ и веселие, ти си младъ. Щомъ изгубишъ тази линия на движение, веднага ще дойде изкушението. Ржка те боли, глава те боли. Казвашъ: „Какво ми стана, урочасяхъ. Условията не сж добри. Баща ми е лошъ, майка ми е лоша, такава галиматия.“*“ Търсишъ причината. Като дойдете до стрелочника, кажете му: „Дайте ми правата линия на Царството Божие.“ Казвашъ: „Дай ми линията за свѣта.“ Той ти отвори линията на свѣта. Ти вървишъ по линията на свѣта и търсишъ Царството Божие. Кажи на стрелочника: „Дай ми линията на Царството Божие.“

Вие като отидете, не знаете какъ да говорите. Онзи българинъ, който работилъ въ Румъния, казва: „Хей, домнуле.“ Ще говорите на румънски. Ако говоришъ на български, той не разбира. Казва: „Не разбирашъ ли румънски?“ Та ние говоримъ по своему. Ние трѣбва да напуснемъ нашия езикъ и да научимъ езика на природата. Спасението е тамъ. Докато не научимъ този езикъ на живата природа, щастieto не може да дойде. Може нѣкой да разправя, че е царски синъ, но основната линия, това сж красивитѣ линии въ природата. Сегашнитѣ техники, инженери познаватъ тия линии. Когато се построи единъ мостъ, ако турятъ тия хармонични линии, тогава товарътъ се разпредѣля по всичкитѣ части на този мостъ, не се строшава, той е устойчивъ, каквато и тежестъ да мине върху него, се разпредѣля равномерно, по всичкитѣ пресичания на линиитѣ. Когато тия линии сж хармонично поставени, тогава ставатъ много важни работи.

И вие имате сега мостове въ васъ. Вашитѣ мостове здрави ли сж? Вие искате да живѣете единъ идеаленъ животъ, знаете ли какво нѣщо е идеалния животъ? Вие искате да ви

* галиматия – (разг. от гр.) – безсмислица, бъркотия, безпорядък

обичат хората. Но то е второстепенно. Най-първо се научете на изкуството вие да обичате. Най-първо се научете на изкуството, когато Богъ ви обича, оценявайте Неговата Любовъ. Да възприемемъ Божията Любовъ и да я оценяваме, да я различаваме, нѣкой път ние не можемъ да различимъ Божията Любовъ. Божията Любовъ се отличава по това, че носи животъ. Когато възприемешъ първия лжчъ, Божественитѣ лжчи всѣкога носятъ сжщото. Никакво страдание нѣма. Щомъ като Божественото тече въ човѣка, човѣкъ е мощенъ. Щомъ престане Божественото и дойде нещастieto, веднага се изменя твоето сжщество. Щомъ се изменя твоето сжщество трѣбва да знаешъ, че не сж хубавитѣ, красиви линии.

Сега понѣкой път ние хората се спираме и казваме: „Азъ принадлежа къмъ еди-кой си народъ.“ Не говорете така. Въ свѣта сжществува единъ народъ на красивитѣ линии. Той е Божествения народъ, избрания народъ. Всички тия линии, които сж членове на този народъ, тѣхнитѣ лица се отличаватъ. Нали сте гледали нѣкой път какъ нѣкой става киселъ, недоволенъ. Недоволството какво е? Само бедниятъ може да бжде недоволенъ. Богатиятъ всѣкога е доволенъ. Тогава азъ вземамъ думата „богатъ“ и „сиромасъ“. Подъ думата „богатъ“ разбирамъ човѣкъ богатъ съ добродетели, съ мисли, съ постѣпки; богатъ съ разбиране въ мъдростъ и знание. Сиромасъ, разбирамъ отъ претѣпления. Всички трѣбва да бждемъ такива сиромаси. Голѣма сиромасия. Казвате: „Азъ не искамъ да бжда такъвъ сиромасъ.“ Сиромасъ отъ добродетели не го желая, сиромасъ отъ претѣпления. Трѣбва да бждешъ единъ беденъ човѣкъ, да не знаешъ какво нѣщо е претѣпление. Вие тогава казвате: „Защо станахме сиромаси?“ - Защото забогатѣхте въ претѣпления. Казватъ: „Какво трѣбва да правимъ, за да станемъ богати?“ - Станете сиромаси въ претѣпления и непременно богати ще станете. Всѣки може да стане богатъ въ материално отношение, ама ще станешъ първо сиромасъ въ претѣпления.

Трѣбва сега едно разбиране, което може да се приложи. Сега въ васъ има известни стари навици. Вие не може да

се примирите. Казвате: „Азъ съмъ вече на 40 години.“ Какво означаватъ 40-тъ години. Вземете 7, 14, 21, 28. Каква е разликата между 2 по 7 равно на 14; 3 по 7 равно на 21; 4 по 7 равно на 28? Сега следующето число какво ще бжде? - 35, 42, 49. Нѣкой пѣтъ щастieto, ти искашъ да дойде въ васъ безъ никакъвъ трудъ. Човѣкъ трѣбва да знае да мисли, да разбира. Числата иматъ отношение къмъ физическия свѣтъ. Ако вие не разбирате простатата аритметика, ако вие не разбирате алгебра и математика, тогава вашиятъ животъ не може да бжде уреденъ. На физическото поле вие трѣбва да бждете единъ добъръ математикъ. Въ духовния свѣтъ трѣбва да бждете единъ отличенъ музикантъ. Две нѣща човѣкъ трѣбва да има. Ще кажете: „А, въ Божествения?“ За да бждешъ музикантъ не е лесна работа. Най-първо у тебе трѣбва да има единъ тонъ, после трѣбва да знаешъ какво нѣщо е време. Трѣбва да знаешъ какво нѣщо е пространство. Трѣбва да имашъ отлична паметъ, да помнишъ всичко отъ създаването на мира, какво е станало.

Казвашъ: „Може ли да бжде това?“ - Може. Има хора, които помнятъ отъ създаването на мира. Помни човѣка, че е билъ въ рая. Ще намѣри Адама въ рая. Казва: „Бѣхъ въ рая, изпъдиха ме.“ Васъ ако попита кжде сте били, откъде започва вашата история? Адамъ ще каже: „Отъ рая започва моята история.“ И Адама има нѣщо, което не знае. Той не знае какъ Господъ го е мачкалъ. Казва: „Това, какъ ме мачкалъ Господъ, не го помня.“ И Ева ако попитате, когато я направиха отъ Адама, ще каже: „Не зная. Че и азъ не зная нѣщо.“ Че Господъ живѣе въ рая и че я направилъ, не знае. Ева знае едно нѣщо. Казва: „Азъ помня онова дърво, отъ което ядохъ. Помня онзи, който ме изкуси за пръвъ пѣтъ. За любовта ми говори.“ Първото нещастие въ любовта бѣше на Ева. Вѣрваше на всичкитъ хора. Казва: „Този човѣкъ като говори, говори истината.“ Тя му повѣрва и яде. Рекохъ, първото разочарование на Ева бѣше като повѣрва на онзи и направи това, което ѝ каза. Тя се разочарова и казва: „Не си струва човѣкъ да вѣрва, кой каквото е казалъ.“ Господъ каз-

ва едно нѣщо - не, не той иска да коригира. Казва и Той иска васъ да изпита. Тѣ сж нѣща на миналото. Вие не знаете каква е алегорията. Вие не знаете каква е била обстановката. Вие не знаете какво е било туй дърво, вие не знаете каква е била тази змия. Само си представяте какво е било. Това сж символи, но има една реалностъ.

Питамя: когато единъ съвремененъ писателъ описва ония чувства, които се събуждатъ въ душата на младия момъкъ и ония чувства, които се събуждатъ въ душата на младата мома, той ги изнася, какъ ги знае? Вѣрно ли е или не? По какво познавате любовта? Казвате: „Еди коя си мома се е влюбила.“ По какво я познавате? Нѣма никакво влюбване. Ако момата се е влюбила, като пипна пулса ѝ, има едно малко повишение на пулса. Единъ градусъ има повече, тя имала 36 - 37 градуса, а сега има 37-38. Всѣка болестъ въ свѣта е любовъ. Все отъ любовъ боледуватъ хората. Всичкитѣ болести въ свѣта се дължатъ на любовни чувства. Влюбилъ се човѣкътъ, повишила се температурата. Влюбилъ се нѣкой въ нѣкое ядене, нѣкоя майонеза или печена кокошка или печено прасе. Яде, и гледашъ на другия день температурата се е повишила. Любовни работи. Това е пакъ влюбване. Но туй повишение на температурата, то върви по известни правилни линии. Мнозина отъ васъ се плашите, когато се повиши температурата. Повишението на температурата не трѣбва да ви плаши, когато спада температурата е по-лошо. Когато спада или се повишава, трѣбва да има съответствие въ температурата, която върви по тѣзи линии. Рекохъ, не е лошото въ повишението на температурата. Въ васъ се повишава температурата, вие ще се плашите. Казвате: „Азъ съмъ боленъ човѣкъ.“ Ако въ васъ се повиши температурата, вие се радвайте. Значи трѣбва да се превърне този външенъ огънь. Трѣбва да се превърне на единъ вътрешенъ пламъкъ, да се опредѣли. Когато огъньтъ не се опредѣля правилно, пречи се на растенето. А когато се опредѣля правилно, спомага за растенето на човѣка. То е опредѣлянето на огъня, за да може всѣка частъ на човѣшкото тѣло да се подига и да расте.

Първитѣ хора, които взеха идеята за Христа, разбираха. Сега хората, които дойдоха, разбиратъ по единъ механически начинъ. Гледатъ на външната страна. Целия день искатъ да видятъ Христа и казватъ: „Видѣхъ Христа, видѣхъ свѣтлото лице, погледна ме.“ Че видели свѣтлото лице, че погледналь Христосъ, какво искаль да каже Христосъ? Вие се намирате въ положението на онзи руски студентъ, който билъ въ една академия и видѣль Христа. Христосъ му казалъ: „Не ти харесвамъ очитѣ.“ И той казва: „Щомъ Христосъ не ми харесва очитѣ“, взима една свѣщъ, туря си едното око на свѣщъта и го изгаря. Идватъ студенти, спасяватъ го. Той казва: „Не ми харесва Христосъ очитѣ.“ Но той не е разбралъ Христа. Защо той трѣбва да изгори очитѣ си? Въ гледането не сж виновати външнитѣ очи. Начинътъ, по който очитѣ трѣбва да се опредѣлятъ, е важно. Та рекохъ, въ гледането очитѣ се изопачаватъ, когато тия линии не сж правилни.

Да кажемъ вие сте самъ, какъвъ трѣбва да бжде моралътъ на човѣка? Азъ да ви кажа: вие мислите, че сте самъ. Седите въ стаята и искате да извършите нѣщо и си казвате: „Нѣма кой да ме гледа.“ Погледнете нагоре и казвате, че има Господъ, има ангели. Тогава искашъ да направишъ нѣщо, но хиляди очи има въ тъмнината. Мълчатъ, но нѣщо те безпокои, гледашъ насамъ-натамъ. Гледашъ презъ прозорцитѣ, идешъ, върнешъ се. Но щомъ направишъ престѣпление, веднага нѣщо казва: „Видѣхъ.“ Ти казвашъ: „Кой ме видя?“ Пакъ искашъ да се успокоишъ. „Кой ме видя?“ Не хората те видѣха, но Онзи, отъ Който ти не може да се избавишъ, отъ Който зависи твоята сѣдба въ свѣта. Нашиятъ успѣхъ на Земята не зависи отъ хората. Тѣ сж само условие, а зависи отъ тѣзи, които виждатъ. Когато единъ студентъ влѣзе въ кое и да е училище или въ университета, или въ гимназията, или въ основното училище, отъ кого зависи този прогресъ? - Отъ учителя. Отъ какво зависятъ условията на онова дете, което се ражда? - Отъ майката зависятъ. То казва: „Не искамъ нищо да зная за майка си.“ Но, детето приема всичко отъ майката. Задъ майка си човѣкъ има нѣщо по-далече.

Ние трѣбва да дойдемъ до една линия, дето трѣбва да бѣде разбрана. Сега има линии на недоволство. Явява се едно чувство на недоволство. Или да кажемъ нѣкой човѣкъ ти говори нѣщо, казвашъ: „Този човѣкъ дали ми говори истината или не?“ То е най-простата работа. Явява се едно шише съ чиста вода. Казвашъ: „Чиста ли е водата?“ Чиста ли е водата или е злокачествена? Ще видишъ. Ти сега си малко боленъ, пий отъ тази вода. Ако следъ половинъ часъ се подобри твоето положение, нѣма какво да се съмнявашъ въ водата. Рекохъ, Божиитѣ блага, които всѣки день идватъ въ насъ - живѣемъ добре. Казвате: „Какво ще стане съ насъ утре или следъ 20 години?“ Следъ 20 години ще бѣдете пакъ сжщиятъ, както сега. Ще се изменятъ условията, но ти ще бѣдешъ пакъ човѣкъ, пакъ ще разрешавашъ известни въпроси. Казвашъ: „Като ида на Небето, като ида при ангелите...“ Че и то тамъ има работа.

Като си въ болницата, какво трѣбва да правишъ? Рекохъ, ще лежишъ на кревата, сестри милосърдни ще те обличатъ, ще те събличатъ вечерно време, ще има ядене, пиене. Ще те пренасятъ отъ едно мѣсто на друго. Сестритѣ ще ти говорятъ полекичка, ще те утешаватъ. Ами, като оздравѣешъ, какво ще бѣде? Нѣма да има около тебе никакви милосърдни сестри, никакви лѣкари. Ще ти дадатъ мотиката, ще идешъ на лозето да копаешъ и ще научишъ какво нѣщо е мотиката. Мотиката наричамъ човѣшката воля. Азъ употребявамъ търнокопа, мотиката, брадвата, това е човѣшката воля, въ всичкитѣ свои приложения. Ти като идешъ да копаяшъ, нѣма да изкопаяшъ цѣлата земя. Ще изкопаяшъ една частъ и ще се ползувашъ. Или ще имашъ едно упражнение, съ което да развивашъ своята воля.

Сега, въ какво седи развитието на човѣшката воля? Каквото и да кажемъ, вие сте свили вежди, че въ къщи синътъ или дъщерята бутнали една чаша и я строшили. Вие седите и мислите, вие сте се разгнѣвили. Колко струва чашата? - 10 лева. Вие сте се разгнѣвили и казвате: „Ще го набия. Какъ да строши чашата!“ Нѣщо ти казва: „Спри се. Ти, като го наби-

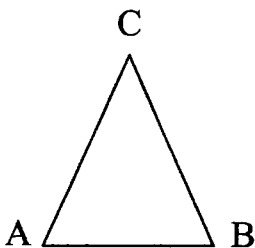
ешъ, чашата нѣма да стане здрава.“ Детето е набито и чашата е строшена. Отъ две злини една добродетель може ли да се роди? Ти, който така мислишъ, да набиешъ другитѣ, не си ли счупилъ нѣкоя чаша? Колко мисли, желанія сж изпочупени. Ако Господъ рече да те набие, отъ тебе нищо нѣма да остане. Господъ има хиляди и хиляди счупени чаши. Господъ ще отвори тефтера и ще види, че ти си изпочупилъ много чаши. Той съ прѣстъ не те е бутналъ. А ти за една чаша отъ 10 лева, вдигаешъ цѣлъ скандалъ. Какво е знанието ти тогава? Една цель има. Щомъ детето счупи една чаша, ти иди купи втора чаша и купи една чаша за една бедна вдовица. Вториятъ пѣтъ детето като счупи, купи една за васъ, две за вдовицата. Третия пѣтъ като счупи чашата, купи три чаши за вдовицата, четвъртия пѣтъ като счупи, купи четири за вдовицата. Ти казвашъ: „Кѣде ще иде края?“ Сега кѣде отива края? Краятъ много добъръ ще бѣде. Това е философия. Ако по този начинъ вие не разсждавате, тѣй както сега вървите, ние ще дойдемъ до едно голѣмо противоречие.

Ти казвашъ: „Ще ида да взема хлѣбъ отъ фурната, имамъ пари.“ Дотогава, докато фурнаджията пече хлѣба, имашъ възможность да вземешъ, но единъ день фурнаджията казва: „Не искамъ да печа хлѣбъ.“ Зарзаватчията казва: „Не искамъ да продавамъ зарзаватъ.“ Ти тупашъ джоба си, пари имашъ, но никой не иска твоитѣ пари, какво ще правишъ? Ами ако ти влѣзешъ въ единъ свѣтъ, дето всичкитѣ хора сж глухи. Ти носишъ цигулка, на кого ще свиришъ? Азъ се чудя на ума ти, ще свиришъ на глухитѣ хора. Глухитѣ хора отъ музика не се нуждаятъ. Слѣпитѣ хора отъ художество не се нуждаятъ. Куцитѣ хора отъ ходене не се нуждаятъ. Мъртвитѣ хора отъ хлѣбъ не се нуждаятъ. Това не е разбирање. Всѣки човѣкъ, който страда, е мъртъвъ. Ти, като страдашъ и се мжчишъ, умирашъ. Борбата въ страданието седи въ туй. Ония възможности, които служатъ за смъртъта, да ги превърнешъ да работятъ за живота. Така правятъ растенията. Онѣзи, мъртвитѣ материали, тѣ взематъ, внасятъ ги като строещъ и растатъ нагоре. Всичкитѣ страдания, които сжщест-

вувать, това сж възможности. Има две нѣща: ако ти не ги превърнешъ въ полза на самия животъ, то тѣ ще те отровятъ, тѣ ще бждатъ твоята смъртъ. Тѣ ще те заринатъ, ти ще се погребешъ.

Сега не искамъ да ви изнасямъ една философия, да се уплашите. Искамъ да говоря за едно знание, съ което да ви помогна. Понѣкой пѣтъ и ученитѣ хора се намиратъ въ едно голѣмо противоречие, какъ да изяснятъ известна истина. Ако разправа на нѣкой човѣкъ за появяването на нѣкоя болестъ, тия признаци могатъ да го уплашатъ. Той, като чете за болестъта, мисли, че тази болестъ го е хванала. Има условия, при които никаква болестъ не може да те хване. Болестъта е нѣщо живо. Като дойде въ тебе, ако има храна, ще живѣе, ако нѣма храна - заминава си. Тя болестъта, като дойде въ тебе, ако има нѣщо заради* тебе - остава, ако нѣма - заминава си. Ако болестъта остава въ тебе, има какво да яде и пие. Остави я да изяде всичко, и като изяде и ти ще се освободишъ.

Казвашъ сега за красивитѣ линии въ живота. Рекохъ, къде сж сега вашитѣ хармонични линии на 7 години? Какво мислѣхъ, като бѣхъ на 7 години, или когато бѣхъ на 14 години? Сега нѣкои сж на 49, на 50. Нѣкои сж на 50-60, на 70 години. Казвате: „Остарѣхме.“ Каква е вашата старостъ съ старостъта на Адама? Вие сте едно малко дете. Вие казвате: „40 години имамъ.“ Какво показватъ годинитѣ? Годинитѣ не сж, които състаряватъ човѣка, неговото неразбиране го състарява, а не неговото разбиране. Изменете начина на мислене и веднага старостъта ще престане.

Рекохъ, ще обяснимъ положението. Този тригълникъ какво означава? Вие сте изучавали тригълника. Този тригълникъ означава човѣшкия носъ. Тригълникътъ е мѣрка, съ която трѣбва да започнемъ. Казвате: линията AC и BC. Тѣ сж дветѣ страни. Отдолу имате основата на този носъ. Разширението на

* заради - за (бел.ред.)

АВ е отдолу. Дветѣ линии показватъ интензивността на движението. Тази дължина АС и ВС показва вътрешната интензивност на вашия умъ. Линията АВ означава какво е вложено вътре. Чувствата ни сж вложени въ ума. Ако вашето сърдце нѣма участие въ вашия умъ, нищо не може да се постигне. Следователно когато тази линия се разширява, чувствата взематъ участие, тогава може да се реализира нѣщо. Всѣка мисълъ се реализира дотолкозъ, доколкото има чувство, вложено въ нея. Чувствата вземамъ като Божествена възможностъ, която подхранва човѣшката мисълъ.

Не говоря за желанията. Желанието е нѣщо човѣшко. Има желания, които трѣбва да се преодолеятъ или страсти има. Казвате: „Пристрасти се.“ Тѣ сж пакъ отъ второстепененъ произходъ. Рекохъ, чувството въ човѣка е чисто Божествено. Ако въ тебе тази линия АВ нѣма съответствие, тя трѣбва да има съответствие споредъ този трижгълникъ, трѣбва да е симетрично устроена. Ако носътъ не е построенъ както трѣбва, дишането нѣма да стане правилно. Следъ туй теченията, които излизатъ отъ твоя мозъкъ, нѣма да ставатъ правилно. Отъ мозъка излизатъ течения. Не мислете, че е проста работа. Носътъ на човѣка е единъ акумулаторъ, по повърхността минаватъ всичкитѣ енергии и отиватъ по цѣлото тѣло. Отъ него зависи какво ще бжде твоето състояние.

Ние, съвременнитѣ хора разваляме живота, защото не знаемъ какъ да поправимъ носа. Нѣкой си пипа носа. Тѣ сж уловки на черната ложа. Когато човѣкъ дойде до носа, той трѣбва да се спре. Поспри се, извади кърпата, поспри се малко и пипни носа си много деликатно. Ти го хванешъ изведнажъ, мислишъ, че си играешъ и така разваляшъ цѣлото си бждеще. Сега казвашъ: „Имамъ мораленъ животъ.“ Какъвъ е носътъ ти? Ще го погледнешъ и казвашъ: „Не е красивъ носътъ ми.“ Кой е красивия носъ? Единъ човѣкъ, който не говори истината, той нѣма красивъ носъ. Единъ човѣкъ, който не знае какъ да гледа, той нѣма красивъ носъ.

Носътъ постоянно се мени, не мислете, че той е нѣщо като статуя. Всѣки день вашиятъ носъ се изменя. Вие не сте

го изучавали. Носът е живъ. Носът се изменя. Ако знаете закона, отъ Невидимиятъ свѣтъ искатъ да поправятъ вашия носъ и вие го разваляте. Пакъ дойдатъ ангели, поправятъ, поправятъ, вие разваляте. Тѣ поправятъ, вие разваляте; тѣ поправятъ, вие разваляте. Най-после казвашъ: „Не ми струва носътъ.“ Пакъ го хванешъ и казвашъ: „Не ми струва носътъ.“ Значи имате една идея. Вие искате да имате красивъ носъ. Ако ви попитамъ да начертаете единъ красивъ носъ, какъ ще го начертаете? Най-първо детинскитѣ носове иматъ такъвъ характеръ: , съ криви линии. Възрастнитѣ иматъ другъ характеръ: И дветѣ трѣбва да ги съедините. Туй, което е, и туй, което е въ младитѣ, образува единъ кръгъ. Тия дветѣ положения, тѣ се допълватъ. Като имашъ единъ кръгъ, това показва, че постѣпкитѣ, които си ималъ въ детинство, които си ималъ и въ сръдна възраст, тѣ се съединяватъ, завръзватъ се и иматъ, и образува тѣ едно цѣло. Една възможность вече се крие.

Рекохъ, съ този носъ, съ този детския трѣбва да възприемаме. А този носъ (*на възрастния*) дава. Туй, което си възприелъ, ако то не ти служи за никаква полза, защо ти е? Въ възприятието трѣбва да знаешъ какъ да възприемешъ любовта. Въ даването трѣбва да знаешъ какъ да дадешъ свѣтлината, която излиза отъ тебе. Всѣки човѣкъ се нуждае отъ свѣтлина. Любовта не се дава. Всѣкога се възприема. Но любовта винаги ще се прояви въ нѣкоя добра постѣпка. Богъ, следъ като прояви своята любовъ къмъ насъ, ние възприемаме любовта Му. Ти не може по сжщия начинъ и ти да дадешъ. Ти ще проявишъ своята любовъ въ видъ на свѣтлина. На туй дете, което седи и плаче, ще му купишъ цигулка, ще му покажешъ да се учи. Като се научи, това дете да се радва, че е придобило нѣщо. Нѣма да го потупкашъ, да кажешъ: „Ще станешъ добро дете.“ Такава философия, да стане добро като се научи да свири, то знае. Като не знаешъ да свиришъ, казвашъ: „Да бжда добъръ човѣкъ.“ Ако ти не знаешъ да пѣшъ, добъръ човѣкъ не може да бждешъ. Ти искашъ да направишъ едно добро. Най-първо попѣй. Доброто ще го напра-

вишъ тъй както пѣшъ. Седни, че попѣй. Казвашъ: „Какъ ще пѣя, ще ми се смѣятъ.“ Ами какъ ще направишъ доброто? Ти ще дадешъ на единъ човѣкъ 20 лева и мислишъ, че правишъ добро, ти го съблазнявашъ. Ти му давашъ дрехи, че какво добро има въ това? И Богъ направи на Адама кожени дрехи и като го облѣче, изпжди го изъ рая навънъ. И ти, като го облѣчешъ, ще го изпждишъ изъ рая навънъ. Щомъ те облѣче нѣкой, той е намислилъ да те изпрати изъ рая навънъ. Ти казвашъ: „Мжжътъ ми да ми купи единъ хубавъ костюмъ.“ Изъ рая навънъ ще те прати. Като купи единъ хубавъ костюмъ, изъ рая навънъ ще идешъ. Докато хората бѣха голи, бѣха въ рая. Като се облѣкоха въ дрехи, излѣзоха изъ рая навънъ. Щомъ поискаха костюмъ, облѣче ги Господъ и ги изпрати изъ рая навънъ.

Вие искате да се облѣчете. Имате всичкитѣ блага на Земята. Искате богатство да ви даде, искате знание да ви даде и следъ като ви го даде, ще ви покаже вратата на рая и ще ви тури да работите. Казва: „Съ богатството, което ви дадохъ, идете да работите, да направите нѣщо.“ То е иносказателно. То е противоречие, което съществува въ всинца ви. Въ всинца ви има едно противоречие. Нѣма нѣкой, който да е щастливъ. Защото азъ не виждамъ щастливи лица. Като ви погледамъ, по моя езикъ бихъ ви писалъ. Чета всичкитѣ противоречия, които станали, носите ги. Нѣкой върви, дрехитѣ му оцапани. Казва: „Времето бѣше лошо.“ Той се оцапалъ, но не говори истината. Миналата вечеръ билъ въ кръчмата и като излѣзълъ тукъ падалъ, тамъ падалъ. Не казва: „Бѣхъ на угощение, посрѣбнахме си.“ Дрехитѣ му нечисти, казва, че ще ги очисти. Не е лошото въ яденето и пиенето. Но яденето и пиенето, което оставя отрова въ човѣка, то не е на мѣсто. Всѣко едно ядене, всѣко едно пиене, когато човѣкъ седне, едно отъ правилата е: следъ като искашъ да се нахранишъ, ти веднага трѣбва да помислишъ за онази велика жертва, която Богъ прави, като ти дава яденето. Колко разумни същества сж вложени въ това ядене. Ти казвашъ: „Това ядене не е хубаво, онова не е хубаво“, и отъ всичко си

недоволенъ. Ще намѣришъ нѣкаква погрѣшка, че яденето не е сготвено, като че ти си целъ, като че целиятъ свѣтъ е направенъ за тебе да ти слугува. То е крива философия въ живота.

Сега туй, което изнасямъ, не искамъ вие да кажете: „Ние сме лоши хора.“ Да кажа, че съмъ лошъ, за мене въпросътъ не е така. Ние трѣбва да бждемъ добри. Но, че сме невежи, ние трѣбва да бждемъ умни. Знанието е, което трѣбва да се добие. Има пѣтища, по които знанието може да се добие. Има начини, по които знанието може да се добие. Може да вземешъ една класическа книга. Мнозина отъ васъ сж чели Платона. Коя е основната мисль, която Платонъ е казалъ? Коя е основната мисль, която Кантъ е казалъ? Коя е основната мисль, която Гюте е казалъ? Коя е основната мисль на Толстой. Всѣки човѣкъ има по една основна мисль, откъдето започва разгъването. Трѣбва да знаешъ какво писалъ Толстой. Основната мисль коя е на Толстой? Може онѣзи, които изучаватъ живота на Толстой, да кажатъ. Като изучавашъ своя си животъ, трѣбва да намѣришъ своята си основна мисль, на своя животъ. Една мисль, която е като основа, върху която се гради. Ако намѣришъ основната мисль, ще зависи бъдещето състояние на твоето тѣло. Ако намѣришъ основната мисль, отъ нея ще зависи бъдещето състояние на твоя умъ и на твоята симпатична нервна система.

Сега имашъ едно неразположение на духа и не знаешъ на какво се дължи. Ти най-първо трѣбва да се учишъ да вървашъ въ невъзможното. Кои сж невъзможни работи. Тѣ сж необикновени работи. Необикновеното и невъзможното въ свѣта, то носи благо. Ами тази вселена, която ние не разбираме, туй благо, което не разбираме, всѣки день въ него живѣемъ. Въ онова, което не разбираме, онова страшното, великото, въ тия звезди, които сж далече, не знаемъ какво е тѣхното предназначение, нито можемъ да имаме истинско понятие за слънцето, но туй, което не знаемъ, отъ него очакваме благо. Макаръ да не знаемъ за Слънцето, но отъ топлината и свѣтлината на Слънцето ние се ползуваме, въпрѣки че

не знаемъ нищо за Слънцето.

Ако рѣка да ви говоря на единъ езикъ, вие ще се изпоплашите. Трѣбва да се подготвите най-първо. Вие ще се изпоплашите, че нѣмате онази любовъ, която изпѣжда страха. Любовта въ васъ е отвѣнъ, а страхътъ е отвѣтре. Ако имате баща умрѣлъ и ви се яви, вие, като го видите, ще се изплашите. Не допускате въ ума си, че може да го видите, вие мислите, че баща ви е умрѣлъ. Ако майка ви е умрѣла и се яви, ще припаднете отъ страхъ. Не допускате, че може да я видите. Ако майка ви може да е умрѣла, не е ваша. Ако вашиятъ баща е умрѣлъ, той не е вашъ баща. Ако приятелътъ ви е умрѣлъ, той не е вашъ приятел. Когато ние ги допускаме, после се страхуваме.

Рекохъ, сега вие се плашите отъ страданието. Защо? Защото нѣмате любовъ. Вие се плашите отъ една мечка. Защо? - Защото нѣмате любовъ. Тогава нѣма ли да бждете въ положението на онзи българинъ, който ходилъ за дърва въ гората и не можалъ да намѣри дърва. Мислилъ човѣкътъ и вече искалъ да се върне. По едно време иде една мечка, държи си лапата и иде къмъ него, дига си лапата и той вижда единъ трънъ, влѣзълъ въ крака ѝ. Той взема, хваща лапата, изважда тръна, малко масло ималъ, взелъ, намазалъ. Тогава мечката го хваща, води го къмъ изсечени дървета: „тукъ да си вземешъ“. После го завежда при едно дебело дърво, въ него имало кошери и му казва: „Вземи си медъ“, и тя си заминава.

Вие ще кажете: „Това е за насърчение.“ Това сж иносказанія. Може да е така. Но всѣщностъ какво се крие въ една мечка? Или: какво се крие въ една змия? Христосъ е казалъ: „Бждете хитри като змиитѣ.“ Не казва: бждете хитри като таралежитѣ, бждете хитри като маймунитѣ, а казва: бждете хитри като змиитѣ и незлобиви като гълъбитѣ? Гълъбътъ защо е незлобивъ? Защото се храни само съ зрънца. Гълъбътъ като птица въ хилядитѣ вѣкове, дето миналъ досега, не е изменилъ своето меню, всѣкога е билъ вегетарианецъ. Убеждение има, воля има. При всичкитѣ лоши усло-

вия, той никога не е изменил начинът на своето хранене. Значи каква вѣра има гължбътъ, че Богъ е промислил заради него! Орелътъ се е научилъ да яде месо, славейтъ, който е пѣвецъ, и той отстѣпилъ. Единствениятъ между птицитѣ, гължбътъ и гургулицата нѣколко екземпляри само сж запазили своя начинъ на хранене. Какъ ги наричатъ? - Кроткитѣ птици. Питамъ: колко хора има на Земята, които сж запазили своето вегетарианство? Наричали ги хората на любовта. Човѣкъ, като му направишъ най-голѣмото зло, да прощава. Казва: „Азъ прощавамъ.“ Не само да кажешъ, но да не го засѣга.

Едно дете вчера дойде при мене, единъ младъ момъкъ иде и разправя: „Вѣрвахъ въ Бога по-напредъ, но хвърлихъ Евангелието, Библията, изпаднахъ въ безвѣрие. Извършихъ много престѣпления. Най-после извършихъ убийство.“ Осъждатъ го, стои въ милиона* две години. „Много време лежахъ въ букаи, но намѣрихъ истината.“ Започналъ да чете новитѣ течения, просвѣтилъ се. И казва: „Като гледамъ на своя си животъ, тия букаи, които ми дрънкаха, най-първо искахъ да ги махна. А сега, като си помисля за тѣхъ, много ми е приятно, понеже като бѣхъ въ тѣхъ, въ мене се роди нѣщо хубаво. Като помисля за букаитѣ, онзи пѣтъ, по който се върнахъ, онова новото разбиране, което имамъ за живота, стана цѣлъ единъ превратъ. Благодаря на Бога, че ме туриха въ тия букаи, че ме ограничиха, да намѣря пѣтя въ живота, да намѣря този вътрешенъ миръ.“ Казва: „Какъвъ ще бжде краятъ? По пѣтя, по който съмъ тръгналъ, много нѣщо преживѣхъ.“ Преживѣлъ човѣка, но цени, понеже става въ туй единство. Гледамъ, очитѣ му сж още разногледни. Гледамъ ушитѣ му и му казвамъ: „Имашъ още тежъкъ пѣтъ, трѣбва да работишъ надъ себе си до край.“

Човѣкъ, докато не стане съвършенъ, трѣбва да работи. Съвършенството е цель, докато достигне онази граница, дето нѣма да има възможность вече за падане. Докато ти вървишъ изъ планината, ти знаешъ, че всѣкога има възможность

*милионъ – вероятно отъ milieu – (фр.) срѣда, условия за животъ, отъ тамъ милионъ – изолаторъ, затворъ

да се хлъзнешъ и да паднешъ. Като слѣзешъ на полето е равно, а докато си въ Балкана, дето има канари и тръпчинки, ако въ тия мѣста ти не обръщашъ внимание, всѣкога можешъ да бждешъ подложенъ на едно вътрешно изпитание.

Рекохъ, първото нѣщо: като пипнете носа, трѣбва да мислите за вашата любовъ. За онова новото, което Богъ е вложилъ въ свѣта. Старото е вложено долу. (*стомаха*) Новото е горе. Но и дветѣ сж незавършени. Има трето нѣщо, което Богъ е вложилъ въ човѣка. Третото нѣщо, което е вложилъ, е Духа си. „И ще ме познава.“ Третото нѣщо, което иде, е влагането на Духа. Не знаете кога ще дойде влагането на Духа. То обединява силата на главата и силата на сърдцето и тогава ще се роди онова състояние, което хората наричатъ „новъ човѣкъ“. Той вече е господаръ на своето положение, той нѣма да бжде изложенъ на сегашнитѣ страдания и заболявания.

Нѣкой пжтъ може съвсемъ да изгубишъ своето равновесие. Но нѣкой пжтъ изгубвашъ своето равновесие, не по своя вина. У всичкитѣ хора има едно отклонение. Има едно сблъскване съ свѣта. Ако ние не знаемъ какъ да се пазимъ, всѣкога можемъ да излѣземъ изъ своитѣ релси. Знаете какво нѣщо е колективната мисль на човѣчеството? Ако не си подъ влиянието на колективната мисль, подъ влиянието на Небето, на Божествената мисль, на ангелитѣ, на арахангелитѣ, на серафимитѣ, на всичкитѣ светии на Земята, ако ти мислишъ самъ да направишъ нѣщо, ти се самоизмамвашъ. Човѣкъ, за да издържа, трѣбва да има тилъ. Когато влѣзешъ въ университета, какво е мощното и силното? Това сж хилядитѣ учени хора, които седятъ. Въ лицето на тия професори, виждамъ всичкитѣ учени хора на миналото. Тѣ сж задъ тия професори. Иматъ една мощна сила професоритѣ. Чувствуватъ, и ученицитѣ чувствуватъ. Има нѣщо мощно и велико въ свѣта и всички трѣбва да го чувствуваме. Ако ти не можешъ да чувствувашъ туй, великото въ свѣта, не само единъ моментъ, но постоянно, като на зазоряване, като че Слънцето изгрѣва и да се възраства.

Рекохъ, въ туй отношение вие седите и не знаете по кой начинъ вашиятъ малъкъ носъ, който имате, то е нѣщо, което е хвърлено на екрана, вие не сте изучавали носа на нѣкой светия, на нѣкой ангелъ. Ангели има даже на Земята въплотени. Ти, като бутнешъ носа, трансформира се състоянието. Жадниятъ човѣкъ, щомъ изпие чашата и веднага жаждата изчезва. Ако знаешъ какъ да бутнешъ носа си, умътъ е въ съприкосновение съ твоята воля, ако знаешъ какъ да бутнешъ, между твоя умъ и твоята воля има съответствие и като бутнешъ, ще се измени състоянието на твоята симпатична нервна система. Ти станешъ радостенъ и като си боленъ казващъ: „Оздравѣхъ.“

Христосъ знаеше какъ да бута. Той знаеше красивитѣ линии. Той взе, плю на земята, забърка малко калъ, тури я на очитѣ на слѣпия и му каза: „Иди Силуаме и се умий и ще прогледашъ.“ Мнозина казватъ: „Да може азъ да отварямъ очитѣ на слѣпитѣ.“ Не е въпросъ за отваряне на очитѣ, трѣбва да знаешъ, ти си слѣпъ, направи калъ, намажи очитѣ си. Имашъ едно разположение, което помрачава ума ти. Вземи малко калъ и ако ти може да измѣнишъ твоето състояние, вътрешното състояние, което може да ти причини много вреди, но ако не знаешъ, не съжалявай, че страданието е дошло. Съжалявай, че не си могълъ да използувашъ това, което се е случило.

Понѣкой пѣтъ младата мома се спира. Тя се поглежда и казва, че е красива, но че не е достигнала до върха на своята красота. Казватъ: „Азъ съмъ добродетеленъ“, но вие не сте достигнали до върха на вашата добродетель. Или казватъ, че сте силенъ, вие не сте дошли до върха на силата си. Туй, което имате, нека да бжде подтикъ. Отъ туй има още повече да добиете. Качете се по-горе. Н[а] тази добродетель, която вие имате, на туй знание, има още. Казватъ: „Мене това не ми трѣбва.“ Тогава питамъ ви, ако тръгнете на дълъгъ пѣтъ и днесъ сте извървѣли 20 километра и казващъ: „Не искамъ да вървя, какво ще спечеля, този пѣтъ като извървя?“ -Вие ще имате опитност. Този животъ трѣбва да се

изходи. Да се извърви докрай. Ако се спрете, ще остане вашият животъ неразбранъ. Досега искате всички да разбирате живота на другитѣ хора. Вашия животъ не можете да разбирате. Най-първо разберете вашия животъ и ще разберете живота на другитѣ хора. Никога не може да разберете живота на другитѣ хора, ако не разберете вътрешния животъ. Понеже ти си само огледало, въ което животътъ на другитѣ хора може да се отрази. Може да ви кажа какъвъ е животътъ на другитѣ хора. Ако вие станете толкозъ чувствителни, ако дойдете до единъ човѣкъ, може да знаете какъвъ е. Не само това, може да знаете какво ще му се случи. Нали нѣкои хора предсказватъ. Гадателитѣ, пророцитѣ, което сж предричали, тѣ сж хора, които като дойдатъ въ съприкосновение, веднага животътъ се отразява върху тѣхъ, отразява се Божествената мисль. Всѣки, което е чистъ, въ чистата вода веднага ще стане отражение.

Рекохъ сега, знанието е достояние на чиститѣ умове. Нѣкой ще каже: „Много мисля“, а каквито идеи дойдатъ, не ги помни. Че ако не помнишъ, нѣмашъ този трансформаторъ, тогава, щомъ не помнишъ мѣстото, мѣстото не знаешъ, времето не знаешъ, гласътъ какъвъ бѣше не помнишъ. Казвашъ: „Ама видѣхъ нѣщо.“ Най-първо трѣбва да знаешъ тона на този, който ти говори. Първиятъ тонъ. Да знаешъ този тонъ колко време е продължилъ, на кое мѣсто. Защо и за какво ти казалъ. Трѣбва да бждете паметливи. Трѣбва да знаете най-добродетелнитѣ мѣста кжде сж. Следъ туй, кое време се проявяватъ. На тия добродетели и тона трѣбва да знаете. На една добродетель какъвъ е тонътъ.

Рекохъ сега, на нѣкой съвременни хора носътъ е дебелъ, искатъ да се изтъни. Не е дебелъ носътъ, но много отлагания има. Като разглеждате човѣка, тази линия на носа трѣбва да бжде много правилна. Тия две отвѣрстия трѣбва да бждатъ хармонични. Тази крива линия надъ ноздритѣ показва какво можешъ да вземешъ. Горната линия показва какво може да възприемешъ, а долната, изпъкналата показва какво можешъ да дадешъ. Едновременно красивиятъ носъ има

тия дветѣ линии, изразява тия дветѣ състояния. Тази изпъкналата частъ показва какво може да дадешъ, а горната частъ, която е вдлъбната, показва възможността, какво може да възприемешъ. Най-първо туй, което ти възприемешъ отъ Бога. Долната линия показва какво си придобилъ. А другата линия показва какво можешъ да дадешъ. Ако изчезнатъ тия линии, носѣтъ става гладъкъ и твоята работа и свършена. Никога не оставяйте тази частъ на носа да се изравни. Нека има тия издадени и вдлъбнати линии. Туй показва една възможностъ. Туй показва състоянието на твоето сърдце, състоянието на твоята душа. Ти искашъ да си красивъ. Нѣкой пжтъ носѣтъ ти се завърта накрая като човка. Да бжде като планински връхъ, то е най-високото мѣсто, отъ дето като погледнешъ, да виждашъ всичката красота. Не трѣбва да бжде начупенъ, но да бжде навсѣкжде гладъкъ.

Да остане мисълта: Не разваляйте онова, което Богъ върши за васъ. Не разваляйте вашия носъ. Като развалите носа си, ще развалите ума и сърдцето си. Отъ външното ние сждимъ за вътрешното и отъ вътрешното сждимъ за външното. Азъ това вземамъ само за емблема, не да се изпоплашите. Вашиятъ носъ сега е въ строежъ. Азъ говоря за нормалнитѣ носове. Нѣкой казва: „Малъкъ е носѣтъ ми.“ Нищо не значи. Той е въ строежъ. Отъ него за 1000 - 2000 години може да израсне. Но носѣтъ показва онова нормално състояние, което имашъ въ мозъка, онова нормално състояние, което имашъ въ симпатичната нервна система. Следователно непременно трѣбва да се урегулиратъ носовѣтъ на хората отвънъ. А после човѣшката мисълъ. Въ всичкитѣ школи на миналото сж се старали да уравновесятъ носа, очитѣ, ушитѣ. Тия главни органи да взематъ нормално състояние, за да бжде здравъ човѣкъ. Здравиятъ човѣкъ е силенъ, може да преодолява мжчнотиитѣ, които се срещатъ въ свѣта.

Та рекохъ, сега азъ искамъ да ви наведе, че има едно нѣщо, което вие трѣбва да държите въ почитъ и уважение, засега на Земята. Да почитате носа си, да знаете, че е свещенъ. Имайте едно правило: Пазете носа си. Дотогава, дока-

то вашиятъ носъ е здравъ, очитѣ ще бждатъ здрави, ушитѣ ще бждатъ здрави. Докато е здравъ вашиятъ носъ, устата ще бждатъ здрави, стомахътъ ще бжде здравъ, гърдитѣ ще бждатъ здрави. Дойде ли най-малкото нарушение въ носа ви, отъ тамъ насетне всичко започва да се разглобява. Но сега може да дойдете до друга крайностъ. Въ онова, което се проектира, вие като мислите, всичката ви деятелностъ, кжде е съсърдоточена? Каквото мислите, кжде е съсърдоточена мисълта? Знаете ли, да се махне носа ви, ще бжде нещастие. Ако се махнатъ изпъкналитѣ части на ноздритѣ и това е нещастие. Това е единъ хубавъ планински връхъ, кждето става трансформиране на човѣшката енергия. Вие не може да оцените какво благо е носътъ, при сегашното състояние.

Ти седишъ, не ти върви, погледни носа си. Докато имашъ този носъ, нѣщо подъ лъжичката ти казва за носа: „На мѣсто е.“ Когато носътъ ти е на мѣсто, Господъ и въ сърдцето говори, и въ ума ти говори. Когато носътъ не е на мѣсто, Господъ не говори. Мнозина отъ васъ, като срещнатъ единъ човѣкъ, кжде го гледате? Централната частъ на човѣка кжде е? - Носътъ. Очитѣ, ушитѣ, устата, това сж украшения на този тригълникъ. Тригълникътъ всѣкога показва да бждешъ съвършенъ. Когато искатъ да представятъ Бога, представятъ го тригълникъ. Богъ се проявява въ нашитѣ мисли, Богъ се проявява въ нашитѣ чувства, Богъ се проявява въ нашитѣ постѣпки. Онова, което ние можемъ да направимъ въ дадения случай, всичко туй се отпечатва върху носа. Азъ говоря за този носъ, който ще имате на вашето духовно тѣло. Следъ като заминете за другия свѣтъ, като погледнете, пакъ ще имате носъ. Въ онзи свѣтъ нѣма да бждете безъ носъ. Като погледнете, носа ще трепти съ всички най-хубави цвѣтове. На какво да го уподобимъ? На една красива градина, обрасла съ най-хубави, красиви плодни дървета. То е външната красота въ човѣка. Като срещнешъ кой да е пророкъ, като срещнешъ кой да е учителъ, като срещнешъ кой да е светия, неговата сила седи въ носа. За този носъ разбирамъ това, което е скрито, невидимо, но отъ видимото ние

ще вървимъ къмъ невидимото. Ако понѣкой пжтъ забелязваме нѣкой дефектъ, ще знаемъ, че е недоизкаранъ, трѣбва да се работи.

Нѣкой казва: „Да умра.“ Какво подразбирашъ? Има нѣщо, което липсва. Човѣкъ иска да умре, защото губи онава младенческото, добринитѣ, което въ детинството ималъ. Казва: „Трѣбва да се освободя отъ този, стария животъ.“ Ако иска да умре, за да стане светия, на мѣсто е смъртъта. Но, ако иска да умре и да се не връща на Земята, смъртъта не е на мѣсто. Смъртъта подразбира да се измени едно състояние въ друго.

Сега да остане хубавата мисль върху знанието. Всички трѣбва да се радваме въ сегашния вѣкъ. Всички имате повече знания. Хубаво нѣща има въ книгитѣ, четете ги, учете ги. Но вие не оценявате хубавитѣ работи. Ние, когато срещнемъ единъ красивъ човѣкъ, не го оценяваме. Въ какво седи красотата на една мома. Тя седи [въ] известни черти. Когато тия черти се изгубятъ, красотата изчезва. Има една вътрешна цѣлокупность, която не трѣбва да се изменя. Всѣка сутринъ като станемъ, трѣбва да гледаме красивитѣ линии на нашето лице. Нѣкой пжтъ хората турятъ тригълника на челото, но този тригълникъ включва човѣшкото лице и всичкитѣ възможности. Значи туй, разумното въ свѣтлината и въ топлината, всичкитѣ възможности, които сж скрити, не единъ човѣкъ да погрознява. Следъ всѣко погрозняване трѣбва да дойде една вътрешна красота. Погрозняването става ноще. Следъ всѣка нощъ, на следующия день човѣшкото лице трѣбва да има известенъ изразъ, известна красота. Погледнешъ, да видишъ устойчивостъ въ погледа, да нѣма раздвояване.

Ловецътъ, като види заека, за какво мисли. Като види заека, мисли да вдигне пушката. Онзи ловецъ, който има знание, като види заека, сложи пушката. Онзи ловецъ, като види онзи слонъ - да сложи пушката на земята. Ако дигне пушката и гръмне, неговата глава ще страда. Онзи, добриятъ ловджия казва, като изправи пушката, казва: „Досега стреляхъ,

но нѣма да стрелямъ вече.“ Какво трѣбва да прави? Може да вземешъ перото да пишешъ. Ще вземешъ цигулката, ще свиришъ. Ще извадишъ нотитѣ, ще пѣешъ. Ако детето плаче, ще вземешъ, ще изпѣешъ една пѣсенъ. Ако му изпѣешъ една пѣсенъ, веднага ще престане. Мене ми разправяше единъ приятелъ, лѣкаръ, оставили го една вечеръ да гледа детето. Жена му отишла на представление и той останалъ самъ съ детето. И казва: „Като че всички дяволи влѣзоха въ него. Плаче, не може да се умири. Че го носихъ насамъ-натамъ. Ще се разпокъса отъ плачъ, да му пѣя - не мога. Най-последойде моментъ да се моля. Следъ като се помолихъ, утихна. За пръвъ пътъ почувствувахъ какво нѣщо е човѣкъ да се моли отъ зоръ. Не ми е приятно, като се помолихъ да употребя едно сръдство, като не може, то е лесна работа. Азъ знаехъ какъ се помолихъ.“

Да се помолишъ, то е цѣла музика. Трѣбва хармония между чувствата и твоитѣ мисли. Подъ думата „пѣене“, азъ разбирамъ да знаешъ да говоришъ сладко. Като говоришъ, музика има. Азъ разбирамъ човѣшката речъ, тя е музика. Тя има две страни. Едната е вътрешната страна, музикалната страна, която трѣбва да се изрази чрезъ външния говоръ. Казвашъ: „Азъ не искамъ да пѣя.“ Ти говоришъ и туй говорене трѣбва да бѣде музикално. Сега говоренето почти нѣма музика, то е състояние на грѣшни хора. За бждеше кажи две думи, три думи, изпѣй ги. Преди нѣколко деня вземамъ, че пѣя български думи, момъкъ казва на нѣкоя мома: „Ти не разбирашъ какво нѣщо е живота.“ Азъ, като започнахъ да пѣя, искахъ да дамъ изразъ. Той казва, че не разбира живота, тя казва: „Знаешъ ли азъ защо не разбирамъ живота? Баща ми бѣше се оженилъ за една млада мащеха, тя бѣше много зла, умори баща ми, взе всичко, изпъди ме на улицата, затова станахъ груба.“ Като пѣя това, че всички слушатъ. Всичкитѣ тонове съвпадатъ. Тогава всичко придобива смисълъ.

На кой отъ васъ бащата не се е оженилъ за тази зла мащеха, за тази красива мащеха? Въ човѣка има една неестествена мисль, едни неестествени чувства. Кой е младъ?

Ами, че въ тебе действува една нова мисъл, ново чувство, веднага ти напуснешъ дома си, баща ти те изпжди. Тебе ти хрумне глупавата идея въ ума, да напуснешъ баща си, да тръгнешъ по тази младата мащеха. Какво ще стане съ тебе? Ще стане туй, което стана съ онзи синъ, който напусна баща си. Единъ день и ти ще се върнешъ. Това сж все обяснения, да покажемъ лошевината. У насъ доброто преодолява, не лошото. Въ насъ Богъ е вложилъ добро, вложилъ е въ насъ най-хубавитѣ възможности, които той е намислилъ, и всичко туй трѣбва да се разработва. Туй, което е вложено въ насъ, въ всѣка една душа, цената на душата зависи отъ онова, което трѣбва да се разработва. Туй е нашата любовъ, да разработваме дарбитѣ, които Богъ ни е далъ. Нищо въ свѣта да не е въ състояние насъ да ни спъне: ни гладъ, ни сиромашия, ни хорско мнение. Единственото нѣщо: трѣбва да развиемъ бждещето на човѣка. Нѣкой ще каже: „Че какво има въ мене?“ Въ тебе има толкозь хубави работи. Едно велико богатство има вложено въ тебе. Не очаквай твоето богатство отъ вънъ. Туй богатство е въ тебе.

Когато изясняваме нѣщата за човѣшкия носъ, трѣбва да има нѣщо реално. Нѣкой пжтъ човѣкъ може да се обезсърдчи, който не знае. Нѣкой пжтъ човѣкъ може да прецени, има две опасности: нѣкой пжтъ човѣкъ подценява, а нѣкой пжтъ надценява. Една ясна представа трѣбва да имаме за онова, което е въ дадения случай въ насъ. Трѣбва да знаешъ, че ние живѣемъ въ Божественото съзнание. Ще се изправишъ и ще кажешъ, че знаешъ. Хубаво е да знаешъ нѣщо, но не знаешъ онова всщностъ, което трѣбва да знаешъ. Ти искашъ да бждешъ добъръ, добъръ си донѣкжде. Каква трѣбва да бжде твоята доброта? Да не ни спъва. Ти нѣмашъ добротата на ония светии, които сж завършили живота си. Като се спрѣчквашъ, въ Божественото съзнание да чувствувашъ Любовта на Бога, която трепти. Усѣщашъ Неговия свещенъ трепетъ, у Него да лъха. Ако ти, за любовта къмъ Бога не може да спрешъ и искашъ да направишъ нѣщо лошо. Лошото не е въ твоето естество. Второто естество е такова. Но не

е въ естеството на човѣка да грѣши. Въ грѣха нѣма никаква облага. Първоначално може да има облага, но после идватъ страданията. Истинската облага е отъ туй, което Богъ е вложилъ въ насъ, туй, което Богъ е вложилъ въ насъ, то е вложено въ всичкитѣ хора. Туй, което всичкитѣ хора иматъ, то единъ день ще бжде наше. И това, което ние имаме, единъ день ще бжде тѣхно. Всичко онова, което хората съдържатъ въ себе си, тѣ като го разработятъ, единъ день и ние ще се ползуваме отъ него. И отъ онова, което азъ съмъ изработилъ, другитѣ ще се ползуватъ. Всичкитѣ блага, които Богъ е вложилъ въ хората, ще се ползуватъ всички отъ тѣхъ. Понеже въ единъ човѣкъ не може да се изаявятъ всичкитѣ добродетели, въ милиони сжщества съ хиляди вѣкове трѣбва да работятъ, за да се развие всичкото Божие благо.

Сега туй, което азъ мога да ви кажа. Всѣки казва: „Слушай ме!“ Да слушашъ единъ царь, разбирамъ, но да слушашъ единъ пждаринъ?!“ Пждаринътъ, като дойде, ще каже: „Ще минешъ 4-5 крачки по-далечъ отъ плета на лозето.“ Царътъ въ какво ще го слушамъ? Има известни закони, които не можемъ да пристѣпимъ. Ние сме въ природата и Богъ е турилъ известни закони, пжтища, ще го слушаме. Ако ходимъ по Неговитѣ пжтища, ние ще придобиемъ всичко. Ако слушаме пждарина, какво ще придобиемъ? Азъ ви похвалявамъ, пждаритѣ вие много ги слушате. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е слушалъ пждарина. Хубаво е. Азъ нѣмамъ нищо противъ туй. Похвалявамъ всички, които слушате пждарина. Но човѣкъ отъ слушането на единъ пждаринъ, нищо нѣма да придобие. Той ще му каже: „4-5 крачки отъ границата на лозето.“ Като слушашъ единъ цигуларь, като слушашъ единъ професоръ, казватъ: „4-5 крачки назадъ.“ Професорътъ мяза на онзи стопанинъ, който като мине, казва: „Отбийте се въ градината, седнете, донесете отъ плодетѣ.“ Кое е похубаво: да слушашъ пждарина, който казва да бждешъ 5 крачки отъ градината или да слушашъ стопанина, който казва: седни и си почини? Кое е по-хубаво да слушашъ: пждарина или стопанина? Стопанинътъ е този, който казва: „Тази сут-

ринъ да влѣзешъ въ градината ми и да си починешъ.“

Отче нашъ

*12 година
43 лекция на Общия Окултенъ класъ
12.VII.1933г.,
Изгрѣвъ, София*

СЪОТВЕТСТВИЕ НА НЪЩАТА

5 часа сутринята

Добрата молитва

Тема имате ли? (- Не) Пишете върху темата: „Разлика между добро и правда.“

Ще прочета 20-21 стихъ, отъ 11 глава на Матей.

Нѣколко нѣща трѣбва да залегнатъ въ васъ правилно. Нѣкой пътъ между новитѣ и старитѣ нѣща нѣма съответствие. Всички правите една погрѣшка. Не само вие, но и цѣлото човѣчество прави една погрѣшка. Миналитѣ нѣща сж минали. Новитѣ, които идватъ, не мязатъ на миналитѣ. Ако тѣ ще мязатъ на миналитѣ, тогава е еднообразие. Казвате: „Ние знаемъ това.“ Всички нещастия въ живота произтичатъ отъ еднообразието, което вие прилагате, въ природата. Природата абсолютно мрази въ човѣшкия животъ еднообразието. Запримѣръ ти си недоволенъ, седишъ, недоволенъ си. Защо? Не знаешъ. Мжчно ти е, не знаешъ причинитѣ. Може да кажешъ, че си гладенъ. Кой не е гладенъ? Гладътъ е единъ подтикъ въ природата. Че си гладенъ, че гладувашъ и това не е зле. Че не си ялъ, и то нищо не значи. Казвашъ: „Не съмъ ялъ.“ Нѣма нищо, ще ядешъ. „Ама, гладенъ съмъ.“ По-добре е гладенъ. Влизашъ въ единъ порядъкъ на нѣщата.

Вие мислите, като кажешъ, че си гладенъ, като кажете, че не сте яли, ще се свърши свѣта. То не е така. Вземете за примѣръ престѣпвате къмъ аритметиката. Имате числото 1235. При обикновената аритметика увеличава[м]е числото, като прибавимъ още едно число отзадъ. Ако туримъ, ще стане 12356. Една цифра само отзадъ прибавяме и ще го увеличимъ. Може да го увеличимъ, като прибавимъ една цифра отпредъ. Напримѣръ 71235. Ако едно число прибавишъ отпредъ

или ако прибавишъ едно число отзадъ, вие досега сте се научили на опашката да увеличавате числата, а на главата не знаете. Тамъ е наука. Тамъ е забърканата работа.

Хората досега и всичкитѣ животни, турили опашката, въртятъ опашка. Безъ опашка нищо не се свършва. Върти човѣкътъ опашката. Тамъ, дето нѣма разрешение въ живота, опашката се върти. Казва: „Моята опашка нѣма ефектъ.“ Опашката върти. Значи ти искашъ да разрешишъ работата по старому. Нѣма разрешение. Ти старъ си, тури единъ порядъкъ на нѣщата. Питате: „Защо е така?“ Мислете защо е така. Каква философия има, защо е така? Ами защо да не бжде така? Каква трѣбва да бжде философията? Защото въ философията има антитеза. Щомъ запитахъ едно, позволява се и друго. Защо свѣта така е нареденъ? Не зная. Но ние, които питаме, не знаемъ, а онѣзи, които сж го наредили, тѣ знаятъ. Какво ще кажатъ тѣ? — „Ще направите това, което сме направили. Ще ви кажемъ тогава.“ Вие искате да ви кажатъ нѣщо, защо се увеличило и защо се е намалило. По сжщия законъ нѣщата се намаляватъ. Ако отнемете едно число отлѣво или отдѣсно, ще се намали числото. Ако махнете цифрата 6, съ колко ще се намали? Или: ако махнете 7-тѣ отпредъ, колко ще стане?

Най-първо, въ числата на природата всѣко число си има свои специфични качества. Запримѣрь вашето лѣво око ли е първото око на човѣка? Дѣсното око е първото око. Лѣвото е второ око. Едното е на ума, другото е на чувствата. А тогава кжде е окото на постѣпкитѣ? Вжтре въ мозъка има трето око. То е окото на постѣпкитѣ. Една постѣпка, това е крайниятъ резултатъ, до който човѣкъ може да дойде. По-далече отъ своитѣ постѣпки не може да идешъ. Като направишъ една постѣпка, то е „фетъ акомпли“*. Като направишъ една постѣпка, по никой начинъ не може да я поправишъ. Споредъ васъ, споредъ вашата логика, ще кажете: „Напредъ не може да се върви, щомъ не може да се поправи.“ Но животътъ не е свързанъ съ погрѣшкитѣ на хората.

* Fait accompli - (фр.) свършенъ фактъ

Ти си направилъ една погрѣшка, ще прескочишъ, ще вървишъ напредъ. Погрѣшката нека си е погрѣшка. Нѣкой се спрѣлъ, погрѣшката, която нѣкой ималъ, остави го, нека си я има.

Какво значи: умрѣлъ нѣкой? Вие даже не знаете какво значи смъртъ. Мислите, че този човѣкъ се е изгубилъ. Когато единъ умира отъ затвора, зле ли е? Изгубилъ се, не съществува въ затвора. Единъ день гледашъ букаитѣ изчезнали. Всичко туй изчезнало нѣкъде. Казвашъ: „Умрѣлъ.“ Този човѣкъ по-зле ли му е станало, като е умрѣлъ отъ затвора? Вие ще кажете: „По-добре му е.“ Когато нѣкой отъ вашитѣ близки умре, ще разправяте какъ е умрѣлъ, какъ се е мъчилъ, какъ събиралъ краката, горкиятъ, мъчилъ се е. Азъ може да ви представя единъ умиращъ човѣкъ. Нима азъ умирамъ? То е мимика. Той се намира въ известни мъчнотии, иска да се измъкне изъ трудноститѣ. Като нѣкой човѣкъ, който влѣзълъ [...]*. отъ тукъ иска да мине, оттамъ, не може. Мъчи се да излѣзе изъ [...]. Мисли човѣкътъ. Въ смъртъта човѣкъ мисли.

Като речете да умирате, ще се разкрие вашиятъ животъ и ще видите целия си животъ. При умирането ще видишъ целия си животъ, ще го видишъ, ще изпъкне. Иванъ, Драганъ, на всичкитѣ хора, на които си направилъ пакостъ, на които си направилъ добро и това ще изпъкне. Накъдето си ходилъ, ще си платишъ онова, което имашъ да давашъ. И въ туй седи нѣкой пжтъ мъчнотията на умирающия, да се справи съ своитѣ полици. Този го хване, онзи го хване, искатъ. Въ васъ седи идеята, че той ще иде при Господа, да го съди Господъ, какво е правилъ на Земята. То е погрѣшна идея. Господъ не съди никого. Ако рече Господъ да съди! Че азъ имамъ да давамъ 5 - 6 лева, Господъ ще ме съди да плащамъ. Тя е моя работа. Нѣкой отъ васъ сте толкозь невежи. Като ви обиди нѣкой, обърнете се при Господа, викашъ го. Господъ това му е останало работа да се занимава, че нѣкой те е обидилъ. Че нѣкой направилъ вибрации, които дошли въ ухото

* Оставено е празно мѣсто за 2-3 думи, явно неразчетени отъ стенограмата.

и Господь ще слиза да ги оправя. Своенравни деца сж религиознитѣ хора. Рекохъ, не за васъ, но крайно своеобразни сж религиознитѣ хора. Такива княжески, царски синове. Единъ овчаринъ е по-умень отъ царския синъ. Той знае да увеличава числата. Царскиятъ синъ не знае. Мжчи се, умътъ му не работи.

Сега тѣ сж обикновени работи. Не искамъ да ви занимавамъ съ тѣхъ, защото вие още не се познавате. Да сте много красиви, не сте. Нѣкой седи, гледа и казва: „Красивъ ли съмъ?“ Азъ имамъ понятие за красотата. Той прави усилие да покрива човѣшката грозота. Другъ казва: „Азъ добъръ ли съмъ?“ Азъ виждамъ колко е добъръ. Или нѣкой мисли, че е умень. Азъ виждамъ неговото разбиране. Толкозъ детински разбирания има. Какво ще му кажешъ? Да му кажешъ, че не знае, ще се докачи. Да му кажешъ, че не е добъръ, пакъ ще се докачи. Ако му кажа, че не е добъръ, че е лошъ, ще се докачи. Кое е по-хубаво: да кажешъ, че не е добъръ или че е лошъ? Второстепенно е. Трѣбва да разбирате въ какво седи лошевината, а въ какво седи добрината. Казвате: „Той е даровитъ човѣкъ.“ Нашиятъ животъ на земята ще се осмисли само тогава, когато проявяваме онова, което Богъ е вложилъ, понеже всѣки единъ човѣкъ е едно условие, за да прояви човѣкъ Духа, Божествения духъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да се подчини на онзи великъ импулсъ, на Първото Начало. Богъ изисква въ всичкитѣ хора Той да се прояви. Като дойде Той, да се прояви, тъй както Той знае. На второ мѣсто ние да се проявимъ. Следъ като ние се проявимъ, ще дадемъ мѣсто да се проявятъ нашитѣ ближни. Или: най-първо ние ще проявимъ нашето отношение къмъ Бога; на второ мѣсто ще проявимъ самитѣ насъ и на трето мѣсто ще проявимъ отношението къмъ ближнитѣ. То е едно отношение.

Б:Ч:б. Сега лесно може да се напише на дъската. Не е мжно човѣкъ да вземе и да си тури мимиката на единъ добъръ човѣкъ. Ама туй е мимика. Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте смиренъ човѣкъ. Мислите, че смирениятъ човѣкъ, кроткиятъ човѣкъ, той е една буболечица, божя кравица. Не, ни най-малко. Нито е буболечица, нито е божя кравица. Смире-

ниятъ човѣкъ, това е най-силниятъ човѣкъ въ свѣта. Но той взелъ най-последното мѣсто. Всичко наблюдава, гледа кой какво върши, седи, наблюдава, не се възмущава. Него нѣма кой да гледа. Той е свободенъ. Щомъ те гледатъ хората, ти смиренъ човѣкъ не може да бждешъ. Щомъ те гледатъ хората, ти набоженъ човѣкъ не може да бждешъ. Щомъ те гледатъ хората или обръщатъ внимание на твоя животъ, на тебе никога не трѣбва да обръщатъ внимание. Не на художника трѣбва да обръщатъ внимание, но на картинитѣ му. Той трѣбва да седи въ сѣнка. Който разбира живота, така е. Започнатъ ли да обръщатъ внимание хората, тѣ скоро ще те изпждятъ. Не искай сега да се спиратъ и да ти обръщатъ внимание.

Ще ви покажа, че нещастията може би 95%, може би и всичкитѣ нещастия произтичатъ отъ обръщането внимание единъ на другъ. Щомъ обръщатъ внимание на кокошката, то съ нея е свършено. Обърнешъ внимание, пипнешъ я по гърба ѝ, въ тебе се събуди едно чувство на обичъ. Казвате: „Много красива е тази кокошка. Гребенътъ е хубавъ, герданчето.“ Попипашъ я по гърба, казващъ: „Тлъстичка, мазничка, хубаво сготвена става, една хубава гозба става.“ Погледнешъ, единъ день създадешъ теория, че тя трѣбвало да умре заради тебе. Господъ за това я създалъ, ще я заколишъ, ще я изядешъ. Ще се обърнешъ къмъ Господа и ще кажешъ: „Господи, благодаря ти за кокошката.“ Въпросътъ не се свършва тъй. Щомъ заколишъ една кокошка, други сжщества има отъ тебе по-високо, видятъ тѣ, харесатъ те и те пообиколятъ веднажъ, два пжти, пипнатъ те по гърба и единъ день ти отрѣжатъ главата, ще те опекаатъ и ще те изядатъ. Това е то смъртта. Съответствие има. Когато Богъ каза на човѣка да не яде отъ забранения плодъ, забранения плодъ кой е? Забранениятъ животъ е това. Има единъ животъ забраненъ. Ако започне да влиза този животъ, тогава целия животъ ще мине въ друга една линия.

Вие сега за Бога имате съвсемъ изопачени понятия. Вие имате понятия за Бога като човѣкъ, който не знае какво прави. Вие, като привличате неблагороднитѣ мисли, ще остави-

те всички свои възгледи, какъвто и да е. Не да се уплашишъ, но всичко онова нечисто въ тебе ще го оставишъ. Другояче ти лицето на Бога не може да видишъ. „Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога.“ Ако ти не си чистъ, нечистото да сждите по онова, което вие разбирате. Дали хората мислятъ разумно, но има едно положение: щомъ ти си чистъ, ти си силенъ въ себе си. Щомъ си нечистъ, ти си слабъ. Нечистота най-първо заѣга тебе. То не е единъ външенъ процесъ. Казва нѣкой: „Чистъ си.“ Съ една нечистота отвънъ лесно се справяме. Нечистота това сж вътрешни състояния на човѣшката душа и отъ нея зависи здравето. Тогава иде между насъ другото противоречие. Кажешъ: „Другиятъ не е [по-]чистъ отъ мене.“ Какъ ще познаешъ? За да знаешъ, че единъ човѣкъ е чистъ, трѣбва да имашъ една мѣрка. Каква е идеята за чистота? Чистиятъ човѣкъ отъ болести не страда. Щомъ страда, има нечистота. Каква е: твоя или чужда, безъ разлика. Щомъ осиромашавашъ, щомъ изгубвашъ силата си и всички други противоречия се дължатъ на тази нечистота. На сжществата или ти си я създалъ.

Чистота е външната страна на човѣшкия духъ. Когато духътъ действува, човѣкъ винаги е чистъ. Когато духътъ престане да действува, тогава човѣкъ остава нечистъ, а щомъ остане кжщата, да не влизашъ въ нея, една седмица да не я чистишъ, ще има прахъ навсѣкжде. Вие сте затворили прозорцитѣ, но този прахъ миналъ презъ дупкитѣ. Този прахъ постоянно влиза въ човѣшката душа. И тогава ние търсимъ причината коя е. Причината никой не я знае. Причината е, че това сж дребни частици, които се движатъ изъ пространството. Обичатъ да ходятъ на гости. Ти ще изхвърлишъ навънъ това. Никакво знание нѣмашъ. Ако вземешъ да заведешъ дѣло противъ тѣзи прашинки, тогава колко време ще изгубишъ? Десетъ милиона прашинки - ще изгубишъ десетъ милиона минути, ако ги сждишъ по една минута. Колко дни ще ти взематъ? Колкото ти може да сждишъ праха по книгитѣ ти, толкозъ и Богъ може да те сжди и тебъ за твоитѣ погрѣшки. Богъ, като види една твоя постѣпка, казва: „Изхвърлете го навънъ.“ Изчиства, като разчита на други да направи това.

Казва се, че свѣтътъ ще се сѣди, че Земята ще се запа-
ли, но това е външната страна. Сѣдѣтъ на свѣта е почналь.
Свѣтътъ сега гори. Всички хора се топятъ. Топенето е вѣтре.
Вие сте богати, млади, но сте недоволни, че нѣкой не ви пог-
ледналь, че времето е облачно. Че облачното време, това е
дюшето на ангелитѣ. Когато ангелитѣ искатъ да се разго-
варятъ, тѣ турятъ дюшето на Земята и неутрализиратъ се
миазмата и лошитѣ влияния отъ Земята. Утре, като се свър-
ши събранието имъ, турятъ си дюшето на друго мѣсто.
Принципътъ е такъвъ. Ангелитѣ винаги разполагатъ съ вла-
гата и това дюшето тѣ го жертвуватъ. Следъ като си замина-
тъ, оставятъ дюшето, подарѣкъ на растенията. Направятъ
го на дъждъ, който пада на земята. Защо бѣгате отъ кѣщи,
когато вали дъждъ, защото въ васъ седи идеята да не би от-
горе да падне градъ. Всѣка капка е градъ. Това сѣ все отвлѣ-
чени работи, отвлѣчениитѣ работи сѣ неразбрани, когато
нѣмаме вътрешна връзка.

При добрия животъ ти не можешъ да бѣдешъ добѣръ
самъ по себе си. Ти, за да бѣдешъ добѣръ, трѣбва да влѣзешъ
въ нѣкоя система. Като частъ отъ тая система трѣбва да бѣ-
дешъ добѣръ. Щомъ си въ една Божествена система, щомъ
Богъ е направиль човѣка по образъ и подобие, Той вече при-
надлежи къмъ една система. Следователно направения по об-
разъ и подобие Божие, всѣки човѣкъ трѣбва да изявява своя-
та доброта. Ако вие за една година се гнѣвите, ще видите
какъ ще се измени лицето ви. Или каквато и да е отрицателна
мисль ако вземе мѣсто въ васъ, то лицето ви ще погрознѣе.
И често хората погрозняватъ по тази единствена причина.
Нѣкоя сестра за една година погрознява. Когато нисшитѣ
чувства взематъ надмощие въ организма, лицето погрозня-
ва, понеже вибрациитѣ сѣ груби, а когато висшитѣ чувства
взематъ надмощие, човѣкъ става красивъ. Съ лошитѣ мисли,
които хората постоянно ви внушаватъ, трѣбва да се борите.
Напримѣръ нѣкой ви изпраща мисль, че сте лошъ, но се
преструва. После другъ човѣкъ ви изпраща такава мисль,
че сте лошъ. Ти трѣбва да се пазишъ отъ това да приемашъ
тѣзи мисли.

Има едно лицемѣрие фактическо. Има друго едно лицемѣрие. Ще ви приведа единъ действителенъ примѣръ за баба Янка. Тя на млади години била най-красивата мома въ селото и се оженила за единъ цигуларски синъ. Тя е била много ударна да направи нѣщо, да наготви. Баба Янка била гостоприемна. Ще те приеме, ще те цѣлуне, ще се зарадва, че си дошълъ, ще направи баница, вино ще донесе и следъ два дѣня ще каже: „Ехъ, кой ли го е канилъ, да му шетамъ.“ Това е лицемѣрие.

Когато нѣкой ме прегръща, това благодатъ ли е за мене? Отъ прегръщане до прегръщане има разлика. И змията може да те прегърне. Майката като те прегърне, трѣбва да ти даде. Прегръщане има само когато се предаватъ онѣзи потници на живота. Когато майката прегърне детето, то Божествения животъ се предава и това дете расте. Нѣкой пжтъ детето плаче за милувка. Трѣбва да имате една ясна представа за прегръдкитѣ. Когато нѣкой прегръща и Божествения животъ минава презъ него, това е едно благословение, а когато прегръща и не минава Божествения животъ, това е едно зло и който гледа е сжщото. Презъ погледа минава Божественото и тамъ е сжщия законъ. Така трѣбва да гледате, че презъ погледа ви трѣбва да минава Божественото. Азъ отъ само себе си какво мога да ви дамъ? Трѣбва да ви дамъ нѣщо. Нѣкой ме пита: „Защо си ме погледналъ?“ Рекохъ, гледамъ Божието създание, дали е запазено, първоначалната чистота и красота. Азъ влизамъ въ връзка съ Бога и искамъ нейната красота отгоре да тури нѣщо ново. Азъ ви оставямъ единъ подаръкъ, тогава гледането има мѣсто. А птъкъ дали съмъ погледналъ добре или зле, зависи отъ това: ако съмъ оставилъ подаръкъ, този погледъ съответствува на Божественото. Този погледъ е на мѣсто иначе не е.

Вие сега всички имате единъ установенъ погледъ. Много добре, но добриятъ конъ не може да се сравнява съ добрия човѣкъ. Добриятъ човѣкъ може ли да се сравнява съ добрия ангелъ? - Не може. Единъ ангелъ днесъ може да посети милиони хора и милиони хора да имъ направи добро. Единъ светия колко души може да посети? Много малко. Следова-

телно съ своята мисъл ангелът може да посети много хора. Добротата зависи от мисълта. Нѣкой пѣтъ казващъ: „Не съмъ добъръ, за да правя добро.“ Това още не е добро. Ти съ своята мисъл, чувство и постѣпка можешъ да направишъ на хиляди хора добро. Азъ съмъ превождалъ единъ примѣръ. Единъ човѣкъ ме спря съ погледа си и иска пари. Да му говоря не му е времето, той е занятъ, той е търговецъ, продава си стоката и иска пари. Той ми казва: „Господь да те благослови.“ И тъй ми продава. Това е вече стока. Минава нѣкой човѣкъ и азъ му казвамъ: „Плати за мене. Азъ нѣмамъ. Плати за мене“ - и онзи дава. Нѣкой пѣтъ, за да се освободя отъ просецитѣ, минавамъ отъ друга улица, кждето нѣма просеци. Единъ еврейнъ ми казва, че иска да ми каже нѣщо много важно въ дюкяна си. Това бѣше въ София. Влѣзохъ и той ми казва: „Нѣма ли да си купишъ единъ чифтъ чорапи? Трѣбва да си купишъ.“ Азъ му казвамъ: „Нѣмамъ пари.“ Той ми казва: „Азъ вѣрвамъ.“ Вземамъ ги и съмъ ангажиранъ.

Та въ вашитѣ размишления не сждете по този начинъ, по който хората остаряватъ. Не мислете, че сте старъ. Не мислете, че сте достигнали до крайния пределъ на знанието. Не мислете, че сте изгубили всичкитѣ условия и не казвайте: това е за младитѣ, а не за насъ старитѣ. Вчера на една млада сестра казахъ: „Вие сте много добра, но имате недостатъцитѣ на вашата компания, носишъ недѣзитѣ на вашата компания.“ Да ви обясня това. Всичкитѣ хора да кажемъ, че говорятъ лошо за тебе. А пѣкъ може да си добъръ, но компанията е лоша. Нѣкой пѣтъ може да сте лошъ, но да те посрещнатъ добре, заради компанията, защото тя е добра. Много пѣти вие страдате заради компанията. Защо е така, не питай. Като се върнете при компанията, кажете имъ: „Слушай!“ Трѣбва да намѣримъ де е причината на недоволството. Нѣкой пѣтъ сте недоволни. То е вашата компания. Нѣкой пѣтъ сте скърбни, то е вашата компания. И всички тѣхни скърби вие ги чувствувате.

Една мравка се дави и азъ ви казвамъ: тази работа не е за мене. Но ако азъ не помогна на мравката, то моето съзнание, което се е пробудило, ако не изпълня това, то работата,

за която азъ отивамъ, нѣма да стане. Между мравката и несбъждането на работата има връзка. Често пжти женитбата става нещастие за целия животъ. Младоженецътъ отива да се жени и много пжти има случаи да направи едно добро, но отказва. Тази жена, която си срещналъ, това е орисница, благодетелка на сждбата ти и ти казва: „Така както постжпвашъ, такъвъ ще бжде животътъ ти.“ Както вашитѣ деди и прадеди сж постжпвали нѣколко поколѣния, и както ти постжпвашъ, така ще постжпватъ и нѣколко поколѣния напредъ. Така, че има една колективна работа, която трѣбва да се изправи. Тази колективна работа седи въ следното: Нѣкои отъ васъ сте млади, нѣкои сте стари, но между младитѣ и старитѣ нѣма едно съответствие. Старата сестра, която се моли, казва за младата, че е зелена, а младата сестра за старата казва, че е изкуфѣла. Това е лицемѣрие.

Има два вида лицемѣрие. Едно лицемѣрие грубо, а друго нежно. Нѣкой се показва така, като че иска да се покаже, че нѣма пари. Той трѣбва да каже: „Имамъ пари, но не искамъ да ти дамъ.“ Или: „Не мога да ти дамъ засега.“ Вчера единъ братъ, много набоженъ, много по-набоженъ, отколкото сте вие, ходи човѣкътъ и проповѣдва. Идва отнѣкъде си и казва: „Искамъ да ми помогнешъ материално.“ Азъ му казахъ: „Касата е затворена, касиерътъ го нѣма.“ Давамъ му само единъ моралъ. Рекохъ, ти ли си направилъ плана или Господъ го е направилъ? Ще чакашъ утре, ще намѣришъ касиера. Той започна да се извинява. После, като си отиде, си казахъ: религиознитѣ хора сж много своеобразни, така не се служи на Бога. Той турилъ идеята да се качи на влака. Ти тури на ума си да ходишъ пешъ. Не туряй въ ума си за колко време ще отидешъ. Този примѣръ, този сомъ, вчера го хванахъ.

Има единъ начинъ за работа. Ако вие не може да поставите една мисълъ на нейното мѣсто, ако вие не можете да поставите едно чувство на неговото мѣсто, ако вие не можете да поставите една постжпка на нейното мѣсто, ще страдате. Това е цѣла наука. Азъ се радвамъ на кипването. Като кипне чая, може да пиешъ чай. Ако нѣкой пжтъ хората не постжпватъ добре, азъ не кипвамъ. Че нѣкой плаща добре, не кипва-

мъ, азъ зная, че ако кипна, че тѣ ще пиятъ чай. Когато азъ да пия чай, азъ кипвамъ. Но когато другитѣ пиятъ чай - не.

Сега ще теглите широки заключения. Не казвайте, че сте лоши. Съ това обиждате Провидението, което ви е дало всичкитѣ добри условия. Ако разбирашъ, че не си постъпилъ добре, това е другъ въпросъ. Нѣма какво да се сърдишъ. Добритѣ дни, които идватъ за въ бждеще, богатата, които носятъ, не могатъ да се сравнятъ съ сегашнитѣ несгоди. Една малка скръбъ, една малка обида ще пиешъ едно вино отгоре и ще се заличи. Единъ господинъ ми казва: „Азъ се научихъ да не кипвамъ. Азъ кипнахъ. Кипнахъ като дойде при мене да му направя една услуга. После платихъ 10 пѣти повече. Като усѣтихъ, че го обидихъ, дадохъ много повече. Докато залича моето кипване, струваше ми 10 хиляди лева, за да си загладя погрѣшката.“ И това е вѣрно въ природата. Ти обиждашъ природата. Ти казвашъ: „Господъ не ми е далъ.“ Това не е вѣрно. Ти казвашъ: „На другитѣ е далъ.“ Ти си особенъ екземпляръ, не се сравнявай съ другитѣ. Ти си особенъ екземпляръ. Ти си едно малко цвѣте, но си на мѣсто. Ти искашъ да бждешъ голѣмо цвѣте, но другъ е заелъ онова мѣсто.

Единъ ангелъ, като билъ пратенъ да носи всичкитѣ благословения на Земята, до известно време вървѣлъ добре, но като видѣлъ една красива мома, забравилъ си чувала съ подарѣцитѣ и хората ги разграбили. Единъ не могълъ да си вземе нищо и той билъ поетътъ. Останалъ само единъ колетъ, и то било вѣрата. Това е за далечното бждеще. Та всички вие, които искате да живѣте въ вѣрата, има само единъ колетъ на вѣрата, ще го вземете. За въ бждеще ще видишъ, въ нѣкой другъ животъ. И различията, които съществуватъ на Земята, единствено се дължатъ по причина на този ангелъ и на тази красива мома. Много зле се е отразило това. Вие казвате, че единъ човѣкъ е повече одаренъ отколкото другъ. Надеждата е пѣтъ за вѣрата. Вѣрата е пѣтъ за Любовта. Любовта е пѣтъ за Бога. Духътъ ще ме упѣти, той ще ме научи какъ да се приближа до Бога, а пѣкъ Любовта ще ме научи какъ да се приближа до Духа. Вѣрата ще ме научи какъ да се приближа до Любовта. Надеждата ще ме научи какъ да се

приблѣжа до вѣрата. Вѣрата трѣбва да бѣде пѣтъ за Любoвь-та. Щомъ дойдете до Любoвьта, тамъ не се спирайте.

Сѣга има една практическа страна. Вие, като слушате такава лекция, азъ не искамъ да бѣдете светии. Да бѣде чoвъкъ светия, страшна работа е. Такива голѣми отговорности вие не можете да носите. Всички погледи тогава сѣ обѣрнати къмъ васъ. Това положение, което имате сѣга, е хиляди пѣти по-добро, отколкото да бѣдете сѣга светия. Въ бѣдеще - да, но не и сѣга. Ако сте сѣга светия, ще бѣде голѣмо нещастие. Ако въ бѣдеще не станете светия, хиляди пѣти ще бѣдете по-зле. Трѣбва да бѣдете доволни отъ това положение, което имате. Погледнешъ се и казвашъ: „Остарѣхъ.“ Не си остарѣлъ. Защо си остарѣлъ? Ти, като кажешъ, че си остарѣлъ, какво подразбирашъ подъ това? Това е външното. Нѣмашъ пари, но не си сѣга по-добъръ, какво има отъ сиромашията? Или богатъ си, и богатството нищо не ти е дало. То е само едно условие. Старостъта и младостъта сѣ само условия. Тѣ нищо нѣма да придадатъ на васъ.

Срещнахъ веднажъ една стара баба, казахъ ѝ: „Ако Господъ те направи една красива мома на 21 година и единъ красивъ момъкъ има наоколо, какво ще кажешъ?“ Веднага очитѣ ѝ свѣтнаха. Бабата стана по-разговорчива. Най-първо стоеше хладна. Тя казва: „Ако бѣхъ една млада мома, щѣхъ да се влюбя въ тебе.“ Това не го казва, но го помисли. Младъ или старъ, чoвъкъ трѣбва да бѣде изразъ на Божественото. Той не трѣбва да мисли, че е старъ. Трѣбва да имате една мисль: Трѣбва да бѣдемъ всички изразъ на великото, на Божественото, да развиемъ онѣзи сили, които сѣ въ насъ. Може да дойде сиромашията, нищо не значи това. Богатство, сиромашия, това сѣ само външни условия, за да се прояви Божественото. Като дойде богатството, направи го проводникъ на Божественото. Сѣщо така като дойде сиромашията, знанието, силата, сѣщо и болеститѣ. Като кажешъ: „Защо боледувамъ?“ - Да направишъ болестъта проводникъ на онази Божествена сила. Толстой казва, че следъ всѣка болестъ той добивалъ нѣщо ново, едно ново разбиране, една радостъ. Та всѣка скръбъ, която дойде въ свѣта, тя е само условие,

носител на известно благо. Също така и радостта. Въ Божието разпореждане краятъ на всички нѣща е добъръ. Нѣма противоречие въ Бога. Така е въ Божествения животъ. Въ човѣшкия животъ има противоречия. Обаче въ Божествения животъ нѣма никакви противоречия. Когато искате да отстраните всички противоречия, Влѣзте въ Божествения животъ.

Ако вие държите мисълта си свободна и вѣрвате въ Бога и очаквате Той да ви благослови, то благословението ще дойде. За Йона се дава хубавъ примѣръ за тиквата. Това е единъ хубавъ разказъ. Богъ казва на Йона: „Тебе ти е жалко за тиквата, че е изсѣхнала и не ти дава сѣнка. Какъ азъ да не жала за тази хора въ Ниневия, мнозина отъ които не знаятъ да различаватъ лѣвата ръка отъ дѣсната.“ Йонъ каза на Ниневийцитѣ, че следъ 40 дня Ниневия ще загине. Но тѣ се измениха, покаяха се и Богъ се измени. Щомъ ние изменимъ начина на нашитѣ действия, Богъ изменя отношенията си къмъ насъ. Щомъ измѣнишъ живота си, всѣко едно добро чувство, всѣка една добра мисълъ е единъ проводникъ. Тѣзи хора се покаяха и се подобри тѣхното положение. Имашъ едно число. Ако прибавишъ една цифра отзадъ на това число, то увеличавашъ богатата чрезъ скърбите. Пъкъ като увеличавашъ числото, като прибавяшъ една цифра отпредъ, то ти увеличавашъ богатата чрезъ добродетелитѣ.

Та при скърбите трѣбва да увеличавашъ живота и при радоститѣ си, пакъ трѣбва да го увеличавашъ.

Дадохъ ви сега първата формула: „Надеждата е пѣтъ за вѣрата. Вѣрата е пѣтъ за Любовта. Любовта е пѣтъ за Духа. Духътъ е пѣтъ за Бога.“

Мислете върху тѣхъ.

Отче нашъ

12 година
44 лекция на Общия Окултенъ класъ
19.VII.1933г., сръда,
Изгрѣвъ, София

ОСНОВА ЗА ЗНАНИЕТО

5 часа сутринта

Добрата молитва

Чете се темата „Разлика между добро и правда“.

Човѣкъ, за да научи, трѣбва да има една основа. Човѣкъ никога не може да придобие истинско знание, ако той нѣма любовъ.

Основата на знанието е Любовта. Не, че знанието произтича отъ Любовта, но безъ Любовъ не може да има знание. Безъ Любовъ не може да имашъ знание, не можешъ да го задържишъ. Сега туй е тъмно. Тъмно е по единствената причина, че възпитанието ви е такова, възпитанието ви е тъмно. Подхраната ви е такава. Най-първо, за да се възпита човѣкъ, той трѣбва да отбира храната си, *защото храната влияе*.* Следъ туй ще се прояви чувствуванието, усѣтътъ за приятно и неприятно, следъ тия усѣти ще дойдатъ елементарнитѣ мисли. Това е единъ вътрешенъ градежъ. Ти мислишъ животътъ като една цѣлокупность, като че свѣтътъ е създаденъ за тебе. Всичкитѣ блага, които съществуватъ, имате една скрита мисълъ вътре, минавате за смирени, за набожни, но въ всичкитѣ хора има скрита мисълъ, отъ която се ражда злото. Понѣкой пѣтъ се явява въ тщестлавие, гордостъ, подозрение, злоба, омраза. Нѣкой пѣтъ едно привидно добро, но задъ всичко туй е скрито нѣщо лошо. И туй, лошото се изявява въ лицата на всичкитѣ хора. Ще видишъ нѣкой човѣкъ, приближава се къмъ единъ, усмихнатъ, но задъ тази усмивка има друга една вълна, което издава онова, което е скри-

* Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

то. Нѣкой е озлобенъ, усѣща, че е слабъ, иска да отмъсти. Приближава се при своя противникъ, любезенъ, но търси единъ моментъ, да прояви своята злоба.

Вие не можете да се избавите отъ туй, скритото зло, вжтре въ природата, то не е ваше, но вие сте въ едно течение. Злоба има въ природата. Тя не е индивидуална, а е колективна. Една проява, която всички я проявяватъ. И разумнитѣ я проявяватъ. И тѣ проявяватъ своя гнѣвъ, своята злоба. Нима мислите едно сжщество, което прави неправда спрямо другитѣ, че то гледа тѣй *индиректно*? Той мисли какъ да постъпи и въ него ще се зародятъ известни чувствувания. Но рекохъ, ние туряме въ любовта, разбираме: да обичашъ човѣка - да му направишъ пакостъ. Любовта това е законъ на Божествения свѣтъ, дето нѣма никакви противоречия. Следователно за да любишъ, не внасяй противоречия въ тебе, понеже, любовта нѣма противоречие. И въ васъ нѣма да има. Имате чиста вода, вие вземате нѣкакъвъ примесъ на тази вода, туряте захаръ или розово масло, вие притуряте тия нѣща, вие разваляте водата. Чистата вода отъ никакъвъ примесъ не се нуждае. Любовта не се нуждае отъ никакъвъ примесъ, отъ никакви коментарии. Изпълнете я тѣй, както е.

Вие ще кажете: свѣтска любовъ. Ангелска любовъ, човѣшка любовъ, това сж неразбрани мисли. Сжществува една Любовъ и тя е Божията Любовъ. Ангелитѣ, доколкото разбрали, внесли нѣщо отъ своята любовъ. И тази ангелска любовъ си има дефектъ, има нѣщо неразбрано. Човѣшката любовъ има още по-голѣми дефекти. Въ любовта на ангелитѣ има едно различие, една усилена деятельность - нѣкой пжтъ е по-силна, нѣкой пжтъ е по-слаба. Когато* въ хората се ражда озлобление.

Рекохъ, ние се отдалечаваме, цѣлътъ имъ не е вие да разберете какво нѣщо е любовта, защото въ този смисълъ, когато човѣкъ разбере нѣщо, той може да го приложи. Казва: „Азъ разбрахъ какво нѣщо е любовта.“ Щомъ си разбралъ, трѣбва да го приложишъ. Казва: „Разбрахъ какво нѣщо

* когато - докато (бел.ред.)

е художество.“ Щомъ си разбралъ какво нѣщо е художество, ти трѣбва да си отличенъ рисувачъ. Ти не може да разбирашъ любовта, ако не може да я употребишъ. „Азъ рисувамъ.“ Какъ рисувашъ? „Азъ пиша много добре.“ - Какъ пишешъ? Запримѣрь въ рисуването, ако вие турите известни линии, какво означава, или може да турите крива линия, или може да турите така:

Цѣлиятъ човѣкъ е стенограма. Всѣка линия е единъ надписъ. Тия знаци растатъ. Първоначално, които създадоха човѣка, тѣ го създадоха по точно опредѣлени, геометрически правила, всичко е отмѣрено. Ако отъ висшата наука се изучава човѣкътъ, той се изучава чисто геометрически. Ако се вземе цѣлото лице, отношението на всѣка линия, разни линии има. Има линии на носа. Тя върви по единъ ... *въ едни е правилна, въ други е неправилна.* Носътъ не е правиленъ у нѣкои. Туй показва, че редъ поколѣния сж вървѣли по неестественъ пѣтъ. Следователно този човѣкъ, който наследилъ този умъ, той не мисли правилно, после той не чувствува правилно и постѣпкитѣ сж противоречиви. Туй показва носътъ. Той не е отговоренъ за всичкитѣ тия нѣща.

Вземете единъ шофьоръ, спре автомобиля на пѣтя, спре се той, бърка, бърка, той не е виноватъ за автомобиля. Той е виноватъ само въ това, че като купилъ автомобиля, трѣбваше да го разгледа. Ще върви ли или нѣма да върви. Казва: „Азъ ще го накарамъ да върви.“ Мисли, че е майсторъ. Повърви половинъ часъ и спре. Онзи, който се е качилъ на автомобиля, втори пѣтъ ще търси ли на този автомобилъ да се качи. Ще каже: „Този автомобилъ не ми трѣбва.“ Рекохъ, разгледайте го отъ чисто практическо гледище. Вие искате хората да ви обичатъ, нали така? За да обичаме единъ автомобилъ, той трѣбва да върви, не да се спира. Пѣкъ да върви лекичко, да не прави никжде сътресение, да ти е приятно. Този автомобилъ да е отличенъ, мощенъ. Казваме: добъръ е този автомобилъ. Всѣкога може да обичаме този автомобилъ. Защото въ свѣта има не само мъртви автомобили,

но живиятъ човѣкъ е живъ автомобилъ. Туй е основната идея, която трѣбва да залегне въ вашия умъ и тогава се заражда едно различие.

Запримѣрь като се предава нѣкоя окултна лекция, създава се идеята, че човѣкъ разбира нѣщо. Казва: „Азъ разбирахъ туй нѣщо.“ Понѣкой пѣтъ вие мислите, че разбирате онзи свѣтъ. Ангелитѣ разбиратъ какви сж тѣ. То е една неразбрана работа. Онѣзи, които сж ходили, адептитѣ, които сж влизали въ ангелскиятъ свѣтъ, почти нищо не виждатъ. Виждатъ обикновени работи. Но вътрешната страна е съвършено скрита. Ти никога не можешъ да видишъ сжщината, ако човѣшкото битие не отговаря на нея. Никога едно сжщество, на което умътъ не е готовъ и сърдцето не е готово, не може да използва нѣщата за своя облага, нищо не може да използва, всичко ще бжде скрито. Даже на този свѣтъ вие не може да знаете нѣкой човѣкъ дали ви обича. Вие и това не знаете. Казвате: „Този човѣкъ ме обича.“ Дълбоката причина не знаешъ, защо ви обича.

Азъ да ви приведа единъ примѣрь: Преди 20 години осждиха единъ американски лѣкаръ за престѣпление. Десетъ години той помагалъ на едно семейство и пари давалъ и срѣдства давалъ, съ единствената цѣль да ги изтрѣби и най-после сполучилъ. Останалъ единъ отъ членоветѣ на това семейство, искалъ и него да довърши и тогава го хващатъ въ неговитѣ престѣпления. 10 години повидиму правилъ добро. Единствената цѣль била, че той си правилъ опити. Сега нѣма да ви разправамъ за опититѣ. Какви ще бждатъ вашитѣ заключения? Вие даже изследвали ли сте себе си?

Запримѣрь вие казвате, че имате любовь къмъ Бога. Утре, като не ставатъ нѣщата по вашето щение, казвате: „Не зная, Той си играе съ насъ.“ Вие обичате нѣкого, щомъ той направи това, което не искате, вие сте недоволни. Вие искате нѣщата да ставатъ по вашата воля, като не ставатъ, казвате: „Това не е любовь.“ Кое ви позволява така да мислите? Представете си, че другъ, който ви обича, и той иска да стане по неговата воля. И тогава ти, който обичашъ, искашъ по

твоята воля да стане. Този, който те обича, иска по неговата воля да стане. Питамъ тогава: по коя воля трѣбва да бжде? Тогава рекохъ, трѣбва да спазвате поне закона за справедливостъта. Веднажъ по твоята воля, втори пжтъ по неговата воля, пакъ по твоята воля. Щомъ искашъ два пжти по твоята воля да стане, а единъ пжтъ - неговата, нарушава се справедливостъта. Веднажъ твоята воля, вториятъ пжтъ неговата воля, пакъ твоята воля, пакъ неговата воля. Това се нарича законъ на справедливостъта. После и времето трѣбва да бжде еднакво опредѣлено. За колко време трѣбва да бжде твоята воля? - За 5 минути, и неговата - за 5 минути. Ще извадишъ часовника и ще гледашъ. Дойде той, говори дълго, това е дрънкане. Несправедливо е. Рекохъ, нѣкой човѣкъ дойде при мене и казва: „Само за 5 минути“ - цѣль часъ ми дрънка. Става неговата воля. Казва 5 минути, 5 минути по английски ще му говоришъ. А сега ми казва, че 5 минути, а цѣль часъ говори. Половинъ часъ за тебе, половинъ часъ за мене. Ти ще дойдешъ сега, да ми разправяшъ за нѣкаква твоя болка. Питамъ сега, нѣкаква болка... Нѣкъде нѣкаква подутина имашъ и ще ми разправяшъ като една възлюбена, цѣль часъ ще ми разправяшъ откъде дошла причината, защо и за какво. Рекохъ, разбрахъ. Че защо ми е да туришъ този цирей въ ума, тази подутина. Казвашъ: „Чакай, да ти разправа.“ Азъ не се нуждая отъ твоя възлюбенъ цирей.

Вие най-първо нѣмате философия за възпитание. Вие имате единъ цирей. Каква нужда има да разправяте. Вие ще отидете при Бога, да разправяте, че имате единъ цирей. Важното е да кажешъ на Господа: „Имамъ единъ цирей, да се махне“, нищо повече. Да се махне циреятъ, по който и да е начинъ. Махни този цирей, постисни го съ ржка, кажи: Да си вървишъ! Махни сж ржката, повѣрвай и той ще си замине. Ти пипашъ, но той не минава. Защо? Защото го обичашъ. Знаешъ на какво мяза това. Бащата казва на момата за възлюбения ѝ: „Не искамъ любовни работи да вършишъ съ тоя момъкъ.“ Тя му казва: „Да си вървишъ.“ А после му казва: „Пакъ да дойдешъ.“

Цѣлиятъ животъ е [...]. Нито единъ отъ васъ не е искренъ. Много малко хора съмъ срещалъ искрени. Азъ не съмъ видѣлъ такъвъ човѣкъ, искренъ. Нѣкой казва: „Чакай бързамъ.“ Че като бързашъ и азъ бързамъ, че кой не бърза? Нѣма какво да разправяшъ, че бързашъ. Ти като бързашъ, нѣма защо да бързамъ азъ. Азъ като бързамъ, нѣма какво да разправямъ. Щомъ като бързамъ, азъ ще си вървя. Щомъ ти бързашъ, ти ще си вървишъ. Ти бързашъ, и азъ бързамъ. Тогава или азъ съ тебе трѣбва да вървя или ти съ мене трѣбва да вървишъ. Да вървя съ тебе е губене на време. Ти си отивашъ по работата и ако азъ вървя съ тебе, твоята работа става, а моята остава. Ако ти вървишъ съ мене, моята работа става, а твоята остава. Щомъ двамата бързатъ, да си вървѣтъ по работата, нищо повече.

Но каква е основната мисълъ? Коя е основната мисълъ, кажете ми? Доброто въ свѣта, това е единъ резултатъ на Божествения свѣтъ. Този резултатъ се употрѣбява на Земята. Казвате: „Произходътъ на доброто е Любовта.“ Произходътъ на справедливостта, за да направишъ добро, подбудителната причина е отпредъ, а за да бждешъ справедливъ, подбудителната причина е отзадъ. Никой не може да бжде справедливъ, който не е съвѣстенъ. Следователно подбудителната причина за доброто е милосърдието, а подбудителната причина за справедливостта е човѣшката съвѣстъ, която се намира въ съзнанието, че трѣбва да бждешъ справедливъ, това не произтича отъ нищо друго. Справедливостта произтича отъ единъ източникъ, който е Божественъ източникъ. Съ единия източникъ си служатъ хората, а съ другия си служатъ ангелитѣ. Справедливи трѣбва да бждете едновременно. Най-първо човѣкъ трѣбва да бжде справедливъ спрямо себе си. Нѣма да преувеличавашъ своята доброта, но нѣма и да я смалявашъ. Нѣма да преувеличавашъ своитѣ способности, но нѣма и да ги смалявашъ. Нѣма да давашъ предимностъ на тѣлото си, но и нѣма и да го унижавашъ. Всички ще държишъ въ изправностъ, както ти е дадено. Нѣма да разправяшъ за нищо. Ти погледнешъ очитѣ си и казвашъ:

„Не си харесвамъ очитѣ.“ Кое въ очитѣ не е хубаво? Искашъ да бждатъ красиви очитѣ ти. Но, за да бждатъ красиви очитѣ, ти постоянно трѣбва да имашъ разумность. За да бждатъ очитѣ ти правилни, ти трѣбва да имашъ Божествената разумность. За да иматъ очитѣ ти мекота, ти трѣбва да имашъ чувства.

Три точки има въ човѣшката глава. Три пункта има, отдето чувствата трѣбва да произтичатъ. Едни чувства произтичатъ отъ много даване. Тѣ даватъ сега краска на очитѣ. Ако искашъ очитѣ ти да бждатъ меки и добре направени, то произтича отъ твоето милосърдие. После очитѣ ти, ако сж близко или сж отдалечени, тѣ иматъ две противоположни течения. Да сж наблизо до твоята интелигентность, ти ще виждашъ нѣщата отблизо. Ако сж далече, междината имъ, ако е голѣма, ти нѣма да схващашъ отношенията въ дадения случай. Въ единия случай схващашъ повече, въ другия схващашъ по-малко. И малкото и повечето това сж нѣща субективни въ човѣшката природа. Очитѣ трѣбва да бждатъ точно на своето мѣсто. Художниците още нѣматъ мѣрка, де трѣбва да поставятъ очитѣ. Рѣдко съмъ срещалъ очи, поставени на мѣсто. Единъ день ще има художници, но трѣбва да се прояви цѣлото равновѣсие вътре въ човѣшкия духъ, за да се поставятъ очитѣ на мѣсто. Даже като разглеждамъ човѣшкото лице, много малко лица ще срещнете, които сж направени както трѣбва. Навсѣкжде сжествува една симетрия, която показва за голѣмото различие и разногласие, което сжествува.

Сега тия работи може да останатъ неразбрани. Мжчно е да се говори за истината, понеже, тя смушава. Когато човѣкъ не я разбира, истината не трѣбва да смушава човѣка. Казватъ, че истината била горчива. Истината не е горчива, но лъжливата истина е горчива. Истината е сладка. И много сладка е истината. По-сладко нѣщо отъ нея не съмъ намѣрилъ. Лъжливата истина, която е облѣчена, по-горчива отъ нея нѣма. Кажатъ ти, че ти си грозень. Това не е никаква истина, защото казваме, че ти си добъръ, но туй е по отно-

шение. Туй, което ти казваш на единъ човѣкъ, че е добъръ или лошъ, то не е самата истина. Като те срещна азъ, за да покажа истината, не трѣбва да ти казвамъ, че си добъръ или лошъ. Моето отношение къмъ тебе, каквото мисля, каквото чувствувамъ и както постъпвамъ, трѣбва да бждатъ както къмъ добъръ човѣкъ. Азъ нѣма да ти кажа, че си добъръ, но моето отношение, като те гледамъ, азъ ще имамъ същото почитание и уважение, както къмъ себе си. Това е на човѣка да кажешъ истината. Другото е заблуждение. Щомъ ти говоришъ едно нѣщо, безъ да си разбралъ, ти нѣмашъ отношение. Казва: истината не се казва съ уста. Ти, за да кажешъ на нѣкой човѣкъ истината, непременно ти трѣбва да имашъ известно отношение къмъ него. Питамъ: сега колцина отъ васъ иматъ такова отношение? Колцина отъ васъ разбиратъ другитѣ като себе си?

Азъ бихъ взелъ за васъ единъ примѣръ. Азъ бихъ взелъ... *желалъ между васъ да има единъ като мене.* Кажете ми вие, като мене да има единъ, безкористно да служи. Въ всичкитѣ ви постъпки азъ виждамъ нѣща, които сж вредни за самитѣ васъ. Не е за мене. За мене дали живѣете добре или зле е все едно. Единъ день вие ще вадите една поука, едно знание, ще научите. Даже азъ нѣмамъ време да се спирамъ. Не сте само вие. Цѣлиятъ свѣтъ седи въ субекта навсѣкжде въ Америка, въ Англия, навсѣкжде всички хора въ свѣта си мязатъ. [Въ] Америка като идешъ, ако си проповѣдникъ ще те питатъ кой те праща. Ако заплатата ти се увеличи, значи като проповѣдникъ се подигаашъ. Ако се намали заплатата ти, ти се понижавашъ като проповѣдникъ. Питаме каква е жената? Ако ти си проповѣдникъ и жена ти е добра, но ако жена ти е лоша, твоята работа е осждена. Въ Америка жени-тѣ решаватъ сждбата на проповѣдниците. За да уволнятъ проповѣдника или да остане на служба зависи отъ жена му. Ако е добра, остава на служба, ако е лоша, даватъ му пхтя.

Азъ ви изнасямъ една истина. Вашиятъ умъ, вашето сърдце, вашата воля, това сж сили, които ви препоръчватъ. Тѣ сж препоръчителнитѣ сили. Ако вашиятъ умъ не може да

ви препоръча, ако вашето сърдце не може да ви препоръча. Та, понѣкой пѣтъ азъ съмъ дошълъ до опититѣ, правя опити. Гледамъ всичкитѣ сте пълни съ непослушание. Съ учено непослушание. Сега ни най-малко нѣма да се тревожите. Казвамъ нѣкому нѣщо, той казва: защо? Философията въ окултната наука, никому нѣма да кажа. Не съмъ длъженъ да поздравявамъ никого. Какво има да поздравявамъ сититѣ, какво имамъ да поздравявамъ гладнитѣ. Гладниятъ да върви въ гостилницата, да се наеде. Ситиятъ да отиде да си почива. Какво ще ме среща да го поздравявамъ. Казвате: „За да се поздравяваме, трѣбва да имаме отношения.“ Ти искашъ да те поздрави или да го поздравишъ. Носишъ ми едно писмо отъ баща ми, ще ви поздравя. Нося ти едно писмо отъ баща ти, ще ме поздравишъ. Не ви нося никакво писмо, нѣма да ме поздравишъ. Ще ме поздравишъ за онова, което съмъ направилъ за васъ. Давате ми една чаша вода, пѣтникъ съмъ - ще ви поздравя. Слуга съмъ, давате ми приемъ въ къщата ви - ще ви поздравя. Изпращате ме навънъ отъ къщи - ще ви поздравя. Казвате: „Ще ви благодаря ли?“ Казвате християнинъ е това. Като излѣза, вие не знаете какво ще кажа. Но доброто отъ васъ като излѣзе, кажете: „Тази къща да изгори, пепелъ да остане.“ Следъ това минавате за много праведенъ. Рекохъ туй, което сте казали, право ли е - да изгори тази къща? Или нѣкой ви направи добро и казвате всичкитѣ благословения. Но питамъ: следъ като сте казали десетъ - сто пѣти нѣщо, казали ли сте къщата да изгори и не изгаря, значи отъ Невидимиятъ свѣтъ считатъ, че туй не е добро. Нѣкъде ви приематъ и казвате, всичко туй благословение да остане на къщата. Но нито благословието остава, нито къщата изгаря. Значи туй, което ти казвашъ, то не става. Кое е по-хубаво: къщата да изгаря и благословието Божие да дойде, или нито благословието да дойде, нито проклятието да стане? Кое е по-хубаво? Срещне ме нѣкой и казва: „Господъ здраве да ти дава. Да имашъ булка и дѣца.“ Менъ булка и деца не ми трѣбватъ или нѣкой казва: „Да ти тръгне напредъ, та да спечелишъ много пари.“ Менъ пари не ми трѣбватъ. Не

на мѣсто е неговото благословение. Чудни сте вие. После казвате: „Твоео дѣло да успѣе!“ Не ме интересува моето дѣло. Нека успѣва Божието дѣло, не моето дѣло. Свѣтътъ страда, че все нашитѣ дѣла успѣватъ, а не Божиитѣ.

Та между насъ трѣбва Божието дѣло да успѣва. Вие сега мислите, че нѣкои нѣща сж много лесни. Нали тѣй? Азъ мога всичката магия въ свѣта, може да направя *когоо и да е отъ васъ добъръ или лошъ**, туй да го знаете. Въ 5 минути, въ една минута отгоре. Индуситѣ иматъ единъ слонъ, нѣкой пжтъ като го хванатъ въ робство, цѣль мееецъ, съ 1-2 месеца не се укротява. Но като го повалятъ по гърба, потъркалятъ го нѣколко пжти и става мекичккъ като овца. Какво е станало съ слона? Слонътъ е много умно сжщество. Слонътъ е много разумно сжщество. Казва: „Тия хора!“ Най-първо като го държишъ, той е силенъ. Но като го потъркулишъ на гърба, казва: „Тия хора сж много по-силни. Не ми остава нищо друго, освѣнъ да се по[дчиня].“ Като го държатъ правъ, той ги държи настрани съ хобота си. Който се приближи... Казва: „Само да си позволи да се приближи нѣкой.“ Но щомъ го турятъ на гърба, казва: „Тия хора сж по-умни отъ мене.“

Тогава какво ви остава на васъ? Сега нѣкои отъ васъ сте вързани, седите на краката си. Не сж ви повалили на гърба. Седите съ хобота си и се бранитѣ. Питамъ: кой отъ васъ е свободенъ? Мислите ли, че въ тия тѣла сте свободни. Вие сте единъ слонъ вързанъ, какво ви остава, ще се подчините. Казвате: „Азъ нѣма да се подчиня.“ Какво ще правите, ако не се подчините? Всички се подчиняватъ. Мнозина ще ми кажатъ: „Азъ искамъ да бжда свободенъ.“ Чудни сте вие. Свободни сте да ядете, да пиете, но ще работите за онова, което ядете. Тогава иде другото противоречие. Казвате: „Защо Господъ е създалъ свѣта таквъ?“ Никой не е получилъ досега единъ отговоръ, защо Господъ е създалъ свѣта така. Това е единъ труденъ въпросъ, *да се зададе*. И Господъ може да

* текстътъ е допълненъ ржкописно на оставено празно мѣсто въ разшифровката.

зададе въпроса: защо тия същества, които Той създаде, се противопоставят на Неговите наредби. Ти, малкото същество, което си излѣзло отъ Него, противишъ се на Неговите нареждания. Защо трѣбва да го правишъ? Кажете ти нѣщо и ти го отлагашъ, не го правишъ. А следъ туй страдашъ. Казвашъ: „Защо Господъ допусна страданията?“ Страданията ти ги допусна. Сега туй, което ви говоря, за страданията може да се говори. Сега не е въпросъ за страданията. Страданията ще си вървятъ. Да ви говоря, вие ще страдате и да не ви говоря, пакъ ще страдате. Единствено е страданията вие може да използвате, до известна степенъ.

Та рекохъ сега, да се върнемъ къмъ основната мисль, която е потрѣбна за сегашния животъ. Какво може да се направи? Сегашниятъ животъ, азъ разбирамъ: тебе въ крака ти влѣзълъ единъ трънъ. Нѣма какво да ти разправамъ за небото, за звездитъ за рая, за това, за онова. Единственото най-важно е този трънъ, който имашъ въ крака си, да се извади. Следъ като излѣзе тръна, тогава може да ти разправамъ за всички други работи. Та рекохъ, сега, кой е главния трънъ? Всички имате по единъ трънъ. Апостолъ Павелъ казва, че ималъ единъ трънъ. Не зная вие по колко имате. Вие по колко имате? Не вървамъ да сж повече отъ единъ. Ако имате единъ, то е достатъченъ. Ако ми кажете, че имате по два тръна, вие трѣбва да сте по-голѣми отъ апостолъ Павелъ. Апостолъ Павелъ: „Даде ми се ангелъ сатанински да ме мъчи, да не би да се възгордея за знанието, което ми се даде.“ Че този ангелъ, бѣше спирачка. Да не мисли за себе си, нищо повече. И той казва: Всичко считамъ за изметъ, да позная Христа. Или: всичко друго въ свѣта е изметъ, при познаването закона на Любовта. Или другояче казано: за да познаешъ Любовта, ти онова шише, което имашъ, да го измиешъ много хубаво, че водата, която туришъ вътре, само тази вода може да остане чиста.

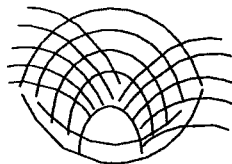
Най-първо сами трѣбва да се освободите отъ нѣкои ваши привички. Вие имате привички. Нѣкои турятъ краката настрана, нѣкой си навелъ главата на една или друга страна. Нѣкой си сложилъ ржката настрана. Като влѣзете тукъ, да

вземете едно положение, да седите спокойно. Коя е правата поза? Нѣма какво да гледа човѣкъ. Казва: „Какво ще кажешъ?“ Ще седнешъ като единъ човѣкъ, който е заинтересованъ, търси новото. Каквото му кажатъ, ще го възприеме. Защото човѣкъ, ако си държи рѣцетѣ прекръстосани, този човѣкъ е, който си уредилъ работитѣ. Той ги уредилъ, но на книга ги уредилъ. Нѣкой си турилъ рѣцетѣ отзадъ, като че за нищо не мисли, петъ пари не дава. Турцитѣ си носѣха рѣцетѣ отзадъ. Ама сега вече не ги носятъ. Щомъ туришъ рѣцетѣ отзадъ, ти ще приемашъ. Всичкитѣ хамали, като турятъ рѣцетѣ отдире, приематъ голѣмъ товаръ. Като туришъ рѣцетѣ отзадъ, значи товаръ имашъ. Трѣбва да си туришъ рѣцетѣ отзадъ. Сега си спущате рѣцетѣ надолу. Кѣде трѣбва да турите рѣцетѣ си? Я, ми кажете, помислете сега. Ако ги турите на колѣнетѣ си, то не е право. Че седите на столоветѣ, туй не е естествено положение. Вие сте сѣдии, като адвокати седите, давате решение. Всѣки, който седи на столъ, той сѣди свѣта. Всѣки столъ, то е царски тронъ. Следъ туй минавате за много смирени. Казвате: „Трончето ми е малко.“ Малкото тронче дава условия за престѣпления. Нѣкой пакъ даватъ столъ, а седимъ на земята. Щомъ единъ човѣкъ иска столъ, азъ зная какви сѣ неговитѣ желанія, азъ не се държа за буквата. Да седнешъ на единъ столъ и следъ туй да се обърнешъ, да се извинявашъ, че столътъ ви не е хубаво направенъ. Тебе ти е неприятно, така да гледашъ. Щомъ влѣзешъ въ едно здание, тебе ще ти дадатъ единъ столъ. Между тия хора нѣма да ти бѣде добре. Каквото е стола, такова ще бѣде и отношението. Щомъ столътъ е хубавъ и отношенията ще бѣдатъ добри, но това не сѣ научни работи.

Рекохъ, на всинца ви трѣбва изкуство, знание ви трѣбва. Запримѣръ за какво ще се уважава единъ човѣкъ. Като ходи, да знае какъ да ходи. Ако е художникъ, да знае да рисува хубаво. Ако е цигуларъ, да знае да свири хубаво. Ако е архитектъ, или каквото и изкуство да има, да го разбира. Едно малко изкуство да имате. Сега вие казвате, че сте окултни ученици. Какво изкуство имате вие, кажете ми? Всички

окултни ученици изучаватъ известенъ занаятъ. Като отидешъ, най-първо ще ти кажатъ: „Трѣбва да се работи нѣщо.“ Като нѣмате туй изкуство, тогава вие се впрѣгате на една полезна мисль. Че вие искате азъ да ви обърна внимание. Ако сте художникъ, ще обърна внимание. Влѣза, ще ви погледна лицето ще видя и ще кажа: „Даровитъ е този човѣкъ.“ Гледамъ картината, въ нея има дефекти. Като видя картината, гледамъ къде е дефектътъ. Въ главата ли е. Той турилъ сѣнки, но не сж естествени сѣнкитѣ. Гледамъ способноститѣ. И тамъ има известни дефекти. Потѣнкости има. Музикалността я нѣма.

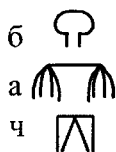
Или музикантътъ не взема вѣрно тоноветѣ. Взема фалшиви тонове. Гледамъ времето не е развито. Нѣма тактъ, нѣма ритмусъ. Той казва: „Е, да мине времето.“ Да мине животътъ. Не е да мине животътъ. Животътъ така е минавалъ съ хиляди години, не трѣбва така да минава. Ако ще учишъ нѣщо, учи го добре. Ако ти учишъ музика, повтаряй си „до“-то дотогава, докато ти самъ останешъ доволенъ. Единъ тонъ, ако запѣя, азъ уча музика, нѣкой пѣтъ казвамъ „до“. Имамъ лошо състояние. Щомъ взема тонътъ правилно, смѣни се състоянието. Щомъ се смѣня състоянието, тонътъ е вѣренъ. Щомъ не се смѣня състоянието, тонътъ не е вѣренъ. Щомъ се смѣня състоянието, тонътъ е правиленъ, защото музиката трансформира всичкитѣ енергии. Щомъ известни състояния не може да се трансформиратъ, тонътъ не е правиленъ. Ще вземешъ единъ тонъ, втори, трети, четвърти, докато го вземешъ правилно. Или рисуващъ, имашъ известни линии. Имате известни състояния, такива неразположения. Седнете и рисувайте така:

Че това е рисуване. Това е една отлична картина. Всичко туй може да се обработи. Може да ви извадя цѣли чудеса. Това сж опредѣлени точки. Една картина, която може да създадемъ. Тия пунктове ги имаме. Може да ги обработимъ. Може да ги нанесемъ. Туй е като схема.

Следъ туй ще започнемъ да рисуваме. Трѣбва работа да има. Всѣки може да го нарисува. То е скица, опредѣля точкитѣ. Като единъ инженеръ ходи, забие колцитѣ и после започва да нанася цѣлото здание.

Та рекохъ, трѣбва ви сега работа. Трѣбва ви едно знание. Какво изкуство да ви препорѣчамъ? Не, че не зная. Тогава на мѣжте препорѣчвамъ рѣзане на дърва. Да нарѣжишъ нѣщо. Или да кажемъ имате вие стая, нареждате стаята, но да знаете всѣко нѣщо кѣде е. Всички нѣща да сѣ така наредени. Има стаи така наредени, всѣко нѣщо е на мѣстото си, маси, столове, картини. А идешъ нѣкъде, всичкитѣ нѣща сѣ разхвърляни, дрехитѣ разхвърляни така. На сестритѣ, вие дрехитѣ си какъ шиете? Първото нѣщо модата какво трѣбва да направи? Преди време, модата бѣше да си турятъ колани, тѣй ги правѣха, че се оплакватъ. Най-първо трѣбва да имате една кройка за тѣлото и тази кройка трѣбва да съответствува на линиитѣ на тѣлото. Нѣкои отъ васъ нѣмате талия. Нѣкой братъ се изкривилъ, нѣма талия. Нѣкоя сестра нѣма талия. Има една линия, която природата обича. Едновременно ще мислишъ за центъра на Слънцето и за центъра на Земята. И така като се поставишъ, ще имашъ единъ перпендикуляръ. И тогава трѣбва да знаешъ, разумниятъ свѣтъ отъ този перпендикуляръ накѣде се намира, Божествениятъ свѣтъ накѣде се намира, ангелскиятъ свѣтъ накѣде се намира и човѣшкиятъ свѣтъ.

Графически да ви представя този перпендикуляръ. Тази крива линия е Божествениятъ свѣтъ, мяза на една гѣба това (б). Това е ангелскиятъ свѣтъ (а). Това е човѣшкиятъ свѣтъ (ч). Това сѣ скици. Отъ тази скица ще излѣзатъ рѣцетѣ. Когато ние искаме да имаме отношение съ ангелския свѣтъ, ще вземемъ само за гърдитѣ, а главата горе, това е Божествениятъ свѣтъ. Ти си едно заведение. Най-голѣмото заведение съ своитѣ апарати. Като влѣзешъ, трѣбва да знаешъ всичкитѣ апарати, да знаешъ какъ функциониратъ. Ти съ тѣхъ ще живѣешъ нѣколко хиляди години. Щомъ не знаешъ какъ да живѣешъ, ще те уволнятъ отъ това заведение, и ще

те изпратят да учиш. Следъ туй ще те пратят на Земята и ще ти дадат друго заведение. Следъ туй пакъ ще те уволнятъ.

Та рекохъ сега, има една мисълъ, да може човѣкъ да схване въ дадения случай, най-мжчното да си представите въ духовно отношение, какво представяте. Ти като човѣкъ ще се познаешъ, ако влѣзешъ въ най-голѣмитъ противоречия въ живота и не се измѣни този умъ, твоеото сърдце, твоята воля, ти си човѣкъ. Ти си въ съблазнъ, при най-голѣмитъ противоречия не те занимаватъ. Какво ще ме съблазняватъ мене стотина хиляди лева, на единъ беднякъ, когато азъ разполагамъ съ несмѣтни богатства. Азъ ще взема отъ моята каса и ще туря още толкозъ въ неговата. Какво може да ме съблазни? Картината на единъ художникъ на Земята, когато имамъ такива картини? Азъ може да рисувамъ по-хубави. Какъ може да ме съблазнява да я взема? Щомъ ти се съблазнявашъ, съблазнъта показва, че ти си на ниска култура. Щомъ ти завиждашъ на хората, ти си отъ нисша култура. Щомъ ти мразишъ, ти си отъ нисша култура. Каквито и да сж отрицателни черти, които ти имашъ, показва, че си отъ нисша култура. Ти не може да прогресирашъ. Като ти си отъ висша култура, като видишъ картинитъ на този художникъ, ще пожелаешъ да нарисува още по-хубави. Като видишъ единъ хубавъ, красивъ човѣкъ, ще кажешъ: „Азъ бихъ желалъ още по-красивъ да е. Азъ не бихъ желалъ да бжда красивъ като него.“ Че азъ съмъ билъ въ свѣта, всичкитъ тѣзи картини на художникитъ азъ не мога да ги туря даже въ кухнята си. Какво ще ми разправятъ за линии. Туй не е художество, разбирате ли? Азъ, ако бихъ ималъ една отъ тѣхъ, не бихъ я турилъ въ кухнята си, но тукъ ги държимъ въ училището вътре. Тѣ сж отлични тукъ, какво ще ми разправяте?

Че линията на Христа била... Сега една опасностъ има, че понѣкой пѣтъ ученицитъ се научаватъ да говорятъ такива волности, като учителя. Той говори силно, иска да ги наплаши и тѣ се изплашатъ, но тѣ се втѣлпятъ въ тѣхното съзнание. И тѣ започватъ да налагатъ своето. Има една опасностъ въ живота. Искатъ нѣкои да бждатъ религиозни. Опасна ра-

бота е да бждешъ религиозенъ. Искатъ нѣкои да бждатъ духовни, опасна работа е да бждешъ духовенъ. Искатъ нѣкои да бждатъ свѣтски. Опасна работа е да бждешъ свѣтски. Искатъ нѣкои да бждатъ богати. Опасна работа е да бждешъ богатъ. Искатъ нѣкои да бждатъ силни, опасна работа е да бждешъ силенъ. Кое е безопасно, кажете ми? Всичкитѣ сж опасни. Безопасно е да знаешъ. Знанието е да знаешъ тази опасностъ и да знаешъ какъ да я поправишъ. Опасна е змията, когато не знаешъ какъ да я пипашъ. Една змия, азъ не я пипамъ лѣтно време, азъ я пипамъ зимно време, тогава е безопасно, а лѣтно време седя надалече отъ нея. Зимно време се приближавамъ, мога да я пипна навсѣкжде, накждето и да е. Всѣки човѣкъ, пипайте го, когато е зимно време, а не лѣтно време. Всички вие сте майстори да пипате лѣтно време.

Тогава казва, и на Изгрѣва ми разправѣятъ, че на полянката се наплодили змии и единъ тамънъ заспалъ, щѣла да го ухапе пепелянка. Много змии има, може нѣкой като ходи да го клѣвне. Защо се наплодили змиитѣ? Да станете по-умни. Всичкитѣ змии дойдоха и казватъ: „Не сте толкозь умни.“ Бждете умни като змиитѣ. После трѣбва да бждете твърди като камънитѣ. Между камънитѣ ходятъ змиитѣ. Но туй сега не е поводъ. Въ туй нѣма никакво изкуство.

Сега на сестритѣ ще ви дамъ единъ моделъ за мода. Сега тъй както сте облѣчени, жените ставате за много хубаво представление. Бихте спечелили много пари да ви прес-тавятъ като сатири, но за жени не сж хубави. Никакъ дрехитѣ ви не сж хубави. Пѣкъ и за мъжете и за тѣхъ не може да станатъ. Тѣ мязатъ като кюнци, на нищо не мязатъ. Това сж външни работи. Въ нашитѣ мисли, въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ постѣпки, има сжшитѣ кройки. Вие отивате въ единъ свѣтъ, нѣма да се минатъ 20-30 години, ще идете въ единъ свѣтъ. Кое е онова, което ще ви препорѣча. Вие нѣкой пѣтъ искате да се спирате, искате да живѣете добре. Хубаво е това. На Земята може да живѣешъ добре само при какви условия? Азъ да ви кажа. Ако Богъ е обърналъ погледа си къмъ васъ, ако ангелитѣ сж обърнали погледа си къмъ васъ, ако всичкитѣ хора сж обърнали погледа си къмъ васъ, вие може

да живѣете добре. Вие може да живѣете животъ, какъвто искате. Ако Богъ си гледа своята работа, ако ангелитѣ си гледатъ своята работа и хората си гледатъ своята работа, вие ще минете единъ обикновенъ животъ. Туй да го знаете.

Сега ще запитате: „Какъ да се обърнемъ?“ Вие искате да ви застави нѣкой. Нѣма какво да ви заставятъ. Но вие ще излѣзете, ще се поставите въ такова положение, че Господъ да ви вижда, Господъ обича да гледа красивитѣ работи. Когато Господъ види, че ти имашъ желание да правишъ Неговата воля, Той ще обърне внимание на тебе. Когато ангелитѣ видятъ, че ти правишъ всичко, както е волята Му, спиратъ се. *Когато* добритѣ хора видятъ, че правишъ онова, което тѣ правятъ, спиратъ се. Прави онова, което Богъ прави. Прави онова, което ангелитѣ правятъ. Прави онова, което добритѣ хора правятъ. Туй е безъ разлика. Не си мислете друго нѣщо. Може да бъдете ученикъ. Може да бъдете нѣкакво божество. Каквото и да си, законътъ е единъ и сѣщъ, нѣма отстъпка. Нѣма да мислите, че нѣкой ще мине тѣй.

Нѣкои мислите, че Господъ е милостивъ. Господъ е милостивъ за художниците. Работитѣ вървятъ по заслуга. Заслугата е законъ на кармата. Ти заслужавашъ, понеже като направишъ нѣкаква услуга, дойдешъ при мене, уважение и почитание имашъ, то е заслуга. Понеже нѣкога си ми направишъ нѣкаква услуга. Но представете си, че ти на мене нито добро сте направили, нито зло сте ми направили. Дойдете при мене, вече отъ мене зависи. Не е по заслуга. Вие ще ме познаете, азъ какъвъ човѣкъ съмъ. За другитѣ законъ, припущение. Тогава азъ като човѣкъ трѣбва да се проявя. Какъ трѣбва да се проявя при васъ? Азъ ще се проявя повече отколкото вие заслужавате. Ако е за заслуга, азъ ще ви държа само единъ день. За заслуга азъ ще ви държа въ дома си най-много три дня, пъкъ ако е по достойнство - само половинъ день. Пъкъ, ако е за най-голѣмъ талантъ, ще ви държа само половинъ часъ. Защо е така. Че ако вие сте талантливъ, нѣма какво да ви държа, даже половинъ часъ е много. Талантливиятъ човѣкъ трѣбва да работи, пъкъ като дойдете, че нищо не носите, три дня може да стоите. Вие имате всичкото мое

разположение.

Та рекохъ сега, отнасяйте тия нѣща. Какво отношение ни трѣбва. Отивате при Бога, вие казвате: да бѣда праведенъ. Вие искате да заслужавате, че като идете по заслуга. По заслуга Той колко ще ви даде? Той по заслуга ще ви даде три деня. Три деня знаешъ колко сж, това сж три години. Три години ще седите при Него, следъ туй следъ три години, въ васъ ще се зароди желание да ви прати Богъ. Следъ три години ще ви даде свободенъ билетъ за пътуване навсѣкжде. Обширно е Неговото царство, за да се учите.

Та сега намислете кой отъ васъ какво изкуство иска да учи. Каквото сте учили, то за васъ да остане за сега. То си е хубаво. Новото изкуство, което ще учите, то ще бѣде отъ съвсемъ другъ характеръ. Нали нѣкой отъ васъ, който иска да учи новото пѣене, не като онзи българинъ. (*Учителятъ изпѣ горното „до“ и долното „до“.*) Какво различавате? Каква разлика има? Азъ имитирамъ точно тѣй, вие нѣмате ухо. Ухото трѣбва да се развие. Като вземешъ единъ тонъ, паметъта трѣбва да се яви. Азъ пѣя и свиря. Нѣкой пѣтъ свиря си една минута, 5-6 минути. Има нѣщо, което може да се корегира. Азъ като пѣя, търся тонъ да има. Азъ се корегирамъ. Най-първо да ви дамъ правило. Ако вие не може да влѣзете въ музикалния свѣтъ да слушате, първо трѣбва да слушате. Следъ като си слушалъ дълго време, ще направите единъ опитъ. Туй, което си слушалъ, ще видишъ може ли да го копирашъ. Законътъ е все същиятъ, дали ще пѣешъ дали ще свиришъ, дали ще рисувашъ, дали ще говоришъ, дали ще мислишъ, дали ще чувствувашъ, ти трѣбва да видишъ нѣщата. Всичко трѣбва да се види, ама не тѣй, както вие искате. Тѣй както вие мислите, нищо не може да се придобие.

Нѣкой казва: „Кжде е оня свѣтъ?“ Като идешъ до Витоша, то е оня свѣтъ. Или да ви заведе на Хималаитѣ. Когато разправятъ за адепитѣ въ Индия, тѣ сж изъ Хималаитѣ. Нѣкои мѣстности красиви, все трѣбва да има нѣкой обектъ, мѣсто, кждето човѣшки кракъ не е стѣпвалъ нито птици, нито бръмбарчета. Въ тия мѣста не трѣбва да има никакви булечици, никакви организми, които оставятъ излишеци по

земята. Ще се намѣрите въ единъ свѣтъ, дето нѣма никакъвъ органически животъ, а съществуватъ човѣшки същества. Тия същества, като живѣятъ на своето мѣсто, нѣкой пѣтъ се набиратъ известни излишци, тѣ слизатъ въ човѣшкия свѣтъ, оставатъ своитѣ излишци и пакъ се качватъ горе.

Та вие искате да чувствувате. Страданието е пѣтъ, по който влизате долу, въ нисшитѣ свѣтове да оставите вашитѣ излишци, вашитѣ нечистотии. Следъ като се освободите, ще се качите горе. Следъ като се освободишъ, качишъ се, защо страдашъ? Да оставишъ нечистотиитѣ, той е законъ необходимъ. Ти не можешъ да оставишъ тѣзи излишци и тези излишци горе. Но ти ще слѣзешъ долу да ги оставишъ. И като се върнешъ, да не носишъ голѣмъ товаръ.

Та въ свѣта има една философия, за страданията. Колкото и да ви обяснявамъ защо сж страданията и защо сж добринитѣ, всичко туй е хубаво наредено. Сега вие седите и очаквате единъ день да дойдатъ да ви взематъ, да ви занесатъ на Небето, да ви свирятъ, да ви пѣятъ и да ви забавляватъ тамъ, а вие да не вършите нищо. Следъ туй мислите да си имате една кжщица, да се ожените, да си имате деца, хубави работи сж тѣ. Ако ти имашъ жена, ти ще си навѣешъ беля на главата. Съ тази жена и съ тия деца, ти ще си навѣешъ беля на главата. Какво правите вие съ вашитѣ деца. Туй вашето дете не е поумнѣло. То не е на мѣсто. Учили сж го, но не сж го научили. Казвате: „Да се оженимъ.“ Нѣмамъ нищо противъ жененето. Но твоята жена трѣбва да бжде *съзнателна** и мъжътъ и трѣбва да бжде. Искашъ да имашъ приятели, сжщиятъ законъ. Или искашъ да бъдешъ [писателъ], *да напишете една книга*. Вие си създавате злото за себе си. Вие като изнасяте една книга, вие виждате лошитѣ работи. Тогава какво ви ползува? Не бързайте да пишете, да се запознаете, като излѣзете въ свѣта, вие трѣбва да представите нѣщо, да има какво да види свѣта. Нѣкои отъ васъ много бързатъ. Духовнитѣ хора искатъ да бързатъ. Запримѣрь вие много бързате да дойдатъ и да видятъ нашитѣ упражнения. Тѣзи хора раз-

* оставено празно мѣсто за една дума и допълнено ръкописно

валятъ нашитѣ упражнения. Вие сте небрежни, азъ не искамъ да гледамъ нито за музиката, нито за упражненията. Нѣкой се спрѣлъ и гледа. Той ще гледа, че ще вземе упражненията. Ако искате за свѣта, може да излѣземъ и да направимъ едно упражнение. Единъ день ще излѣземъ. Дайте на София единъ спектакълъ, но тъй както ги правите, нѣма нито тактъ, нито ржцетѣ отиватъ както трѣбва.

Азъ да ви представя. (*Учителятъ показва.*) Това не е упражнение. Ти туряшъ ржцетѣ си настрани или въ дѣсно или въ лѣво. Какъ трѣбва да ги туришъ? Вие като правите упражненията, не мислите. Краката и ржката трѣбва заедно да вървятъ. Туй значи човѣкъ да бѣде господарь. Всичкитѣ мускули трѣбва да бждатъ едновременно подъ контрола на вашата воля. Ако вие се научите да контролирате вашитѣ мускули, вие може да бждете господари на сждбата. Тия упражнения трѣбва да се правятъ правилно. Сега, ако вие ги правите добре, азъ нищо нѣма да придобия. Тия работи ги правите за себе си. Тѣ ще бждатъ полезни заради васъ. Когато се правятъ упражненията, нѣкои отъ васъ бързатъ. Даже сега въ упражненията, нѣкои отъ васъ идвате отъ страхъ на упражнения. Нѣкой пжтъ не искате да дойдете на упражнения, казвате: „Не ми трѣбватъ.“ Никой никого не задължава, но ти ще кажешъ на себе си, ако ти считаешъ едно упражнение, че трѣбва да го правишъ за Бога, стани, че го направи заради Него. И после трѣбва да се координирате. Събирайте се хармонично, не съ когото и да е. Най-първо направи едно упражнение съ единъ, когото обичате, никога не правете упражнение съ единъ, когото не обичате. Две сестри, нѣкои братя гледамъ, не си координиратъ. Братѣтъ гледа малко сестрата, смуцава се отъ нея. Нито сестрата трѣбва да смуцава единъ братъ, нито единъ братъ трѣбва да смуцава една сестра. Трѣбва разумностъ въ тази работа.

Ако вие въ една окултна наука не може да преустройте вашето тѣло, ако вие не може да преустройте вашитѣ ржце, ако вие не можете да преустройте вашето лице, не можете да преустройте вашитѣ крака, за въ бждеще, тогава е

безполезно. Защо ще ходите въ училището? Или защо ще служите на Господа, ако нищо не можем да придобием?

Когато идемъ въ Небето, и въ Небето ще бжде същото както тукъ. Пита бащата за дъщеря си като се ожени какъ е, поспива ли, много късно става. Нито ядене прави, нито огънь наклала. „Тя у насъ все така, за да не се измори, значи не се е измѣнила.“ Момата, каквато е при баща си, такава е и при мъжа си. Нѣкой ще каже ще се измѣни. Каквито сме при Бога, такива ще бждемъ и при ангелитѣ, такива ще бждемъ и при хората.

Най-първо всички вземете едно правило: Трѣбва да измѣнимъ абсолютно живота си. Не предъ ангелитѣ, предъ Бога. Всички трѣбва да имате само едно правило, да направите нѣщата тъй, че да остане Господъ доволенъ. Като правишъ упражнения да ги правишъ за Бога. Молишъ се или каквото правишъ, рисувашъ или пѣешъ, каквато и да е малка работа, въ ума ти да седи, че туй нѣщо го правишъ само заради Господа. И като правишъ тази малка работа, да останешъ доволенъ. Не да кажешъ: „Що ще ходя да си губя времето?“ Взелъ си стомната и казвашъ: „Защо ще ходя да нося вода? Азъ на какво замязахъ. Азъ съмъ свършилъ училище, азъ съмъ свършилъ университетъ, азъ ли ще нося вода?“ Значи, ако вземешъ малката стомна и идешъ на чешмата, ще ти падне ехтибаря, достойнството пада. А той седналъ съ бирената чаша, запалилъ цигара, достойнството се подигна, туй не го унижава. Така не се мисли. То унижава човѣка. Тогава вземи една стомна, направена отъ злато, вземи златна стомна, та като видятъ стомната да лъщи.

Поне сега искамъ да се яви въ васъ желание по-високо, вие сте станали много обикновени. Азъ като говоря, казвате: „Тия нѣща ги знаемъ.“ Тия упражнения, като ги пѣете, отъ день на день вие ги изглаждате, музиката се изглажда. Така се изглажда, че азъ не може да ги позная. Не се свири тъй, не се упражнява тъй. Защото въ упражнението, ако единъ ритмусъ, онѣзи, които сж нагласили упражненията, щомъ нѣма движение, не може да плащатъ нищо. Може да биешъ бара-

бана, но никой не плаща. Може да пишешъ, никой не плаща. Тогава ще помислишъ. Ако нѣщата не правимъ хубаво, както Господъ иска, нищо нѣма да придобиемъ. Ние сме дошли да служимъ на Бога. Вие сте Му служили досега, но по новъ начинъ да бжде, но по новъ начинъ да бжде Неговата воля безъ никакви противоречия. Волята Божия трѣбва да се изпълни! Тя трѣбва да бжде единъ разуменъ животъ.

Три елемента трѣбва да легнатъ въ изпълнението на Волята Божия: Трѣбва да действува Любовта, трѣбва да действува Мъдростъта, трѣбва да действува Истината. Да се изпълни Волята Божия, съобразно онзи великъ законъ на Неговата Любовъ, съобразно съ онзи великъ законъ на Неговата Мъдростъ, съобразно съ онзи великъ законъ на Неговата Истина. Туй е безъ разлика на всинца ви.

Какво мислите вие за себе си! Тѣй както вие мислите за себе си, петъ пари нѣма да дадатъ за васъ. Две стотинки и половина нѣма да дадатъ. А пъкъ Господъ само ще се поусмихне, васъ като ви види и ще каже: „Дайте му единъ доларъ да си върви“.

Станете.

Тайна молитва

12 година
45 лекция на Обиция Окултенъ класъ
26. VII. 1933 г. срѣда,
Изгрѣвъ, София

НОВИТЪ ПОЛОЖЕНИЯ НА ЖИВОТА МИСЛОВАТА ЦЕНТРАЛА

Добрата молитва

Ще говоря върху новитѣ положения въ живота. Има стари положения, които не сж научни. Въ отдѣлнитѣ хора, тѣ оставатъ като карма. Кармата е обяснение на старитѣ положения, неусвоенитѣ, неизвадена поука. Тѣ образуватъ човѣшката карма или кармата на всѣки индивидъ. Неговитѣ страдания и неговитѣ благувания зависятъ отъ тия стари положения, които сж съдържали известни възможности и които човѣкъ не е използвалъ. Азъ искамъ въ вашия умъ да остане една ясна представа, какво нѣщо е човѣкътъ. Казва нѣкой : „Азъ съмъ човѣкъ.“ Може да казва така, но човѣкъ е туй, което мисли. Трѣбва да се опредѣли посоката на мисълта. Да мисли човѣкъ той трѣбва да има седемъ качества, които опредѣлятъ неговата мисль. Азъ сега нѣма да говоря за тѣхъ. Седемъ качества има, ако тѣ не съществуватъ въ човѣшкия умъ, то човѣкъ не е човѣкъ, не се проявява.

Следователно може да липсватъ не седемтѣ качества, може да липсватъ нѣкога нѣколко, но достатъчно е да липсватъ нѣколко качества, за да се създадатъ редъ страдания въ живота. Редъ нещастия въ живота. Човѣкъ може да пита защо се е случило това страдание. Може да се обясни, и разумно може да се обясни. Тѣй, както сега ги обясняватъ, то не е обяснение, тѣ създаватъ по-голѣми противоречия. Новитѣ положения, това сж нови възможности, които идатъ въ свѣта, които трѣбва да се използватъ. Има една опасностъ, че щомъ дойдете въ новитѣ положения, вие се стараете пакъ къмъ старитѣ, казвате: „Какъ живѣемъ?“ Ще живѣете пакъ по същия начинъ. Новитѣ положения изискватъ съвсемъ друго. Ако ще повтаряте старата история, то е пакъ *не е но-*

ва история*. Ще напишешъ същата история. Да имашъ едно нѣщо седемъ пѣти и сто пѣти, прогресъ нѣма.

Запримѣрь едно изречение може да го пишете, да напишете буквата „А“ веднаж, два пѣти, три пѣти, четири пѣти. Може да я научите да я пишете много хубаво, но ще дойдете до едно положение, трѣбва да минете. „А“-то въ български, ако искате да знаете, е човѣкъ застаналъ на краката си, готовъ да трѣгне на нѣкъде. Това е „А“-то. Запримѣрь „азъ“ е малко произволно, да ви обясня съвпаденията. „З“-то въ дадения случай е отворенъ кръгъ, разтворено сѣме, пуснато въ земята, разчупва се *и отъ тази страна излиза единъ кълнъ*. И тогава имаме котва или ченгелъ**, съ който може да се извади нѣщо. Първата буква „а“ е почти същия знакъ като „З“, *половината отъ кръга*. Ченгелчето е посоката вече. Кръгътъ е затворенъ отзадъ, има нѣщо, което човѣкъ взелъ съ себе си и го носи. Ченгелчето на „а“ е посоката на движението на човѣка. Ти не може да бѣдешъ „азъ“, ако нѣмашъ посока. Казвашъ: „Азъ.“ Ти опредѣляшъ посоката на живота. Всѣки човѣкъ, който има опредѣлена посока, той има азъ. Животнитѣ нѣматъ азъ, защото нѣматъ посока. Едно животното защо пасе? То ходи и казва: „Сждба е това.“ Когато вие казвате: „Сждба“, вие сте въ положението на животното. Казвате: „Трѣбва да се живѣе“, вие сте въ положението на едно растение. Когато казвате: „Човѣкъ трѣбва да се вълнува“, вие сте въ положението на водата. Морето се вълнува. Казвате: „Вѣтъръ го вѣе“, вие сте въ положението на вѣтъра. Само вѣтърътъ вѣе. Вѣненето е качество на вѣтъра. Вълнуването е качество на водата. Растенето е качество на растенията. Какво нѣщо е мисълта? Качество на човѣка е неговата мисль. Сега ние нѣма да се спускаме въ метафизическитѣ работи. Казватъ: „Когато нѣщо е метафизическо, то не е реално.“ Не, но е извънъ човѣшкото съзнание. Може да се го-

* Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

** Ченгелъ - желязна прѣчка съ куки отъ двата края, (разг.) - частъ отъ буква съ два закривени края

вори за нѣщо, което не може да видишъ. Тогава не може да си представишъ въображаемото. Запримѣрь, не може да си представишъ какво нѣщо е човѣшкия умъ. Не може да си представишъ човѣшкия умъ. Ти може да мислишъ въ неговитѣ проявления, но въ сѣщината не може да опишешъ ума. Понеже да опишешъ ума, то значи да го измѣнишъ. Ти си умъ, ти не може да обгърнешъ себе си.

Рекохъ, имате права линия. Колко качества има правата линия? Правата линия има две качества: може да бѣде дълга и може да бѣде кѣса. Но тя не може да бѣде по-дълга, отколкото трѣбва и не може да бѣде по-кѣса отколкото е. Тя е еднакво кѣса, тя влиза на дължина въ едно поле, което е широко. Тя има и ширичина. Линията има въ широчината си и дължина. По какво се отличава тогава широчината? Дългата линия, туй е правата линия, тя нѣма никаква широчина, но крие въ себе си възможностъ за широчина. Ако турите 1000 прави линии въ една и сѣща посока, вие ще образувате широчина. Казваме: широчина на мисълта. Тогава по какво се отличава дебелината на единъ предметъ? Всѣка дебелина може да расте въ две посоки: нагоре и надолу. Въ дебелината може да има дебелина и височина. Нѣкой пѣтъ казватъ: „Дълбоко пространство.“ Подъ думата „дебелина“ разбираме надолу. Казваме: дълбочината на небето. Ако разбираме небе подъ себе си, то е другъ въпросъ. Има височина надъ насъ, нѣма дълбочина *надъ насъ*. Щомъ казваме дълбочина, ние се поставяме надъ небето, по-високо разсѣждаваме. Това небе не е това, което ние разбираме. Сега това сѣ елементи. Всѣка мисълъ може да бѣде праволинейна, когато се движи въ една посока. Тогава тази идея може да бѣде кратковременна или дълговременна. Нѣкои идеи дълго време оставатъ, нѣкои сѣ кратковременни. Не, че тѣ изчезватъ.

Представете си, че вие сте въ единъ свѣтъ, дето имате точката А. Представете си, че въ тази точка се пресичатъ хиляди кръгове. Представете си, че тия кръгове представляватъ живи свѣтове, тамъ дето се пресичатъ въ всѣко пресичане, въ всѣки вжзелъ въ вашия свѣтъ ще ви хрумне една

идея. Но тази идея не е ваша, тя иде отъ единъ свѣтъ извънъ васъ, който пресича. И споредъ силитѣ, които дѣйствуватъ въ този свѣтъ, зависи, колко време ще може да пребъде въ вашия умъ. Родѣ се да кажемъ известна мисль, преседи нѣколко минути, единъ часъ, или единъ день и следъ туй тази идея въ васъ изчезва. Вие не може да си обясните откъде дошла. Не се знае, идеята изчезнала. Идеитѣ сж като кометитѣ, които пресичатъ орбитата на Земята и после пакъ се изгубватъ въ пространството, може би следъ 10 000, 15 000 години пакъ да се яви.

Рекохъ нѣкой пжтъ въ васъ ще се явятъ религиозни мисли. Ще кажете: „Това сж отвлѣчени работи.“ Не, този свѣтъ, дето сжществуватъ, той е свѣтъ на разумни сжщества, съ известенъ манталитетъ. Нѣкой пжтъ тѣ пресичатъ нашия свѣтъ и когато го пресичатъ, заражда се у хората желание за духовно разбиране. Споредъ възрастта нѣкои разбиратъ едно, нѣкои разбиратъ друго, всѣки споредъ силитѣ си, които иматъ, тѣ така разбиратъ този духовенъ свѣтъ. Нѣкои ще говорятъ за Бога. Какво нѣщо е Господъ, то е неразбрана работа. Господъ представлява една идея, Богъ съставлява друга идея. Ние нѣкой пжтъ употребяваме думата Господъ и Богъ само да плашимъ хората. Казватъ: „Ама, трѣбва да знаешъ, че има Господъ.“ То както когато казватъ: има стражари, има закони; или: има стражари, има съдии, туй трѣбва да знаешъ. Трѣбва да знаешъ, че има Господъ. Тогава тази е проста идея. Въ тази смисль Той Господъ е тукъ. Че има Господъ, има. Въ София като идешъ, такъвъ Господъ, на всѣка улица може да те хване този Господъ.

Сега трѣбва да имаме една ясна представа за нѣщата. Васъ ви предстои една задача, вие носите много нѣща, които не сж уяснени въ васъ и вие мислите, че сж ваши. Зап-римѣръ въ васъ има желание да ядете, казвате: „Азъ съмъ гладенъ.“ Но ако останете нѣкой пжтъ самъ, не зная дали тѣй ще ядете, както ако се намѣрите между хора, които здраво ядатъ, безъ да ти се яде, ти сладко ядешъ. Нѣкой пжтъ, ако се намѣришъ между болни хора, които едва си отварятъ устата и ти започвашъ да ядешъ като тѣхъ. Най-първо трѣбва

да имате ясна представа какво нѣщо е яденето. Яденето въ сжщината си, въ своята дълбока сжщина представлява една възможностъ за усиление на живота. За да се укрепи у насъ животътъ, ние дишаме. Дишането ще употребите пакъ за живота. Ние ходимъ, движимъ се, пакъ ще употребимъ, за да се прояви животътъ.

Може нѣкой да пита: „Какво нѣщо е животътъ?“ Какво се подразбира, какво нѣщо е животътъ? Най-първо животътъ не е нѣщо материално, но животътъ е проявление на една сжщина по-висока отъ самия животъ. Животътъ е проявление на Любовта. Какво нѣщо е Любовта? Любовта е проявление на Духа. Ти не си разбралъ какво нѣщо е животъ, не и разбралъ какво нѣщо е Любовта, искашъ да разберешъ какво е Духътъ. Тѣ сж идеи, които стоятъ въ насъ смѣтни. Казваме: животътъ, Любовта, Духътъ и дойдемъ до опредѣлението: Духътъ води къмъ Бога. Въ еврейскѣ думата Богъ съдържа три принципа. Първата буква означава онова начало, което твори. Второто начало въ думата Богъ на еврейски иска туй, което съхранява нѣщата, оставя ги да израснатъ. Третото начало е туй, което пази равновесие. Следъ туй второто начало пакъ се проявява.

Въ български думата Богъ, Б-то означава, то е началото на нѣщата. Тогава имате О-то, което означава всичкитѣ възможности. Въ български подъ Богъ разбиратъ туй, което се проявява. У египтянитѣ обаче, тѣхното разбиране е съвсемъ друго. Египтянитѣ сж имали тази идея. Тази идея Н, това е течение, една рѣка, която слиза отъ планински върхъ. Това ние го наричаме И. Това е тѣхната идея. Българинътъ разбира сѣмето, което е сѣто въ земята и изниква, Богъ го накарва. По-материалистическо схващане. На египтянитѣ схващането е инволюционно въ една жидка материя. Като дойдете до англичанитѣ, тѣ разбиратъ друго. Тѣ разбиратъ плода. Какво означава плода. Туй, което дава плодъ за ядене. Господъ е туй, което дава папо, хлѣбъ. То е сега едно съвпадение. Българинътъ разбира туй, което е посѣто. Египтянинътъ разбира туй, отъ което излизатъ нѣщата. Англичанинътъ разбира туй, което дава хлѣба.

Сега тѣ сж три разбираия за идеята на Бога. Но Богъ е нѣщо неопредѣлено въ дадения случай. Не задържайте тази сжщина. Вие като говорите за Бога, трѣбва да разбирате себе си. Вие не отдѣляйте Бога отъ себе си. Себе си вѣнъ отъ Бога е идея неразбрана. Вие вѣнъ отъ Бога не сжществувате, нѣмате сжществувание. Ти, когато казвашъ: „Какво нѣщо е Господъ,“ ти го туряшъ вѣнъ отъ себе си. Ти питашъ: „Какво нѣщо е Господъ?“ Попитай се какво нѣщо си ти. Ти този въпросъ не го разрешавай.

По какво се отличава човѣкъ въ дадения случай? По какво се отличава единъ човѣкъ отъ другъ? Запримѣръ, когато нѣкои хора се намиратъ въ единъ сѣнъ, едно слушатъ..., *едно събрание, едни слушатъ, а други не може да чуятъ.* Какъ ще обясните това? Единиятъ не може да слуша, като говори, казва: „Тази работа не ме интересува.“ Въ каквото и да е събрание, ако този сказчикъ... *ако ти мислишъ и говори онзи сказчикътъ, каквото говори, ще те интересува.* Но ако и двамата, които слушатъ, единиятъ е ангажиранъ съ своитѣ чувства, ако този сказчикъ не хвърли нѣкои мисли, които носятъ чувствуванія, речта на сказчика не го интересува. Сжщественото въ едно събрание е: чувствата трѣбва да дойдатъ отпосле. Човѣкъ не трѣбва да се афектира, човѣкъ трѣбва да мисли. Ако човѣкъ се научи да мисли, той ще развие своитѣ чувства. Ако се научи добре да чувствува, той ще разбере своитѣ постѣпки. Ако има една неразбрана мисль, ще има едни неразбрани чувства, ще има неразбрани постѣпки. И следъ туй въ неговия животъ нѣщата ще бждатъ неразбрани, нѣма да бждатъ тѣй хармонични както трѣбва.

Ние, като срещнемъ единъ човѣкъ, казваме: „Азъ чувствувамъ.“ Азъ чувствувамъ нѣкои хора, като ги срещна, виждамъ хората, че отъ тѣхъ излиза свѣтлина. Отъ главата излиза свѣтлина, отъ сърдцето, отъ краката. Тия хора сж много добри. На други хора само отъ главата излиза свѣтлина, отъ сърдцето нѣщо като каша, а отъ краката ледъ. Нѣкои като погледнешъ: нито отъ главата излиза свѣтлина отъ нищо не излиза свѣтлина. Ще кажете: „Азъ не го разбирамъ.“ Туй, което виждашъ отвжтрѣ, е нѣщо... *Въ виждането нѣма как-*

во да разбирашъ. Туй, което виждашъ, отъ него ще научишъ. Хиляди години хората сж виждали и сж разбирали природата и едва въ най-новитъ времена се сияятъ да покажатъ, какво нѣщо е свѣтлината. Трептенията, това сж възможноститъ, въ които свѣтлината се проявява. Но свѣтлината не е трептение сама по себе си. Трептението е условие. Въ туй трептение въ този трепетъ не може да се проявишъ, въ свѣтлината има движение, но самата свѣтлина не е движение. Рекох, свѣтлината се образува тукъ. Има една свѣтлина, която се образува на Земята. Тази свѣтлина, нашата, която имаме на Земята, тя не съществува въ пространството. Тя е приспособена само заради насъ. И следователно вземете електрическата свѣтлина, която имаме, тя е доста груба. Даже откакъ влѣзе електричеството въ употребление, зле влияе на човѣшкитъ очи. Въ свѣтлината трѣбва да има известна меко-та. Даже пречупването слънчевитъ лъчи - набира се известна прана съ известни органически утайки и вещества, тогава тия вещества правятъ пречупване и денемъ, като те напече слънцето, неприятна ти е тази свѣтлина. Нѣкой пътъ става особено пречупване и ние се намираме въ особено положение. Тази свѣтлина, като мине презъ облацитъ, има нѣщо неприятно. Въ дадения случай, какво трѣбва да правимъ? Ако е лѣтно време, ще изберешъ една хубава сѣнка на една круша ще седнешъ подъ нея, че тия листа като трептятъ, отнематъ донѣкъде, тониратъ. Това сж практически изводи.

Или нѣкой пътъ срещнете единъ човѣкъ, който съ своята свѣтлина може да внесе известни пертурбации. Този човѣкъ не иска да ви направи никакво зло, но такава е неговата свѣтлина, така остарѣла. Вие ще намѣрите нѣкое дърво, нѣкой круша, да знаете да смекчите свѣтлината, която излиза отъ него. Тия хора, които носятъ свѣтлина, не сж опасни. Казватъ: голѣмата свѣтлина ослѣпява човѣка, т.е. спѣва ги да мислятъ, сплашва ги. Кое е по-хубаво да има: свѣтлина или тъмнина? И дветъ сж потрѣбни. Когато мислишъ, свѣтлина трѣбва да има, когато спишъ, тъмнина. Тъмнината не е лошо. Седемъ часа въ живота ти трѣбва да има тъмнина, да си починешъ, по възможностъ най-малката свѣтлина, която да

не дразни твоя мозъкъ, да не дразни чувствата ти, *да не възбужда*, да не образува ненужни образи въ ума. Ти седнешъ вечерно време и мислишъ всичкитъ си търговски работи, които имашъ. Или ако си ученикъ, мислишъ за всичкитъ ненаучени уроци. Ще се осакатишъ.

За да научишъ единъ урокъ, не се изисква дълго време, стига да имашъ паметъ. Паметъта това е пълненъ трансформаторъ. Има нѣколко трансформатори. Музиката е на второ мѣсто, дето трѣбва да се спрешъ. Има четири, петъ трансформатори. Паметъта е последенъ, въ която ти задържашъ всичкото твое минало. Отъ него ще извадишъ единъ изводъ. Човѣкъ, който нѣма паметъ, то е нещастие. Не само да помнишъ лошитъ работи, то е нещастие. *Защото нѣкои хора помнятъ само лошото, нѣкои помнятъ само доброто.* На паметъта всичко да е отпечатано. И тогава ще разгледашъ, защо тукъ така е станало.

Вие като заминете въ другия свѣтъ. Що е другиятъ свѣтъ? Другиятъ свѣтъ е свѣтъ, дето ще се разшири човѣшкото съзнание. Въ другия свѣтъ ще стане обратното: твоето минало ще стане настояще. Когато хората заминатъ въ другия свѣтъ, ще се намѣрятъ въ едно чудо. Животътъ започва отъ детинството, цѣлиятъ животъ ще се премине и понеже съзнанието е вече будно, като единъ мждрецъ, той започва да се учудва, какъ сж допуснати тия погрѣшки, какъ не е предвидилъ тогава, да вземе мѣрки, да изправи погрѣшката. Ако разбирашъ, погрѣшката не се дължи само на единъ човѣкъ, тя се дължи на хиляди фактори, които сж влѣзли отъ миналото *и настоящето*. Не е лесно човѣкъ да се справи съ своето минало. Рекохъ, ако ние разрешимъ онова, което е скрито, ако разрешимъ ние да служимъ на Бога, може да се справимъ съ единъ много важенъ въпросъ. Ние въ свѣта сме въ единъ свѣтъ, дето хората може да си уредятъ живота не по човѣшки. Свѣтътъ е въ зависимостъ отъ единъ другъ свѣтъ.

Вземете сегашнитъ хора, веднага искатъ да разрешатъ икономически въпросъ, колко злато има. Но златото то е са-

мо като една размѣнна монета, богатство. Богатството на единъ народъ не зависи отъ неговото злато, което той има. Зависи отъ производителната сила на земята, както произвежда и отъ онази производителностъ, която има въ самитѣ хора. Това е разумността. Значи, ако въ една държава хората, ако не сѣ разумни, тѣ не сѣ производителни. Запримѣрь събешъ, нищо не произвеждашъ. Единъ лошъ човѣкъ взема една лоша земя, която нищо не произвежда. Питамъ тогава: онази ценната земя, която много произвежда и онази, която нищо не произвежда, цената една и съща ли е? - Не. Декарътъ на едната може да е 20-25 хиляди, а на онази непроеводителната може - 100 лева декарътъ. Питате защо е така? Защото тази земя нищо не произвежда.

Ние сме ценни въ свѣта дотолкозъ, доколкото произвеждаме. Ти си цененъ, доколкото ти произвеждашъ. Твоята производителностъ после може да влѣзе въ връзка съ производителността на другитѣ хора. Има единъ законъ. Производителността на единия се съединява съ производителността на другия. Тѣ ги съединяватъ както малкитѣ рѣкички, които се движатъ въ една посока. Тия малкитѣ рѣкички се съединяватъ, образуватъ една голѣма рѣка. Ако кажемъ, че мисълта е тази рѣка. Тази, голѣмата рѣка съединява хиляди малки рѣкички. Тѣ сѣ си вложили капитала въ нея. Тази голѣмата рѣка нищо не е направила сама по себе си. Тя прави само това, че събира капитала на всичкитѣ тия. Къде го носи? Въ голѣмото море, донася и изгуби се този капиталъ.

Сега ще минете отъ механическитѣ работи къмъ разумнитѣ работи. Тази рѣка сама по себе си нищо не обяснява. За насъ рѣката е важна дотолкозъ, доколкото може да застане като обяснително срѣдство за вътрешния животъ. Човѣшката мисль създава рѣката. Човѣшката мисль създава водата. Човешката мисль създава земята. Човешката мисль създава планинитѣ. Не, че сегашния човѣкъ, но онзи първиятъ човѣкъ, разумниятъ човѣкъ, той е създалъ планинитѣ. Той ималъ цель, като създалъ планинитѣ. Той ималъ цель, като създалъ моретата, като създалъ рѣкитѣ.

Ние сега не разбираме. Ние се спираме върху закона: Който има повече отъ тази земя, ние дѣлимъ земята. Не е лошо, че дѣлимъ, но въ природата има единъ законъ турень. Но всичкитѣ хора не сж лакоми еднакво. Нѣкой казва: „Въ всичкитѣ хора нѣма еднаква лакомия.“ Да ви приведа единъ примѣръ. Турете една крина на една кокошка, тя ще се качи на крината отгоре, после ще започне да къшка и ще изкъшка житото навънъ. Вие ще кажете, че кокошката е щедра. Ни най-малко не е щедра. Кокошката не мисли за утрешния день. Тя казва като турчина: „Аллахъ керимъ.“* Ако остане вие да дадете 15-20 или 100 зърна на катерицата, следъ като изяде нѣколко, другитѣ тя ще ги скѣта за утрешния день. Катерицата мисли за утрешния день, а кокошката не мисли. Нѣкои хора като катерицата мислятъ, само че много голѣми катерици сж станали. Единъ банкиринъ е една катерица, а единъ беднякъ е една кокошка. Той рови, когато ималъ хубавитѣ условия. Кокошката казва: „Пакъ ще дойде.“ Богатитѣ условия само веднѣжъ идатъ. Кокошката, като се качи на нѣкое купище жито, като сж го овѣршали, и тамъ рови. Кокошката ще се качи на купа и пакъ ще рови.

Въ човѣка има едно чувство, едно почувство или полуспособность. Туй, което човѣкъ е придобилъ, да го спести нѣкъде. Нѣкой пѣтъ туй чувство може да стане аномално. Следователно отъ тази аномалность се ражда кражбата. Има хора, които обичатъ да скѣтватъ чужди работи, отъ тукъ вземе чужди работи, оттамъ вземе. Всичкитѣ крадци намиратъ, че туй, чуждото е на катерицата. Състоянието у катерицата е развито, че тя отвсѣкъде гледа да скѣта, и крадцитѣ така скѣтватъ. Скѣтва за 10-20 години. Катерицата може да скѣтва толкозъ много, че и за 100 години, пѣкъ тя сто години нѣма да живѣе. Ако скѣтвашъ за една година, разбирамъ. Но ти нѣмашъ право да скѣтвашъ за 10 години, за една година може да скѣташъ, понеже за една година имаме условия да сѣемъ, да произведемъ. Следователно за една година трѣбва да мислишъ, а следующата година, тя пакъ ще

* Аллах керим - добъръ е Господъ; каквото даде Господъ

промисли за себе си. Не за единъ день, за една година.

Сега, по този начинъ ако мислимъ, добритъ хора въ свѣта, азъ ги наричамъ разумнитъ хора. Лошитъ хора, като се събератъ, рушатъ. Тази почва не е производителна. Тогава нѣма какво да се карае съ непроизводителната почва и ние ще оставимъ непроизводителната почва, а ще сѣемъ на производителната. На непроизводителната ще туримъ торъ и тогава ще сѣемъ. Така е правила природата. Тя е турила съ хиляди години торъ на тия каменисти мѣста. Тѣ първоначално сж били непроизводителни. Когато се е изтеглила водата, останала сушата и хиляди години на непроизводителнитъ мѣста постепенно сж дошли растенията, които изгнили, оставили своитъ останки и се наслоила една утайка, и почвата станала производителна. Същиятъ законъ е и съ човѣка. Трѣбва да се напластятъ известни наши мисли, чувства и желания въ човѣка, за да бжде той производителенъ.

Та рекох, сега ние се [намираме] въ противоречие съ нашето минало. Туй го наричатъ наследствено. Туй е вѣрно, но какво ще направимъ съ възможноститъ на човѣка. Азъ да ви дамъ едно обяснение. Отиватъ двама души при единъ здравенякъ, но беденъ човѣкъ. Той седи и не може да разреши въпроса. Единиятъ има да взема отъ него, а другиятъ ималъ да му дава. Намиратъ го и казватъ: „Много си се замислилъ. Не знаешъ ли, че има да ми давашъ?“ - Той казва: „Махни се оттукъ, че както ми е накупяло, ако взема тази цепеница. Махни се, казва, ще ме накарашъ!“ Идва другиятъ потупва го по гърба и казва: „Остави се, азъ ще уредя тази работа. Не го смущавай.“ Този човѣкъ казва: „Той трѣбва да ми плати.“ Другиятъ казва: „Имамъ да ви давамъ 10 хиляди, азъ съмъ забравилъ. Ще ме извинишъ. Преди 15 години отъ тебе ги взехъ.“ Изважда паритъ и ги дава. Ще вземешъ тѣзи пари и съ това ще си уредишъ работитъ.

Питамъ сега: кой човѣкъ васъ ще ви бжде приятенъ? Който има да взема отъ васъ и той има право, но той е намѣрилъ най-лошиятъ случай. Той не е благоразуменъ човѣкъ. Онзи идва да ти помогне. Кой ти е приятелъ? Азъ взимамъ сега въ много реалистична форма. Когато единъ човѣкъ иде

да ти помогне, когато ти си нѣмашъ, той трѣбва да знае какъ. Има да ти дава, другиятъ, неразумниятъ, може да има да вземе. Може да ти е взелъ 1000 лева, съ лихви станали 10 хиляди лева, взелъ е всѣщностъ хиляда лева и турилъ още 9 хиляди. Ето несправедливостъта - ние искаме да туримъ най-голѣмата лихва. Знаете ли какво е лихвата въ природата? - 5 стотинки за 100 години е лихвата на природата и ако се е набрала, тази лихва показва колко немарливи сте били, отлагали сте, отлагали сте. Насѣбрала се тази лихва и тогава идватъ голѣмитѣ нещастия, които ни сполетяватъ на Земята.

И сега цѣлото човѣчество влиза въ една областъ нѣма да остане никой. И богати, и сиромаси, и владици, и попове - еднаква участъ ще иматъ всичкитѣ. Всички ще бждатъ стопени, като восѣкъ прецедени. Нито попски глави ще останатъ, нито владишки глави, нито богатски, нито сиромашки. Богатитѣ мислятъ за богатството, сиромаситѣ мислятъ за сиромашията и всички треперятъ. Не е въ това. Ние сме пренебрегнали закона на живота. Сиромашътъ трѣбва да живѣе тѣй, както богатиятъ. Не, да сме богати, но трѣбва да живѣемъ. Когато богатиятъ дойде и види, че сиромашътъ е гладенъ, трѣбва да му даде нѣщо. Нѣма богати хора въ свѣта. Богатитѣ хора тѣ сж хранилища, банкери на природата. Тѣ трѣбва да отворятъ своитѣ каси. Ние сме длѣжни да направимъ сиромаситѣ богати. Богатиятъ човѣкъ е като изворъ, отъ който трѣбва да изтича. Добриятъ човѣкъ трѣбва да бжде това. И умниятъ човѣкъ трѣбва да бжде хранилище, да излиза нѣщо отъ него. Тази трѣбва да бжде идеята, а пъкъ най-мжчното е сега, какъ да се справяте, кому какво да дадете. Азъ ще ви дамъ едно правило. Когато дойде единъ човѣкъ и иска пари назаемъ, вие ще имате нѣколко чувала. Като започнете отъ 10-15 до 150, до 200 кила. Той иска 10 хиляди назаемъ, ще му дадете да вдигне единъ чувалъ отъ 200 килограма. Ако може да го дигне, ще му дадете 10 хиляди, ако не може, [нѣма] да му дадете. Въ природата сжществува единъ законъ. Нѣкой едва 30 килограма може да вдигне на гърба си, а иска 100 хиляди лева, а нему се падатъ 20 лева. Така прави природата. Ще те тури на изпитъ какво може да

носишъ, какво може да реализирашъ и тогава ще ти даде. Колко хора има, които не сж взели богатство, условия нѣматъ, това нѣматъ, казватъ. Въ насъ седи едно криво разбиране, което ние сме придобили отъ миналото и още не можемъ да се справимъ съ него.

Та рекох, когато човѣкъ е сиромасъ, много лесно влиза въ положението на сиромаситѣ хора. Но, когато е богатъ, никакъ не може да влѣзе въ положението на сиромаситѣ. Срещалъ съмъ бедни хора, които влизатъ въ положението на богатитѣ, които сж закъсали и сж фалирали. И съмъ срещалъ богати хора, които влизатъ въ положението на единъ беденъ. Като види нѣкой на пѣтя и види, че е дошълъ до едно мѣсто да направи нѣкое престѣпление казва: „Ела съ мене. Ти нѣма защо да се обезсърчавашъ.“ Онзи казва: „Условията сж лоши.“ - „Ще се подобрятъ тѣзи условия. Какво ти трѣбва тебѣ? Иди. Употрѣби това, което ти давамъ, за да подобришъ положението си.“ Всички ние не можемъ да помогнемъ. Ние се нуждаемъ отъ материални работи, които сж необходими. Хлѣбътъ е необходимъ. Свѣтлината имаме даромъ, въздухътъ го имаме даромъ. Само хлѣбътъ е, който го нѣмаме даромъ. И всичкия споръ е само за хлѣба. Рекохъ, трѣбва хора въ свѣта. Богатиятъ човѣкъ като ви срещне, каже сладка дума, една разумна дума и замине. Той не само да каже една сладка дума, но да осребри думата си.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Какво значи осребряване. Преди повече отъ 50 години въ Варна единъ българинъ, който свършилъ по музика на западъ. Върналъ се въ Варна. Варненскитѣ богаташи го хванали да учи дъщеритѣ имъ, да свири на пиано, на китара на цигулка, да ги учи да танцуватъ, да играятъ. Но станало недоразумение между богатитѣ и не искалъ да преподава. Той билъ много честолобивъ, останалъ безъ петаче. Да копае не може, да жъне не може, да прави обуца, дошълъ до престѣпна мисль. Среща го единъ свещеникъ, най-умниятъ човѣкъ у българитѣ, казва му: „Много ми е приятно, че ви виждамъ. Ела съ мене въ дома.“ Поразговарятъ се, угощава го хубаво и онзи му разправя за безизходното си положение. Свещеникътъ изважда и

му дава едно турско меджидие* и му казва: „Пакъ ще ти помогна.“ Историята седи въ това, че този младъ българинъ, следъ 2-3 месеца, го назначаватъ за секретаръ при турския паша. Пашата го харесалъ, видѣлъ, че е уменъ и направилъ го за секретаръ съ голѣма заплата и заема голѣмо положение. Наклеветели този свещеникъ, че той билъ комита и задигатъ книгитѣ отъ него. „Много работи имахъ, ми разправяше свещеникътъ, много подозрителни работи имахъ.“ Пашата взима книжата и търси кой да ги прегледа, да не го излъже. Дава ги на този българинъ, секретаря, той да му прегледа книгитѣ. После, като видѣлъ свещеника, казва: „Дѣдо попе, ако нѣмахъ онзи обѣдъ, който ми даде и меджидието, не щеше да остане главата ти, щѣха да те опекатъ на огънъ. Но азъ отнѣхъ всички подозрителни писма и ги изгорихъ.“ И казалъ на пашата: „Оставете този човѣкъ, той е добъръ човѣкъ, нѣма нищо лошо.“

Правѣ доброто навреме. Прояви своята доброта навреме, защото тази доброта единъ день ще ти бжде въ услуга. И ние трѣбва да проявимъ своята доброта или онова, което въ насъ е заложено. Въ природата туй, което сме наследили отъ нея, да проявимъ, своята доброта, понеже, като я проявимъ, ние сме въ връзка съ нейното съзнание. Като проявимъ своята доброта ти си радостенъ, ти си въ връзка съ всички хора въ свѣта.

Рекохъ сега, ще оставите вашитѣ минали възгледи, вашитѣ вѣрвания. Тѣ сж хубави, детински работи. По-рано сж били полезни въ вашето детинство. Количката е била много хубава. Колелата сж били отлични. Но сега сте голѣми, тази количка не ви е потрѣбна. Пеленитѣ бѣха много хубави и повоитѣ** бѣха хубави, но сега сж непотрѣбни повоитѣ. Повоятъ може да ви стане единъ хубавъ поясъ, а пѣкъ вашитѣ пелени може да ви станатъ наметало. Азъ виждамъ, отъ пеленитѣ сте направили наметала, вие носите шалове. Това сж вашитѣ пелени. Хубаво е човѣкъ да има шалъ, да си спомня

* меджидие - турска, златна монета

** повой - дълга, тясна ивица платъ за увиване и пристѣгане на бебето въ пеленитѣ

своето детинство. Ще кажете: „Едно време, като бѣхъ дете, така ме опасваше майка ми. Сега нѣма да ме опасватъ, за да не ме спѣватъ.“ Но сега свободно ще носите пеленитѣ. Отъ напшитѣ детински идеи ще направимъ нѣщо, което да ни послужи.

Настоящото е необходимо. Въ настоящето е необходимо едно качество: давайте свобода единъ на другъ. Ето азъ какво разбирамъ: Ако сте въ едно събрание или нѣкъде другаде, не се сгнетвайте, да се притискате единъ до другъ, но оставете половинъ метъръ да има разстояние. Или като легне човѣкъ, не отивайте да спите близо до него, но 10 души мѣсто да остане, да легнатъ. Спи нѣкъде, не да го мушкашъ. Свобода да се даде въ своята мисль, да седне човѣкъ и да мисли. Не казвайте, че неговата мисль може да повреди. Повреда може да стане при специфични условия. Човѣкъ става обикновенъ при дадени условия. Ако оставишъ човѣка съ неговата първична природа, човѣкъ е добро сжщество. Но, ако малко го бутнешъ, съвсемъ се измѣня неговото естество. Малко го бутнешъ, веднага се измѣни. Най-хубавото нѣщо е никога не бутай човѣка. Онзи човѣкъ, който не мисли за тебе добре, остави го, не го смущавай, не искай да привлѣчешъ неговото внимание. Защото ако ти привлѣчешъ неговото внимание, ти ще си създадешъ едно зло на себе си. Радвай се, че той е занятъ съ една работа.

Малкитѣ деца си играятъ, правятъ си кжщи, биятъ се. Майката, накара ги съ пръчката да влязатъ въ кжщи. Погледнешъ туй дете - творческа сила има въ него, вземе да руши. Бутне това, бутне онова, счупи нѣкоя паница, чаша, направи пакостъ. По-добре да си играе тамъ отвънка, отколкото отвътрѣ да прави пакостъ. Проводи го въ гората. Казвате: „Мечка ще го изяде.“ Не зная сега, мечка дете като срещне, не го яде. Ще го помирише и ще замине. Възрастенъ ако е, може да го изяде, но дете не е имало случай. Има изключения въ змиитѣ. Нѣкоя змия се доближи и го ухапе, но причината е съвсемъ друга, тази змия е подъ влиянието на човѣшкото сжщество, което ѝ е внушило да иде и да ухапе. Змията

сама никога не напада. Една змия, подъ влиянието на човѣшкия умъ, влиза и може да те ухапе.

Веднѣжъ минавахъ тукъ изъ Борисовата градина. На пѣтя слушамъ едно съскане, гледамъ изпѣнала се една змия, азъ се спрѣхъ, погледнахъ я, тя изплезе езика на вѣнъ. И казва: „Не мисли зле, препичамъ се, но да не ме сгазишъ, тогава може да те ухапая.“ Тогава азъ ѝ препратихъ мисълта, рекохъ ѝ: „Не може тукъ на пѣтя да стоишъ. Азъ съмъ отъ добритѣ хора. Но другитѣ ще те претрепятъ.“ Рекох, тази змия на пѣтя бѣше турена, на пѣтя на моята мисълъ, ако не бѣше съскала, но тя като идва съ своята мисълъ, вече има известно влияние, разваля магията и тя си издава гласа. Тя казва: „Пратиха ме тукъ. Не искамъ да те ухапая.“ Рекохъ: „Върви си сега. Онзи, който те е пратилъ, ще му кажешъ той да ме не бута.“ Даже когато нѣкой човѣкъ нападне, тия хора сж подъ влияние на нѣкои ваши врагове. Нищо повече.

Да остане сега хубавата мисълъ: Човѣкъ трѣбва да мисли. Ние трѣбва да направимъ една мисловна централа, единъ водовъртежъ въ свѣта. Силата на човѣка е въ мисълта. Така се е създала вселената. Такъвъ водовъртежъ има, творчески принципъ. Когато се съединяватъ хората съ своята мисълъ, всичко може да направятъ. После ще дойдатъ другитѣ проявления. Но най-първо хората трѣбва да се коопериратъ, коопериране, хармониране трѣбва въ насока на мисълта. Не се спѣвайте, всѣки каквото мисли, да направи нѣщо хубаво, да го направи. Всички трѣбва да подкрепите. Туй значи: доброто въ свѣта трѣбва да се прояви. Ние сега, въ туй отношение, търсимъ едно механическо подобрение въ свѣта. Но кой ще го направи, *това механическото подобрение*? Трѣбва да дойдатъ такива хора, гениални хора. Де сж гениалнитѣ хора на земята? Азъ съмъ засегналъ този въпросъ. Това не е гениалностъ. Онзи българинъ, който знае градинарство много добре, 4-5 години работилъ, казва: „Дотегна ми това градинарство, само да копая. Новъ занаятъ ще избира.“ Единъ день, като ходили въ Солунъ, гледа единъ абаджия, шие съ иглата и казва: „Виждъ, такъвъ занаятъ разбирамъ. А не цѣль

денъ съ мотиката!“ Казва: „Приемашъ ли ме?“ - Той го приелъ на работа. Него денъ, първия денъ като отива да работи, безъ да му покаже още нѣщо, идва единъ турски бей и вика майстора да му ушие едни бирбучуклия гащи. Майсторътъ дава аршина, ножицитѣ и други нѣща на момъка, праща го съ бея да върви въ дома му и казва, че той ще отиде следъ тѣхъ. Момчето взема и прекарва нѣколко игли. Беятъ му казва: „Както те гледамъ, харесвашъ ми се. Ти не си толкозъ малтъкъ, ти знаешъ тоя занаятъ и понеже майсторътъ ти закъсна - българитѣ обичатъ да закъсняватъ, я ми скрой ти бирбучуклия.“ Изважда беятъ топа и го дава да крои. Той не му казва, че нищо не знае. Не иска да каже, че нищо не знае и взема ножицитѣ, взема аршина мѣри - реже, мѣри - реже и беятъ, като го гледалъ, гледалъ, казва: „Туй не мяза на гащи, не те е научилъ още майсторътъ да кроишъ, извинявамъ те, но хайде ще ми скроишъ поне една салтамарка.*“ Той пакъ мѣрилъ - рѣзалъ, мѣрилъ и като го погледалъ, казалъ: „То и салтамарка нѣма да стане, но поне една тютюнева кесия ми скрой и ако не ми скроишъ, тогава ще те набия.“

Не трѣбва да кроимъ тамъ, дето не знаемъ. Този трѣбваше да каже: „Тази работа не зная, едва днесъ съмъ дошълъ, не разбирамъ тази работа.“ Нѣкой пѣтъ ние се завземаме да кроимъ гащи и само разваляме плата. Правимъ пакостъ и на себе си. Първото нѣщо: трѣбва да се научимъ отъ природата на занаята на природата. Тя има всичкитѣ методи, всичкитѣ начини. И понеже живѣемъ въ нейния домъ, тя ни е гарантирала, дала ни е всичко. Тя е най-добрия, естественъ професоръ, който може да ни предаде най-добритѣ уроци. По-добри уроци на Земята отъ нея никой не може да ни даде. Като приемемъ нейнитѣ уроци, другитѣ уроци може лесно да ги приемемъ.

Първо трѣбва да се образува една мислова централа. Централа, отъ която да се изпраща мисълта въ свѣта, тъй както свѣтлината отъ Слънцето иде. Това е централа, която

* салтамарка - къса, подплатена дреха

изпраща енергия до Земята. Така въ свѣта трѣбва да се изпраща човѣшката мисль. Тя, като проникне въ човѣшкитѣ мозъци, ще прояви това, което по другъ начинъ не може да се прояви. Сега на духовнитѣ хора имъ липсва още едно. Тѣ иматъ сила, силна мисль нѣматъ. Свѣтскитѣ хора иматъ по-слаба воля, по-силна мисль, следствие на това духовнитѣ хора сила иматъ, силна мисль нѣматъ. Ако тѣ придобиятъ и силна мисль, Царството Божие ще дойде.

Христосъ казва: Вамъ е дадено. На васъ Отецъ благоволи да ви даде Царството. Едно ви трѣбва: Мисльта трѣбва да се тури. Новиятъ законъ на Любовта, Любовта не може да се прояви безъ онази велика и мощна мисль. Когато мисльта е мощна, тогава Любовта може да се прояви. Когато мисльта не е мощна, Любовта не може да се прояви. Човѣшката мисль въ това отношение е свързана съ Любовта. Любовта може да се прояви само когато мисльта е мощна. Сега всички трѣбва да станете господари на вашата мисль, не господари, но проводници. Когато дойде човѣшката мисль, тя ще изчисти дъната, калта. Дълго време трѣбва да тече, докато се избистри и когато се избисти, трѣбва да знаете, че е настанало Царството Божие. Сега водата, която тече, не е очистила дъното. Много калъ се е набрала на дъното. Да знаете законътъ какъвъ е.

Една нова мисль: Не мислете за миналото, мислете за настоящето.

Отче нашъ

12 година
46 лекция на Общия окултенъ класъ
2. VIII. 1933г., сряда,
Изгрѣвъ, София

ПОЧИВКА

5 часа сутринта

Отче нашъ

Ще се спра върху работа и почивка.

Подъ думата работа, ние разбираме, когато умътъ е туренъ да действа. Човѣкъ да работи, неговиятъ [умъ] работи, значи да съзнавашъ всичката велика работа, да творишъ. Велики предприятия ставатъ чрезъ работата. Туй е най-разумното, което човѣкъ може да направи. Човѣкъ не може да мисли правилно, ако не работи правилно. Работата, това е външниятъ изразъ на човѣшката мисль. Ако тази мисль нѣма външенъ изразъ, то човѣкъ престава да мисли правилно. Почивката е вътрешенъ процесъ, който се отнася до човѣшкото сърдце. Човѣкъ иска да почине отъ работата, да събере нови сили. Когато човѣкъ почива вечерно време, той отива на друго мѣсто. Трѣбва да си почине. Но законътъ е таквъ: Човѣкъ, който не е работилъ, никога не може да си почине. Който никога не е работилъ, който никога не е мислилъ, той не може да си почине. Нѣма какво да навеждамъ доказателство, да ви убеждавамъ. Нѣма какво да вѣрвате, да ви убеждавамъ въ нѣща, които съществуватъ. Това е единъ процесъ, въ който живѣемъ.

Несгодитъ на живота произтичатъ, че хората сж изгубили истинския пѣтъ на мисльта. Изгубили сж истинския пѣтъ на почивката. Хората нито мислятъ правилно, нито работятъ правилно, нито почиватъ правилно. Нѣкой може да каже: „Ние така разбираме.“ Не е въпросътъ вие какъ разбирате. Разбирането може да бѣде илюзии. Има една естествена обстановка на нѣщата въ свѣта. Нѣма какво да се доказва кое е сладко, кое е горчиво. То не се доказва, може да се говори върху него, но ако вие нѣмахте туй чувство или чу-

тие* въ устата, туй чутие на ухото, съ години да ви разправятъ какво нѣщо е сладко, вие нѣмаше да го знаете. И на едно малко дете дайте, и на единъ възрастень човѣкъ, и на единъ философъ, и двамата иматъ усѣтъ. Философътъ има свое изяснение, а детето ще го счита като дадено.

Рекохъ сега, добриятъ животъ, това е сладкия животъ въ свѣта. Нѣма какво да се доказва. Казвате: „Трѣбва да се живѣе добре.“ Погрѣшката е тамъ, че хората искатъ да ни доказватъ, че трѣбва да се живѣе добре. На кого може да докажешъ, че трѣбва да живѣе добре? Вземете бащата и майката. Първо не сж правили доказателство, добриятъ животъ ти трѣбва да го чувствуващъ. Той е единъ вжтрешень усѣтъ. Рекохъ, доброто ти се проявява отвжтре. После вече, когато имате вече тази вжтрешна опитность, отвънъ се изяснява. Следъ като имашъ насъбрана опитность, може да изяснишъ каквъъ резултатъ ще произведе доброто.

Доброто въ свѣта е свързано съ човѣшкото здраве. Не може да имашъ здраво тѣло, не може да имашъ отлична нервна система, не може да имашъ здрави ржце, не може да имашъ здрави крака, не може да имашъ здрави очи, здрави уши, каквито и чувства - не може да ги имашъ, ако не си добъръ. Ще кажете: „Ами, толкозъ лоши хора има.“ Но туй е работата. Вие не гледайте на вълка, който изяде една овца, то е негова работа. Но какви ще бждатъ последствията? Той може сега да яде, но трѣбва да работи нѣщо. Обаче той е добилъ една опитность отъ своята работа. Дали работата му е добра или не, защото всѣка една работа трѣбва да се провѣри. Всѣки може да пише, но всѣко писане трѣбва да се провѣри.

Рекохъ сега, имамъ известни понятия. Ние казваме, че въ свѣта не можемъ да бждемъ всички добри. Хората трѣбва да се научатъ да иматъ този усѣтъ. Човѣкъ трѣбва да научи детето какво е сладко и какво е горчиво. Веднажъ, два, три пжти може да го излъжешъ, но повече отъ 3 пжти не може да го излъжешъ, като види външнитѣ признаци на всичкитѣ предмети, които иматъ противоположни качества. Въ съвре-

* чутие - отъ чутки (рус.) чувствителень

менния животъ ние сме дошли до едно положение да провѣримъ. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, не може да влѣзете въ Царството Божие.“ Царството Божие е онзи великъ, разуменъ Животъ. Вие, ако нѣмате чувствата на едно дете непоковарено, Царството Божие ще бѣде неразбрано. Философътъ не може да влѣзе въ Царството божие. Понеже Царството Божие не е нѣщо външно, което може да се завладѣе. Малкитѣ нѣща, които усѣщате, за които после може да се говори, това е Царството Божие, за което може после да се говори. Туй, за което се говори и не може да го провѣришъ отвътре, то не е Царството Божие. То е заблуждение въ свѣта.

Сега доказватъ, че има Царство Божие въ свѣта. Мѣстото не съставя Царството Божие. Мѣстото, дето трѣбва да се прояви доброто, не показва, че отъ тамъ ще излѣзе доброто. Може да направишъ добро или въ градината, или по пѣтя или въ къщи, но доброто не се ражда. На където и да е, доброто може да се роди; дето да се роди доброто, тамъ е Царството Божие. Вие казвате: „Като идемъ въ Царството Божие.“ Всѣка една добра постѣпка, която може да се направи, то е Царството Божие. Сега вие мислите, като умрете да идете въ Царството Божие, да го видите. Какво ще видите? Ще видите както въ този свѣтъ, предмети, пѣтища, къщи, прозорци, хората облѣчени съ шапки, нѣкои безъ шапки, съ ржкавици, нѣкои безъ ржкавици, съ обуца, нѣкои безъ обуца. Казвате: „Този свѣтъ мяза на нашия.“ Ако единъ конь влѣзе въ оня свѣтъ, какво ще види? Той ще види дали има копита, понеже има тази опитностъ, понеже сж го подковавали. Понеже придобилъ е друга опитностъ, нѣкога сж го подковавали съ желѣзни петали, ще види дали нѣкой е подкованъ. Или пъкъ нѣкой придобилъ усѣтъ, че той има самаръ, седло, или юларъ на главата и като влѣзе въ другия свѣтъ, ще види, че нѣма никакви самари, никакви юлари и подкови. Като идете въ оня свѣтъ, че всичкитѣ подкови паднали, които сте имали тукъ.

Царството Божие, това е великата реалностъ въ свѣта, която дава възможности на хората, която дава смисълъ на

човѣшкия животъ. Когато човѣкъ схване туй Царство Божие, той става мощенъ. Ти си вече членъ на една държава. Сега не си въ Царството Божие. Слабъ си, на никаква държава не принадлежишъ. Може ли единъ англичанинъ, единъ французинъ или единъ американецъ, какъвто и да е, на кждето и да е, задъ него седи една държава. Гледайте единъ българинъ, той е на нѣкоя слаба държава. Почитѣта, която може да се даде на единъ англичанинъ, на единъ българинъ не може да се даде. Българинътъ даже се крие. И тамъ геройство ще бжде да кажешъ, че човѣкъ е българинъ. Че какъ може вие да бждете силенъ? Искате да бждете силенъ, безъ да сте въ Царството Божие. Нѣма никакъвъ смисълъ. Ти вѣрвашъ. Въ какво вѣрвашъ? Ти си фантазьоръ, съ вѣра тази работа не става. Има нѣщо, което съ вѣра не става. Има нѣща, които въ свѣта ставатъ и безъ вѣра. Вѣрата, въ сравнение съ реалността, съ Любовта, е единъ външенъ процесъ.

Двама светии спорили за единъ въпросъ. Нѣма да ви кажа за какво билъ спора. Спорѣли двамата, на две различни мнения били. Спорѣли дали трѣбва да се тури соль въ боба или не. И каква е разликата, ако има соль? Каква е разликата, ако нѣма соль? Единиятъ, който поддържалъ, че трѣбва да се соли бобътъ, сготвилъ бобъ и турилъ соль. Другиятъ казва: „Много соль си турилъ въ боба.“ Вториятъ пъкъ казва: „Сега сготви ти.“ Сготвилъ онзи, който поддържа, че не трѣбва да се туря соль въ боба. Другиятъ му казва: „Ти никакъ соль не си турилъ.“ Онзи, който поддържалъ идеята, че не трѣбва да се туря соль, позналъ, че много соль имало. Онзи, който поддържалъ противното, той знае, че като яде боба, нѣма соль. Питамъ, какъ го научихте това, съ вѣра ли? И тогава спорътъ за вѣрата казва: соль не си турилъ, вѣрвай, че има соль. Като вѣрвашъ, ще се осоли ли боба или като е осолень боба и ти не вѣрвашъ, мислишъ ли, че ще се обезсоли боба? Нито безвѣрието, нито вѣрата може да обезсолятъ.

Вѣрата е пжтъ, който поддържа реалното въ свѣта. Казва: „Азъ говоря истината.“ Истината има само единъ изразъ. Ние говоримъ въ свѣта само за реалното. Въ реалното има две страни. Има тъмна страна, има и свѣтла страна. Има слад-

ка страна, има и горчива страна. Нали казвате: „Горчива е истината.“ То е реалното. Истината носи свободата. Има само единъ изразъ. Казвате: „Да ти кажа една горчива истина.“ Тогава, ако истината е горчива, какъ ще освободи хората? Майката освобождава своитѣ деца, като имъ дава сладката храна. Ако тя не дава сладката храна, винаги децата страдатъ. Ако ти давашъ горчивата истина, хората ще страдатъ. Горчивата истина не трѣбва да се яде. Нея никой не може да я избѣгне. Но за[дѣ] истината туй е онзи абсолютенъ Божественъ свѣтъ. Като дойдете до него, вие трѣбва да напуснете всички ваши съвременни възгледи. Да се не безпокои човѣкъ. Дойдешъ ли до Божествения свѣтъ, престани да се безпокоишъ. Боленъ си, не се безпокой, че ще умрешъ. Ако престанешъ да се безпокоишъ, нѣма да умрешъ, ако се безпокоишъ, ще умрешъ. Ако не се успокоишъ, ще идешъ да викашъ нѣкой лѣкаръ, да те лѣкува и непременно ще умрешъ. Досега все лѣкари сте викали. Лѣкаритѣ сж сторили много добрини на хората, но кой лѣкаръ е възкресилъ нѣкого? Най-после лѣкаритѣ казватъ: „Не можемъ.“ Ще кажешъ въ себе си: „Никакъвъ лѣкаръ не ми трѣбва. Каквото Господъ даде!“ Сега знаете ли какъ трѣбва да го кажете? Ти казвашъ: каквото Господъ даде, но казвашъ: каквото азъ казвамъ. Не, не каквото ти кажешъ. Защо толкозъ сте страхливи отъ болеститѣ? Болестъта това е единъ хамамджия*, телякъ, ще те поразтрие малко съ вода, ще ти разтрие кирта. Само не трѣбва дълго време да те трие, кожата ще ти протрие. Ако я оставишъ дълго време да те трие, опасно е.

Болестъта е едно състояние, което сжществува, и сега лѣкува хората. Всичкитѣ хора ставатъ болни по единствената причина, че се образува у тѣхъ чрезмѣрна твърдостъ и при това най-голѣмо зло болестъта иде, като едно нововъведение вътре, да се смекчи. Значи човѣкъ като боледува, става много мекъ. Първоначално билъ много грубъ, опакъ, нищо не може да се яви насреща му. Следъ като поболедува, ще стане сухичкъ, много любезенъ, говори мекичко, сла-

* от хамамъ - турска баня

дичко. Казватъ: „Горкиятъ, какъвъ бѣше. Пълень човѣкъ бѣше.“ Пълень човѣкъ бѣше, ама се караше. Сега стана сухичѣкъ, но сладко говори. Не харесвамъ нито едното, нито другото. Има едно състояние помеждината, между крайната сухота и крайната пълнота. А тѣ сж две болезнени състояния. Не желайте да бждете пълни, не желайте да бждете и сухи.

Никой не иска да бжде сухъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да иматъ талия. Мжжътъ иска да има талия. Никаква талия не ви трѣбва. Ти се држъ такъвъ, какъвто си създаденъ. Сега не съмъ противъ талията. Нѣкой богаташъ иска да има такава талия, изпѣчи се напредъ, кръстътъ се огъне. Коремътъ не трѣбва да излиза навънъ. Ако вземете кръста и ако премѣришъ рамената, трѣбва да бждатъ два пжти по-голѣми отколкото кръста. Туй е едно правило. Щомъ започне стомахътъ да става наравно съ рамената, вие ще има много да плащате на лѣкаритѣ. Тази областъ, стомашната областъ е на симпатичната нервна система. Тя не трѣбва да се натрупва съ чужди вещества. Това сж утайки. Тогава ще си наложите постъ. Ако затлъстѣете, ще си наложите постъ, разуменъ постъ, да се махнатъ тия мазнини, за изчезнатъ. Когато си наложите единъ постъ, може да се родятъ разни реакции. Вие мислите, че при единъ постъ изведнажъ човѣкъ може да се лѣкува. Зависи какъ започва този постъ. Отъ какво зависи поста? Ако той не приложи поста като срдство въ своя умъ, ако той не приложи поста въ своето сърдце, ако не приложи поста въ волята си, този постъ нѣма смисълъ. Ако ти приложишъ единъ постъ да въздържашъ ума си отъ противоположни мисли, да мислишъ хубави, красиви нѣща, ако ти въздържашъ сърдцето си отъ противоположни чувства, и ако ти въздържашъ волята си отъ противоположни постѣпки, непременно постътъ има магическа сила. Когато човѣкъ пости, той трѣбва да се намира между хора много хармонични. Когато ти си при много сприхавъ господаръ, хичъ не пости. Ти трѣбва да се въздържашъ, защото има единъ животъ, да се въздържашъ. Нѣкой пжтъ е по-силно, то е вътрешна работа.

Говори ти нѣкой, обидилъ си се, изслушай този човѣкъ. Започне да ти разправя, казва ти, не ти казва Драганъ, Стоянъ, Иванъ, ти го слушай, може да ти тури най-голѣмитѣ епитети. Ти слушай, не възприемай нищо. Кой е правъ? Вижъ кжде право говори и кжде не говори право. Каже нѣщо, ако е право, вижъ кжде да го туришъ. Този, който говори, той само нахвърля нѣщата. Казва: „На тебе ще ти дамъ туй. Ти го тури дето искашъ.“ То е въ единъ свѣтъ, дето хората може да се каратъ. Азъ го наричамъ неестествено състояние. Карането, лошитѣ мисли, то е неестествено състояние. Ялъ човѣкътъ неестествена храна и това е повръщане. Говори този човѣкъ и какъ да не говори. Красноречиво говори, но цѣла една каша. Единъ човѣкъ, който се кара, той ще те нагруби, ще те наругае, мисли, че той казалъ много важни нѣща. Той казва: „Наругахъ го.“ Най-първо човѣкъ, който ругае другитѣ хора, оцапва себе си, после оцапва и другитѣ. Когато човѣкъ е огненъ, седи настрана, втори пжтъ не чакай да те ругаятъ. Това е една хигиена, която трѣбва да пазите въ себе си.

Вие нѣкой пжтъ седите и давате умъ на Господа, какъ трѣбва да направи свѣта. Че не сте здрави, защо ви е заболѣлъ крака, защо ви е заболѣлъ стомахътъ, защо въ кжщи не живѣте по любовъ? Това отъ васъ зависи. Отъ мене зависи азъ да живея добре въ себе си. Много пжти вие казвате, че: „Въ кжщи не може да живея добре.“ Може да се измените много добре, но когато въ себе си не живѣте добре, ти въ себе си се боришъ, коя е причината? Отвѣнъ ще кажешъ, че бащата, майката, сестрата, братътъ може да сж причина, ще се извинишъ. Казвашъ: „Не ме оставятъ на мира.“ Но когато останешъ съ себе си самъ, че започвашъ да се боришъ, тогава кой е причината? Тукъ иде онази велика вътрешна наука на живота. Затуй човѣкъ трѣбва да дойде много пжти, да се яви на Земята. Подъ думата „много пжти“ азъ разбирамъ да се прероди.

Много трѣбва да ходишъ въ училището и да се връщашъ, докато научишъ нѣщо. Много пжти трѣбва да идвате на земята, защото всѣко идване на земята, е идване на учи-

лище. То е като единъ день. Сутринъта изгрѣе слънцето, иде-
шъ въ училището, залѣзе слънцето вечеръта, ще се върне-
шъ. На другия день пакъ дойдешъ. Следъ като се свърши
училището, научишъ нѣкои нѣща, съ които може да живѣе-
шъ и ти ще влѣзешъ въ живота. Досега напримѣръ сте слу-
шали толкозъ лекции отъ мене. Нѣкой още чакатъ нѣщо ма-
гическо да кажа азъ. Ето едно магическо число: 123 е едно
магическо число, ако ти искашъ да направишъ нѣщо велико
въ свѣта. Ако искашъ да се освободишъ отъ нѣкаква беля,
ето друго магическо число: 435. Едното е, ако искашъ да
внесешъ редъ и порядъкъ въ свѣта, да ти трѣгне, 123 е маги-
ческа формула. Казвате: „Голѣма беля имамъ, борчове има.“
Рекохъ, 435 - магия е това. Казвате: „Но дай ни фитила, за-
палката.“ Не се дава фитилъ на малки деца да си играятъ.
Виждате онзи снарядъ, който се туря на топа, стрелцитѣ сж
внимателни. Ако всѣки бута, би станало голѣмо нещастие.
Пъкъ и голѣми нещастия ставатъ. Ето едно число, ако иска-
шъ да станешъ ученъ човѣкъ, магическо число: 756 равно на
18, равно на 9. 18 е равно на 3 по 6. То е неразбрано. 666 -
така се дава въ Писанието. 666 е число на злото въ свѣта. Че
едно зло въ свѣта, може само числото 9 да го изправи. Това
ще срещнете всѣки день въ живота си. Но трѣбва другъ еди-
нъ процесъ.

Да кажемъ вие искате да бждете силни и търсите сила-
та вънъ отъ себе си. Че ти може да бждешъ силенъ. Силенъ е
клонътъ, който се държи за дървото. Слабъ е онзи клонъ,
който се е отделилъ. Ако ти си слабъ, отделилъ ли си се отъ
вънъ отъ Реалното, отъ Великото, отъ Любовта, отъ
Мъдростта, отъ Истината - отделилъ си се отъ Бога. Навъ-
нъ отъ Бога си, отъ Онзи, Който представя реалността. Щомъ
усъщашъ своята слабостъ, ти си се отделилъ. Този клонъ
ще го туришъ на дървото, ще започне да расте и той ще
стане силенъ. Досега ученитъ хора увеличаватъ своята воля,
какъ да стане силенъ човѣкъ, да заповѣдва на хората, да за-
повѣдва на масата. Всичкитѣ тия генерали, които по този
начинъ работятъ, въ последствие съ всички става едно и
сѣщо. Тѣ сж осждени на една и сѣща сждба. Героитѣ и страх-

ливцитѣ, всичкитѣ природата ги е турила на едно и сжшо мѣсто. Най-първо заравя единъ герой, до него туря единъ страхливецъ, защото и героятъ не се е страхувалъ и умрѣлъ отъ безстрашие. Страхливецътъ умрѣлъ отъ страхъ. Турили ги двамата на едно мѣсто, че единиятъ да вземе отъ геройството на другиятъ, другия отъ страха му, че да се уравниа двамата. Че така е. Единъ светия въ свѣта не се праща при светии, но се праща при грѣшниците. Този светия мисли, че е светия. Мисли да вземе нѣщо отъ грѣшниците, трѣбва му нѣщо нему и затова е пратенъ между грѣшниците. Да вземе. Една обмяна между тѣхъ, между свѣтиитѣ и грѣшнитѣ хора, да вземе и да даде нѣщо. Тази обмяна трѣбва да бжде много разумна.

Сега моята цель не е да се смущаватъ вашитѣ възгледи, които имате. Вие си дръжете вашитѣ разбирания. Единъ день нашитѣ възгледи ще се обезценятъ. Преди нѣколко деня дойде единъ отъ нашитѣ приятели, преди повече отъ 15-20 години събралъ на едно мѣсто 10 хиляди лева. Той ги турилъ въ Библията си, съ цель да ги употребѣи за добро. Тѣ били все по 1000 лева. Единъ день му се случило нещастие и умира и паритѣ оставатъ въ Библията. Следъ 15-20 години намиратъ тия пари, но вече обезценени, излѣзли отъ употребление, 5 пари не струватъ. Много отъ нашитѣ възгледи 5 пари нѣма да струватъ.

Това, което върви съ живата природа, то трѣбва да бжде ценно. Ценното никога не се обезценява. Доброто въ всичкитѣ времена си е добро. Здравата мисль не може за едного да бжде една, за друго друга. Здравата мисль, въ всичкитѣ епохи за въ бждеще всѣкога ще има една и сжща цена. Всѣкога добриятъ човѣкъ ще бжде добъръ. Подъ думата „добъръ човѣкъ“ разбирамъ здравъ човѣкъ, който може да бжде щастливъ. Човѣкъ, който не може да бжде добъръ, не може да бжде щастливъ. Не може да бжде и ученъ. Може да има временни постижения, но временнитѣ постижения сж едно нещастие. Каква полза, ако ми дадатъ единъ хубавъ обѣдъ, но азъ имамъ язва въ стомаха и следъ като се храня се преобрѣщамъ на леглото? Защо ми е този обѣдъ?

За предпочитане е сухата корица предъ здравия стомахъ, отколкото пищната храна при разваления стомахъ. По-добре е добриятъ животъ при голѣмата беднотия, отколкото единъ нечестенъ животъ при голѣмото богатство. Ако здравиятъ човѣкъ има богатство, може да следва, то е най-хубавото. Но рекохъ, когато си добъръ, тогава непременно отъ две крайности може да изберете противоположното, понеже богатството е нѣщо външно. И сиромашията е нѣщо външно. Човѣкъ е господарь и на сиромашията, и на богатството. Ако той сега не е господарь, то е по единствената причина, че той не знае.

Ако нѣкой пжтъ синътъ нѣма благоволенieto на своя баща, ако допуснемъ, че онзи баща е толкозь разуменъ, а не праща на сина си, погрѣшката де е: въ бащата или въ сина? Зависи отъ вашето разбиране. Имаме единъ примѣръ. Единъ синъ пише едно писмо на своя баща, който не знае да чете, на човѣкъ съ честолубие. Чете бащата: „Татко, толкозь пари ми трѣбватъ.“ Бащата, понеже не знае да чете, дава писмото и казва: „Я, прочети туй писмо.“ Онзи чете грубо: „Татко, толкозь пари да ми изпратишъ!“ - „Какво пише това магаре, нѣма да му пратя. Да ходи въ странство и така да пише.“ После дава писмото на единъ хлѣбарь, да му го прочете, той добъръ, мекъ човѣкъ и той чете мекичко. „Имамъ нужда отъ малко парици.“ Тѣй да каже. А първиятъ, касапинътъ прочелъ грубо писмото. Не ходи да вземашъ съветъ отъ касапина. Единственъ авторитетъ сме ние. Като четешъ, да знаешъ, въ дадения случай има една велика истина, която е обща за всинца ни.

Сега, понеже малко време имаме, ще ходите на упражнения, намѣсто азъ да ви говоря, имате четене на лекциитѣ или мислене за 10 - 15 - 20 минути. Трѣбва да има малка почивка, да стане една смѣна. Вие може да се упражнявате, но да стане една вътрешна смѣна. Онова, което сте учили презъ цѣлата година, направете си едно резюме какво сте научили. Какъвъ изводъ може да извадите.

Та рекохъ, мислете върху работата и почивката. Почивката азъ я отнасямъ до човѣшкото сърдце. Трѣбва всѣки

да си почива. Работата азъ я отнасямъ до човѣшкия умъ. Трѣбва да се научимъ да работимъ, да се учимъ да възстановимъ първоначалнитѣ отношения, които сме имали въ Невидимия свѣтъ или другояче казано: съ разумния свѣтъ, отъ който зависи човѣшкото щастие. Защото и най-силнитѣ отъ насъ, разумнитѣ, които сж изпратили хората на Земята, все таки сж по-разумни, отколкото сме ние. Единъ день ние ще почувствуваме, че има отъ насъ по-умни. Та не сме отъ много умнитѣ въ свѣта. Това се показва отъ онова, че което имаме, ние го изгубваме. Запримѣрь нѣкой отъ васъ сте въ напреднала възраст и казвате: „Остарѣхме. Едно време бѣхме глупави, ходѣхме по екскурзии. Сега кой ще ходи, краката не държатъ. Едно време яденето бѣше сладко, сега нѣщо киселини се образуватъ.“ Търсите лѣкарь. Нѣкои ядатъ изгорѣлъ хлѣбъ, попара правятъ. Научете се правилно да мислите. Може да направимъ опитъ въ това отношение, но вие искате опитъ отвѣнъ. Да разбираме природата, както азъ я разбирамъ. Често съмъ правилъ опитъ съ себе си, крайни опити. Не съмъ намѣрилъ едно изключение. Ако ти мислишъ правилно, ако ти чувствувашъ правилно, ако ти постъпвашъ правилно, нѣма изключение.

Какви трѣбва да бждатъ моитѣ отношения? Какъ трѣбва да постъпя? Силенъ човѣкъ съмъ. Ако съмъ на неговото мѣсто, какъ трѣбва да постъпя? Какъ бихъ желалъ съ мене да постъпятъ? Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да постъпи тъй, както желае другитѣ да постъпятъ съ него. Не може да се обезсърдишъ, когато не си достигналъ туй състояние. Ние ще дойдемъ до положението, щомъ кажемъ: „Еди-кой си е нервень.“ Има хора, които сж нервни, но това е... *нервността е видима на нѣкой, а на нѣкой нервността е скрита**. Има нѣкои хора, на които добрината е скрита, а лошевината е открита. А има нѣкои обратното: лошевината е скрита, а добрината е открита. Но рекохъ, ние не трѣбва да се захващаме съ външното, то не е похвална черта. Всѣко-

*Съ курсивъ отбелязваме текстъ, за който има явни или косвени основания да се счита за допълнение или редакция при разшифроването.

га, когато азъ говоря за най-малките погрѣшки, азъ не говоря за голѣмитѣ погрѣшки. Направишъ една погрѣшка, дойде единъ човѣкъ при тебе, който три дѣня е гладувалъ, направилъ ти е голѣма услуга, ти ще го погледнешъ, казващъ: „Нека почака малко.“ Питамъ: каква разлика има между твоя приятель и тебе? Ти трѣбва да държишъ своя приятель неравно съ себе си, ни по-горе, ни по-долу. На твоя приятель трѣбва да дадешъ същото почитание, както на себе си. Трѣбва да го държишъ наравно съ себе си. Това е мораль. Щомъ правишъ разлика, ти не постъпвашъ правилно. Ти нѣмашъ ясна представа за човѣка.

Казваме: всичките хора сж излѣзли отъ Бога. Ако сж излѣзли отъ Бога, за Божественитѣ нѣща трѣбва да имаме единъ възгледъ, това се отнася до Неговото вътрешно естество, а не до външното. Ти може да си добъръ, но не постъпвашъ добре. Единъ човѣкъ може да е добъръ, но не учи, мързеливъ е. Понѣкой пѣтъ всички, които сж станали мързеливи, тѣхнитѣ чувства сж взели надмощие. Всички, които сж станали много груби, тѣхниятъ умъ е взелъ надмощие. Следователно, като срещашъ съпротивление, ти развивашъ своята сила. Нѣкой иска да стане силенъ, този да смачка, онзи да смачка. Тогава се случилъ примѣра, който се е случилъ съ комара. Комарътъ си направилъ първото оръжие и влѣзълъ въ носа на единъ лъвъ. Лъвътъ умрѣлъ, отровилъ го. Комарътъ си казва: „Азъ убихъ лъва!“ И тръгналъ да си пѣе. Качилъ се на една паяжина и дошълъ паякътъ да го изяде, казва: „Такова голѣмо животно уморихъ, пѣкъ ти, малкото да ме ядешъ!“ Този комаръ нѣмалъ представа за себе си. Че този лъвъ умрѣлъ, то е случайностъ въ свѣта. Нѣкой пѣтъ изправилъ си нѣкоя своя погрѣшка, не се заблуждавай, защото паякътъ ще те яде.

Сега да се върнемъ къмъ основното. Васъ ви трѣбва работа за ума, почивка за вашето сърдце - общо разрешение, за да оцените работата си и за да оцените почивката си. Туй състояние азъ го наричамъ „воля у човѣка“. Когато човѣкъ оценява работата, която е извършилъ и когато оценява почивката, това азъ наричамъ „сила на човѣшката воля“. Ако

човѣкъ не е ималъ тия двата момента, да е работилъ и да е почивалъ, този човѣкъ не може да има силна воля. Силната воля се е родила само при единъ умъ, който е работилъ и при едно сърдце, което е почивало навреме. Защото почивката, при почивката се добива нѣщо, волята е резултатъ на две нѣща: на онова, което умътъ е работилъ и на онова, което сърдцето е работило; на онова, което умътъ е свършилъ, и на онова, което сърдцето е свършило. Туй, което ние наричаме работа и почивка. Писанието казва: „Да си починатъ.“ Въ свѣта, като заминатъ за другиятъ свѣтъ, да си починатъ и следъ като си починатъ, пакъ наново ще дойдатъ на Земята.

Та рекохъ сега, колкото лекции имате, намѣрете бележките си, колко лекции сж държани презъ годината, какви сж били темитѣ, върху какво се е говорило. Извадете си едно резюме и вижте отъ туй какво може да приложите. Което може да приложите, приложете го, а което не, оставете го настрана. Всичко, което не разбирате, оставете го настрана. Да остане само онова, което въ дадения случай може да ви ползува. Въ това седи почивката. Работете съ ума си, може би за 1-2-3-4-5-10 седмици, ще дойде една почивка. Не се знае за колко ще бжде. Тази почивка да бжде, за да станете по-силни. Почивка ви трѣбва, на всинца ви трѣбва почивка.

Сега ви поздравлявамъ съ почивката, която ще имате.

*47 лекция на Общия Окултенъ класъ
09. VIII. 1933 година, срѣда*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Обикновени и необикновени прояви на природата	3
21.IX.1932г.	
2. Разумнитѣ сили въ природата 28.IX.1932г.....	22
3. По този пътъ 5.X.1932г.	34
4. Малката истина 12.X.1932г.....	49
5. Правилно отношение 19.X.1932г.....	64
6. Вътрешни сили въ човѣка 26.X.1932г.....	81
7. Люби Бога 2.XI.1932г.....	106
8. Всѣкога услужвай 9.XI.1932г.....	125
9. Здрава мисль 16.XI.1932г.....	151
10. Трите типа хора 23.XI.1932г.....	168
11. Новата канализация 30. XI.1932г.....	196
12. Изпити на ученика 7.XII.1932г.....	222
13. Една похвала 14.XII.1932г.....	237
14. Внушение и вдъхновение 21.XII.1932г.....	254
15. Вътрешни опити 28.XII.1932г.....	275
16. Работа на природата 4.I.1933г.....	295
17. Две правила 11.I.1933г.....	309
18. Влиянието на музиката 18.I.1933г.....	326
19. Новата пѣсенъ 25.I.1933г.....	341
20. Значение на удоветѣ 1.II.1933г.....	361
21. Честното ухо 8.II.1933г.....	281
22. Ухото 15.II.1933г.....	405
23. Съотношение съ природата 22.II.1933г.....	421
24. За човѣшкия носъ 1.III.1933г.....	438
25. Принципи, закони, сили и форми 8.III.1933г.....	462
26. Устата 15.III.1933г.....	484
27. Развити и недоразвити 22.III.1933г.....	500
28. Устата - продължение 29.III.1933г.....	515
29. Окото 5.IV.1933г.....	529
30. Ползата отъ знанието 12.IV.1933г.....	541

31. Слушайте разумното 19.IV.1933г.....	556
32. Тритѣ посоки 26.IV.1933г.....	573
33. Човѣшката уста 3.V.1933г.....	585
34. Живитѣ линии 10.V.1933г.....	602
35. Въжделенията на човѣшката душа 17.V.1933г.....	616
36. Добрата постѣпка 24.V.1933г.....	629
37. Обхода 31.V.1933г.....	647
38. Законѣтъ на ограничението и законѣтъ на свободата ...	664
7.VI.1933г.	
39. Влиянието на твърдата почва, течнитѣ вещества, въздухообразнитѣ и свѣтлината 14.VI.1933г.....	682
40. Организиране на вътрешния човѣкъ 24.VI.1933г.....	697
41. Свещенната областъ на живота 28.VI.1933г.....	712
42. Разнитѣ положения на ревността 5.VII.1933г.....	731
43. Красиви линии въ природата 12.VII.1933г.....	754
44. Съответствие на нѣщата 19.VII.1933г.....	780
45. Основа на знанието 26.VII.1933г.....	793
46. Новитѣ положения на живота 2.VIII.1933г.....	815
47. Почивка 09.VIII.1933г.....	833

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО НОВАТА МИСЪЛЪ

©ИК“Жануа’98“

тел. 02/ 987 87 30

Наборъ, коректура и предпечатна подготовка:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

изчитане: Роберто Йонков

Мария-Тоска Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Български Държавен архив оригинали на беседи отъ Учителя. Уточненията на стенографката сж въ кржгли скоби и курсивъ. Съ курсивъ безъ кржгли скоби е обозначенъ текстъ отъ оригинала, за който има прѣки или косвени основания да се счита за редакция или е допълнение на мѣста, кждето стенограмата не е разчетена. Добавенитѣ за яснота букви или думи отъ насъ сж поставени въ квадратни скоби. Поради липса на оригиналъ, беседитѣ отъ 12-та до 20-та сж препечатани отъ първото издание „Новата мисълъ“ - София 1947г. и „Работа на природата“ - София 1948г., силно редактирани отъ Паша Теодорова.

Първо издание

София 2008

ISBN-978-954-376-015-2